
GLASNIK SRCA ISUSOVA
JHS
SIJEČANJ 1936

Glasnik presv. Srca Isusova

GODINA 45 SIJEČANJ 1936 BROJ 1

MOLITVA O NOVOJ GODINI

IZ DALJINA ZAMAGLJENIH, SA TAJNENE BOŽJE CESTE
EVO VEĆE GODINE NAM DEVETNAEST STO TRIDESET ŠESTE.

DAJ, O BLAGI SPASITELJU, DA BI CIJELA ONA BILA
TRUDNOJ ZEMLJI BLAGOSLOVNA, SVU JE MIROM NAPUNILA.

ZRAKE ZLATNE SVIJETLA SVOGA BACI NA SVE SVIJETA STRANE,
ČOVJEČNOŠĆU SVOJOM RASJAJ NEČOVJEČNE OVE DANE.

I NADA SVE BLAG POMOZI ONE, KOJI VIŠE PATE,
MILOSTIVAN SVRNI POGLED SA NEBESA NA HRVATE.

U VJERI NAS SVOJOJ ČUVAJ, SVAKOG OD NAS NJOME KRIJEPI,
SVETU MRŽNJU NA GRIJEH SVAKI U SRCA NAM SVIMA CIJEPI.

DAJ, DAJ, DA NAM NADA KLONE, DA NAM U ZLU DUH OČAJA,
U SRCU NAM PALI LJUBAV, ŽARKU VATRU SVOGA RAJA.

POŠLJI K NAMA KĆER JOJ SLOGU, DOZIVANU VEĆ S DAVNINE,
BLAGOSLOVI MISLI NAŠE, SVE NAM RIJEČI I SVE ČINE.

BLAGOSLOVI VODE NAŠE, DA PO TVOJEM PUTU HODE,
DA POD ZNAKOM KRIŽA SVETOG SIGURNO NAS NAPRIJED VODE.

BLAGOSLOVI DOMAK BIJEDNI KO I KUĆU GAZDE JAKA,
NA NJIVI NAM HRANITELJCI MARNOG VOKA I TEŽAKA.

DAJ, DA SVI, ŠTO TOG IH LJETA TVOJA VOLJA ODAZOVE,
SA NEBESKIM SVIJETOM SKUPA PJEVAJU TI U VJEKOVE.

GLASNIK SRCA ISUSOVA.

SALMOTECA

Čestit Božić i sretna Nova Godina!

Četrdesetipetu godinu stupa Glasnik Srca Isusova pred svoje drage čitatelje. Od maloga listića postade najraširenij i najomiljelij i časopis u Hrvatskom Narodu, koji je toliko zavolio Presveto Srce Isusovo, da se s pravom može nazivati: narod Presvetoga Srca. Vidnih je zasluga kod toga stekao Glasnik, a on sve to smjerno stavlja na oltar Božanskoga Srca. Iskrenu hvalu dajemo Presvetomu Srcu, koje je svojim božanskim blagoslovom pratilo ovo svoje glasilo.

A svojim dragim čitateljima želi Glasnik sada o Božiću i o Novoj Godini obilje Božjega blagoslova, sreće i mira, onoga mira kojega svijet ne može dati, a koji se nalazi kod Presvetoga Srca i kojeg su anđeli naviještali pastirima.

Naše želje potkrijepljujemo i molitvama za sve Glasnikove cijenjene čitatelje. Mi se ovdje molimo za sve prijatelje i dobročinitelje, za sve one, koji trpe i koji se u naše molitve preporuče. Ali ovom zgodom i mi preporučamo sebe u pobožne molitve dragih prijatelja. Molite se za nas Presvetom Srcu, da bi ono blagoslovilo naš skromni rad za Njegovu slavu. Molite se, da bi Glasnik dolično ispunjao svoju uzvišenu zadaću glasila Božanskoga Srca u Hrvatskom Narodu.

Glasnik si je svijestan zadaća, koje ga čekaju. On zna vrlo dobro, da ga ne će mimoići razni kaleži. Tà on je glasilo onoga Srca, koje je bilo prezirano i progonjeno . . .

Mi ćemo i dalje čvrsto stajati uz Presveto Srce. Na tomu Srcu se želimo grijati; sve naše pouzdanje bit će stavljeno u Božansko Srce Isusovo; slušat ćemo Njegove želje i opomene. Na tomu Žarištu ljubavi utvrđivat ćemo se u svetoj vjeri i u pravom katoličkom životu i radu, bilo privatno ili javno. Tomu će služiti Glasnikovi članci pod raznim rubrikama (Posveta obitelji, Apostolat molitve, Kat. Akcija itd.). Istu svrhu će imati osim članaka i crtice, zatim Pitanja i odgovori, vijesti iz Crkve i svijeta, Dopisi, Zahvalnice i napokon slike. U ovoj svojoj raznolikosti Glasnik ipak ima samo jednu svrhu, a ta je: da Presveto Srce potpuno zavlada u Hrvatskom Narodu.

Da to Glasnik uzmogne postići trebao bi da bude što jače raširen. Još ima mnogo obitelji u našemu narodu, u koje Glasnik ne zalazi, a kojima bi i te kako bio potreban. Gdje je potreba veća, tamo je i Presveto Srce još potrebnije. A Glasnik baš upoznaje ljude s Presvetim Srcem. Ima mnogo obitelji, koje ne dobivaju Glasnika, premda su ga toliko puta najusrdnije preporučili svi hrvatski biskupi. Sigurno ni jedan list nije od hrvatskog episkopata toliko preporučivan koliko Glasnik Srca Isusova, jer naši natpastiri dobro vide njegovu važnost. Dosta je samo pročitati ovu najnoviju i nada sve važnu preporuku Hrvatskog metropolite i njegova koadjutora. Sigurno nitko se ne će oglušiti ovim važnim zajedničkim riječima naših natpastira.

Uvjereni smo, da će naši čitatelji i prijatelji ozbiljno poraditi, da svaki nađe barem kojega novog pretplatnika. I time će utirati put Božanskomu Srcu u dotične duše. A to je pravi apostolat.

Još jedamput želimo svima čestit Božić i sretnu Novu Godinu!

UREDNIŠTVO GLASNIKA SRCA ISUSOVA.

Dr. ANTUN BAUER
nadbiskup i metropolita

Dr. ALOJZIJE STEPINAC
nadbiskup koadjutor

Poslušajte glas NATPASTIRA SVOJIH

BRAĆO SVEĆENICI I DRAGI VJERNICI.

Kao nadbiskup već sam više puta preporučivao svećenicima i vjernicima »Glasnik Srca Isusova«. I sada, zajedno sa svojim koadjutorom, obraćamo se svim velečasnim dušobrižnicima i vjernicima te im svima stavljamo na srce, da što više prošire ovaj krasni »Glasnik« našega Božanskoga Kralja. Dušobrižnici će se osvjedočiti, da im je »Glasnik Srca Isusova« najbolji pomoćnik; vidjet će, kako župe mnogo bolje napreduju u duhu Kristovu. Vjernicima će »Glasnik Srca Isusova« biti najbolji tješitelj, savjetnik i prijatelj.

Ovaj Glasnik poučaje u najljepšoj, najuzvišenijoj i najmilijoj pobožnosti, što je poznaje Crkva katolička, u pobožnosti Srca Isusova. Gdje se štuje Srce Isusovo, tamo nastaje sasma novi duhovni život, tamo se pojavljuje sunce sreće kako u pojedincima, tako u obiteljima i u narodu.

Zato treba da širitelj te pobožnosti — »Glasnik Srca Isusova« — uđe u svaku katoličku obitelj, koja će u njemu naći mnogo druge krasne duhovne hrane.

U Zagrebu, dne 27. studenoga 1935.

† Antun Bauer
nadbiskup

† Alojzije Stepinac
nadbiskup koadjutor

Badnja noć

Prošle su sve četiri nedjelje Adventa i svi prosni dani. Otpjevane su sve poslanice i sva evandelja, u kojima se naviješta dolazak svijetloga dana. Kroz sva 4 tjedna naglovitih zora kasne jeseni svećenička usta po čitavom svijetu do neba su vapila Antifonu mise Zornice: »Rosite, nebesa, s visine i oblaci neka daždе Pravdu! Neka se otvori zemlja i neka iz nje nikne Spasitelj!«

Čitava je Crkva zadrhtala pjevajući proročanstvo Izaijino: »Eto, djevica će zatrudnjeti i rodit će sina...«

»Blizu je Gospod svima...« tješio nas je psalmista prošle nedjelje, da malo kasnije u vrhuncu čežnje zavapi: »Dođi, Gospode, dođi: i ne kasni...!«

Prošla je kroz Crkvu i kroz dušu i ona grozna pustinjska vika Ivanova, sina Zaharijina, koja je odzvanjala Jordanskom dolinom i dušom Izraela: »Pripravite put Gospodnji! Poravnite staze njegove.«

Sve je to prošlo. Čekanje je Božjega dolaska već pretvoreno u nemir. Duše su već ušle u drhtave časove posljednje noći. Sva zemlja je zašutjela, i uzbuđena su srca roda ljudskoga.

Svako stvoreno kršćansko biće danas zna, da dolazi Božić.

I grešnici to znaju.

I nevjernici znaju i slute.

I oni, koji hotimice ne će da za to znaju, oni najbolje znaju, da noćas nije obična noć, da nešto više dolazi i prožima zemlju.

*

Čitavi naš kršćanski grad uredio je kuće, spremio najljepše i najbolje u sobama i u kuhinji. Nova odijela i nove cipelice čekaju tisuće radosne djece, da obuku noćas i sutra. Svi se poslovi za čas napuštaju. Svi putuju: odlaze ili dolaze svojima. Kao nikada u godini čeznu rodbinska srca za domaćim ognjištem, ono ih vuče magičnom snagom, i neopisiva je radost onih, koji te noći nisu sami, kao što je neopisiva tuga onih, koji su bačeni u Badnju noć u tuđinu, sami.

Svi bismo htjeli nešto stvarno dočekati. Kad bi se zavirilo u nutrinu srca kršćanskoga u taj čas na čitavom svijetu, našlo bi se samo jedno: čežnja, vapaj, žeđa, dozivanje, čekanje... Najvišega na nebu i na zemlji.

Kad se očekuje najveća radost i najveći događaj, čovjek onda traži najbliža srca, okuplja oko sebe sve svoje, da ne bude sam, da svojom srećom usreći druge, a srećom drugih upotpuni svoju.

*

Dolazi Božić. Mi već osjećamo svu neizrecivu snagu toga dana. To je dan, ili bolje noć, u kojoj bi svaka duša htjela vidjeti

BOG DOLAZI NA SVIJET.

samu sebe pred nekim Svijetlom, koje dolazi iz misterijozno dalekih, maštom stvorenih jaslica jedne zapuštene palestinske varošice.

Duše vjernih plaču tu noć pjevajući.

Htjele bi ući u jeku zvonova i sjaj božićnih svijeća samo da se odraze, ali samo da se na bilo čemu odraze, da se vide, poznaju.

Ljudska duša tu noć fizički hoće da gleda i vidi naviješteno, obećano, rođeno **Dijete,** i kao da od te noći ništa više ne će biti isto kao prije.

Stoga je to najbolnija noć u životu čovjeka, jer je tada čovjek najsabraniji, najdublji i najiskreniji. Treba biti dijete, dobro kr-

šćansko dijete ili svetac, pa da nam se Badnja noć pretvori u najistinitiji doživljaj Isusova dolaska.

Inače za mnoge je otvoreno pitanje, da li će uspjeti kroz blijesak božićne svijeće, i sjaj okićenoga bora, i miris božićnih kolača, doći srcem do jaslica i onoga Marijinog Čeda, oko kojega se okrenu sva historija...?

O kako je lijepo u Badnjoj noći naći svoju vlastitu dušu i u svojoj duši svoga Božića! **D. Žanko,** profesor.

Radosni Badnjak

Božićna pripovijest.

Listonoša se sav zadihao, kad je stigao u potkrovlje, gdje je imao predati jednu novčanu pošiljku. Tražio je u polumraku na vratima ime »Ivan Ivić«. Tako je glasila adresa. Nade i pokuca.

— Nap ijed! — čuo se glas, i kad je ušao, ugleda mlada čovjeka, koji se očito iznenadio videći rijetkog posjetnika.

— Imam za vas jednu pošiljku —, reče poštar, izvadi jedan smotak i odbroji 500 dinara, a zatim pruži na potpis jedan listić.

Ivan Ivić nije vjerovao svojim očima. 500 dinara! Od koga? Trudio se da pročita nečitljiv rukopis na uputnici. Aha! To je od strica Joze! Nisam se nadao! —

Listonoša ode, a Ivan Ivić stade skakutati po sobici kao malo dijete.

Ivan Ivić bio je student. Puka siroťnja. Stan u potkrovlju imao je za podučavanje kućevlasnikova Rudija. Hranio se u nedjelju kod jednog kanonika, u ponedjeljak i petak kod jednog prijatelja, u utorak kod jedne »milostive gospođe«, u srijedu je ručao kod svoje neke kume, a večerao taj dan nije ništa. U četvrtak je imao besplatnu hranu u nekoj menzi. Školske pristojbe namirivao je iz mršave potpore nekog dobrotvornog društva. Gotovog novca je malo kad imao. Roditelji su mu rijetko bili u stanju da štogod pošalju. A inače, odakle?

Stric Jozo šalje mu eto — baš pred Božić — 500 dinara. Taj stric bio je trgovac u jednom manjem mjestu. Posao mu nije sjajno išao, pa nije mogao redovito pomagati svog sinovca, ali od zgode do zgode mu je ipak štogod poslao. Volio ga je od malenih nogu.

Ivan Ivić se zamislio. Što bi s tim novcem? Prvo, dakako, kupiti zimski kaput. Ono što sad ima, to je zapravo kabanica, a njemu treba nešto debelo, toplo. A s novcem što preostane? Hoće li uopće štogod preostati? Ako preostane, kupit će si jedno raspelo. Već si dugo to želi. Soba mu je tako pusta, osobito onaj kut, gdje se nalazi stol. Tamo će krasno pristajati veliki križ. To nije luksus: valja da u stanu krštene duše bude kakav kršćanski znak, a osim toga njemu treba nešto u što će se zagledati, kad mu dotuži kukavni život. Pred tim će se križem i moliti. I kitit će ga cvijećem, kao kod kuće.

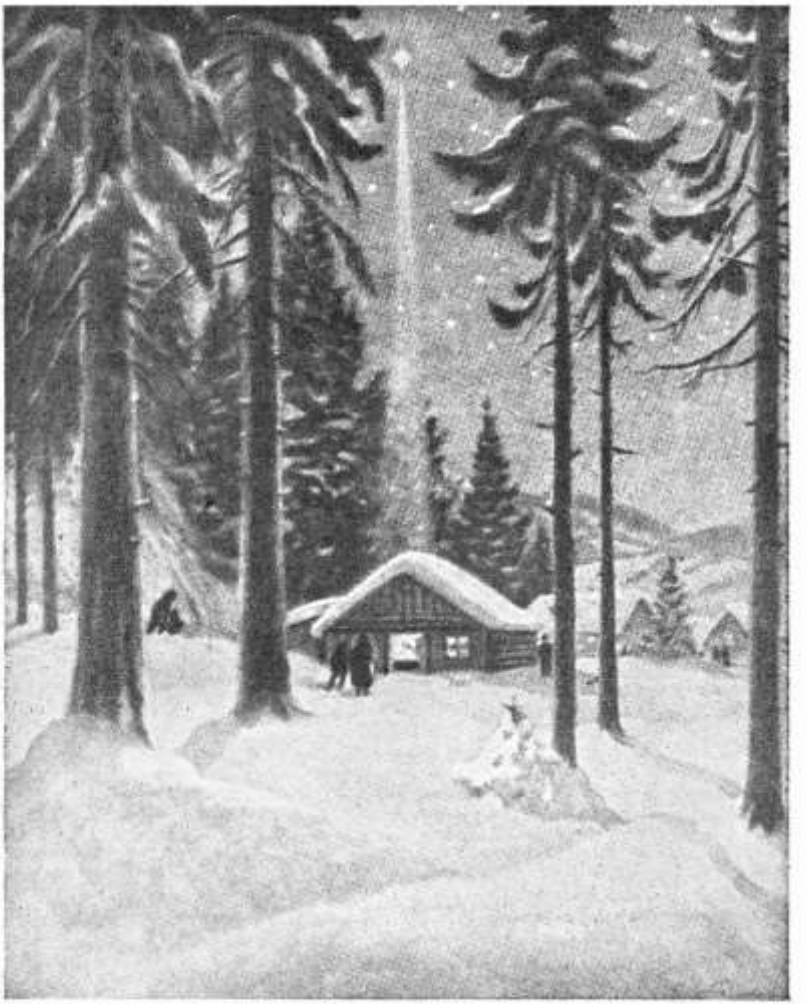
Snujući tako i razmišljajući, umalo da nije zaboravio otići na večeru.

*

Sjutradan lutao je Ivan Ivić ulicama, da pronađe trgovinu u kojoj bi mogao kupiti zimski kaput, koji je debeo i topao i koji stoji manje od 500 dinara. Ulicama velika vreva. Preksutra je Badnjak! Ljudi žure, da si nabave potrebno. U onoj strci naleti na jednog znanca.

— Zdravo Mile, kamo Ti? — pozdravi ga nasmijana lica.

— Zdravo Ivić, što se tako glupo smiješ? Zar si dobio zgoditak na lutriji?

Božićna noć.

Tiha noć, blažena noć.
Sve već spi, samo bdi
Josip blag i Marija s njim.
Milo Dijete u jaslama tim,
Spavaj u slatkome snu!

Tiha noć, blažena noć.
Bože moj, smiješak Tvoj
Kako drag s ustašca je tih!
Mir nam donosiš sladak i tih,
Sviće nam radosti dan.

Tiha noć, blažena noć.
Pjeva svet rajski svijet
Slaveć Boga, tješeći nas,
Lijepih anđela ori se glas:
Došao Isus je Spas!

— To baš ne, ali radostan sam. Vidim tu žurbu i to spremanje. Za dva dana Božić...

...i »Kristkidl«, glupa naivna dušo! Ti si još uvijek onaj stari pjesnik. Ti vjeruješ u Boga još uvijek, zar ne?

Ivan Ivić htio ga je utješiti. — Gledaj, Mile, budi pametan. Otresi se tih vjerujem. Vjerujem u rođenje malog Betlehemskog Djeteta, što se rodilo u štalici, vjerujem u Kralja sirotinje. —

— Mani, mani, čovječe! Djetinjast si ti s tim tvojim Betlehemskim Djetetom. Ja eto baš zadnji puta lutam gradom. Sjutra ću učiniti kraj ovom glupom životu. Nema smisla živjeti. Taj tvoj Bog je odviše spor. Čeka da pomalo skapavam. Ja ću ovo skapavanje malo pospješiti. —

Mile je bio vršnjak Ivana Ivića, znanac sa gimnazije. Na sveučilištu se prije reda oženio, žena ubrzo umrla i on zapao u bijedu. Nije se znao u životu snaći. Bio je doista nesretan. Siromah, ali odviše ponosan, da bi u koga tražio milosrđe. Pa je zato često, često bio gladan...

Ivan Ivić htio ga je utješ ti. — Gledaj, Mile, budi pametan. Otresi se tih misli. Dođi k meni, pa ćemo zajedno proslaviti Božić. I u crkvu ćemo ići. Nebeski Otac...

Mile mahnu zlovoljno rukom, prekide ga i izgubi se u mnoštvu.

Ivan Ivić gledao je neko vrijeme smeteno za njim, a onda je žalostan nastavio svoj put. Nije više mislio na kaput i na raspelo. Milin udes ga se duboko dojmio. Sutra će se ubiti! Strašno! Baš pred Božić! Ne vjeruje u Boga, — jadni Mile!

Tada, najednoć, nešto mu sine. Ode u prvi poštanski ured. Uzme novčanu uputnicu pa je iskrivljenim rukopisom ispuni. Svih 500 dinara poslao je Mili. Kao pošiljača naveo je »Malo Betlehemsko Dijete«.

Onda se uputio kući. Kad mu je vjetar stao prodirati kroz tanku kabanicu, gotovo da se pokajao što se tako prenaglio. Ali se nastojao utješiti. — Pa i onako nijesam 's tom svotom računao!

*

Na Badnjak uvečer došao je rano kući. Nitko, baš nitko nije na njega mislio, nitko ga nije pozvao, da s njim provede Badnje veče. Pa tko da vodi računa o siromašnom studentu. Morat će sam provesti tu svetu noć. Bilo mu je teško. Da otputuje kući nije mogao ni misliti, jer je put dalek, a treći dan Božića valja već početi s podučavanjem kućevlasnikova Rudija, koji je u tim praznicima imao štošta nadoknaditi.

Bila je upravo srijeda, dan, kad on »po pragramu« ne večera ništa do komadića kruha. Inak za tu zgodu priuštio si je malu raskoš: — kupio je sira. Sjeo je na stol na kojem je ležala jelova grančica, koja je imala dočaravati božićno drvce. Zamislio se. O čemu je mislio? Pa o čemu? O svojima kod kuće, kako okupljeni u domaćem krugu misle na njega. Negdje iz kuće dopiralo je pjevanje božićnih pjesama i veselo klicanje djece. Drhtao je od zime i već je odlučio otići u krevet i tako dočekati vrijeme za ponoćku.

Tad se sjeti da ima u džepu božićni broj nekih novina, što ih je dobio od pazikućina sina, koji radi u tiskari. Stade prelistavati. Listao je i čitao. Među domaćim vijestima bila je ova kratka bilješka, koja je privukla njegovu pažnju:

»Betlehemsko Dijete spasilo život samoubojici«

»Jučer u 4 sata popodne pozvonio je na vratima g. M. N. u ulici Z. listonoša, da preda pošiljku od 500 dinara. Nitko se nije javljao, premda je poštar dugo i jako zvonio. Pričinilo mu se, da osjeća miris rasvjetnog plina, pa je na to upozorio jednog susjeda. Ovaj je slutio najgore te je dozvao i jedan redar. Pozvali su i bravara, koji je silom otvorio vrata. U kuhinji ležao je na podu M. N., a na otvoreni je plinac izlazio plin. Na stolu je ležala cedulica s kratkom izjavom: Život nema smisla. Nije mi bilo moguće živjeti. — Otrovanoga smjesta prevezoše u bolnicu gdje mu je pružena pomoć. Kad je unesrećeni došao k sebi, pokazali su mu uputnicu, poslanu od Betlehemskog Djeteta, koja mu je spasila život. M. N. bio je duboko ganut i dao je pozvati svećenika. Njegov život nije više u opasnosti, pa će za nekoliko dana ostaviti

Slikao W. Bouguereaux.

S DRAGIM SINOM NEKA DJEVA MATI
BLAGOSLOV NAM DOSTOJI SE DATI.

Slikao Führich.

PASTIRI I KRALJEVI ZAJEDNO SE KLANJAJU ISUSU.

bolnicu. Sa onih 500 dinara bit će mu za prvo vrijeme pomoženo u velikoj bijedi, a mjerodavni su svratili pažnju, da nesretnom mladiću osiguraju stalan opstanak.«

Ivan Ivić je pohlepno čitao svaku riječ. Suze radosnice mu se zacaklile u očima. Srce mu zaigra čistom, plemenitom radošću, radošću, koja je bila nepoznata ogromnoj većini onih, koji su u to vrijeme za punim stolovima »slavili Badnjak«.

Ni zime više nije osjećao. Ni onaj kut kamo je naumio staviti raspelo, nije mu se činio više onako pust.

Prišao je k prozoru, otvorio ga i zagledao se u zvijezde. Zahvaljivao je Novorođenom Kralju siromaha, što je jednom nevoljniku spasio život.

Sa crkve zabruje dubokim brujem zvona. Njima se ubrzo pridruže druga, velika i malena. Raznosila su kroz tihu noć Veliku Božićnu Vijest.

A. WURSTER D. I.

Božić

Božićne svijeće gore,
Božićna zvona zvone,
Slatke se pjesme ore,
Iz srca tugu gone.

Staro i mlado bdije,
Svaka se duša moli,
Sjajna zvijezda sije,
Srce je naše voli.

Isus je s nama mali,
Grli nas rukom lakom,
Duša ga naša hvali,
Drag je on srcu svakom.

Svako ga srce treba,
Bez njega ono strada,
S njime je usred neba,
Uz njega nema jada.

Božiću, Spase ljudi,
Najljepša naša sliko,
S koje nam zora rudi, —
Ne ote nju nam niko!

Iv. Ev. Sarić.

K NOVOJ GODINI

POČNIMO S ISUSOM SVOJE NOVE DANE,
PODIMO S ISUSOM U TE TAMNE STRANE!

S ISUSOM, KOJI NAM SVAKO DOBRO ŽELI,
S ISUSOM BIT ĆEMO SRETNI I VESELI.

ISUSE PREDOBRI, TI MILOSTI VRELO,
TEBI PREDAJEMO I DUŠU I TIJELO!

SVI SU DANI TVOJI, SVE SU NOĆI TVOJE,
U TEBE STAVLJAMO SVE UZDANJE SVOJE.

TI ĆEŠ NAMA DATI SVE, ŠTOGOD NAM TREBA,
MILO ĆEŠ GLEDAT NAS IZ SVOJEGA NEBA.

NA TVOJEMU SRCU NAŠ JE TAJ POČETAK,
U TVOJOJ DESNICI I NAŠ JE SVRŠETAK.

IV. EV. ŠARIĆ.

Pravi »proletarac«

»Proletarcem« — proletarius — zvali su stari poganski Rimljani čovjeka, koji je imao posve malen ili nikakav imetak — i koji prema tome u njihovim očima nije imao nikakve cijene. U naša vremena nazivaju tako neki — osobito socijalistički i komunistički vođe — siromašno radništvo.

O proletarcima lijepo reče na nekom katoličkom sastanku jedan nadbiskup (nekadanji kardinal-nadbiskup bečki dr. Gruša): »Ne može se svaki čovjek, koji nema imetka, nazvati »proletarac«, jer on može imati vjeru u Boga, a tad se kraj svega svoga siromaštva može zvati bogatim. Pravi proletarac je onaj, koji je siromah tijelom i dušom; onaj, komu su iz srca ukrali Boga i vjeru, pa je tako postao sasvim jadan i nesrećan, gotov na svaku bunu i revoluciju.«

To je posve točno rečeno. Ne može se siromahom zvati onaj, koji ima Boga za prijatelja i koga čeka vječno bogatstvo. Naprotiv posljednji proletarac je onaj, koji je s Bogom u neprijateljstvu, makar imao sve milijarde američkih bogatuna. **P.**

Vrijednost dara vjere

Mjesečna nakana za siječanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Stara se godina srušila u ponor prošlosti, a pred nama se kao u maglu obavita otvara nova s nepoznatim darovima i nevoljama. I u njoj će se odigrati dio našega života s kratkim časovima radosti, a duljim žalosti i trpljenja. Sretni bismo u njoj htjeli biti svi, ali sreća — ta plaha ptica bježi od nas, jedva se dade i po-

U Betlehemu nigdje ne htjedoše primiti Mariju i Josipa

gledati. Zar nema zbilja nikakova puta ni sredstva do nje? Ima i kazat ću vam ga. Put k sreći i luka sreće je prava i živa vjera u srcu. Ona je sunce, što svijetli u noćnoj tami, grije u studeni i hladnoći života, a daje radosti i veselja. Onome, koji ima živu vjeru, život nije više strašan i nesnosan, on mu je dapače, barem od vremena do vremena, lijep i sretan.

A što je vjera? — To neizrecivo blago, veliki je dar Božje milosti i čin ljudske volje, raspoloženje i pripravnost duše, da spo-

znavši bar donekle, kako mora netko biti stvoritelj i uzdržavatelj svijeta, to i prihvati za istinu, da ima naime Bog, koji nas je stvorio, da nam je postavio za cilj, da ga slavimo te budemo i iza smrti sretni u vječnosti, i da nam je dao sredstva i mogućnost, da to sve postignemo.

Ta krepost, to naziranje i raspoloženje duše donosi sreću, mir i veselje u srce, kao što nevjera rada pustoš, prazninu i očaj. Ako je čovjek uvjeren, da postoji netko, koji ga voli kao dobar otac svoje dijete, da taj otac skrbi i bdije nad njim, da mu može pomoći i sve dati, mora li onda on u strahu i očaju očekivati kakove će sve nevolje donijeti sjutrašnji dan: hoće li biti kruha i svega potrebnog za njega i njegove? Zar da Otac ne pomogne? Nije li ta spoznaja olakšica i prava utjeha u trpljenju? Zato je i mogao reći jedan Božji čovjek: za me je svaki dan svečanost; znam, da sam Božje dijete, da se Otac brine za me, pa zašto da se ne veselim i radujem?

A oni, koji nemaju te vjere, njima je sav život prazan, pust, bez smisla. Oni ustaju ujutro s užasnom mišlju bez nade i pouzdanja: opet novi dan, u kojem ću se napatiti i izmučiti, bit ću opet bliže grobu, a koji smisao i svrhu ima sva ta borba? Praznina je u takovu srcu, dok u duši vjernika rasvjetljuje vjera to pitanje i daje snage i veselja, baš kao ono mlado jutarnje sunce. Neki obraćenik — zvao se Hüsmans — imao rak na jeziku. U užasnim bolima davale su mu jakost i snagu divne vjerske nauke, što bi ih čitao u knjizi »Nasljeduj Krista«. Istu je bolest imao i učenjak Gumplovič, ali on nije imao utjehe vjere, pa nije mogao podnositi boli, nego je tanetom iz revolvera učinio kraj životu.

Jedva ima veće sreće nego imati i znati jasno cilj, za koji se živi, a veće muke i klonulosti, nego što je život uzalud, bez cilja. Zato jedan moderni čovjek, koji nije imao vjere, nego živio u tjeskobi i žalosti, reče sam sebi: »O kad bi postojao Bog, koja sreća po me.« Počne tražiti Boga, uvjeri se o vjerskim istinama, prihvati ih i odsad je živio sretan i radostan u njihovu svijetlu.

Još jednoć ću kratko i jasno reći: bez svijetla vjere nema na ovom svijetu sretna dana ni časa, s vjerom u srcu sve je bolje, poteškoće i križevi bivaju lakši, jer ih umanjuje sigurnost, da će ih nestati, da će doći nepomućena sreća i zadovoljstvo.

Još jednu veliku odliku i djelovanje vjere ću vam pokazati. Svi se tuže, kako je danas svijet pokvaren i zao. Ubojstva, otimačine, pronevjerenja, preljube, nepoštivanje roditelja, to je sve na dnevnom redu. A bit će još i gore. Ako nema naime Boga na nebu ni vjere u srcu, čemu da si onda čovjek ne pribavi svaki mogući užitak, pa bilo to i na račun drugoga; zašto da ne ubije i ne otme novac, s kojim će se proveseliti? Zašto da bude zahvalan svojem starom ocu i majci, ako se ne treba bojati Božje ni ikoje druge kazne? — Tu može iz temelja učiniti red samo živa vjera u srcima ljudi, bez nje će oni postati većinom životinje, koje će se podati svojim nagonima i strastima, pa bilo to na račun i štetu dru-

gih. A to je i dokazao takav moderni čovjek bez vjere, kad je rekao: kad bi spas i sreća svijeta ovisjeli o jednoj vlasi s moje glave, ja je ne bih dao.

Gdje se drži do vjere i živi po njoj, tamo nastaje kultura, znanost i umjetnost, kako to vidimo kod svih naroda, kamo dolazi vjera. A borba proti vjeri ruši također kulturu i civilizaciju, ruši i obara umjetnine, ubija i zlostavlja mirne i poštene ljude kao bespravne životinje; dokazala su nam nedavna vremena i tolike bezbožne države, koje su učinile ili dopustile tolika zločinstva i barbarstva. Bezbožna civilizacija ne pozna prave kulture ni ljepote, najviše za što ona zna, jesu silni strojevi i mašine, koji treba da dođu na svijet mjesto božanstva.

Istina je, reći ćete mi, da je sve lakše i ljepše, ako čovjek ima vjeru i nadu, da će nestati boli i patnja, a doći mjesto njih užitak i sreća. Ali tko meni jamči, da je istina ono, što uči vjera, da ima uistinu Bog, koji će to sve učiniti i usrećiti nas.

Prijatelju, držati se vjere i njezinih nauka jedino je sigurno i pametno. Često su ljudi, dobri i pametni ljudi, učenjaci, htjeli uvjeriti najprije sebe a onda i druge, da nema Boga, duše, drugog svijeta, ali im nije uspjelo, morali su se vratiti k Bogu. Bez Boga mi ne možemo rastumačiti odakle i što je ovaj svijet, odakle nama razum i mišljenje, vid i sluh; tko je svrstao u red divne noćne zvijezde i tko upravlja silama i stvarima tako, da u proljeće procvate trešnja u svoj onoj ljepoti, te u ljetu donese krasni plod? Ni to se ne može protumačiti bez Boga. A onda osobito, tko će nam bez njega rastumačiti, čemu mi živimo i kamo idemo, zašto se mučimo i trpimo? Bez postojanja Boga ovo su sve zagonetke, na koje se ne može dobiti odgovor, a razum i srce tako traže i zahtijevaju u tom jasnoću i stalnost. Samo vjera je ona svjetiljka, koja nam svijetli iz tamnog zatvora na danje sunce.

Iz tog ne slijedi, da moramo biti lakovjerni te uzeti svaku riječ za istinu i vjerovati svakome, da su tu i tamo ukazala Majka Božia i slično. A još manje smijemo biti praznovjerni, te se bojati nekih brojeva ili osoba, uroka itd., to neka vjeruju moderni, koji nemaju prave vjere, te onda traže nešto drugo u što će vjerovati, pa bilo to ne znam kako smiješno.

Ali danas se mnogi tuže, da im je teško vjerovati, da u mnogo toga sumnjaju. Da, mi smo svi tako zabliješteni vanjskim svijetom i priljubljeni uz zemlju, da nam se teško dignuti do duhovnih i natprirodnih stvari. Ali mislimo uvijek, da nigdje drugdje nećemo dobiti više svijetla i znanja nego u vjeri i da je bilo toliko pametnih i učenih glava, koje su uvidjele, da je jedino pametno držati se istina vjere, druge nauke i pouke prolaze i mijenjaju se jedna za drugom kao svakidašnja moda.

Vjeru treba tražiti, moliti se, da je dobijemo, a treba je čuvati kao dragocjeno blago, ne čitati bezvjerskih knjiga, ne slušati napadanja opakih ljudi, nego ići na propovijedi i vjerske pouke,

čitati dobre vjerske stvari, u sumnjama pitati dobra i pametna čovjeka, da nam rastumači poteškoću i pomogne u njoj.

Ako bude nova godina u znaku i duhu vjere, ona će biti sretna i blagoslovljena, kao što je sretan i veseo svaki dan za one, što žive u čvrstoj nadi i vjeri u Boga i njegovu Providnost. Vjera donosi veliki mir, pokoj i utjehu u burni i jadni inače život ljudski, te se s pravom mogao pjesnik zanijeti i ispjevati njoj u pohvalu ove riječi (Pavelić »Iz Zakutka« 63):

»O vjero sveta Boga razapeta,
na tamnici si mojega udesa,
ti jedin prozor spram vedrih nebesa,
kroz koji u nju vedri dan ul'jeta!
Bez tebe život ko list na vihoru,
ko glupi prolog pred užasnim grobom,
a noćci kratkoj nalik život s tobom,
o noćci jednoj pred besmrtnom zorom.«

J. Badalić D. I.

Bezbožnik i kršćanin

Neki se bezbožnik naruga jednoč dobromu jednom katoliku ovako:

»Kršteniče, žalosna ti majka,
Ako nebo tek je gola bajka!«
Katolik mu mirno odreže:
»Bezbožniče, žalosna ti majka,
Ako pako nije gola bajka!«

I još doda katolik: »Kad na drugom svijetu ne bi bilo ničega, kako ti veliš, onda se ne bi žalostili ni moja majka ni ja, jer nas po tvojemu ne bi bilo. Ali ako jest drugi svijet, i nebo, i pakao, kako stalno držim ja, onda ćeš ti doista biti žalostan ne minutu, dvije, nego cijelu vječnost, ako se prije smrti ne obratiš. Stoga razmišljaj i dršći. **P.**

Obdarite Sv. Oca Papu!

Glasnici Srca Isusova čitavog svijeta skupljaju svake godine duhovno blago za sv. Oca Papu. Zato i mi pozivamo svoje drage čitatelje, da nam i ove godine do konca travnja pošalju što više blaga za Namjesnika Kristova. Prošle smo godine skupili — kako smo to već javili — 5,948.000. Nadamo se ove godine još više. Sveti Otac želi osobito mnogo svetih Misa. Zato prisustvujte i u radne dane što više sv. Misi za Papu. Pošaljite sve skupa uredništvu Glasnika do konca travnja. I to: Svete Mise ....., sv. Pričesti ....., Pohodi Presv. Sakramentu ....., Razne molitve ....., Dobra djela ....., žrtvice .....

Na bijegu među razbojnicima

Katarina Emmerick pripovijeda, kako je u viđenju gledala bijeg svete Obitelji u Egipat. Bili su već blizu Egipta, kad jedne večeri opkole ih vrlo surovi razbojnici. Ali pogled na Maloga Isusa tako je dirnuo u srce razbojničkoga poglavice, te je naredio drugovima, da ne učine ništa nažao svetim Osobama.

Razbojnik je tada poveo svetu Obitelj preko vrlo strma puta i doveo je u svoju kolibu. Bila je noć. Žena i djeca razbojnikova ne primiše zlo svetu Obitelj. Žena donese Mariji nekoliko komadića kruha sa medom i voćem, donese i posudu s pićem. Zatim pri-

Sv. Obitelj na bijegu kod egipatskih piramida.
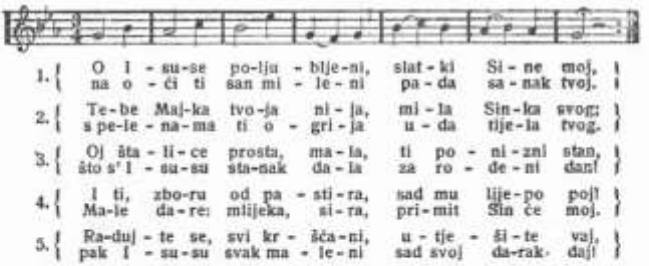
redi za Presvetu Djevicu posebno mjesto i donese joj kabao s vodom, da može oprati Dijete.

Marija je pod jednom krpom oprala Maloga Isusa. A razbojnik je bio tako potresen te je šapnuo svojoj ženi: »Ovo hebrejsko dijete nije obično dijete, ovo je jedno sveto dijete; daj zamoli mu majku, da nam dadne tu vodu u kojoj je oprala svoje dijete. Možda će pomoći našemu gubavom sinčiću, ako ga u njoj okupamo.« I čim se je žena približila Blaženoj Djevici, odmah joj ova reče — još prije nego je žena počela govoriti — neka samo umoči u tu vodu svoga gubavog sina. Tada iznese žena svoga gubavog sinčića. Bile su mu koje tri godine. Grozno je izgledao od gube. Ali jedva što je bio umočen u vodu, odmah gubave rane otpadoše, dijete u tili čas postade čisto i zdravo. Žena je radi toga bila sva izvan sebe od veselja, a isto tako i ostali ljudi, koji su tamo dolazili.

Rano ujutro otputovaše sveti Bjegunci; hranom su bili opskrbljeni. Ljudi su ih pratili preko mnogih pećina do pravoga puta. I kada su se razbojnici vanredno dirljivo opraštali od svete Obitelji, reče poglavica — otac ozdravljenog djeteta —: »S j e t i t e s e n a s, k a m o g o d d o đ e t e.« — — Iza tih riječi naglo mi sinu pred očima slika razapinjanja. Zatim sam čula desnoga razbojnika, gdje govori Isusu: »S j e t i s e m e n e, kada dođeš u svoje kraljevstvo,« i tada sam saznala, da je to ono ozdravljeno dijete.

O Isuse poljubljeni

(Skladao: Stjepan Hadrović)

Ova lijepa pjesma je preslikana iz »Magnifikat-a«, naše najopsežnije hrv. crkv. pjesmarice s ukusnim NOTAMA melodije. Strana preko 600. Cijena ukusno uvezanom primjerku 50 dinara. Narudžbe prima: Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb 1/147.

Kako je u Rusiji?

Tko zabacuje slobodu križa, zapada u najstrašnije boljševičko ropstvo.

Boljševici su u Rusiji sve moguće učinili, da bi ruskom puku iz srca iščupali vjeru. Ipak im to nije pošlo za rukom, premda se muče već punih 17 godina. U Rusiji još uvijek imade nesamo pojedinaca, koji vjeruju u Boga i drže se njegove vjere, nego i čitavih župa, koje tvrdo drže uz svoje svećenike. Ovo vrijedi osobito za seljake. Tu su boljševički vođe uzalud osnovali gospodarske organizacije, zvane »kolhoze«, da bi tako i seljake natjerali u svoje mreže. Istina, vođe kažu, da je u organizacije pristup slobodan, ali to je samo na papiru. Tko ne će da »slobodno« pristupi u ta udruženja, policija, uhode i sva državna vlast pravi mu stotinu neprilika. Eto svršetkom g. 1935. boljševici su službeno priznali, da većina ruskih seljaka ne će da ude u »kolhoze«. Ta većina ne će da prigrli boljševičko bezboštvo. Kad su vlasti prisilili ove neorganizirane seljake, neka se ipak izjave o vjeri, samo 7 od stotine izjavilo se obzirno, 22 posto da je vjera i dobra i korisna, 75 posto da im vjera kod rada nije dosadna. . To znači sto posto: svi! Od toga je dapače 83 posto kazalo, da ne bi nikada htjeli čitati bezbožne knjige. Isto je tako 64 posto izjavilo, da ne će nikada pribivati bezbožnim sastancima. U nekim se krajevima tako izjavilo čak do 98 posto. Tako eto seljaci tvrdo drže do svoje vjere. I vlasti su boljševičke doživjele u tomu potpuni krah.

Kako je u Rusiji?

Tko zabacuje slobodu križa, zapada u najstrašnije boljševičko ropstvo.

Boljševici su u Rusiji sve moguće učinili, da bi ruskom puku iz srca iščupali vjeru. Ipak im to nije pošlo za rukom, premda se muče već punih 17 godina. U Rusiji još uvijek imade nesamo pojedinaca, koji vjeruju u Boga i drže se njegove vjere, nego i čitavih župa, koje tvrdo drže uz svoje svećenike. Ovo vrijedi osobito za seljake. Tu su boljševički vođe uzalud osnovali gospodarske organizacije, zvane »kolhoze«, da bi tako i seljake natjerali u svoje mreže. Istina, vođe kažu, da je u organizacije pristup slobodan, ali to je samo na papiru. Tko ne će da »slobodno« pristupi u ta udruženja, policija, uhode i sva državna vlast pravi mu stotinu neprilika. Eto svršetkom g. 1935. boljševici su službeno priznali, da većina ruskih seljaka ne će da uđe u »kolhoze«. Ta većina ne će da prigrli boljševičko bezboštvo. Kad su vlasti prisilili ove neorganizirane seljake, neka se ipak izjave o vjeri, samo 7 od stotine izjavilo se obzirno, 22 posto da je vjera i dobra i korisna, 75 posto da im vjera kod rada nije dosadna. . To znači sto posto: svi! Od toga je dapače 83 posto kazalo, da ne bi nikada htjeli čitati bezbožne knjige. Isto je tako 64 posto izjavilo, da ne će nikada pribivati bezbožnim sastancima. U nekim se krajevima tako izjavilo čak do 98 posto. Tako eto seljaci tvrdo drže do svoje vjere. I vlasti su boljševičke doživjele u tomu potpuni krah.

U gradovima je slabije. Tu su dva glavna razloga: Prvo što vjera u gradovima nema tako dubokog korijena kao kod seljaka; drugo građani su daleko više pod uplivom državne vlasti nego li su to seljaci. Zato se vladine pristaše rekrutiraju samo iz gradova. Ali ni po gradovima bolješvicima ne cvatu ruže, iako je tu veći nadzor tajnih uhoda. I oni, koji su pred vlastima upisani kao bezbošci, potajno krste svoju djecu i vjenčaju se kriomice kod svećenika. Dapače ima slučajeva, gdje su djeca i po više puta krštena. Kako to? Ukućani se boje jedan drugoga, a ipak žele da djeca budu kršćani, te tajeći to, sada jedan sada drugi ukućanin ili netko od rodbine krsti dijete. Majke i bake su u tome upravo prerevne. Stoga su eto državne vlasti tu nemoćne i njihova je statistika tu manjkava.

Sada su se boljševici dali na to da unište obitelj pomoću nećudoreda i rastave braka. Tako je g. 1934. bilo na 100 sklopljenih brakova već 37 rastava. U svibnju je g. 1935. sklopljeno 4381 ženidba, a rastava je bilo 2040 ili blizu polovica. Gradska gospoda i radnici tu prednjače; seljaci se rastavi opiru.

Duša je čovječja po naravi svojoj kršćanska. Ako boljševici žele uništiti vjeru, trebalo bi da najprije ubiju dušu u čovjeku. No to ne mogu nikada. A dok u čovjeku duša živi, uzalud je svako nasilje protiv vjere. Doći će vrijeme — a možda nije daleko — kada će i Rusi zbaciti sa sebe boljševike i njihovu silu. Kršćanstvo hoće da bude slobodno i nema sile, koja ga može zgaziti i uništiti.

A.

Smrt krvoloka

Znaju ga svi, koji su učili povijest. Bio je to najokrutniji čovjek u vrijeme velike francuske bune ili revolucije. Zvao se Robespjer. Dokopao se najviše vlasti u francuskoj revolucionarnoj vladi. Livao je ljudsku krv kao vodu. Za njegova je vladanja pogubljen i francuski kralj, oko 2000 samih svećenika i stotine tisuća drugoga naroda.

No dok je sve drhtalo u strahu od njega, pripravljala se i za nj sjekira. Dojučerašnji mu drugovi pograbiše ga i osudiše na smrt. Vučen na stratište jaukao je i vapio milost, ali te nije bilo. Kad je došao pred sjekiru, drhtao je kao jasika na vjetru. Jedan mu se od njegovih sudija približi, naruga mu se, da je kukavica, potapka ga po ramenu i reče: »Zar ne, Robespjeru, da ima Bog?« Odmah zatim svrši sjekira svoj posao. Bilo je to 28. VII. 1794.

Bezbožnici redovito umiru kao sinje kukavice. Koja razlika između ovakvih i Kristovih mučenika, od kojih su toliki umirali pjevajući, a svi skupa s junačkim mirom!

P.

Tko zadrži ovaj broj Glasnika smatramo ga za pretplatnika kroz čitavu godinu.

Narod se moli na Barbarićevu grobu.

S groba Petra Barbarića

Otkako su preneseni smrtni ostanci pokojnog Petra Barbarića s travničkog groblja Bojne, gdje su počivali 38 godina, u crkvu nadbiskupskog sjemeništa u Travniku, crkva je postala stjecište mnogobrojnog pobožnog naroda. Neobično je za ove krajeve, gdje za desetak godina strune u grobu sve do kostiju, kada se nakon 38 godina izvadio iz vlažna groba čitav lijes Petra Barbarića, potpuno sačuvane suknene haljine, kosti, kosa, križ i krunica u rukama. Pa kako je pokojni Barbarić bio poznat kao vrlo krepostan mladić, to se od prenosa njegovih ostanaka i polaganja u novu grobnicu te slijedećih dana do dana današnjega opaža sve veći priliv naroda na njegov grob, da mu se uteče u svojim potrebama. Među hodočasnicima ima i dosta takvih, koji dolaze, da zahvale na milostima primljenim po njegovu zagovoru. Ljudi govore o velikim uslišanjima. O tim uslišanjima rasuo se glas po cijeloj srednjoj Bosni, te ćeš na Barbarićevu grobu naći pored naroda iz bliže i dalje okolice Travnika ljudi iz Jajca, Fojnice, Bugojna, Gornjeg Vakufa, Zenice, pače i iz Posavine. Potreba dovodi ovamo ne samo katolike već i pravoslavne i brojne muslimane. Uz slijepu ženu, koja grčevito stišće ruke i moli očnji vid, vidiš gluhonijemo dijete, pored nje sjedi na stepenici Gospina oltara, tik uz grob šesnaest-godišnja muslimanska djevojka, slijepa na jedno oko, i gleda s pouzdanjem na nadgrobnu ploču te šapće svo-

ju molitvu. Mnogo je tu žive vjere i čvrstoga pouzdanja u moćni zagovor Barbarićev. Bosna je puna žive vjere, pa te prizori, koje vidiš na njegovu grobu, sjećaju iz raznih prizora, gdje je svemoć i dobrota Božja tvorila velika djela na bijednicima. Mnogo svijeta dolazi četvrtkom na grob, jer je Petar taj dan umro. Četvrtkom dakle toliko naroda dođe, da nekoliko svećenika gotovo neprekidno ispovijeda sve do podne. A kad se dogodi kakvo uslišenje, odmah dotičnik dođe i javi ocima, koji sve marljivo bilježe, a gdjekoji ozdravljeni bude i fotografiran. Svakog četvrtka javi se po nekoliko ozdravljenika, koji četvrtak bude ih do deset. Čini se, da su djeca napose Petrovi miljenici, jer njima osobito mnogo pomaže. Najviše uslišenja ima na djeci. Majke često donose djecu u naramku. Više puta vidiš po troje djece, kako puzu po podnožju oltara Majke Božje, iznad Petrova groba.

»Što je najbolje moliti?« tako nas skoro uvijek pitaju ljudi. Preporučamo im devetnicu, da dnevno izmole po nekoliko očenaša i zdravomarija, da dobiju željenu milost. Tko zna čitati, neka moli još i molitvicu, koja je na Barbarićevim sličicama. »Treba li postiti?« Ljudi naime u Bosni vrlo često poste. Bolesne i slabije odvraćamo od posta, a jačima puštamo na volju. Većina onih, koji mole zagovor, poste četvrtkom.

Ko izbližeg promatra sve ono što se događa na grobu Petra Barbarića, ne može da se otme misli, da je Providnost namijenila ovom kreposnom mladiću blagotvornu ulogu u životu našeg naroda. Mladež dobiva jak poticaj za krepostan život, kod mnogih u gradu budi se stara živa vjera, sve nas diže veliko pouzdanje i nepokolebiva vjera bolesnika i drugih potrebnika, a nada sve dobrota i milosrde Božje, koji se toliko očituju zagovorom Petra Barbarića.

Tomo Marković D. I.

Ljudi vjere na smrtnom času

Sv. Luj, francuski kralj, reče pred smrt: »Nikad nisam mislio, da je tako lako umrijeti!« Iza tih se riječi nasmiješi i izdahne.

Sv. Franjo Asiski reče pred svoju smrt: »Dobro došla, sestro smrti!«

Sv. Franjo Ksaverski, apostol Indije, umrije upirući pogled u raspelo i govoreći: »U te sam se, Gospodine, ufao. Moje me ufanje ne će prevariti!«

Bl. Krescencija Höss često je govorila: »Ništa nije slatko kao Isus, Marija i — Smrt!«

Sveci i pravi katolici drže se one sv. Pavla: »Znam, komu vjerujem i stalan sam!« Zato umiru kao junaci.

Božićna ponoćka na ratištu

Uspomena iz svjetskoga rata god. 1917.

Svjetski rat je bio na vrhuncu. Na Piavi, u Rumunjskoj, kod Verduna i Arrasa padale su stotine hiljada najboljih sinova i otaca.

Opet se je približavao Božić. Dok su hrvatske majke i žene, roditelji i djeca mislili na svoje mile u ratu, ovi su se borili, trpjeli i padali. Na samu svetu, božićnu noć ne prestadoše grmjeti strašni topovi. Božansko Djetešce je donijelo mir ljudima, ali onima, koji su dobre volje. I mjesto andela, koji bi nam naviještao taj mir, trčala je dolom i gorom smrt i tražila je žrtve ljudske mržnje. Slušali smo, kako u daljini zvone zvona sa crkava i pozivaju ljude na mir, Božji mir. Ali u blizini rigaju topovi mržnju i šalju smrt ljudima.

Bilo nas je nekoliko Hrvata zajedno te smo u rovovima pod zemljom okitili božićno drvce. Istina, sav se je nakit sastojao od nekoliko svjećica. I kada smo zapalili te svjećice, bili smo vanredno radosni. Svaki je od nas imao vlažne oči, svaki se je sjećao najnježnijih uspomena. Jedan je Zagrepčanin izvadio iz džepa sliku, koja mu je pretstavljala ženu i djecu. Jedan Ličanin vadio je iz telećaka tople čarape, što mu ih je poslala mila majka. Jedan se je opet sakrio u kutu, da mu ne vidimo krupnih suza, jer ga se nitko nije sjetio.

I tako smo sjedili u svetoj, božićnoj noći. Sjedili, trpjeli i smrt čekali.

Oko 11 sati u noći dođe nam od komande vesela vijest, da baš naša grupa može poći na ponoćku u obližnju crkvicu. Brzo se spremismo, u red postavismo i pohitismo k jaslicama brže nego li betlehemski pastiri. Crkvica se je nalazila visoko u Alpama. Bila je lijepa. Talijani znadu Božanskomu Spasitelju ukusno i lijepo prebivalište graditi. Kada smo ušli unutra, bila je već puna vojnika. Po naredbi komande bila je upravo divno iskićena i rasvijetljena. Grobna tišina vlada, premda je unutra više stotina vojnika. Bože moj, da mi je bilo pogledati u misli pojedinaca. Sklopljenih ruku, oborene glave kleče, mole, taru suze, suznih očiju gledaju na oltar, gdje su se nalazile jaslice. Ovi otvrdnuli vojnici izgledali su pred Božanskim Djetešcem kao mala dječica.

Tada se pojavi na propovjedaonici vojnički svećenik. Njegove snažne riječi o Malom Isusu izazvale su suze i kod onih, koji inače ne proplaču. Tu je govorio revni svećenik, koji već nekoliko mjeseci neustrašivo trči među kišom bomba, granata, topovskih hitaca itd. A sve samo zato da pomogne našim dušama i tijelu i dušama onih, koji su odilazili s ovoga svijeta. Taj svećenik je bio Isusovac N. P. Svaka mu je riječ bila balzam na naše rane, koje je on dobro poznavao. Tješio nas je i blagoslivljao nas je. A tada je počeo sv. Misu. Pjevali smo naše krasne hrvatske božićne pjesme, jer smo bili gotovo svi Hrvati. Nijemci i Madžari su šli u druge dvije crkvice. Pod Misom smo primili Maloga Isusa u svoje srce. Smjerno smo ga molili: o Bože sveti, o Bože jaki, jači nas u našim patnjama. I u tim molitvama zaboravili smo na sve naše jade: zimu, glad pa i na samu smrt, koja se je oko nas šuljala. Dušom nam je zavladao mir, a srce je bilo razdragano. Prije odlaska zapjevasmo još jedamput: Narodi nam se Kralj nebeski.

I tako se svrši ponoćka na ratištu. Nekoji vojnici su izdržali kroz sve bure i oluje i nakon godinu dana se vratili kući. A mnogima su tjelesa pokopana oko ove crkvice, u kojoj su nekoliko sati prije smrti pribivali polnoćki. A nadamo se, da im duše uživaju Vječni Božić.

O Božansko Djetešce, daj ljudima, državama, narodima i cijelom svijetu svoj sveti mir!

IVAN P.
bivši ratnik, Zagorac.

Ruka Gospodnja u 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata

Nastavak.

Kralj Miroslav i kraljica Margarita.

U našem slavnom Dubrovniku postojaše već prije godine 950. crkvica sv. Stjepana Prvomučenika na današnjoj Pustjerni. Ta se crkvica ponosila sv. moćima raznih svetaca. Toga radi mnogi dolažahu amo na zavjet, a Božji ugodnici pomagali narodu mnogobrojnim čudesima. Hrvatski kralj Stjepan Miroslav (oko g. 945—949.), da bi ozdravio od teške bolesti, zavjetovao se da će obnoviti rečenu crkvicu sv. Stjepana. On je zbilja ozdravio, pa je otpremio svoga povjerenika, koji je u njegovo ime nad starom crkvicom podigao novu i veću. Što više, kralj je crkvicu povjerio brizi stalnoga svećenika, a prvi je tu brigu vodio Stojko, pobožni kraljev rodak. No malo zatim prispio je i sam Miroslav sa ženom Margaritom i sa odličnom pratnjom da izvrši zavjet i pohodi Dubrovnik. Grad ih lijepo primio. Kralj je zato Dubrovčane bogato nadario, poklonio im neke zemlje uz uvjet, da sagrade još više crkvi u čast sv. Stjepanu, što su oni izvršili. — U okolini Dubrovnika podignuto je s vremenom oko 20 crkvi istog sveca.

Osim toga kralj i pobožna kraljica darovaše obilno srebra, da bi se ukrasile moći svetaca. Još su na povratku ostavili lijepu milostinju za obavljanje službe Božje. Margarita je osobitim načinom častila sv. Stjepana darovavši mu dva dragocjena komada od Križa Gospodinova, što ih je visokim posredovanjem negdje zadobila.

Kralj Miroslav krenuo je nakon toga u svoju prijestolnicu kod Splita. Ali nažalost doskora plane u Hrvatskoj buna, što ju podigao neki ban Pribina, koji vlastitom rukom ubije dobroga kralja Miroslava.

Ucviljena kraljica Margarita odluči iza tužnog događaja ostaviti varavi svijet i svoj život posvetiti službi Božjoj; ta sada bijaše siromašna udovica i bez djece. Ona dakle praćena nekim plemićima pođe opet u Dubrovnik, gdje si je sagradila čednu kućicu tik do spomenute crkve sv. Stjepana. Tu je u društvu dviju dvoranki kao redovnica sprovađala dane sve do svoje smrti, čineći pokoru i vršeći djela milosrđa. Kraljica je dala sagraditi još jednu crkvu na čast sv. Margariti.

Kada je sveto umrla, pokopaše njezino tijelo uz istu crkvu sv. Stjepana, što i onako bijaše zadužbina njezina muža. Također njezine dvoranke ostaviše svaka po jednu crkvicu kao znak svoje bogoljubnosti. Komad sv. Križa poštiva se danas u stolnoj crkvi dubrovačkoj, a na mjestu crkve sv. Margarite podigla je republika g. 1570. tvrđavu iste svetice, dok je mjesto nje sagradila drugu crkvu sv. Margarite — sada u vojnoj bolnici. G. 1590. prenesene su kraljičine kosti u novu grobnicu, koja je g. 1927. od hrvatskih rodoljuba ponovno uređena. **N. Maslać D. I.**

Milosti Petra Barbarića

Ozdravio od trahoma na očima. Osijek: Zagovorom Petra Barbarića ozdravile moje oči od trahoma, kojeg sam bez uspjeha 2 godine liječio. Izmolih tri devetnice Petru Barbariću i trahoma nestade. — Franjo Bogdanović.

Sinčić Jele Sučić prohodao. »Dijete mi nije moglo da hoda. Kad bi se držalo čega, onda bi išlo, ali samo nikako. Počnem devetnicu Petru Barbariću i osmi dan devetnice pođem u Travnik na njegov grob. Kad sam se vraćala iz Travnika, doleti mi ususret z d r a v sinčić. Sada ide na pašu za kravama.« Jela Sučić, Bila.

»Bog mi poslao bolest, da se proslavi Petar Barbarić«, tako kaže Frano Rajić, koji je za uhom imao napetak kao tikvica. Boli trajale već 3 mjeseca i bile strašne. »Lijekovi ništa ne pomogoše. Svi su rekli, da mi nema spasa. Zavjetujem se Petru Barbariću i počmem devetnicu. I istog dana mi poče zreti i izišlo je 4—5 kilograma gnoja.« — Javio 2. VIII. 1935.

Dijete više ne plače. Ivka Martinović iz Nevića Polja izjavljuje, da joj je dijete od rođenja neprestano plakalo. Započe se moliti i postiti na čast Petru Barbariću i to je pomoglo.

Križar dobio namještenje. Zagreb. S. K. Križar, koji je bio bez namještenja, uteče se Petru Barbariću »i ja koji sam bio dugo bez namještenja, iznenada i na čudan način sam ga dobio.«

Mila majka ozdravila. Sarajevo. Prije nekog vremena obolila mi je teško mila majka i u času, kada je izgledalo, da je sve gotovo utekoh se zaštiti Petra Barbarića, moleći ga da isprosi majci život. Obećah devetnicu Petru Barbariću, moleći ga da isprosi majci život. Obećah devetnicu i javnu zahvalu. Za vrijeme devetnice majka se pridigla i vrlo dobro se osjeća. — Elza Žesto.

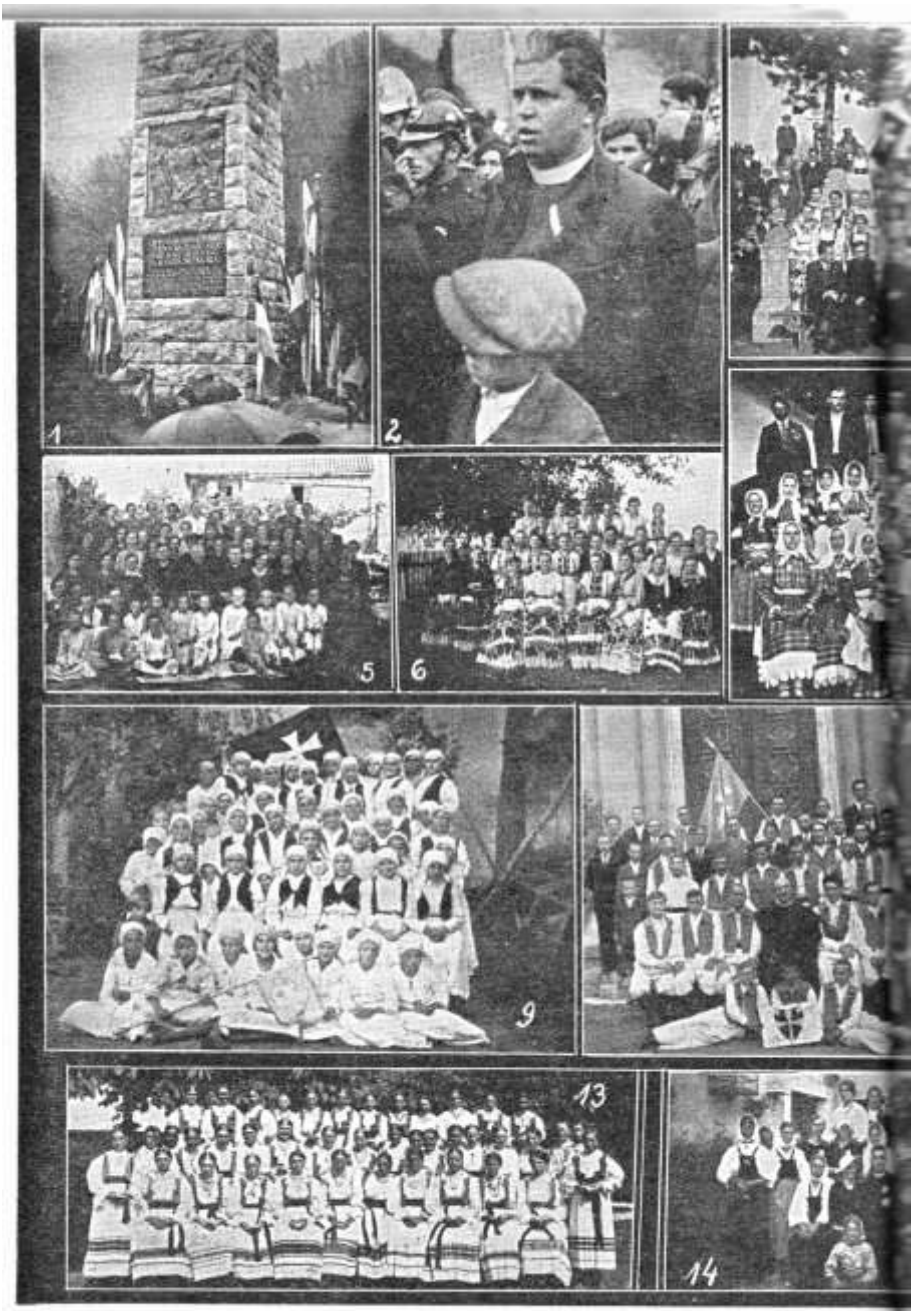
Sin dobio zaposlenje. Sarajevo: »Čim sam preporučila Petru Barbariću, sin dobio isti dan namještenje.« Milka Kučara.

Leđa ozdravila. Goruša (Bugojno): Bolila me silno leđa. Zavjetujem se Petru Barbariću, odem u Travnik na njegov grob i leđa prošla. Jela Ivoš.

Bez operacije. Split. Na liječničkoj pregledbi bilo mi je rečeno, da je odmah nužna teška operacija, jerbo mi se počeo razvijati rak na prsima. Zdvojna utekoh se Božanskom Srcu, da mi pomogne po zagovoru Petra Barbarića. I gle! rekoše mi, da operacija nije nužna i da nema nikakve pogibelji od raka.« N. N.

Sin se promijenio. Supruga direktora banke u N. zahvaljuje od svega srca Petru Barbariću, jer joj se je sin promijenio. Postao je marljiv, ispite je nakon nekoliko godina položio, prijazna pisma piše kući, pokazuje u svemu veliku promjenu, jer je prije devetnice Petru Barbariću bio sasma drukčiji.

Dva sveučilištarca zahvaljuju za sretno položene ispite. »Zagreb. Zahvaljujem zagovoru Petra Barbarića za sretno položeni ispit i prilažem dar.« Marko M.-ić, cand. iuris. — »Zagovorom Petra Barbarića sretno položio konačni ispit iz matematike.« M. B.

1 *Po svim hrvatskim krajevima slavi se 100-godišnjica hrvatskog preporoda i hrvatske … gdje je uz najveće slavlje otkriven spomenik pjesniku hrvatske himne, valjanom kat… slika predstavlja govornika vel. g. I. Vukinu, župnika iz Vinagore.* — 3 *Lipovljani: Sa …* *Križarice.* — 6 *Preloščica: Domagojke.* — 7 *Kruničarke i Križari u župi Bistra (dopis).* – 10 *Križarsko Bratstvo u Krapini.* — 11 † *Ivo Jurjević Vickov iz Lumbarde, uzorni …* 13 *Križarice iz okolice Samobora.* — 14 *Križarice u Primoštenu.* — 15 *Preloščica: D…*

hmne. Osobito hrvatsko i kato ličko slavlje bilo je 24. studenog u Zelenjaku, općina Desinić, liku, A. Mihanoviću. — 2 Iza sv. Mise bio je Mihanoviću otkriven spomenik, a ova nam slavlja križarica (dopis). — 4 Taborsko: † župnik Peček sa rodbinom (dopis). — 5 Soline: — 8 Križari na duh. vježbama (Jordanovac). — 9 Začretje: Križarsko Sestrinstvo. — lan društva Srca Isusova. — 12 Komiža: Pjevačka sekcija djevojaka Srca Isusova. — mugojci (dopis). — 16 Male Križarice u Aleksandrovu.

I ŠIRI NJEGOV GLASNIK I KALENDAR

Zvijezda vjere

Sveti Mudraci s istoka upoznali su židovsku nauku o pravom Bogu i s pomoću milosti Božje povjerovali su.

Bili su učeni zvjezdoznanci, zanimalo ih je sigurno ono Balaamovo proročanstvo: »Vidim Ga, ali ne kao sada; gledam Ga, ali ne blizu: zvijezda će izaći iz Jakova, i palica će se vladalačka dići iz Izraela . . .« (IV. Mojs. 24, 17). Oni su znali, da je tu govor o Spasitelju, koji će doći; vjerovali su.

Jednoga su dana opazili neobičnu zvijezdu. Unutrašnje im je rasvijetljenje reklo: rodio se Spasitelj, Kralj židovski; u srcu su osjetili poticaj: valja Ga potražiti i pokloniti Mu se. Vjerovali su i pošli.

Put je bio dug, trajao i više mjeseci. Ceste rđave. Pogibelji od divljih zvijeri, od razbojnika. No oni su sve svladali, krijepila ih je vjera.

Došli su u Jeruzalem, i gle jada! Tu nitko ne zna za novorođenoga Kralja židovskoga, a zvijezde, koja ih je vodila, nestalo! Ali nije ugasla zvijezda vjere u srcima njihovim. Oni vjeruju riječi Božjoj, tumačenoj od nevrijednih židovskih svećenika i idu u Betlehem.

Vjera im je nagrađena: vide opet zvijezdu i puni su radosti.

I nalaze siromašno Djetešce i Majku Mariju. Gdje je tu kraljevstvo, gdje Božanstvo? Oni ipak vjeruju: padaju na zemlju i klanjaju se neizmjernomu Bogu u ubogom Djetešcu.

I odlaze kući puni vjere, po toj vjeri žive i postaju sveci.

Divne li vjere svetih Mudraca! A kakva je naša vjera?

Mudraci dolaze iz silne daljine da vide Isusa, a mnogim je kršćanima crkva pred nosom, pa ni da bi zavirili u nju, a u njoj je Isus.

Mudraci padaju na zemlju pred božanskim Djetetom, a toliki kršćani ni da bi prignuli koljeno, kad ulaze u crkvu,, a tu je Isus u svetohraništu na oltaru, pred kojim gori vječno svijetlo.

Mudraci se dotiču čelom zemlje pred malim Isusom, a ima kršćana, koji se ukoče i stoje kao bezvjerci kod podizanja, kod blagoslova s Presv. Sakramentom; koji okreću leđa i kriju se, kad svećenik prolazi s Božanstvom k bolesniku.

Jadnih kršćana, kako im je zvijezda vjere poblijedila u srcu!

A što ćemo mi, braćo, kojima ona sja i dragim svijetlom obasjava dušu? Molit ćemo se dakako, da se mali Isus po zagovoru svetih Mudraca smiluje i ovima i bezvjercima.

Što ćemo još napose?

Trpjet ćemo s Isusom patnikom — davat ćemo mu s m i r n u.

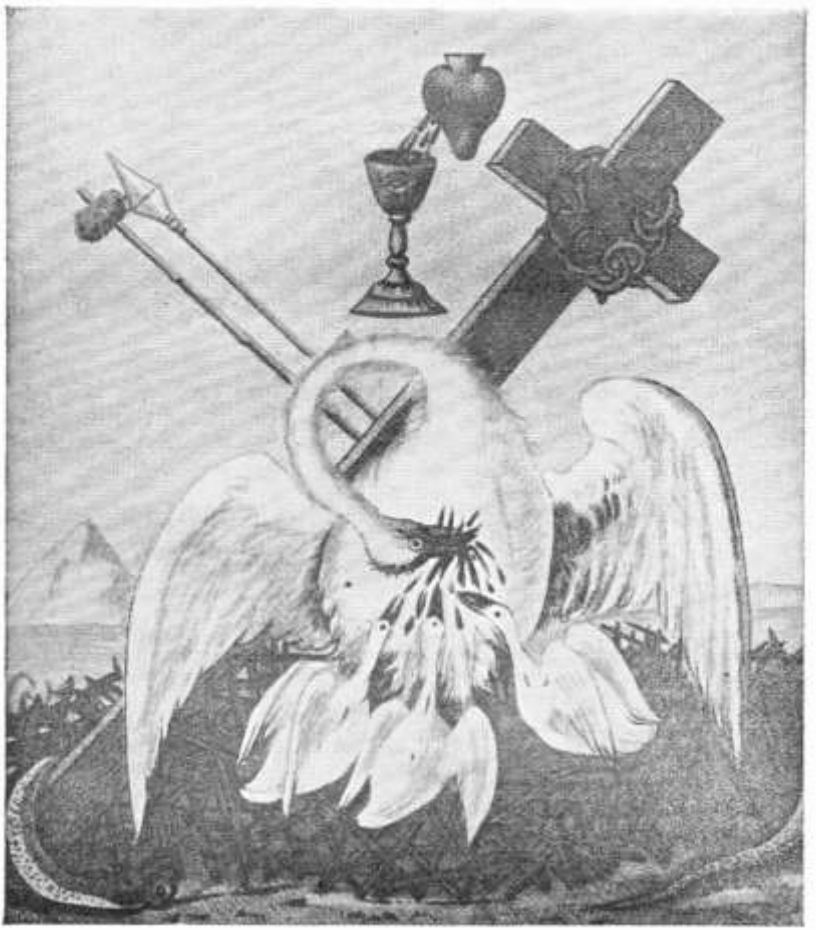
Ljubit ćemo Isusa Kralja: vojevat ćemo pod Njegovom zastavom, junački ustajati za Njega, Njegovu Crkvu, Njegova namjesnika sv. Oca Papu, napose danas, gdje toliki od Njega otpadaju, izdaju Ga, stide se Njega. Darivat ćemo mu z l a t o.

Klanjat ćemo Mu se u Presv. Sakramentu, osobito kod sv. Mise, primati Ga u svoje srce, živjeti po onom, što nas uči Njegova nauka.

I sve jače bit će u nama to Njegovo divno svijetlo, sve življe će nam sjati zvijezda vjere. **P.**

Naš Pelikan

Na Badnjak popodne klečao sam u crkvi pred oltarom. Slaba zraka sunca provuče se kroz prozor crkve, kao da se je i ona htjela pokloniti svomu Stvoritelju, prije negoli je protjeraju mrki oblaci. I kod svoga poklona obasja zraka divnu sliku na oltaru:

PELIKAN.

pticu Pelikana, koja je — kako se priča — svoju gladnu dječicu spasila od smrti time, da im je svoju vlastitu krv dala.

Slika, koju sam gledao, bila je tako živo naslikana, da se je činilo, da ptići iz gnijezda zaista protežu svoj vratić spram krvavih i rastrganih prsiju svoje majke. Divno je pogledati one nježne kljuniće, kako su se rastvorili i pohlepno očekuju, da majka spusti u njih koju kap krvi od svoga srca.

Promatrao sam ovu milu i nježnu sliku sve dok se ne spusti tama u crkvi. Kako su naši pređi zgodno izabrali pticu Pelikana, da njome slikovito prikažu kako nas beskrajno ljubi Božansko Srce u Presvetom Sakramentu. Božanski Spasitelj nas hrani krvlju svoga Srca, hrani nas ne za zemaljski nego za vječni život. I zadnju je kap Krvi za nas prolio.

A što predstavljate vi, slabušni ptići, koji tako pohlepno žedate za krvlju svoje majke? O ja vas razumijem! Slijepi nagon vas tjera, da tražite hranu od majke, jer inače će vaše nježno tijelo oslabiti i napokon uginuti. I majka daje, i kada više ništa ne nalazi, eno trga svoja prsa i spasava vas svojom krvlju, svojim životom.

I dok sam tako razmišljao, kao da sam čuo riječi iz Svetohraništa: »Tko jede moje Tijelo i pije moju Krv, taj ima život vječni.« (Iv. 6, 55.). I opet: »Tko jede moje Tijelo i pije moju Krv, taj ostaje u meni i ja u njemu.« (Iv. 6, 57). O naš Božanski Pelikane, kako silno nas ljubiš!

O vi mili Pelikančići, slabušni ptići! Vi mi budite učitelji. Moj život, moj vrhunaravni život je tako slab i nježan, izvrgnut je svim pogibeljima izvana i iznutra. Trebam nužno hrane, trebam Krvi našega Pelikana, koji dovikuje: »Ako ne budete jeli Tijela Sina čovječjega i ne budete pili Krvi Njegove, ne ćete imati života u sebi.« (Iv. 6, 54).

A. Hercegović.

Svjetska osmodnevna molitva

Molitve od 18—25. siječnja za sjedinjenje svih ljudi u Crkvi katoličkoj.

Vruća je želja Božanskoga Srca, da bi se svi ljudi ujedinili u pravoj katoličkoj vjeri. Glasnik je o tomu svake godine pisao, prikazivao je povijest te svjetske osmine. U mnogim mjestima revno obavljaju tu osminu. Sveti Otac Papa stavlja je osobito članovima Apostolstva molitve na srce. Zato pozivamo sve naše čitatelje, da se žarko mole za obraćenje svih raskolnika, otpadnika i pogana.

MOLITVA, KOJU TREBA MOLITI:

Onaj, koji predmoli: »Da svi jedno budu, kao što si Ti, Oče, u meni i ja u Tebi; da i oni u nama budu jedno: da vjeruje svijet, da si me Ti poslao.« (Iv. 17, 21).

»Ja tebi kažem: ti si Petar.«

Odgovor: I na toj stijeni sazidat ću crkvu svoju.«

Onaj, koji predmoli: »Pomolimo se. Gospodine Isuse Kriste, koji si rekao apostolima svojim: mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne obazri se na grijehe moje, nego na vjeru crkve svoje i nju po volji svojoj dostoj se umiriti i ujediniti, koji živiš i kraljuješ Bog po sve vijeke vjekova. Amen.«

Sveta Janja

21. siječnja.

Crn golube crna krila širi
I u bijelu golubicu gviri,
Golubica u kraj glavu skreće:
Golub guče, golubice ne će.
Mladi Decij, i sinak i dika
Sempronija rimskog načelnika,
Zagledao plemenitu Janju
Pa dan i noć misli, misli na nju.
On svog srca poslušat će glase,
Poći k njoj će, prosit će je za se.
Janja jošte napola je dijete,
Al joj misli već visoko lete,
Pa odbija prosca neželjena:
»Ja sam, veli, već isprošena,
Isprošena i prstenovana.«
Puše prosac kano ris iz grană:
»Tkogod bio, njegovo mu vrati,
Ja ću tebi ljepši prsten dati!«
Janja tek mu potiho se smije
I govori: »To moguće nije:
Nema blaga ko u moga draga.
On u svilu svu me zaodjenu,
Skupi derdan o vrat meni djenu.
Desnu moju osu alemima,
Okiti mi uši biserima.
Budem li mu vjerna svega vijeka,
Divna kruna moju glavu čeka.«
Decij tvrdi: »Bit će proste krvi,
A moj rod je med prvima prvi.
Nu poišti, gdje mi ravna ima!
Ktom otac mi načelnik je Rima.
Zar bi ikad kakav barbar grubi
Poput mene mogo da te ljubi?«
Janja zbori: »Od mog Zaručnika
Nema viših niti besmrtnikâ.
Rod mu od svih prvi je u časti,
Njegov Otac vlast je nad sve vlasti,
A Djevica čista Mu je Mati;
Višnji dusi krasni su nam svati.
Tvoja ljubav spram mene je plitka:
Ti tek rad svog ljubiš me užitka,
On me ljubi i ništa ne želi
Van da mojoj sreći se veseli.«
Još budali Decij ponositi:
»Zar od mene može ljepši biti?«
Janja kliče: »Idi, sine zlobe,
Hrano smrti, jadni živi grobe!
Nema glasa jednakoga gromu,
Ni ljepote ravne dragu momu.
Što ljubavi na svijetu se rada,
Njegova je od svih skupa slada
I što cijenu najveću joj daje:
Slatkoća joj u sve vijeke traje.
Krv Njegova mene zarumeni,
Tijelo Mu je kruh božanski meni;
Ljubeć Njega bjelja sam od snijega.
S usana Mu primih med i mlijeko,
Sebe Njemu zauvijek obrekoh;
Vazda ljubit dušom ću Ga cijelom —
Njegova sam i dušom i tijelom!«
Odbijeni prosac razbolje se,
Od groznice srdačne se trese.
Traži otac, rimska duša hola,
Gdje je uzrok sinovljega bola,
I kad sazna, veselo se smiješi,
Bolnog sina stalnom nadom tješi.
Mladu Janju k sebi zove mahom
Pa je nuka, da mu bude snahom;
Slatko zbori ko da siplje cvijeće,
A kad Janja sve ne će te ne će,
Sa lica joj pročita ko s lista
Njenu tajnu: Janja ljubi Krista!
Sad ko sudac uze on da prijeti:
»Mučit ću te, u mukam ćeš mrijetil«
Ali ona ni ne sluša prijetnje.
Tad je sudac, pun bijesa i smetnje,
Šalje medu paščad čovječansku,
Da joj uzmu krunu djevičansku.
Ali Onaj, što i zvije: pitomi,
Ružnu strast u bestidnikâ slomi:
Ko lijer Janja u dom gada zade,
Ko lijer zade i ko lijer izađe.
Tad je htješe sažeć u plamenu,
Ali taj se utrnu u trenu.
Nato Janja ruke sklapat stade
Svim se srcem na molitvu dade:
»Svemogući, kom klanjat se treba,
Divni, strašni Gospodaru neba,
Tebi hvala, što po Tvom Jedincu
Ja se oteh ovom svijetu hincu,
Što mi čađa nečistoga pakla
Ne potamni nevinosti stakla,
Što Tvoj Sveti Duh iz srca moga
Plam ugasi ognja žestokoga!
Blagosivam vijekom Tvoje ime,
Kristov Oče, koji usreći me,
Jer što željah, to već gledam sada,
Veće držim sve, čemu se nadah,
Već uz Onog u nebu me eto,
Kog na zemlji ljubljah nježno, sveto,
Neumrlim rukama Ga grlim!«
Kad molitvu djeva izgovori,
Stade krvnik da je mačem mori
I režući grlo joj, pun strave
Sav drhtaše od janjeta lave ...
Nježna Janjo, o nevino janje,
Isusovo lijepo milovanje,
Što ti glavu dvije krune krase,
Što ti slavu raj i zemlja glase:
O sa neba na zemlju dohiti,
Zaručnice Gospodnje zaštiti,
Ljubavlju ih Kristovom ražari,
Gadnom paklu osnove pokvari!

GUSLAR.

Ima' li kod nas svetaca?

O Božiću svi se okupljamo oko jaslica i u njima promatramo milog Isusa. I što nam tu veli naš božanski Učitelj? »Budite savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski« (Mat. 5, 48). Isus eto želi, da budemo sveti.

Ovaj su glas poslušali tisuće kršćana svakog jezika, staleža i spola.

A ima li i kod nas svetaca?

Dakako. Na zemljištu, na kojem sada stanuju Hrvati, bilo je više kršćanskih mučenika, koji su već u prvim vjekovima kršćanstva dali svoju krv, da tako posjedoče istinitost svoje vjere. Tako kod Splita nalazimo više solinskih mučenika iz prvih triju vjekova. To su sv. Venancije, Dujam, Anastazije tangar (fullo) i drugi, te biskup sv. Feliks iz Stobreća (sada su njegove kosti u Splitu, a one solinskih mučenika u Rimu), sv. Dimitrije iz Mitrovice, sv. Kvirin biskup iz Siska († 4. VI. 310.), sv. Donat, Anastazije i Grisogono u Zadru, sv. Anselm u Ninu, Sv. Jeronim († 420), ispovjedalac i crkveni učitelj je sin naših krajeva. Iz srednjeg vijeka treba spomenuti sv. Arnira, biskupa i mučenika splitskog, sv. Ivana trogirskog, konventualca bl. Tavelića, zagrebačkog biskupa Augustina Kažotića (g. 1300.), pa bl. Hosanu Kotorsku; u novijem vijeku imamo bl. Marka Križevčanina, mučenika. I za vrijeme provale Turaka koliko je palo mučeničkom smrću katolika? O nekojima, posebice u Bosni, živi i sada uspomena u narodu, te ih puk zazivlje kao svece Božje.

No i u 20. vijeku imade barem sedam osoba, o kojima bi crkvena vlast mogla početi sa svojom istragom, jer su njihovi savremenici uvjereni, da su sveto živjeli i to iznad prosječne mjere. To su: 1 nadbiskup, 2 biskupa, 1 kanonik, 2 Isusovca, 1 profesor. Radi pregleda evo par crta o svakome.

Fulgencije Carev, biskup hvarski. Preselio se u vječnu domovinu 1. srpnja 1900. Rodio se u Kaštel-Gomilici blizu Splita g. 1826. Već u dječačkim godinama stupi u franjevački red provincije sv. Jeronima. G. 1879. imenova ga sv. Stolica nadbiskupom u Prizrenu (onda je bio pod Turskom vladom), a g. 1888. postade biskupom u Hvaru.

Dr. Josip Stadler, nadbiskup sarajevski, rodio se u Slavonskom Brodu 24. I. 1843., donju je gimnaziju svršio u Slav. Požegi, višu u Zagrebu. Kardinal Haulik posla ga u rimski Germanikum. Ondje je postigao temeljitu filozofijsku i teološku naobrazbu na

gregorijanskom sveučilištu. U Rimu je zaređen g. 1868., te se vratio u Zagreb, gdje je na gimnaziji podučavao vjeronauk i u sjemeništu filosofiju. G. 1872. imenovaše ga profesorom na bogoslovnom fakultetu. Osam je godina uređivao Glasnik sv. Josipa. God. 1882. imenovan je sarajevskim nadbiskupom. Stadler je g. 1890. osnovao gimnaziju u Travniku i 3 godine kasnije bogoslovlje u Sarajevu. Tu je osnovao »Glasnik Srca Isusova«, »Vrhbosnu«, i »Balkan«. Napisao je više knjiga: Život Isusov, evanđelje s tumačenjem, čitavu filosofiju u više svezaka, te nekoliko nabožnih djela. Utemeljio je i red Služavki Malog Isusa. Ovaj štovatelj Presvetog Srca i Bezgrješne umro je na dan Bezgrješnog Začeća, 8. prosinca 1918.

Dr. Josip Lang, pomoćni biskup u Zagrebu. Rodio se u Leošiću kod Ivanić grada 15. I. 1857. Gimnaziju je svršio u Zagrebu, a filosofiju i teologiju u rimskom Germanikumu kao i Stadler i Beller. Lang je g. 1883. zaređen u Zagrebu za svećenika, zatim je postao kapelanom u Zlataru, a jeseni te godine preuze službu duhovnika u bolnici čč. ss. Milosrdnica u Zagrebu. Od g. 1885. do 1900. bio je duhovnikom i profesorom u Matici tih sestara. Nadbiskup Posilović premjesti ga odatle u bogoslovno sjemenište, gdje je ostao 12 godina kao duhovnik i ravnatelj. Tada je g. 1908. imenovan zagrebačkim kanonikom. Od jeseni g. 1912. razvi veliku djelatnost u župi sv. Marije. A kao biskup postaje otac sirotinje i velikih grješnika. Umro je g. 1924.

Mgr. Matija Stepinac ispusti svoju svetu dušu na sam Uskrs, 27. ožujka 1921., i kod pogreba održao mu je spomen-slovo biskup Lang. Stepinac se rodio 27. VIII. u Krašiću, gmnaziju je pohađao u Karlovcu i kasnije u Zagrebu. G. 1864. ode na sveučilište u Innsbruck, da sluša teologiju. 24. XI. 1867. je postao svećenikom. Vrativši se u Zagreb preuze službu kod čč. ss. Milosrdnica i nešto kasnije službu duhovnika u njihovoj bolnici. Zagrebački nadbiskup g. 1873. imenova ga duhovnikom u sjemeništu i profesorom u nadb. liceju. Leon XIII. odlikova ga monsignoratom. G. 1895. postade varaždinskim kanonikom te se onamo i preseli. Tu je apostolski djelovao kod čč. ss. Uršulinki i njihovih učenica. Papa ga je g. 1903. imenovao apostolskim protonotarom. Stepinac je bio plodan pisac i napisao je više teoloških i nabožnih rasprava. Životopis mu je napisao biskup Lang.

Franjo Beller, svećenik Družbe Isusove. Preminuo je u Ljubljani 1. lipnja 1925. On se rodio 8. XI. 1858. u Gröbmingu. Gimnaziju je svršio u štajerskom Grazu. U Rimu je bio pitomac Germanikuma gg. 1877.—84. Za svećenika je zareden 20. VII. 1884. Povrativši se u domovinu bio je kapelanom 2 godine, zatim je stupio u Družbu Isusovu. G. 1890. imenovaše ga starješine profesorom filosofije u Požunu, a iza godinu dana eno ga profesorom teologije u Travniku i od g. 1893. do 1910. u Sarajevu (tamo se teologija preselila, netom je novo sjemenište u S. bilo sagrađeno). Rektor je i učitelj novaka u Zagrebu u gg. 1910—1916., te opet profesor u Sarajevu g. 1916—1922., pa učitelj novaka u Ljubljani sve do svoje smrti. Pokopan je na skupnom groblju u Ljubljani.

Petar Barbarić je sin kršne Hercegovine. Rodio se 19. svibnja 1874. u Klobuku kod Ljubuškoga. Bio je pastir, iza pučke škole trgovački naučnik, zatim je primljen u travničko sjemenište. Umro je 15. travnja 1897. kao đak osmoga razreda. Za vrijeme bolesti primljen je u Družbu Isusovu i 2 dana prije smrti položio je redovničke zavjete. 20. svibnja 1935. prenijeli su njegove kosti s groblja u crkvu travničkog sjemeništa. Četiri godine bio je prefekt Marijine kongregacije sjemeništaraca.

Dr. Ivan Merz ugleda Božje svijetlo 16. prosinca 1896. u Banja Luci. Ondje je pohađao osnovnu školu i realku. G. 1914. stupi u vojnu akademiju u Wienerneustadtu, ali u siječnju 1915. pređe na bečko sveučilište. No te godine pozvaše ga u vojsku i g. 1917. ratuje na talijanskoj fronti. Tu je g. 1918. postao poručnikom. Slijedeće godine opet ga nalazimo na bečkom sveučilištu. Tu sudjeluje u kat. pokretu kao marljivi član kat. akademskog društva »Hrvatska«. U listopadu g. 1920. ode u Pariz i ondje ostade 2 godine da bolje upozna jezik i književnost francusku. Sveučilišne je nauke dovršio na zagrebačkom sveučilištu, gdje je 31. VII. 1923. i promoviran na čast doktora filozofije, a 20. X. iste godine položio je i profesorski ispit iz francuskog, njemačkog i hrvatskog jezika. Već je u g. 1922. predavao na nadbiskupskoj gimnaziji i tu je ostao do smrti. Veliku je djelatnost razvio u širenju i stvaranju ideologije orlovstva i križarstva, uopće kat. pokreta i Kat. Akcije. »Uronjen je bio u Boga« bila je njegova glavna oznaka. Umro je u Zagrebu (na klinici poslije operacije) 10. svibnja 1928.

A. Alfirević D. I.

Sigurno ćemo ugoditi našim cijenjenim čitateljima, ako im iznesemo božićne običaje u raznim hrvatskim pokrajinama.

Božićni narodni običaji u Slavoniji.

(Retkovci kod Vinkovaca).

Svijet veli: »Nije svaki dan Božić.« I pravo kaže. Jer na Božić se u Slavoniji iznosi sve, što se naštedilo kroz godinu dana. Bijelo žitno brašno, čisto maslo, dobar sir, gospojinska jajca, dobro vino, ljuta rakija, lijepe jabuke i kruške, orasi i lješnjaci, suhe šljive, kalotke (suhe jabuke i kruške), med i pekmez. Zato se čuje pod godinom, kad je svečaniji dan: »Ima svašta ko na Božić.«

Već ranim jutrom na Badnjak dolazi u kuću »Položaj«, t. j. mladić ili djevojka te sjedne kod peći na zemlju, a to zato, da kvočke rado sjede. Žene ga pospu raznim sjemenom, da sve dobro rodi. Tada dobije Položaj na dar položajski kolač, duplu kobasicu, suhi sir i voća. Napokon on čestita svima: »Čestit vam bio Badnjak, Adam i Eva! Živi i zdravi i do godine bili!« Oni mu odgovore: »Živ i zdrav bio!« Sad dohvati Položaj ožarač i čeprka po ognju govoreći: »Djeca vam se rodila, krave telile, kobile ždrijebile, krmače prasile, pčele puštale, njive rodile, kvočke, guske, patke i pure legle, kao što ove iskre frcaju!« Položaj je na Božić gost u kući.

Muškarci zakolju dopodne krme, urede i peku na ražnju. Kod siromašnijih bude svinjski but, puran ili guska. Treba pečenke za Božić! Najstariji, obično gazda, pripravi iz čistoga voska tri svijeće, jednu sa 2 obruča za Badnjak, drugu sa tri obruča za Božić, a treću sa pet utisnutih mjesta za Novu Godinu, kao uspomenu na 5 rana Isusovih. Te se svijeće objese o šljivovu granu i zataknu pod gredu sobe.

Žene peku jednostavniji Badnji kolač za Božić i kolač »Ljetnica« sa krasnim nakitom: suncem, mjesecom, zvijezdama, plugom i volovima, golubovima i klasjem, kao znak da je novi zakon bolji od staroga. Kuhaju ribu, suho voće, valjuške i rezance.

Na Badnjak je veliki post, no pijucka se vino i rakija, često i odveć. Kad padne mrak moraju svi biti kod kuće, sva marva dobro spremita. Konjar unese slame, ormu i uzde, a volar gvožđe i crtalo s

pluga, dok gazda zapali svijeću. »Faljen Isus! Čestit vam bio Badnjak, Adam i Eva i Isusovo porođenje!« — »Uvijek Isus! Živ i zdrav bio!« otvaraju Božićno veselje. U sobi se iz lonaca dijeli večera, donešenu zdjelu pokrije gazda Badnjim kolačem, pali se Badnja svijeća na kolaču, moli Anđeo Gospodnji, tri Očenaša i Zdravo Marije te jedno Vjerovanje. Kolač se siječe i lomi: »Blagoslovi Bože i Božiću!«

Večera se. U pol večere staje dijete na stolac, okreće se poput sunca sa gorećom svijećom i rekne: »Faljen Isus, Bogo se rodio!« Svi odvrate: »Uvijek Isus, Bogo se rodio!« Gazda prima svijeću i tme je komadićem kruha, umočenim u vino. Na kog okrene dim, taj će — vele — do godine umrijeti. Svijeća se umoči u čašu punu raznoga sjemenja. Kojega se najviše prilijepi, toga će do godine biti najviše. U veselju, zabavi, gatanju, pjesmi čeka se ponoćka. U dupkom punoj crkvi ori se vesela Božićna pjesma. Iza polnoćke napune se jasle pred marvom, da »i ona zna: Božić je.« — Na prvi dan ne ide se u druge kuće, marva se ne preže, družina se časti. Ljudi se susreću pozdravom: »Faljen Isus! Čestit vam bio Bog i Božić i Isusovo porođenje.« Odgovaraju: »Uvijek Isus, živ i zdrav bio!« Ide se k sv. Misi, načne se kolač Ljetnica, pali Božićna svijeća i obilno užina (objeduje). Poslije podne iza večernje razvije se živo kolo mladarije. Stariji se drže kuće.

Na Badnju noć gori svijetlo u kući do zore, a na Božić do ponoći. — Drugi dan čine se posjeti susjedima, rođacima, pa i u drugo selo. Treći dan ide svatko na svoj posao. **Antun Metzger.**

Božić u Hrvatskom Zagorju.

Stariji ljudi po starom običaju na Badnjak cijeli dan ne jedu ništa. Kad je nastao mrak, svi ostaju u mraku, dok ne dođe sa svećom kućedomaćin. Kućedomaćin unese svijetlo, pozdravi ukućane i čestita Božić, pa obavivši večernju molitvu malo založe. Kad je večera svršila, počne kićenje božićnog drva uz vesele božićne pjesme. Na stol postave slame na križ, te naspu pšenice i pokriju stolnjakom. Kad su pokrili stol, postave na sredinu jedan hljebac, koji ostane cio na stolu do Nove Godine, a na Novu Godinu načne ga kućedomaćin i blaguju svi. Slame se postavi pod stol, gdje djeca malo leže. Kad dođu sa ponoćke, zalo-

VAŽNE PORUKE NAŠIM PRIJATELJIMA.

1. Obećali smo vam dati lijepi Glasnik. Uvjereni smo, da ćete bit s ovim zadovoljni.

2. Radi množine članaka, morali smo nekoje rubrike ovaj put izostaviti.

3. Svaki naš prijatelj i štovatelj Srca Isusova naći će sigurno sada o Božiću kojega novog pretplatnika za Glasnik i Kalendar Srca Isusova.

4. Tko ne misli plaćati Glasnika, molimo da odmah o v a j b r o j vrati, jer nije ni lijepo ni pravedno Glasnik vraćati istom iza nekoliko mjeseci. Tko, dakle, zadrži ovaj broj, toga smatramo za pretplatnika. UPRAVA.

že božićnih jestvina, dadu marvi, koja je postila na Badnjak, najbolje hrane, da i ona znade Božić i pođu na počinak do zornice. Na Božić se ne pomete kuća niti čiste staje, već se to sve obavi treći dan Božića, a s onim smećem daruju se voćke, da donesu što više roda. Na Božić i drugi dan Božića pometu samo od vratiju do stola, gdje se prolazi. Božićnih dana daruje se mladež međusobno božićnicama (crvenim jabukama).

Leopold Rusan, župnik.

Pučki božićni običaji u Hercegovini.

Rano se hercegovački katolički seljak počinje spremati za Božić. Već prije »materica« (2. nedjelja prije Božića) i »očića« (nedjelja prije Božića) zna se, šta će koja osoba dobiti novo za Božić. Sijanje pšenice u kakovu posudu, da o Božiću bude u bujnu zelenilu, darovi, što ih majke o »matericama i ocevi o »očićima« ucjenjivani daju djeci, lijepo unose raznolikost u vanjske i nutarnje priprave za doček Maloga Isusa. Prije svega, što je doraslo za ispovijed, mora se ispovjediti, tä kako bi krštena duša dočekala Božić nepomirena s Bogom? Kuće, posuđe i odijelo temeljito se čisti svagdje, pa i kod inače najneurednijih u selu. »Taj se uređuje samo od Božića do Božića!« kažu kod nas o neurednima. I na jela se dovoljno misli. Kruha se toliko napeče, koliko je potrebno cijeloj kući od »Badnjaka« pa do »Mladenaca«. Jedan se hljeb osobito pomno peče: domačica umijesi tijesto i ne stavi ga na običnu stranu »lopara« nego na onu »ispisanu«, u kojoj su izrezani razni ukrasi: krivulje, križići, zvijezdice.

Na Badnjak se usijeku dva »badnjaka«. Prije mraka nad svakim vratima i prozorom mora biti zadjevena grančica bršljana. Poslije večere unose »badnjake« u kuću, posiplju ih žitom i polažu k vatri na ognjište. Onda se pije rakija i jede voće: smokve, rogači, orasi, bademi itd. Prva čašica rakije izlije se na »badnjake«. Djeca također dobiju po čašicu, ali ona jedva čekaju, da svoj dio mogu izliti na »badnjake« i uživati u modrikastome plamenu alkohola. Na ponoćku se ide u grupama. Da se vidi ići, zapale se posebno pripravljene hrastove zublje, snopići slame ili što drugo. Domalo se čuju puške, a dozivanje, smijeh, razgovor priča, da se diglo sve, što je ikako moglo poći od kuće. Ne pjeva se putem, jer će u crkvi svi složno zapjevati: »U se vrime godišća!« sve će kitice te pjesme doći na red, a ako bude potrebno, cijelu će pjesmu ponoviti. Dok se u crkvi tako u pobožnome veselju slavi porođenje Isusovo, kod kuća po jedna odrasla osoba sprema ručak i od voska pravi trostruku svijeću, koja će gorjeti, dok se bude jelo.

Iz crkve se izilazi, kada se sve tri Mise svrše i čestita svoj svome mili blagdan rođenja Sina Božjega. Stotine duša čestitaju u isti čas i sve govore iste riječi. Svaka se uvreda ima na Božić zaboraviti i oprostiti (najgoremu se svadljivcu veli: »Bilo ti i na Božić krivo!«). Ovo opraštanje i mirenje zove se u nekim krajevima Hercegovine »mirboženje«; sam čin »mirboženja« sličan je »Paxu« u svečanoj Misi. Jer, Isus je došao na svijet i donio Svoj mir! Stariji piju rakiju, mladež se nabacuje voćem ili snijegom, ako ga slučajno ima.

U veselju i uz pucnjavu »misari« dolaze kući. Sve je po kućama užurbano, svaki čas čuješ: »Na dobro ti došao Božić i porođenje Isusovo!« s odgovorom: »I s tobom Bog dao zajednol« (A neki čestitaju i ovako: »Cestit ti Božić i porođenje Isusovo!« — a odgovara se na to: »Čestita ti duša bila!«); ukućani se ljube, »mirbože«. I ručak je pripravljen, puna je »sinija« (stol) Božjega blagoslova, na povišenu mjestu postavljen je onaj ukrašeni kruh, na njemu je posuda s izraslom pšenicom, usred koje je trostruka svijeća. Domaćin zapali svijeće na vatri od »badnjaka«, razgovora nestane, po licima se razlije svečano raspoloženje, počinje molitva, mnogo dulje od obične molitve prije jela. Moli se, da sveto porođenje Isusovo bude zalog blagoslova u svemu djelovanju i moljenju, zahvaljuje se Bogu na dobročinstvima. Objed traje dugo, začinja ga veselje, iste misli i osjećaji sviju. Mladi se u ozbiljnosti dižu do starijih, a stariji razumiju djecu, koja se nevino prepiru o svijeće: svako bi željelo, da njegova najbolje i najdulje gori, jer čija svijeća — kažu oni — brzo izgori, taj ne će biti duga života. Konac je ručka odulja molitva, koja se moli za mrtve i odsutne ukućane, i kojom se prosi od Boga, da nam udijeli u miru s Njime i u zdravlju dočekati još puno Božića. Domaćin ustane i iz sredine onoga ukrašenoga kruha izreže zalogaj, taj zalogaj zamoči u vino i vinom, koje s toga komadića kruha kapi, trne one tri svijeće i govori: »Kao što se gase ove svijeće, tako se ugasili svi naši neprijatelji: viđeni i neviđeni, kršteni i nekršteni! U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.« U vino zamočeni komadić kruha nikada ne jede domaćin, nego onaj, kome ga dade domaćin.

Badnjaci gore, kršćanskim srcem i dušom prolazi veselje, što se Bog udostojao postati čovjekom, pjesma priča o onome, što je svima u srcu: nema toga, tko ne će zapjevati, onako, kako mu je Bog dao: vrsta s vrstom; stari pjevaju, a prst im mora biti u uhu! Bijeda, siromaštvo, na to se ne pazi, zar ne pjeva u božičnoj pjesmi: »Bog uboštvo ljubljaše!«... Ne ide se u susjeda na sijelo, ali kod čestitanja ne manjka uz bratsku riječ i »bukara« vina, a sve u strahu Božjemu. Na Božić se opiti — to je ispod dostojanstva čovječjega, kršćanskoga pogotovu!

Stjepanjdan i Ivanjdan se čestita ovako: »Na dobro Ti došao Božić i sveti Stjepan (Ivan).« Ta dva dana slave se zajedno sa svojtom i prijateljima. Premda nijesu zapovijedani blagdani, ne radi se ni na Stjepanjdan ni Ivanjdan ni na »Mladence«. Kada se na Stjepanjdan i na Ivanjdan ide k svetoj Misi, sve odjekuje pjesmom i pucnjavom. Svasti daruju zetove vijencima voća (»grotuljama«), koje oni nose tako, da glavna jabuka ostane u džepu, a ostalo se pusti da visi van. Poslije Mise uz čašicu i uz pjesmu veseli se svoj do svoga. Zetovi i njihovi ocevi idu u pohode puncima i punicama: a što se puste šale prospe u to vrijeme, to se ne da opisati!

Na »Mladence« ujutro djecu iz kreveta gone šibamm: neka bolje rastu. Poslije šibanja slijedi darivanje djece. Taj dan ima svaka odrasla osoba u susjedstvu pravo išibati svako dijete, koje god stigne.

Na »Staru Godinu« badnjaci gotovo dogorjeli. Ugarci još gore, a onda ih uzmu, odnesu u vinograd, udare njima o kamen i bace među

loze, i dok iskre lete na sve strane, seljak zaufano gleda u nebo i moli: »Koliko iskara, toliko tovara!« (t. j. moli, da loza obilno rodi). Silvestar Papa godinu sklapa!

Nova Godina ili »Mali Božić« ili »Novo Ljeto« nema posebnih običaja. I tada se zapali božićna svijeća. Još samo »Sv. Tri Kralja« ili »Vodokršće« čeka Hercegovac, da blagoslovljenom vodom poškropi sve svoje kuće, blago, njive, da se sam napije »krštene vode« i da s idejom Božjega boravka među ljudima nastavi svoj mučni život.

Premda je Božić prošao, ostao je bršljan nad vratima, ostala je uspomena na Božić. Ode Hercegovac po svijetu daleko, daleko. Dođe Božić — u srcu i u pameti Hercegovca stvara se Hercegovina, slavi se porođenje Isusovo na hercegovački način; Hercegovinu obasjavalo sunce slobode i obilja, ili je bio mraz neimaštine, i tištala kakvagod muka, vjerni njezin sin od Maloga Isusa očekuje njezin i svoj spas i iz tuđine i daljine čestita joj: »Na dobro ti došao Božić i porođenje Isusovo!« a on osjeti, da ga je Hercegovina shvatila i da mu uzvraća: »I s tobom Bog dao zajedno!« I zadovoljan je i sretan!

Ivan Tomas, bogoslov.

O božićnim običajima Bunjevaca.

Svaka pokrajina ima poseban način proslave svojih blagdana, pa tako imamo i mi Bunjevci-Hrvati.

Priprava za Božić počima već nekoliko dana prije, a djeca, koja jedva čekaju taj blagdan, pjevaju dva tri dana prije Badnjaka slijedeće stihove:

»Danas dan, sutra dan,
Prikosutra Badnji dan.«
Ili: »Danas veče, sutra veče,
Prikosutra Badnje veče.«

A dva dana pred Božić pjevaju:

»Danas krajcara,
Sutra grošić,
Prikosutra Božić.«

Uoči »Badnjeg dana« obično se prave božićni kolači. Prave se obično iz čistog pšeničnog brašna. Najljepši između svih je »Badnjak« kako ga Bunjevci nazivaju. On je sav iskićen raznim figurama od tijesta. Na njemu su jaslice i mali Isus u njima, a kraj njih Bl. Dj. Marija i sveti Josip, te još nekoliko pastira; dalje se nalaze ovce i još neke domaće životinje, sa svojim čuvarima. Sve je to najvještije napravljeno iz tijesta. U »Badnjaku« se nalazi i srebreni novac.

»Badnji dan« prođe u pripravama. Kad se približi vrijeme večeri, pozove otac djecu napolje, te svako uzme nešto slame i pijučući kao pilići nose za ocem slamu u sobu; otac pri tom kvoči kao kad kvočka vodi svoje piliće. Tako prostrše slamu po podu, a tih dana niko ne spava na krevetu, jer je Isus ležao tih dana u jaslicama na slami.

Kad tako razastrše slamu po sobi svi sjedoše za stol, koji je ovih dana posebno namješten. Pod bijelim stolnjakom ima malko slame. Na

gornjem dijelu stola nalazi se »badnjak«, a na njemu ima još nekoliko jabuka, oraha i suhih šljiva. Pored »badnjaka« se nalaze obično dvije posude sa zelenim žitom, koje se sije obično na sv. Luciju. Između ovih posuda sa žitom nalazi se velika božična svijeća, koja gori preko čitave noći, a znači svijetlo, što ga je donio G. Isus Krist. Pred ovom svijećom nalazi se jedna čaša sa žitom i druga s medom, te nekoliko jabuka i oraha. U »pročelju« stola nalazi se velika »božična grana« ili »grana«. Ona je sva iskićena raznim ukrasima od stakla, jabukama, orasima i bonbonbonima koji su uvijeni u zlatni i srebrni papir. Grani se obično djeca najviše vesele, jer svi oni predmeti će biti njihovi. Pod »granom« su još drugi darovi, što ih mali Isus donio dobroj djeci. I djeca sva vesela počeše tražiti svaki svoje, ali ih prekine domaćica sa »Hvaljen Isus, čestito vam Badnje veče.« Domaćin odvrati: »Amen uvik, vi živi i zdravi bili,« te pospe sa žitom domaćicu i »položaja« koji ide pred domaćicom noseći svijeću. Iza toga se svi pomole i počne večera.

»Prvo zareda od ruke do ruke »zamedljena« rakija. Iza toga svaki uzme malo bijela luka s medom, a poslije krišku jabuke, isto s medom.

Poslije se uzima čorba i svaki traži zrno žita, jer će onoliko godina živjeti koliko zrna nađe. Poslije čorbe gasi domaćin s malo vina malu svijeću. Pri tom svak skoro prestane disati i gleda kuda će dim, jer će onaj prvi umrijeti na koga dim skrene. Iza ovoga slijede druga jela, obično riba i »nasuvo« sa sirom ili s makom, ali na koncu redovno dolaze skuhane šljive i višnje. Poslije jela vuče se ispod stolnjaka slamka i ko izvuče najdulju slamku, misli se da će najdulje živjeti. Poslije ovoga uzme domaćin punu šaku oraha i prvo baci u sva četiri kuta sobe po jedan, a zatim baci ostalo za vrata. Djeca se uz viku otimaju oko oraha, jer će biti ono najsretnije koje nađe najviše oraha. Time se završava večera. Domaćica sprema stol, ali mrve i kosti ne baci, nego ih ostavi.

Do ponoćke se ne spava nego se pjevaju božićne pjesme. Pripravljajući se na ponoćku obično se pjeva:

Hajte braćo da idemo — Da darove ponesemo,
Našem dragom Božiću, Božiću — Malenome Kraljiću, Kraljiću . . .«

Na ponoćki svi iz srca zapjevaju:

»Veselje ti navješćujem, puče kršćanski . . . «.

Na »pastirsku« t. j. ranu Misu idu obično reduše, a ostali idu na »veliku« Misu.

Za užnom (ručkom) je običan red kao i za večerom na »Badnje veče«. Domaćica noseći čorbu pozdravi sa »Hvaljen Isus, čestito vam Isusovo porođenje«, a domaćin otpozdravi »Amen uvik, živi i zdravi bili«, te ih pospe sa žitom. Taj dan se nikuda ne ide, jer se Božić slavi u obitelji. Slijedećih dana se pohađaju rodaci i poznanci. Na Mladence se nosi slama iz sobe. Na Novu Godinu se reže »badnjak« na četiri dijela i u kojem se dijelu nalazi srebren novac bit će onaj sretan čiji je taj dio. Božićno veselje se svršava na Tri Kralja kada se iznosi »grana«. Sad se djeca najviše vesele, jer će dobiti sve orahe i jabuke koji su bili na »grani«.

Grunčić Jakov, bogoslov.

Narodni božićni običaji u Bosni.

Polovinom mjeseca prosinca slavi se sv. Lucija pa će na taj dan gotovo sve selo posijati pšenice u tanjuru, da mu lijepo zazeleni i prispije kao značajan ukras na božićnu »sofru«. Dvije nedjelje pred Božić narod ima mio običaj, zvan materice. Toga dana majke darivaju djecu: jabukama, orasima, kolačima, lješnjacima i sličnim, dok djevojke svojim momcima za taj dan opletu čorape ili otkaju lijepo ručnik ili rubac. Sedmicu pred blagdan dužni su oci majkama i djeci uzvratiti ljubav pa ih darivati, bilo čim, da se kao otkupe. Ovaj običaj ima dosta sličnosti sa slavljenjem imendana kod građana. Svečar se mora odužiti čestitarima: »mezetlukom«, ručkom ili večerom, inače mu se prijete užetom. Ovo otkupljivanje ljudi, na selu se zovu očići, a ženâ — materice. Par dana pred Božić, osim što se kuća okreči i oriba, domaćice skuhaju kruhove, koje znaju lijepo išarati »findžanom«, kavenim mlinom i prstenom. Po kori, dok još nije pečena otisnu mnogo većih i manjih kolutova. Osim koljiva, koje svak o sv. Kati spremi za Božić, još će gotovo svaki domaćin pripremiti pečenicu, a žene pitu gibanjicu za koju su istrijebile orahe dan prije badnjice zvan »tucin-dan«. O podne će jedno od odrasle čeljadi otići u šumu, otsjeći badnjak i pred večeru ga unijeti u »vatrišće na ognjišće« da se razgori u dobru vatru. To potsjeća na pastire koji su ložili vatru, sjedili, grijali se i kraj nje dočekali porođenje Isusovo. Još je običaj, da se sva čeljad ispovjedi — s Bogo izmiri. Tko to ne učini u kući se osjeća neraspoloženje, kao da je došao neko tuđe vjere. A onda se i među se sva čeljad miri. Otac i mati među se, a djeca priđu ocu poljube ga u ruku, a on njih u čelo i lice. Zatim idu k majci i nju poljube u ruku, a ona im zato ne ostane dužna; obaspe ih majčinskom ljubavlju. Na koncu se svi mladi izljube i po koje oko orosi. Kada se mirenje svršilo, sjeda se za »sofru« na kojoj je zelena pšenica i u nju zadjevene tri užežene svijeće. Svi se s domaćinom-ocem pomole i zapjevaju milu pjesmu »U sve vrime godišta«. Stariji običavaju taj dan i djeci dati »findžan« rakije. Često je moraju popiti na zor zorice (preko volje). Još će svaki težak, ako je svoje blago do sada hranio slamom, položiti na Božić sijena. Iza večere dugo se sjedi kraj badnjaka — pripovijeda i pjeva. »Polnoćke« nema za težake. Oni idu na ranu. Momačka vriska u rano jutro čuje se iz svih sela. Domaćini i njihove kršćanke ponesu crkvi plosku rakije, da poslije sv. Mise nazdrave prijateljima i da čestitaju: »Sretan Božić — Porođenje Isusovo!« s odgovorom »čestita nam dušaʃ«

Na mladence djeca dobiju prutom (šibom). **Mato Livajušić.**

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Kaže se: »Izvan Crkve katoličke nema spasenja«. Pa što će bit od tolikih milijuna čestitih ljudi, koji nisu katolici? Hoće li svi oni u pakao?*

Odgovor: Sv. Pismo kaže: »Bog hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine.« (I. Tim. II. 4.) U tu svrhu Isus Krist ustanovio je svoju Crkvu, da ljude vodi k spasenju. Zato tko je izvan Crkve Kristove svojom krivnjom, naime iz nemara ili opake volje ili kojeg bilo neopravdanog, grešnog razloga (n. pr. da se lakše obogati, da udobnije živi ...) te u tom stanju ostane do smrti, taj se ne može spasiti. Jasne su riječi Spasiteljeve: Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se (t. j. moći će se spasiti, ako i obdržava, što treba); a tko ne uzvjeruje i ne pokrsti se, bit će osuđen. Mark. XVI. 16. Zato je posve kriva ona krilatica, da su sve vjere jednake i prave.

Tko se pak nalazi izvan katoličke Crkve bez vlastite krivnje, naime ili ne zna uopće za katoličku Crkvu, ili je uvjeren, da je njegova vjera dobra, a inače živi čestito prema svom zakonu i svojoj savjesti, taj se može spasiti, budući da nije njegova krivnja, što je izvan Crkve katoličke.

Ipak je takovim ljudima teže spasiti dušu, jer oni nemaju sv. sakramenata i drugih sredstava, koja su za spasenje određena a nalaze se samo u katoličkoj Crkvi. Jedan savremeni pisac predočio je to ovom prispodobom: Katolik otvara sebi rajska vrata ključem, lako i bez poteškoće; a poganin nema ključa pa mora da provaljuje na silu, a to je teže i dulje traje. Stoga premda se i pogani mogu spasiti, ipak ostaje za nas dužnost kršćanske ljubavi, da radom i molitvom što bolje pomažemo katol. misije i misionare.

Pitanje: *Šta da mislim o »lancu vjerovanja svetog Ante«?*

Odgovor: Mislite i budite uvjereni, da je to prosto praznovjerje i varanje drugih i otimanje novaca, dakle barem trostruki grijeh. Tajinstvenim, nepotpisanim pismima ne časti se ni Bog ni sveti Anto, nego se pripisuje neka posebna moć piskaranju, koje nit je od Boga određeno ni od sv. Ante objavljeno ni od Crkve potvrđeno, a to je praznovjerje i zavaravanje svijeta. Nadalje natjerati nekoga da piše trinaest pisama, znači naturiti mu jedan težak posao i izdatak od preko 20 dinara, a to je za siromaka već osjetljiva svota. Rado bismo znali, koji je onaj francuski general ! ona američka gospoda i gospođe. Čime se dokazuje, da je Rudolf Valentin umro baš zato, što je prekinuo ovaj lanac? A pisac ovoga odgovora je dvaputa (prije pet godina i sada) dobio i prekinuo ovaj lanac, da mu nije ostala ni jedna karika zdrava, pa ga nije zadesila nikakova nesreća, hvala Bogu i svetom Anti! Naprotiv sada je baš dobio nekoliko lijepih knjiga; jednoga dana bio je u deset prigoda da slomi nogu i razbije glavu, pa mu se nije ništa zlo dogodilo, i uopće osjeća se vrlo sretnim i zadovoljnim!

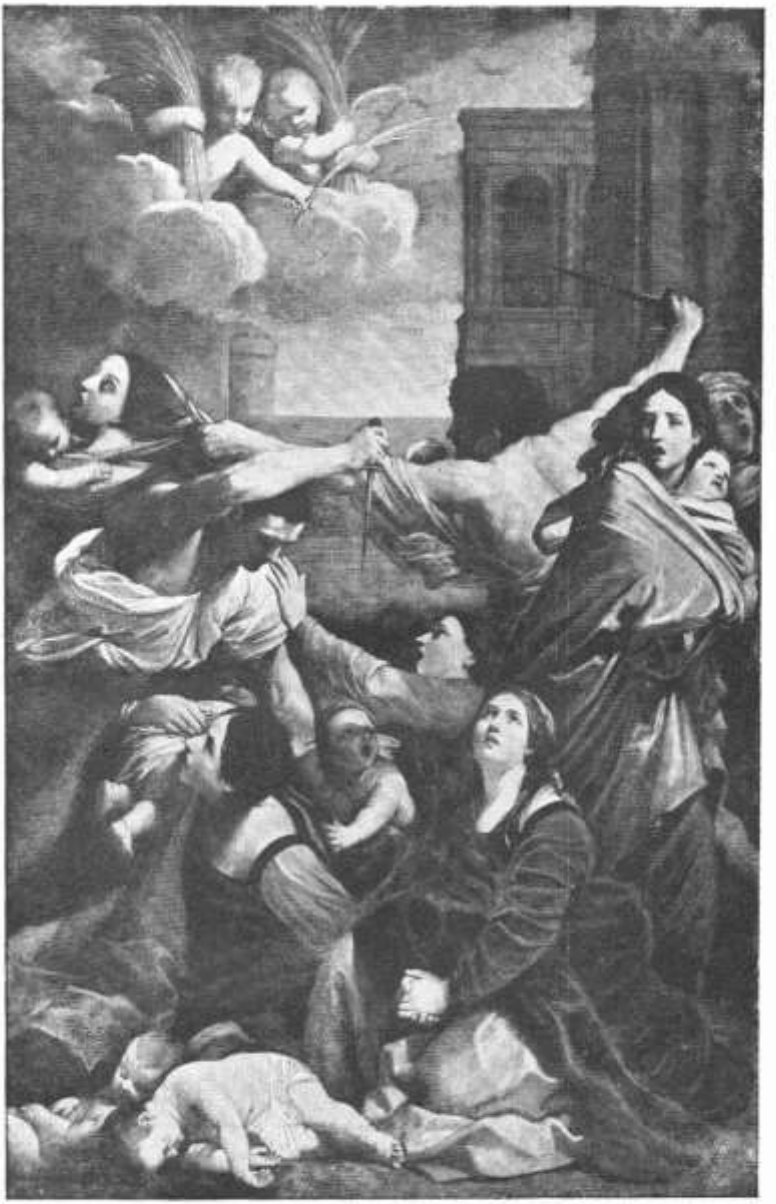
Samo za grijeh čeka čovjeka kazna i to ne uvijek odmah na ovom svijetu.

Pitanje: *Na osnovu čega se proglašuje nekoga blaženim ili svecem?*

Odgovor: Na osnovu svetog života i čudesa, koja su se dogodila iza smrti dotične osobe i na njezin zagovor. Za proglašenje blaženim treba barem dva dokazana čuda, a za proglašenje svetim druga dva nova isto tako dokazana čuda.

Pitanje: *Je li istina, da je mala kapelica došla s neba na jedno muslimansko brdo a s toga brda da su je muslimani tri puta prenašali na katoličko brdo, no kapelica svaki put prešla natrag na prijašnje mjesto? To da se je dogodilo 1878. blizu Jajca u Bosni.*

Odgovor: Raspitali smo se i sve je puka bajka.

Slika Guido Reni

Opak Irud poklao
Nevinčad je malenu
Ona sad se raduju
Uz Isusa u nebu.

Majke, porod čuvajte
Od gorega Iruda —
Ime mu je: Smrtni Grijeh,
On ubija zauvijek.

IŠUS — NAŠ NAJBOLJI UČITELJ

Katolička obitelj

Da se unište čitavi narodi, gradovi i sela, ne treba ratova ni pušaka, jer dosta je da se iskvare obitelji i onda je sigurna propast. Propalo je nekoć slavno Perzijsko carstvo, propao Babilon i Bizant, jer se nemoralom iskvarile njihove obitelji. Spartanci su bili nepobjedivi, dok se nisu bili podali grješnoj strasti. Rimske legije držale su u vlasti gotovo cijeli svijet, ali kad se grijeh uvukao u njihov kućni život, raspade se rimsko carstvo. Zato su temelji svakog naroda dobre obitelji.

Zna to i sveta Crkva, zato nam odmah na početku godine stavlja pred oči svetkovinu Svete Obitelji, da se ugledamo u najsjajniji uzor, kako ćemo Bogu ugoditi i sačuvati svoj narod od propasti.

Englezi imaju krasnu poslovicu: »Moja kuća, to je moja tvrđava.« Time hoće da kaže: tamo sam ja gospodar, tamo sam ja i kralj i učitelj, to je moje najmilije mjestance. Pa zato se i odlikuju izvanrednom odanošću prema svojoj porodici. Tamo se uvečer sakupe sva djeca i starija i mlada oko svojih roditelja pa se razgovara, čitaju lijepe knjige, tamo se igra i pjeva. Oni ne traže svoje utjehe izvan svog doma — ali zato taj narod gospodari gotovo trećinom svijeta.

Utvrđeno je i stalno dokazano, da je većina muževa i odraslih mladića zapušteno i nesretno u svom životu upravo zato, jer u rodnoj kući nisu našli nikakove ljubavi, odgoja ni plemenitosti. Tako je dokazano da je njih 80 od svake stotine podalo se pijanstvu jednostavno s toga razloga, jer su im rastrovane kućne i obiteljske prilike. Oni kad ne nađu sreće u krugu svoje obitelji, traže je u raskalašenosti i piću. Tu jedino može pomoći dobra katolička obitelj, koja je po uzoru svete nazaretske obitelji Isusa, Marije i Josipa.

Glasoviti američki državnik Franklin često je promatrao sa prozora svoje palače u Filadelfiji nekog radnika, koji je u blizini radio i bio vazda dobre volje i uvijek veseo i prema svakome ljubezan. Napokon jednog dana pođe Franklin iz svoje palače ravno prema ovome radniku i progovori mu: »Gospodine, vi sigurno imate neko tajno i čarobno sredstvo, da možete uvijek biti tako veseo i dobro raspoložen. Ja vas češće promatram i divim se, kako ste uvijek dobre volje.« »E, gospodine — odgovori radnik — moja tajna i moje čarobno sredstvo: to je moja obitelj, moja djeca i moja žena. Kada polazim na rad žena me lijepo isprati, a kada se vraćam s rada čekaju me moja djeca raskriljenih ruku i od radosti na mene skaču. Moja obitelj, to je moje veselje.«

Daj nam, Bože, pravih kršćanskih obitelji pa će i naš narod biti puno sretniji i zadovoljniji. Djeca su zvijezde u obitelji, otac je sunce, a majka je anđeo tješitelj i čuvar obitelji. Tmuran je dan, kada nema sunca pa tako i obitelj bez oca, ako svukuda hoda, a

SVETA OBITELJ

samo ga kod kuće nije. Teške su noći, u kojima ne sjaje svijetle zvjezdice pa tako su teške i sumorne one obitelji, u kojima nema dječice, jer ih se roditelji boje kao nepodnosivog tereta. A kako je slatko u onoj obitelji, gdje se i djeca i roditelji ljube i vole pa u miru, slozi i pobožnosti živu po uzoru svete obitelji. **N. B. D. I.**

MUŽEVI U ĐAKOVO!

Konferencije za seljake iz okolice Đakova i za muževe iz samoga Đakova držat će i ove godine O. Josip Müller. Konferencije će započet 6. siječnja a svršit 12. siječnja 1936. Za muževe iz okolice Đakova bit će predavanje u svaki gore naznačeni dan u 3 (tri) sata poslije podne a za muževe iz Đakova svaki dan u 7 (sedam) sati navečer. Dođite svakako svi.

P. Müller.

Sveti Ćiril i Metod, napisao *Ante Alfirević D. I.* Toplo preporučajemo ovu knjižicu sada prigodom jubileja sv. Metoda. Čitatelji će upoznati odanost svete braće spram Namjesnika Kristova, Svetoga Oca Pape. Knjižica se dobije kod *sv. Jeronima, Zagreb,* Trg Kralja Tomislava 21.

Taborsko. † *Stjepan Peček* župnik u Taborskom, umro 15. XI. 1935.

U vrijeme, kada je zeleno lišće požutjelo i popadalo s drveća, kada se sva priroda sprema na tihi sanak, providnost nam pozva predobrog pastira Stjepana Peček. Žalosno su pjevala zvona u jesensko jutro, te slala svoj turoban glas od humka do humka, do zadnje kućice u župi navještajući žalosnu vijest — da je ugasio plemeniti život dobrog pastira. Duboka žalost napunila je nesamo srca župljana, već i zvona susjednih župa, čak iz susjedne Slovenije žalosno su navještala da je ugasio život revnog svećenika.

Prečasni gospodine! Naša su srca bolna i rastužena, jer s Vama gube nesamo župljani svoga svećenika, nesamo učiteljstvo svog saradnika, nesamo djeca brižnog oca, nego gubi Katolička Akcija svog duhovnog vodu. Još prije 2 tjedna bili ste među nama, održavali nam Križarski sastanak. I ako već bolesni, ipak još veselа srca svršili smo sastanak sa veselim pozdravom: »Bog živi!« A gle — danas nam Vas nose na vječni sanak.

Prečasni gospodine! Vaši su Vas župljani i prijatelji, a napose omladina, sa suznim očima dopratili — dà, oni plaču za Vama, jer im Vi odlazite. Oni ne mogu vjerovati, da će se sada s Vama zauvijek rastati — rastati sa pastirom stada Kristova.

No ni Vi nijeste zaboravili na nas. Na zadnjem svom Putu, na rastanku života svoga, iz bolnice milosrdnih sestara u Zagrebu, šaljete svima zadnji — s Bogom!

»S Bogom majko! Evo Tvoj sin, kojeg si Ti othranila i uzgojila, da bude jednom pastir stada Kristovog, rastaje se sad ovim svijetom. Mudra Providnost Božja ukinula je nit moga života. Mislila si, da ćeš Ti prije umrijeti, ali — Bog nije tako htio! Dakle zadnji puta: s Bogom majko!

S Bogom sestro! Tvoj brat, kod kojega si Ti puno žrtava pridonijela vršeći dužnost gospodarstva, on se rastaje ovim svijetom i šalje Ti zadnji pozdrav: s Bogom sestro — do vidova!

S Bogom mili župljani Taborski! Vaš pastir, koji je kroz 20 godina čuvao stado Vaše župe, rastaje se sada životom svojim. Rastaje se on s Vama, koji je bezbroj puta u crkvi sa propovijedaonice govorio Vama o Kristu raspetomu, i šaljem Vam evo zadnji: s Bogom mili župljani!

Naposljetku — s Bogom Križari i djevojačko društvo Srca Isusova! Vaš duhovni vođa, koji je nebrojeno puta održavao Vama sastanke, on koji je za Vas sve sile ulagao, rastaje se evo s ovim zemaljskim životom. Mili Križari! Srce Isusovo neka Vas prati u životu. — Duša moja već je na rastanku sa tijelom — dani su moga života odbrojeni — ne mogu da se borim — smiren sam sa Gospodinom. Kažite i susjednoj braći Križarima, i prikazujte za mene svetu Pričest. Stoga Vam šaljem zadnji: s Bogom mili Križari!«

Prečasni gospodine! Srca su naša turobna i potištena — plaču za Vama i šalju Vam zadnji: s Bogom!

Križari Vam Vaši polažu na grob zavjeru, da će još više prionuti uz Križarska načela i šalju Vam zadnji s Bogom!

Prečasni gospodine! Ostavljamo Vas! — Snivajte slatki sanak na našem župnom groblju, i neka Vam bude laka zemljica! *Milan Rebić*
tajnik Križarskog društva.

Bistra. Inicijativom vl. don Srećka Ivasovića, našeg domaćeg župnika, kod nas je osnovana Katolička Akci-

ja, kod čega vidnu ulogu ima Križarsko Bratstvo, koje broji 15 članova, a sastanke obdržava svake nedjelje. Nastojat ćemo što življe raditi za pobjedu Kristovih načela.

Mijo Filipčić, voda.

Lipovljani. Osvanuo je lijepi dan 3. studenoga. Željno očekivani dan posvete naše zastave. Vedre su bile duše naših Križara i Križarica, kada smo ujutro pošli na kolodvor, da dočekamo Izaslanstvo V. K. B. i Sestrinstva iz Zagreba, i braću i sestre iz okolnih mjesta, odakle su u lijepoj povorci došli do crkve da prisustvuju zajedničkoj sv. Pričesti. U 9 sati pošle smo u povorci obučene u narodnoj nošnji, uz pratnju križarskog tamburaškog zbora po kumu u njezin stan. — U 10 sati obacijalna sv. Misa, koju je služio presvijetli gosp. Msgr. Matija Proštenik, kanonik i opat iz Varaždina. Pod sv. Misom posvetio je presvijetli zastavu Križarica. — Slijedi zborovanje, koje je otvorio predsjednik Križarskog Bratstva Franjo Feffer. Zatim je održao govor brat Ramljak. On je govorio iz duše, jer je rekao otvoreno i prijateljima i neprijateljima, tko smo, što smo i što želimo. — Zatim je preuzela riječ sestra Vlasta Arnold. Ona je sve oduševila svojim lijepim govorom, u kojem je istakla važnost križarske organizacije. Uspjeh zahvaljujemo vlč. g. Andriji Dolenčiću, kapelanu. Zahvaljujemo i sestrama iz Kutine, zatim Djevojačkom društvu Srca Isusova iz Gaja i Kaniške Ive.

R. Feranec.

Miholjanec. Naše djevojačko društvo Srca Isusova osnovano za vrijeme sveti misija, broji danas 26 članica, koje revno vrše svoju dužnost. Primanje su obavili oci misionari i naš velečasni župnik g. Ivan Konjević. Misije su divno uspjele. — Sastanke držimo redovito i članice točno pristupaju sv. ispovijedi i sv. Pričesti.

Marija Kuštrak, glavarica.

Sesvete kraj Zagreba. Naše djevojačko društvo Srca Isusova lijepo napreduje. Na dan Krista Kralja primljeno je u naše društvo 8 novih članica. Prije primanja održao je dirljivu propovijed naš g. upravitelj, koji nam je dao novih ideja za daljni rad. Sada naše društvo broji 23 članice. Sastanke i zajedničke sv. Pričesti imamo redovito svake prve nedjelje. Od 3. veljače do 3. studenoga primile su članice 200 sv. Pričesti.

Antonija Crnković, glavarica.

Pregrada. Naše Djevoj. društvo Srca Isusova razvija svojim nastupima živu akciju, a razumije se, da se ispovijedi, Pričesti i sastanci revno obdržavaju. Pod svečanom zastavom išle smo u Mariju Bistricu, u Tuhelj, sv. Roku na Sutli, svečano smo sudjelovale u proslavi omladinskog dana, zatim kod blagoslova zastave podmlatka našega društva i Malih Križara, kod blagoslova zastave sv. Elizabete i napokon u Kostelu prigodom primanja u Djevojačko društvo Srca Isusova. — Bilo sve na veću slavu Presvetoga Srca.

Tajnica.

Preloščica. U lipnju smo osnovali društvo omladinaca D o m a g o j. Ima nas 30, a d j e v o j a k a d o m a g o j k i 40. Na dan sv. Mihovila, patrona naše župe, priredili smo pučku svečanost. Prije toga je bila svečana Misa, koju je služio preč. Dr. Hulenić, a propovijedao je prč. Karlo Gruičić o sv. Mihovilu i Kat. Akciji. Naš prečasni pozvao je iz Zagreba Dra Fuchsa i prof. Babića, domagojske izaslanike. Predavanje je bilo pred župnim dvorom. Iza toga je bila zabava za naš inventar i Crkvu. — Dalo Presveto Srce, da ostanemo revni i oduševljeni.

Ivan Gregurić.

TEČAJEVI DUHOVNIH VJEŽBI U SIJEČNJU.

U Domu na Vrhovcu 43. od 7.—11. za djevojke.

Koje žele prisustvovati tomu tečaju, treba da se 7 dana unaprijed jave. Tečaj počinje u 7 s. uvečer prvoga od gore spomenutih dana. Kao odšteta za stan i opskrbu za čitav tečaj daje se 120 Din (ili u naravi: jaja, brašno, mast).

Prijave prima i upute daje

Uprava Doma duh. vježbi, Vrhovac 43, Zagreb.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

VELJAČA 1936
UPRAVA: ZAGREB I/147

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 VELJAČA 1936 BROJ 2

SVETI OTAC PAPA PIJO XI.

Prije izbora za Papu zvao se Ahil Ratti; rodio se 31. svibnja 1857. u Desiu kod Milana. Dne 20. prosinca 1879. bi zaređen za svećenika; 6. lipnja 1919. postade Apostolski Nuncije u Poljskoj; 13. lipnja 1921. dobi kardinalsku čast; 6. veljače 1922. postade Kristov Namjesnik, a 12. veljače bi svečano okrunjen. Dan krunidbe slavi se po čitavu svijetu kao Papin dan.

Geslo
Sv. Oca Pape
Pija XI.

PAPA

PAPA! TI SI PETAR, PEĆINA,
NA KOJOJ CRKVA KRISTOVA STOJI;
TI SI OKEANSKA HRIDINA,
ŠTO SE BURE NI MUNJE NE BOJI;
TI SI KRALJEVINA SVETA,
ŠTO ĆE TRAJATI DO SVRŠETKA SVIJETA!

PAPA! TI SI PASTIR BRIŽNI I DRAGI,
KOJI NIKADA NE ZAPUŠTAŠ SVOJE STADO;
TI SI OTAC PRAVI I BLAGI,
KOJI SVE ZA DJECU SVOJU ŽRTVUJEŠ RADO;
TI SI ČUVAR VJERE I MORALA,
TI NOSILAC VJEČNIH IDEALA!

PAPA! TI SI ŽARKA LUČ U TMINI,
PROSIPAŠ SVJETLOST NA SVE STRANE;
SVIJETLIŠ I NA VISINI I U NIZINI,
I SJAT ĆEŠ U SVE BOŽJE DANE;
TI OZDRAVLJAŠ NIJEME, HROME I GLUHE,
TI OŽIVIŠ I TE GRANE SUHE!

PAPA! TI KAO DRUGI MOJSIJE
UDARIŠ ŠTAPOM U TVRDU PEĆINU,
I VRELO SE MILOSTI IZ NJE IZLIJE
U TU VASIONU PUČINU,
I SVIJETOM POTEKU ŽIVOTA RIJEKE:
PAPA! O, HVALA TI DO NEBA U SVE VIJEKE!

PAPA! TI NAMJESNIČE KRISTA,
SVE NAS VODIŠ RUKOM MEKOM I LAKOM;
TVOJE OKO KAO NEBESKA ZVIJEZDA BLISTA
NA ZEMLJI ČOVJEKU I PUTNIKU SVAKOM!
PAPA! TI UPRAVLJAŠ SVE NAŠE PUTE,
PAPA! MI UPIREMO OČI SVOJE U TE!

Iv. Ev. ŠARIĆ, nadbiskup vrhbosanski

Što je Papa?

Usred ovoga svijeta, usred zanosne ljubavi jednih i pomamna jeda drugih, diže se starodrevan, a neprestano suvremen i posve značajni lik kao središte svega čovječanstva kroz 2000 godina. To je Sveti Otac Papa. Danas nema i ne može biti čovjeka, koji se ne bi opredijelio za ili protiv Pape. Oko Pape se okreće povijest i sadašnjost.

Što je dakle Papa?

Je li čovjek kao i drugi ljudi? Jest. — Je li svetac? Nitko se ne smije proglasiti svecem, dok živi. A sigurno je bilo na zemlji i većih svetaca, koji nijesu bili Pape. — Je li Papa veleum? Pijo XI. jest, ali takovi nijesu bili svi Pape. — Je li slavan učenjak? Svi priznaju, da je Pijo XI. i to; ali bilo je i bit će slavnijih od njega. — Je li visokoga, moćnoga porijetla? Nije. — Ima li silno kraljevstvo? Nema; ima samo par kuća u čitavoj svojoj državi. — Ima li vojsku? Dà, dà, nekoliko švicarskih oštropernika! — Je li bogat? Crkva sv. Petra i vatikanske zbirke njegova su svojina. Ali to nije tvornica novca, to mu ništa ne nosi, na to samo mora trošiti. Papa skromno živi od milostinje vjernika.

To je eto vanjština njegova. Pogledajmo mu malo djelatnost. Taj bijeli starac bez vojske, bez zemaljske moći progovara i cijeli rod ljudski sluša: mnogi s ljubavlju, drugi s mržnjom. On naučava i 400 milijuna se odazivlje. On podiže crkve i razašilje biskupe širom zemlje. K njemu upiru oči stotine i stotine milijuna ljudi. On nepristrano i s ljubavlju rješava razmirice. On izdaje zakone o ženidbi, o kršćanskoj obitelji, o radničkom pitanju, o vjerskom životu, o uzgoju mladeži i t. d. I eto, jedni se pokoravaju, drugi prigovaraju ali ih grdno savjest peče. Proganjaju Papu, ali povijest kaže: »Tko Papu napade, o svom maču propade.«

Tko da protumači sve ove činjenice? U Papi živi i djeluje neka tajna, neka božanstvena sila, jača od svijeta i vijeka. »Ti si Petar, to jest stijena, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju.«

Pitajmo svoj zdravi razum: što treba svakomu društvu? Glava! Što treba svakoj zadruzi? Ravnatelj! Što treba svakomu društvu ili zboru? Predsjednik! Pomislite si pjevačko ili tamburaško društvo od ciglih 12 članova, samo za jednu večer bez zborovođe. Kakva će to biti glazba? Kakvo je društvo, koje ima više predsjednika? To znači, da se je to društvo raspalo. To isto vri-

jedi i o vjerskim društvima, i o Crkvi. Gdje nema Pape-ravnatelja, tu je potpuno rasulo.

Ali, nije li sam Krist glava Crkve?

Dakako da jest. Krist je Kralj, vrhovni gospodar i glava sviju naroda. Pa ipak narodi imadu i svoje političke vođe: kraljeve ili predsjednike. Svako vidljivo društvo treba vidljivog predsjednika. Papa je Kristov Namjesnik. Po njemu Krist naučava.

»Ti si stijena.« Dakle na stijeni, na nepomičnoj pećini stoji Kristova Crkva. Koja pak crkva ne stoji na Petru-pećini, je li onda Kristova?

»Pasi jaganjce moje! Pasi ovce moje!« Petar Papa ima dakle pasti sve ovce Kristove. A koje ne pase, spadaju li onda u stado Kristovo?

»Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga.« Dakle, komu Petar ne otvara, taj ne unilazi unutra.

»Ja sam se molio za tebe, da ti vjera ne smalakše.« Tko se dakle odmetne od Petra, taj se odmetne od prave, nepogrješive vjere; jer samo Petrova vjera ne koleba, budući da se je sam Krist za njega molio.

»Vrata paklena ne će je nadvladati.« Zahudu dakle dušmani nasrtaju na papinstvo!

Na podlozi divnih ovih prednosti, evo vam i preznamenite zadaće Papine: 1. On je temelj svemu poretku kršćanskoga svijeta; jer njega je sam Spasitelj postavio temeljnim kamenom. 2. On je vrhovni pastir svih ovaca Kristovih; njemu se sve moraju pokoravati; jer njega je glavom postavio sam Krist. 3. On ima vrhovnu vlast vezati i razrješavati, jer mu je to Krist dao: Štogod svežeš, štogod razrješiš na zemlji, bit će svezano, bit će razriješeno i na nebu. 4. On ima vrhovnu vlast ključeva za život vječni; jer njemu ju je dao sam Krist. 5. On je nepeogrješiv u vjeri, jer mu je to Krist ishodio, da mu vjera ne uskoleba. 6. On i to on jedini ima utvrdivati druge u vjeri: »A ti utvrdi braću svoju.«

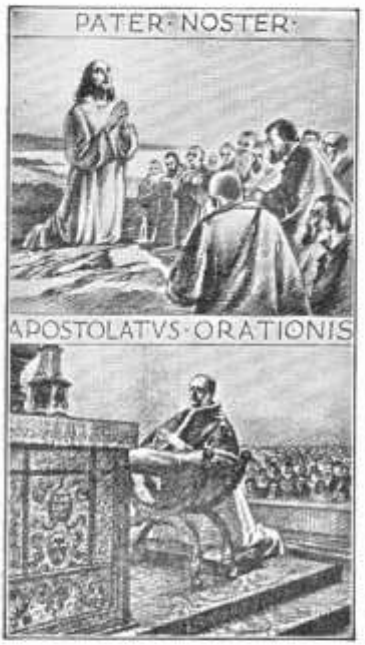
Dakle, braćo, držimo se Petra, držimo se oca kršćanstva! Hrvati su mu uvijek bili dušom i tijelom odani. Crni gavranovi ne će nas od njega otrgnuti. A jao si ga onima nad kojima Papa proplače; suze Papine obaraju se na njih poput mlinskih kamenova. Napoleon na vrhuncu svoje moći rugao se Papi: »Mojim vojnicima ne će iz ruku puške pasti zato, što me je Papa prokleo.« Pa ipak puške padoše, i sam Napoleon pade, a Papa stoji. Stoji danas i stajat će dok bude svijeta i vijeka. Tâ on je stijena, što je vrata paklena ne će nadvladati.

Svi, koji se bavite crkvenom pjesmom, hrvatskim koralima, koji želite pjevati pjesme naših odličnih skladatelja: naručite odmah kod Uprave Glasnika najopsežniju zbirku hrv. crkvenih napjeva »MAGNIFIKAT«. Ima preko 600 stranica, sve su pjesme s notama, a stoji samo 50 Din. uvezano.

I Papa mobilizira

Pa zar i Papa? Ta svi nazivlju Sv. Oca Papu Pija XI. Papom mira. Njegovo je geslo: M i r Kristov u Kraljevstvu Kristovu.

Ali ipak je živa istina, da on mobilizira. On ne stoji po strani; vidi da se mobiliziraju mnoge države, gleda strašno oružanje raznih naroda. Papa vidi vrlo dobro, da je sav zrak pun ratne elektricitete. Boljševici potpaljuju, huckaju jedan narod protiv drugoga, da samo što prije dođe do rata, klanja i sveopće svjetske revolucije. Papa to sve dobro zna i vidi; pa zato i on poziva na vojnu.

Dao je proglas na sveopću mobilizaciju, razaslao je brzojave na sve strane svijeta, da ga svi slijede, jer on sam predvodi borbu i njegov je glas dopro već do i u zadnji kutić zemlje. Mnoge radio stanice, novine, telefoni i brzojavi oglasili su to. I odaziv je silan. Odazivlju mu se kardinali, biskupi, svećenici, svjetovnjaci, muževi, žene, djeca, mladići, djevojke. Sve je vjernike pozvao i oni mu se odazivlju. Kod nas se Hrvata nije dosta o tomu pisalo, novine su prešutile, dok je po drugim zemljama sve novinstvo o tomu mnoge pisalo.

A u čemu sastoji njegova mobilizacija? Ne, on ne poziva na klanje, krv, ubijanje. To čine razne klase revolucionaraca. A Papa mobilizira m o l i t v e n u v o j n u z a m i r, da se dragi Bog smiluje jadnom svijetu. Obratio se je na sve članove Apostolata molitve s pozivom, da vapiju Presvetom Srcu za mir među narodima. Preko Apostolata molitve pozvao je i sve druge vjernike. U nekim našim mjestima obavljala se je u crkvama trodnevnica na tu nakanu. Ali to je bilo razmjerno malo. Po drugim zemljama je to upravo uzbibalo vjernike. Molimo lijepo, da se provede i u svim našim mjestima. I onda ustrajmo u molitvi na ovu veliku Papinu nakanu. Odazovimo se svi njegovu pozivu, njegovoj molitvenoj mobilizaciji za mir, da Gospodin Bog pomrsi račune onih, koji bi uživali u klanju, krvi i revoluciji. O Presveto Srce, daj nam svoj sveti mir!

SLIKA NA PRVOJ STRANI OMOTA prikazuje 12-godišnjeg Isusa u hramu. To opisuje sv. Luka u evanđelju (2, 41—50). »I ne našavši ga (Bl. D. Marija i sv. Josip) vratiše se u Jeruzalem, da ga traže. I poslije tri dana nađoše ga u hramu, gdje sjedi među učiteljima, i gdje ih sluša i gdje ih pita. A svi, koji su ga slušali, divili su se njegovu razumu i odgovorima.« — Sliku je naslikao glasoviti umjetnik Hoffmann, koji je divno prikazao oštroumnost maloga Božanskoga Doktora.

SLIKA NA ZADNJOJ STRANI OMOTA prikazuje smrt sv. Aleksandra (Branka). Bio je neustrašivi branitelj kršćanstva, za koje je podnio i strašno mučeništvo. A plemenita Rimljanka Grata uzela je pred krvnicima njegovu glavu te ga molila da i ona podnese mučeništvo za Krista. Tu je milost kasnije i dobila. Svetkovina sv. Branka slavi se 27. veljače.

Dvije slave hrvatskoga metropolite

Na 12. veljače o. g. dizat će se po svem svijetu katolička srca k nebu proseći blagoslov za sv. Oca Pija XI., jer je to dan njegova krunjenja za Papu.

Na taj će se dan svi pravi katolici Hrvati, napose vjernici zagrebačke nadbiskupije, združiti s molitvama za sv. Oca i molitve za preuzv. g. nadbiskupa dra A. Bauera.

Na Papin dan bit će eto ove godine i nadbiskupov dan, spomen dviju slava njegovih: 80 godišnjice rođenja — rođen je 11. II. 1856. — i 25 godišnjice posvećenja za biskupa — posvećen 29. I. 1911. —

Papin će dan biti ukrašen dvostrukim cvijetom slave nadbiskupove; nadbiskupovo će slavlje milije sinuti u slavlju Oca svega kršćanstva.

Dr. A. Bauer ide u red najznamenitijih ličnosti, što ih je ikad dao hrvatski narod. Bio bi on to, da i nije postao crkvenim velikim dostojanstvenikom. Ta istakao se već zarana rijetkim umom, željeznom voljom, velikom obrazovanošću; došao na glas kao vrstan odgojitelj i profesor u srednjoj školi pa na sveučilištu, kao pisac filozofskih djela, kao urednik »Katoličkoga Lista«, kao neutrudivi radnik za gospodarsko dizanje hrvatskoga seljaštva, kao potpun čovjek, rodoljub i svećenik.

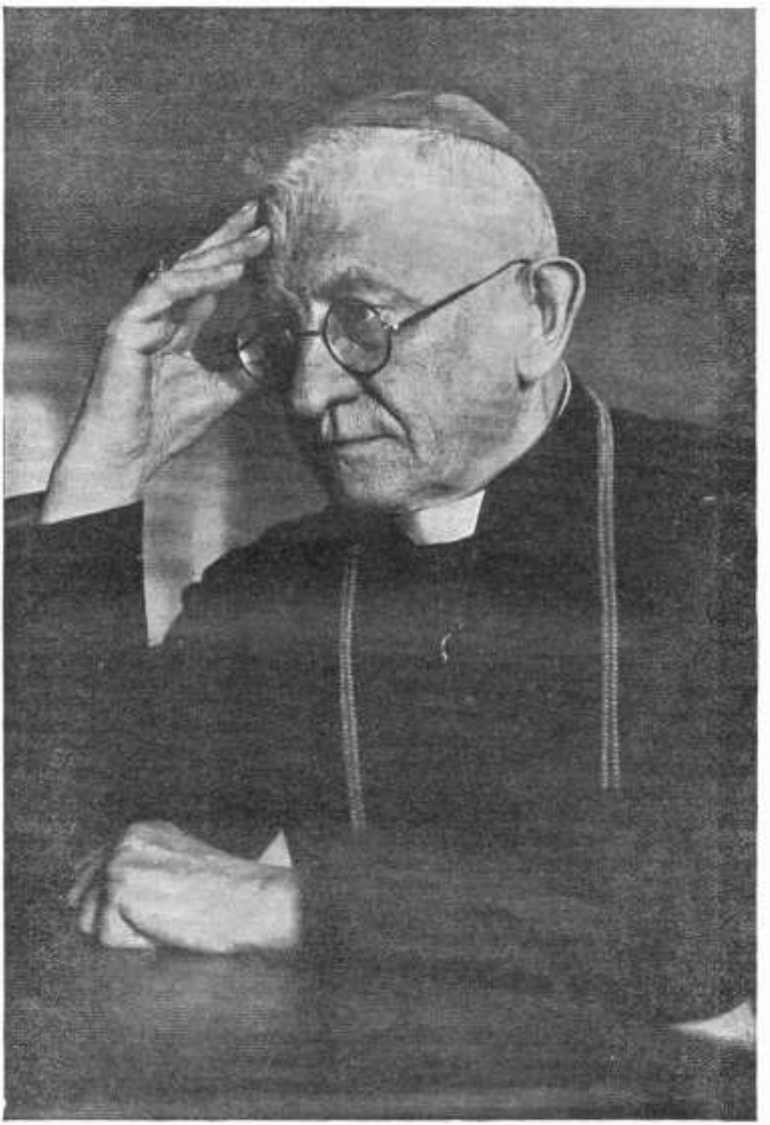
No kad se svidjelo Svevišnjemu da ga uzdigne na nadbiskupsku stolicu u metropoli hrvatskoj, zaorao je on s većim ugledom i snagom još dublju brazdu napose na polju odgoja narodnoga.

On je živo uznastojao, da se naš narod preporodi vatrom Presvete Euharistije. Plod je toga njegova rada činjenica, da nema u godini ni jednoga dana, u koji se ne bi širom nadbiskupije zagrebačke častio javnim klanjanjem u ovoj ili onoj župi Presveti Oltarski Sakramenat. On je osobitu skrb imao i najviše pomogao, da su se držali u Zagrebu oni sjajni Euharistijski Kongresi 1923. i 1930. On je sam najrevniji član društva svećenika, koji se klanjaju svaki tjedan barem po jedan neprekidni sat pred Presvetim.

Čeznući za što dubljom pobožnošću u hrvatskom narodu on žarko preporučuje vjernicima štovanje presv. Srca Isusova. U krasnoj poslanici »O pobožnosti Presvetoga Srca« (vidi Glasnik 1928. br. 4 i 5) živo želi među drugim i to, da se svaka obitelj u nadbiskupiji napose posveti tomu Presv. Srcu. »Iz takvih će obitelji,« kaže, »nicati bolji mladi naraštaj, napose svet svećenički podmladak.« I tom prilikom i o netom minuloj godini svesrdno preporučuje svima i naš »Glasnik Srca Isusova«.

Kako preporod naroda u pravom vjerskom življenju nije moguć bez preporoda svećenstva, osniva on silnim žrtvama golemo »Dječačko sjemenište«, gdje se u pravom duhu uzgaja i obrazuje do 400 đaka, koji se kane posvetiti svećeničkom staležu.

K tomu se većinom uz njegovu obilatu pripomoć i na njegovu želju naselilo po Zagrebu više redovničkih obitelji, da bude vjerski

Preuzvišeni jubilarac DR. ANTE BAUER, nadbiskup i metropolita.

život i pomažu sve većim duhovnim potrebama gradskog stanovništva.

Da i ne spominjemo drugoga njegova rada za odgoj naroda, za prosvjetu i knjigu i t. d., već je ovaj spomenuti tako silan, da bismo bili grdni nezahvalnici, kad ne bismo, napose na 12. veljače, svim srcem zahvaljivali Svevišnjemu, što nam je dao takva nadbiskupa i tolika dobra po njemu.

A kako da zahvalimo samomu uzvišenom Starcu — Svečaru? Molimo za nj:

Okrijepi ga, Gospodine, u premnogim teškoćama, koje mu je i pod stare dane podnositi u ova zla vremena!

Poživi ga, Gospodine, da još na zemlji vidi narod svoj, gdje smiren i veseo gleda u budućnost!

Plati mu, Gospodine, za sve, što je učinio i podnio za Tvoju i narodnu stvar, plati mu i ovdje i osobito u vječnosti radošću vječnom. Amen! **Uredništvo Glasnika Srca Isusova.**

Hrvati i Srce Isusovo

Jednom bilo — pov'jest kaže —
Digosmo se kano braća,
Latismo se britka mača,
Povikasmo: »Vraže, stoj!
Dok nas ikog ozgor teče,
Hrvat te se bojat ne će!«
Isusovo Srce, oj!
Za Te časni bismo boj.

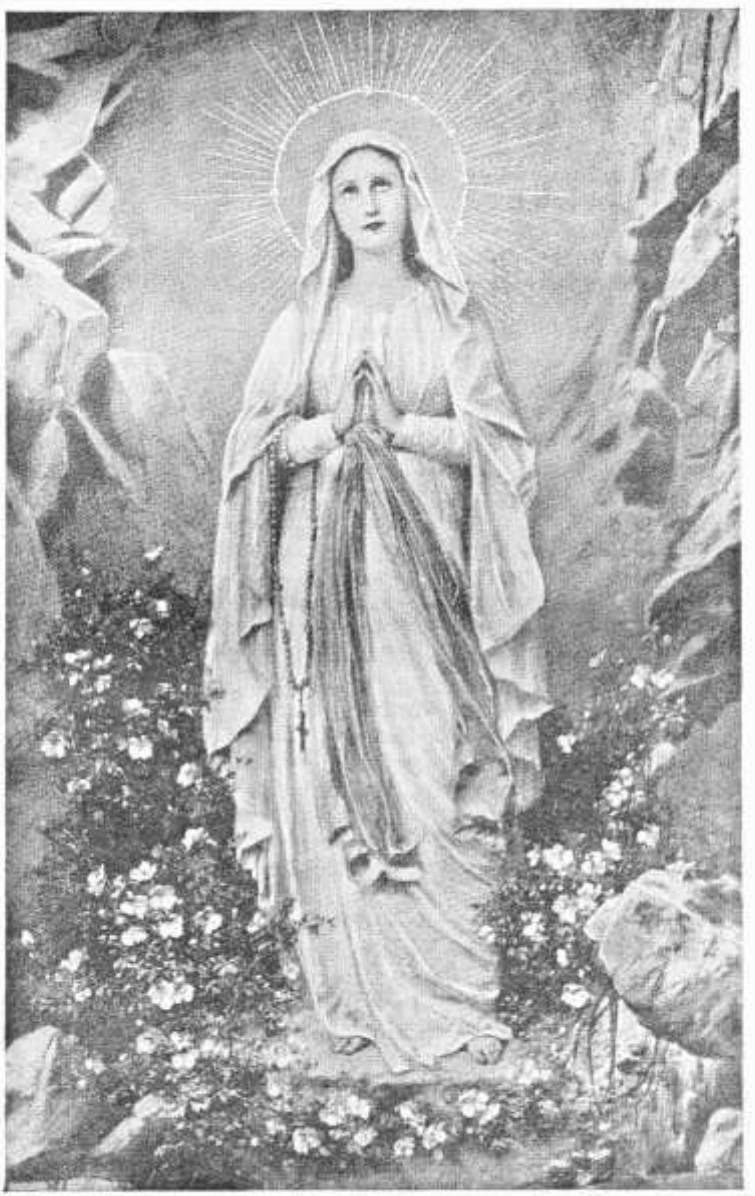
Borismo se za Te časno,
Svete Crkve sinci pravi,
Na udarcu živi lavi,
Krvca teče, smrtni znoj.
Stekosmo si slavu novu:
Da nas krsta bedem zovu.
Isusovo Srce, oj!
Hrabar Hrvat bio Tvoj.

Hrabar Hrvat Tvoj je bio,
Ne braneći krvci teći,
Za Te spreman u grob leći:
Zar će sad ga strašit boj? —
Oj ne! I sad ori jeka:
»Tvoj do groba, Tvoj do v'jeka!«
Isusovo Srce, oj!
Pravi Hrvat sveđ je Tvoj.

Pravi Hrvat Tvoj je sveđe,
Tvog visoko dižuć st'jega;
A tko ne će slijedit njega,
Taj sramoti narod svoj.
Takav sinak nije sinom,
Nego doma dušmaninom.
Isusovo Srce, oj!
Dom Hrvatâ dom je Tvoj!

Sva Hrvatska Tvoj je dome,
Isusovo Srce sveto!
Zastava je Tvoja eto
St'jeg i zemlji Hrvatskoj;
I u sjeni tog barjaka
Bit će sretna, bit će jaka.
Isusovo Srce, oj
Miluj, štiti narod svoj!

C. m.

LURDSKA GOSPA, 11. veljače.

Neokaljana Marijo,
Tvog Srca ljiljan veliki
Gospodinu je miliji
Neg svi nebeski cvjetovi.

Prvi petak u mojoj župi

Baš urednik želi, da sazna, kako se slavi prvi petak u mjesecu u mojoj župi. Kratko ću reći: posve jednostavno. Urednik možda misli, da tu ima nešto izvanredno. O pobožnostima, koje sjaju u stotinama žarulja, o crkvi i njezinim iskićenim oltarima ... o svemu tome ništa nemam da pričam, jer je to ovdje još san, koji će se, ako Bog da, ispuniti. Dogotovljene crkve, kako i znate nemamo. Sazidali smo je. Dok ovo pišem, pokrivamo je. Pokrov je na dug. I bi li vjerovali, musliman, trgovac drveta vjeruje nam bez mjenice. I veoma je dobar, da nam daje materijal na otplatu. Neki su cijenjeni čitaoci Glasnika pripomogli ovu našu gradevinu i molitvama i novcem. Ovdje im najtoplija hvala! Pa što ću kriti, mi im se i nadalje preporučujemo.

Eto i bez crkve pobožnost prvih petaka. A kako? U župnom stanu uredena je sobica s misijonarskim oltarom. Tek dvije svijeće s nešto cvijeća dvore svetohranište. A pobožni vjernici stisnu se u sobicu, na hodniku, a drugi izvana kleče, mole i slušaju sv. Misu. Njihov broj penje se preko stotine, koji se taj dan pričeste. Medu tima ima i mladih i starih, muževa i žena. Iza sv. Mise je još blagoslov s litanijama presv. Srca Isusova, pa je slava gotova.

Moji se župljani otimaju za ovu pobožnost. I te kako im je žao, ako budu spriječeni doći taj dan na ispovijed i pričest.

Ovim sam ispunio želju urednikovu. A sada bih imao jednu svoju. Oprosti, čitatelju! Imaj strpljenja, saslušaj! Tvoja je korist, a viša od svih dobitaka. Duševno je spasenje. Ta zar ga ne želiš? Ako hoćeš možeš ga naći u pobožnosti prvih petaka u mjesecu. Čuo si — a nije zgorega da se ponovi — da se je Božanski Spasitelj ukazao sv. Margareti Alakok, štovateljici njegova presv. Srca. I u više navrata obećao je Isus preko te svetice osobite milosti za one, koji budu štovali njegovo presv. Srce. Medu tima obećanjima evo ovoga najvećega, što ga Spasitelj upravlja sv. Margareti:

»Obećajem ti u preobilnom milosrdu svoga Srca, da će moja svemoguća ljubav dati svima onima, koji se budu pričestili svakog prvog petka neprekidno kroz devet mjeseci, milost zadnjeg pokajanja. Oni će umrijeti u mojoj milosti.«

Da ćeš dušu spasiti, to ti obećaje onaj, koji će ti suditi. Samo izvrši, što ti kaže: Za devet mjeseci u prvi petak — a da ne prekineš niza tih devet prvih petaka — pričesti se dostojno. Te pričesti primi s tom nakanom, da se dadne presv. Srcu naknada za uvrede i da ti se udijeli obećana milost spasenja.

Lakoumni, slabo podučeni i manje pobožni mogli bi misliti: »Izvršit ćemo pobožnost devet prvih petaka i onda slobodno možemo griješiti. Ne ćemo se izgubiti.« Nije tako. Nakana je takvih

griješna i ona sve kvari. Tko časti i ljubi presv. Srce, taj će uvijek imati dobru nakanu: da ne će više vrijedati to preljubezno Srce, pa makar ga ljudska slabost prevarila.

Ljudi se boje smrti, ali ne toliko nje, koliko onog, što će iza nje doći. Da suzbijemo taj strah i trepet, zar nam se opet nije »pokazalo milosrde Boga našega« prema riječima sv. Pisma, kad nam je obećano spasenje uz lake uslove: obavljanjem pobožnosti prvih petaka u mjesecu.

Kruševo p. Mostar **Ante Romić,** župnik.

Papa tješitelj sirotinje

U svim prilikama pokazali su se rimski Pape kao pravi oci sirotinje, ali posebno je to udarilo u oči za vrijeme svjetskoga rata, kada je bilo bijede najviše, a tješitelja najmanje. Onda je vladao Papa Benedikt XV. pa je:

1. Pokrenuo akciju za izmjenu civilnih zarobljenika. Njegovim posredovanjem vrati se g. 1915. sto tisuća ljudi iz ropstva u svoju domvinu.

2. Potaknuo je otpuštanje i izmjenu zarobljenika invalida. Mnoge je od ovih poslao i u Švicarsku na liječenje.

3. Na milijune listova uručila je zarobljenicima papinska akcija u Švicarskoj, preko koje su se slala pisma.

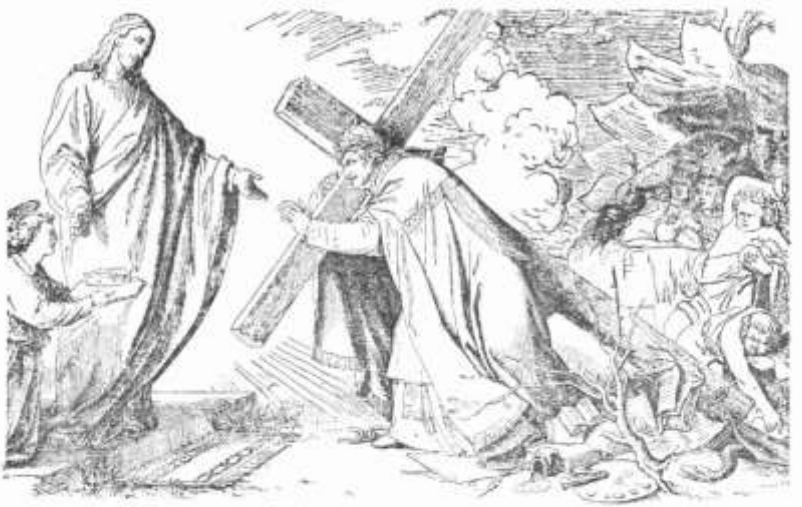
4. Njemačkoj sirotinji za vrijeme glada poslao je 20 milijuna Maraka — oko 250 milijuna dinara.

5. Austrijskoj sirotinji poslao je 100.000 vunenih ćebeta.

6. Turska je sirotinju toliko pomagao, da su mu iz zahvalnosti podigli spomenik usred Carigrada.

7. Hrvatsku je sirotinju pomagao, da je u par navrata slao lijepe svote.

Od Krista ljubljen **PAPA** **Od mnogih ljudi progonjen**

»Blaženi, koji su progonjeni radi pravednosti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko.« Mt. 5, 10.

Pohađaš li školu Srca Isusova?

Možda će tko reći: »Kakovo li je to pitanje! Kako mogu pohađati školu, koja ne postoji.«

Polako dragi prijatelju! Vrlo se varaš, ako misliš, da Presveto Srce nema svoje škole. Presveto je Srce najbolji učitelj i najbolji odgojitelj, a zato je i Njegova škola najvrsnija i najistinitija. Zar nas Isus ne pozivlje milo, da se upišemo u Njegovu školu? Zar nam ne govori: »Učite se od mene, jer sam blag i ponizan srcem«!

»Rado bih se upisao u školu Presvetoga Srca, jer sam željan istine i krjeposti, željan mira i utjehe. Ali reci mi, gdje se nalazi ta škola? Komu da se prijavim?«

Prikazanje Isusovo u hramu (Svijećnica, 2. veljače).

Presveto Srce u isto vrijeme na mnogo mjesta poučava. Ono može tako, jer je Srce Božjega Sina. Ali najsigurnije i najlakše ćeš naći školu Presvetoga Srca na tri mjesta: kod propovjedaonice, u ispovjedaonici i kod oltara.

Srce Isusovo poučava sa propovjedaonice. Na usta svojih svećenika. Ako želiš doći bliže Srcu Isusovu, upoznati Njegovu neiscrpivu ljubav i milosrđe, Njegovu istinu i dobrotu, onda moraš revno slušati crkvene propovijedi. Vjera dolazi po slušanju — veli sv. Pavao. Svećenici imaju svetu dužnost Božjem narodu propovijedati. Vjernici imaju isto tako svetu dužnost slušati i primati naviještenu riječ Božju. Mi danas zacijelo imamo premalo svećenika, — jednoga na više hiljada duša. Kad bi se bar ovi revno slušali! Kako je žalosno kad svećenik propovijeda pred 100 do 200

vjernika, a župa mu broji više hiljada. Gdje su u to vrijeme drugi? Što rade? Zar su opravdano otsutni? Ima i takovih, ali vrlo malo. Većina ih je iz lijenosti i nemarnosti, radi nehaja za Boga i svoju dušu daleko od propovjedaonice, od slušanja Božje riječi. Koliki se upravo u vrijeme propovijedi skupljaju u »hotelima«, kavanama i birtijama ili u privatnim kućama. Tu se neumjereno pije, zabavlja, karta, govori o svemu i svačemu, samo o ničem poštenom. Na selima se nađe i po koji selski mudrac, koji je pročitao nešto knjižica, pa već misli, da je pozvan, da drugima soli pamet. Imade i takovih, koji će radije i po više dana u tjednu »svetkovat«, ali u nedjelju će najedamput postat brižan za svoje gospodarstvo i dati se na težački posao.

Kao što za onoga, koji revno i pažljivo sluša propovijedi, vrijede riječi Isusove: »Blago onima, koji slušaju riječ Božju i drže je« (Mt. 11, 28), tako za lijene i nemarne vrijede ove Isusove riječi: »Tko je od Boga, riječi Božje sluša; zato vi ne slušate, jer niste od Boga.« (Iv. 8, 47).

Slušati propovijed, to je prvi razred u školi Presvetoga Srca. Ne može prijeći u slijedeći, tko nije vjeran ovome prvom.

Srce Isusovo poučava u ispovjedaonici. Tu nas Presveto Srce na više načina uči. Govori nam o velikoj svojoj ljubavi prema grješnicima, o velikoj svojoj želji, da ih oslobodi veriga njihovih ružnih grijeha i opet privine na svoje Srce. Uči nas ovdje Isus i živom riječi, služeći se govorom onoga, koji ga zamjenjuje: svećenika.

Zašto se tako mnogi boje i žacaju upisati u ovu školu Presvetoga Srca? Jer nisu pripravljeni po onoj prvoj školi: po slušanju propovijedi. Koliki se u vrijeme svetih misija obraćaju i ispovjede, jer su revno slušali misionske propovijedi.

Zanimljivo je, da se nerijetko boje ispovijedi i oni, koji slušaju propovijedi. Do propovjedaonice još nekako nađu put, ali do ispovjedaonice nikako. Gdje je tome uzrok? Jedan glasoviti švicarski misionar ovako veli: Gdjekoji muž osjeća, da mu život nije u skladu s voljom Božjom i s glasom savjesti, bilo radi nedopuštenih veza s kojom nesretnom osobom, ili radi nečasnoga poslovanja u zvanju, ili radi pristajanja uz koje protukatoličko društvo. Ako bi išao na sv. ispovijed, morao bi sve to popraviti i urediti, jer inače ne može dobiti sveto odrješenje. A jer nema prave volje, da svoj život dovede u sklad s voljom Najvišega Zakonodavca, a s druge strane, ne će da se svetogrdno ispovjedi, zato kukavički izbjegava ovu školu Presvetoga Srca — ispovjedaonicu.

Katolički muževi! Ovaj vaš kukavički stav prema sv. ispovijedi baca veliku ljagu na vaš privatni život i dovodi u veliku sumnju vaše poštenje. Nije li tako? Budimo si iskreni!

Srce Isusovo poučava sa oltara: po sv. Misi, po sv. Pričesti i po Svetohraništu.

Sveta Misa je neprestana žrtva, neprestana molitva samoga Božjega Sina — za tebe. Koliki dokaz ljubavi prema tebi

i brige za tebe. A ti možda od svega toga ništa ne vidiš. Zašto? Jer se nisi upisao u najviši razred škole Presvetoga Srca, jer se s ostalim vjernicima ne skupljaš oko oltara.

Sveta Pričest je vrhunac Isusove podatljivosti prema tebi. Po njoj sam Isus dolazi, da te nahrani, ojača, rasvijetli, raspali. Možeš li imati pojma, kakav tek ima ono jelo, koje još nisi okusio? Možeš li govoriti o vrijednosti sv. Pričesti, kad se već godine i godine nisi pričestio, ili ako se samo jedamput na godinu pričestiš, bez prave priprave i bez prave zahvale, bez iskrene nakane, da pomoću sv. Pričesti svoj siromašni i grješni život što bolje popraviš.

A što da kažemo o svetohraništu? Ono isto, što su rekli Mariji, kad joj je došao Isus, da je iza smrti brata Lazara utješi: »Učitelj je ovdje i zove te« (Iv. 11, 28). U tihom svetohraništu podigao je Isus svoju stalnu katedru, s koje uči. Ali koja korist od ove Isusove blizine, kad tebe svetohranište nikada ni blizu! Reci iskreno, kada si zadnji put klečao pred svetohraništem i klanjao se Isusu, zahvaljivao Mu se, prikazivao Mu zadovoljštinu i molio Ga! Kako bi lijepo bilo, da se uvijek svratiš u crkvu i klekneš na koji čas pred svetohranište, kadgod pokraj crkve prođeš. Ali eto: nisi vjeran učenik u školi Presvetoga Srca!

*

U svakoj školi dobro dođe i školska knjiga iz koje se uči. Ima li i škola Presv. Srca svoje knjige? Ima ih mnogo: to su sve dobre i pobožne knjige i časopisi od Crkve odobreni i preporučeni.

U školi Presvetoga Srca bit će ti napose mili pomoćnik Glasnik Srca Isusova, koji će ti i u Novoj Godini 1936 početkom svakoga mjeseca savjesno i revno dolaziti, da te temeljito pouči i ugodno pozabavi. Kolikim je dušama ovaj Glasnik pokazao put k propovjedaonici, ispovjedaonici i oltaru. Kolike je duše približio Presvetom Srcu. Tu svoju svetu službu vrši Glasnik već punih 44 godine. Zato i jest blagoslovljen od Svetoga Oca Pape i mnogo puta preporučen od naših Preuzvišenih nadbiskupa i biskupa. Glasnik će i nadalje širiti slavu Božanskoga Srca i neumorno pozivati ljude, da se upišu u školu Presvetoga Srca Isusova.

I. Kukula D. I.

Mala omladinska biblioteka I. serija: Životopisi svetaca. Knjižara Preporod, Zagreb, Ilica 118.

Ove su knjižice prožete pravim duhom Božjim. Svaka stranica i svaka slika u ovim knjižicama podiže nas bliže Bogu. Mladež, ali i majke i učitelji naći će u njima obilne pobude za duhovni život. A osim toga krasno opremljene, lijepe slike, a dobije se deset knjiga za samih 40 dinara, a može se plaćati i u obrocima.

Očenaš pred Presvetim Srcem

Oče naš, koji jesi na nebesima. — Kako sam sretan, Spasitelju i Bože moj, što tebe imam za oca, i što se tvoje Božansko Srce brine za mene. Kolika me radost obuzima, kad samo pomislim, da će nebo jednom biti mojim stalnim prebivalištem. Podaj mi milost, da se nikada od tebe ne odalečim, da uvijek budem tvoje dijete.

Sveti se ime tvoje. — Bože moj, ti znaš, da sam bijedni stvor; zato sâm od sebe ne mogu dosta častiti tvoje sveto ime. Ali evo ja, dijete tvoje, želim od svega srca, da ga cijeli svijet časti i da svi ljudi slave tvoje Presveto Srce. Obećajem ti, Bože moj, da svojim jezikom ne ću uvrijediti tvoga Božanskoga Srca; osobito ću se čuvati svake i najmanje psovke.

Dodi kraljevstvo tvoje. — O moj Bože, ti vladaj mojim srcem i srcem svakoga čovjeka. Daj, da se jedamput svi nađemo u nebu, gdje ćemo navijeke slaviti tvoje Božansko Srce.

Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji. — Bože moj, neka se moja volja u svemu slaže s tvojom voljom; moje srce neka bude sasma podložno tvojemu, daj da u svemu ispunja tvoje želje, onako kako to čine sveci u nebu.

Kruh naš svagdanji daj nam danas. — Spasitelju moj, molim te za ovaj trostruki kruh: Daj mi svoje Presveto Tijelo, da se tako s tobom sasma sjedinim; daj mi kruh svoje božanske riječi, da me nauči, što trebam raditi; daj mi napokon kruh molitve, da posvetim svoje srce razmišljajući o tvojemu Presvetom Srcu.

I otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim. — Gospodine Bože, znam, da sam mnogo ljudi uvrijedio, ali mi je žao i molim ih usrdno da mi oproste. A ja opraštam onima, koji su mene uvrijedili. Božansko Srce Isusovo, molim te, da svima dadeš sve najbolje; podaj im ono, što sam sebi želim.

I ne uvedi nas u napast. — Gospodine, ti vidiš, kako su me neprijatelji sa svih strana opkolili i ti znaš, da se bez tvoje milosti ne ću moći odhrvati njihovim zamkama. Zato te molim i zaklinjem zaslugama tvoga Božanskoga Srca, ne uskrati mi milost.

Nego izbavi nas od zla. — Molim te, Bože moj, izbavi me od najvećega zla: od grijeha, koji mi jedini oduzima tvoju milost i djetinstvo. Čuvaj me od njega, molim te po zaslugama tvoga Božanskoga Srca, koje bukti od ljubavi spram ljudi.

Amen. — Ovom zadnjom riječi molim te još jedamput, o Presveto i Božansko Srce, da mi ispuniš sve ovo, što sam te sada molio.

Moj kapelan

Čim sam došao u svoju župu, vidio sam, da moram mnogo toga učiniti. U prvom redu sam počeo sa širenjem »Glasnika Srca Isusova«. Narod mi se jako lijepo odazvao. Koji su pismeni, rado su ga naručili. Pa da vidite kako su ga zavolili i pismeni i nepismeni ljudi. To si vi ne možete predstaviti.

Vraćao sam se jednom kući opremivši bolesnika. Bio je ljetni dan. Sunce je peklo kao u Africi. Nabasam na jednu grupu težaka. Izmiješani: muževi i momci. Skupili se oko jednog mladića, a ovaj im čita »Glasnik Srca Isusova«. I to sve polako i pomno. Kad on pročita jedan dio, malko stane. Ljudi onda o tomu raspravljaju a iza toga mladić opet nastavi. Težaci na podne spavaju i odmaraju se, a ovi su zaboravili na spavanje i slušaju Glasnik Božanskoga Srca. Drugi put mi se slično dogodilo. Uvečer prolazeći kraj kuće jedne mnogobrojne obitelji. Čuo sam, kako jedan učenik iz osnovne škole čita članke iz Glasnika Srca Isusova. Tada sam u sebi pomislio. Bože dragi, kad će u svakoj kući moje župe biti Glasnik Srca Isusova? Glasnik Presv. Srca Isusova jest sjajan kapelan u svakoj župi. Meni »nije suđeno«, da dobijem posvećenoga kapelana, Kristova svećenika. I vjerujte, da Glasnik Božanskoga Srca vrši divnu kapelansku službu. Nedavno je bio kod mene jedan svećenik, te mi je rekao, da se čudi, kako se može župa preporoditi, ako se u njoj goji pobožnost Srca Isusova i ako ljudi čitaju Glasnik Srca Isusova.

Don Juraj Vrdoljak,
župnik.

Dokle smo došli?

Vraćam se zagrebačkom ulicom kući. Preda mnom idu dvije žene, bit će iz radničkih obitelji. Jedna pripovijeda ovako otprilike: »Petero djece sam itkolovala, šesto i sedmo idu sad u školu, a onda imam još jedno malo. Sve sam to ja othranila, a rodila sam ih desetero.«

Na to će druga: »Ja sam opet imala petero, ali rodila sam samo jedno, druge sam »hitila« van.«

Mene prođu srsi, tako da nisam razumio, što je dalje rekla. Najviše me začudio i zaprepastio onaj mir i spokoj, kojim je to govorila, kao da se to razumije samo po sebi. Bio sam ih već prestigao, pa im nisam ništa kazao, ali sad mi je žao, da nisam onoj prvoj od srca čestitao i obodrio je, a onoj drugoj rekao: »Kako ćete vi umirati, ta vi ste ubojica svoje nevine djce.« Doista smo daleko došli, kad se ovako užasne stvari govore na ulici pred poštenim čovjekom s onim mirom i jednostavnošću.

Nego čuo sam, što je odgovorila prva: »Ja to ne bi za ni za što na svijetu učinila. Kako bi imala srca ubijati svoju djecu?! Zar bi mogla biti toliko krvoločna, da uzmeš svoju petgodišnju kćerku pa je zakolješ?! A vidiš, mnogo je veće zvijerstvo ubiti nekršteno dijete, koje nikada ne će vidjeti lica Božjega i tako će neprestano proklinjati majku. Meni što je Bog dao, ono primam, on će mi biti na pomoći.« Tako je, blago njoj, to je poštena žena, vrijedna dostojanstva prave kraljice u obitelji. Oni ima doduše briga i muka, ali ima i radost i mir savjesti, neizrecivu sreću i blaženstvo kroz cijelu vječnost u lijepom nebu, dok će se ona druga u sebi gristi i jaditi radi svog zlodjela već sada, a kako će istom biti kod smrti i iza nje! Jadnica!

Bd.

Petru Barbariću — uzoru naše mladosti

1. Ljiljan duša.

Proljeća, ranoga proljeća,
kad još Vlašić bijaše zamagljen,
Vilenica bez zelenja, cvijeća,
Tarabovac bez ijedne ruže,
a pust bješe travnički kraj cijeli;
u proljeće u proljeće rano,
kraj obale žuborite Lašve
procvao je jedan ljiljan bijeli...

Ljiljan čisti, mirisni i bijeli
to je duša našeg dobrog Pere...
U proljeće, u proljeće rano
za nebo je ona rascvala se
od ljubavi žarke i velike
prema svome dobrom Stvoritelju
i u nebo ona uzdigla se...

Ljiljan čisti, mirisni i bijeli
to je duša našeg vjernog Pere,
koja ranog i svježeg proljeća
kad još Vlašić bijaše zamagljen
i pust bješe travnički kraj cijeli,
Vilenica bez zelenja, cvijeća,
Tarabovac bez ijedne ruže,
u proljeće, u proljeće rano
kao ljiljan krasno rascvala se
svome dobrom i brižljivom Ocu,
svojoj miloj i žuđenoj Majci,
ko ptičica laka uzdigla se...

2. Perino biserje.

Biserje se zemljom prosulo...
Sitnim zrnjem sjajnog biserja
prekrita su srca ranjena,
sakriti su mnogi bolovi...
I biserna zrnca sjaje se
kao jutrom rosni dolovi.

To biserje jesu milosti,
što ih Pero svojom ljubavi
i nevinom svojom mladosti
od dobroga Oca zasluži,
pa ih daje nama ljudima
tu na zemlji da nas potsjeti
na nebeske svoje radosti.

To biserje jesu milosti,
što ih Pero nama prosipa,
nama koji njega volimo,
nama koji njega štujemo,
koji mu se za pomoć molimo
nama daje sitno biserje...

Biserje se zemljom prosulo
i od sitnog sjajnog biserja
u dušama bolnim, klonulim
teške rane redom nestaju,
na licima tužnim, svenulim
suze teći s oka prestaju
od Perinog sitnog biserja...

3. Tiha molitva.

Anđeoskom ljubavi je žarkom
izgarao prema dobrom Bogu
od mladosti svoje rane...
Njemu svoje darovao srce,
On mu bio svaka želja, nada,
On mu bio radost u sve dane...

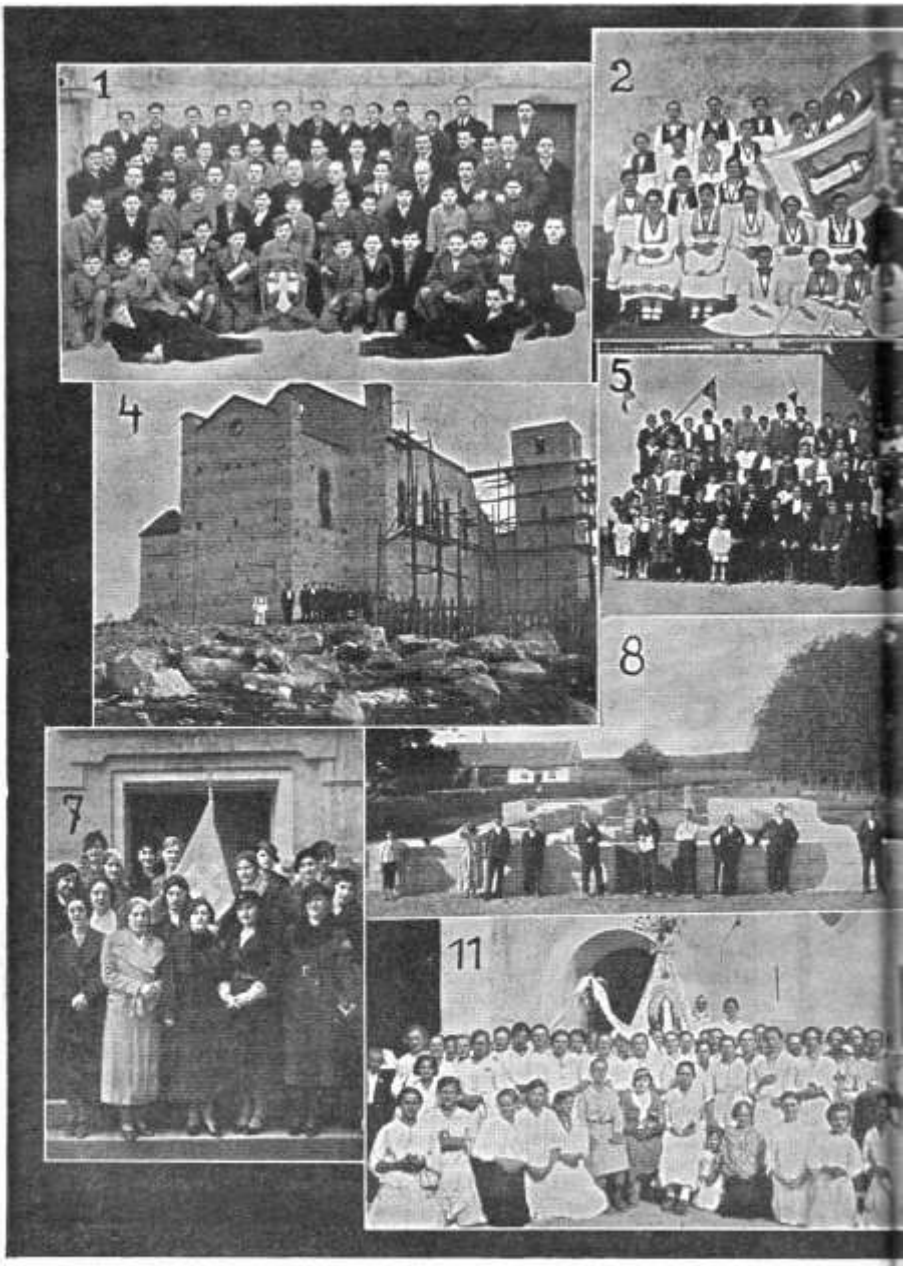
A Mariju Isusovu Majku
najnježnije vazda je volio,
Njoj je čistu poklonio dušu,
Njoj kazivo svaku želju svoju,
Njoj križeve svoje povjerio
Njoj se uvijek pobožno molio.

Od ljubavi žarke dobrom Bogu
i prečistoj Djevici Mariji
proljetne je otajne večeri
poletio u lijepa nebesa,
da se rajskog nauživa cvijeća,
od ljubavi da se rastopi
pred prestoljem Boga svog
ko za žrtve što izgara svijeća.

Daj nam Bože, da Pero naš dobri
koji Te je toliko ljubio,
koji Te je toliko žudio
u nevinoj svojoj radosti,
daj nam Bože da Pero naš dobri
na svet oltar bude postavljen,
da hrvatskoj svijetli mladosti!

A. Kokić

Opaska: Travnik se nalazi u kotlini između sjeverne planine Vlašića i južne Vilenice, a Tarabovac je mala visoravan, istočno do Travnika.

1 *Split: Križarsko Bratstvo II. (vidi dopis).* — **2** *Djevojačko društvo Srca I. u Čuntiću n*
(Bosna): Nova velika crkva Presv. Srca; ali zapala je u dugove, pritecite v. župniku u po
rice »Dubravka«. — **8** *Na ovomu mjestu grade u Repašu (Molve) uzorni članovi Vojsk*
vježbama na Jordanovcu. — **10** *Križarice pred spomenikom Don Frane Bulića.* — **11** *L*
(Dubrovnik) lijepo napreduje pod vodstvom preč. Karla Capursa, biskupskog tajnika.

avilo je krasnu zastavu Presv. Srca. — **3** *Osijek: Veliki Križari.* — **4** *Cer, p. Komarica vć.* — **5** *Mali Križari u Osijeku.* — **6** *Križarice stupaju kroz Zagreb.* — **7** *Zagrebačke Križa- Srca Isusova crkvu Presvetoga Srca.* — **9** *Grupa sveučilištaraca-kongreganista u duhovnim* ir: *Marno Djevojačko društvo Srca I.* — **12** *Djevojačko društvo Srca Isusova u Brgatu* - **13** *Zagreb: Naši dični Hrv. Skauti pred spomen-pločom pjesnika Hrvatske himne.*

VIM STRAŠNIM VREMENIMA,« kaže Sv. Otac Pio XI.

Katoličko jedinstvo

Mjesečna nakana za veljaču, blagoslovljena od sv. Oca.

»... da svi budu jedno, kao što Ti, Oče, u meni, i ja u Tebi, da i oni u nama budu jedno, da vjeruje svijet, da si me Ti poslao ...«

»... Novu Vam zapovijed dajem, da ljubite jedan drugoga, kao što sam ja ljubio vas... po tom će svi poznati, da ste moji učenici ...«

Ivan, 17, 21; 13, 34.

Da svi budemo jedno. To katoličko jedinstvo, što nam ga Sin Božji namire, što ga On od nas — kao jedini ovjerovljeni znak svojih učenika traži, na koje nas Kristov Namjesnik u ovoj mjesečnoj nakani upozorava — jest višestruko.

To je prije svega jedinstvo u vjeri. — Isus je ustanovio jednu Crkvu — katoličku. Ostavio jednoga svog vidljivoga namjesnika na zemlji — Rimskoga Papu. Njega i Njega jedinoga učinio je on nepogrješivim učiteljem sve vjerske i ćudoredne istine na zemlji. Mi smo jedno s Kristom, jedno sa svima pravim učenicima Kristovim, ako smo jedno s Crkvom, jedno s Papom; ako vjerujemo sve one vjerske istine, što ih Krist po svetoj Crkvi objavljuje i naučava. — U tom jedinstvu možemo i moramo neprestano napredovati, jer Božjih darova ne valja zakapati u neplodnu zemlju našega nemara ili nezanimanja. — Što se budemo češće nadvijali nad te bistre izvore vode žive, što se češće budemo lačali svojega katekizma, marljivije se zadubljivali u knjige kršćanskih istina, što pomnije i s većim počitanjem budemo upijali u se Božju Riječ, što nam je Crkva u nedjeljnim propovijedima, a naročito u nadahnutom Evanđelju pruža, to ćemo više biti jedno, jer ćemo sve više biti jedno s Kristom, jedno s Bogom, jer ćemo sve više suditi kao što Krist sudi, kao što Bog sudi.

Jedinstvo u odanoj poslušnosti Crkva. —Krist nas je povjerio Crkvi, da nas u vjerskom i ćudorednom pogledu vodi i uzgaja — i ona to čini s mnogo ljubavi i s mnogo poštovanja —, a nama je naložio, da je kao odana djeca slušamo. Tko vas sluša mene sluša.« Tko dakle sluša Papu, biskupe, sluša Krista kojega su oni zamjenici. Crkva je u izvršivanju svoje duhovne vlasti vođena jedino ljubavlju, brigom za naše pravo dobro. I naša poslušnost mora da bude sva protkana istom ljubavlju. Što smo poslušniji Crkvi, sv. Ocu, našim duhovnim pastirima biskupima, to smo uže, jedinstvenije zbijeni svi oko Krista, jer savršenije vršimo Njegovu volju, kao što je On vršio Očevu, to smo više kao ono duhovski zbor apostola svi »jedno srce i jedna duša«, jer svi zapravo imamo samo jedno srce i jednu dušu — Kristovu.

Jedinstvo u Katoličkoj Akciji. — Sadašnji Kristov Namjesnik pozvao je katolike svjetovnjake, sva-

kog spola, dobi i staleža, da se okupe u zato udešena društva, gdje će pod vodstvom hijerarhije — Sv. Oca i biskupa pomagati Crkvi u apostolatu, u pokršćavanju svega javnog i privatnoga života. Taj apostolat udruženih katolika svjetovnjaka pod vodstvom hijerarhije zovemo Katoličkom Akcijom. Ona ima da pročisti zatrovano i opoganjeno ozračje, da zdravim i poštenim ljudima omogući zdravo i pošteno štivo, zdravu i poštenu knjigu i štampu; da sa platna naših kina poskida blato modernog nemorala, razvratnosti, da katolicima kao katolicima i njihovim organizacijama osigura ili izvojšti potrebnu slobodu; da katoličkim roditeljima osigura i izvojšti poštenu i zdravu školu, pučku, srednju i visoku, u koju će sinove i kćeri stavljati bez pogibelji, bez bojazni da izgube ono, što je najdragocjenije: svetu katoličku vjeru i pošteni hrvatski obraz. Sramota je naime za jedan katolički narod, kao što je hrvatski, da mu kojekakvi samozvani i nezvani iz škole prave vjersku i narodnu rušionu. — Sve su to zadaci Katoličke Akcije, golemi zadaci, koje mogu da ostvare samo ujedinjene katoličke snage. Zato Kat. Akcija i zahtijeva jedinstvo. Ona cijelo to svoje jedinstvo crpe iz svoje potpune podredenosti, iz svoje posvemašnje poslušnosti crkvenoj hierarhiji: ona je sva podređena biskupu, Sv. Ocu i stoga je strogo jedna i jedinstvena.

Tome jedinstvu nimalo ne smeta, što ona u sebi povezuje razna udruženja, razne organizacije, koja svaka ide bilo za svojim posebnim ciljem: jedna se na pr. bavi samo radnicima, druga štampom itd., ili za istim ciljem teži raznim načinom — metodama. One konačno teže sve za istim zadnjim ciljem: ostvarenje što potpunijega Kraljevstva Kristova na zemlji, i sve su podčinjene istom vodstvu: biskupu, sv. Ocu, Kristu, sve dakle sačinjavaju jednu jedinstvenu Katoličku Akciju.

Da naš katolički rad bude jedinstven, da dakle odgovara posljednjoj Gospodinovoj želji, dužnost je katolika svjetovnjaka, da u što većem broju u te razne organizacije društva Katoličke Akcije stupe, u one, koje su udešene prema njihovoj dobi, staležu, u one, za koje drže da će više u njima napraviti za Kraljevstvo Kristovo, više se osposobiti za apostolat. — U samim pak organizacijama, dužnost nam je, da što uže budemo povezani s vodstvom, što ga je Crkva u dotičnim organizacijama postavila ili odobrila, a prije svega i nada sve vrhovna nam je dužnost, da iskreno, odano i s ljubavlju u svemu i potpuno budemo poslušni zakonitoj crkvenoj vlasti, preko koje nam govori — Krist. Na taj ćemo način u Katoličkoj Akciji biti jedno s Kristom, kao što je Krist bio jedno s Ocem.

*

Budite jedno. No jedinstva, pravog nutarnjega jedinstva nema bez — ljubavi. Samo ako budemo znali ljubiti, kao je Krist ljubio, onda ćemo znati biti i jedno, kao što je Krist bio jedno s Ocem. Stoga se prije svega u molitvi, razmišljanju i Pričesti

ljubavlju nadvijmo nad Krista: nad Krista u jaslicama, nad Krista čudotvorca, nad Krista naše raspeće, nad Krista našu hostiju, da njega što više uzljubimo.

Samo tada ćemo s ljubavlju upijati Njegovu istinu, što nam je Njegova Crkva naviješta, i s cijelom Crkvom, sa svom braćom biti j e d n i u vjeri.

Samo onda ćemo s ljubavlju umnažati božanski život milosti u našim dušama, i postajati sve više jedno sa svima onima dušama razasutim diljem svijeta, koji taj isti život posjeduju.

Samo onda ćemo s ljubavlju slušati Crkvu, duhovne pastire, kad nam štogod naloži, ili preporuča, jer će naša ljubav na njenim usnama razabirati spasonosne naloge vječnoga Pastira.

Samo onda ćemo s ljubavlju i sa širokogrudnošću suradivati sa svojom braćom i sestrama u društvima Katoličke Akcije — iako ta braća i sestre pripadaju i drugoj organizaciji od moje: jer će moja ljubav prema Kristu gledati u njima suradnike istoga Krista Isusa, za kojega se i ja trudim, izgaram i trošim.

Dá, ljubav Kristova, samo Kristova ljubav će nas učiniti jednima i jedinstvenima, kao što je Krist bio jedno s Ocem.

»Da svi budu jedno . . ., ljubite se među sobom, kao što sam ja ljubio Vas . . .« **Stj. Tomislav Poglajen D. I.**

J e d a n r a z g o v o r

POVJERENIK IVAN: Znaš li, Petre, čiji je sud mjerodavan za pravoga katolika?

PETAR: Ali, čovječe, to ipak svatko mora znati, da je za katolika mjerodavno ono, što kažu njegovi crkveni poglavari.

POVJERENIK IVAN: Tako je, Petre! A sada mi reci, znaš li, što kažu crkveni poglavari o Kalendaru Srca Isusova i Marijina za 1936. godinu?

PETAR: Da ti pravo kažem, ne znam.

POVJERENIK IVAN: Šteta, vidi se, da nijesi čitao Glasnika Srca Isusova. Ali evo ja ću ti sada reći: Do sada ni jedan kalendar nije dobio toliko pohvala i blagoslova od crkvenih poglavara kao Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1936. Čuj samo: Zamjenik Sv. Oca Pape jako ga hvali i blagosiolje; preuzv. nadbiskup vrhbosanski dr. Ivan Ev. Šarić hvali taj kalendar i kaže za njega, da ima samo n a j b o l j e duševne hrane; preuzv. nadbiskup dr. Stepinac isto ga je vanredno pohvalio; preuzv. hvarski biskup M. Pušić kaže, da je Kalendar Srca Isusova tako lijep i raskošno ukrašen, te zaslužuje da zađe u svaku kuću; preuzv. biskup Burić isto ga blagosivlje i hvali, tako i preuzv. biskup Srebrnić. A presvijetli Msgr. Ivaniš piše, da kalendaru Srca Isusova n e m a r a v n a u n a š o j l i t e r a t u r i. Nadžupnik preč. Julije Vajda piše, da je kalendar Srca Isusova n a j l j e p š i i n a j b o l j i k a t o l i č k i k a l e n d a r u J u g o s l a v i j i.

Eto, moj Petre, sada si čuo. To kažu crkveni poglavari. A što oni kažu, to je — kako si pravo rekao — mjerodavno za pravoga katolika. A ne trebam ti ni spominjati, da je sva katolička štampa upravo vanredno pohvalila kalendar Srca Isusova. Nesamo da mu ništa nije predbacila, nego ga je upravo obasula hvalama. A urednik javlja, da je dobio i preko 2000 pohvalnih pisama!

PETAR: Meni je glavno i mjerodavno to, što su ga naši natpastiri tako pohvalili. Zato mi odmah nabavi jedan komad.

POVJERENIK IVAN: Živio Petre, vidi se, da si pravi sin Crkve, jer u svemu držiš uz natpastire. Kalendar ćeš odmah dobiti, jer zaista ima upravo trajnu vrijednost.

Glasnik svojim prijateljima

Hvala Vam, braćo i sestre, na tolikom zauzimanju za Presveto Srce Isusovo. Sa svih strana stižu novi pretplatnici. Dobili smo toliko pisama, punih bodrenja i pohvale, da bi čitav Glasnik mogli njima ispuniti. Iznijet ćemo samo ono, što piše velečasni gospodin Josip Horvat iz Križevaca, jer su gotovo sva pisma u istom smislu napisana:

Križevci, 6. siječnja 1936.

Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb.

Ljudima se Vaš Glasnik sviđa više od svih ostalih. Samo tako nastavite... Fotografije raznih stvari, društava i t. d. vrlo dobro dolaze pa još osobito najednom kroz dvije neprekinute stranice. Vanjski je omot predivan, koji mora osvojiti čovjeka.

Baš sam si preduzeo što više raširiti Glasnik Srca Isusova, sve da i ne bi bio preporučen od Nadbiskupa — jer je i tekako vrijedan (kako su lijepi samo članci! Bog blagoslovi pisce) — a pogotovo nakon preporuke Nadbiskupa. Pošaljite odmah još 30 komada, jer je 70 prijašnjih raspačano, a ljudi neprestano traže . . . *Josip Horvat.*

Takovih je pisama došlo mnogo. Naši dragi povjerenici upregnuli su sve sile, da nađu što više novih pretplatnika. Ovdje ćemo iznijeti povjerenike, koji su od prvoga do osmoga siječnja povećali broj svojih pretplatnika:

Šimić Ivan naručuje 42 Glasnika više nego prošle godine, Nekić Zorka naručuje 24 više nego prošle godine, Čižmešija Elizabeta naručuje 6 više nego prošle godine, Petrinec Petar naručuje 50 više, Ratković Pavao 31, Župni ured Mađarevo 152, Andrović Marija 70, Jerec Stjepan 25, Kupanovac Mara 95, Vel. Šimečki Adam 103, Vel. Don Jure Vrdoljak 35, Župni ured Vidovice 42, Župni ured Turmašica 48, Novačić Katica 87, Župni ured Orehovica 46, Antolčić Štefica 40, Vrbanek Josipa 35, Sestre Milosrdnice Ivanec 40, Župni uredi: Rasinja 93, Slav. Požega 80, Jamnica 55, Mala Gorica 22, Jelačićevo 108, Sela 30.

Blagoslovi, o Presveto Srce, sve svoje apostole, blagoslovi njihova poduzeća i njihovu rodbinu i na koncu ih nagradi životom vječnim. **Uprava.**

Sveta Agata

5. veljače.

Zapjevalo čobanče poganče
Ispod Etne gore vatrometne:
»Agata je djeva naočita,
Puna zlata, roda plemenita.
Al zaludu svaka joj skladnoća,
Kad joj srce sama je hladnoća.
Oj Agata kršćanska je luda,
Teška luda: ne će da se uda!«
Pjesmu začu carski namjesniče,
Pjesmu začu, odmah mislit priče,
Kod Agate sam da sreću kuša.
Ne, ljepote ne ište mu duša:
Kvintijane u dobi je veće,
Prošle su ga kučine i cvijeće;
Nego zlato: to su gusle one,
Što u srcu slatko mu romone!
»Jupitra mu,« sijevnuše mu zjene,
»Eto meni uprav zlatne žene!
A zar odbit i mene bi smjela?
Nije valjda ludih bobâ jela!
Ko kršćanku ja ću je optužit,
Tim imanja njezina zaslužit.
Neka čini, kako joj je drago,
Steć svakako ja ću njeno blago.«
I već k vuku zli je sluge vuku;
Moli djeva uzdignutih ruku:
»Daj mi snage, muko Božjeg Sina,
Da nadvladam divljeg tiranina!«
Kvintijan se smiješkom, laskom trudi,
I ženidbu smjernoj djevi nudi,
Al kad ona osta poput leda,
Tad svodnici dušmanin je preda.
Zla na svijetu, višnja Božja slavo!
Zao čovjek napola je davo,
Ali žena bez duše i srama
Pogora je i od davla sama.
Vražja mati i tri njene kćeri
Zavijaše kao noću zvijeri,
I dan i noć Krista Spasa psuju,
I dan i noć na nevinost pljuju.
Oj Agato, čisto Božje zlato,
Koliko li pobožna i fina
Napati se kraj tih ruševina!
Rada l' ode iz te kuće grijeha
Od aždaja, bjesnih s neuspjeha!
Ko na gozbu iz te krenu bruke
U tamnicu i na ljute muke.
Kvintijan se smrknuo u licu,
Dovedenu ruži mučenicu:
»Zar ti,« viče, »ne imadeš srama,
Da se družiš vazda s ropkinjama?
Ti plemkinja — o bozi, strahote! —
Vršiš posle najniže prostote:
Sobe čistiš, hranu spremaš, variš,
Preduć, tkajuć ruke, oči kvariš!«
Bez stra djeva poganinu vrati:
Pošten poso nikog ne oblati:
Sramota je lijeno dangubljenje
I opako u grijehu življenje.
Sin je Božji svojim žuljevima
Dao plemstvo sitnim poslovima.
Ja sluškinja tek sam Isusova
Pa rad vršim smjerna djela ova.
Rob je svaki čovjek baš ko i mi,
Krist sa ljudi teret ropstva snimi.
Krv je roba ista kao u kralja,
Ko brata nam roba ljubit valja.«
Tad Kvintijan u strahotnom gnjevu
Bjesno riknu na sveticu djevu:
»Ili tamjan pred bogove meći,
Il u muke i smrt gorku kreći!«
»Nikad!« reče, a krvnici spravni
Na posao dadoše se stravni:
Rastežu joj tijelo konopima,
Užarenim žegu željezima;
Napokon joj — tigri a ne ljudi —
Otrgoše nježne ljiljan-grudi.
Tada glavu Božje dignu dijete
I povika puna srdžbe svete:
»Tiranine, kruči i od zida,
Zar ne smože ni toliko stida,
Da na ženi ono odsjeko si,
Što na majci nekad sisao si?«
U tamnici noću od svih rana
Bi Agata čudom izvidana.
Kada potom na muke je nove
Udarile sluge silnikove,
Strašan potres gradom drmat stao,
Više zgrada s tlima poravnao
I zasuo do dva miljenika
Kvintijana carskog namjesnika,
Tad u zatvor djevičansku žrtvu
Odnijeli su veće napo mrtvu.
Tu posljednje sabirući sile
Molitvu joj usne besjedile:
»Hvala, Spase, što mi da krepčine,
Da pobijedim poglavicu tmine!
Sad još žiča teret s mene snimi,
Duh u svoje naručje mi primi!«
Mučenice, slavna pobjednice,
Što ti ime grad Katanu krasi,
Što te Crkva divno s davna glasi;
O pomozi do pobjede svima
Zarad pravde danas bijenima!
Nek zasrami Isus nasilnike,
Slavom vjenča svoje pobjednike!

GUSLAR.

Slika na slijedećoj strani predstavlja naše misionare u Indiji prigodom 10 godišnjice naše misije u Indiji.

1925
- 1935
Preuzv. g. Dr. Ferdinand Perier D. I.
Vlč. o. Stanislav Podvršič D. I.
Vlč. o. Josip Vitnik D. I.
Vlč. o. Pavao Massini D. I.
Vlč. o. Viktor Sedej D. I.
Br. Mihovil Smit D. I.
Br. Franjo Drobnič D. I.
Br. Ivan Uhlarik D. I.

Deset zapovijedi Božjih

Jednom dođe našemu Spasitelju bogat mladić, klekne i pun strahopočitanja zapita: »Učitelju dobri, što mi treba dobro činiti, da dobijem život vječni?« (Mt 19, 16). Nemir i briga mu se vidjela na licu. Znade, da je najpreče osigurati si vječni život, spasiti dušu. Ali je li na pravom putu? Važno je to pitanje. Spasitelj razumije dušu tog mladog čovjeka. Veli mu: »Ako hoćeš da uđeš u život, drži zapovijedi.« Mladić pomisli, da li nije što osobito zapovjeđeno te zapita: »A koje?«. Isus će na to: »Pa znadeš zapovijedi: Ne ubij, ne sagriješi bludno, ne ukradi, ne reci lažna svjedočanstva, ne varaj. Poštuj oca svoga i mater svoju i ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.«

Spasitelj daje siguran put u nebo: drži zapovijedi! Putem zapovijedi dolazi se k spasenju.

Bog je naš predobri Otac. On nas je obasuo dobrima. Hoće da budemo sretni. Usadio nam je u srce težnju za vječnim blaženstvom. Ali Bog je i naš Gospodar, komu moramo služiti vršeći svetu volju njegovu. I ako mu budemo vjerno služili, on će biti plaća naša prevelika.

Već je prvim ljudima Bog dao zapovijedi. I kasnije. Mnogo toga je zapovjedio, a mnogo i zabranio. Pa i u srce nam je usadio zakon naravi i po glasu savjesti nam zapovijeda. No taj glas su ljudi grijesima često ugušili i odstupili su od puta zapovijedi. I Bog je slao svete ljude, koji su narod opominjali. Ali da ne bude sumnje, što treba činiti te da jasno spoznamo, što je volja Božja, dao nam je d e s e t z a p o v i j e d i.

Nije ih sastavio sam Mojsije ili koji mudrac, niti su se kakvi učenjaci sastali i sastavili pravila, koja vode do prave sreće. Njih je sastavila sama ljubav i mudrost i pravednost. Nije li dakle velevažno znati ih, cijeniti ih, puno puta na njih misliti i obdržavati ih?

Postanak. Bog je dao deset zapovijedi (ili kako se kaže: d e k a l o g) u prvom redu izraelskom narodu na gori Sinaju pedeseti dan, iza kako ih je izveo iz Egipta. Za taj veliki događaj morao se narod pripraviti trodnevnim čišćenjem, molitvom i pokorom. Treći dan dođe sav narod pod goru Sinaj. Nasta silna grmljavina i potres. Čuo se glas trublje. Gora se dimila. I tad progovori Gospodin i proglasi svoju svetu volju: deset zapovijedi. Potom uziđe Mojsije na goru. Bog mu dade te zapovijedi napisane prstom Božjim, t. j. svemogućnošću Božjom, na dvije kamene ploče, da se ne zaborave u kasnijim vremenima. Da se lakše te Božje zapovijedi zapamte, učeći kršćanski nauk, dobile su brojeve od 1 do 10 i neke su nešto skraćene. Izostavljeno je naime ono, što je vrijedilo za Izraelce u onim prilikama.

Bog je po proroku Mojsiju više puta govorio o zakonu i opetovao zapovijedi i volju svoju, ali se sve zapovijedi dadu svesti na dekalog, a ovaj opet na dvije zapovijedi: ljubi Boga i bliž-

njega. Zato se to zove glavna i najveća zapovijed u Zakonu, a u dekalogu se ta glavna zapovijed razlaže i raširuje. Stoga se kaže, da su na jednoj ploči tri prve zapovijedi, koje rade o ljubavi prema Bogu, a na drugoj je ostalih sedam, koje govore o ljubavi prema bližnjemu.

Stari i Novi Zavjet. Bog je narodu izraelskom dao po Mojsiju i mnogo drugih zapovijedi i propisa za bogoslužje i zakona za suđenje. Kad je to sve Mojsije narodu proglasio, poviče narod jednoglasno: »Činit ćemo sve, što je rekao Gospodin.« Nato Mojsije krvlju od žrtava poškropi narod i reče: »Evo krv zavjeta, koji učini Gospodin s vama za sve riječi ove.« Dao Bog da i Hrvati jednodušno reknu: »Činit ćemo sve, što je rekao Gospodin.«

Glavne zapovijedi potvrdi Isus Krist, zakonodavac, komu je nebeski Otac dao svu vlast, usavrši ih i dopuni svojim novim zapovijedima i propisima, na pr. zapovijedi o ljubavi prema neprijatelju. Pa kao što je Mojsije zapečatio onaj zavjet ili ugovor Boga s narodom (Stari Zavjet) krvlju žrtava, tako je i Spasitelj zapečatio Novi Zavjet svojom Krvlju. A pošto je uskrsnuo, dao je svu vlast Crkvi svojoj, da ona svete zapovijedi tumači i čuva.

Naravski zakon. Bog je napisao dekalog na dvije kamene ploče, ali ga je utisnuo i u srce svakog čovjeka. Na Sinaju je svečano proglašen onaj zakon, što ga je Bog napisao u dušu svim ljudima. Tako čovjeku sam glas savjesti kazuje, što mu valja činiti, prekorava ga, ako ne drži zakon, hvali ga, ako mu je vjeran. Po tom naravskom zakonu razlikujemo dobro od zla, pošteno od nepoštena, pravedno od nepravedna. Taj zakon u srcu i onaj sinajski isti je, potječe od Boga.

Prestupak zapovijedi. Bog nam je u zapovijedima očitovao volju svoju. A volja Božja mora nam biti sveta. Bog je gospodar, a mi sluge, a sluga ima da vrši volju gospodarevu, inače je zao i nevjeran. Bog je Otac, a mi djeca, a djeca treba da ljube oca, inače su zločesta i nezahvalna.

Prestupiti dakle Božju zapovijed je grijeh, uvreda Božja: nevjera, nezahvalnost, zlo, pače najveće i jedino pravo zlo. Eto nam najjačeg poticala, da budemo vjerni i držimo zapovijedi: Bog to hoće! Gospodar moj to hoće, dakle ću biti vjeran. Otac moj to hoće, a jer Oca svog nebeskog ljubim, vršit ću volju Božju, jer Isus veli: »Ako me ljubite, zapovijedi moje držite« (Iv., 14. 15).

Lako je držati zapovijedi. Težak je bio zakon Staroga Zavjeta. Teškim kaznama prijeti se Bog, da bi se tako narod bojao Gospodina, zato se taj zakon zove i zakon straha.

One, koji su vjerno obdržavali Zakon Božji, zove Sv. Pismo pravednima. Sv. Josip je bio pravedan. A Blažena Gospa? Ta ona je službenica Gospodnja. Njezinom prečistom Srcu bila je uvijek najsvetija dužnost poslušati u svemu volju Božju. A istom naš Spasitelj! O njemu veli Sv. Pismo, da je zakon Božji u sred Srca njegova (Ps. 39. 9). Eto dakle: Presveto Srce Isusovo nam je uzor, kako treba držati zapovijedi: zakon Božji, kojega su sa-

držaj upravo deset zapovijedi, mora i nama biti u sredini našeg srca, u dnu naše duše. I taj zakon nije zakon straha, već zakon ljubavi. I zato nije težak, jer »jaram je moj sladak i breme moje lako« (Mt 11. 30). I sv. Ivan piše: »I zapovijedi njegove nisu teške« (1 Iv. 5. 3). Oh, kad bi bili zakoni ljudski tako laki, kao što su Božji!

Stoga nam je sveta dužnost, ne samo znati ove Božje zapovijedi, nego ih imati uvijek na pameti i obdržavati ih. Mi ih u školi ili kod kuće učimo, mi po njima ispitujemo svoju savjest prije sv. ispovijedi. Ako tako ustrajemo do konca i ako vjerno obdržavamo zapovijedi Božje, onda blago nama, jer nas čeka plaća vjernih sluga: »Uđi u veselje gospodara svoga« (Mt 25. 21). I za nas vrijedi ono, što je po Mojsiju Bog rekao izabranom narodu: »Ljubi Gospodina Boga svoga i drži zapovijedi njegove i uredbe, zakone i naredbe u svako doba... Metnite ove riječi u srca i u duše svoje, učite ih sinove svoje, da razmišljaju o njima... Gle iznosim danas pred vas blagoslov i prokletstvo. Blagoslov, ako uzaslušate zapovijedi Gospodina Boga svojega..., prokletstvo, ako ne poslušate. (5 Mojs. 11). Stavio sam pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Izaberi dakle život« (5. Mojs. 30). A Isus nam veli: »Ako hoćeš ući u život, drži zapovijedi.«

Petar Gertler D. I.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Biskupi u Italiji daju svoje prstenje, da se to proda i uzmogne u Abesiniji prolijevati nevina krv urođenika. Slaže li se to s kršćanskim čudoređem?* (Upit iz Beograda)

Odgovor: Je li to sigurno? Nije to prvi puta, da su novine podmetnule ili pripisale kome biskupu ovakove čine, a znamo da nije istina i sa stalne strane ispravka nije se pripustilo. Nemalo se čudim, kada vidim da vjerujete novinskom piskaranju. K tome Crkva nije nikada naučavala, da biskup ne može pogriješiti, pa zato kad bi koji biskup i pogriješio, ne smije se to Crkvi pripisati. — Ovdje ne branimo Talijane, jer to nije naše zvanje, ali ako želimo svestrano stvar prosuditi, moramo i njih čuti. Oni vele, da im je Liga naroda obećala povećanje talijanskih kolonija u Africi, ali to nije nikada izvršila, pa su eto sami u djelo postavili to obećanje. I to vele Talijani, da su željli to izvesti mirnim diplomatskim putem, ali im nije pošlo za rukom, a kako je njihova domovina prenapučena, treba im kolonijâ. Nije onda čudo, da s tog stanovišta i koji Talijan katolik smatra Mussolinijevo poduzeće u Abesiniji za talijanski narod skroz patriotskim i u tom zanosu daje i zlato i novac i nakite. To valja suditi — vele Talijani — s talijanskog stanovišta.

Svakako, u nijednom slučaju Crkva ne odgovara za abesinski rat. I Sv. Otac Papa Pijo XI. dosta je bistro osudio svaki navalni rat. Važna je i ova činjenica: Početkom prosinca 1935. došle su u Rim mnoge talijanske

žene i majke, da ondje manifestiraju protiv sankcija i to ispred Mussolinija i na grobu neznanog junaka. Talijanske su novine odmah donijele, da će te žene i Papa Pijo XI. primiti u posebnoj audijenciji. No to je sv. Otac odbio.

Pitanje: *Je li uistinu dobar onaj, koji je inače pošten i radi za crkvu ali ne ljubi svoga svećenika?* (Kanzas-City, Amerika)

Odgovor: Pošten i dobar katolik jest samo onaj, koji obdržava sve zapovijedi Božje i crkvene. A kada su Isusa upitali, koja je prva i najveća zapovijed, odgovorio je Isus: Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom i svom misli svojom. Ovo je najveća i prva zapovijed. A druga je ovoj jednaka: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. (U Evand. sv. Mateja 22., red. 37 - 39.) — A nigdje u sv. Pismu ne stoji, da je svećenik izuzet od ljubavi, kojom trebamo svakoga čovjeka ljubiti, nego naprotiv u poslanici prvoj Solunjanima veli sv. Pavao: Molimo vas, braćo, da priznate one, koji se trude među vama i nadstojnike svoje u Gospodinu, koji vas opominju, i da ih cijenite preobilato u ljubavi za djelo njihovo. (5., 12-13.).

Pitanje: *Kako je Napoleon dobio dozvolu za crkveno vjenčanje sa Marijom-Luizom, dok mu je prva žena Jozefina bila još živa?* (Zagreb)

Odgovor: Dana 9. ožujka 1796. vjenčao se je Napoleon samo CIVILNO sa Jozefinom Tascher, udovicom iza generala Beauharnais. U ovom »braku« Napoleon nije imao djece pa je bio u brizi radi nasljednika prijestolja i smišljao, kako da si pomogne. Papa Pijo VII. dao je Napoleonu razumjeti, da Crkva ne priznaje njegov civilni brak nego da se mora vjenčati prema crkvenim propisima. Nato se je Napoleon dne 1. prosinca 1804. tajno vjenčao pred kardinalom Fesch u svom dvoru. Kroz to vrijeme pokazao je na razne načine, da se papinskom naređenju samo na silu podlaže, a poslije toga nastavio je tražiti načine, kako da se riješi Jozefine, te je napokon uputio crkvenom sudu u Parizu molbu za rastavu svog braka. Taj je sud proglasio Napoleonov brak s Jozefinom nevaljanim, jer da nisu bili ispunjeni neki uvjeti za valjanost (vjenčanje blagoslovio kardinal a ne propisni župnik, Napoleon samo prisiljen sklopio brak itd.), pa se je onda Napoleon vjenčao sa Marijom-Lujzom, dne 11 ožujka 1810. Papa Pijo VII., koji je bio jedini kompetentni sudac u toj stvari, nije bio ni pitan, niti je ikada potvrdio riješenje pariškog crkv. suda niti je napuštena stranka od njega tražila zaštitu. Ostaje još samo pitanje, da li je uslijed izvanrednih prilika pariški sud možda ipak imao razloga smatrati sebe kompetentnim, da li je stvar zaista pravo prosudio ili je pak zadojen idejama galikanskim nepravedno popustio sili Napoleonovoj. (Cfr. Dict. apol. tome I., col. 1119 ss.).

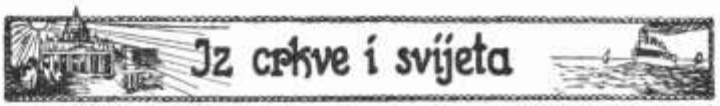
Pitanje: *Je li crkveno dozvoljeno čitati roman »Grof i razbojnik«, koji izlazi u »Jutarnjem listu«?* (Sisak)

Odgovor: Uopće je zabranjeno po naravnom zakonu čitati knjige i novine, koje mogu nekome škoditi i potaknuti ga na zlo; kanon pak 1399. Crkvenog Zakonika navada općenito neke vrste knjiga, koje katolik ne smije čitati (takove su knjige, koje brane krivovjerstvo, napadaju katoličku vjeru, ismjehivaju vjerske istine, obrađuju ili naučavaju nemoralne stvari itd.); a »Index« napokon sadržaje popis knjiga poimenice zabranjenih. — Spomenuti roman i ako nije baš na Indeksu (jer Kongregacija sv. Oficija za nj uopće i ne zna), spada u obadvije kategorije općenito zabranjenih štiva.

Pitanje: *Kako su se anđeli mogli od Boga odmetnuti, kad su bili savršeno dobri duši i nisu imali zavodnika?* (Sisak)

Odgovor: Nisu anđeli bili odmah ispočetka savršeno dobri duši. Imali su doduše narav po sebi već puno savršeniju od ljudske (veliko znanje i moć, besmrtnost), ali nisu imali odmah svrhunaravnih darova barem ne u potpunoj mjeri. »Anđeli su bili od Boga stvoreni u stanju naravnog blaženstva;

više je vjerojatno da su stvoreni u milosti posvećujućoj nego li bez nje; ali nijesu imali odmah onog blaženstva, koje stoji u blaženom gledanju Božjeg bića«, veli sv. Toma Akvinski (Summa Theol. I., q. LXII. art. 1. i 3.). Da postignu i ovo svrhunaravno blaženstvo, trebalo je da ga zasluže, a da ga zasluže, trebalo je da izdrže neku kušnju) ne zna se točno kakovu), na koju ih je sam gospodin Bog stavio. Dakle: mogućnost, da sagriješe, bila je u tom, što nisu imali blaženo gledanje Božjeg bića, usljed kojega je nemoguće griješiti; povod i prigoda bila je kušnja, na koju ih Bog stavio; razlog i uzrok grijeha bila je njihova slobodna volja, koja još nije bila utvrđena u dobru.

Ozdravljenja u Lurdu. U Lurdu, pokraj Svetišta Majke Božje nalazi se posebna zgrada, u kojoj se nalazi liječnički odbor. Taj odbor pregledaje bolesnike prije i poslije ozdravljenja. O tome se istraživanju vodi pismeni zapisnik i istraživanju se može pridružiti svaki domaći i strani liječnik. Da je ovo istraživanje savjesno vidi se i odatle, što liječnici svako ozdravljenje ne priznaju da nadvisuje djelovanje naravnih sila. Tako je g. 1933. ovaj liječnički odbor zabacio 74 ozdravljenja i nije im priznao da su iznad naravnih sila. Isti je odbor u g. 1934. priznao 14 slučajeva, koji da nadvisuju djelovanje prirodnih sila. U g. 1935. je liječnički odbor istraživao 48 ozdravljenja, koja su se zbila u g. 1934. Tako odbor hoće da se iza ozdravljenja počeka barem 1 godinu dana i uvjeri da je ozdravljenje trajno i temeljito. I mnogo liječnika dolazi u Lurd iz svega svijeta, da sudjeluju kod istraživanja čudesnih ozdravljenja. Tako je u g. 1934. sudjelovalo do 797 liječnika, koji pripadaju raznim narodnostima. Liječnički odbor u Lurdu ponosi se, da je kod istraživanja sve javno i slobodno; odbor ne stavlja nikakovih uvjeta, nego traži da istraživati smiju samo diplomirani liječnici i svoje opaske moraju upisati u zapisnik na licu mjesta i sve zajamčiti svojim potpisom.

Guverner s krunicom u ruci. Frank Murphy, guverner Filipinā, pripada onoj skupini ljudi, za koje vrijedi da se po sebi razumije što katolički misle i žive, kako jednom reče irski predsjednik de Valera. Nedavno su katolički mladići imali svoju skupštinu u Manili. Murphy je predsjedao toj skupštini i mladiće poticao neka otvoreno svugdje nastupe kao uvjereni katolici. Guverner je iza dovršene skupštine ušao u svoj auto i izvadio krunicu da je putem izmoli.

Sv. Otac o katekizmu. Župnici grada Rima svake godine dovedu pred sv. Oca Papu onu djecu, koja su dobila nagradu kod ispita iz katekizma. To je bilo i svršetkom prošle godine. Papa je djeci čestitao i podijelio svoje nagrade, te im reče: U katekizmu se nalazi i najveća mudrost, ali nemamo koristi, ako po njoj ne živimo.

Neprijatelji papinstva, čujte! Kad je čovjek objektivan, mora priznati ono, što je priznao i znameniti pisac, američki protestant J. Seldes, koji je nedavno izdao knjigu, u kojoj među ostalim ovako govori o papinstvu: »Papinstvo je jedini organizam u povijesti, koji je bio često proganjan i ugnjetavan, ali se uvijek preporađao. Papinstvo je neprekidno pokazivalo veliku snagu života, kakovu povijest ne može naći kod drugih organizacija.«

Prelog. † *Valentin Jezernik.* Dne 22. studenoga 1935. preselio se u vječnost naš neumorni upravitelj društva veleč. g. Valentin Jezernik. Dugo je poboljevao, dok konačno ne padne u grob. Njegov rad je na kat. polju ogroman. Uz druge svoje dužnosti, bio je i upraviteljem Djev. društva Srca Isusova. Budno je pazio, da bude na zamjernoj visini. Makar smo se rijetko javljali, to smo ipak poklonili Presv. Srcu mnogo žrtvica, mnogo dobrih djela i mnogo Sv. Pričesti. U društvo je do sada bilo primljeno 190 članica. Od ovih udale su 23, jedna je umrla, a jedna je otišla u samostan. Danas broji društvo 165 članica. Smrću našega dragoga upavitelja ostali smo bez vođe. Nadamo se da Presv. Srce ne će dozvoliti, da bi dugo ostali bez vođe. Ove godine smo nabavili barjak uštedenim novcem od raznih priredaba i dobrovoljnim prinosima. Sama posveta barjaka obavila se tiho i skromno. Dva mjeseca iza posvete otpratili smo našega dobroga upravitelja na vječni počinak. Vruće molimo Presv. Srce, da mu bude milostiv i da ga nagradi vječnom slavom.

Jelka Zvornik.

Split. *Križarstvo u biskupiji splitskoj.* — U novije se je doba razmahao križarski pokret i u biskupiji splitskoj na način, da već sada postoji 17 Križarskih Bratstava, a od tih su tri u samome gradu Splitu. — Naša slika (vidi 1. sliku u sredini Glasnika) pokazuje članstvo II. Križarskog Bratstva u Splitu (Veli Varoš). — Kako se sada radi oko osnutka novih 14 Bratstava, to je splitsko križarsko okružje zavelo i održavanje tečajeva sa duhovnim vježbama.

Naskoro će se osnovati i Križaričko Sestrinsko okružje, jer je započelo jače zanimanje i oko organizacije Križarica. *F. Ž. D.*

Cerna. Ima nas 35 članica iz naše župe i 3 iz filijale Siškovaca. Od mjeseca studenog prošle god. do lipnja ove god. primile smo 415 svetih Pričesti. Srce Isusovo smo proslavili svečanom sv. Misom i sv. Pričesti. Kip smo okitile. Naš prečasni gosp. župnik često nas potiče na ljubav prema Bož. Srcu Isusovu i na rad oko širenja njegove pobožnosti. Od srca mu mi zahvaljujemo. Hvala Božanskom Srcu Isusovu, naše društvo revno radi oko vlastitog posvećenja i slave Božje, a nadamo se da ćemo uz pomoć Božju moći uskoro da javimo još i bolji napredak.

Kesegić Janja, glavarica.

Dapci. U našoj župi se rascvao vjerski život. Postala je marom našeg prezaslužnog župnika upravo uzorna. Na Miholjice bio je po našim dičnim vatrogascima prenešen kip sv. Mihajla, iz župne crkve u kapelicu, koju su naši župljani podigli na spomen 100 god. naše crkve. Naši pradjedovi su na onom divnom brežuljku slušali sv. Misu i riječ Božju. Sada smo mi na njihovim grobovima to isto obavili. Taj dan ne ćemo nikada zaboraviti. Naš dobri prečasni mnogo se muči, a nažalost ima jedan, koji svagdje sije kukolj u divnu župnikovu sjetvu. Taj zli sijač čita u crkvi novine, govori da Boga nema.

N. N.

Milna. Naše Djevojačko društvo Presv. Srca, slavi svake godine blagdan Imakulate, prigodnom akademijom. Tako i prošlog prosinca. U jutro su pristupile članice na zajedničku sv. Pričest, a onda obnovile posvetu Bl. Djevici pred njezinim oltarom. Popodne u 4 sata, u dvorani č. sestara, a uz sudjelovanje i ostalih mjesnih ženskih društava, započela je akademija govorom društvene tajnice Nadale Mladinić. Ona u pobudnom govoru, potiče svoje susestre da štuju

Bl. Djevicu i da život svoj provode po Marijinu primjeru. Zatim je članica Fani Buturović deklamirala iz malih časova Povećanje: Himna »Bezgrješnoj«. Treću točku: »Ruže bez trnja« igrale su mlade članice i podmladak, na opće zadovoljstvo. Na koncu živa slika uz Marijinu pjesmu.

Ove će godine naše društvo navršiti prvu desetgodišnjicu svoga utemeljenja, pak se spremamo to osobito svečano proslaviti.

Vica Sargo, glavarica.

ZAHVALNICE

Ahmeek (USA): J. M. Milosti. **Anacortes** (USA): K. D. Prošla bolest u glavi. **Bački Monoštor:** M. K. Srce Isusovo oslobodilo me teške brige i žalosti. **Bakarac:** J. M. Kći i sin ozdravili. **Banja Luka:** A. M. Uspjeh operacije i ozdravljenje. **Brežani:** E. J. Srce Isusovo uslišalo molbu. **Dapci:** M. D. Ozdravilo živinče. **Gregurovac:** J. O. Moradoh isplatiti ugovorenu novčanu svotu, a novca nema. Utekoh se Srcu Isusovu i ono je pomoglo na izvanredan način. **Kamenica:** L. Š. Milosti. **Kaštel Sućurac:** M. Č. Milost. **Kotoriba:** P. H. U strašnim duševnim i poteškoćama i borbama pomoglo mi Presveto Srce. **Kraljevica:** V. B. Presveto Srce me jača, osobito u klevetama protiv mene. **Krapinske Toplice:** D. N. Kćerka dobila službu. **Križevci:** M. K. Zagovorom Petra Barbarića i biskupa Langa Božansko Srce izliječilo moje bolesno srce. **Kupina:** K. B. Velika pomoć Presvetog Srca. **Lipovac:** A. Š. Sretno prošla operacija. **Ludina:** K. K. Otac bio za vrijeme izbora oklevetan, bio je i u zatvoru, službu izgubio. Utekli se Srcu Isusovu i ono je sretno riješilo stvar, otac je opet u službi. **Lukovdol:** A. L. Pomoć u velikoj tjeskobi. **Macinec:** M. M. Obolih na plućima, iza 6 mjeseci liječenja utekoh se devetnicom i sv. sakramentima Presv. Srcu i sv. Franji Ksaverskom i potpuno ozdravih. **Novigrad Podravski:** S. C. Dobro prošao na ispitu. **Omišalj:** A. A. Muž i kćerka sretno položili ispite. — D. F. Presveto Srce i Bl. Dj. Marija uslišali. **Oriovac:** M. R. Milosti. **Oslani:** M. L. Milošću Presvetog Srca ozdravilo dijete od upale pluća, šarlaha i bolesti bubrega. **Ponikve:** A. L. Teško obolio mladić, koji nije htio primiti sakramenata; utekoh se Presvetom Srcu i mladić se skrušeno obratio i lijepo umro. **Ravna Gora:** A. i P. S. Mnoga dobročinstva. **Seoci:** V. M. Milosti u velikoj potrebi. **Škrljevo:** E. M. Milosti. **Tešanj:** L. J. Milosti Presv. Srca zagovorom Majke Božje i Petra Barbarića. **Trebinje:** S. G. S. Sretno položeni ispiti i druge milosti.

(Nastavit će se)

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

NASTAVAK ZAHVALNICA IZ PROŠLOG BROJA.

Omišalj: T. M. Kći položila maturu. **Oriovac:** R. M. Milosti. **Otok:** P. M. Uslišane molitve. **Ozimice** (Žepče): P. P. Bio osumnjičen za ubojstvo, u zatvoru bio 9 mjeseci, napravio mnoge zavjete Srcu Isusovu i sve ih ispunio. **Pančevo:** M. K. Uspio pneumatoraks, pomoć u nevolji, mir u obitelji. **Podrav. Podgajci:** M. P. Zdravlje djece. **Posavski Podgajci:** 2. Majka nam ozdravila. **Podgrade:** M. K. Teške boli me snašle, utekoh se Srcu Isusovu, obećah zahvalu i boli minuše. **Praščevac:** M. B. Liječnik tražio operaciju, a ja se utekoh Srcu Isusovu i boli nestalo. **Pribić:** T. N. Milosti. **Šljivoševci:** J. A. Dragi otac sretno podnio operaciju. **Senj:** A. M. Milosti. **Sisak:** Đ. H. Sretno položio ispit. **Skrad:** G. A. Milosti. **Slakovci:** M. J. Sretno dovršena parnica od devet godina; vječna će me zahvalnost pratiti. **Slav. Brod:** K. Ch. Uspjela operacija. **Sotin:** Đ. H. Zdravlje i moli blagoslov. **Stari Mikanovci:** M. M. Zdravlje kuće obitelji. **B. Šamac:** M. T. Izjavljujem, da sam bio nemaran, pa se sada zahvaljujem za milosti. — Milosti Srca Isusova po zagovoru svete Terezije i Petra Barbarića. **Šibenik:** G. K. Milosti. **Šipan:** K. V. Sin ozdravio od teške bolesti. **Trnjani:** O. Š. Dijete ozdravilo. **Vel. Gorica:** E. T. Dvoje djece ozdravilo. **Velika Gornja:** R. S. Zdravlje. **Veliki Drivenik:** A. D. Mnoge milosti. **Virje:** K. S. Mnoge milosti. **Virovitica:** K. T. Milosti. **Vranjic:** M. F. Muž teško obolio, liječnici rekli da mora na operaciju, utekoh se sa šestero djece Srcu Isusovu i muž se povrati bez operacije. **Vukovar:** V. S. Operacija dobro uspjela. **Zagreb:** A. B. Dobila poštene stanare. — B. V. Ozdravio i školu dobro svršio. — B. M. Sretno položena matura. — J. C. Nedužan izbavljen iz zatvora. — J. G. Uslišana molba. — V. J. Zahvaljujem Presv. Srcu, što mi je pomoglo da sam sretno prošla na ispitu. — E. M. Tri mjeseca ne mogoh platiti stana, koji mi je zato bio otkazan. Kud ću? Utekoh se Srcu Isusovu, obećah zahvalu u Glasniku i već na putu iz crkve dobih vijest, da ostajem u stanu, a isti dan sam dobila i veću svotu novca. — Lj. M. Dobar uspjeh u školi. — M. S. Sretno prodana jedna kuća. — Z. T. Izgubio nadu u život, ali Srce Isusovo pomoglo.

DAROVI U MJESECU LISTOPADU 1935.

Sv. Mise: Bar. Petrovoselo JB 20 Belleville, Ill. JM Dol. 1— Brdovec ŠP 20 Canton, Ill. TK Dol. 1— Freeport, N. J. NH Dol. 1— Jakovlje SC 20 Nart ĐH 50 Novigrad Podrav. ĐM 20 Orolik MG 20 Philadelphia, Pa. FK Dol. 1— Podgajci MP 10 South Chicago, Ill. MM Dol. 1—.

Svetište S. I.: Split Dn BB 500 Varaždin JP 20.

U čast S. I.: Delnice ET 20 Djakovo NN 100 Drvar IK 12 Gor. Stubica JG 10 Koprivnica DP 15 Mikleuš AP 10 Omišalj MT 10 Senj AM 20 Sotin ĐH 10 Stari Mikanovci MM 10 Šibenik KG 100 Velika RS 10 Virovitica TK 10 Vranjić TM 20 Vukovar SV 15 Zagreb VJ 10 Zlatar ID 20.

U čast S. I. i M.: Oriovac MR 10 Otok MP 20.

Za raš. Glasnika S. I.: Banja Luka NF 5 Belava FJ 10 Benkovac LP 5 Beograd MP 5 Bled EŠ 45 Donje Zdelice MR 10 Gorjakovo TT 25 Gor. Vrba AB 10 Gor. Podgradci AK 10 Gospić NN 20 Kašina AP 5 Kupres JŠ 10 La Mure JS 40 La Souteraine NS 20 Laze Caldier AB Lira 3 IF L. 1— Lešak DD 10 Novigrad Podr. ĐM 10 Novi Sad AV. 15 Novoselo JB 30 Skrad AG 15 Split LF 10 Star Futog FV 4 Studenci TM 15 Šipanj Luka KV 20 Zagreb AH 20 AH 5 BM 30 JM 10 PK 65 NL 15 TS 10 ZH 10.

Za kruh sv. Antuna: Donje Zdelice MR 10 Gaj Sš 10 Zagreb PB 10.

Dar Majci Bož. kod Kamen. Vrata: Rogatica LE 100.

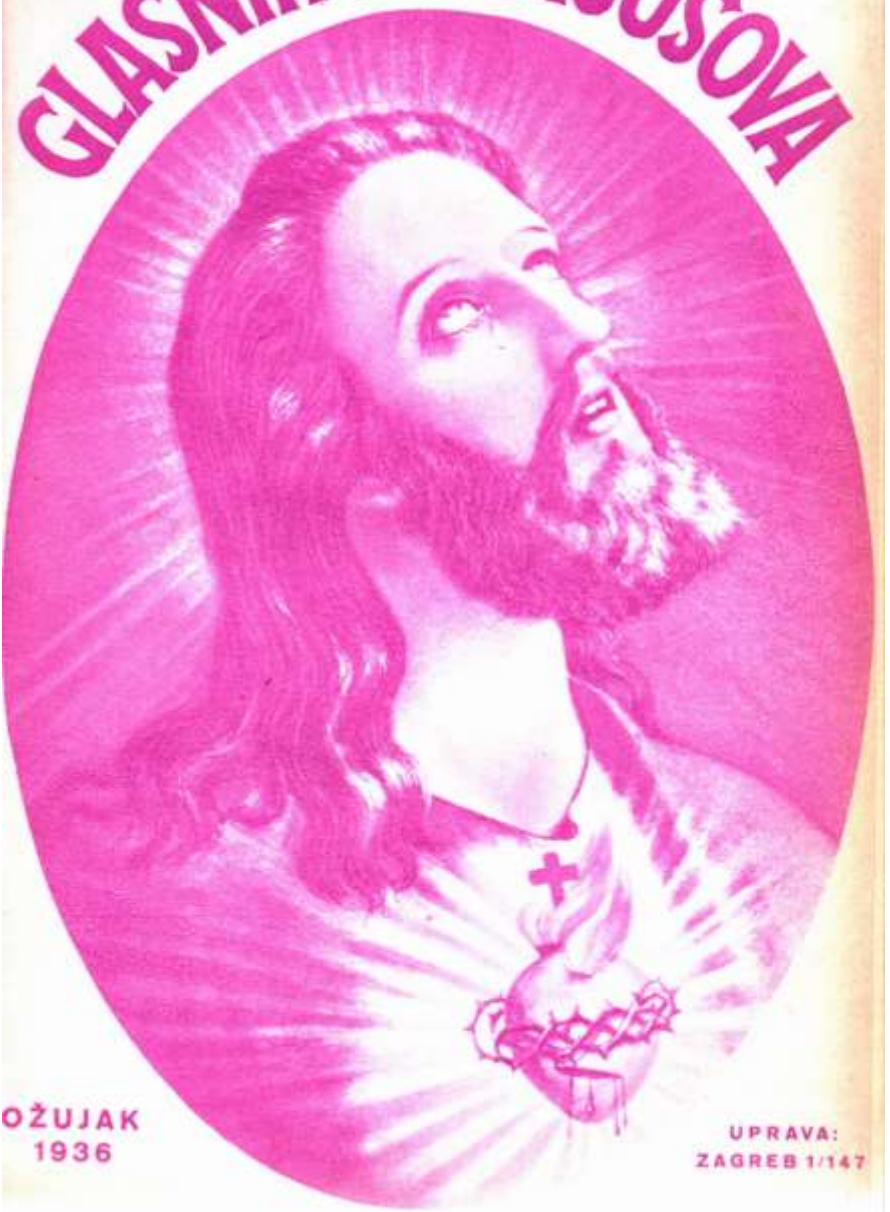
Za Dom bisk. Langa: Vinkovci ES 20.

Za naše Misije u Bengaliji: Beograd NN 500 Marija Bistrica SS Mil. 25 Nart ĐH 100 Split TB 15 Valpovo AD 10 Zagreb IK 20 Žabjak PP 20.

Za otkup i pokršt. jednog pogančeta na ime: Zvonimir: Prozor: SČ 150.

Poštarina plaćena u gotovu

GLASNIK SRCA ISUSOVA

OŽUJAK
1936

UPRAVA:
ZAGREB 1/147

GLASNIK PRSV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 OŽUJAK 1936 BROJ 3

Isusove suze

Povorka se mota duga
S Maslinove slazeć gore,
Lahor mira
Duše dira,
Svetu radost lica zbore,
Isusa tek snašla tuga.

Grad isprèd njih eto sijeva,
Udaraju već hosàne
O zidove,
Visom plove
Kao ševe raspjevane,
Samo Isus suze lijeva.

Smjeran oslić nosi Smjernog,
Koga slavi smjerna pratnja,
A On plače
Sve to jače...
Kakva ovo gorka patnja
Muči Srce Neizmjernog?

Pred Njim tu je Jeruzàlem,
Sjajno groblje hladnih dvora;
Zbog njeg lete
Suze svete
Od svakoga dublje mora,
Skuplje neg i rajski alem.

»O da ti bi, Grade, znao
U dan ovaj silnog doba,
Gdje ti čista
Sreća lista!
Al ti slijep si, oka oba
Duh ti ohol iskopao.

»Eto na te dana grozna:
S djecom ti ćeš zagrliti
Smrtnu tamu,
Kam na kamu
Ne će ti se ostaviti,
Jer svog spasa ne upozna!«

Isus zbori, na glas jeca,
Povorka se u Grad miče;
Oholice
Mršte lice,
Vjerni narod kliče, kliče,
Grančicama mašu djeca...

Mi smo, Spase, Jeruzàlem,
I naš grijeh Te u plač goni:
Suzama nas
Peri danas,
U ta mora nas zaroni,
Vješaj na nas taki alem!

M. Pavelić D. I.

Čovjek boli...

Uprimo oči u najvećega Patnika Isusa Krista i nastojmo se ove Korizme zadubiti u Njegove boli. Nema knjige, koja bi nam bolje govorila o tajni bolova, kao što nam govori mukotrpni i raspeti Isus. Cijela čovječja narav Isusova razapeta na križu prava je knjiga bolova i ujedno žrtva najsavršenije ljubavi. Mukotrpni Spasitelj rješava teško pitanje čovječjeg života: zašto moramo trpjeti. A to je da očutimo, da nismo božanstvo, već krhki i jadni stvorovi i tako da ćutimo ovisnost o Bogu Stvoritelju svome. U Kristu su boli dobile još uzvišenije značenje. On njima hoće da zadovolji za naše grijehe, da pokaže čovjeku najsilniju ljubav, da posveti sve naše bolove i da ih učini zaslužnima pred Bogom.

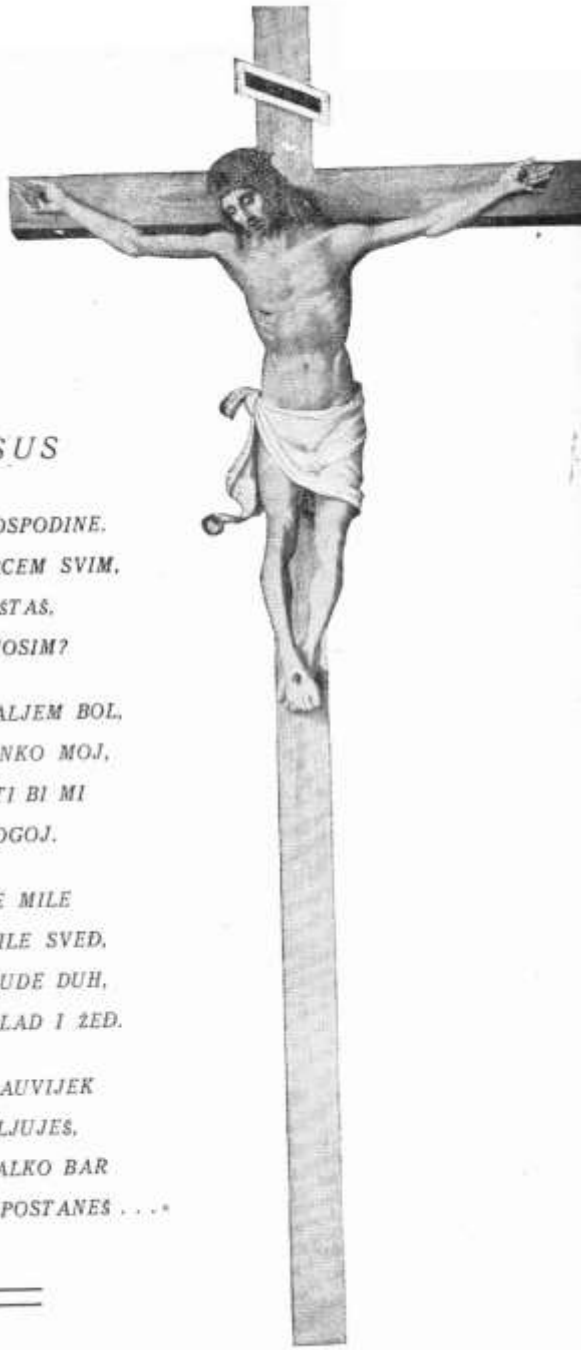
Kako malo mislimo na Isusove boli! Mnogi katolici ponašaju se tako, kao da ih nije nimalo briga, što je Isus toliko trpio. A svaka bi duša trebala da uvijek nosi u pameti i u srcu muku i smrt Isusovu. Sin Božji na usta proroka Jeremije poziva nas sve, da mislimo i motrimo veličinu njegovih muka: »O vi svi što prolazite putem, pogledajte i vidite, ima li boli, kao što je moja bol.«

Sv. Augustin nas potiče na to kad veli: »Gledaj u rane onoga što visi na križu, gledaj krv umirućeg, motri cijenu Otkupitelja: glava mu je prignuta, da te ljubi, ruke raširene, da te zagrli, cijelo Tijelo izloženo, da te otkupi. Mislite, koliko je sve ovo; pa stavite na tezulju svoga srca, da vam se cijeli u srce zasadi, koji je cio za nas visio na križu.«

Tako je radila Presv. Majka Isusova; tako su radili sveci i svetice Božje. Svi su se držali one sv. Pavla: »Nisam mislio da što znam među vama osim Isusa Krista i to Raspetoga.« (I. Kor. 2. 2.)

Evo tako su radili svi sveci, a tako treba da mi radimo, da nam raspeti Isus i njegova gorka muka budu svagdanji kruh. Ne možemo u ovomu kratkom članku opisivati Muke Isusove. Ona je prekrasno opisana u sv. Evanđelju. Ako nemaš Evanđelja, a ti je možeš razmatrati na križnom putu i na Raspelu. Najbolje je, ako se u duhu preneseš na Kalvariju i iz prikrajka motriš sve što Isus trpi, kao da se cijela muka događa pred tvojim očima. Tko ima srce ne znam kako tvrdo, ganut će ga ova neizmjerna ljubav, kojom nas je Isus-Bog ljubio.

Razmatranje muke Isusove i misao Raspetoga treba da nam donesu veliku korist za našu dušu. Prva i najglavnija korist jest, da se svim srcem obratimo Bogu u kajanju i skrušenosti. Isus je trpio ove strašne muke i podnio gorku smrt baš za tvoje grijehe. Kajanje za naše grijehe, duboka bol, što smo njima uvrijedili dobroga Boga, mora biti prvi plod naše duše, kad stupimo pred Raspelo, na kom visi ovaj najveći Patnik baš radi naših grijeha. Duša, koja pomno razmatra i časti muku Isusovu, nesamo da će žaliti za svoje grijehe, nesamo da će ih skrušeno i iskreno kazati u sv. ispovijedi svećeniku, nego će svom dušom zamrziti na grijeh.

PATNIK I ISUS

— TI LJUBIŠ ME, GOSPODINE.
O ZNADEM, LJUBIŠ SRCEM SVIM,
AL ČEMU ONDA DOPUŠTAŠ,
DA TAKVE BOLI PODNOSIM?

»BAŠ ZATO JA TI ŠALJEM BOL,
JER LJUBIM TE, O SINKO MOJ,
U GRIJEHU BEZ NJE TI BI MI
PO ZEMLJI GMIZO UBOGOJ.

»MEKUŠCI MI SE NE MILE
NI KUKAVCI, ŠTO CVILE SVEĐ,
DA CIJEL I JAK TI BUDE DUH,
RED PATIT MU JE GLAD I ŽEĐ.

»JA ŽELIM TI, DA ZAUVIJEK
KO I JA SJAŠ I KRALJUJEŠ,
PA TREBA, DA MI MALKO BAR
I PATNJOM SLIČAN POSTANEŠ . . .«

Ova mržnja na grijeh najbolja je kula u našoj duši protiv navale sotone i strasti. Mržnja na psovku, mržnja na bludnost, mržnja na lijenost, na oholost, na preljubu, na grijeh protiv poroda i t. d. zaštićuje dušu od ovih grijeha. Ova mržnja na grijeh najlakše se postigne motreći Raspetog Isusa i gorku muku Njegovu. Jer tko da ne mrzi na grijeh, koji je tako razmrcvario Sina Božjega, ono nevino Janje Božansko.

Tko je očistio dušu svoju pokorom u skrušenoj ispovijedi, zamrzio na grijeh i odlučio čuvati svoju dušu čistu pod svaku cijenu, u toj duši će muka Isusova proizvesti ljubav prema bolnomu i Raspetomu Isusu. Tko da ne ljubi Isusa, kad vidi kako je On ljubio nas. Kad motri kako je baš iz ljubavi prema nama sve dao za nas: i dušu i tijelo i božanstvo i čovječtnstvo, krv i život, čast i radost: sve je žrtvovao, samo da nam pokaže koliko nas ljubi. Baš njegova gorka muka jest najsilniji dokaz njegove neizmjerne ljubavi prema čovjeku. Raspeti Isus jest preduboka tajna božanske ljubavi. Misao na muku Isusovu dirala je u srce sv. Pavla pa je govorio: »Ljubio je mene, i predao je sebe za mene.« Bude li ova ljubav u našem srcu, bude li jaka, gonit će nas da Isusu vratimo ljubav za ljubav; gonit će nas da se mi za Njega žrtvujemo, da za Njega trpimo. Nama će omiliti muke i život pregaranja, bit će nam mio post, nemrs u petak, pokora, molitva, sv. Misa. Žedat ćemo za Isusom, za sv. Pričešću; borit ćemo se junački sa strastima, da nam duša ostane čista i sveta, koju je Isus otkupio od propasti vječne tolikom mukom, tolikim krvavim naporima i pregorkom smrću.

Približi se dakle, moj čitatelju, svome Raspetom Otkupitelju pa mu reci: Moj Isuse, Ti si tako strašno trpio za me, a što ja radim od svoje duše? Kakav si Ti prema meni, a kakav sam ja prema Tebi? Motri Isusa i razgovaraj se s njime i gledaj da ove Korizme postaneš novi čovjek. Rane Isusa Raspetoga zovu te: obrati se, sinko, Gospodinu Bogu svomu! Obavi skrušenu i iskrenu ispovijed, ostavi se smrtnih grijeha, živi djelom, riječju i mišlju kao pravo dijete Božje. Pokoru čini u postu i molitvi, ljubi Isusa svim srcem svojim i tako ćeš po Raspetom Isusu spasiti jedinu dušu svoju!

Tomislav Jagrić D. I.

Lijep napredak

U zadnje vrijeme neprestano stiže popis obitelji posvećenih Presvetomu Srcu. U zadnja tri tjedna dobili smo za »Zlatnu knjigu« popis od 65 novih posvećenih obitelji. Dao Bog, da ih i druge hrvatske obitelji slijede, jer Presveto Srce je jedina naša nada. — Ali sa samom posvetom nije sve svršeno. Tada treba često obnavljati tu posvetu i treba tako živjeti, kako to dolikuje ondje, gdje Isus vlada. Razumije se, da o psovki ne smije biti ni govora, mora se čuvati svakoga smrtnoga grijeha. U posvećenoj obitelji mora vladati duh međusobne ljubavi, praštanja, duh molitve i vjernog vršenja vjerskih dužnosti.

Devet prvih petaka

Nedavno je umro jedan otac obitelji, koji je već bio u godinama. U djetinjstvu je bio jako dobar, imao je izvrsne roditelje, koji su na njega pazili i koji su ga i riječju i primjerom putili na dobro. Tako je on još u mladosti obavio i pobožnost devet prvih petaka. Brzo iza toga mu umriješe roditelji, a on malo pomalo sasma se izgubi u vrevi ovoga svijeta. Vjeru je zapustio, nije mario ni za svetak ni za petak. Oženio se je i Bog mu je dao brojnu djecu. Jedna mu je kći stupila u samostan. Na dan oblačenja dođe i on, da prisustvuje tomu svečanomu događaju svoje kćeri. I milost je Božja djelovala. Otac se je toga dana sasma obratio. Sjetio se je svih onih dobrih uputa i opomena, što ih je u djetinjstvu primio. U njegovu srcu nije bilo uzalud posijano dobro sjeme, ono je eto ipak donijelo svoj plod. Istina, dugo vremena je kršio zapovijedi Božje, ali sada je odlučio sve to obilno nadoknaditi. Postao je pravi apostol Srca Isusova, jer je priznavao, da ga je Presveto Srce izvuklo iz propasti. Stoga je marno širio njegovu pobožnost.

Prije nekog vremena oboli. Pozvaše liječnika, koji reče, da nije opasno. Zato su drugi ukućani otišli za poslovima. Ostala je samo kći kod majke, kćer. Ona mu reče, da bi dobro bilo, da primi svete sakramente. On odmah i rado pristade. Svećenik je brzo došao i otac je sve najpobožnije primio. To je bilo dan iza svetkovine Presvetog Srca.

Premda je liječnik rekao, da nije opasno, otac je ipak pao iza nekoliko sati u nesvijest. I tri dana iza toga je umro, a da nije došao k svijesti.

Rekli smo, da je otac u djetinjstvu obavio devet prvih petaka. Presveto Srce ga je zato obilno nagradilo. Nije dalo da umre kao bezvjerac, nego kao pravi sluga Božji. Zato hvala Božanskom Srcu, koje vjerno ispunja svoje obećanje, što ga je dalo, da će svatko umrijeti u Njegovoj milosti, tko pobožno obavi devet prvih petaka.

Katoličke obitelji, osvijestite se!

Presveto je Srce jasno objavilo, da silno želi zavladati svim katoličkim obiteljima. Doista, ta želja nikome, tko ima iskrenu volju, ne može ostati nerazumljiva.

A zašto Srce Isusovo toliko želi vladati u katoličkim obiteljima?

U prvom redu zato, jer Ono kao Božje Srce ima potpuno pravo na sva stvorenja i ustanove, pa i na obitelj. Prvotna je svrha svih razumnih bića da Gospodina Boga spoznadu, ljube i da mu služe. To je svrha i obitelji.

Ali Presveto Srce želi zavladati obiteljima i zato, da u te obitelji unese što više **stalnoga mira** i svete radosti, da unese nadnaravnu jakost i utjehu. Sve su to darovi koji jedino iz Presvetoga Srca izviru. To Isus znade, pa najiskrenije želi svakoj katoličkoj obitelji podijeliti obilje tih darova, zato se upravo nameće, da ga sve obitelji izaberu za svoga Božanskoga Gospodara i ujedno za najvjernijega prijatelja.

Sretnih li obitelji, koje ovu želju i nakanu Isusovu shvate i koji joj se odazovu. Kako je milo i ugodno biti članom takove obitelji. Naprotiv, kako je gorko i teško živjeti u obitelji, koja zatvara vrata pred Presvetim Srcem i koja odbija darove Njegove ljubavi. Lako se i gotovo redovito uvlače u ovakove obitelji razni grijesi i opačine.

U ovakovim obiteljima prije svega **izbije vjerski nehaj**. Obitelji bez Presvetoga Srca samo se zovu katoličke, a uistinu su vrlo daleko od pravog, živog katolicizma. U tim obiteljima ne obdržava se ni ono najmanje, što se od katoličke obitelji traži, ne polazi se nedjeljom i blagdanom na sv. Misu, ne suzdržava se u petak od mesa, a i ona uskrsna sv. ispovijed i sv. Pričest prevelik je i suvišan teret. Ali zato se ipak u takovoj obitelji čuje: »Pa mi smo dobri katolici.«

U takovim obiteljima **nema nadalje pravoga ni trajnoga mira.** Tu često dođe do »napetog stanja, do međusobnoga nerazumijevanja, predbacivanja i svađa, a nije tako rijetko, da i ruke i pesnice dođu do posla. Ali dakako — kažu oni — da ovakovim žalosnim pojavama nije nikada krivo to, što se u obitelji ne štuje Presveto Srce, nego to: tata je nešto »nervozan« (t. j. »smiren« je i »sređen«, jer ima čistu savjest!) pa se odmah razljuti; mama je opet nagla, pa joj je teško svladati se. Jedno dijete baštinilo narav tatinu, samo s tom razlikom, što je još »malo« nervoznije od tate, a drugo dijete, ako mu se uopće dalo pristupa na svijetlo ovoga svijeta, poprimilo je maminu narav, pa je također »razdražljivo«. Bijedne obitelji, koje nemaju u svojoj sredini Onoga, koji nas poziv lje: »Učite se od mene, jer sam blag i ponizan Srcem!«

Nikamo lakše ne prodre i u misli i u djelu praksa **»slobodne« t. j. neobuzdane i nečiste ljubavi,** kao što to biva u obitelji bez Presvetoga Srca. U tim se obiteljima djeca »ne žele«, jer je duh

te obitelji posve tuđ duhu Isusovu, koji tako nježno ljubi djecu. Tu se tako lako uvlači bračna nevjera. Najprije muž griješi, a da ne zna žena. Kad žena primjeti, da joj se muž otuđuje, ona si zna naći »prijatelja«, da joj tobože bude na »utjehu«. A kako se ovakove prljave stvari ne mogu dugo tajiti, jedno i drugo ih saznadu, ali si ne smiju prigovarati, kad su jednaki. To stanje neko vrijeme potraje, dok se jednoga dana, redovito u svadi, ne rastanu, a da pri tome ne osjećaju nimalo stida ni srama pred poštenim ljudima. Danas je tako »moderno« — u obiteljima, koje ne mare za Presveto Srce.

Obitelj bez Presvetoga Srca tako lako postaje robom **ružne opačine: pijanstva.** Koliko zla nanosi ta opačina našim obiteljima, i uopće cijelim krajevima! Tko bi nabrojio ona ognjišta, koja je pijanstvo uništilo! Mnogo bi nam o tome znala pričati naša ravna nekada bogata Slavonija i naš divni, kitnjasti Srijem. Ima kod nas mjesta, gdje ćeš teško naći odrasla čovjeka, muškarca, koji ne bi bio odan piću. A kako je tek ružno, kad se na tu opačinu i žene dadu. A ima i toga! — Braćo, to je sve žalosno, ali istinito. Dao Bog, da toga nestane iz našega dragoga naroda.

Katoličke obitelji, probudite se, osvijestite se! Presveto Srce ne traži vlast nad vama, da vas izrabljuje i isisava, nego da vas učini dionicima svoje Božanske sreće, svoga Božanskoga bogatstva. Uzalud čeznete za zemaljskim bogatstvom, do kojega ne možete doći, ili ako dođete, onda vam to bogatstvo ostavlja dušu praznu, nezasićenu. Uvedite u svoje obitelji Presveto Srce! To ćete učiniti na taj način, ako vam se svi članovi obitelji pobožno i iskreno posvete Presvetom Srcu. Obitelji posvećene Presvetome Srcu, to je danas naša najveća potreba. Stavite Presveto Srce na prijestolje svoje obiteljske zajednice, dajte Mu dragovoljno vladalačku palicu nad svojom obitelji! Jedino tako će nam se obitelji preporoditi, umiriti i usrećiti. **I. Kukula D. I.**

CUDOTVORNO SVETIŠTE MAJKE BOŽJE — KRASNO, dalo je mnogim dušama smirenja i uslišalo često čudesno njihove molbe. Na stotine godina po stotine kilometara, hodočastio je vjerni puk, gladan, gol i bos, ovom Svetištu i mnoge suze prolio pred kipom Nebeske Kraljice. Danas se to Svetište nalazi u ruševinama, a siromašni narod plače nad golim i porušenim zidovima. — Nastala je potreba, da se Svetište temeljito uredi i popravi. No u teškoj ekonomskoj krizi, kad narod sâm ne može, mole se zato svi, koji ljube Kuću Božju i Nebesku Kraljicu, da pomognu ovo djelo svojim prinosom, tako da se na proljeće započne radom.

Otvorite srca svoja, velikodušno radite za slavu Božju i Nebesku Kraljicu, pa će vam obilno platiti Ona, koja dijeli sve milosti, jer samo preko Nje, dolaze naše molitve Nebeskom Ocu našem.

Svi plemeniti darovatelji neka pošalju svoje priloge na: *Župni ured — Krasno kraj Otočca.* Ant. Herljević, adm.

Naše držanje u crkvi

Mnogi malo ili ništa ne paze na svoje držanje u crkvi. Misle, da to nije tako važno; pa zato se okreću, ogledavaju, razgovaraju, hodaju, dosaćuju, druge uznemiruju. To su ipak strašne stvari! Isus-Bog je pred njima, a oni se drže kao u kakovu cirkusu. Sam Bog se žrtvuje, a njih kao da to niti najmanje ni briga. Sudac neba i zemlje pred njima, a oni za to i ne haju. Bože moj, dokle će ovako?!

Vjernici moji, promislite, gdje ste i zašto ste u crkvu došli! Držite se dostojno, onako kako dolikuje. Vi ste kod sv. Mise sudionici ove najuzvišenije Žrtve, vi imate plodove, vi je zajedno sa svećenikom prikazujete Ocu nebeskom.

Zato s t a j a n j e neka bude pravo stajanje, ravno, onako kako vojnik stoji pred svojim časnikom, onako kako oficir pred kraljem. — Kod sv. Mise stojimo kada se čita evanđelje, kada se moli Vjerovanje. Zašto se tada stoji? Jer hoćemo time da reknemo: evo spreman sam, spreman da sve držim i vjerujem, što se sada naviješta, spreman sam na poziv Božji. A tko je spreman, taj ne leži, taj ne sjedi, nego taj stoji.

K l e č a n j e naše neka bude puno počitanja, neka bude znak naše podložnosti i štovanja Božjega. Zato kada dođemo u crkvu, treba da duboko, pobožno i polako pokleknemo, isto tako kad izlazimo iz crkve, onda još barem, barem kod podizanja i kod pričesti.

N a š a m o l i t v a. — Srce i misli dignimo Bogu svome, bez čije milosti i pomoći ne možemo živjeti niti se spasiti. Iskoristimo te svete časove. Posvetimo ih Bogu svome i duši svojoj. I onako se previše brinemo za tijelo. »Tražite najprije kraljevstvo nebesko«, pa će se Bog pobrinuti i za drugo. Lijepo je, kada jedan predmoli, a drugi jasno, glasno, složno i polako odgovaraju. A još je najljepše gdje samoga svećenika prate te zajedno s njime mole. Da uzmognemo biti pobožniji, ponesimo svaki put molitvenik i krunicu sa sobom.

Braćo i sestre! Neka naše držanje u crkvi bude onako, kako se dolikuje. Tu je naš Isus, naš Bog, naš Stvoritelj i Sudac. Zapamtimo to!

P. S. župnik

»Mi Hrvati zahvalni smo Gospodinu Bogu, što nam je dao ovako divan i nenatkriljiv Glasnik.« Pod Viktor.

»Glasnik Srca Isusova dočekam kao čovjek kada dočeka sunce iza tame. Kada ga dobijem, sav od veselja i uzbuđenosti zadršćem, jer mi je on najbolji tješitelj. On izlijeva milosti Presv. Srca na bijedne ljude« Ratkovčić Pavao.

» . . . Međutim molimo, da se raširi ovaj najljepši i predivni Glasnik, osobito među mladež, koja sada toliko pomoći treba. Glasnik vanredno oplemenjuje duše. Sretna sam što sam na njega pretplaćena.« Milica Novaković.

Sv. Josip ne zapušta

Za vrijeme mog 12 godišnjeg boravka u juž. Africi — pripovijeda P. Haire misionar iz Irske — bio sam dulje vremena jedinim duhovnikom na prostoru od preko 400.000 km². Od vremena do vremena posjećivao sam svoje razasuto stado po tim širokim krajevima. Jednom sam zabasao i izgubio put pa sam dugo lutao, a da se nijesam namjerio ni na jednog čovjeka. Napokon sam dospio u neku posve nepoznatu dolinu. Tu na oh kuću nekog seljaka kalvina...

Kad sam mu se predstavio i rekao, da sam katolički svećenik, on odmah prekine razgovor: »Gle, reče, baš se to dobro desilo. Tu je neki radnik katolik na umoru. Bi li ga moguće htjeli posjetiti.« — Odmah sam pohitio i našao mladića, komu se već na licu pojavljivali znaci skore smrti. — Kad sam mu rekao, da sam katolički svećenik, 150 milja odavle udaljen, tada se podiže ovo skrhano i slabo tijelo, i s izrazom najveće zahvalnosti usklikne: »O sv. Josipe, znao sam, da ćeš mi ti prije moje smrti poslati svećenika!«

»U kakvom je to savezu sa sv. Josipom?« zapitam ga začuđeno. Tada mi pripovjedi: »Kad sam još kao dijete bio kod sv. Mise, tada me učila moja pobožna majka, da se svaki dan molim sv. Josipu. »O sv. Josipe, izmoli mi sretan čas smrti!« Odonda nijesam te molitvice ni jedan dan propustio. Kao desetgodišnji dječak služio sam kod sv. Mise sve do 15. godine. Kad mi je bilo 20 godina pošao sam u Afriku kao vojnik, a majka mi na polasku još jednom preporučila, da ne zaboravim na molitvicu sv. Josipu. — Iza svršene vojničke službe ostao sam u ovoj koloniji kao radnik. Premda sam bolestan pođoh na put 150 milja do vaše misijske postaje u nadi da ću vas naći i moći primiti sv. sakramente. Kad sam iza mnogih napora tamo pripio, rekli mi da ste na misijskom putovanju i da ćete se možda istom iza mjesec dana vratiti.

Čekao sam tamo još jednu nedjelju, ali kad vas nije bilo uputio sam se opet ovamo natrag. Jučer sam se vratio i već sam smrti blizu, a evo danas mi šalje sv. Josip svećenika.

Ostao sam — veli misionar — cijelu noć kod njega, ujutro mu podijelio sv. Pričest i popudbinu, a on malo zatim umre. Zadnje su mu riječi bile: »Sv. Josipe, izmoli mi sretan čas smrti. Amen.«

Majka isprosila od Boga gluhonijemu djecu

Potresan je događaj, što ću ga sada iznijeti. I nesamo potresan, nego će i mnogima izgledati okrutan, osobito onima, koji ga budu promatrali samo zemaljskim očima. A meni je taj događaj osobito potresan radi duboke vjere, koja se u njemu zrcali.

Prije nekoga vremena dođoh u jedan samostan časnih sestara. Kod vrata susretoh jednu djevojku, skromnu i učtivu. Otvori mi vrata. Zapitah je, da li je poglavarica kod kuće. Ali ona mi ne odgovori ni riječi. I ni na jedno pitanje ne dobih odgovora. To me je jako začudilo. Kada sam se sastao s poglavaricom, odmah sam je pitao: zašto mi ona djevojka ne htjede ni riječi progovoriti?

— Gluha je, velečasni, — reče poglavarica — i nesamo gluha, nego je i nijema. A što je još čudnije, sva su djeca njezine kuće gluhonijema.

To me je jako smutilo, a poglavarica nastavi:

— Vidim, velečasni, da vam nije poznata ta njihova sudbina. Djeca su imala majku, koja je kod vjenčanja žarko molila Boga: »Dragi Bože, ako mi namjeravaš dati djece, molim te, da ni jedno ne izgubi svoje duše . . . Ako ti, Bože, vidiš, da bi se koje izgubilo radi grijeha bilo jezikom, bilo sluhom, bilo vidom ili kojim drugim sjetilom, to te molim, o Bože, rađe mu oduzmi to sjetilo, nego da radi njega propane navijeke.« Eto tako se je molila ta plemenita duša. Bog joj je dao četvero djece i svako se je rodilo gluho i nijemo. I jedno od te četvero djece je ona djevojka, što je vama otvorila vrata.

Poglavarica umuknu, a i ja sam šutio. Zadivila me je živa vjera one majke, a zadivili su me i putevi providnosti Božje. Četiri puta je Stvoritelj nastupio, da usliša molitve majke, koja je svojoj djeci iznad svega željela sretnu v j e č n o s t. Onima koji su slabe vjere ovo je »okrutna molitva«. Bog je vidio, da bi ova djeca zlorabila dar sluha i govora, zato je njegova velika dobrota, što je tako jako zarezao, samo da im spasi vječnost. Sjetimo se ovdje Isusovih riječi: »Ako te tvoje desno oko sablažnjava, iskopaj ga i baci od sebe, jer ti je bolje, da pogine jedan od udova tvojih, nego li cijelo tjelo da se baci u pakao«. Mat. 5, 19. **F. L.**

Rad promatran i vršen u duhu vjere

Mjesečna nakana za ožujak, blagoslovljena od sv. Oca.

Samo kad se ne bi morao bez prestanka iz dana u dan mučiti teškim i dosadnim poslom; da imam ono, što je najnužnije i uz to svoj mir, dalo bi se živjeti. Ali ovako, neprestano trči iz kuhinje u sobu, pa na dvorište; raditi na polju po vrućini i kiši, sjediti sate i sate u školi ili u uredu, to je teško, prava pokora.

Pravo si rekao, to je pokora i kamo sreće, da svi ljudi uzmu težinu i muku rada kao pokoru, tad bi imali od njega korist i dobitak. Vjera nas naime uči, da je težak rad nametnut čovjeku za kaznu i pokoru. Evo, kako je došlo do toga, da se čovjek mora mučiti i raditi. Adama je Bog kao krunu stvorenja stavio u krasan vrt, raj zemaljski, i dao mu je sve, što mu trebalo.

Zemlja bi bila rodila sama od sebe; on bi istina nešto radio, ali onako od zabave, s veseljem. Kad li dođe onaj nesretni čas, da je Adam s Evom jeo zabranjeni plod, prekršio Božju zapovijed i bio strogo kažnjen. Evo što je rekao Bog Adamu iza onog prekršaja Božje zabrane: » . . . jer si jeo s drveta, što sam ti zabranio, da ne jedeš s njega: prokleta zemlja u djelu tvojem, s mukom češ se od nje hraniti svega vijeka svojega. Trnje i korov će ti rađati, a ti češ jesti travu zemaljsku. Sa znojem lica svojega jesti češ hljeb, dokle se ne obratiš u zemlju, od koji si uzet.« (Gen. III. 17 - 19.)

Ovaj mučni posao je dakle kazna čitavom ljudskom rodu za grijeh njegova predstavnika i praoca.

No kako je god rad čovjeku mučan, kazna i pokora, on je za njega također veliko dobro.

Prije svega bez ikakvog posla čovjek ne može pravo živjeti: osjeća se bez svrhe, sve mu je bez smisla i dosadno. To znadu toliki današnji nezaposleni. Teško im je nesamo, jer ne mogu ništa zaraditi, nego im tišti dušu i čini tako nesnosnim one dane upravo to, jer nemaju što raditi, ne znaju kamo bi utrošili sile i kako sproveli vrijeme. Zato je i dugotrajna bolest tako nesnosna i teška, jer je čovjeku prirođeno da nešto radi i učini, a on toga ne može, nego mora ležati prikovan uz krevet.

Rad je također ponajbolji lijek proti strastima i grijesima. U radu strasti zašute, sile su čovječje okupljene drugim stvarima, napast ne nađe vrata kroz koja bi se približila. A u besposlici, poznato je, počini se svako zlo.

A koliko iskrenog veselja i radosti osjeti se iza teškog posla ili svršene duge dužnosti! Savjest je mirna, hvali čovjeka, uživa se često prava utjeha i slast nad svršenim i uspjelim poslom.

Po radu mi postajemo slika Božja. Bog bez prestanka djeluje i stvara, a kad mi radimo, nasljedujemo ga prema našim silama i tako postajemo njegova slika i odraz.

Ali ponajjači poticaj i utjeha u radu jest za nas kršćane primjer našeg Spasitelja. On je već u ranoj mladosti nježnim rukama posvetio rad. On nije samo jednom udario lopatom u zemlju ili zasjekao sjeki-

rom u drvo, kao što se to čini kod dizanja velikih zgrada i spomenika, nego je 30 godina u tišini i skromnosti obavljao sve one poslove, što ih vrše naše majke i žene, ratari i zanatlije i svi drugi stanovi. Radio je dugo, ustrajno i mučno u znoju svog lica i uz tvrde žuljeve. Ne za zabavu, nego ozbiljno, da nam pokaže, kolika je vrijednost rada i kako ga treba vršiti. Njegov poočim sv. Josip, kojemu je posvećen ovaj mjesec, bio je radnik, koji je krvlju i žuljevima zasluživao svagdanji kruh. Stoga je i kršćanstvo uvijek poštivalo rad, ručni i naporni rad; pogani su takav rad smatrali sramotom, a kršćani su po uzoru svog Učitelja uvijek štovali radnika i davali mu čast i priznanje.

Spasitelj nam je u svom životu pokazao, kako i kojim duhom treba da radimo. Možemo misliti, kako je prije svakog posla digao Srce k Ocu nebeskomu, prikazao mu posao i molio ga za blagoslov. Tako i mi prije važnijeg i dužeg posla, svakako ujutro, kad ustanemo, treba da u molitvi dignemo srce k Bogu, njemu prikažemo svoj posao i molimo, da ga on blagoslovi. Zatim vršimo posao što bolje možemo. Ne na brzu ruku, vječno užurbano, nego temeljito i potpuno, koliko to odgovara potrebi i naravi posla. Zatim treba da radimo ustrajno. Valja zapamtiti, da ovaj život nije užitak, nego trpljenje i kušnja. Zato će u njemu biti uvijek neugodnosti i teškoća, a posao će biti jedna od najvećih naših pokora. Stoga je dobro otresti se utvare, da će prestati nevolja i početi uživanje; na ovoj zemlji toga ne će biti, ali prestat će jednoć muka za one, koji su se ovdje po Božjoj volji mučili, a počet će mir i počivanje, radost i uživanje, koje ne će više nikad prestati. B.

Budi volja Tvoja

Umoran sam, Gospode,
Teško mi je žiće,
Sav u strahu pitam se,
Što to sa mnom biće?

Star sam već i godine,
Sve me više tište,
Trudno tijelo svaki dan,
Željno pokoj ište.

Sve se čini, pravoga,
Za me mira nema,
Život ovaj borbu mi
Sve to ljuću sprema.

Staze mnoge klizave,
Red je meni proći,
Što mi priječe, Gospode,
Bliže k tebi doći.

Cirenejac, molim te,
Neka mi se javi,
Nek mi nosit pomogne,
Teret, što me davi.

Al nek tvoja vrši se,
A ne moja volja,
Jer će s tvojom pomoću,
Doć vremena bolja.

A. B.-ć.

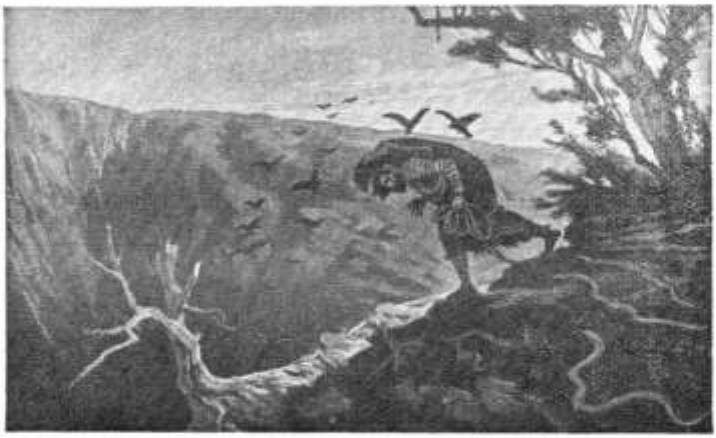
»Glasnik Srca Isusova svake je hvale vrijedan. U narodu je nastalo pravo uzbuđenje i svi kažu da tako dobrog, dotjeranog i jeftinog Glasnika nema, kao što je Glasnik Srca Isusova.« Josip Drokan.

Ili Kristova ljubav ili komunizam

Pogledajte onu sliku na zadnjoj strani omota. Isus tješitelj bijednih i sirota. Pogledajte ona bolna lica, onaj izraz duboke patnje, ali i onu neiskazanu blagost na licu Spasiteljevu. On ljubi sve bijednike i Njegovo Srce toplo kuca za svakoga od njih. On je ozdravljao bolesnike, tješio potištene, dizao mrtvace.

Ali ne čine tako vođe komunizma. Oni nemaju uopće nikakove domovinske ljubavi, oni ne liječe bolesnike i ne pomažu slabe, već puštaju, da ih milijuni pogibaju od gladi i oskudice. Čitali ste u Glasniku koliko su radnika, seljaka, građana i svećenika poubijali.

Svršetak izdajice Jude

»...izide i otide te se objesi.« Mat. 27. 5.

Kolika je ogromna djela ljubavi bližnjega proizvela Crkva prožeta duhom Isusovim, a na kakova djela ljubavi bližnjega mogu pokazati komunisti od svog početka pa do danas? Gomile zapuštene izgladnjele djece po Rusiji, što umiru po cestama i po ulicama — to su njihova djela ljubavi. Puni zatvori, tlačenje i najstrašnije ropstvo: to su djela njihove ljubavi. A Crkva pokazuje na svijetle likove svojih svetaca, koji istrošiše sve svoje sile u pomaganju sirotinje.

Sv. Ambrozije i sv. Augustin prodavali su crkveno srebro za otkup robova. Sv. Melalija, kćer rimskog konzula i majka pretora, nekoć prva ljepotica Rima, iz ljubavi prema Isusu obuče na se priprosto odijelo i oslobodi svojih 8.000 robova. Tako Fabiola, tako Marcela, Paula i druge pobožne rimske gospode. Sv. Ivan Matha osnova red Presvetoga Trojstva pa muževi tog crkvenog reda otkupiše 20.700 robova. A gdje su komunistički bogataši,

da oslobode onu sirotinju Rusije, što kao roblje umire bez kruha i ogrijeva?

Sv. Vinko Paulski diže bolnicu za obrtnike pa onda bolnicu za sve bijedne. Sam Volter, makar bezvjerac, rekao je o časnim sestrama, da ne pozna ništa većeg i uzvišenijeg na zemlji od nježnog spola, koji ostavlja mladost i ljepotu pa zalazi u bolnice, da cijeli svoj život žrtvuje ovim bijednicima svake ruke. A gdje su komunistima njihove časne sestre? Koje će se to žrtvovati besplatnoj njezi bolesnika? A naše katoličke časne milosrdnice po priznanju samog francuskog framazuna Julesa Simona imadu u bolnicama 80.000 bolesnika, a 3 milijuna bolesnika godišnje dobije od njih lijekove ili liječničku pomoć.

Podte u duge bolesničke dvorane i gledajte, kako Bogu i čovjekoljubliu posvećene djevice bdiju po čitave noći nad krevetom posve tudih ljudi, koga prije nikad ni vidjele nisu i to s tolikom ljubavlju kao da bi to bila njihova braća ili sestre. Podite na bojne poljane, u bolesničke šatore pune ranjenika i reći ćete, da ove sestre u svome junaštvu, ljubavi i požrtvovnosti nimalo ne zaostaju za vojnicima u bojnim redovima.

Podite u nahodišta i gledaje ih, kako utišavaju plač uboge zapuštene djece, zaboravljenih sirota od svog vlastitog oca i majke. Podite u staračke domove i gledajte ih, kako sijedim starcima i staricama osvjetljuju njihove studene zimske dane života. Koliki potoci i rijeke ljubavi i milosrđa teku u katoličkoj Crkvi po samim redovnicima i redovnicama!

A tako je bilo i u prijašnjim vremenima kršćanstva. Zar da se ne čudimo, kad čitamo u srednjem vijeku, da je samo jedan samostan u Clugnyu godišnje pomagao 17.000 bolesnika, putnika i sirota? Samostan Prémontre hranio je dnevno po 500 siromaha, a »Njemački red vitezova« imao je među svojim pravilima, da svaki deseti kruh pripada siromasima. A da li tako čine komuniste? Govori nam i odveć jasno izgladnjela i okovana Rusija.

A tko da istom opiše svu onu kršćansku ljubav, koja se brine za one najbjednije sirote po misijama, za pogane po Kongu, Sahari, Kini, Tibetu, Indiji i Australiji? Koliko sirota u najudaljenijim otocima Oceanije osjeti dnevno ruku pomoćnicu milosrdnih darovatelja iz katoličke Evrope.

Zar ne? Kao da još danas vidimo Krista, gdje oblazi cijelim svijetom i čini dobro? »I sažalilo mu se, kad je vidio mnoštvo kao ovce bez pastira.« (Mt. 15, 32). Kao da ga još danas vidimo po svim točkama zemlje, kako čudesno nahranjuje gladne, ozdravlja bolesne, tješi žalosne. Dá, upravo kao Srce Isusovo, tako je milostivo i srce njegove Crkve. U njoj plamsa ogromni oganj ljubavi.

N. Buljan D. I.

»Preko Glasnika Srca Isusova dobila sam premnoge milosti. Duboke vjerske istine Glasnikom ostanu usađene duboko u duši. Upravo je vanredan divni Glasnik Srca Isusova.« Olga Mozara.

Prva zapovijed Božja

Gospodin Bog rekao je izabranom narodu na gori Sinaju: »Ja sam Gospodin Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Egipatske, iz doma ropskoga. Nemaj drugih bogova uz mene.« (2 Mojs. 20, 2)

Ovo je vrijedilo ponajprije za Izraelce, kojima je Gospodin davao zapovijedi, zakone i uredbe, pošto ih je izveo iz Egipta. Ali to vrijedi i općenito za svakoga.

Što nam se zapovijeda? U sv. Pismu čitamo (5 Mojs. 10, 17): »Boj se Gospodina Boga svojega i njemu jedinom služi.« To isto potvrđuje i Spasitelj, kad je odbio napastovanje sotonino: »Odlazi, sotono, jer je pisano: Gospodinu Bogu svomu klanjaj se i njemu jedinom služi.« (Mt. 4, 1)

To je dakle prva naša dužnost: Bogu služiti, Boga se bojati, Bogu se klanjati.

To je časna dužnost i nema veće ni uzvišenije časti nego Bogu služiti. Jer služiš svome Stvoritelju, Gospodaru i Ocu, od kojega imaš sve.

Treba da se Bogu klanjamo. Ali to ne znači samo prignuti glavu do zemlje, prignuti koljeno nego treba i d u h o m Bogu se klanjati t. j. v j e r o v a t i u njega, l j u b i t i g a, u f a t i s e u njega.

Bez toga »duha« nemaju izvanji čini nikakove vrijednosti. A svako dobro djelo učinjeno s vjerom, ufanjem, ljubavlju i pobožnošću postaje djelo poklona Veličanstvu Božjem.

Vjera. Nebo i zemlja i sve što vidimo govori nam da ima Bog, priča nam o slavi Božjoj, o njegovoj mudrosti, jakosti, pravednosti i svetosti.

Bog je našim tjelesnim očima nevidljiv, jer je neizmjerno savršen duh. Kad bi imao tijelo, ne bi bio savršen.

Bog, naš Gospodar, objavio nam je svoju volju. Već prvim ljudima. A osobito je Mojsiju Bog zapovjedio nek napiše sve počevši od stvorenja svijeta. I drugi ljudi nadahnuti Duhom Svetim napisali su svete knjige. Što je Sin Božji objavio i naučavao, to su dijelom napisali apostoli i evandelisti, a dijelom su apostoli usmeno naučavali te se to istom kasnije napisalo. Zato je izvor objave Božje Sveto Pismo (45 knjiga Staroga, a 27 knjiga Novoga Zavjeta)

Što je Bog objavio i što i kako treba vjerovati, to nas uči Sveta Katolička Crkva. Ona jedina ima vlast tumačiti Sv. Pismo. I ona je u tom nepogrešiva. Zato je grešna preuzetnost držati, da svakoga, koji čita Sveto Pismo, Duh Sveti izravno prosvjetljuje, kako to hoće krivovjerci. Ima na stotine krivih vjera. Kako to, da Duh Sveti svakoga prosvijetljuje? Jer svi krivovjerci dokazuju svoje krive nauke iz Sv. Pisma. Grijeh je i izričito je zabranjeno imati i čitati Sv. Pismo, koje nije odobrila Sv. Crkva.

Vjera je uz krst potrebita za spasenje. Za malu dječicu dosta je sv. krst za spasenje, ali kad čovjek dođe k razumu, treba i vjerovati .

Iz toga se jasno vidi, da treba i z n a t i sve ono, što treba vjerovati, t. j. treba znati k r š ć a n s k i n a u k ! Teško griješi onaj, ko zanemaruje u mladosti i kasnije krši nauk.

Vjera je velika milost i veliko blago. Ako ne paziš, lako je možeš izgubiti, kao što su mnogi izgubili vjeru, a prije su vjerovali!

Strašni su grijesi proti prvoj zapovijedi: bezboštvo, nevjera krivovjerstvo, otpad od prave vjere, prelaz na krivu vjeru! A griješi i onaj, koji hotimično sumnja u Boga ili u koju vjersku istinu. Zabranjeno je čitati krivovjerske ili bezbožne knjige, časopise ili novine. To treba odmah uništiti. Ako ne znaš, kakova je knjiga, pitaj iskusna čovjeka ili svećenika. Nije slobodno ni držati kod sebe takovih spisa. Isto se tako ne smije ići na krivovjerske sastanke. Tko bi tako što učinio, teško bi sagriješio. Koliki su već tako nastradali! To sve treba savjesno ispovjediti.

»Drži, što imaš, da drugi ne primi krune tvoje!« (Otkr., 3, 11) Ni zašto na svijetu ne ostavljajmo svoje svete katoličke Crkve!

Praznovjerje. Imade ih, koji ne će da vjeruju ono, što uči Crkva, da treba vjerovati, ali zato vjeruju mnogo drugo koješta, što se nema vjerovati. Takovi griješe praznovjerjem.

Toga ima dosta danas po gradovima i po selima, među gospodom i među seljaštvom. U velegradovima ima starijih dama (onako pučki bi se reklo: vještica!), koje se bave gatanjem. Gataju ili iz dlana ili na karte.

Koliki drže, da će im potkova donesti sreću ili kumek i kumica u autu da će ih očuvati od nesreće! Drugi opet uzdaju se u pileću kost, u žensku cipelu, u kanarinca ili majmuna i t. d. Sve je to praznovjerje kao i vjerovati u uroke, zazivanje duhova, čarolije, strave, zapise, cigansko gatanje. Zar nijesu bedasti oni, koji ne vjeruju u Boga, a vjeruju u ove budalaštine? Sve to nema moći ni po odredbi Božjoj ni po Sv. Crkvi ni po svojoj naravi.

Sve je to grijeh, jer jedino Bog zna budućnost i tajne stvari, a on ne će toga objaviti nefaljeno svakom, ko hoće. A osim toga sotona tu ima svoj papak!

Svetogrđe. Što je Bogu posvećeno, to treba častiti. Kao što je dakle grijeh pogrditi Gospodina, tako je i grijeh pogrditi Bogu posvećene osobe, mjesta ili stvari.

Svetogrdno je dakle i griješno prezirati, pogrdivati ili čak zlostavljati službenike Crkve, smetati vjerzakonske čine. Svetogrđe je svete sakramente nedostojno primati. Svetogrđe je psovati ugodnike Božje svece, anđele i sve što je sveto.

Završimo riječima sv. Pisma, koje Gospodin dodaje prvoj zapovijedi: »Ja sam Gospodin Bog tvoj jaki, revnitelj, koji karam opačinu očevu na sinovima do trećeg i do četvrtog koljena onih, koji mrze na me, a činim milost na tisuće onima, koji me ljube i čuvaju zapovijedi moje« (1 Mojs. 20, 5, 6).

Petar Gertler D. I.

Ruka Gospodnja u 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata

Nastavak

Hrvatski kralj Petar Krešimir IV. (1058—1074.)

Petar Krešimir bijaše jedan od najmoćnijih hrvatskih narodnih vladara.

S pravom ga nazivlju osnovateljem države kralja Tomislava, jer je za njegove vlade dosegla veličinu kao nikada prije, a ni poslije njega. Stoga on g. 1069. ponosno ističe, da je »Svemogući Bog proširio njegovu državu na kopnu i moru«. On je prvi utjelovio dalmatinske primorske gradove i otoke Hrvatskoj, koja je time zagospodarila glavnim središtima stare uljudbe i trgovine. Osim toga je Krešimir zavladao pokrajinama od mora do Istre i Drave na sjeveru, a na istoku do Drine, na jugu pak do rijeke Neretve.

Veličina Krešimirova i njegove goleme zasluge za hrvatsku domovinu zrcale se prije svega u tome, što je pružao pomoćnicu ruku duhovnim pastirima u njihovu radu za obnovu vjersko-ćudorednog života u narodu. Godine 1060. izašalje papa Nikola II. svoga poslanika Majnarda u našu domovinu, koji je s našim biskupima iste godine održao sabor u Splitu i stvorio spasonosne odredbe za duhovni preporod svećenstva i vjernika. Papin legat imao je u Hrvatskoj provesti zaključke rimskog sabora od god. 1059., odakle je počeo cijelim svijetom strujiti novi život i evanđeoski duh vjere i kreposti. Duh tih zakona očituje nam se u naredbi: »Tko napane i orobi stranca, klerika, redovnika, ženu ili siromaha, ima biti izopćen.« Sve to nije se dalo u našem narodu izvesti bez pomoći državne vlasti, napose vladareve.

U čemu je još plemeniti Krešimir zadužio svoj narod? Goleme su njegove zasluge u podizanju i pomaganju samostana. U Biogradu na moru, koga su osnovali Hrvati blizu Zadra, kralj je utemeljio samostan sv. Ivana Evanđeliste i podijelio mu »kraljevsku slobodu«; a to je značilo, da ne mora plaćati poreza niti ičije vlasti nad sobom priznavati, osim vlasti samoga kralja. K tome obdario ga obilnim imanjima.

Tako su redovnici mogli izdašnije vršiti svoju uzvišenu zadaću pomažući narod u njegovim nevoljama i promičući u njemu na svim područjima uljudbu. Jednako velikodušnim pokazao se Krešimir prema benediktinskim samostanima.

O kraljevom kršćanskom osjećanju svjedoči nam sačuvana darovnica, kojom je htio Bogu darovatelju sviju dobara uzvratiti hvalu, »što je svemogući Bog proširio njegovu državu na kopnu i na moru«. Zato Krešimir u svom kraljevskom dvoru u Ninu g. 1069. u prisutnosti biskupa, župana, vojvoda, banova i drugih velikaša poklanja samostanu sv. Krševana u Zadru »naš vlastiti

1 *Djevojačko društvo Srca Isusova u Novoj Kapeli, fotografirano kratko vrijeme prije* [illegible] *Moslavini revne su.* — 3 *Dobra katolička i hrvatska obitelj Perla u Kenilworthu (Ameri*[illegible] *magojke.* — 6 *Domagojci u Madareva.* — 7 *Sva obitelj g. Stjepana Bošnjaka je križar*[illegible] *podići oltar Srca Isusova; siromašne su, priteci im u pomoć.* — 9 *U žalu je Djevoj*[illegible] *jačko društvo Srca Isusova u Seocu.* — 11 *Revni Križari u Podrav. Slatini.* — 12 *Sred*[illegible] *vjerenica Glasnika Srca Isusova, koja je našla stotinu pretplatnika.* — 14 *Širiteljica Glas*[illegible]

»GLASNIK SRCA ISUSOVA TREBA DA ZAĐE U SV[illegible]

'e smrti svoga uzornoga župnika preč. g. Dragutina Belavića. — 2 Križarice u Podravskoj 'ike). — 4 Zdala: Omladinsko društvo sv. Josipa lijepo napreduje. — 5 Madarevo: Do- arska. — 8 Župna crkva (Lun. p. Novalja, otok Pag), u kojoj Djevojačko društvo želi ojačko društvo Srca Isusova bilo jako pohvaljeno od preč. župnika. — 10 Marno Djevo- ednje Selo: Djevojačko društvo Srca Isusova. — 13 Mara Kupanovac, vanredno revna po- lasnika u Americi Ljubica Kukovec.

VAKU KATOLIČKU KUĆU,« preuzv. nadbiskupi Bauer i Stepinac.

otok Maon, koji leži u našem dalmatinskom moru«, kojemu se na istočnoj strani nalazi otok Vir. »Da bi svemogući Bog, piše kralj nadalje, štitio podijeljeno mi kraljevstvo u mojoj nasljednoj državi i udijelio dušama mojih predaka i predšasnika pokoj vječni. A nađosmo u djelima predšasnika naših, preuzvišenih hrvatskih kraljeva, da su i oni taj samostan darivali mnogim posjedima i zemljama.«

Vidimo dakle, kako Krešimir upravo kraljevskom darežljivošću podupire ljude i ustanove, koji bijahu najjača potpora, najbolji i jedini učitelji, nesebični prijatelji i tješitelji naroda.

Dostoj se, Gospodine, uzvratiti životom vječnim, velikom kralju-dobrotvoru Hrvatskog Naroda! **N. Maslać D. I.**

Očevo srce

Dobar otac imao sina, koji je pošao krivim putevima. Otac prema svojoj dužnosti i velikoj ljubavi prema sinu, opominjao ga je, da se kani krivih puteva i da pođe putem, koji ga vodi vremenitoj i vječnoj sreći.

Sinu dosade očeve opomene; ljubav očevu je vraćao mržnjom i nepokornošću. Napokon odluči, da će ubiti oca. Kad otac zato dozna, obuze ga vanredna žalost, ne toliko zbog gubitka vlastitog života, koliko zbog kazne, što će stići sina radi ocoubistva. Što učini otac? Reče sinu: »Sinko, dođi sa mnom!« Odvede ga na posve samotno mjesto i reče mu: Sinko, evo ti nož, pa izvedi svoju nakanu. Ovdje te ne će nitko vidjeti, te tako ne ćeš biti kažnjen zbog ocoubistva.

Sin posve iznenađen vanrednom ljubavlju očevom, pade pred oca na koljena, zamoli ga suznim očima za oproštenje i obeća ocu, da će odsada popraviti život svoj prema očevim opomenama!

Dobri otac je naš preljubezni Spasitelj. Opominje nas neprestano i lično svojim nadahnućima i po svojim slugama: roditeljima, svećenicima, propovijedima, živom i pisanom riječju: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.« (Mt. 11, 28.). »Tko ne nosi križa svoga i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.« (Lk. 14, 27.). A mi nesamo da ne slušamo opomene i pozive ljubeznoga Spasitelja, nego ih i ubijamo, kad ih odbijamo i ne slijedimo. Smilujmo se na se po primjeru obraćenog sina, i utješit ćemo preljubezno Srce našega Oca i Spasitelja!

M. Kulunčić D. I.

»Glasnik Srca Isusova je i izvana i iznutra upravo divan. U njemu ima sve što treba svaka kršćanska duša. To je zaista divno djelo Vaše požrtvovne ljubavi. Čudimo se, kako možete Glasnik ovako divno opremati.« Genc Dragutin.

Ili danas ili sjutra

Bio je obični seljak. Svaki je dan dolazio u crkvu i primao je Isusa u svetoj Pričesti. Ja sam bio novi došljak u toj župi, pa kada sam vidio taj krasni primjer toga dobra seljaka, bio sam vrlo ugodno iznenaden. Nažalost, kod Hrvata rijetki idu tako često k našem Isusu. Jednoga dana susretoh našega dobroga seljaka, te ga zapitah:

»Lijepo je, što ideš svaki dan na svetu Pričest, ali reci mi onako iskreno, što te je na to potaklo?«

»E, gospodine župniče! Ili danas ili sjutra. Da, da: ili danas ili sjutra!«

»Prijatelju, što to znači?«

»Znači vam to, da su lanjske godine dotrčali po župnika, vašega predčasnika, i rekli mu da se žuri, jer da je Ivu P. kap udarila. Župnik potrči, ali mu na po puta drugi dotrčaše u susret i javiše, da je Ivo P. umro. Eto vidite velečasni! Ili danas ili sjutra! Ja moram umrijeti. Nitko ne će za mene umrijeti. Niti moja dobra žena ne može za mene umrijeti. Zato, moj velečasni, ja se volim osigurati. Kada se ujutro pričestim, onda sam vam slobodan kao ptičica. I veseo sam, jer znam da sam uvijek spreman za odlazak. »Kako jeto ugodno!«

Tako naš pametni seljak. A ti? Što misliš, tko će za tebe umrijeti? — Ne radi se ovdje o strahu pred smrću, nego baš o tomu da budeš b e z straha kao ovaj naš seljak.

A. Petrović, župnik

Molitva

O Isuse Spasitelju,
Višnji Bože svemogući;
Usliši mi živu želju,
Polet srca, vapaj vrući:
Daj da žarko ljubim Tebe
U žalosti i veselju,
Ljubim živuć, umirući!

Tebe Boga na visini,
Tvoju Crkvu, majku milu;
Koju čuvaš na nizini
Dušmanima kršeć silu,
Liječeć boli, tugu svaku,
Taruć suze u tišini,
U nježnomu majke krilu!

Tebe Boga, Crkvu Tvoju,
Zamjenika Tvog na svijetu,
Što njom ravna u tom boju,
Lomi pakla silu kletu!
Svetog Oca Papu našeg,
Koj' u teškom trudu, znoju
Tvoju krunu nosi svetu!

O Isuse Spasitelju,
Višnji Bože svemogući;
Usliši mi živu želju,
Polet srca, vapaj vrući:
Daj da uvijek ljubim Tebe
U žalosti i veselju,
Ljubim živuć, umirući!

r.

O, vi svete, plodne patnje...

Bože moj — zašto si me ostavio?

Vi ste nam znane kao ono svakodnevno sunce, što nas jutrom obasjava, a večerom napušta, kao onaj zrak, što ga vršci naših pluća svakim časom sad upijaju, sad izbacuju. Nalazimo vas na svakom koraku, svuda se spotičemo o vas. U stotinama raznih oblika nas slijedite, kao da se zamijeniste sa našom sjenom.

Vi ste prve posjetnice u majke pri porodu, vi se posljednje opraštate od starca na umoru. Od pelene do mrtvačkog pokrova, vi svojim nemilim trnjem neumorno ispreplićete sve niti našega bivovanja. Koliko ste puta vi sapele naše tijelo uz tvrdi ležaj dosadne postelje, prisilile nas, da umorno valjamo svoje besane oči po stoput ogledanim stropovima polumračne sobe. S kolikim ste hiljadama ispunile bolničke ležaje, na kojima — odijeljeni od svojih — poput okošenog snoplja leže i uzdišu ljudski životi svake dobi, svake ruke, leže i ne mogu da ustanu. Ne mogu, jer im vaša prisutnost rovari po mesu, trga u kostima, razbacuje se njihovim živcima. —

No još je krvavija ta vaša prisutnost onima, kojima se vi poput kukastog kljuna zarivavate u srce, čupate po duši. Onima, kojima se sva unutrašnjost grči od jada i jeda, jer ih se nevine okružilo podlom klevetom; kojima se zjenice kvase u suzama, jer su im oči naišle na pogled, iz kojeg se cerio prezir, a možda i — zloba; onima, kojima se duša lomi u dvoje, jer su nagazile na žalac niske nezahvalnosti ili hladne nevjere tamo, gdje su se nadale naći utočište toplog razumijevanja. U tome bi o vama naslage pisama znale ispisati majke i oci, žene i muževi, mladići i djevojke pa i sama djeca, da, ona djeca, koja u srcu i očima nose samo toplinu, pa ne mogu jadna da dokuče, zašto ih se okružuje ledom.

Ne treba ni da spominjem sve one oblike, u kojima vas danomice susrećemo u našem redovitom životu, sad kao brige, sad kao napore, sad kao neuspjeh: tu ste se već tako srasle s našim životom kao onaj kruh, što ga svakim danom režemo.

No još vas jednom zgodom susrećemo i tad nam parate srce. U onim bolnim časovima, kad se pred nama gasi živost očiju, koje su nas s ljubavlju i razumijevanjem gledale, kad se nama na očigled krute

usne, koje su nas cjelivale, kad se pred našim ispiljenim pogledima zatvaraju grobovi, a otvaraju goleme praznine i tužna pustoš u našim srcima.

Da, vi patnje, vi ste uvijek s nama, uvijek za nama i pred nama, dok i nad našim tijelom jednoga dana ne zagrnete humak-svježe iskopanoga groba.

Svršeno je!

Gospode, kad na sve to pomišljamo u ovim danima opće krize, gdje nitko, tko ima srca ne nosi samo svežanj svojih boli nego i teret, pod kojim se prigiblje gotovo sve, što je oko nas; pod kojim se privija narod, iz kojega izišosmo, koji ljubimo — naš hrvatski rod; pod kojim stenje gotovo cio svijet: u tim časovima Gospode, lako nas spopada napast mrzovolje, našega se srca lako hvata kora ogorčenosti, na naša usta navire šapat mrmljanja: čemu sve te patnje, sve te boli.

U tim mutnim mislima i maglenim vidicima dopire do nas glas one, koja s nama osjeća, s nama trpi, glas naše duhovne Majke - Crkve. Ona nas neprestano, no naročito u to sveto korizmeno doba, pozivije da pridignemo svoje sumorne kapke, i upravimo oči u — kaspeće.

Bacam se na koljena pred Tobom Raspeti Kriste. Ponizno cjelivam Tvoje sleđene noge, zahvalno upirem oči u razvaljenu stranu tvojih svetih prsiju, kroz koju se iz Tvoga božanskoga Srca prosula punina svijetla i otkupiteljske ljubavi na ispaćeno čovječanstvo. Klečim prilubljen uz to Tvoje — bičem i našim grijesima — izmlaćeno tijelo, klečim i u dubokoj tišini nutarnje samoće osluškujem bezrječnu nauku Tvojega — Križa.

Tu u sjeni Tvojih raskriljenih ruku, tu u ozračju Tvoje beskrajne spasiteljske žrtve, i naše se patnje i naše se boli odrazuju u drugome svijetlu. Dâ, tu i one, one, za koje smo držali, da nemaju nikakova smisla, da ničemu ne vode, tu i one dobivaju divan, da, božanski smisao. Ti si izlio kalež svoje dragocjene krvi, darovao žrtvu svoga bujnoga života za oproštenje naših grijeha, za spas čovječanstva. U svojoj nedokučivoj ljubavi dao si isti smisao i našim žrtvama i našim bijednim ljudskim patnjama, za koje smo osjećali prezir i ogorčenje.

Jer uistinu, Gospode, — i istina je to živa, življa od one, kojom znam da se krećem i bivstvujem, — iza onoga sretnoga časa, kada je tvoj svećenik nad nama izgovorio riječi svetoga krsta i razlio vodu spasa, mi prestasmo biti razbacana, prezrena ljudska stvorenja, jer nas

Slikao Frangipane

Isus i Veronika.

Ti privinu k sebi, Ti nas učini svojim udovima. Ti nas po krstu Tvome učlani u ono tajinstveno Tvoje Tijelo, što ga sačinjavaju svi krštenici i svi oni, koji se nalaze u Tvojoj milosti, a zovemo ga dragim imenom — Tvoje Crkve. — Crkva, to Tvoje Tajnstveno Tijelo, nastavlja tvoj spasiteljski život na zemlji: nastavlja Tvoju nauku, Tvoja čudesa, ali i Tvoju — Muku. Nastavlja Tvoju Muku kao cjelina, nastavlja je u svojim udovima. I ja sam jedno takovo udo, krst me je takovim učinio, dakle Ti nastavljaš svoju spasonosnu muku i u — meni. Istina je to prava, jer tako nam i Tvoj Apostol reče: »Nadopunjam ono, što nedostaje Muci Kristovoj . . .«

Što to nedostaje, Tvojoj Muci, Gospode? — Ta ona je u sebi puna, njen je plod beskrajan, jer si beskrajan i neizmjeran Ti, koji se po njoj žrtvovao, stoga je ona sama po sebi zaslužila oproštenje svih grijeha, omegućila nebo svim dušama. Što joj dakle još manjka? — Manjka joj naša suradnja. — Ti hoćeš, da mi udovi Tvojega Tajinstvenoga Tijela, nastavimo Tvoju Muku i svojim patnjama, svojim bolima privučemo njene beskrajne i spasonosne plodove na se, na sve oko nas, na svoj narod, na cio svijet. Tako si Ti htio, jer si nas ljubio, i jer si u toj ljubavi htio da nas učiniš suradnicima i sudionicima u svom spasiteljskom djelu.

Odatle, Gospode, sva dragocjenost naših patnja. Pile one i posljedice naših grijeha, za koje se pokajasmo, dolazile one od ljudi ili drugih okolnosti, koje Tvoja nedokučiva Providnost dopušta, sve one — ako ih s ljubavlju i predanošću prinosimo — imaju isti uzvišeni smisao kao i Tvoja presveta Muka. One nas čiste od grješnoga prijanjanja uz zemaljštinu, po njima privlačimo plodove spasa na drage i nedrage, na znane i neznane, na svoj hrvatski dom i na vas ispaćeni svijet.

Slikao Ciseri

Isusa nose u grob.

U zatišju Tvojega križa, razapeti Bože, tu istom duša razumijeva svu vrijednost staričine iznemoglosti i starčeve klonulosti, sve bogatstvo majčinskih suza i očinskih uzdaha, svu moć bolesničke nemoći, svu zamašitost ljudskih žrtava. Tu se patnje ukazuju u pravome svijetlu:

ukazuju nam se svetima, jer nas posvećuju,

ukazuju nam se plodnima, jer nas oplođuju i oplođuju duše i narod za koji ih podnosimo i prikazujemo.

Blagoslovljen i siguran naš hrvatski rod, ako se u njemu nađe što više velikih duša, koje će sve njegove goleme patnje posvećivati i oplođivati, oplođivati za vremenitost i vječnost.

Stj. Tomislav Poglajen D. I.

Blaženi Ivan Ogilvije

Isusovac, ubijen radi vjere 11. III. 1615.

Bubanj bije, čudno truba trubi,
Sunce virnuv u magli se gubi,
Ko da gledat vreve mu se ne će
Što glasgovskim ulicama kreće,
Pa se one glase ko bujice
Kad u jesen buče nizbrdice,
A trg šumi ko nemirno more,
U koje se vode s gora cre.
Uto u sviet hrupi straža jaka
Pa će naprijed poput jedreniaka,
Što zibljuć se kroz valovlje brodi.

Kog to straža među sobom vodi?
Vodi gosta vješalima ljutim
Za nj na trgu jutros podignutim.
Bože živi, što taj sužanj skrivi,
Da ga tako grozno izmučiše
I u ružnu smrt ga otpraviše?
Krivovjerski graje poglavari:
»Mlad je, dà, al zlotvor već je stari,
Gori nego voća razbojnički —
Ta svećenik on je katolički!
Pače trn to još je goreg luga:

Isusovac, rimskog pape sluga.
Al najcrnjim grijehom oprti se,
Što po Škotskoj služio je Mise.
Tko takovim ljagama se kalja,
Izdajnik je i doma i kralja.
O tom u nas ima zakon takov,
Stvorio ga dični kralj nam Jakov!«
Oj Ivane, Kristov cvjetni stane,
Pun miline u nemile dane!
Ti mladosti svoje ne poštedi
Da dom otmeš gorkoj vjerskoj bijedi;
Izdan bivši od svog učenika
Kano Isus — hvala Mu i dika! —
Od lažnoga vladike u lice
Bi udaren šakom nemilice,
Još ti mnogi naruga se tupan,
Kad si bio bijen, kršen, čupan.
Tad po redu ravnih dvjesta sati
Ne daše ti ni dan ni noć spati,
Pred svijetom te potvarajuć pritom,
Da su gadnim dobili te mitom,
Da si kukav za Judinu plaću
Odo svoju katoličku braću...
Kalež Kristov sad ćeš ispit do dna,
Al se tješi, žrtva bit će plodna,
Liječit pozna koljena će neka —
A sad idi, Raspeti te čeka!
Bubanj bije, muklo truba trubi,
Kakvi to se iskesiše zubi
Zboreć nalik na Evinu zmiju:
»Ja te žalim, vrijedni Ogilviju!«
To otpali svećenik je bijednik,
Nove vjere maran propovjednik.
On s pomoću čete oružane
Probio se sa protivne strane
Poslan k sužnju kao kušač spretni,
Pa govori — na ranu ga metni!
Mučenik će motreć šarnu ptičicu:
»Čemu žalit jednog izdajicu?«
Ali kušač samo rukom manu,
Rukom manu, slatkim smiješkom lanu
»Lako zato, tek ti riječcu reci
Pa slobodan k svojoj sreći teci.«
Videć sužnja gdje se samo čudi,
Počo življe: »Mudar, brate, budi,
Mani nebo i te vaše klápe,
Sad pred svijetom odreci se pape,
Pa nam živi ko bubreg u loju,
Naš vladika kćer ti daje svoju!«
Ivan misli, kako da mu plati,
Da se smije il da oštro vrati?
Pa se sjeti, kako Jakov šesti
Vazda tvrdi pun kraljevske svijesti,
Da suđeni nisu katolici
Zarad vjere, već ko izdajnici;
Toć se sjeti, pa se smiješit stade,
Neka šala na pamet mu pade.
Te govori: »Hoćeš li pred svijetom
Glasno reći, što sad reče netom?
Samo tako ja ću stalan biti,
Da će tvoja riječ se ispuniti.«
Mudri kušač sve to u slast popi,
Sve obriče, od sreće se topi.
Tu prispješe već i k vješalima
Pa se oba penju bliže k knjima.
Propovjednik diže uvis ruku,
Sve se stiša, on prozbori puku:
»Svijete cijeli slušaj, što se veli!
Ogilviju, odrekne l' se Rima
Ko nagrada stalno pripast ima
Ponajbolja jedna nadarbina
I za ženu kćerka vladičina!«
Ivan doda: »Čuste, slušaoci,
Zatreba li, bit ćete svjedoci!«
Sva je Škotska već Ivana znala,
Srčanost mu divnu spominjala,
I kalvinski svijet ga poštovao,
Pa od srca sad je klicat stao:
— Čusmo glase, da ne možeš bolje,
Ogilviju sidi, sidi dolje!
Tada puni i tuge i strave
Pokunjiše katolici glave;
Puno skritih tad ih tu se nađe,
I mišljahu: potonuše lađe,
Kad od onog take riječi čuše,
Koji dotle krijepio im duše.
A Ogilvij samo dalje pita:
»Ne će, je l' te braća plemenita,
Rad izdaje tjerati me više?«
— Ne će, ne će! sretno ljudstvo diše.
»Dakle ovdje zbog vjere sam samo?«
— Zbog nje samo, svi to dobro znamo.
Tada Ivan k nebu oči vinu,
Na licu mu sveta radost sinu:
»O da!« kliknu, »to sam htio znati,
Da rad vjere imam umirati.
Da života i tisuć imadem,
Sve bih htio da ih za nju dadem,
A kad samo jednim dišem dahom,
Evo vam da, uzmite da mahom,
Mojih muka donunite mjeru,
Iz srca mi ne oteste vjeru!«
Vjernicima biju srca vruća,
Rose im se oči od ganuća.
Krivovjerci šute zaprepašteni,
Propovjednik od bijesa se pjeni.
Bubanj bije, truba slavno trubi,
Zlatno sunce svetu žrtvu ljubi...
Oj Ivane, o punoliče ruže,
Što te k visu podignulo uže,
Da zauvijek procvjetaš u raju
U svog Spasa slatkom zagrljaju:
Rajskom vatrom nježno se razgori,
Za potomke krvničke govori,
Da se vrati k Srcu Božjeg Sina
Cijela tvoja Škotska domovina!

GUSLAR.

Slavonija u duhovnim vježbama

I ova godina počela je duhovnim vježbama u Đakovu u samostanu Sestara sv. Križa. Prve su bile Njemice od 2.—6. I. Neka govore same što su im duhovne vježbe. E. Š. šalje krasno pismo i veli: »Od silnog veselja i unutarnje sreće ne mogu se dosta dragom Spasitelju zahvaliti za milosti, koje mi je i ovaj puta udijelio u duhovnim vježbama.« »Našlo se osoba, koje su slabo marile za vjerske stvari, a sada plaču i govore, zašto nismo već prije išle, kad je to sve tako lijepo i dobro. To ne ćemo više propustiti i nagovorit ćemo i druge da i one podu.« — »Dao nam dragi Bog što više dobrih i svetih svećenika, koji će upotrebiti svoje uzvišeno zvanje za širenje slave Božje i spasenje neumrlih duša.« — »Kako sam se radovala što me ovaj put moj muž upravo šalje, a prije sam imala dosta pokore, dok je pristao da mogu poći na duhovne vježbe.« — »Živio Isus Krist, naš Kralj!«

Druga primjećuje: »Bila sam tri dana kao u raju.« Treća: »To su najsretniji dani moga života.« Četvrta: »To mi je nagrada za cijelu godinu rada i svaka bi žena to zaslužila.« Mnoge ostale govore: »Mi smo prezadovoljne i presretne te ćemo svake godine doći.« Ruma traži posebne duhovne vježbe za svoje žene.

7. I. započele su konferencije **za muževe.** Kako su djelovale najbolje se vidi po broju učesnika. Prvi dan bilo je 250, drugi i treći 900, četvrti i peti 1000, a zadnji 1100 muževa. U velikoj dvorani silna tišina, velika pažnja. Svršetak konferencija bila je krasna procesija samih muževa. U 8 sati uvečer krenuše sa svijećama iz konvikta časnih sestara u katedralu. Zadnji govor držao je župnik Dr. Franjo Didović, da završi tu velebnu manifestaciju vjere sa Tebe Boga hvalimo. U procesiji bili su zastupani svi staleži: gospodin, građanin, seljak, prvi posjednik sa zadnjim svojim slugom. Govore muževi: »To je lijek duše«. »To su riječi života.« U konferencijama stavljeno je muževima na srce da paze svoje žene. Jedan dođe kući i reče: »Ženo, sad znam što mi vrijediš. Ne ću više ruke na te dići.« Na to dodaju žene: »Bog ga blagoslovio, naši su se muževi popravili.« Za procesiju općenito se govorilo: »Takova šta nije Đakovo nikada vidjelo.« Silno mnoštvo muževa ispunilo je srednju lađu katedrale, dok su u pokrajnim lađama bile same žene. Čulo se, kad je mnoštvo izlazilo iz crkve: »Tako je samo na Uskrsnuće.«

Muževi poslaše na konferencije svoje žene. Njihov je broj svaki dan stalan. 1000 žena iz Djakova i okolice stiskalo se u dvoranu. Žene govore: »Svake ćemo godine doći.« Jedna lijepo kaže: »Ja ću svoju djecu makar po noći poskrbiti, samo da mogu doći.« I žene su završile u katedrali na isti način kao muževi. Nisu imale procesije, ali su prsa njihova resila srceta s natpisom temâ konferencija: Bog, vjera, domovina. Konac svega iznosi jedna žena ovako: »Ovo je ljepše nego ikoji bal.«

Majke poslaše svoje kćeri. Djevojke dolaze točno i marljivo. Ima ih svaki dan preko 400. Vode ih majke same. Svi su staleži zastupani. Jako paze. Divno pjevaju na blagoslovu iza svršene konferencije. Njihove izjave ne mogu donijeti, jer moradoh odmah otputovati. Ispovjedile su se sve. U nedjelju svršavaju sv. Misom u samostanskoj crkvi. Zajednička sv. Pričest i Tebe Boga hvalimo uščuvat će dobro sjeme riječi Božje u srcima budućih majki.

Neka Gospod blagoslovi. **M.**

Pismoznanci upropašćuju ljude Svetim Pismom

Naopako! Što to rekoh? Nijesam li izrekao najstrašniju psovku, ako kažem, da se ljudi mogu upropašćivati Svetim Pismom?

Nisam!

Zar me ne će sam Stvoritelj gromom ošinuti, što sam se usudio za Njegovu presvetu riječ ustvrditi, da može ljudima poslužiti na propast?

Eto, još nije i, ako nemam druge krivice na duši, i ne će!

Pa i zašto bi? Ja doista nijesam n i š t a p r e t j e r a n o rekao. Ako u Sv. Pismu piše, da će sam S p a s i t e l j mnogima, poradi njihove krivice, biti »n a p r o p a s t« (Luka 2, 34), da će im dakle biti »u p r o p a s t i t e l j«, zašto ne bi i riječ Njegova mnogima mogla biti na propast?

I n j e s a m n i š t a n o v o rekao. Davno prije mene rekao je nitko manji nego sam sv. Petar, prvi Papa, da mnogi »n e u k i i n e s t a l n i« izvrću pisma sv. Pavla i ostale knjige sv. Pisma »NA SVOJU VLASTITU PROPAST«. (II. Petrovo pismo 3, 16).

Nije dakle ništa nemoguće ljude upropašćivati Svetim Pismom.

Prvi Papa obrazlaže napose, kako je to moguće. On kaže, da to biva, kad se »n e u k a i n e s t a l n a« čeljad otkud bilo dočepa Svetoga Pisma, pa ga stane na svoju ruku »tumačiti«, ili točnije rečeno »i z v r t a t i«, kako baš kaže sv. Petar. Ako se tako radi, Božja riječ r e d o v n o služi ovakvoj čeljadi »n a p r o p a s t«. Poradi toga prvi Papa odlučno upozorava kršćane: »A ovo najprije znajte: d a s e n i j e d n o p r o r o š t v o P i s m a n e s m i j e t u m a č i t i NA SVOJU RUKU.« (II. Petrovo pismo 1, 20).

Toga se i držimo mi katolici. Kod nas, kao što svi znamo, ni jedan vjernik, što više: ni jedan svećenik, još više: nijedan biskup n e s m i j e Svetoga Pisma tumačiti »n a s v o j u r u k u«, nego u zavisnosti od Kristova Namjesnika, Svetoga Oca Pape. A jer je i Kristov Namjesnik samo čovjek, podvržen slabostima »neukosti i nestalnosti« kao i svaki drugi čovjek, zato je njemu, i to njemu jedinomu, Krist obećao i dao n e p o g r e š i v o s t, jamstvo, da se ne može prevariti, kada se radi o tumačenju sv. Pisma (Matej 16, 18 19). Zato je jasno i to, da nitko ne smije štampati Svetoga Pisma »n a s v o j u r u k u«, nego mora imati dopuštenje od Kristova Namjesnika. Biskupi i svećenici, od Boga određeni pomoćnici Svetoga Oca Pape u tumačenju Svetoga Pisma, smiju se tomu poslu predavati istom poslije mnogoga učenja i to istom, kada položivši zakletvu, da ne će Svetoga Pisma izvrtati, dobiju preko redovite crkvene vlasti dopuštenje od Kristova Namjesnika. S Božjom se riječju mora oprezno i s poštovanjem postupati. Ne smije se kome god povjeriti. Božja je riječ »o š t r i j a o d s v a k o g a m a č a d v o r e s e č n i«, kako veli sv. Pavao (Hebr. 4, 12), a kad se nevješt lati mača, sam se posiječe.

Samo zato, što se u nas katolika točno vrši zapovijed sv. Petra, da n i t k o n e s m i j e Svetoga Pisma tumačiti »n a s v o j u r u k u«, moglo se, unatoč ljudskoj »neukosti i nestalnosti«, Sveto Pismo kod nas očuvati nepokvareno od početka kršćanstva do danas. I kako su pod vodstvom Crkvenoga Učiteljstva Sveto Pismo razumijevali prvi kršćani, tako ga razumijemo i mi

današnji kršćani. Kad se radi o tumačenju Svetoga Pisma, nama katolicima vrijedi zapovijed sv. Petra, prvoga Pape: »NIŠTA NA SVOJU RUKU!«

Kod nas katolika Božja riječ nije na milost i nemilost predana ljudskoj neukosti i nestalnosti. Kod nas je to uređeno onako, kako se u svakoj dobro uređenoj obitelji postupa s kruhom. U obiteljima, gdje ima reda, djeca ne smiju sebi sama rezati kruh, pa ni odrasla, nego majka reže svima, kuko i koliko kome treba. Ako se koje dijete drzne kopkati i bušiti kruh po mekoj sredini, dobit će po prstima.

Tako Sveta Majka Crkva postupa s kruhom Božje riječi. Sveto je Pismo određeno za sve ljude bez razlike, za svu djecu Božje Obitelji, i malu i odraslu, i Sveta će Majka Crkva svakomu djetetu dati, kako mu treba i koliko mu treba od kruha Božje riječi. Nitko ne smije samovlasno pružati ruku za Svetim Pismom! Nitko ne smije po Svetom Pismu kopati i bušiti i ne smije čeprkati po »mekoj sredini«, po onomu, što se baš njemu svida. Nitko ne smije »na svoju ruku« tumačiti Sveto Pismo, jer će mač dvorezac Božje riječi biti na propast i drskome »tumaču« i svima, koji za tim tumačem kramlju. Tako kaže sv. Petar, prvi Papa.

*

Pismoznanci sviju vrsta ne kažu tako. Oni kažu: »SVE NA SVOJU RUKU!« Oni sa Svetim Pismom postupaju kao što djeca barataju s kruhom, kad nema mame. Jedan sebi objeručke trga onu rumenu »pupušku« sa strane, drugi burgija po mekoj sredini, treći glomaznim kuhinjskim nožem vitla po zraku pa najposlije okreće rezati i mrviti kruh na sitno komade. Slabija djeca onda brljaju i biraju po tim komadićima, mijese kuglice od mekotine i gađaju u starog mačka na prozoru...

Tako rade pismoznanci s Kruhom Božje Riječi. Matere Crkve nemaju, nje su se odrekli, nepogrešivoga Učitelja nemaju, jer ne će da ga imaju. Oni hoće svaki »na svoju ruku« da »tumače« ljudima, što je zapravo Bog mislio, kad je odredio, da se ovo ili ono zapiše u Sveto Pismo.

I dočepaše se Svetoga Pisma i zaintačiše »tumačiti« ga!

Pa što izradiše pismoznanci iz Svetoga Pisma?

Napraviše oružje za uništenje čovječanstva!

Baptisti su po Kalvinovu primjeru »našli« u Sv. Pismu, da je neke ljude Stvoritelj već UNAPRIJED ODREDIO ZA PAKAO i da će se oni onamo SIGURNO survati, makar kako čestito živjeli. Drugi će na svaki način u nebo, makar kakvi zulumćari bili ovdje na zemlji!

Adventisti su opet »našli« u S. P., DA PAKLA — UOPĆE NEMA! Kratak račun! Prema tome Bog nikoga nije mogao još prije njegova rođenja »predbilježiti« za pakao, kako vele stroži baptisti. Pakla dakle nema, pa ga se ne treba ni bojati! Svršivši ovako s baptističkim paklom baciše se adventisti u potragu za datumom sudnjega dana. I »nadoše« u S. P. prvi datum 21. III. 1844., pa drugi 21. X. 1844. pa treći — 1914.! Sada su malo oprezniji. Osobito naši zagrebački ili, kako se sami zovu — »jugoslovenski adventisti« ne će nama »nevjernicima« točno da kažu, koji su datum ONI u Bibliji našli za sudnji dan. Oni samo kažu: »Ne možemo kriti... da sve ovo objavljuje KRAJ... Događaji, koji se odigravaju pred našim očima, samo su predznaci katastrofalnoga KRAJA, koji se PODUDARA SA... PONOVNIM DOLASKOM ISUSA KRISTA.« („Samarićanin", časopis za »narodnu pouku« i „dizanje morala", 1935. IV. br. 1. str. 8.). Dakle recimo nešto onako otprilike kao »preksjutra« mogao bi, po njihovu računu, osvanuti sudnji dan. Točno ne će da nam sve kažu, što su u Bibliji našli, oni tek očituju, da više »ne mogu kriti, da sve ovo objavljuje KRAJ!« Oni su stručnjaci za sudnji dan...

Dalje su oni u S. P. »našli«, da duša nije neumrla, nego kada čovjek umre, to je kao da ptičica zakolješ. Bilo pa nije. To su sve oni našli u S. P.! Kakvo čistilište, kakve molitve za pokojnike, kakve crne mise, kakav Dušni dan!? Ono dodvše piše u II. knjizi Makabejaca (12, 46): »Sveta je dakle i spasonosna misao moliti se za pokojnike, da se oslobode od svojih grijeha«, ali što je adventiste

za to briga! Lako je naći u S. P. ono, što je unutri, ali ded ti nadi ono, čega u njemu nema! To mi katoličke neznalice ne znamo, u tu se majstorju razumiju samo pismoznanci.

Ali tek oni, što sjede na »Svetioniku« u BEOGRADU, Višegradska 15, oni, biblisti od zanata, što su tek oni u Bibliji našli! To je »da se pripovijeda«!

Eh, što su oni »našli«, to »prevazilazi« sve, čime su se proslavili drugi pismoznanci čeprkajući na svoju ruku po S. P. Oni su »našli«, da će sudnji dan biti, ne istom »preksjutra«, kako kažu »jugoslovenski adventisti«, nego već sjutra i, kad čovjek promatra, kako oni haračе po Svetomu Pismu, mora se pitati: kako da već danas nije tresnuo sudnji dan među nas, jer to, što ovi »istraživači Svetoga Pisma za kraljevinu Jugoslaviju« rade s Božjom riječju, doista je jedna od onih strahota, koje se na svijetu imaju javiti prije sudnjega dana. ONI OTVORENO NAPADAJU NA BOŽANSTVO ISUSA KRISTA i to sa S. Pismom u ruci! Oni Katoličku Crkvu nazivlju »sotonskom organizacijom« i kažu, da to piše u S. P. Oni pišu u svojim knjigama, da je davo do 1914. šalabazao po nebu i kad mu je po Božjem nalogu Isus naredio, da mora seliti iz neba, davo se nećkao. Sigurno se protezao i češao za uhom... Ali onda ga je Isus dao silom izjuriti iz neba. I sada se davo šeta po zemlji — gore, dolje!!! To su sve oni vidjeli, da piše u Svetomu Pismu! Lako je njima, kad su oni »Jehovino oko« pa vide u Sv. Pismu i ono, čega u njemu nema.

*

Ako nam bezvjerci, bezbožnici i framasoni svake sorte i svake dlake govore, da nema duše, da nema pravde, da nema pakla, da Krist nije Bog, da ne treba slušati Kristova Namjesnika, onda nam oni to govore na temelju svoga razuma, kratkovidnoga i tupoga, i ne pozivaju se ni na koga većega od sebe.

Al' ako nama Hrvatima katolicima to isto govore tuđinski pismoznanci, onda se oni pri tome pozivaju na samu Božju riječ, na samoga živoga Boga i u NJEGOVO PRESVETO IME zahtijevaju od nas Hrvata, trinaestvjekovnih katolika, da se ODREKNEMO KATOLIČKE CRKVE, SVETOGA OCA PAPE, SVOJE NEUMRLE DUŠE, SVOGA ISUSA I BOGA!

Zar to ne znači upropašćivati hrvatski narod samim Svetim Pismom?

Zar nije sv. Petar, prvi Papa, imao pravo, kad je rekao, da Sveto Pismo služi ljudima NA PROPAST, ako se »neuka i nestalna« čeljad primi posla, da »NA SVOJU RUKU« tumači Božju riječ.

Čuvajte se pismoznanaca, kako se god oni zvali! I ne kupujte od njih ni Svetoga Pisma! O. STJEPAN KRIZIN FLODIN D. I.

†

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Vještica Jozefina, Bjelovar. — Schneider Hermina, Zagreb. — Mlinarić-Bistrić Klara (revna povjerenica), Miklavec. — Ivan Kurtić, Virje. — Klarić Šimica, Srednje Selo. — Karlovanji Irena, Podhum. — Jurić Liza, Osijek. — Hođovani Manda, Sotin. — Gecan Jakov, Subčani (umro 23. VI. 1935). — Preč. Don Lovro Fabijanić, Vlašići. — Barica Gregačević — Ivan Šimunec, Opatinec. — Katarina Bočki, Tarno Lepšić. — Marija Japovčić i Anica Harapin, Bregi Posavske. — Benak Elizabeta, Osijek. — Imbro Beftanić, Okoli. — Đurđ Elizabeta, Monaca Pa.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru, Amen. — **Izmoli, čitatelju, za njih barem Očenaš i Zdravomariju.**

Vijesti

Gornja Stubica. *Pokojna Micika Hlaj.* Na treći dan Božića izgubilo je naše Djevojačko Društvo jednu od najvrijednijih svojih članica i tajnicu društva Miciku Hlaj. Pokojnica je bila vrlo pobožna i skromna djevojka. Za pobožnu i plemenitu stvar se rado i mnogo žrtvovala. Išla je svaki dan na sv. pričest, vodila je pjevanje u crkvi, brinula se za čistoću i ukras crkve. U društvu je mnogo radila te je i primjerom i riječju prednjačila drugim članicama u radu za dobru stvar i u pobožnom životu. U mjestu su je svi poštivali. Pokojnica je rodom iz Velike Gorice, te je već više godina ovdje živjela. Umrla je od bolesti srca u 25 god. života primivši vrlo pobožno sv. sakramente. Imala je vrlo lijep sprovod, jer su svi žalili njenu ranu smrt. Isusa je ljubila, pa ju je On pozvao brzo-k sebi. Počivala u miru.

T. Habdija, kapelan.

Kostrena sv. Barbara. Dne 24. listopada pr. god. doživjelo je naše djev. društvo S. I. toli željkovani dan, da je moglo viditi okrunjeni svoj rad za nabavu društvenog barjaka. — Sabirući dinar po dinar i dobrotvornošću nekojih gospođa iz naše župe, kojima ovime također izričemo hvalu, skupile smo uz cijenu 2700 Din. lijepi barjak, sav od teške svile, urešen sa uvezenim Srcem i kaležom sa hostijom. Toga dana poslije podne, pri dupkom punoj crkvi je naš mjesni župnik primio 7 novih članica u društvo. — Iza toga je o. Anaklet Zadrovec, uprav. župe Trsata-Sušaka, održao lijepi prigodni govor. Mjesni je župnik nato blagoslovio barjak i izrekao par riječi kumi gđi Marici Randić, prvoj udatoj članici. Bio je određen i ophod izvan crkve ali je morao radi lošeg vremena izostati. Svečanost je završena Blagoslovom i pjesmom »Hoćemo Boga«.

Ivka Randić, glavarica.

Prišlin. Požrtvovnošću preč. g. župnika Hermana, nabavljen je nedavno prekrasan kip Kraljice Hrvata. Kip stoji preko 3000 Din., a blagoslovio ga je vel. g. Josip Tkalec. Kumovali su cij. gospoda Stjepan i Josipa Štih iz Zagreba, kojima iskreno zahvaljujemo na velikoj potpori od 1000 Din. Djevojačko društvo se povećalo za 12 članica. U vječnost su se preselile dvije dobre naše drugarice Katica Gorišek i Rezika Jutriša. Bile su revne i uzorno pobožne. *S. B.*

Hrastovica. Dana 8. XII. 1935. obavljeno je prvo primanje u Djevojačko društvo Srca Isusova u ovoj župi. Propovijed i primanje obavio je vlč. g. Stjepan Kukulja prefekt u bogoslovnom Sjemeništu u Zagrebu. Primljeno je 39 članica.

Vilim Cecelja, upr. župe.

Ludbreg. Djevojač. društvo Srca Isusova, koje još uvijek cvate. Ne obaziremo se na poteškoće i nevolje, koje nas gotovo na svakom koraku susreću. Ipak nas je 140, i sve revno vrše svoje dužnosti. Svaki mjesec imademo sastanak, na kojem nam velečasni g. govori o kršćanskom nauku. Od lipnja do srpnja prikazale smo 940 naknadnih sv. Pričesti.

Maurović Marica, glavarica.

Oštrc — *Žumberak.* Osnovano Križarsko Bratstvo. Na blagdan Sviju Svetih osnovano je kod nas Križarsko Bratstvo. Imade nas 80 mladića, koji su čvrsti u svojoj svetoj vjeri i hrabri vojnici Krista Kralja. Ova župa nije imala već godinu dana svojeg stalnog svećenika, dok sada hvala Božanskomu Srcu, dobismo vrlo revnog svećenika, a prije bivšeg kapelana u Tuhlju, velečasnog gosp. A. Šimeckog. Naža župa sada napreduje sve bolje u kršćanskom pogledu, i kreće sve na veću slavu Božju. Osnovano je i Djevojačko društvo Srca Isusova, koje broji 67. članica. Sa-

stanke imademo svake nedjelje, na kojima nam naš velečasni drži divna predavanja, kako da ljubimo Isusa i da srca naša očuvamo čista Nebeskom Kralju. Rado polazimo sv. Misi. Sada se natječemo sa prinosima, da si što prije nabavimo Križarski barjak. Dao Bog, da svaki dan sve više rastemo u ljubavi spram Presvetoga Srca!

Janko Relić.

Cerovnik. Osnovano je Djevojač. društvo Srca Isusova. Članice su marno prihvatile svoj rad. U našem malom mjestancu imade nas zasada 47 članica, a javljaju se nove. Svake prve nedjelje dolazimo na svetu ispovjed i Pričest a neke i svaki dan pristupaju svetoj Pričesti. Isto tako redovito dolazimo na sastanke, koje nam drži naš dušobrižnik vlč. gosp. Dragutin Fiška. Osobita nam je sreća da smo i mi u našem mjestancu mogle dobiti ovako lijepo društvo, da se zajednički molimo Božanskom Srcu za uvrede, koje mu se nanašaju. Nastojimo da nam društvo dobije što više članica i da naš rad omili Presvetom Srcu Isusovu.

Katica Mihelčić, glavarica.

ZAHVALNICE.

Badljevina: F. K. Ozdravljenje supruge. **Banatsko Karađorđevo:** K. B. Srce Isusovo pomoglo u teškoj operaciji. **Belostavec:** G. M. Mnoge milosti od Presv. Srca. **Brod:** A. T. Presveto Srce po zagovoru Svetaca uslišalo molbu. **Bregi:** B. H. Povraćeno zdravlje po zagovoru Petra Barbarića. **Calumet Mich.:** A. P. Srce Isusovo izliječilo reumatizam. **Ciglena:** I. B. Dijete ozdravilo. **Gorjakovo:** A. I. Milošću Srca Isusova a zagovorom sv. Terezije i sv. Vida ozdravile oči. **Kamena Gorica:** A. H. Ja ozdravila u hrptenjači i bolesna krava mi ozdravila. **Kaštel Sućurac:** T. K. Milosti. **Kloštar Podravski:** M. P. Imala sam poći na operaciju oka, ali mi je Presveto Srce pomoglo. **Koprivnica:** R. Z. Zagovorom biskupa Langa pomoglo Presv. Srce kod ispita. **Krnjeušar:** I. V. Teška operacija dovela me u smrtnu opasnost, ali me je Srce Isusovo po zagovoru svetaca spasilo. **Kunovec:** K. J. Muž teško obolio od trganja u uhu, utekosmo se Srcu Isusovu i ono pomoglo. Kćerka ozdravila. **Marino Selo:** Z. K. Milosti u teškoćama. **Mikleuž:** P. A. Milosti. **Milna:** M. M. Sretan porođaj. **Novigrad Podravski:** K. G. Spopali me strašni grčevi, utekoh se Srcu Isusovu i Petru Barbariću i sutra sasma zdrava. **Orlovac:** M. R. Milosti. **Osijek:** S. F. Sretan porod i druge milosti. — A. M. Ozdravilo dijete od teške operacije. — V. N. Milosti. — Z. D. Po zagovoru sestre Benigne Konzolate Presv. Srce udijelilo moloj sestri željkovano premještenje. **Otočac:** E. M. Milosti Presv. Srca po zagovoru sv. Ante i sv. Terezije. **Podbrezovica** (Pregrada): F. i A. B. Sinčić, koji je tri godine bolovao sretno ozdravio. Hvala Srcu Isusovu. **Popovača:** F. N. Isus i Marija pomogli u svakoj bolesti i svakoj poteškoći. **Sestrunj:** P. A. Supruga mi smrtno oboli, utekoh se Srcu Isusovu, obećah zahvalu i ona ozdravila. **Sl. Brod:** Lj. K. Milosti Presv. Srca. **Solin:** P. J. Operacija sretno uspjela. **Stari Mikanovci:** R. P. Srce Isusovo uslišalo devetnicu. **Sv. Petar:** F. G. U velikoj opasnosti za obitelj pomoglo Presv. Srce. **Sv. Ivan Zelina:** K. M. Teško bolesno kumče oporavlja se odkad se zavjetovah Srcu Isusovu. **Trnava:** P. R. Liječnik izgubio nadu, ali mi je Presv. Srce izliječilo suprugu. **Tuheljske:** M. K. Ozdravljenje u uhu. **Valpovo:** M. Z. Napredak i blagoslov u gospodarstvu. **Varaždin:** J. M. Sv. Juda Tadej sretno riješio stvar penzije. Milosti Srca Isusova. — M. Š. Milosti. **Veleševec:** F. Č. Milošću Srca Isusova, zagovorom sv. Josipa i sv. Ante povratilo se zdravlje kod blaga. **Velika:** D. i A. P. Pod vodstvom Srca Isusova izađosmo pobjedonosni od naših neprijatelja, koji su nas proganjali.

(Nastavit će se)

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

NASTAVAK ZAHVALNICA IZ BROJA 2. OVE GOD.

Varaždin: D. J. Dobio zaradu. — M. K. Zagovorom Bl. Dj. Marije i sv. Terezije izliječilo Presveto Srce. — V. M. Gospa Lurdska i sv. Nikola pomogli u teškoj kušnji. **Vinjerac:** Nikola Magaš. Još god. 1921. teško obolih na plućima, dođe stalna vrućica. Zato sam morao izgubiti službu. Svaki dan bivalo sve gore: probadanja, besanica, nastupila grozna nevrastenija, izgubio 20 kg. Liječnici ništa ne mogoše pomoći, uz to dobio upalu zgloba, o snu ni govora. Srce već jedva izdržavalo. Četiri godine bio potpuno nesposoban. U to čitah u Glasniku Srca Isusova da ima još bijednika na svijetu i da im Srce Isusovo pomaže. Utekosmo se svi ukućani Srcu Isusovu, da me izbavi ovih grozota. I ono je divno pomoglo, počeh spavati, postadoh veseliji i napokon ozdravih. Od god. 1927. potpuno sam zdrav. **Vinkovci:** M. i S. J. Sretan porod i dobiveno namještenje. **Virovitica:** J. L. Sretan porod. **Volavje:** K. P. Milosti. **Vuka:** M. B. Snašle nas velike nesreće sa svih strana, uz to dođe i bolest u obitelji; utekoh se Srcu Isusovu i bili smo uslišani. **Zagreb:** R. B. Uspjela operacija. — V. G. Milosti. — K. H. Ozdravljenje. — Obitelj J. Liječnici rekli da nam djetetu nema spasa; časne sestre nam svjetovale da se utečemo utemeljiteljici sestara sv. Križa č. Majci Tereziji Šerer, i da se ispovjedimo i pričestimo. To smo i učinili i dijete se počelo vidno oporavljati dok nije napokon sasma ozdravilo. — M. K. Dobila stan. — J. pl. G. Preporuča se čitateljima u molitve u jednoj stvari. — Obitelj P. S. Uspjeh djece u nauci. — M. D. Ozdravila bolesna noga. — A. Š. Milosti od Presvetog Srca zagovorom Majke Božje Bistričke. **Žepče:** A. G. Neprijatelji htjeli uništiti zemljište, strašne klevete i duga parnica, ali u svemu pomoglo Srce Isusovo.

DAROVI U MJESECU STUDENOM 1935.

Sv. Mise: Anacontes KD Dol. 1— Banja Luka AM 50 Benoit, Wisc. GG Dol. 1— Cabuna IFŠ 20 Cleveland, Ohio AŠ Dol. 1— Duquesne, Pa NS Dol. 1— Fallston, Pa LČ Dol. 2— Gudovac MD 20 Jablanac ZP 40 Komaston, Wakefield, Mich. MM Dol. 2— Krapina FLJ 20 Lebanon, Pa CL Dol. 1— Mrzlopolje JR 20 New Brighton, Pa MV Dol. 2— New York, City FR Dol. 1— San Francisco CB Dol. 2— Varaždin MP 30.

Svetište Srca Isusova: Donji Vakuf GL 5 Kašina SJ 10 Seoci VM 20.

U čast Srcu Isusovu: Bakarac JM 10 JJM 10 Chicago, Ill. NN Dol. 1— Drenje IA 100 Gornji Pogradci AK 10 Kamenica Srem. NN. 10 Kamensko AM 5 Kaštel Sučurac MČ 20 Kotoriba HP 20 Kraljevica VB 20 Lučice MA 13 Lukovdol AL 10 Omišalj DF 30 Oriovac MR 10 Pittsburgh, Pa. BJ Dol. 1— Ravnagora APS 20 Roslyn, Wash. FJ Dol. 1— Virovitica JL 10 Zemun BL 5 Zlatar ID 20 Zagreb OSP 25 VR 5.

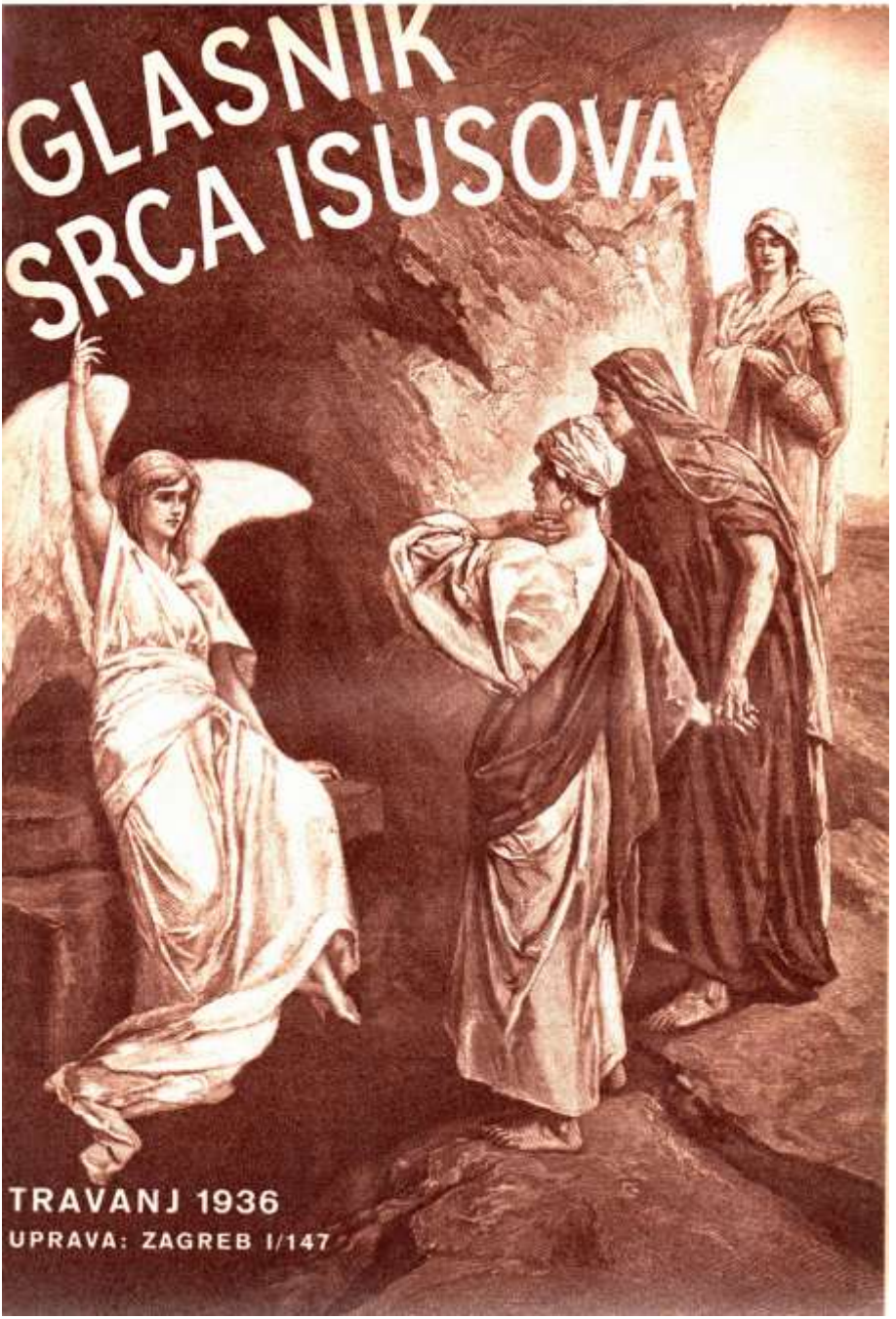
Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Bački Monoštor NM 10 Brsečina IB 5 Cleveland, Oh. AŠ Dol. 2— Christopher, Ill. MJ Dol. 1— Kraljevica VB 20 Križevci MK 10 Kupina KB 20 Mitrovica FP 10 New Brighton, Pa. MV 50c Novi Sad AV 15 Omišalj IA 50 Ronen Quartier AP 10 Sombor MŠ 5 Sisak HT 1D0 Sušak NM 30 Sv. Đurđ AL 2 Škrljevo EM 50 Volavje KP 10 Zagreb MK 10 MP 5 NN 5 NN 5 RB 15 SL 5 VČ 10.

Za kruh sv. Antuna: New Brighton, Pa. MV Dol. 1— Zagreb NH 5.

Za gradnju Svetišta sv. Josipa na Laščini: Detroit, Mich. MS Dol. 1— New Brighton, Pa MV Dol. 1—.

Za Misije: Beograd plemenita Gospođa D. 500 Gor. Desinec LP 80 Grič DH 100.50 Mrzlopolje JR 65 Oslare ML 35 Potok ŠI 100 Ronald, Wash. JZ Dol. 3— Sonta MŠ 10 Split školska djeca za vlč. O. Vizjaka 150 Čas. sestre za vlč. O. Vizjaka D. 200 Žabljak LMM 15.

Za otkup i pokrštenje pogan. djece na imena: Anacontes KD Marija Josip Dol. 2— Drenje IA na Marija 100 Korčula NN na Antun Padov i Terezija M. I. 200.

GLASNIK
SRCA ISUSOVA
TRAVANJ 1936
UPRAVA: ZAGREB I/147

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 TRAVANJ 1936 BROJ 4

Isus usta slavni,
A mrak nesta tavni,
Teška žalost minu,
Dan veselja sinu,
Aleluja!

ALELUJA!

Tuga minu, Uskrs sinu,
Zvon zabruja,
Zvuk mu sveti svijetom leti,
Aleluja!

Posred sretne voćke cvjetne
Časom susta,
Zlatnoj pčeli milo veli:
— Isus usta!

Budi more, budi gore
I slavuja,
Ljubi mirom zemlju širom,
Aleluja!

Liječi boli i sokoli
Stara, mlada,
I sve tiše šapćuć diše:
— Isus vlada...

Hramovima danas svima
Radost buja,
Pada mana s Božjih rana,
Aleluja!

Srca mnoga željna Boga
Molbe šalju,
Uz jek zvona zbore ona
Svojem Kralju:

— Daj nam iza ovog niza
Svih oluja
Pjevat srečni vjekovječni
Aleluja!

Milan Pavelić D. I.

Izložba katoličke štampe u Rimu

Mjesečna nakana za travanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Početkom ovoga mjeseca otvorit će se u Vatikanu izložba katoličke štampe iz cijeloga svijeta. Bit će to pregled svih štampanih djela, što ih katolici stvaraju, tiskaju i šire za dobro duša, za razvoj kulture, za napredak znanosti. I mi Hrvati pozvani smo, da sudjelujemo u tom velikom djelu. Za našu katoličku štampu određeno je također posebno mjesto. Najavljeno je 67 hrvatskih kat. novina i časopisa. Pokrovitelj odbora za našu izložbu jest sarajevski nadbiskup preuzv. g. Dr. Ivan Šarić.

Sveti Otac Papa obraća se preko svih u svijetu Glasnika Srca Isusova na štovatelje Božanskoga Srca, da se mole, da ova izložba cjelokupne štampe urodi što većim plodovima.

Ova će izložba pokazati pred cijelim svijetom ponajprije lažnost otrcane neistine, što je bezvjerci oduvijek ponavljaju, da je naime Katolička Crkva neprijateljica znanosti, umjetnosti i napredka. Na izložbi će se pokazati silni rad Crkve na književnom, socijalnom, umjetnom, vjerskom i narodnom polju. A zatim bit će ta izložba i za nas katolike utjeha, kad vidimo pred sobom nepregledne nizove štampanih djela, koja se pod pokroviteljstvom i pod neprestanim poticajem Crkve razvijaju na dobro

cijeloga čovječanstva. To će nas ujedno potaknuti, da što više radimo oko širenja naše kat. štampe.

Ta će izložba moći pokazati samo jednu stranu katoličkoga rada: utješne uspjehe. Prigodom ove izložbe ne smijemo ostati samo kod uspjeha. Moramo pomišljati i na protivničku štampu: indiferentnu, bezvjersku i protuvjersku štampu. Onda se mi katolici, osobito baš mi Hrvati, ne možemo baš jako veseliti svojim uspjesima. Jer htjeli mi ili ne htjeli priznati, protivnička je štampa u nekim, dapače u mnogim zemljama, jača od katoličke. Novine i časopisi, koji se ne brinu ni za kakvu vjeru i ćudoređe, koji to rače izravno napadaju, imaju velike naklade, mnogo ih se čita. Istina, ima katoličkih naroda, gdje se katolička štampa može s ponosom mjeriti sa protivničkom. Kod nekih je kat. štampa mnogo jača od protivničke: kao u Holandiji, Švicarskoj i Španjolskoj. Ali općenito nije tako. I nas Hrvate tišti ta sramota. Hrvatski je narod u najvećoj većini katolički. A naša štampa? — Kat. Dnevnik slabo prolazi, tjednici i mjesečnici, hvala Bogu, bolje. A protivnička štampa? — Jedva se možemo s njome usporediti, osobito što se tiče novina. Istini za volju moramo priznati, da je naš Glasnik Srca Isusova uopće najrašireniji časopis od svih časopisa i novina u Hrvatskom Narodu. Ali broj protuvjerskih novina, osobito dnevnika strašan je kod nas.

Toj našoj nedoraslosti nije kriva ni liberalna ni protuvjerska štampa već sami katolici, koji kupuju i čitaju te protuvjerske i protunarodne novine i časopise. Razumije se, da se katolička štampa ne može uz takvo postupanje nikada pravo razviti, kako bi trebalo. Jer ako katolici ne će da je potpomažu pretplaćivanjem i čitanjem, tko će je drugi širiti? Zar možda nekatolici?

Štampa je danas jedno od najvećih sredstava apostolata i vjerske pouke. A poznavanje vjere, koju ispovijedamo i njezine nauke, koja je mjerilo našeg života, potrebnija je danas no ikad prije. Kakvu štampu čitaš — onakav si. Velika je stoga i neophodno nužna potreba i dužnost svakog katolika, da kupuje i čita samo katoličke novine i časopise. Jedino će se tako katolička štampa proširiti a tim i usavršiti, da se uistinu ne će trebati postidjeti pred protivnicima. A tada ćemo zaista i biti pravi katolički narod. Taj rad oko proširenja katoličke štampe stavio je preuzv. gosp. Dr. Alojzije Stepinac, nadbiskup-koadjutor zagrebački, i ove godine u program Katoličke Akcije, a sv. Otac Papa nas potiče, da ovaj mjesec molimo osobito za tu nakanu. Radimo stoga svim silama, da proširimo svoju štampu i molimo za sretan uspjeh međunarodne izložbe katoličke štampe u Rimu, za uspješan rad naše Katoličke Akcije oko proširenja katoličke štampe u našoj domovini!

I. Nikolić D. I.

Svim svojim dragim čitateljima želimo sretan Uskrs!
Dao dragi Spasitelj da svi jedamput slavno uskrsnemo!
Uredništvo i Uprava.

ISUS SE UKAZUJE SV. MARIJI MAGDALENI

Slikao Fugel

»Učitelju dragi!«

O smrti, gdje je žalac tvoj?

U rano jutro 20. veljače 1931 po svim su crkvama Silijanske doline u istočnom Tirolu tužno zvonila zvona i pozivala ljude na hitnu pomoć teško postradaloj obitelji.

Što se dogodilo?

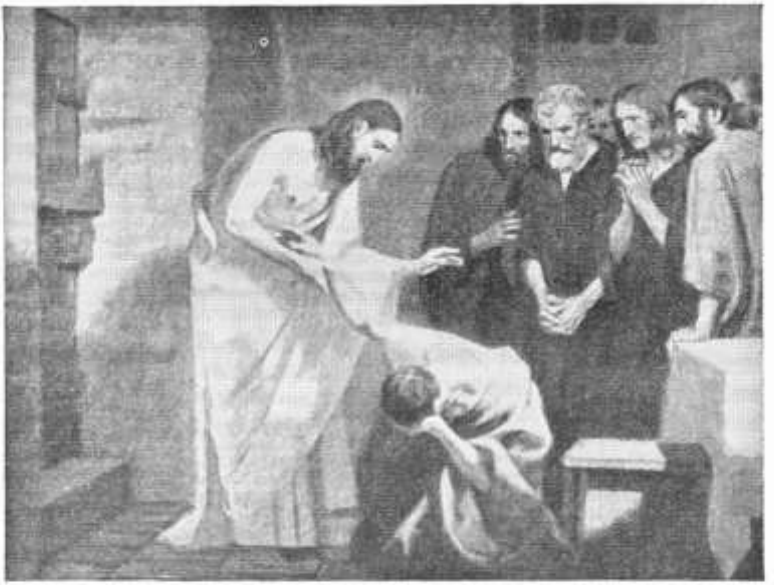
Ogromna snježna lavina odnijela je toga jutra jednu cijelu seljačku kuću sa svim njezinim stanovnicima: ocem, majkom i sa njihovo sedmero djece, dok ostala djeca, još četvero, nijesu bila u to vrijeme kod kuće. Istom nakon višesatnog napornoga rada uspjelo je požrtvovnim seljacima, da unesrećene iskopaju iz snijega, ali nažalost, ljudi su zatekli jedinu majku u mnogim teškim ranama, dok je otac sa sedmero djece bio već umro .

Nagla, nepredviđena smrt za osam članova obitelji, a kuća negdje u ponoru, u ruševinama. Doista, užasna nesreća, rekli bismo sudeći po ljudsku.

O ovom događaju govorilo se na radiu i pisalo po novinama, ali ono, što je u toj cijeloj katastrofi zanimljivo i utješno, brižno se prešutjelo. A što je to?

To je onaj način, kojim je ova obitelj sprovela svoju zadnju noć prije katastrofe.

Bila je to noć od četvrtka na petak, dakle uspomena one noći, u kojoj je Isus za nas najviše pretrpio. Svi su članovi te obitelji redajući se probdjeli u molitvi pred slikom Presvetoga Srca po cijelu uru, da tim bdijenjem i molitvama pruže Spasitelju za-

Slikao Fugel

Gospodin moj i Bog moj.

dovoljštinu za tolike grijehe, kojima Ga ljudi nepravedno vrijeđaju. Počeli su u 9 sati navečer, a kad je zadnji prisutni član te obitelji završio svoju uru klanjanja i molitve, bilo je 5 sati ujutro. I da nije po putovima bilo snijega u visini od dva metra, bili bi zacijelo svi pošli u crkvu na sv. Misu i sv. Pričest, kao što su to obično i činili. Eto u to vrijeme iza 5 sati ujutro, a prije nego što je svanulo, dogodila se katastrofa. Kad nisu mogli u crkvu da posjete Isusa, pozvao ih je Isus k Sebi u nebo, da ih na svome Božanskom Srcu do vijeka tješi, jer su u svomu zemaljskom životu svojim žrtvama i molitvama tako revno tješili Njegovo Presveto Srce.

Zacijelo su nakon ovoga događaja govorili mnogi ljudi, koji nemaju žive vjere, da se »ne isplati« moliti, jer eto i oni, koji mole, doživljavaju teške neprilike i nesreće.

Za čovjeka, kojemu je ovaj svijet sve, kojemu je jedina sreća dobro se najesti i napiti, uvijek biti zdrav i imati punu novčarku — za takovoga čovjeka imalo bi smisla moliti se samo onda, ako bi se molitvom mogla otkloniti svaka vremenita neugodnost i nesreća. Ali ovakovi jadni ljudi zaboravljaju, ili uopće ne će da razumiju »da ne živi čovjek samo o kruhu, nego i o svakoj riječi, koja izlazi iz usta Božjih«. Zaboravljaju, da je ovaj život kratak, a pravi život, za koji smo stvoreni, da nas istom čeka. Nije dakle molitva zato, da si po njoj osiguramo udobni život, nego da po njoj iskažemo Gospodinu Bogu svoju ljubav i da dušu spasimo.

Gospodin Bog ima pravo, da pošalje na nas onakovu vrst smrti, kakovu On hoće. Upravo zato, što smo u neizvjesnosti, treba da revno molimo i čestito živimo, jer bi nas inače smrt mogla nepripravne zateći. »Bdijte i molite se, jer ne znate dana ni časa.« Kako nerazborito zaključuje onaj, koji veli: »Kad i pobožne duše stizavaju kušnje i nevolje, što više i nagle smrti, nema smisla biti pobožan.« Brate, gdje ti je pamet! Ako Gospodin Bog s pobožnima ovako postupa, da im šalje trpljenje i da ih nerijetko iznenada pozove k Sebi, kako će tek postupati s tobom, koji se toliko oholiš i dižeš nad samim svetim i pravednim sudovima Božjim. Ne igraj se s Bogom! Bog se ne da ismjehivati!

Mi, dragi čitatelji, zacijelo ne govorimo ovako, jer vjerujemo u našega Isusa, koji je toliko trpio i svojim trpljenjem posvetio naše muke i boli; koji je sam, kako bismo po ljudsku sudeći rekli, katastrofalnom smrću umro, i tom mučeničkom smrću posvetio sve vrsti smrti svojih otkupljenih. Mi ne govorimo onako bezbožno, jer imamo Isusa *Pobjednika* nad svim bolima i patnjama, *imamo Uskrsnuloga Isusa*, koji nam je svima za ove kratkotrajne muke pripravio vječnu radost.

Koji štujemo Presveto Srce, ne bojimo se nikakovih muka ni stradanja, jer i za nas vrijede one riječi, koje je Isus na putu u Emaus za sebe rekao: »Nije li trebalo, da to Krist pretrpi i tako uđe u slavu svoju.« (Luk. 24, 26).

Budimo dakle svakim danom sve oduševljeniji i revniji štovatelji Božanskoga Srca! Onda nas nikakova bol ni muka ne će iznenaditi, pa i ako nas i nagla smrt zateče, ne će nas zateći nepripravne.

I. Kukula D. I.

Kako ćeš odgojiti mladež za svećenike?

Prigodom švicarskog sastanka upravitelja Marijinih kongregacija reče jedan crkveni dostojanstvenik: Iza vjeronaučne obuke ja šaljem djecu u crkvu, da se na koji časak poklone presvetom Sakramentu. Da bude u crkvi red i mir, postavim iz svakoga razreda po jedno dijete, koje mora paziti na to. To vide stariji pa se i oni povađaju za djecom. Plod ovih čestih pohoda jest velika pobožnost i sabranost djece kod sv. Mise, česta sv. Pričest i — svake godine po šest zvanja za svećenički stalež.

Tužimo se, da imamo malo svećenika. Nije ni čudo, kad su nam i crkve prazne. Evo lakog i jednostavnog sredstva. Pokušajmo ga posvuda!

Najusrdnije molimo sve dužnike, da pošalju zaostalu pretplatu, jer Glasnik stradava radi nemarnosti nekih pretplatnika.

Srce Isusovo i komunista

U bolnici u gradu B. operirali su želudac jednoga mladića. Operacija je bila vrlo teška i dvojili su, da li će uspjeti. Bolesnika su prije operacije uspavali te je spavao i kroz cijelu slijedeću noć. — Časomice bi u snu uzdahnuo, tamo i amo rukama mahao, kao da moli za pomoć. U snu je često govorio: »O Presveto Srce, spasi mi život!«

Časna sestra milosrdnica sjedila je kod postelje i pomno pazila na bolesnika.

Iza grozne i duge noći dođe bolesnik pomalo k sebi, strašne boli ga probudiše. Rana je bila grozna, a na žutom poput voska čelu probijao je hladni znoj. Časna sestra bolničarka osvježuje mu lice hladnom vodom i bodri ga prijaznim riječima, da bude strpljiv. Znala je ona dobro, da je bio zadrti komunista. Kako svakomu, tako je i njemu prije operacije svjetovala, da se ispovjedi. On ju je gadno izružio radi toga.

Treći dan otvori bolesnik malko oči i opazi milosrdnicu, kako sjedi i moli se. »Sigurno za mene moli,« pomisli i sav se kod toga potrese. Ponovno zatvori oči. Bolest mu je izgledala nesnošljivom. Ponovno uzdahnu. Opet osjeti, kako mu sestra hladnom vodom osvježuje usta i kako mu napravlja jastuk pod glavom. To mu je bilo čudno. Tà nitko u životu nije bio spram njega tako samilosan i tako ljubezan kao ova časna sestra milosrdnica.

Da ne misli na bolest, počeo je razmišljati o drugim stvarima. Mislio je na svoju prošlost, ali ne nađe ništa radosnoga. Sjeća se samo, da mu je otac bio neprestano bolestan. A majka? Uvijek je bila tako hladna spram njega. A kasnije je saznao, da mu majka nije bila katolikinja, nego protestantkinja. Zajednički se nikada nijesu molili. I nije mu nikada dala da nosi škapular ili krunicu, kao što nose drugi katolički dječaci. Kada je po želji v. g. vjeroučitelja pristupio k prvoj sv. Pričesti, nije osjećao nikakve radosti. Sam je išao u crkvu i tamo bi mu često suze navrle na oči. To je isto bilo iza sv. Mise. Gledao je, kako drugi dječaci trče k svojim roditeljima, a on je stajao sam ko prikovan za zemlju. Zatim bi tumarao po putevima, a istom kasno došao bi kući. A tamo nije našao ništa prijazna ni ljubezna. Tà majka mu nije bila katolikinja, a otac je bio bolestan.

Od strašnih tjelesnih i duševnih boli lice mu je grozno izgledalo. Časna sestra ustade i nagnu se nad bolesnika te ga milo zapita, da li treba štogod. »Hvala ne trebam,« reče tiho bolesnik, a odmah zatim dodade: »Molim vas lijepo, da mi oprostite.«

On, tvrdi, zadrti komunista, koji je govorio, da bi trebalo sve samostane sravniti sa zemljom, koji bi najvolio svakoga redovnika, redovnicu i svećenika svojim rukama udaviti. I eto sada moli časnu sestru za oproštenje. Iza nekoliko dana osjećao se bolje. Bolest je malko popustila i bio je sasma bistre pameti. Tada

mu dođe na pamet, da je pred operacijom, kada je ležao na operacionom stolu, u strahu obećao, da će biti veliki štovatelj Srca Isusova i da će se javno zahvaliti, ako mu teška operacija sretno uspije. I eto operacija je uspjela. Dugo je razmišljao: što da čini?

U sobi, gdje je ležao, bio je stolić. Na njemu je bio kip Srca Isusova. Kada su ga bolovi mučili, bacio bi pogled na Presv. Srce.

Ali, ostane li vjeran svomu obećanju, što će reći drugi? Tà on je bio poznat kao veliki komunista, koji bi htio prevrnuti i poklati čitav svijet. A kada je vidio nesebični rad časnih sestara, koje ostavljaju mladost, svijet i sve u njemu da badava iz čiste ljubavi služe patnicima, bolesnicima i siromasima, kako su mu se onda ogadili komunistički vođe, koji samo žele, da se na grbači radničkoj popnu do masnih položaja. Iz suhoga izvora ne dobiješ vode, tako je komunizam u sebi suh, jer je protiv Boga i svakoga poštenog poretka.

A časna sestra se je neprestano molila i preporučivala ga Presvetom Srcu. Bolesnik je pak često gledao pun pouzdanja na kip Srca Isusova, što je bio na stoliću u sobi... Presveto je Srce uslišalo molitve časne sestre. Ono je zvalo i bolesnik se je odazvao. Iza dobre priprave ispovjedi se i primi Tijelo Gospodinovo na Uskrs 1935. godine. Iza dugog lutanja našao je zraku, zraku milosti Božanskoga Srca.

Iza mjesec dana ostavio je bolnicu. Ostavio ju je zdrav nesamo na tijelu nego i na duši. Kratko vrijeme iza toga oženio se

Činiš li i ti tako?

Molitva prije posla.

je uzornom katoličkom djevojkom i oboje su veliki štovatelji Presvetoga Srca Isusova. *M. P. L.*

Zadnji prvi petak

Svakoga prvoga petka već u šest sati ujutro klečao je Petar Delić u crkvi. Bio je obični radnik u ugljenokopu. Svakoga prvoga petka išao je na svetu Pričest. Vidjelo se je na njemu s kakvim žarom naknađuje Presvetomu Srcu za sve uvrede, koje Mu se nanose u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Tako je već obavio osam prvih petaka.

Petar je bio mio i zdrav mladić. Kada je ostavio očinsku kuću, da pođe u svijet tražiti posla, nije uopće znao što je to bolest. Kod posla je bio vrlo marljiv, skroman i štedljiv. Drugi su govorili, da si je lijepe novce sabrao za kasnije dane.

Ali ljudi nijesu znali, kako se Petar brine za crkvicu. Kupio je krasni kaležˇ misno ruho, lijepe svječnjake i druge stvari. A svake je svetkovine nabavio cvijeća za oltar.

Gospodin župnik mu je često govorio, da više misli na sebe. Ali Petar bi mu odgovorio:

— Ali, prečasni, kada imam manje novaca, imam i manje napasti. A glavno je to, da je onaj, kojemu dajem taj novac, moj najbolji prijatelj! Nadam se, da ću za kratko vrijeme doći u nebo.

Slika u kripti zagrebačkog sjemeništa

Slikala gda Crnčić

Nadbiskup Bauer prikazuje sv. Anti svoje sjemenište.

Petar naglo oboli. Spopala ga groznica španjolska. Morao je napustiti posao. Groznica brzo prođe, a on je bio još jako slab, nije mogao ustati iz postelje. Tako dođe i prvi petak u mjesecu, posljedni u njegovoj velikoj devetnici.

Petar odluči, da će poći u crkvu, pa bilo što bilo. U četvrtak navečer žarko se je za to molio. Prije spavanja pripravljao se je na sutrašnju ispovijed i sv. Pričest.

Rano se je probudio. Bio je veseo, da se osjeća jakim; molitva mu je eto bila uslišana.

U šest sati već je klečao u crkvici. S velikom je pobožnošću primio Isusa i zahvaljivao Mu, što je i deveti prvi petak mogao primiti sv. Pričest. Nije dakle prekinuo svoje velike devetnice.

Oni, kod kojih je stanovao, čudili su se, kad su ga vidjeli, kako se veseo vraća iz crkve. A Petar se nije dao nagovoriti, da još nekoliko dana ne ide na posao. Isto jutro je otišao, da radi u ugljenokopu.

Prvi je došao na posao. Koš, u kojemu su se spuštali u dubinu ugljenokopa, stajao je već pripravan. Petar je odmah naredio koš, stao u njega, navio električnu struju i počeo se spuštati.

Ali, što je to? Lanci pukoše i koš nije više na njima visio.

Što se je dogodilo? Drugi radnici, koji su međutim došli, znali su odmah, što je. Tà to se često događa u majdanima. Koš se je otkinuo i pao u strašnu dubinu. Petar je ležao mrtav, razmrskan u strašnomu ugljenokopu. Svaki je mislio:

— Što bi bilo sa mnom, da sam bio na njegovu mjestu?

Ali Petar je bio, čini se, jedini od onih radnika, koji se je mogao mirno ukazati pred licem Stvoriteljevim. I tako je dospio do svoga »najboljega prijatelja«.

Ne uzimaj pijanca za muža!

Djevojka iz dobre obitelji zagledala se u propalog đaka, koji je bio uvijek — žedan. Svi su odgovarali djevojku, da se okani; ali sve uzalud. Ona je uvjerena, da je njezin dragi najbolji čovjek na svijetu. Što ćeš, kad je ljubav tako slijepa te ne vidi, što sav svijet vidi! . . .

Napokon će pokušati sreću i sam župnik, da je odvrati od naumljene udaje. Opisa joj sav budući život uz ovakovu pijanicu i propalicu. A ona se ne da i ne da. Dragi joj je obećao, da će se popraviti, a to je njoj dosta! U ostalom ona će s njim živjeti, pa što se drugi brinu za nju! Ona će ga već podnositi. Župnik reče, neka radije gleda, kako će uz njega živu glavu iznijeti. — —

I udala se za njega. Za kratko vrijeme lola prololao sve, što mu je žena donijela. Da, jedne joj noći čak i vjenčani prsten skine s ruke i zapije. Sve se prodalo u bescijenu, da se zadovolji njegovoj »žeđi«. Jedne večeri eno ga opet pijana kući. Došao je u kasno doba noći. Zatraži crnu kavu. Žena nije imala ništa u pripravi. To ga tako razljuti, da je navalio na ženu te je nogom udario u trbuh. Žena pade u nesvijest da više i ne dođe k sebi. Do sutra je ne bijaše više među živima . . .

Da bi se njezinom sudbinom barem tolike druge opametile! —

Ples na Veliki četvrtak

Dogodilo se u Barceloni u Španjolskoj godine 1927. Na Veliki četvrtak poslije podne priredili katolici veliki križni put po ulicama grada. To je stari običaj u čitavoj Španjolskoj. Divno je pogledati one hiljade naroda, kako javno, složno i pobožno prolaze ulicama i mole križni put. To se obavlja na Veliki četvrtak i petak. — Ali godine 1927. bezvjerci iz Barcelone, da se narugaju vjeri, priređuje ples. Taj je ples bio na velikoj livadi, kojih 12 km od grada. Tik do te livade vodi električna željeznica i to svaki četvrt sata. Skupilo se je na to sotonsko kolo oko 6.000 gradskoga ološa. I plesalo se je, Boga se je vrijeđalo, sveto i ozbiljno vrijeme se je pogrdilo. A katolici su u to vrijeme molili raskriljenih ruku po ulicama Barcelone.

I bezvjerci, kada su se nagriješili, pođoše kućama, da se i u gradu narugaju vjernicima. Odlučili su ih i napasti. Električna željeznica je već čekala, da ih poveze u grad. »Što nam može taj raspeti Isus! Eto mi smo ga pogrdili!« vikali su. A katolici su u to vrijeme vapili milosrđu Božjem za milost. — Voz juri, grješna čeljad pjeva, psuje, urliče. Ali, što je to? Voz prebrzo juri, brzinom od 150 km na sat... Ne zaustavlja se na stanici Sarriá u predgrađu Barcelone. I obijesna čeljad postade nemirna. Što je? Kočnica je pukla, vlak se ne može zaustaviti, niti se može smanjiti njegova brzina. Juri strašno. I kod ulaza u grad, na jednomu zaokretu, okuki, izleti čitav voz sa tračnica. Strašan događaj! Trideset i sedam glavnih plesača i plesačica sasma zgnječeno, a drugi teško ranjeni. Koža se je najezila svakomu, tko je došao da vidi onu hrpu ljudskoga mesa, koje je malo prije prkosilo samomu Bogu i koje je obeščastilo dan njegove muke za spas ljudi. — Tih dana bila su u Barceloni mnoga obraćenja.

Sve svjetske novine javile su samo to, da se je dogodila velika željeznička nesreća. A ja sam kroz četiri godine često zalazio na ono mjesto nesreće i tu sam razmišljao, o divnoj pravednosti Božjoj.

A. Hercegović.

Djeca moraju poštivati svoje starije

Roditelji su svojoj djeci Božji namjesnici. Pa zato i zaslužuju, da ih djeca iza Boga najviše od svih drugih na zemlji poštuju. Zato se treba i lijepo ponašati pred roditeljima i to u riječima kada s njima govore, pa u samom mišljenju, kada dijete s drugima o svojim roditeljima govori.

Ali i roditelji moraju paziti, da se djeca na to nauče. Zato ne će dopustiti, da im se dijete bez pametnog razloga dere, da se valja po zemlji, da skače po sobi, da stvari po volji razbacuje i kvari, da hoda zamazano i prljavo, a osobito da se ne druži sa zlom djecom.

USKRSNUĆE

»Što se ovo zemlja trese?
Što to biva?« puk se pita.
»Od šta dršće ta maslina
I vinova loza vita?«

Pitaju se farizeji:
»Što bi ovo moglo biti?«
Strah ih grabi, nemirni su,
Svoj bi nemir rado skriti.

Poranile tri su žene
Grob Isusov okititi,
Putem bile zabrinute:
Ko će kamen odvaliti?

Nisu znale, da na grobu
Straži straža oružana,
Takne li se iko groba,
Ne će više gledat dana.

Kad u putu, Bože mili,
Sva se strese zemlja crna,
Posvud šuštat stade drvlje
Od paome sve do trna.

A kod groba popadali
K tlu vojnici s teška straha,
Kao mrtvi protegli se
Ustima se tićuć praha.

Anđeo je s neba došo
I kamen je odvalio,
Premda su ga pečatili,
Prem je vrlo težak bio.

Krist je slavno uskrsnuo
Iz kamena groba svoga,
Da u njemu zemlja može
Upoznati pravog Boga.

A kad žene došle grobu,
Gle anđeo uza nj sjedi,
U bjelini sav i sjaju
On ženama probesjedi:

»Što tražite ovdje Krista?
Iz groba je On ustao,
Evo platna, u koje Ga
Čvrsto Josip umotao.«

Al Marija Magdalena
Sama opet tražit ide,
Gleda, misli, da vrtlara
Oči njene eto vide.

Tad Gospodin progovori,
»O Marijo!« tiho reče,
Prepozna Ga ona uto,
Izvan sebe na tla kleče.

»Učitelju! Učitelju!«
Iz grudi se ote vjerne,
Drugo zborit nije mogla
Od radosti neizmjerne.

Tad Gospodin progovori:
»To, što vidiš, kaži braći,
Reci, da u Galileji
Svi ćemo se skupa naći.«

I Marija nato ode
Puna sreće prevelike
O Gospodnjem uskrsnuću
Obznanjivat učenike.

Već devetnaest vjekova je,
Što uskrsli Isus vlada:
»Aleluja!« pjevaju Mu
Vjerne duše sela, grada.

Matej Dudković.

Oh, te mješovite ženidbe!

Opet i opet se čuje, da se katoličke djevojke udaju za ljude, koji su druge vjere. To su tako zvane mješovite ženidbe. Glasnik je prošle godine o tomu mnogo pisao, a i novi Kalendar Srca Isusova i Marijina iznio je krasan članak. I to je sve imalo i ima dobrih plodova. Ali nije dosta. Mora se neprestano pisati. Sam sam čuo, kako mnoge djevojke mnogo ne misle. Pogleda je koji inovjerac, rekne joj, da će joj biti dobar i ona je gotova. Ako li

Novac izdajice Jude

Uzor onih, koji radi zemaljštine izdadu vjeru ili narod.

on ima dobru plaću, e onda misli da će uz njega biti najsretnija. I eto za Judine novce pogazi vjeru svoju. Mislite li, da se vjeru može mijenjati kao odijelo? Mislite li, da je svejedno u kojoj se crkvi vjenčaš? Mislite li, da je jednak krivi i pravi novac, da je jednaka kriva i prava vjera? Kristova je Crkva samo jedna, a to je katolička Crkva. Ta to već svatko zna. Zato katolička duša ima primati sakramente, dakle i svetu ženidbu, samo u katoličkoj, Kristovoj Crkvi. I primiš li sakramenat ženidbe u kojoj drugoj Crkvi, ti više nisi član katoličke Kristove Crkve; ti si isključena. Ti možeš govoriti ne znam koliko, da si katolikinja, ti to nijesi više i izigravaš spas svoje duše.

A hoćeš li biti sretna sa svojim mužem? Koliko sam ih ja čuo, kako plaču, kako proklinju čas, kad su se upoznale s krivovjernikom. Za jednu sam mislio, da je ipak sretna, ali jednoga dana mi reče, onako u četiri oka, da je najnesretnija na svijetu, iako ima novaca. Kaže, da plače po čitave sate. Drage djevojke,

ćovjek je sretan onda, ako mu je duša mirna i uređena. A zar može biti uređena duša onih, koje su pogazile onu vjeru i Crkvu, koju je Krist osnovao i po kojoj se jedino može spasiti?

Zato lijepo pjevaju katoličke djevojke u Hercegovini:

Voljela bi visjeti o grani,
Nego otić krivovjerskoj strani.

»Ali on će se sa mnom vjenčati u našoj katoličkoj Crkvi, a i potpisao je pred našim gospodinom župnikom, da će sva djeca biti katolička« — tako mi odgovaraš.

Jest, »potpisao je!« A koliki poslije kažu: »Šta me briga za ono, što sam potpisao. Što se ja bojim tvoga župnika!« I onda ti ćeš plakati i ti ćeš se nesretnom nazivati, što si mu povjerovala i što si za njega pošla.

Njemu je lako dobiti ženidbenu rastavu. On može vrlo lako kod svojih izraditi, da se njegov brak poništi i da se on sa drugom oženi, dočim to tebi nije moguće. Nas katolike veže ženidbena zakletva do smrti.

U Njemačkoj su izračunali, da pet puta ima više ženidbenih rastava kod onih žena, koje su se vjenčale sa nekatolikom, negoli kod onih, koje su se s katolikom vjenčale. A koliki je broj samoubojstava onih, koje ostaviše muževi nekatolici!? Vrlo žalosne brojke pokazuju one zemlje, gdje protestanti i katolici skupa žive. Žena vjenčana s mužem nekatolikom nema s njime zajedničke molitve, nema zajedničke mise ni pričesti. I opet je to znak, da ovakova ženidba ne može imati potpunog Božjeg blagoslova.

I to sve, ako se vjenča pred katoličkim svećenikom. Ako li se pak vjenča u drugoj vjeri, o tomu sam na početku govorio. Takova uopće nije više katolikinja. Ona je pogazila Isusa, ona u Isusovoj Crkvi ne smije primati sakramenata.

Dosada je dokazano, da tri četvrtine djece, koja su potekla iz mješovite ženidbe s protestantom, da su postala protestantima, makar je na vjenčanju dano pismeno obećanje, da će djeca biti katolička. Već prije rata bilo je u samoj Pruskoj takove djece godišnje po 75.000. Sva su ta djeca po ugovoru imala biti katolička, ali silom su postala protestantska ili ih roditelji uopće nisu krstili. Kakova je to strašna odgovornost pred Bogom, koji nam kaže: »Što ste učinili jednome od ove najmanje braće moje, meni ste učinili.« (Mt. 25, 40). Zato pazi, katolička djevojko, koga uzimaš i kakova odgovornost leži na tvojoj duši, ako pođeš za nekatolika.

K. K.

Do 1. svibnja 1936

molimo sve pojedine pretplatnike, da namire svoju godišnju pretplatu. Svima onima, koji su pretplatu već poslali lijepo zahvaljujemo. — Napose stavljamo na znanje svima onima, koji do sada nisu namirili pretplate bilo za koju od prošlih godina, da će im se GLASNIK sa 5-tim brojem obustaviti. Tko GLASNIKA ne misli platiti, molimo, neka nam pošalje sve brojeve neoštećene natrag.

UPRAVA

Duše žrtve

Službenica Božja Majka Marija od Isusa.

Udruženje duša žrtava počelo je raditi i kod nas. Sve upute daje uprava Svetišta Srca Isusova Zagreb, Palmotićeva 33. O udruženju donijet će Glasnik svaki mjesec po koju uputu.

Osnovala je ovo udruženje službenica Božja, majka Marija od Isusa, prezimenom Deluil-Martiny. Rodila se u Marselju 28. maja 1841. Glavna joj je misao bila već od rana djetinjstva žrtvovat se i sjediniti s našim Gospodinom na žrtvenicima. Neprestano se vježbajući u žrtvi i sjedinjenju s Gospodinom, postigla je žarku revnost u radu za probitke Crkve. Najveću je pažnju posvetila svećenicima. Molila je, da budu na najveću slavu Božju, jer su srce Crkve. Stoga ih je pomagala molitvom, žrtvom, a to tim više, jer je bolje upoznala, kako bijesno udara pakao na njih.

Odazivajući se pozivu Božjem, osnovala je majka Marija od Isusa na svetkovinu Srca Isusova 20. lipnja 1873. u Antwerpenu Družbu kćeri Srca Isusova, kojoj je svrha, da naknađuje za ljute uvrede zadavane tom Božanskom Srcu i da se bez prestanka moli i žrtvuje za svetu Crkvu i svećenike.

Ustanove Družbe izradila je s osobitom mudrošću, udarila joj svoj biljeg, mnogo radila, mnogo patila, umrla kao žrtva Gospodinova dne 27. veljače 1884. u Servianni, gdje je osnovala samostan. Usmrtio ju je neki bezbožni anarhist. Posljednje su joj riječi bile: »Opraštam mu! Za Družbu!«

Prolita joj krv bila je blagoslov za njezinu Družbu, koja je unatoč kušnjama, što su je imale uništiti, napredovala s Božjom pomoću i dobila doskora sva odobrenja Svete Stolice.

U samostanu Družbe u Rimu već su dvije naše kandidatice. Spremaju se, da kod nas uvedu vječno klanjanje, da kao duše žrtve porade za spas našega naroda. Pomozite molitvom, da se ovo djelo što prije u život provede. *M.*

Iz komunističkog »raja«

Socijalisti i komunisti po našim krajevima trube narodu, kako je u boljševičkoj Rusiji »pravi raj«. Nadaju se time, da će nedužna sirotinja nasjesti na njihov ljepak. Pa zato pogledajmo malo, kako je to u tomu boljševičkomu raju:

U rusko-boljševičkom časopisu »Industrijalizacija« sami boljševici opisuju stanje ruskih škola. Tamo stoji, da u gradu Dnjeprokombinat ima 23 škole, u kojima ima 15.000 djece. Od tih škola 17 ih je u uskim barakama, dvije su provizorne, a samo 4 škole imadu svoju zgradu. Dalje piše doslovno ovo: »Razredi su prenatrpani djecom, koja drhću od zime, jer su peći napola razvaljene, a prozori su u razredima izrazbijani, vrata pokvarena ili potpuno izbačena.«

Dalje priznaje taj boljševički list, da u školama nema nikakva reda. Ovako se izjavljuje inšpektor, koji je pregledavao te škole: »Učitelji su izgubili glavu, jer su djeca pravi divljaci-banditi. Tako su nedavno djeca oplijenila željezničku stanicu i odnijela novca 1.200 rubalja. Druga grupa djece napala je u po bijela dana jednoga činovnika i tako ga izranila, da je kratko vrijeme iza toga umro.«

Eto to je jedna samo mala sličica o školama u »boljševičkom raju«.

R a d n i c i dijele se na dvije vrste: izučeni, kvalificirani i obični (nekvalificirani). Izučeni (kvalificirani) dobivaju mjesečno do 300 rubalja, a nekvalificirani 150, najviše 200 rubalja. Radnice i služavke dobivaju mjesečno 80 rubalja.

Sve te cijene strašno su niske, ako se gleda na cijenu stvari potrebnih za život. Tako j e d a n kilogram m a s l a stoji 26 rubalja, jedan kilogram šećera 8 rubalja, jedan kilogram raževog kruha 1 rubalj, jedan kilogram kobasica 20 rubalja, i t. d.

A pogledajmo sada neke druge, službene brojke.

Ruska novina »Slovo« donosi da je u boljševičkim zatvorima umrlo 87 biskupa i preko 1.950 svećenika. Od 72.141 crkvi i kapelica potpuno je uništeno 28.935 crkvi i samostana.

Ovdje ne ću nabrajati one milijune poubijanih, mučenih i pozatvaranih seljaka i radnika u boljševičkom »raju«, jer je to već Glasnik iznio. A gdje su još tisuće i tisuće poubijane djece?

Ali o tomu se ne govori, jer to socijalisti i komunisti nazivlju »rajem«. Htjeli bi i nas njime usrećiti. Htjeli bi mjesto Krista, staviti za »boga« Judu. Svaki pametan čovjek »zahvaljuje« na tomu židovsko-boljševičkom »raju«. *H.*

Kod slanja novaca upotrijebite samo naš ček (br. 33.896), i naznačite na poledjini čeka svrhu, za koju novac šaljete. Nije potrebno, da napose pišete dopisnicu radi toga. Time prištedite nepotrebni posao i sebi i nama.

UPRAVA

Borba za slobodu

Proljetno sunce ugrijalo, a pčele pune veselja izašle na svoj posao. Na livadi sve zuji od njih.

Upravo u školi učitelj predaje, a neka pčelica nesretno zaluta u razred. Traži izlaza, ali ga više ne može naći. Prozor je zatvoren, a ona htjede jurišem doći do slobode. No staklo čvrsto drži, te svi pokušaji pčelice ostadoše bez uspjeha.

Upravo sam do prozora sjedio i promatrao ovo bezuspješno nastojanje pčele. Kako joj juriš nije uspio, to se stane penjati po staklu, ne bi li možda na takav način došla do cilja. I zbilja već se gotovo do vrha popela, kad li joj se odskliznu nožice, i ona padne dolje. Opet pokušava sreću, ali bez uspjeha. I tako se je mučila gotovo pola sata.

Školski sat se je svršio. Đaci izađoše van, a ja pođoh k prozoru, da pomognem pčeli. Uhvatim je na papir i upravo je htjedoh van pustiti, kad li dune vjetar, jer su vrata bila otvorena, te sam već mislio, da je vjetar sa sobom ponio i pčelicu. No ona se čvrsto prihvatila papira. Zatim je odletjela.

Dok sam promatrao borbu pčelice za slobodom, došlo mi je na pamet, da je i kod ljudi tako. Mi se na ovoj zemlji mučimo i radimo, gledamo da nešto postignemo. No svi smo mi kao u nekom ropstvu. Ta tijelo nas je kao prikovalo za zemlju, a mi smo stvoreni za nebo. I koliko puta kušamo približiti se tome cilju, no sve uzalud, jer su naše sile preslabe. Moguće neko vrijeme izdržimo na dobrom putu, a onda opet ponovno padamo k zemaljštini.

Dragi Bog gleda na nas, kako se mučimo, da postignemo slobodu djece Božje. On dobro vidi našu slaboću i nemoć, te nam stoga pruža svoju ruku, da nam pomogne. Tako nam je poslao svoga Jedinorođenog Sina, da nas izbavi od vrata smrti; po Njemu nam je dao sv. Crkvu, sv. sakramente i milosti, koje nas pomažu, da postignemo svoj cilj.

I doista, bez pomoći Božje sami ne možemo postići vječnoga blaženstva. No uza sve to, moramo i mi s naše strane raditi koliko je samo moguće. Ta pokvareni svijet, sotona, pa i naše vlastito tijelo, koje je tako sklono grijehu, nastoje da nas od Boga odvedu.

Ali mi možemo ući u kraljevstvo nebesko, samo ako hoćemo . . . »Ako hoćeš ući u kraljevstvo nebesko vrši zapovijedi . . .!« — Sv. Pavao uči nas, da je to moguće: »Sve mogu u onome, koji me jača . . .«

Eto, dragi kršćanine, možeš ući u kraljevstvo nebesko, ako hoćeš! Ali ne sam, t. j. samo svojom vlastitom snagom, nego ti s pomoću Božjom! *Stj. Polgar D. I.*

Svi, koji teže za savršenošću neka nabave knjigu »GORE SRCA«, koja je puna duševne hrane. Naručuje se kod: presv.mons. Božo Ivanіš, Nazaret kod Banja- Luke.

čovjek je sretan onda, ako mu je duša mirna i uređena. A zar može biti uređena duša onih, koje su pogazile onu vjeru i Crkvu, koju je Krist osnovao i po kojoj se jedino može spasiti?

Zato lijepo pjevaju katoličke djevojke u Hercegovini:

Voljela bi visjeti o grani,
Nego otić krivovjerskoj strani.

»Ali on će se sa mnom vjenčati u našoj katoličkoj Crkvi, a i potpisao je pred našim gospodinom župnikom, da će sva djeca biti katolička« — tako mi odgovaraš.

Jest, »potpisao je!« A koliki poslije kažu: »Šta me briga za ono, što sam potpisao. Što se ja bojim tvoga župnika!« I onda ti ćeš plakati i ti ćeš se nesretnom nazivati, što si mu povjerovala i što si za njega pošla.

Njemu je lako dobiti ženidbenu rastavu. On može vrlo lako kod svojih izraditi, da se njegov brak poništi i da se on sa drugom oženi, dočim to tebi nije moguće. Nas katolike veže ženidbena zakletva do smrti.

U Njemačkoj su izračunali, da pet puta ima više ženidbenih rastava kod onih žena, koje su se vjenčale sa nekatolikom, negoli kod onih, koje su se s katolikom vjenčale. A koliki je broj samoubojstava onih, koje ostaviše muževi nekatolici!? Vrlo žalosne brojke pokazuju one zemlje, gdje protestanti i katolici skupa žive. Žena vjenčana s mužem nekatolikom nema s njime zajedničke molitve, nema zajedničke mise ni pričesti. I opet je to znak, da ovakova ženidba ne može imati potpunog Božjeg blagoslova.

I to sve, ako se vjenča pred katoličkim svećenikom. Ako li se pak vjenča u drugoj vjeri, o tomu sam na početku govorio. Takova uopće nije više katolikinja. Ona je pogazila Isusa, ona u Isusovoj Crkvi ne smije primati sakramenata.

Dosada je dokazano, da tri četvrtine djece, koja su potekla iz mješovite ženidbe s protestantom, da su postala protestantima, makar je na vjenčanju dano pismeno obećanje, da će djeca biti katolička. Već prije rata bilo je u samoj Pruskoj takove djece godišnje po 75.000. Sva su ta djeca po ugovoru imala biti katolička, ali silom su postala protestantska ili ih roditelji uopće nisu krstili. Kakova je to strašna odgovornost pred Bogom, koji nam kaže: »Što ste učinili jednome od ove najmanje braće moje, meni ste učinili.« (Mt. 25, 40). Zato pazi, katolička djevojko, koga uzimaš i kakova odgovornost leži na tvojoj duši, ako podeš za nekatolika.

K. K.

Do 1. svibnja 1936

molimo sve pojedine pretplatnike, da namire svoju godišnju pretplatu. Svima onima, koji su pretplatu već poslali lijepo zahvaljujemo. — Napose stavljamo na znanje svima onima, koji do sada nisu namirili pretplate bilo za koju od prošlih godina, da će im se GLASNIK sa 5-tim brojem obustaviti. Tko GLASNIKA ne misli platiti, molimo, neka nam pošalje sve brojeve neoštećene natrag.

UPRAVA

1 *Od 16—20 veljače revno su obavljali Križari u Fregrali zatvorene duh. vježbe. Tre u tu svrhu. Mnogo se je žrtvovao i osobito revni kapelan vel. g. Josip Rukelj.* — **2** *za ozdravljenje.* — **4** *Čakovec: Svečari Bistrović Franjo i Marija* (v. dopis). — **5** *Kri* (Krk). — **7** *Vel. Erpenja: Mtomirisni cvjetak djev. društva † Marija Bogović.* — **8** *manje članice u Podrav Slatini.* — **11** *Tečaj Križarica u Šibeniku.* — **12** *Gorn Isusovu.* — **14** *Mali Križari u Dubašnici.* — **15** *Donji Lipovac: Djev. društvo Srca Isus*

»SVIMA STAVLJAMO NA SRCE, DA ŠTO VIŠE PROŠIRE OVAJ KRASNI GLASNIK

reč. župnik i dekan Kranjčić mnogo se je za to založio; on je ustupio i svoj stan
2 *Biograd na moru: Križarsko sestrinstvo* (vidi dopis). — **3** *Anica Hatvalić zahvaljuje*
rižari s proslave Papina dana u Dubašnici. — **6** *Djevojačko društvo S. I. u Dubašnici*
8 *Male Križarice u Podrav. Slatini.* — **9** *Mali Križari u Podrav. Slatini.* — **10** *Naj-*
Vidovec: Pjevački zbor Srca Isusova (dopis). — **13** *Obitelj Cihlar posvećena Srcu*
sova.

K NAŠEGA BOŽANSKOGA KRALJA.« preuzv. nadbiskupi Bauer i Stepinac.

Mladići, čuvajte se pijanstva!

Prije nekoliko dana došao sam u jednu trgovinu. Dok sam pregledavao stvari, koje sam htio kupiti, stupi u dućan jedan poznati, poderani, raščupani, ispijeni, izmršavljeni pijanica. Kost i koža, nakaza od čovjeka. Zamoli milostinju, ali mu trgovac pokaza vrata, jer pijanicama s potpunim pravom ne treba dati milostinje, ako je troše u pijanstvo.

Baš kada je taj nesretnik teturao k vratima, da izađe, dođoše u trgovinu dva mladića — križara, da kupe neku stvar, koju im trgovac odmah ponudi.

Tada pijanica stade, promjeri ozbiljnim pogledom ova dva mladića i krečećim glasom reče:

»Gledajte, prije više godina bio sam i ja ovako mlad, lijep i pun nada kao ova dvojica. Bio sam jedinac i jedina nada svojih roditelja. Bio sam i bogat. Ali ja sam počeo hodati po krčmama. Čitavo imanje sam spucao, obitelj mi je gladovala, a krčmari su me hvalili kao dobra, valjana mušteriju i sokolili me, da što više pijem. Pijanstvo me je dovelo u zatvor, radi čega je srce moje majke puklo. Žena mi je pobjegla svojim roditeljima. A ja sam evo rastrovan, bolestan, propao i na duši i na tijelu. Meni nema spasa, nego vas molim, da mi dadnete čašicu rakije, da ublažim svoju nesreću. Ako pak imate imalo srca, ne dajte ovim krasnim mladićima opojnoga pića, toga najgorega otrova. Ja sam bio ovakav kakvi su oni; ne dao Bog, da oni postanu ono što sam ja. Ja sam izgubljen, neka se barem oni spase. Zaklinjem vas, ne dajte im rakije!«

P. S., župnik.

Sv. Pričest nekada i sada

Sreća me nanese na stari i nekada slavni grad Akvileju. Stolna je crkva iz prvoga doba kršćanstva. Dobro je sačuvana. Tu se srećom desi svećenik, koji se ponudi da nam rastumači sve pojedinosti. Kada dodosmo do mjesta, gdje je bio stari oltar, on se zamisli i napola tužnim glasom prozbori:

U prva vremena sa svećenikom pričešćivahu se i vjernici. To je bilo vrijeme duboke i žive vjere. I kada bi biskup misio, iza njegove Pričesti cijela crkva primila bi Kruh Života. Ako bi tkogod bio te se ne bi pričestio, tada bi kršćani upirali prstom u nj govoreći: »Onaj danas nije pripravio stan nebeskome Gostu.«

A danas?! Upiremo prstom u one, koji se često pričešćuju! Vrijeme je mlake vjere! Ne shvaćamo Kristovu želju, ne marimo za Njegovu čežnju: »Dođite k meni svi...« Ne prožima nas tvrda vjera u riječi Gospodinove: »Ovo je Tijelo moje...« — A ni ne bojimo se prijetnje Isusove: »Ako ne budete

jeli Tijela Sina čovječjega i ne budete pili Krvi Njegove, ne ćete imati života u sebi.«

Tako Isus — sužanj ljubavi — ostaje sam samcat dan i noć. Koliko nas puta iz hladnog svetohraništa tužno gleda i veli: »Oh, kad bi vi znali dar ovaj!« A mi? I nadalje ostajemo hladni. Ne razumijemo ljubavi Božanskoga Srca. *Josip Njavro D. I.*

Djeca kod stola Gospodnjega

Čistu i priprostu jednokatnicu u gradiću R. nastavale su dvije vrijedne i ugledne katoličke obitelji: jedna prizemno, a druga u prvom katu. Jednoga dana dođe im u posjete mjesni gosp. kateheta. Čim svećenik prekorači prag kućnih vratiju, već mu pođe ususret brižna kućedomaćica s našim starim hrvatskim i katoličkim pozdravom na ustima: »Hvaljen Isus i Marija!« a zatim za čas poviče gore prema prvom spratu svojoj dobroj susjedi, neka se s djecom požuri dolje u sobu za primanje.

»Dulje od godinu dana nema vas, velečasni, k nama.«

»Žao mi je. Ruke pune posla, a vrijeme leti.«

Ušavši u sobu upita g. kateheta: »A gdje su vam dječica?«

»Odraslija su u školi. Ocevi su na poslu. Zato nam je kuća skoro pusta i prazna. Doma je samo moj Duško i susjedna Milica. Igraju se u vrtu iza kuće. Odmah su tu.«

Uto se evo rastvore vrata, a na pragu osvane susjeda s dvoje djece: kao da su kroz vrata bljesnula dva svježa jutarnja tračka proljetnog sunašca... Dječarac i djevojčica lijepo pozdrave i poljube ruku velečasnomu.

»Što ste radili danas, djeco?«

»Igrali smo se. Loptali smo se. Majčica mi je kupila lijepu lopticu«, čedno će Milica.

»Drago mi je. — Hoće li vam vaša djeca brzo u školu?«

»Mojem Duški i susjedovoj Milici ima već šest godina.«

»Velečasni«, samosvjesno će Duško, »mi ćemo druge godine u školu.«

»A, to je lijepo. — Jeste li, djeco, dobri i poslušni?«

Milica stidljivo obori oči veleći: »To zna mama najbolje.« A Duško pogledava majku i cupkajući po kaputiću doda: »I dragi Isus u nebu«, te pokaže prstićem prema gore.

Gosp. kateheta je dobro poznavao ove dvije čestite hrvatske obitelji, kojima je sv. vjera i vjerske dužnosti i pravi kršćanski uzgoj djece najsvetija i najpreča briga. Znao je, da svi mole svaki dan skupno sv. krunicu; da brižne majke poučavaju dječicu vjeronauk već od najmlađih nogu, još prije škole.

»Jesu li vam djeca već bila kod sv. Pričesti?«

U srcu mi nastani se!...

O Isuse, smiluj mi se,
u srcu mi nastani se!

U njem će Ti biti milo,
Marijino u njem krilo.

U njem su Ti i jaslice
i bijele golubice.

U njem cvatu i ljubice
i ljiljani i ružice.

Sa nebesa i anđeli
nad jaslice doletjeli.

Pa će pjevat svoj Glorija —
Betlehemska melodija!

Pa ćeš bit u mirisima,
svih milina ljubav ima.

U mom srcu duša Tvoja
svog će malo nać pokoja.

O Isuse, smiluj mi se,
u srcu mi nastani se!

Ivan Ev. Šarić.

Duhovna sv. Pričest

Isukrste, duša mi
Primiti Te žudi,
Bar duhovnim načinom
Dođi mi u grudi.

Kad ne mogu za sada,
Da Te primim bitno,
I s Tobom se sjedinim
Stvarno — nedohitno.

Ali prije kajem se
Za sve grijehe svoje,
Što sam njima vr'jeđao
Sveto Srce Tvoje.

Kad mi dakle za Tobom
Duša tol'ko žudi,
Bar duhovnim načinom
Dođi mi u grudi.

Spasitelju, grlim Te
Ko već nazočnoga;
Nemoj nikad rastavit
Od srca se moga.

Dr. J. B.

»O, velečasni! Još su sitna i premlada. Nisu bila ni kod sv. ispovijedi.«

Na to je velečasni stavljao djeci razna pitanja prema njihovom nevinom shvaćanju, a na koja su upadno bistro i ispravno odgovarala: kako je velika razlika između sv. Hostije i običnog kruha; kako je u sv. Hostiji nazočan sam dragi Isus; a Isus je pravi Bog.

Napokon reče g. kateheta majkama:

»Čujte, dobre majčice! Vaša djeca znadu dobro sve, što sv. Otac Papa traži od prvopričesnika. Velika zasluga ide vašem dobrom odgoju. Danas je ponedjeljak. Rado ću doći ovog tjedna još koji put ovamo, da se s dječicom porazgovorim o dragome Isusu i o sv. Pričesti. A onda će djeca primiti sv. Pričest u našoj župnoj crkvi slijedeće nedjelje.«

»Je li moguće«, obje će majke u jedan glas, a razdragana djeca pohrle majkama. Svaka poljubi sva blažena svoje milo čedo u vedro čelo.

»Ovi anđelići nisu navršili ni 7 godina, pa nemaju ni sv. ispovijedi; a djeca mogu pristupati sv. Pričesti još i prije, samo ako znadu ono, što i vaša djeca.«

O da ti je dopušteno bilo proniknuti u milu plavet ovih parova djetinjih očiju, kako se cakle u čistom sjaju bezazlene nevinosti! Osjetio bi blizinu same blaženosti nebeske. Osjetio bi divnu moć blagog šapata samoga bož. Prijatelja malenih, koji je jasno rekao, neka se ovakovima ne brani pristup k Njemu, jer je njihovo kraljevstvo nebesko . . .

*

Svane zora, grane sunce svježeg nedjeljnoga jutra.

Sva župa znade, da je danas svečanost prve sv. Pričesti; znadu svi i imena naših dvaju sretnih anđelčića, koji djetinjom ljubavlju čeznu za svojim dragim Spasiteljem. Na klecalu pred pričesnom klupom kleči u bljelini dječarac i djevojčica, Duško i Milica, ali tako sabrano i pobožno, da postiđuju mnoge mnoge i »pametnije« . . . Uz dječicu kleče i njihovi dragi roditelji, sva njihova ljubljena braća i sekice.

Ovakav prizor dira svakoga, ushićuje sve, pobuđuje na sabranost svakoga župljana i posjetnika Hrama Božjega.

Ovo dvoje sitne, sretne djece bijaše dosada doduše čisto i Bogu milo svetohranište, no p r a z n o svetohranište. Danas se pak polaže u ove male tabernakule ne nebo, nego sam Stvorac i Gospodar nebesa, presveta Euharistija. — Da naše slabe oči ne prekriva gusta koprena smrtnosti, da nam se rastvore duševne oči, dočarao bi nam se neslućeni prizor, koji bi nas svojom veličanstvenošću i skršio. Sjetimo se onoga događaja, kad se arkanđeo Rafael očitovao obitelji Tobijinoj! Svi padoše ničice i dugo je trebalo, dok su opet došli k sebi. A što je jedan anđeo, a što je sâm Bog!

Ne zaboravimo voditi djecu k Stolu Gospodnjemu! Ona će ispuniti onu osjetljivu prazninu, koja dostaput zijeva kod pričesne ograde. —

Duška i Milicu s nasladom gledaju župljani, kako često primaju sv. Hostiju.

Onaj raj, koji odsijeva s čednih očiju, prekrivenih nježnim velom trepavica, ove presretne djece, — ono veliko nebo, koje ispunjuje ova mala srca, prelijeva se i neopazice u grudi sviju, koji s ovakovom djecom žive i rade. Na krilima ovakovih anđelaka uzdiže se cijela obitelj iznad oronule svagdašnjice. Kraj svih dnevnih briga i boli imaju ocevi i majke takove djece, koja već od sitnih godinica žive sa Spasiteljem i za Isusa: pravi raj na zemlji.

L.

Druga zapovijed Božja

Ne uzimaj imena Gospodina Boga svojega isprazno. Jer neće pred Gospodinom biti prav onaj, koji uzme ime Gospodina Boga svojega uzalud (2 Mojs. 20. 7).

Bog nam je među tolikim darovima dao i dar govora, pa treba, da nam jezik u prvom redu slavi Gospodina i njegovo presveto Ime i druga sveta imena.

Sveto je ime Božje. Iz veličanstva prirode zaključujemo na veličanstvo Božje, na neizmjernost, mudrost, dobrotu i svetost njegovu. Kad dakle treba Boga poštivati, kako nam razlaže prva zapovijed, treba i njegovo Ime svetiti, dakle u prvom redu s poštovanjem izgovarati, jer je sveto ime njegovo. Sveto je ime Isusovo, jer je ime našega Spasitelja, Boga i čovjeka. Stoga je i tako moćno. »U ime Isusovo treba da poklekne svako koljeno onih koji su u nebu, na zemlji ili pod zemljom« (Filip. 2. 10).

Sveti se ime Tvoje. Slavimo ime Božje najprije u molitvi. Tu najbolje upotrebljujemo dar govora. Treba da slavimo ime Božje u nevolji. Divan ostaje uvijek primjer strpljivog Joba: »Gospodin je dao, Gospodin je uzeo. Kako se svidjelo Gospodinu, tako se dogodilo. Neka bude ime Gospodnje blagoslovenol« (Job 1, 21). Kad ti je teško u životu, slobodno izgovaraj sveta imena, ali pobožno, a ne iz nestrpljivosti. To je dobra molitva. I kod pozdrava dobar će kršćanin izgovoriti, častiti sveto ime: »Hvaljen Isus«, »S Bogom«.

Grijesi proti drugoj zapovijedi. Dok se mnogi vjernici po crkvama ili kućama Bogu mole i pobožno izgovaraju ime Božje, drugi, nažalost puno veći broj, ne štuju to sveto ime, pače ga preziru i grde. Ne štuje ime Božje, tko ga bez potrebe izgovara, na primjer u šali, iz nestrpljivosti, srditosti ili navike.

Kud i kamo je veći grijeh Boga huliti i psovati (kleti).

Sveta Pričest.

Huli Boga, tko uzimlje Bogu čast koja ga ide i daje drugomu, koja ga ne ide, na pr. kad bi tko rekao: to ne zna ni Bog, ili: ni Bog mi tu ne može pomoći, ili: vrag je stvorio i t. d.

Psovka. Osobito se moramo tu dotaći strašne rakrane našeg naroda. To je psovka ili kako se negdje kaže kletva. Već samo ime nam kaže (psovka — pas), da je to veliko zlo. Kao kad bi čovjek, razumni stvor, lajao! Još je to i gore. To je nešto užasno: tako pogrđivati Boga i najsvetija imena regbi bacati u blato. Najbezobraznije riječi neposredno spajati s najuzvišenijim imenima. Pravi se kršćanin mora čuditi, kako da se iza takove psovke ne sruši nebo na zemlju, kako da ne udari grom u psovača ili da mu ne otpane jezik ili ne ogubavi. Više puta se već tako što strašno i dogodilo. Mnogi su psovači na mjestu bili kažnjeni. Ako se to ne dogodi svaki put, imamo zahvaliti velikom našem Zagovorniku Isusu Kristu, koji odvraća strijele srdžbe Božje, pokazujući svete rane svom nebeskom Ocu. Psovač u obitelji i u poslu ne može imati sreće ni blagoslova. Uvijek će biti nezadovoljan, srdit, kao otrovan. U blizini psovačevoj ocutjet ćeš regbi kužni zadah pakla.

Rak je jedna od najstrašnijih bolesti: izjeda tijelo. Ono trune i raspada se, jer je krv otrovana. Tako i psovka. Kvari srž naroda: mladež, pače već i djecu. Teške li sablazni, ako se djeca nauče psovati od roditelja ili starijih!

Psovka u našemu narodu izazivlje gnjev Božji. Možemo slobodno pripisati razne nesreće i nevolje, što nas tište, našu neslogu i drugo zlo ovomu zlu. I ako se ne popravimo, bojat nam se i gorih zala.

Naša je dakle sveta dužnost moliti se za obraćenje psovača, zadovoljavati za te grijehe, vapiti milosrđu Božjem, da poštedi svoj narod; moramo pokoru činiti, sprečavati psovku i kletvu koliko samo možemo. Najprije dakako da mi sami imamo čista usta! Navečer ne propusti ispitati svoju savjest, pokajati se, odlučiti i k a z n i t i s e, ako si pao u taj grijeh! Tko se često i ozbiljno ispovijeda i pobožno pričešćuje, taj ne će pasti u tu naviku. Opomeni psovača! Ali u pravi čas! Na zgodan način, mirno i lijepo. I primit će opomenu pa će ti kazati: »Imate pravo! Šta ćete? Na-

vika, pogani jezik, ne mislim, izmaklo mi se iz ustiju!« Mlade treba ukoriti i kazniti.

Kad čuješ psovku, žali u srcu, moli se za nesretnika, podaj odmah Bogu čast kojim pobožnim uzdahom.

Na putu u Emaus.

Poštapalice. Petar Barbarić pripovijeda, kako je jednom susreo seljaka, koji bi često govorio: »Jež ti u njedra!« Pita ga, zašto to kaže, a on će: »Tako se čuvam grijeha!« To je već nekako u naravi ljudskoj, da čovjek nešto kaže, kad je nestrpljiv ili srdit. Pa to, prijatelju, kad već hoćeš da što kažeš, da ti je, što no vele, lakše pri srcu, a ti izreci koju nedužnu riječ, što nije grijeh. Tako nije grijeh kazati: pasja capa, pasja para! Hajd u Frkljevce, u šaš, grom te n e ubio i t. d. Nije doduše uvijek baš najbolje, ali eto tako se bar čuvaš psovke i kletve. Samo ne smiju biti takove riječi, koje su slične ružnim riječima. Ili kad bi na pr. mjesto Bog rekao dog ili bob i t. d. Tako već i nije proklinjanje kad se kaže: bome ili dabome, jer se tako čuvaš riječi: da Bog me (ubio).

Prisega (zakletva). Kad za potvrdu da istinito govorimo ili da ćemo se čega držati Boga prizivamo za svjedoka, onda prisižemo. Samo u veoma važnim časovima smijemo se zaklinjati, a ne za svaku malenkost, pa niti stvorenjem, na pr. suncem, dušom, nebom, očima, svecem.

A kriva prisega, osobito još na sudu, je jedan od najstrašnijih grijeha. Kako se ne bojiš, krivokletniče, suda Boga svemogućeg i sveznajućeg?! Kako često čini takav veliku štetu i nepravdu bližnjemu!

Sav ovaj svijet pjeva divnu slavu imenu Gospodnjemu: »Gospodine, gospodaru naš! Kako je divno ime tvoje po svoj zemlji. Jer se uzvisilo veličanstvo tvoje vrh nebesa.« (Ps. 8). Pa kad to čini svijet nerazumni, dolikuje, da u prvom redu čovjek blagosivlje ime Božje i poštuje: »Neka bude ime Gospodnje blagoslovenо odsad i do vijeka. Od izlaska sunčanoga do zapada neka bude hvaljeno ime Gospodnje.« (Ps. 112). *Petar Gertler D. I.*

»MASONERIJA U HRVATSKOJ« III. dio. Knjižicu bi trebao naručiti svaki rodoljub, jer će u njoj jasno vidjeti, kako su framasuni radili i rade protiv Hrvata, oni su najveći dušmani našega naroda. — Naručuje se knjižica kod Moska, Zagreb, Kaptol 29.

Milosti Petra Barbarića

Božansko Srca Isusovo dijeli na sve strane brojne milosti po zagovoru svoga miljenika i sluge Petra Barbarića. Po mnogim krajevima nastalo je pravo uzbuđenje. Na sve strane se govori o ovomu nježnom ugodniku Božjem i o velikim uslišanjima. Radi kratkoće prostora iznosimo ovaj put samo neke zahvalnice. Molimo sve one, koji šalju zahvalnice, da točno opišu milost, koju su dobili. Isto tako treba staviti i svoju točnu adresu. Što treba moliti Petru Barbariću, bilo je javljeno u 1-vom broju ovogodišnjeg Glasnika. — U r e d n i š t v o.

Sin ozdravio na nozi. »Sin mi je dugo vremena bolovao na nozi, rana nikako nije htjela zacijeliti. Počeli smo devetnicu Petru Barbariću i šesti dan noga potpuno zdrava.« — Cišper Ana, Uljanik.

Zaraza u odgojilištu. »U našemu zavodu izbila zarazna bolest. Po zagovoru Petra Barbarića zaraza je odmah prestala i zaraženi ozdravili.« P. S.

Kleveta u zavodu. »Naše odgojilište bilo je u pogibelji da radi klevete izgubi dobar glas. Zavjetovali smo se Petru Barbariću i hvala njegovu zagovoru kleveti se nije povjerovalo.« N. N.

Pogibelj na putovanju. »Velika me pogibelj i opasnost spopade na putu. Brzo se utekoh mladomu i milomu Petru Barbariću, obećah postiti kroz 8 dana i ići pješke u Travnik i pogibelj sretno minu.« — Bekavac, Bugojno.

Teškoće brojne obitelji. Kada je nastupilo sniženje činovničkih plaća to je za mene s brojnom djecom nastalo teško živjeti. Utekosmo se zajedničkom devetnicom Petru Barbariću i dobismo drugo bolje mjesto. Preporučam svakomu njegov zagovor. — Obitelj D. I. Zagreb.

Školske poteškoće. Sarajevo. Prije nikako nijesam mogla naučiti zadaću. Sjedila bih sate i sate, a naučiti nikako. A sada izmolim koji Očenaš Petru Barbariću i naučim zadaću vrlo lako. — Zlata Ješić.

Ranjenik. Zagreb. Teško sam se ranio; krv mi je jako tekla. Bojao sam se, da mi previše ne ističe. Zazvao sam Petra Barbarića, da mi zaustavi krv, što je i učinio. — Zubak Silvo.

Velike izrasline sa tijela nestalo. Milvauke (Amerika). Moja kći Katica imala je veliku kvrgu na lijevoj strani ramena. Utekosmo se devetnicom Petru Barbariću i nakon nje kvrge sasma nestalo. — Katarina Pančić.

Teška desetgodišnja rana na nozi. Goršćaki (z. p. Ozalj). Moja sestra Janja Žganjer je bolovala 10 godina od teške rane na nozi. Utekoh se Srcu Isusovu, da po zagovoru Petra Barbarića pomogne sestri. Obećah pretplatu i zahvalu u Glasniku. Nakon devetnice sestra mi ozdravila. — Sr. sv. Križa.

Bolest oka. Goričko. Strašno me je boljelo oko. Svi lijekovi bili uzalud. Utekoh se Petru Barbariću i odmah je bilo bolje. — Katarina Furkes.

Pomućena pamet se izliječila. Ričice. Mara Pezić žena od 45 godina živčano obolila i pamet joj se pomutila. Vikala je, psovala, hulila na Boga, bacala krunice, stakla u kući polupala, tako da su je morali vezati u lance. Njezina rođakinja došla me pitati, što će raditi. Preporučih neka počme devetnicu Petru Barbariću za njezino zdravlje. Ona je to i učinila. Kućna je čeljad izmolila 2 devetnice Petru. I od početka listopada prestala je vikati. Posve je zdrava. Svakog četvrtka dolazi u Travnik na grob Petra Barbarića i rado pripovijeda o svom ozdravljenju. Kad je žene vide uzdišu od čuđenja: »O milostivi Petre«. — T. Marković D. I.

Operacija. Tolisa. Zagovorom Petra Barbarića lako prošla operacija na oku. — Jurić Miroslav, đak.

Molba. Travnik. Petar Barbarić uslišao molbu. — A. Jelinović, uč.

Namještenje. Zagreb. Zahvaljujem P. Srcu, što mi je po zagovoru Petra Barbarića i Ivana Merza pomoglo u teškim neprilikama oko namještenja. — M. Stank.

U velikim nevoljama. Omišalj. U velikim nevoljama utekle smo se devetnicom Petru Barbariću i bile smo uslišane. — Turato Marija, Kraljić Tomica.

Dak postigao milost. Hutovo. Javno se zahvaljujem Petru Barbariću na čiji sam zagovor postigao milost. — L. K. — Travnik. Petar Barbarić pomogao u velikoj nezgodi.

Posao dobila pošto sam obavila devetnicu Petru Barbariću. — Radman Terezija, Zagreb.

Bolestan želudac. Travnik. Zahvaljujem Petru Barbariću za olakšanje u teškoj bolesti želuca. — Klara Fora.

Sveučilištarka zahvaljuje. Zagreb. Toplo zahvaljujem Petru Barbariću što je uslišao molitvu i svojim zagovorom pomogao. — Anka Šiprak.

Bolest i tri obraćenja. Hrv. Leskovac. Više od pol godine osjećala sam velike boli u vratu, tako da nijesam mogla kretati glavom. Počeh devetnicu Petru Barbariću i već drugi dan devetnice nestalo boli. Zahvaljujem dalje za obraćenje triju osoba, za ozdravljenje jedne bolesnice i jednoga bolesnog djeteta i za namještenje jednom siromašnom mladiću. Petar Barbarić ima osobitu prednost kod dragoga Boga. — N. N.

Kašalj hripavac. Drenje (Đakovo). Djeca mi oboljela od kašlja hripavca. Kako je taj kašalj vrlo neugodan i dugotrajan utekoh se devetnicom Petru Barbariću i obećah zahvalu. I zagovorom Perice kašalj napadno popusti. — S. Asančić.

18 godina boluje na želucu. Bugojno. Već 18 godina bolujem na želucu, nikakvi mi lijekovi ne pomogoše. Bio sam u Sarajevu i u Travniku u bolnici, ali uzalud. Jedna komšinica dade mi sliku Petra Barbarića, savjetova mi da počnem devetnicu i da pođem na grob Petrov. I treći dan se osjetih zdrav i evo osjećam se jako dobro. — Mijo Granić.

Dijete dobilo dar govora. Žepče: Dijete moje komšinice zdravo i razvijeno od 3—4 godine, kada se je jednom prilikom jako prestrašilo. Otada je s teškom mukom izgovaralo još riječ »mama«. Njegova majka učini devetnicu Petru Barbariću i iza svršene devetnice dijete je opet čisto i jasno govorilo. Isto zagovorom Petra Barbarića prijatelj mi ozdravio od teške bolesti, a ženi prošla ruka. — Pavković-Jukan.

Janjina na Pelješcu. Velebna manifestacija vjerske misli. — Blagoslov barjaka Društva Srca Isusova.

Dan 19. januara ostati će duboko usađen u duši svakog katolika naše lijepe Janjine. Već dan prije došao je Veleč. O. Pavao Dodić franjevac na Kuni, da pripravi za ovu svečanost Djevojačko Društvo Srca Is. i Katol. Omlad. Društvo SKOM. Svečanost je započela slijedećim redom: u jutro zajednička Pričest Društva Srca Is. U 10 s. svečana sv. Misa, koju je očitao O. Dodić i održao divni i aktuelni govor »o vjeri«, kojim je govorničkom vještinom zanio svakoga. Popodne u 2½ s. skupila su se sva Društva i skoro sva Janjina pred župnim dvorom. Kad su zaslavila zvona uputila se povorka, koju su pratili svi crkv. barjaci nošeni od mladića SKOM. Kad se pojavio novi barjak Društva Srca Isusova praćen kumovima Preč. Don Ivanom Kinkela i gdicom Franicom Kalafatović, mnogo se oko orosilo toplom suzom od ganuća. Povorka se kretala uz pjevanje himne Bož. Srcu Isusovu, kroz okićene ulice do župne crkve, gdje ju je dočekao mjesni župnik i otpratio na mjesto određeno za

blagoslov. Prije samog blagoslova barjaka održao je prekrasni prigodni govor O. Dodič, kojim je u velike obradovao roditelje i mnogobrojnu publiku, koja je napunila prostranu crkvu, skoro kao i na dan mlade Mise. Nakon govora, blagoslovio je isti Otac novi barjak uz svečanu asistenciju. Svečanost se zaključila ugodnom zakuskom u Dvorani Društva SKOM, koju je pripravno ustupilo i svečano je iskitilo za ovu prigodu. Bile su održane i prigodne nazdravice, među najljepšim je sigurno ona preč. Don Iva Kinkele kao kuma zastave i O. Dodiča, kojeg je naša mladež silno zavolila radi njegove popularnosti i ljubavi koju posvećuje mladosti. Na koncu je mjesni župnik i voditelj društva Don Kosto Selak toplo zahvalio svima i naglasio da neka ustraju svi u započetom radu sa geslom: »Sve za Boga i narod!«

Don Kosto Selak, župnik.

Čakovec (Medjimurje). Naše društvo Presv. Srca Isusova lijepo napreduje. Od g. 1931 do sada stupilo je pod naš barjak do 260 članova i članica. Mi smo od srca zahvalni našem upravitelju Mnp. O. Mihaelu Trohi, koji se brine i bdije nad našim društvom, da što bolje napreduje. Na Svijećnicu o. g. imali smo primanje, gdje je stupilo 50 novih članova i članica. Naši članovi savjesno vrše svoje dužnosti u pohadanju sv. ispovijedi i Pričesti. Svaki prvi petak u mjesecu imamo Misu sa presvetim, isto tako i svaku prvu nedjelju, a poslije podne nam drži Mnp. O. upravitelj dirljivu propovijed, zatim je blagoslov i sastanak članova. Na Svijećnicu o. g. izabran je novi upravni odbor, kojeg do sada nismo imali, nego je vodio sam Mnp. O. upravitelj uz pomoć glavarice sestre Agate Vincetić. Njoj smo od srca zahvalni na njezinom trudu, što se je brinula, da se poveća broj članova, da bude na što veću slavu Presv. Srca. U subotu, 4. siječnja 1936., slavili su naši vjerni članovi Presv. Srca, Bistrović Franjo i Marija, svoj zlatni pir. U 8 sati krenula je iz kuće jubilaraca povorka, uz pratnju svoje brojne djece i unučadi, u župnu crkvu. Ovdje se je na njihovu nakanu služila svečana sv. Misa. Sv. Misu služio je O. Solan, uz asistenciju O. Stanka i O. Bona. Prije sv. Mise održao je O. Solan dirljivu propovijed, o našim jubilarcima, gdje je ocrtao njihov krepostan život. Poslije propovijedi, obavio se je obred zlatnog vjenčanja. Pod samom sv. Misom primili su jubilarci i svi članovi njihove obitelji sv. Pričest. — Mi im od srca čestitamo na ovoj rijetkoj slavi i što su, uz pomoć Presv. Srca, odgojili svoju djecu u strahu Božjem.

Odbor.

Lepoglava. Naše Djevojačko društvo imalo je 1. siječnja 1936. 192 članice. Sada ih se pet udalo pa je ostalo 187. — Svetih Pričesti (naknadnih) primile su članice u g. 1935. 4.561. Naše članice kroz cijelu godinu dnevno mole krunicu kod sv. Mise na nakanu Apostolstva molitve, koja je svaki mjesec štampana u Glasniku Srca Isusova. — Poslije zadnjeg izvještaja priredilo je naše društvo četiri predstave: dvije pobožne i dvije šaljive. I sad vježbamo vrlo lijep igrokaz »Sveta Elizabeta«.

Naše društvo stalno čisti crkvu, pere crkveno rublje i kiti oltare. — Kadgod članice mogu doći na pogreb odraslih župljana, pjevaju mu žalobnu pjesmu i mole krunicu prateći pokojnika do groba. — Tako slavimo Boga prema svojim silama.

Lenka Ledinščak.

Preloščica. Dne 25. veljače imali smo dan klečanja. Došli su i susjedni župnici, da pomognu našemu preč. Ljudevitu Šusteku. Taj dan je bila zajednička sv. Pričest Domagoja, isto i Marijine Kongregacije. Sv. Misu u 11 sati imao je preč. župnik iz Gušća, a preč. Dr. Hulenić izrekao je divnu propovijed. Bilo je i Križarica iz Sunje. Crkva je čitav dan bila puna naroda. — Naša župa prima 51 Glasnik Srca Isusova, 14 Glasnika sv. Josipa, 9 Naše Gospe Lurdske, 5 sv. Ante, 2

Gospe Sinjske, 1 sv. Franje i 10 komada Hrv. Straže. *Ivan Gregurić.*

Desinić. Živimo i radimo. Prošle godine primljeno je u naše Djevojačko društvo 30 novih članica, 9 ih se udalo i 1 je umrla. Za sada nas imade 139 članica, koje revno dolaze na sv. sakramente i sastanke. Sastanke držimo dvaput u mjesecu, jedan jedan crkveni, a jedan izvancrkveni. Crkvenoga drži nam velečasni gosp., a izvancrkveni glavarica. Za Božić davalo je naše djevojačko društvo zajedno sa križarima predstavu »Rođenje Kristovo«. Taj svoj prvi nastup izveli smo odlično, i narod je bio vrlo oduševljen. A čist prihod od ove predstave namijenili smo siromašnoj školskoj djeci. Zasluga je to većim dijelom našeg preč. gosp. V. Komeričkog, koji nas neumorno poučava, i vodi brigu oko naših društava da napreduju. *M. Slonjšek.*

Tuhelj. — Živi i naše društvo S. I. — Brojimo oko 200 članica — premda ih se udalo 11 u god. 1935. — a 3 isključene. Draga nam sestra Veronika Burić, kao izabrani cvijetak našeg društva otišla je u samostan, da se žrtvuje za sve nas. — Kao niz godina tako smo i u 1935 g. nastojale uz pomoć Božju da što više poradimo na slavu Božju. Zato smo svečano slavile sve blagdane osobito naša proštenja — kao Vel. Gospu, za koju imademo naročitih priprava, pa polazak na M. Bistricu, Sv. Gore te blagdan Tijelovo, Uskrsnuće i t. d. U te dane vidi se sav trud i nastojanje članica oko slave Božje te napretka i boljitka društva. — Najviše nas veseli kad možemo pomoći što kod duh. vježbi. Na našu sreću bile su duh. vježbe muževa i mladića u našoj župi. Sudjelovale smo i kod narodne slave kod proslave »Lijepe naše« u Zelenjaku na dan otkrića spomenika — a najviše s tim što smo pravile silne vijence za nakit. — Sastanke točno održavamo, kao i mjesec. zajedničke Pričesti te klanjanja svake prve nedjelje. Kao naknadu Bož. S. I. prikazale smo kroz 1935. god.: sv. Pričesti 2.635, Sv. Misa 3.382, Krunica 7.492, Žrtvica 10.498, Molitava 5.212, Zlatnih krunica 379, Otajstv. pohoda 144, Dobrih djela 211, Devetnica 1.

Ljubica Stanković, glavarica.

Biograd na moru. Naše križarsko sestrinstvo uzelo si je za zadaću širiti što više slavu i čast presv. Srca Isusova, zato svoju zajedničku sv. Pričest prima baš na prvu nedjelju u mjesecu, koja je posvećena presvetom Srcu. Kako je lijepo vidjeti, gdje mladež pristupa k Stolu Gospodnjemu, da primi u srce svoje Onoga — koji najvećma baš ljubi mladost.

Roditelji su svi sretni, kad vide, kako njihova djeca hoće da budu djeca Srca Isusova. Lijepi broj sv. Pričesti svake prve nedjelje u mjesecu, djeluje do suza. U isti dan poslije podne obavljamo uru klanjanja presv. Srcu. Nedavno smo svečano proslavili sv. Anastaziju, našu župsku zaštitnicu. Na samu svečanost došao je i preuzv. gosp. biskup Dr. J. Mileta, s kojim smo se eto i fotografirale.

Biogradanka.

Dubašnica na Krku. Naše djevojačko društvo Bogu je zahvalno, što ima dobrog i požrtvovnog župnika vlč. Ivana Ilijića, koji s najvećom radošću vodi naše društvo. Svake prve nedjelje drži nam sastanak, na kojem nam drži krasne govore ili čita koji članak iz našeg milog Glasnika Srca Isusova. Sv. Pričest primamo svakog mjeseca, a nekoje i više puta u mjesecu. Redovito klanjanje držimo svake druge nedjelje u mjesecu. Sedam nam se je članica udalo, ali dolaze neprestano nove. *M. Hržić.*

Mače. Naše djevojačko društvo presv. Srca Isusovoga, primilo je u prošloj god. 1935. 3.597 svetih Pričesti. Zajedničke sv. Pričesti imademo redovito svake prve nedjelje u mjesecu kao i sastanke. Novih članica primljeno je 17, a 8 se udalo, i 2 umrle.

Ana Švenda, glavarica.

Žakanja. Naše Djevojačko društvo radilo je čitavu godinu. Prošle godine navršilo se pet godina našega opstanka. Tom zgodom primljeno je 19

novih. Prisustvovale smo kod svih svetkovina osobito proslave Srca Isusova. Umrla je vrijedna članica pjevačkog zbora Katica Dolinar.

M. Zdenčaj.

Krčulji u Primoštenu. *Rad Križarskog Sestrinstva.* Udaljeni smo od župne crkve 8 km. Ali dragi se je Bog pobrinuo te nam je dao požrtvovnog Božjega slugu vel. Don Ivana Ivanetića rodom iz Slavonije. On se za nas neumorno žrtvuje na što mu veoma zahvaljujemo; neka mu plati dragi Bog. Naše članice idu k svetoj Misi marljivo, a tako primaju i svete Sakramente. Dao Bog da i narod pođe istim putem, jer ima vrlo hladnih. Kroz prošlu godinu naše je Društvo prikazalo: sv. Misa 1.143, sv. Pričesti 1000, duhovnih sv. Pričesti 5.000, dobrih djela 600, žrtvica 8.400, strelovitih molitvica 9.200, sv. krunica 30.000.

Gašperova Filipa, voditeljica društva.

Staro Petrovoselo. Djevojačko društvo Srca Isusova broji sada 48 članica. Tokom prošle godine primljeno je 566 sv. Pričesti.

M. Vlah.

Oštrc. Vel. Adam Simečki upravo nas je preporodio. Trudi se i muči se, da se svi divimo. Brine se i za žumberačku župu. Narod se upravo preporađa. Osnovao je i tri društva: Križare, Djevojačko društvo i društvo muževa. Bog ga poživio!

J. Mihovilić.

Gornji Vidovec. Prije tri godine osnovali smo u našem selu Pjevački zbor Srca Isusova pod vodstvom domaćeg samoukog sina Vrbanec Josipa. Samouk je, ali silno napredovao. Slušamo našeg »kantora« pa zato pjevamo i četveroglasno. Vježbamo se u našoj kapeli sv. Vida, gdje imademo, male ali dobre orgulje. Pa kako u našem društvu Presv. Srca Isusova u Čakovcu nema pjevačkog društva, to smo mi već više puta nastupili za vrijeme društvenih sv. Misa i skupština.

Pjevački Zbor Srca Isusova.

Oštarije. Naše Djevojačko društvo Srca Isusova lijepo napreduje. Na dan 5. siječnja ispovjedile su se 63 djevojke a sv. Pričest ih je primilo 67.

Badnjak R.

NASVAK ZAHVALNICA IZ 3. BROJA OVE GOIDNE.

Velika Kopanica: M. M. Ozdravio od tri bolesti bez potrebne operacije, kad se molio Presv. Srcu, Lurdskoj Gospi i Petru Barbariću. **Vinagora:** T. O. Srcu Isusovu i Petru Barbariću za ozdravljenje sina. **Vrbanja:** Adela Postružin piše: Sin mi stradao od groma, bio je silno opečen, tako da liječnici nijesu imali nade u život, jer je izgorio do pojasa. U nesvjestici se mučio da je bila grozota. Ja majka utekoh se živom vjerom i čvrstim pouzdanjem Srcu Isusovu, obećah zahvalu i milodar Glasniku i sin mi je ozdravio na svačije čudo. **Vrbovska:** K. M. Uslišana molitva od Srca Isusova zagovorom te Prečiste Djevice i Bl. Križevčanina. **Zagreb:** Z. Š. Zagovorom Petra Barbarića tri milosti Presv. Srca. — J. V. Sretan porod i ozdravljenje muža. — F. P. (št. šum.) Presv. Srcu, Bl. Dj. Mariji, sv. Tereziji, sv. Anđelima, biskupu Langu, Ivanu Mersu, Petru Barbariću za pomoć kod učenja, kod bolesti jedne osobe i za uspjeh na važnom ispitu. — M. R. Sv. Tadej uslišao prošnju. — P. K. Srce Isusovo pomoglo u bolesti. — Z. D. Pomoć Srca Isusova. — I. K. Uslišane molbe i milosti od Srca Isusova i svetaca. — O. M. Milosti kod operacije i porođaja. — S. J. Htio sam brojnoj dieci osigurati krov nad glavom Utekosmo se svi molitvama Srcu Isusovu i upravo čudesnim slučajem kupismo sretno i gradilište i kućicu, tako da se iza 6 mjeseci neprestano čudimo. — M. K. Primljene milosti iza obavljene devetnice. — V. F. Uslišalo molbu. — A. M. Nedužan bio otpušten iz službe, utekoh se Srcu Isusovu devetnicom i početkom druge devetnice bio opet primljen, dapače i žena dobila namještenje. **Zlatar:** R. V. Uslišana prošnja.

Nastavak na 3 stranici omota.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

NASTAVAK ZAHVALNICA SA STR. 152.

Akron Pa: M. A. Srcu Isusovu, Marijinu i Petru Barbariću za pomoć u brizi. **Bošnjaci:** Z. M. B. Milost zagovorom Petra Barbarića i sv. Ante. **Brezarić:** M. J. Zdravlje u glavi zagovorom sv. Roka. **Brod Slav.:** A. R. Dijete ozdravilo od upale porebrice, a ja od upale uha. **Frkanovec:** A. Š. Sretno rodila i oslobodilo muža od velike nesreće. **Garešnica:** S. M. Milosti sv. Obitelji i zagovorom svetaca našla izgubljene stvari. **Durdić:** I. H. Ozdravila noga i dijete. **Hlebine:** V. F. Milošću Raspetoga ozdravio slabi šogor od teške operacije. **Hreljin:** J. Š. Sin ozdravio od izmrcvarene noge a i meni mnoge milosti. **Hutovo:** P. A. Čitajući u Glasniku zamolio sam i ja upravo velike milosti i sve sam dobio. Hvala Srcu Isusovu! **Ivanska:** S. I. Preporučio se Mukama Isusovim, ozdravio. **Jajce:** D. B. Opasno bolesna kćerka ozdravila. **Jakšić:** R. K. Ruka djeteta ozdravila. **Kašt:** J. B. Milošću Srca Isusova muž dobio posla u Kanadi. **Koprivnica:** D. N. Srce Isusovo po zagovoru svoje Majke i sv. Ante pomoglo kod polaganja mature meni i još jednoj dragoj osobi. — M. K. Zdravlje. **Lekenik:** M. J. U mnogim pogibeljima pomoglo Presv. Srce. **Lemeš:** G. S. Sretan uspjeh u školi. **Lepoglava:** M. C. Mnoge milosti. **Lipovljani:** K. M. Sin sretno svršio maturu i druge milosti. **Mali Bukovac:** M. Š. Ozdravljenje. **Malinska:** L. S. Zagovorom sv. Ane sretan porod. **Novakovec:** I. M. Liječnici ne pomogoše, ali mi Srce Isusovo izliječilo prsa. **Novinger:** K. J. Srce Isusovo po zagovoru svetaca očuvalo od nesreće. **Ostra Luka:** A. K. Sretan porod. **Potok Popovača:** J. I. Sv. Terezija i sv. Petar u okovima isprosili željenu milost. **Prelog:** M. R. Pomoć u potrebama zagovorom Majke Božje Bistričke i sv. Josipa. **Rečica:** J. M. Mnoge milosti od djetinjstva, u ratu, dobio pravednu parnicu, marva ozdravila. Upravo bih mogao roman napisati od bezbrojnih milosti, koje mi je učinilo Srce Isusovo. **Sisak:** F. V. Milosti i sretna operacija. **Skakava Gornja:** K. I. Dijete oboljelo na lijevoj strani i nije gotovo ništa vidjelo. Liječili ga godinu godinu dana bez pomoći. Utekosmo se Srcu Isusovu, obećasmo zahvalu i dijete ozdravilo. **Solin:** M. P. Srce Isusovo zagovorom Gospe Lurdske, sv. Terezije i biskupa Langa pomoglo u teškoj bolesti. **Sombor:** Č. E. Kćerka ozdravila. **Split:** N. K. Srce Isusovo i Marijino i Petar Barbarić pritekli u velikoj potrebi. **Subotica:** O. S. Kćerka Julija ozdravila. **Sunja:** K. H. Zet, koji ima djecu dobio namještenje. **Virovitica:** H. A. Presveto Srce poslalo nam uzornoga gvardijana o. Anđela Novaka, koji se mnogo trudi da obiđe kuće, osobito sada o blagoslovu kuća, što je za nas velika utjeha. **Sv. Vid:** I. S. Zagovorom sv. Bernardice primio uzajmljen novac. **Šid:** T. A. Milosti. **Tršće:** D. Č. Ozdravljenje majke i milosti. — F. T. Ozdravljenje. — Lj. J. Srce Isusovo utješilo. **Vareš:** D. A. Milošću Srca Isusova zagovorom Petra Barbarića muž dobio posla i očuvan od dušmana. **Velika Ludina:** F. S. Pomoć u bolesti i mir u obitelji. **Verunić:** M. G. Srce Isusovo dalo, da sam toliko novca dobila, te sam mogla platiti Kalendar Srca Isusova. **Virje:** A. Š. Srce Isusovo uslišalo dvije devetnice. **Vel. Konak:** M. V. Ozdravila mala unučica i mnoge milosti. **Virovitica: A. P.** Srce Isusovo po zagovoru Petra Barbarića vratilo zdravlje najdražemu biću na svijetu. **Vranovci** A. L. Molbe uslišane, nestalo strašnih boli u glavi. **Zagreb:** B. A. Pomoć kod dvije operacija. — A. M. Započela devetnicu i gle četvrti dan dobijem namještenje. — A. B. Uslišana molitva. — A. S. Duhovna milost od Presv. Srca zagovorom sv. Jude Tadeja. — B. J. Milosti. — C. M. Majci Božjoj Kamenitih vrata i sv. Josipu za napredak u školi. — L. D. Srcu Isusovu, Mariji Bistričkoj i sv. Anti za milosti. — M. D. Ozdravljenje unuke. — D. K. Ozdravio na želudac zagovorom Petra Barbarića. — A. J. Primljene milosti. — L. K. Mislila, da ne ću moći othraniti svoga sinčića, ali je Srce Isusovo pomoglo. — J. K. Majka Božja Bistrička uslišala prošnju. — M. R. Ozdravljenje djece. — I. S. Sv. Juda Tadej uslišao molitve. — A. Š. Ozdravljenje i druge milosti po zagovoru Majke Božje i Petra Barbarića. — M. T. Milosti. — O. B. Presv. Srcu Isusovu, Srcu Marijinu, sv. Josipu, sv. Tereziji za primljenu milost. **Banja Luka:** N. F. Dobila željeni stan. **Bednja:** M. M. Srce Isusovo pomoglo u nevolji. — J. Š. U teškoj bolesti i bračnoj neslozi pomoglo Srce Isusovo. — A. B. Pobjeda kod suda. — C. C. Duševni i tjelesni mir u cijeloj obitelji. **Bijeljina:** E. S. Sretan porod i mnoge milosti. **Bribir:** M. A. Sretno prodala ulaznice za zabavu u korist društvenog barjaka. **Busovača:** A. D. Milošću Srca Isusova po zagovoru Petra Barbarića ozdravilo dijete od bolesti reume i dijete prošlo dobro na ispitu. **Carevdar:** M. Š. Uslišana molitva u velikoj žalosti.

(Nastavit će se)

Poštarina plaćena u got

Glasnik Srca Isusova

SVIBANJ 1936
UPRAVA ZAGREB 1/147

GLASNIK PRSV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 SVIBANJ 1936 BROJ 5

Slikao Ivan Tomljenović

»DAJ MI DA TE SLAVIM, DJEVICE MARIJO . . . !«

KRALJICE I MAJKO NAŠA!

Kraljice svibnja i majko naša, evo nas opet pred sliku tvoju; okitili smo je cvijećem i zelenilom, da Ti pokažemo, kako mislimo na Te i ljubimo Te. Došli smo k Tebi i htjeli bismo Ti zapjevati himnu slave i sreće, kao što je pjevaju razdragane ptice po našim vrtovima. Ali naša su srca nekud prignječena tugom i bolju i radije se tuže nego li pjevaju.

Majko, mi svi danas patimo, te molimo Tvoje majčinsko srce, da blagom svojom rukom liječiš rane i tažiš naše boli. Iznijet ćemo ti uz kitu cvijeća neke naše nevolje, da nam pomogneš u njima.

Mi trpimo, Majko, tako jako radi nesigurnosti u životu. Danas ćemo se još probiti, ali šta nas čeka sjutra, ne znamo i bojimo se toga. A mnogima je već i danas tijesno. Nemamo ni kruha u kući, ni ruha na sebi, a odakle da ga dobijemo? Radimo i znojimo se po danu i noći, a plod našeg rada često je tako malen. Iako je naš rad težak i ubija u nama često ne samo tijelo nego i dušu, ipak smo sretni, ako bar njega ima — jer koliki ne znaju na što da metnu svoju ruku, da zasluže potrebni svagdanji kruh!

I ne bi to bilo tako veliko zlo, kad bismo mi imali ljubav prema Bogu i pouzdanje u njega. Majko, mi znamo, da je to glavni razlog današnjega zla. O nauči nas, Majko, pravoj vjeri i čvrstom pouzdanju!

A ni dobri nismo. Svi mi želimo samo, da bude nama ugodno i lijepo, a za drugog se ne brinemo i radi naše koristi brzo smo spremni da njemu pribavimo tešku bol i nevolju. Manjka nam ljubav spram Boga, zato nemamo ni ljubavi spram bližnjega. O daj, Majko i Kraljice naša, isprosi nam tu dvostruku ljubav!

Koliko nesloge i mržnje vlada u našim obiteljima! Svaki traži samo sebe bez obzira na drugog; ocevi i majke ne će da preuzmu na se brigu i trud za djecu, da ih onda odgoje prema Božjemu zakonu, da im budu na čast i pomoć u starosti. A kako često djeca zaboravljaju patnje majke i oca, te ih nečovječno žaloste i zlostavljaju. A koliki žive tako, kao da uopće nema razlike između dobra i zla, kreposti i grijeha, ni ne osjećaju grižnju savjesti i potrebu, da se poprave. — O moli se, Majko, za njih! A ne zaboravi ni našega Hrv. Naroda, kojeg si toliko branila i štitila.

Eto, Majko i Kraljice naša, to su neke potrebe i nevolje naše, koje Ti sa kitom cvijeća i pjesmom stavljamo na svibanjski oltar. Ti si tako dobra i tako moćna, pa nam isprosi olakšanje, pomoć i utjehu. Da budemo ljudi zakona Božjeg i ljubavi njegove, da imamo ono, što nam je nužno, a onda tu i tamo da dođe i kapljica sreće i utjehe u srca naša, pa ćemo Ti pjevati pjesmu hvale i slave — dobra Majko i Kraljice naša . . .

Kraljici svibnja

Kraljice, sa koje dvanaest zvijezda svijeti!
I svibanj je dar nam ruke kraljevske Ti.
Pružila si dlane, s njih se zrake liju;
Ko sunčana rijeka i val cvjetni kriju
Sve posvuda: stablo, grm, livadu, stijene;
Dižu žarom ledne okove vodène,
Glas valima srebren davaju, u kojem
Ko loretska zvona da se glase pojem.
Lijer si žezlom takla, i zemlja Ti niže
Sto tisuć kaležâ, za prinos ih diže;
U njima žrtvena krv su kapi rose,
Iz njih lako mili mirisi se nose
K modrom visu ko sa žrtve Abelove.

I moj oklop zrake prolomiše ove;
Srca bijeli cvijet ko kalež otvara se,
Od peluda zlatan gori on i sja se;
Krv u njemu šumi, kapljama se stvara
Naličeć na svetu Žrtvu sa oltara.
Svaka kaplja želi rujnom ružom biti,
U vijencu o Tvoje podnožje se viti,
Prionut ko zvijezda za rub Tvog odijela,
Da s nje svima pogled pali ljubav vrela.
Ruke su mi spete u molitven ovaj
Ko da tkaju rese štoli ljiljanovoj.
A čist ronim biser oku iz dubljine,
Da plašt optočim Ti nebeske modrine,
Kojim Ti ćeš, Blaga, za sveg čuvat žiča
Najslabije dijete, tako slabog bića,
Da podnijelo ne bi u pravde plamènu
Kao sunce čistu Sina Tvoga zjenu.

Ksaver Dvořak.

Srce Marijino — utočište naše

Mjesečna nakana za svibanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Marijo, zašto najnutarnjijom nutrinjom našega biča prolaze drhtaji neodređenog zadovoljstva, bezazlene sigurnosti i neke dječje sreće, kadgod se sabrano sjećamo Tvojega imena, kadgod s pobožnošću sklapamo ruke, da prignutih koljena izgubimo svoj uporni pogled u nedokučivoj dubini Tvojih očiju? — Zašto Tvoja pjesma i bezbrojni napjevi, kojima Te još od krhke mladosti opijevamo, nalaze tako duboku jeku u našim dušama? — Zašto naše čas uzbuđeno čas klonulo srce osjeća tako čudnu olakšicu i nutarnje smirenje, kad god

se za pomoć okrene Tvojemu prečistom Srcu, zašto naše usne same od sebe pridaju tom Tvome Srcu naziv — u t o č i š t e g r j e š n i k a?

Zašto? Na to sam pitanje, Marijo, zbunjen, kao što je zbunjeno ono nedoraslo čedo, štono se iznenađeno rumeni i smeteno obara prozirnu živost svojih zjenica, jer ga izvjedljivi ljudi zapitaše za stvar na svijetu po nj najrazumljiviju: zašto ono ljubi svoju mamu. — Zbunjeno je čedo, a zbunjen sam i ja, a oboje imamo pravo. Ta na najjednostavnije se stvari najteže odgovara. Njih čovjek sam po sebi ili razumije ili ne razumije: rastumačit mu se ne mogu. — A tko od nas ne razumije, tko je — m a j k a?

Majka! To je ono biće na zemlji bliže od svih najbližih, ono, koje je od svojega mišićja satkalo naše mišićje, iz svojih žila pretakalo u naše žile; svojim bolima dalo svijetlo našemu tijelu, s ljubavlju ga hranilo, s pomnjom njegovalo. — Majka, to je ona draga i požrtvovna žena, koja se — nekad sa zebnjom, nekad sa radošću, no uvijek s ljubavlju — nadvijala nad naše sićušno tijelo i naš život pitala svojim životom, naše spavanje plačala svojim bdijenjem, našu razonodu svojim umorom; ona žena, koja je za naših dječjih vrućica bolovala s nama i svojim suzama blažila silovitu žarost naših sljepočica.

Majka, to je ono biće, koje je prvo zamjećivalo bore našeg zamračenoga čela i zamišljenu daljinu našeg umornoga pogleda; ono, koje je prvo odgonetalo ne izjeda li nas kakova briga, ne rovari li tuga ili mora u našim grudima. Kad nam je zaprijetila pogibelj ili nesreća, njeno je srce prvo zastrepilo, njeno se čelo zajedno s našim naoblačilo. Kad nas je bolest nemoćne u postelju složila, ona se svaki čas otimala poslu i odmoru, da se nađe uz naše uzglavlje. Kad nas je služba, nužda ili zvanje pozvalo daleko od obiteljskog ognjišta, njeno se oko prvo osuzilo i njenog pogleda ni najveća udaljenost nije mogla da umori. Slijedila nas je u mislima, pratila u brigama, nosila u srcu, spominjala — u molitvama. — A kad se po posebnom Božjem Promislu, koji i svoje najdraže u ljubavi kuša, jednoga dana i pred majkom otvorio onaj četverouglasti zemljani prostor, da u svoju grobnu vlagu primi i zavije rod njenih grudiju, onda je u tim grudima provalio još veći grob, još pustiji bezdan. Majčino je srce ostalo slomljeno i ona je najradije voljela, da zamijeni svoj rod u toj glinenoj pustoši, ili da se zajedno s njim u njoj izgubi. — Majčino je srce u tim časovima satrto, ali duša majčinska i pod tim udarcima ostaje snažnom. Snažnom, da s predanjem za Marijom ponovi: n e k a b u d e; snažnom i velikom, te i druge utješi. Majka je žena, ali žena — j a k a.

To nam je majka. To si nam eto i Ti Marijo. To i još više, neizrecivo više. Ti si nam, Marijo, Majkom, jer nam je tvoje djevičansko krilo dalo Onoga, koji je naš Spas; Ti si nam Majkom, jer si i nas sve, u Njemu i zajedno s Njim, u mukama i u ljubavi porodila na novi božanski život.

Ti si nam, Marijo, dala Krista Isusa. Tri puta se na dan toga zahvalno sjećamo i uz muklu jeku zvonâ pobožno molimo: I Riječ je Tijelom postala i prebivala među nama. Rodila si nam Isusa, no Ti si znala, da Isus ne dolazi sam. Znala si, da je on prvo-rođenac, iza kojega i u kojemu dolazimo — mi svi; da je on Glava onoga Tajinstvenoga Tijela, kojega smo mi svi udovi, svikolici, koji pripadamo Njegovoj Crkvi. — Znala si, da Isus nije došao na zemlju sebe radi, pa ni Tebe

Royer—Lionel:

Kraljica Svibnja

radi, nego n a s radi. »Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao s nebesa i utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice«, dnevice tako ponavljamo u misnome Vjerovanju.

Ti si znala, da, rađajući Isusa rađaš Otkupitelja, koji će svojim smrvljenim udovima, napuštenom dušom i satrtim srcem ispaštati za naše grijehe, koji će svojim razrovanim, na križ razvučenim tijelom otkupiti čovječanstvo. Znala si da češ rađajući Njega — »Č o v j e k a b o l i« i ti sama biti — »ženom boli«. Jer gdje srce Sina pati, tamo se i majčino u dvoje kida. I kidalo se to tvoje srce, kad je gladeći i stiščući one nježne ručice u duhu promatrala, kako će ti dlanovi jednoga dana biti razvaljeni, ti prstići zgrčeni; kako će te nevine noge, — koje će se, samo da drugima učine dobro, cijeloga života obijati po palestinskom kršu, biti jednoga dana čavlima smirene na surovo deblo uzdignutoga krsta; kako će te se te male usnice, koje češ Ti s toliko nježnosti i strahopočitanja cjelivati, koje će se širiti i skupljati, samo da izgovore riječi ljubavi i dobrote, riječi molitve i blagoslova nad ispačenim gomilama nad klonulim čovječanstvom, kako će one biti pljuvane i bijene; kako će ti divni obrazi, koji su toliko puta bili privijani na Tvoje majčinske grudi biti — ćuškani; i kako će to Srce, koje je u svojim kucajima znalo samo za ljubav, biti proniknuto od žalosti, zgnječeno od boli i konačno — oštricom surovoga koplja probodeno.

Ti si, Marijo, sve to znala, i ipak si rekla onaj spasonosni »neka bude«. Rekla si ga i po njemu pristala, da dijeliš otkupiteljske patnje svojega Sina. Pristala si da budeš majkom-mučenicom, da ti oštrica najavljenog mača cijeloga života probada srce. Pristala si, jer si znala, da je to nama na spasenje: Ti si nas ljubila i zato si pristala, da budeš našom Majkom.

Mi to znamo. I baš zato, Marijo, jer to znamo, jer u svakoj žilici osjećamo, da si nam Majkom, da smo te skupo stajali, i da nas stoga strastveno ljubiš: zato je, Marijo, i naše pouzdanje u Te — nepokolebivo.

Zato se, Marijo, već i jedva prohodalo kršćansko čedo s pouzdanjem povlači i s povjerenjem premeće oko Tvoje slike ili Tvojega kipa. Kano da je mladano s mlijekom kršćanske majke usisalo i pouzdanje u Te — zajedničku Majku. — Zato se i neiskusno djevojče i nedoraslo momče s predanjem povjeravaju Tebi, Majci dobroga savjeta, da ih vodiš u životu, kojega još ne poznaju, a od kojega im gorčine možda već protrnuše nerazvijeni zubi. — Zato se Tvojemu srcu utječe i mlado đače i duboki učenjak: ono, da ga pomogneš u dnevnoj školi i godišnjim ispitima, ovaj, da ga uvedeš u dublje poznavanje istine: D j e v i c a s i T i p r e m u d r a i p r i j e s t o l j e M u d r o s t i. — Zato se k Tebi u svojim suzama i svojim skrbima, u svojim žalostima i svojim potrebama obračaju majke, k Tebi — M a j c i l j u b e z n o j i D j e v i c i v j e r n o j. — Zato se tvom Srcu priklanjaju teška i ozbilina muška čela i mole Te, da uneseš svijetla, topline, nježnosti, a možda i iskrenosti u njihove katkad opore duše. — Zato te bolesnici zazivlju, da im skineš ili umanjiš breme dnevnoga bola, ili da im bar svakako dadneš snagu pregaranja i milost nutarnjeg smirenja. A Ti to i daješ: Ti — Z d r a v l j e b o l e s n i h. — Zato se s neslomivim pouzdanjem tvojemu Srcu prikučuju i oni, za koje bih se drznuo reći, da su tvoja mezimčad: g r j e š n i c i. Makar im je grijeh možda već iscijedio srce, a starost opustila dušu, oni ipak znadu, da skrušeni uvijek smiju do Tebe, da im pokajanje Ti uvijek očekuješ. Kada se sve čini izgubljenim,

kad se već svi izlazi drže zabušenima, kad su sva razočaranja proživljena i sve gorčine ispite, još i onda, dâ, baš onda im u dubini duše nešto tiho tihano douškuje, — možda sitni glasić iz davnoga djetinjstva, — da je jedno Srce još uvijek otvoreno, da ih jedno Srce još uvijek sa zebnjom prati i iščekuje. Srce One, koju su još onda, kad su im duše bile bezazlene poput goluba, prozirne poput zdenca, čuli nazivati: Utočištem grješnika.

Marijo! Majkom si ti našom, Majkom sviju nas pojedinaca, ali i Majkom kršćanskih narodâ. Zato se pod Tvoju obrtanu stavio i naš hrvatski narod, zato ti on pjeva kao svojoj Kraljici, Kraljici Hrvata. I jer je hrvatski narod već stoljećima iskusio tvoju blagotvornu ruku, tvoju moćnu zaštitu, i jer se u tu zaštitu još i dalje neprevarljivo uzda: zato Te on štuje, zato Ti se moli u bezbrojnim svetištima, koja Ti je u zahvalnoj ljubavi i u čvrstoj nadi posagradio. — A, gdje Te sve to, Marijo, tvoj hrvatski narod ne štuje! Moli Ti se u kičenom Srijemu, gdje ga ono u Tekijama primaš; hodočasti do Tebe slavonskom ravni, da Ti se pokloni u Aljmašu, odakleno bdiješ nad Dravom i Dunavom. U Voćinu obilazi oltar Tvojega hrvatskoga Lurda, iz kojega osame stražu stražiš nad gornjom Slavonijom. — Bosna Ti se moli u drevnome Olovu, obilazi oko Tebe u prodolu Lašve — na Gospinu Vrelu. — Dalmacija se oko Tebe okuplja u Sinju, a hrvatski Ti je primorac posvetio mnogu stijenu domaćeg Jadrana, Tebi — Zvijezdi mora. — Lička ti se vrlet klanja u Krasnome, a napučeno Te Zagorje zazivlje u bazilici bistričkoj, majkom Tvojih svetišta u Hrvatskoj. — Srce Ti se Hrvatske, Zagreb bijeli, moli kod Kamenitih vratiju, dok Ti napokon on, a s njim i cijela Hrvatska, u najtežim danima svoje povijesti, — kad se radilo o hrvatskom biti ili ne biti, — ne podiže svetište na sljemenskom visu, Tebi — Kraljici Hrvata. Podiže ga s molbom, da s te pitome i snažne hrvatske gore bdiješ i paziš nad cijelom nam Hrvatskom. A Ti, Majko, Hrvate i u tome slušaš i uslišavaš. I sigurno nije samo goli slučaj, što se prvi — istina još tanki, tanani — traci žuđene i pravedne slobode pomoliše baš onoga dana, kad se narod hrvatski vraćao s Tvojega proštenja.

Marijo, mi znamo da si nam Ti Majkom, i stoga znamo, da je Tvoje Srce našim najsigurnijim utočištem.

Stj. Tomislav Poglajen D. I.

Odakle moja radost?

Velika sam sirota; nemam u kući ni dolara. Obitelj mi je brojna, imam osmero djece. Ali ja sam hvala Bogu vesela. Moje je srce puno radosti. Mnogi toga ne razumiju, pa me pitaju: kako mogu biti tako vesela i sretna. Evo kratkog odgovora: veselje moje, to su moja brojna djeca; radost moja jest ta što živim po zakonima Božjim; a velika moja sreća dolazi od sv. Pričesti, koju evo devet godina primam dnevno. — Eto odatle dolazi veselje, radost i sreća, a ne od zabava, plesova, pijančevanja. Dao Bog da naši ljudi to upoznadu pa ne će biti toliko jadikovanja.

Gary (Amerika) *Jandres Ljuba.*

Srce Isusovo zavladava obiteljima

U zadnja vremena nastao je u sv. Crkvi veliki pokret, koji ide za tim, da se što više obitelji posveti presvetom Srcu Isusovu. Pape to neprestano naređuju; kardinali, nadbiskupi i biskupi izdaju poslanice, u kojima govore o potrebi te posvete. Godine 1928. izdao je i zagrebački metropolita preuzv. nadbiskup Dr. Ante Bauer takvu poslanicu, u kojoj živo želi, da se svaka obitelj posveti Presv. Srcu. I zaista svatko mora biti uvjeren, da je to jedna od najvećih potreba našega vremena. Ako Isus zavlada u obiteljima, zavladat će i u narodu. A gdje Isus vlada, tamo ne manjka Božjega blagoslova i sreće. Ako obitelj iskreno i odano postavi Isusa za svoga Kralja i Vođu, ako onda i prema tome živi, tada će sigurno imati u izobilju milosti u svomu zvanju, utjehe u križevima, jakosti u poteškoćama. A ima li toga u obitelji, onda o nesreći nema govora. U takovim je obiteljima mir, sloga i jedinstvo, ljubav i razumijevanje. Zato se posveta obitelji toliko i širi po svijetu. Kod nas u nekim mjestima svećenici ulažu sve sile, da u svojim župama što više provedu posvetu obitelji Presvetom Srcu, jer naši dušobrižnici opažaju velike plodove te posvete kod svojih vjernika.

Središnjica u Rimu izdala je broj posvećenih obitelji u prošloj godini. Razumije se, da taj broj nije točan, jer sigurno bilo je dosta posvećenih obitelji, koje nijesu saopćile svoju posvetu, pa središnjica nije mogla za njih saznati.

Tako se je prošle godine u Engleskoj posvetilo Presvetom Srcu 4.459 obitelji, u Irskoj 1.200 obitelji, u Madžarskoj 45.000. U Italiji posvetilo se je prošle godine 10.000 obitelji Presv. Srcu, u Litvi 3.800, u Portugalu preko 10.000. Malta, koja se je prošle godine svečano posvetila Božanskom Srcu broji 200 posvećenih obitelji u prošloj godini. Točnih brojeva nema iz drugih zemalja, samo znademo, da u Poljskoj, Austriji i Kanadi obitelji u veli-

kom broju proglasuju Srce Isusovo za svoga Kralja. U Francuskoj je svega posvećeno Presv. Srcu 1.200.000 obitelji.

I kod nas je posveta obitelji lijepo uznapredovala. U prošloj godini stavilo se je 2000 hrvatskih obitelji pod zaštitu Božanskoga Srca. Dao Bog, da se taj broj u ovoj godini barem podvostruči!

Milosrđe Srca Isusova

Imala sam tešku bolesnicu. Njezin liječnik mi je rekao: Još ove noći će umrijeti, ali je ne smijete uznemirivati sa svećenikom, niti sa sakramentima. Odgovorila sam: Gospodine doktore, ja je ne ću uznemirivati, ali ću nastojati, da mi ne umre bez utjehe sv. vjere, naime bez sv. sakramenata. Duša je jedna vječnost, ne prestaje nikada. Ali doktor ne haje.

Vrućom molbom utečem se presv. Srcu Isusovu, neka Ono pošalje svećenika, jer meni ga nije bilo moguće zvati. Za jedan sat, upravo na čudnovati način, došao svećenik bez da sam ga zvala.

Bolesnica se skrušeno ispovjedila i primila svete sakramente. Mirna i spokojna, odana u volju Božju, predade dušu Spasitelju svome.

Drugi događaj sličan prvome. Teška bolesnica bori se sa smrću. Još nekoliko sati i osvanut će pred Vječnim Sucem. Njezini oko nje plaču, ne dadu ni spomenuti pred njom svećenika. Opet se utečem k Srcu Isusovu, dubokom izvoru ljubavi i milosrđa, neka mi pomogne. Pod Njegovu zaštitu stavim ovu dušu. Sa dozvolom poglavara obećam zahvaliti se u Glasniku. Dođem opet k bolesnici, zamolim njezine, da me samo pet minuta ostave samu sa bolesnicom.

Rekla sam joj: Dragi Isus će vam pomoći, uzdajte se u Njegovo milosrđe. Bi li htjeli svećenički blagoslov? Sa Isusom su slađi bolovi. Na početku se je bojala, a onda pristala. Došao svećenik. Lijepo je primila sv. sakramente. Na koncu se je zadovoljno zahvalila svećeniku i molila neka joj još jedamput dade poljubiti križ.

Odana u volju Božju, isti dan u osam navečer, njezina duša preselila se u vječnost.

Kličem od svega srca: Hvala ti presveto Srce Isusovo, preduboki oceane ljubavi i milosrđa! *S. Simforiana.*

Naručite! — **ZVIJEZDA MORA.** — Naručite!
Najzgodnija knjižica za svibanj. Ima za svaki dan u svibnju štivo o Majci Božjoj. Kod svakoga štiva ima i lijepih primjera. Vrlo je zgodna za čitanje, govore i razmatranja u svibnju. Knjižica ima 190 strana a stoji samo 5 Dinara. Naručite je kod Uprave Glasnika Srca Isusova.

U boj protiv mode!

Jedan vjeroučitelj i obljubljeni propovijednik u Braziliji poslao je njemačkom Glasniku Srca Isusova u Innsbrucku slijedeći članak:

»Moja četvrta propovijed ove godine bila je protiv nećudoredne mode, osobito kod djevojčica i djevojaka, koje nemaju rukava, a suknje imadu kratke. To je bila strašna propovijed; bojao sam je se izreći, pa sam se zato prije posavjetovao o njoj sa svojom subraćom. (Taj vjeroučitelj, što ovo piše je redovnik.) Bio sam potpuno uvjeren o važnosti čitave stvari. Upotrijebio sam slijedeće izraze:

»Neprijateljice duša! Vaša šetnja ubija u stotinama Božje djece život milosti. Vi ste hodajuće sablazniteljice, o vi jadne ropkinje svakojake mode. Trujete i upropašćujete duše, koje su Isusa stajale krvi Njegova Srca; vi sijete grijeh i pokvarenost. Izrugivate i ismjehivate opomene i pouke svećenika, biskupa i Sv. Oca; zatvarate uši pred glasom sv. Crkve; ubijate u sebi kršćansku stidljivost i domovinu vodite teškoj kazni. Ali znajte: ovaj moj glas će strašno odjeknuti na zadnji dan suda . . .; zasvjedočit će, da ste sagriješile, ne zato što toga niste znale, nego zato, jer ste se više povodile za pohvalama svijeta i pakla, nego za glasom Isusa Krista i Njegove Crkve . . .«

Na koncu sam se obratio Spasitelju u presvetom oltarskom Sakramentu. Zatim sam sišao sa propovijedaonice. Mislio sam, da ću slijedeće nedjelje praznoj crkvi govoriti.

Preko tjedna morao sam davati duhovne vježbe, tako sam i zaboravio na propovijed od prošle nedjelje . . . zato se nijesam ni čudio, kad je crkva slijedeće nedjelje bila dupkom puna. Ali činilo mi se, kao da me slušatelji gledaju s nekim dobronamjernim smiješkom, a zatim jedna na drugu poče pogledavati s nekim huncutskim smiješkom.

Najprije me je to malko smelo. Da nijesam možda biret (svećenička kapa) krivo postavio na glavu? Ali tada se sjetih svoje propovijedi od prošle nedjelje. Sada sam sve razumio: u crkvi vam nije bilo niti jedne gole ruke, niti jedne kratke suknje!

Bio sam kao izvan sebe. Samo toliko sam mogao reći: »Isuse! Ipak nijesam uludo propovijedao! Pogledaj, Isuse, kako Te moji zemljaci ljube. Ti ih poznaš, oni su Ti eto vjerni sluge!«

O, kako su te moje riječi godile slušateljima. Pa zar i nijesu toga zaslužili? To je ipak dobar narod.«

Naručite! — DANI SREĆOM OBASJANI! — Naručite! Zbirka krasnih pripovijesti, koja će pomoći svima koji pripravljaju djecu na prvu sv. Pričest. Pripovijesti su pravo biserje, slatke kao med, a pune su raznolike pouke kojim se duša prikučuje Bogu. — Knjižica stoji broširana na finom papiru 8 din., a na običnom 6 din. — Naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova.

Majkama o Majčinu danu

»Majčin dan« nekim osobito privlačljivim glasom i nježnim prizvukom šapuće nešto svakom čovjeku, jer svaki ima majku: živu ili mrtvu; jer u grudima svakoga stvora bije srce, kojim struji dijelak djetinje ljubavi prema onoj, koja ga je majčinom zabrinutošću, nesebičnom ljubavlju i pregaranjima postavljala na slabašne dječje nožice.

Prigodom majčinog dana, koji sretno pada u mjesec Marije Majke naše nebeske, obično se progovara djeci, maloj i velikoj, predstavljajući joj nezaboravni lik vlastite majke zemaljske, koja ih je rodila, odhranila, odnjihala, uzgojila; uokviruje se slika majčina, čiji snimak u živim bojama dan i noć lebdi pred očima zahvalnih sinova i kćeri.

No danas se obraćamo s a m o j m a j c i, trseći se, da joj dademo jedan važan savjet, kako da udesi s većim uspjehom i onako već mukotrpni i požrtvovni život i rad, hoće li da »majčin dan« bude što ljepši i sunčaniji; hoće li da djeca još vjernije i veselije svetkuju i opisuju svoju milu i nezaboravnu majku.

*

Predobro znademo, da obične staze majčinog živovanja nipošto nisu posute ružama, da njezina »slavna karijera« nije ispunjena pljeskanjem, odobravanjem, hvalospjevima, klicajima. Životni puteljci pravih krščanskih majki skroviti su izvjedljivim očima ljudskim, jer majke su puno puta u pravom smislu riječi — tihe mučenice. — Njezinu »slavu« više puta zalijevaju tople suze i gorki časovi, zatrpavaju brojne brige i teško breme, život prikračuju besnene noći i tmurni dani, a naše dobre krščanske majke to herojski podnašaju kao — vjerne Kristove učenice.

Uzorna krščanska majka mora živjeti n u t a r n j i m ž i v o t o m, odakle će crpsti potrebnu snagu i utjehu u časovima britke osame, u danima nesmirene gorkosti. Istom onda, kad je sama tako daleko dospjela, moći će da junački i ustrajno i zadovoljno drži tri ugla milog si doma iznad glavica drage dječice. A najizdašnije i najpotrebnije sredstvo je m o l i t v a. Molitvom neka je začinjen svagdašnji krušac majčin, hoće li uspješno odolijevati napastima, hoće li snage pri vršenju staleških dužnosti i kreposti. Majka b e z tople i odane i ustrajne molitve nalik je mjesecu, koji doduše rasvjetljuje divan rasadnik obiteljskog cvjetnjaka, ali ne daje željene topline i rasta i cvata i ploda.

Tko će nijekati, da je majka prva i najmoćnija odgojiteljica svoje djece? Što ona zanemari, to se ljuto osvećuje. Tko će to nadoknaditi? — Dijete je dar Božji. A s darom se Božjim ne rasiplje. Što će djeci tvrda i hladna i grešna zemlja, ako joj majka ne otvara vrata nebeska t. j. ako je ne uzgaja za viši cilj? Kršćanska majko! Diži glavice svoje dječice prema plavetnome nebu! Upravljaj dječje nedužne očice k Bogu, koji jedini može da ispuni i umiri nemirno srce čovječje! Nitko od nas nije zato na svijetu, da jede i pije i uživa, pa ni tvoja ljubljena dječica. Stoga je svim raspoloživim sposobnostima svoje prirođene spreme i ljupke sposobnosti upućuj i podučavaj!

Majčina kletva i majčina molitva imaju neslućenu moć; kletva (ne dao Bog!) razornu silu, molitva blagotvorni utjecaj. Dijete ti treba Božjeg blagoslova. Otvori mu nebesa, euharistijska nebesa, i ona će prorositi. A to ćeš postići svojom jakom molitvom. — U službi odgojiteljskoj naići ćeš na dosta vanjskih zapreka: dječje pipošnosti, hirovitosti, lakomislenosti, slaboće, tvrdoglavosti, neposluha, neopreznosti i sl. Začini svoju slatku dužnost ustrajnom i pouzdanom molitvom, i uspjeh ti je zajamčen, makar se ne opazio odmah očiti i veliki napredak, makar nahrupila i razočaranja, makar to trajalo i više godina. — Na djetinju dušu vrebaju i nutarnji dušmani. Oko tvojih sinova i kćerki lukavo se pletu niti i mreže sa svih strana, osobito danas; u srcima se razvija dobro, a klijaju i loše klice. Zar ne bi brižna krščanska majka i na tom opasnom poprištu bila pri ruci djeci svojoj: nježnom obzirnošću, nenametljivim razumijevanjem, budnom pripravnošću? Kako? Ako, dobra majko, protkeš svoja tankoćutna opažanja, obzirljive savjete i naputke toplom molitvom, kojom ćeš doprijeti do dna djetinjeg srca, koje baš u onim teškim i osamljenim godinama sjete i borbe treba budnog oka, sigurne ruke i sućutnog srca materinog.

Naše krščanske majke ne mole se same. One se rado mole skupa sa sitnom i odraslom djecom svojom, s anđelima svojim . . . Samo neka ih se ne tjera na molitvu, već milo nuka i potiče. Molitve neka su od srca, neka su kratke i razumljive, neka su smjerne i pobožne. Kad djeca vide, da im majka rado moli, pridružit će se s veseljem njezinoj pobudnoj molitvi pa umiješati u njezine tople prošnje i svoje sitne, nedužne glasiće. Takav odgoj olahkotit će ili čak skinuti s leđa majčinih mnogu tešku odgovornost, a iz obiteljskog doma stvoriti kapelicu, gdje Isus uvijek rado boravi te danju i noću blagosivlje one, koji mu se predadoše dušom i tijelom.

Sjetimo se samo sv. Monike, majke Augustinove. Romon suza i usrdna dugogodišnja molitva učiniše od sina, zalutalog Augustina: SVECA. Dan obraćenja Augustinova bijaše za presretnu sv. Moniku: jedini i blaženi »majčin dan«, u koji je pobijedila njezina ustrajna i požrtvovna ljubav. Ali sveta je Monika mnogo, mnogo godina neprestano vapila Bogu i s pouzdanjem vapila za svoga sina Augustina.

O kako je sv. Otac Papa Pijo IX. imao pravo, kad je jednoć rekao: »Dajte mi pobožne majke, i obnovit ću lice zemlje.«

Ovakovim majkama i ovakovoj djeci je nesamo onaj jedan dan u svibnju nego svaki dan u godini, bio tmuran ili vedar, »majčin dan«. A svibanjski »majčin dan« pogotovu, jer im svraća oči i srce prema nebeskoj Majci Mariji, koja je svima nama bez razlike sigurni zaklon, blago utočište i željkovana utjeha u toj dolini suza . . .

V. L.

† Dr. Avelin Ćepulić

(* 17 VII. 1896. — † 2. II. 1936.)

† Dr. Avelin Ćepulić.

Kod nas Hrvata je Katolička Akcija tek u osvitu, a eto već ima dva nenadmašiva uzora, kakvih nemaju ni veliki narodi: pok. *Ivana Merza* i pok. *Avelina Ćepulića*. Obadvojica prvi apostoli Katoličke Akcije u duhu Pija XI., obadvojica nerazdruživo povezani u duhu, prijateljstvu, idealima i organizaciji od 1919. god., kada su osnovali kat. akademiski klub »Hrvatska« u Beču, pa sve do smrti u Zagrebu. Ivan Merz kao profesor, Avelin Čepulić kao liječnik — dva katolička čovjeka u cjelini, u svetoj misli, u svetom djelu. I jedan i drugi rođeni 1896. g. niču kao samorodni cvjetovi svaki u svojoj obitelji sa Božjim srcem u grudima i to odmah u početku, bez ičije naročite pripomoći u vjerskom shvaćanju višega stila. Već kao akademičari to su heroji čistoće, pobožnosti, ljubavi prema Mariji; to su već apostoli-svjetovnjaci, euharistijske duše, borci za istinu i pravdu, za poštenje i vjeru svoga naroda. I jedan i drugi se vraćaju u Zagreb i obadvojica pokreću veliki orlovski pokret, *Ćepulić* pače kao prvi predsjednik gimnastičkih odsjeka đačkih organizacija, a kasnije podpredsjednik Hrvatskog Orlovskog Saveza, a *Merz* kao tajnik. Obadvojica upravo život daju katoličkoj orlovskoj omladini i preko Orlovstva propagiraju kao prvi pioniri ideologiju Kat. Akcije, koja se sastoji u apostolatu svjetovnjaka pod vodstvom Crkve i to sasvim izvan

i iznad svake političke stranke. I jedan i drugi žrtvuju svoju mladost Bogu i Crkvi. Odriču se zemaljske ljubavi, obiteljske topline, svake ugodnosti, zabave, pače i odmora, samo da više mogu dati spasavanju duša. Svojih darova ne čuvaju spretno i štedljivo nego ih pružaju Bogu u cjelini i u punini. Nisu davali kap po kap svoje slobodne minute i dane, nijesu davali malo po malo — nego sve najedamput, sve za vazda, sve bez povratka i bez uzmicanja. Obadvojica visoki intelektualci; ljudi, koji govore njemački, francuski i talijanski, a čitaju odlično latinski. Čepulić je još znao češki i engleski. Obadvojica spremna pored svoje struke u kršćanskoj filozofiji i teologiji. Studiraju u Njemačkoj i Francuskoj po više godina i do smrti prate sve katoličke pokrete diljem Evrope. Obadvojica su odlični pisci i publicisti: Merz piše o liturgiji i književnosti, Čepulić o nacijonalno-socijalnim pitanjima, a obadvojica o moralnom i vjerskom odgoju naroda i omladine. Obadvojica ostavljaju neizbrisivih tragova u dušama đaka nadbiskupske gimnazije, gdje su djelovali — Merz kao profesor francuskog, Čepulić kao nastavnik higijene i zavodski liječnik dječačkog sjemeništa. Obadvojica se jedinstveno i herojskim koracima penju na goru Gospodnju, snuju i spremaju pače, kako bi osnovali jedan red sa zavjetima za katoličke svjetovnjake.

O kako su jedinstveni i čudesno odabrani od Providnosti i za život na zemlji i za put u nebo! Dva ljiljana, dva sviječnjaka, dvije dragocjene žrtve, dvije ljubavi, dvije svetosti! Uvjeren sam, da će njihova uspomena rasti u hrvatskom narodu do veličajnosti.

Uza sve to *Ivan Merz* i *Avelin Čepulić* imaju posebne misije i na oko različite uloge. *Merz* je više mistik i književnik, tip naučenjaka i teoretik, dok je *Čepulić* socijalni praktični radnik, utjelovljena charitas i nacijonalni borac.

Hotimice sam pišući o Avelinu Čepuliću spominjao Ivana Merza uporedo s njime, jer mislim, da su obadvojica u životu toliko zajednički i jedinstveno živili i radili, da se bolje shvaća jedan, dok se govori o drugome. *D. Žanko.*

Majko!

Kad se Tebi, Majko, molim
Veseo sam u taj čas,
Jer se uzdam da ćeš, Majko,
Brinuti se za moj spas.

Kad se Tebi, Majko, molim,
Zaboravim na taj svijet;
U mome je srcu tada
Samo na Te spomen svet.

Remenar Stj.

Preporučamo svim našim cijenjenim čitateljima »Glasnika Srca Isusova da naruče naše nove knjižice koje stoje po 1 dinar a oglašene su također i na koncu ovoga Glasnika među reklamama: 1. »Dan Gospodnji, 2. »Katolička djevojka i Katolička majka«, 3. »Sveti Juda Tadej, i 4. molitvenik za djecu »sv. Alojzije«.

Duše žrtve

Početak i razvoj udruženja.

Godine 1872. utemeljila je časna majka Marija od Isusa Družbu Kćeri Srca Isusova. Učinila je to, kao što sama kaže, s namjerom, da dade Isusu četu duša-žrtava kao pravu počasnu stražu božanskoga Kralja. Ova će mu podavati naknadu za njegovu zapuštenost i brižljivo sabirati zrake milosti i ljubavi, koje u izobilju padaju iz Srca njegova, a toliki ih mlaki i nehajni preziru.

S običnom svojom dalekovidnošću odlučila je majka Marija od Isusa pomoći i odabranim pobožnim dušama, koje žive u svijetu, da se okoriste njezinim udruženjem, njegovim duhom i milostima, što mu ih Bog daje.

Kćeri Srca Isusova za vrijeme klanjanja pred Presvetim.

Vjerski su redovi u srednjem vijeku osvojili u svjetovnom društvu svu silu duša za svoju svrhu i svoj duh, tako franjevački red za dragovoljno siromaštvo, dominikanski za apostolat i pokoru, karmelski za razmatranje i molitvu. Isto tako Družba Kćeri Srca Isusova, tek što je osnovana, predobiva isprva posve neznatan, no doskora vrlo velik broj svojih suvremenika za duh žrtve, naknade i euharistijske zajednice.

Promišljajući, kako Srce Isusovo traži nesamo molitve i izjave ljubavi, već još više žrtve i patnje, suze i krv, da i dalje izlijeva plodove svoga otkupljenja na Crkvu, žarko su zaželjele pobožne duše sudjelovati u ovom poslu naknade i otkupljenja. Zadržane voljom Božjom u svijetu htjele su da za Srce Isusovo rade barem ono, što nije nespojivo s njihovim staležem. Stoga su zatražile od Kćeri Srca Isusova duha žrtvenog, koji čini duše živim posvetilištima Kristovim, i zamolile su crkvenu vlast, da potvrdi i blagoslovi njihovo udruženje, njihovo ime i rad.

To je početak *Udruženja duša-žrtava u zajednici s presvetim Srcima Isusa i Marije.* Ono je tako reći jučerašnje, jer je istom 1904. dobila prva četa duša-žrtava odobrenje uzoritoga gospodina kardinala Richelemy-ja, nadbiskupa turinskoga. Ipak se s njim

dogodi, što biva sa svim djelima, koja očito hoće Bog: tek što se rodilo, smjesta se raširilo po Francuskoj, Italiji, Belgiji, Austriji, Njemačkoj, Švicarskoj i — može se gotovo reći: po svem svijetu. Broj se njegovih članova digao već na više tisuća.

Kad je Papa Pijo X. dijelio 22. siječnja 1909. svoj blagoslov ovome udruženju, udostojao se je sam stupiti u nj. Za njim su se upisali među duše-žrtve mnogi pobožni crkveni dostojanstvenici.

Pod ovu se zastavu žrtve okupio veliki broj svećenika, apostola kao i redovnika i redovnica svih redova, koji su sretni, što mogu tako učiniti još zaslužnijima svoje pokore i patnje.

No osobito iznenađuje u naše doba tjelesnosti, nehaja i otpada, što tolike odlične duše između svjetovnjaka s radošću stupaju u ovo udruženje.

To je stoga, što u tim dušama gori duh naknađivanja, koji se sve jače diže protiv zala našega vremena, i stoga, što su one shvatile, da djelovanje dobrih, kojega treba sada svijetu više nego ikad, može donijeti ploda samo onoliko koliko ga pomažu *molitva i žrtva.* *M.*

Nije prekasno...

Otac drži na koljenu malog, nestašnog sina. Dijete ne će da proguta gorki lijek. Nijedne kašikice ne će pa ne će. Zaludu i najslađa imena, koja mu otac tepa. Ne pomaže ni »milo moje«, ni »srce moje«, ni »zlato moje«, ni »sunašce moje«. — A onda kao čarobnim štapićem da si ga dotaknuo, proguta dijete jednu — dvije i tri kašikice gorkog lijeka. Zašto? Otac je našao pravu riječ. »Ako ispiješ, dobit ćeš konja, medu, slatkiša.« Obećao je otac nešto što dječak želi, voli i što bi ga usrećilo.

Tako je uvijek bilo i bit će. Ljubljeno očevo srce obećaje, poklanja, nagrađuje. Ljubljeno srce daje. Daje i onda kad se samo odriče ugodnosti, samo da svoje dijete razveseli.

I nama velikima i malima dalo je Ljubljeno Srce dvanaest obećanja. To nije bajka. To nije neka slatka varka, to je velika istina. Uvjeri se i ti! Veliko je to obećanje. Ne moraš ispiti ni gorkog lijeka. Jedno samo On traži: štuj Presveto Srce Isusovo. On ti obećaje svoju pomoć, svoju utjehu, svoj blagoslov, napredak duševni i sjajnu nagradu.

Nije prekasno da izvedeš milosnu devetnicu — za koju ti Isus obećaje dobru smrt. Odredi redom devet prvih petaka. Ispovijedi se i pričesti u taj dan svaki mjesec i ti si osigurao sebi sretnu smrt. Još nije kasno! Čuj! Isus ti kaže: »Obećajem ti u preobilnom milosrđu svoga Srca, da će moja svemoguća ljubav dati svima onima, koji se budu pričestili svakog prvog petka neprekidno kroz devet mjeseci, milost zadnjeg pokajanja. Oni će umrijeti u mojoj milosti.« *Lj. Metzger.*

Slučajevi koji nijesu slučajni

Poznam dalmatinsko selo, u kome je živio poznati bogataš. Veselio se svakoj novoj zimi, kada će glad pritisnuti i seljaci će dolaziti iz bliza i daleka, da kod njega uzajme vreću pšenice ili kukuruza. I za sijanje je davao. Jadni seljaci su iza vršidbe morali dvostruko donijeti, a to nije 10 ili 20 po sto, nego sto po sto. Kad je g. župnik upozorio tog kamatnika, da je to grijeh, koji vapi za osvetom pred licem Božjim, odvraćao bi taj čovjek: »Nikoga ne zovem; sami dolaze.« I dalje je tjerao svoj nečasni zanat. Naravno da je obogatio i nabavio i oranica i šuma i vinograda i i kola i volova. Ali se na njemu ispunilo, da Bog ne plaća svake subote i grijehom stečenu baštinu izgubi već drugo koljeno. Tako je bilo i s ovim čovjekom. Naglo je umro od kapi. Ostadoše mu dva sina. Obojica su doživjeli, da im je, do sto dinara falilo 99. Brzo su pali na prosjački štap i seljaci su kupovali njihovo imanje. Kako se to dogodilo? Iza smrti očeve razgrabe novac, ožene se i presele u grad. Tu su stekli mnogo znanaca, koji su se rado s njima gostili. I tako sve lihvarevo blago ode niz vodu. Brzo došlo, naglo prošlo.

Pripovijedao mi je vlč. A. J., koji je g. 1924. skupa s vlč. M. Vaninom misionirao u sjevernoj Americi među Hrvatima. Došli smo u Chicago i pozvali vjernike u crkvu na propovijed. Ali našao se »mudrac«, koji je govorio ljudima, neka se ne odazovu pozivu misionara, jer da je to samo trgovina. Misije su započele, a naš mudrac taj dan sruši se sa skela nove gradnje i ostade mrtav.

U mom selu bio seljak, ubog po imanjštini, ali inače kršćanin žive vjere. Osvanuo Badnjak. Dan bio ugodan, kako to običava biti u Kaštelima kod Splita; bio je vedar, sunce je sjalo. Taj seljak (dobro sam ga poznavao; već je umro) rezao lozu u svom vinogradu cijeli dan. Opodne je pojeo malo tvrdog kruha i šaku suhih smokava. Mislio je tada na sutrašnji dan. Svak se veseli. Imućniji su seljaci poklali svoje svinje, vina imaju i u hambaru brašna. Ali on je puki siromah. Nema čime da kupi mesa, u kući ni mrve brašna. Žena kuha samo navečer nešto kupusa i začini s malo soli. Ovom se siromahu ote uzdah: »Bože moj! Pogledaj na me.« I dalje je rezao loze. Kad je bilo oko četiri sata popodne, ugleda nenadano, kako pod trsom leži oveći zec. Seljak se tiho prekriži i lagano se približi te rukama zgrabi živog zeca. Odmah ga ubije, da mu ne bi pobjegao. Ode iz polja i te večeri ga prodade bogatom svom mješćaninu. Kad je stigao kući, reče supruzi: »Ženo! I na nas je Bog pogledao.« Sutra su imali kod stola i kruha i mesa. Kod Božićne polnoćke kako je taj seljak usrdno zahvaljivao dragom Bogu!

Još nešto! Pripovijedala mi je jedna Slavonka, koja je neko doba živjela u Bosanskom Brodu: Jedno jutro dođu kola pred dućan našeg bogatog susjeda. Iz kola stupe gospoda, koja odmah

1 *Varaždin: Duhovne vježbe za muževe.* — **2** *Podmladak Djevojačkog društva S. I.* (*žarica u Podravskoj Slatini.* — **5** *Začretje: Križari* (vidi dopis). — **6** *Križari u O ilosti i sadašnjosti Svete Zemlje. Slika prikazuje posude za hrvatski oltar u Jeruzal a u Lurd u kolovozu. Informacije daje odbor za hodačašća: Zagreb, Trg Kralja Tomis Srca Isusova; priteci im kojim milodarom.* — **10** *Adžamovci: Križari (v. dopis).* — **1** *Milin, valjani mladić, koji je dao poticaj, da je njegov brat Mate u Americi rašir Zagrepčani. U toj župi gotovo svaka obitelj prima naš Glasnik, a župnik je pozna*

B U D I T E A P O S T O L I P R E S V. S R

Madarevu. — **3** *Marija Bistrica: Djevojačko Društvo Srca Isusova* (dopis). — **4** *Tečaj Kri- s sa preuzv. gosp. biskupom.* — **7** *Mjesec dana pred Uskrs bila je u Zagrebu izložba pro- u: u sredini je kalež, kojeg su zlikovci ukrali. Hodočašće u sv. Zemlju kreće u srpnju, a br. 21.* — **8** *Soline: Križari* (v. dopis). — **9** *Repaš (Molve, Podravina): Nacrt crkve Gradac (Makarska): Djevojačko društvo Srca Isusova* (vidi dopis). — **12** *Diklo: † Mile ži Glasnik.* — **13** *Svetište Majke Božje u Remetama kraj Zagreba, kuda mnogo hodočaste pisac u Glasniku i revni dušobrižnik preč. g. Leopold Rusan.*

počeše da sudbeno pečate i zatvaraju dućan i gospodarske zgrade. Što se dogodilo? Bogati je trgovac propao. Od ljudi sam doznala, da je pred par godina jedan radnik kod njega kupovao svoje potrebštine i svake sedmice plaćao. No bogati lihvar pozove jednom tog radnika, koji više kod njega nije kupovao, te mu reče: Dužan si mi toliko forinti, već je vrijeme da platiš. Radnik odgovori, da je sve platio. Ali trgovac ima u knjizi, da radnik nije platio. Stvar dođe pred sud i trgovac se zakune, da je dug nepodmiren. Radnik plati i zaplače s riječima: Bože! Brani sirotinju. — I eto kako Božji mlinovi lagano melju, ali sigurno: trgovac je propao.

A. Alfirević D. I.

Štovanje Srca Isusova u Bugarskoj

Katolici u Bugarskoj veliki su štovatelji Presvetoga Srca. Pobožnost prvoga petka u mjesecu jako je raširena. U katoličkoj župi u Sofiji, u katedrali u Plovdivu, zatim u Varni, Rustšuku i ostalim mjestima: svakoga je prvoga petka u mjesecu svečana Misa Srca Isusova pred izloženim Presvetim. Vjernici vrlo revno primaju sv. Pričest. Sa osobitim svečanostima proslave svetkovinu Srca Isusova. Presveto je kroz čitav dan izloženo. Toga dana su svečane Mise, ure klanjanja, svečani blagoslovi i otprošnja. Naroda mnogo dolazi. Mnoge su se katoličke obitelji posvetile Presvetomu Srcu.

Grkokatolici u Sofiji imaju još uoči prvoga petka i uru klanjanja za sjedinjenje raskolnika. Na 25. lipnja 1935. otvoren je u Sofiji samostan Karmelićanki od Presv. Srca Isusova. One se osobito mole i žrtvuju za proširenje kraljevstva Srca Isusova. Zasada samostan ima pet redovnica i 2 kandidatice.

Dao Bog, da se i u Bugarskoj kraljevstvo Božanskoga Srca što više proširi.

Još o modi

Neka gospođa zapita slavnoga nadbiskupa iz Bordeauxa (čitaj Bordo, u Francuskoj) Mons. Cheverusa, što da misli o pudranju lica.

Našla sam ispovjednika — reče gospođa — koji to dozvoljavaju, a drugi to opet zabranjuju. Zato bih željela znati, što Vaša preuzvišenost o tomu misli?

Ja imam — reče nadbiskup — srednju mjeru: dopuštam vam, da se pudrate samo po jednomu obrazu.

Sinko, daj mi srce svoje!

Vozio sam se u vlaku od Broda u Zagreb. Na stanici G. uniđoše dva mladića. Odmah sam opazio, da su jako dobri. Lijepo me pozdraviše sa »Hvaljen Isus«. Jedan je od njih bio gimnazijalac. Imao je u ruci »Glasnik Srca Isusova«. Nastade srdačan razgovor.

Sad mi poče gimnazijalac pripovijedati, da želi svom silom postati svećenik i to Isusovac, ali otac o tome ne će ni da čuje. »A ja, velečasni, osjećam, da me Bog zove.«

Bio je veseo što ga Bog zove, a opet žalostan, što mu otac smeta. Ja mu obećah, da ću se moliti, da bi dragi Bog izveo u njegovoj duši do kraja, što je već započeo. I svoje sam obećanje ispunio, te se nadam, da će Božansko Srce Isusovo doista u djelo privesti, što je započeo u toj duši, jer sada taj đak svršava gimnaziju u Travniku i dobio je dozvolu od oca, da stupi u Isusovce.

*

Kako je žalosna pojava kod ljudi, kad se radi o duhovnom zvanju njihove djece. Sve će prije ljudi učiniti, tisuće će i tisuće izbaciti, da im djeca ne odu u duhovni stalež.

Jest ljudi se opiru glasu Božjemu. Ne daju da se njegovi planovi ispune. No kako će biti takvim ljudima na sudnjem danu? Ne mogu odgovoriti na ovo pitanje, no svakako, da im ne će biti lako. Ta oni nijesu dali Bogu što je Božje i što je Bog tražio. Djeca su dar Božji, pa kad ih Bog želi imati u duhovnome staležu, to mi ljudi nemamo nikakova prava, da ih za sebe zadrži-

mo. Roditelji bi morali biti sretni, da im Bog zove čedo u svoju službu.

Bog je tako dobar, da svima želi samo dobro, a nikome zlo. Ta on nas je iz čiste ljubavi stvorio, i želi nas imati u blaženstvu vječnom. Kad bi to ljudi malo razmislili, kako bi se rado podvrgli njegovoj presvetoj volji, te bi svom dušom pošli za glasom, koji ih zove. —

Nadalje, kakova je čast za obitelj, koja imade sina svećenika! Jednom sam u propovijedi čuo, da se ona obitelj ne treba bojati suda Božjega, koja imade sina svećenika. Ta i kako da se boji, ta njihov sin svaki dan prinaša neizmjernome Bogu nekrvnu žrtvu, za čiju je vrijednost bio otkupljen čitav svijet. Kolika čast! Sina Božjega imati svaki dan na rukama i prikazivati Ga Ocu nebeskome! Zar to nije neizmjerna ljubav Božja prema nama ljudima? A mi mislimo, da ne znam što veliko dajemo i žrtvujemo, kad se odazovemo glasu Božjemu. Ta mi bi sami morali sve prodati i kupiti ovaj dragocjeni biser, kad bi se on dao kupiti. No mi ga dobivamo badava iz ruke Božje! Jest, to duhovno zvanje bit će zalog naše buduće slave. E kad bi to ljudi razumjeli i shvatili, kako bi oni bili neizmjerno sretni!

Napokon kako je teško doći do staleža! Jedino svećenika imade premalo, a svega ostaloga daleko premnogo, da ljudi već ne znaju, koji i kakav bi stalež izabrali.

Bogu služiti najveća je slava i čast, koju može bijedni ljudski stvor imati na ovoj zemlji, a što istom u vječnosti, kad će posvema uživati u Bogu, nestvorenoj ljepoti i dobroti!

Zato, vi oci i vi majke, gledajte, da ne zapriječite milosti Božjoj ulaz u srca vaše djece! Istina, vi imadete pravo ispitivati zvanje vaše djece, ali kad Bog pozove koje vaše dijete u svoju službu, nemate prava zaustaviti. Jer morate i vi imati na umu ono, što je sv. apostol Petar rekao židovskim starješinama, kad su njemu i drugim apostolima zabranjivali propovijedati Krista raspetoga: Više se treba pokoravati Bogu, nego ljudima. (Dj. Ap. 4, 19.) Ili spomenite se riječi Kristovih: . . . I svaki, koji ostavi kuću, ili braću ili sestre ili oca ili mater ili ženu ili sinove ili polja imena mojega radi, primit će stostruko i dobit će život vječni. (Mt. 28—30.)

Promislite pomno ove riječi Božanskoga Spasitelja, te vam ne će biti teško rastati se od vaše djece znajući, da je to na veću slavu Božju i na vječnu sreću vašu, vaše djece.

*

A sada još samo nekoliko riječi mladim prijateljima. Želiš li, brate, da se sasma predaš Isusu, da radiš za Njegovo Kraljevstvo bilo kao propovjednik ili profesor, bilo kao pisac ili konferencijer, bilo kao misionar, tada se javi v. o. Provincijalu Družbe Isusove, Zagreb, Palmotićeva ul. 33. **Stj. Polgar.**

Treća zapovijed Božja

Spomeni se, da svetkuješ dan Gospodnji! Bogu pripadamo sasvim i svaki dan imamo služiti Bogu. Ali Gospodin si je pridržao jedan dan u sedmici. Sam naravni zakon traži, da damo neko vrijeme i tijelu odmora i da okrijepimo dušu razmišljajući o Bogu. Neki su htjeli svaki peti dan odmarati se, ali to je bilo prečesto. Za francuske revolucije uveli su desetice mjesto sedmice, ali su se ljudi u 9 dana odveć umorili. Sama narav zahtijeva, da se drži zlatna sredina, t. j. da se u šest dana radi, a sedmi počiva. Počinak znači hebrejski sabat, subota. Stoga u Sv. Pismu glasi ta treća zapovijed ovako: »Spomeni se da svetkuješ dan odmora. Šest dana radi i izvršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor (sabat) Gospodina Boga tvojega. U taj dan ne radi ni jednoga posla ni ti ni sin tvoj ni kći tvoja ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja ni živinče tvoje ni stranac, koji je unutar vrata tvojih. Jer je za šest dana stvorio Gospodin nebo i zemlju i more i sve, što je u njima, a u sedmi je dan počinuo. Zato je Gospodin blagoslovio dan odmora i posvetio ga.« (2 Mojs., 20, 8 sl.). Ne znači dakle, da je n a š a subota onaj dan, što ga je Bog odredio za odmor. Mi slavimo nedjelju, stoga se u trećoj zapovijedi veli: dan G o s p o d n j i t. j. Božji (prema knjizi Otkrivenja 1, 10.).

S p o m e n i s e! U brigama za svagdanji kruh lako zaboravimo na Božju službu, stoga nas Gospodin Bog opominje na tu dužnost. On je mogao više dana sebi pridržati, ali eto traži od nas samo jedan dan. Taj dan on hoće i da njega proslavimo i da se odmorimo.

Š t o s m o d u ž n i p o d s m r t n i g r i j e h? Najljepše bi bilo cijelu nedjelju posvetiti Bogu, Njemu se moliti i na Njega misliti. Ali to ne bi bio odmor, osobito za one koji preko tjedna naporno rade tjelesno ili duševno. Drugo je, što bi idealno bilo, a drugo, što se od svakoga najmanje zahtijeva. Isus, koji je gospodar svih dana (Mt 12, 8) dao je Crkvi veliku vlast (»štogod svežete na zemlji, bit će svezano i na nebu« . . . Mt. 18, 18). Ona može odrediti, kako treba svetkovati nedjelju. Taj dan se ima slušati sveta Misa i ne raditi težačkih poslova. A sam naravski zakon nalaže, da se imamo kloniti razuzdanih i grešnih zabava.

To je ono n a j m a n j e, što se zahtijeva. Kako je Crkva dobra mati! Ona ne nameće nesnosnih tereta, kako su farizeji nalagali na jadni židovski narod tumačeći slovo zakona, a zanemarujući duh zakona, t. j. ljubav Božju i dobro bližnjega.

Uz malo dobre volje moći će svaki izvršiti ovu zapovijed Božju. A ako to n i k a k o ne ide, onda si, kršćanine dragi, ispričan. Pa možeš zamoliti i župnika, da te u pojedinom slučaju riješi te dužnosti.

S v e t a M i s a. To je nekrvna žrtva Novoga Zavjeta. Najveća je sreća smjeti biti kod sv. Mise. Često se vidi vrijednost neke stvari, kad je izgubimo. Jadni kršćani u progonjenim državama najviše uzdišu za svetom Misom i prisustvuju joj uz pogibelj života. Nek nam bude sveta dužnost barem nedjeljom i svecem slušati svetu Misu. Kad se vraćamo kući iz crkve sa svete Mise, bogatiji smo, nego da smo dobili glavni zgoditak koje lutrije. Hoćeš li nešto veliko učiniti, a ti budi kod svete Mise. Trebaš li što od Boga (a tko ne treba?) eto ti najmoćnijeg srestva: slušaj svetu Misu i moli se vruće Ocu nebeskom, osobito za vrijeme podizanja.

Š t o s e p r e p o r u č u j e? Dobar se kršćanin ne će zadovoljiti samo svetom Misom, nego će gledati da što bolje sprovede dan Gospod-

nji. On će rado slušati i propovijed, pristupati svetim sakramentima, a popodne čitati bogoljubnu knjigu, ići na kršćanski nauk ili večernjicu. I tijelu svome dat će odmora. Pripravit će nešto bolje za ručak. A ne će zaboraviti ni na djela milosrđa, pa će nedjeljom i blagdanima udijeliti milostinju ili pohoditi kojeg bolesnika.

Skvrnjenje dana Gospodnjega. Kako je žalosno gledati gdje se nedjeljom radi ili u polju ili u kući!

Tu se pokazuje slabo pouzdanje u Boga. Ta daj Bogu taj jedan dan, ne zaboravi Boga, pa ne će ni Bog tebe!

A odgovarat će Bogu i oni, koji u ranu zoru idu na izlete ili šetnje i tako zanemare službu Božju. Jadni su oni, koji već onu noć od subote na nedjelju sprovedu u grijehu i pijančevanju, pa se istom nedjeljom ujutro vraćaju kući.

Napokon skvrne i oni nedjelju, koji se podadu razuzdanosti. Oni posvete prvu polovicu dana Bogu, a drugu sotoni! Upravo se u nedjelju počinja četvrtina svih zločina.

Zašto nedjelja, a ne subota? Našem Spasitelju su farizeji prigovarali da ne drži subotu. Njima je Isus odgovorio: Subota je načinjena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote (Mark. 2, 27). Što je bilo potrebito u vrijeme Mojsija, to se sad ne mora držati. Smije se kuhati, ložiti, spremati sobu i dr.

Ima krivovjeraca (subotari!) koji drže, da treba opet slaviti subotu, a ne nedjelju, da tako stoji u Sv. Pismu te da je Crkva promijenila treću zapovijed. Mi smo već rekli, da sabat ne mora značiti našu subotu.

Kršćanine katoliče! Tebi neka bude ono mjerodavno, što kaže sveta Crkva, neprevarljiva naučiteljica. Pa što zato, kad bi u Starom Zavjetu naša subota bila dan Gospodnji?

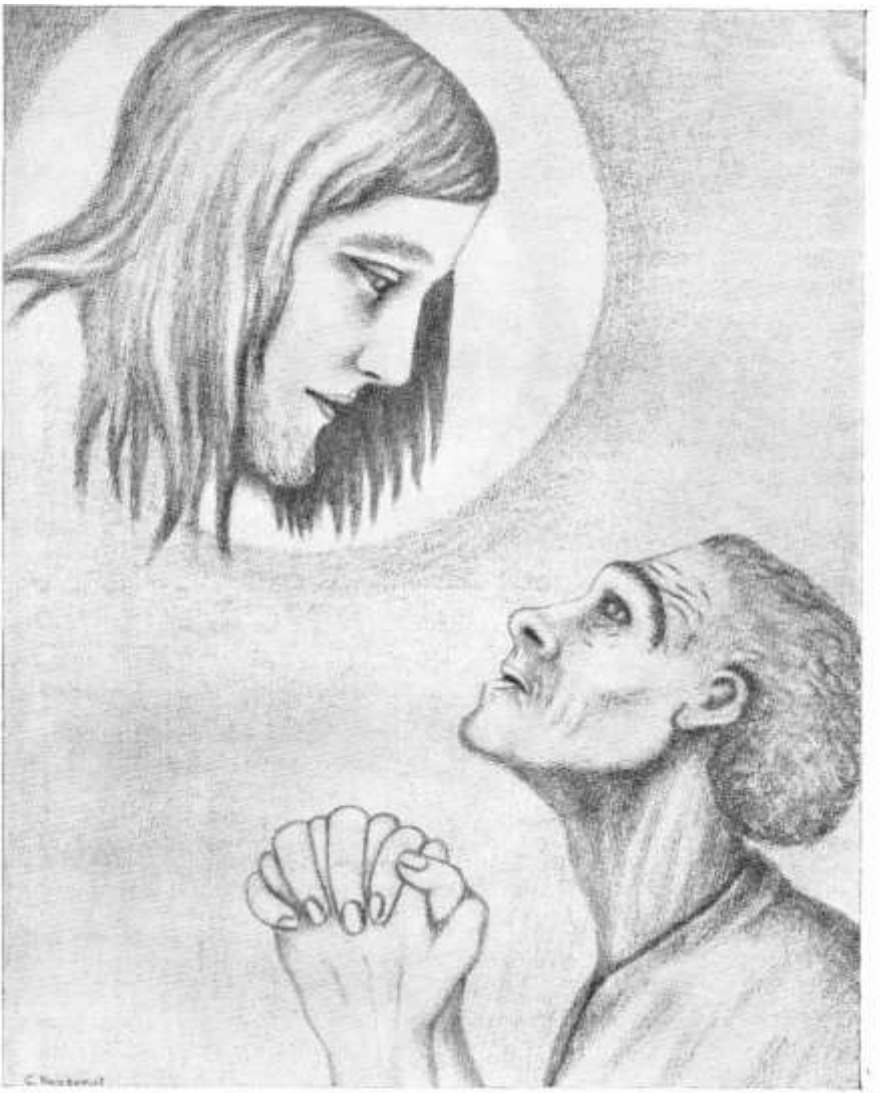
Ima zapovijedi naravskih i vječnih, a ima i obrednih. One Crkva ne će mijenjati, a ni ne može, a obredne može i smije promijeniti, ako ima važnih razloga. Ona ima vlast (Mt. 18, 18), pa je bitno ostavila (šest dana radi, a jedan dan posveti Bogu), a obred može promijeniti. Nedjelja je dan počinka. Crkva je razriješila kršćane dužnosti, da svetkuju subotu i to je sad i na nebu »razriješeno«, t. j. Bog to ne zahtijeva više. »Svezala« je, t. j. naredila je svetkovati nedjelju, pa je to »svezano« i na nebu, t. j. Bog to traži od kršćanina. Važni su razlozi ovi: treba da se razlikujemo i u tom od židova. Kad ne slavimo pashe, sjenica i drugih židovskih svetaca, ne slavimo ni njihove subote, jer je to u prvom redu zapovijed dana Židovima. (5 Mojs. 5, 1) Drugi razlozi: Isus je uskrsnuo u nedjelju, Duh Sveti je došao u nedjelju. Prvi kršćani lomili su hljeb (t. j. prisustvovali sv. Misi) u nedjelju. To je nama mjerodavno. Ne nasjedaj dakle kojekakvim lažnim prorocima, već vjeruj Crkvi svojoj katoličkoj, koja te sigurnim putem vodi u nebo. Ne može te ona prevariti! Drži se nedjelje i katoličkih blagdana. Idi barem na svetu Misu i ne radi teško. Možeš se mirno i našetati i zabaviti i razveseliti, ali »u Gospodinu«.

Sv. Ivan Vianney govorio bi: »Znam dva sigurna sredstva da se pane na prosjački štap: krada i rad u nedjelju.«

I na ovom već svijetu sretni su oni, koji se drže nedjelje. Eno Engleske. Ondje se strogo svetkuje dan Gospodnji: ne radi se nedjeljom. Pa je li zemlja radi toga siromašna?

Daj Bogu Božje, pa će se Bog pobrinuti i za tebe. »Ištite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, i ovo sve dat će vam se.« (Luk. 12, 21).

P. Gärtler D. I.

UTJEHA NAŠIH MUŽEVA

Težak ti je život. Muke, patnje, nestašica i bijeda lome ti dušu i krše tijelo. Neprestano moraš nositi teški križ. A danas ti je teži nego li je obično. Nešto nepredviđena obori se poput oluje na tebe. Pod tim teretom sasma si slomljen. Na početku si htio da se braniš, ali onda si se predao. Pustio si, da sve prohuji na tebi, jer ti se činilo, da više nema spasa. Postao si potpuno malodušan. — Ali gle, pred tobom se pojavljuje On, Bog, ali i Čovjek boli. On, koji je bio smrvljen i pogažen od svojih sivorova. I zar ne? Kod toga pogleda osjećaš, da i ti moraš s Njime trpjeti. On zna sve, on zna i najmanju tvoju patnju. I On trpi s tobom, samo ako ga zoveš u pomoć. Pa bio ti po životu ne znam kako daleko od Njega, u jednom si mu ipak sličan: u patnji. I kod tih misli razlijeva se Njegova utjeha u tvoju dušu; sveti mir obuzima čitavo tvoje biće . . .

A.

Milosti Petra Barbarića

Radi kratkoće prostora nijesmo mogli iznijeti članka o sługi Božjemu Petru Barbariću, kao osobitom štovatelju Majke Božje. S osobitom ljubavlju i nježnošću govorio bi Petar o dobroj nebeskoj Majčici. U svibnju bi neprestano skupljao cvijeće i njime kitio Marijin oltar u travničkoj gimnaziji. I s onim cvijećem je stavljao čitavo svoje srce na oltar nebeske Majke i Kraljice. Svaki bi dan stavljao novo cvijeće i kod Marijine slike u školskom razredu. Petar je bio uzorno Marijino dijete, četiri godine je bio i prefekt Marijine kongregacije. Osobito ga je zanosila sveta čistoća, koju je kao posebni dar prikazivao Mariji. I zadnji pogled toga nježnog cvjetića bio je na kip Bezgrješne, koji mu je stajao do nogu. I eto Bezgrješna i Njezin Sin dijele mnoge milosti po zagovoru svoga miloga sluge. — Uredništvo.

Padavica. Mikleuš 30. ožujka. Oko 20. siječnja bio je kod mene u posjetima moj brat Isusovac pater Stjepan Sakač. K njemu je došla Jelka Horvat iz Novog Mikleuša sa svojim 7 godišnjim sinom Mirkom, koji već punih šest godina ima neprestano padavicu. Jelka je zamolila moga brata, da joj dadne savjet, što da radi sa djetetom. Brat je kazao Jelki, da moli krunicu na čast Petra Barbarića. Roditelji su to učinili i dijete od toga dana nije dobilo napadaje padavice. — Roditelji djeteta Pero i Jelka Horvat zamolili me, da Vam javim tu veliku milost. — Ivan pl. Sakač.

Zagnojena žuč. Dolina (Zavidović). Bila sam mnogo godina bolesna. Išla sam puno puta k liječnicima, ali dok je jedan pronašao ovo, drugi bi pronašao obratno. A ni ja sama nisam znala što mi fali, samo sam imala strašne boli, glavobolju, grčeve, povraćanje. Vidim valja umrijeti. Onda se utekoh Petru Barbariću, počnem devetnicu i odmah pođem liječniku, koji mi reče, da moram operirati žučni kamenac. I zbilja kod operacije u klinici pronađoše žučni kamenac i cijelu žuč zagnojenu. Hvala Petru Barbariću, šta mi se je iza molitve njemu pronašla prava bolest. Sada više ne osjećam nikakve boli. I na tomu hvala miljeniku Srca Isusova. — Sandukčić Angelina, supruga željezničara.

Boli u želucu. Pokosin. Cijelu godinu dana mučila me bol u želucu. Mučila me i danju i noću. Nisam mogao ni spavati. Išao sam k liječnicima u Križevac i Zagreb, ali sve uzalud; boli te boli. Tada sam o Božiću čitao milosti Petra Barbarića. I prvu večer, kad sam mu se počeo moliti, odmah sam spavao cijelu noć bez boli. I sada evo tri mjeseca nije me ništa zaboljelo niti najmanje, potpuno sam zdrav. — Ban Stjepan.

Prijašnje zdravlje. Đurđevac. Obratio sam se devetnicom miljeniku Božjem Petru Barbariću, da mi se povrati prijašnje zdravlje. I ja osjećam, da mi se molba uslišava. — N. K.

Teške posljedice španjolske bolesti. Los Angeles (California, Amerika). Bila sam bolesna od god. 1918., kad je harala španjolska bolest, koja mi je ostavila u plućima bronkitu. Neprestano sam kašljala, često mi je bilo kao da će me zagušiti, od toga sam i teško oboljevala. Jutrom i večerom nikada nisam mogla van izaći, a kad bi god išla van, morala sam nositi kaput. Obašla sam dosta specialista i svi su mi rekli, da mi nema ozdravljenja, već da ću tako trpjeti do smrti. Dočula sam za sługu Božjeg Petra Barbarića i utekoh mu se molitvama. I od tada kao da je nestalo bolesti. Evo kroz čitavu zimu nijesam niti jedamput zakašljala i kada hoću idem van, odijela malo nosim i osjećam se tako dobro kao nikada u životu. Hvala milom zemljaku Petru Barbariću! — Ana Ostojić.

Dobivena milost. Opuzen. U velikoj potrebi da mi Presv. Srce Isusovo udijeli jednu milost utekla sam se sa devetnicom Petru Barbariću, da mi tu

milost isprosi kod Presv. Srca Isusova i Marijina, te da ću se u ovom Glasniku zahvaliti i moliti da ga Presv. Srce Isusovo što prije proglasi blaženim. Milost za koju sam molila ja sam dobila. Od svega srca hvala i slava Petru Barbariću! — U zahvalu šaljem 40.— Din. za širenje Glasnika Srca Isusova. — Mila Rado.

Infekcija kože. Zahvaljujem zagovoru Petra Barbarića za ozdravljenje od kožne infekcije, za koju mi je liječnik rekao, da će dugo trajati, da će ju trebati liječiti osvjetljivanjem ultravioletnim zrakama i da će možda ipak ostati i trag. Pošto nisam u stanju podnijeti toliki trošak, zamolih pomoć mladoga našega sluge Božjega. Dođe mi misao da metnem oblog vodom od prešane trine (cvijet i otpaci od sijena). Sva koža u veličini ovala sa promjerima otprilike 30 i 20 cm, ogulila se i u vrijeme od par dana — ni traga bolesti. Hvala Ti, dragi zagovorniče. Slava Bogu! — Zagreb, Z. M.

Pitanja i odgovori

Primili smo svu silu pitanja, od kojih su mnoga vrlo zanimljiva. U slijedećim brojevima Glasnika ustupit ćemo pitanjima i odgovorima više prostora. A međutim neka se oni, koji su poslali pitanja strpe. Samo molimo, da se ne pita ono, što je već bilo odgovoreno. — U r e d n i š t v o.

Pitanje: *Daleko sam od crkve četrdesetak kilometara. U koje bih se društvo mogla upisati, da kod kuće obavljam pobožnosti i nadoknadim to, što ne mogu redovito ići k svetoj Misi?* (Jurovski Brod)

Odgovor: Kad nikako ne možete ići na sv. Misu, onda pobožnosti, kojima biste je mogli nadoknaditi jesu poglavito u tom, da nedjeljom i blagdanom više molite, čitate koju duhovnu knjigu i učinite kakovo drugo dobro djelo, na primjer milostinju. Za to nije potrebno upisivati se u društvo. No ako baš to želite, mogli bismo Vam preporučiti Apostolstvo molitve, koje je tako lako a opet vanredno uzvišeno i plodonosno.

Pitanje: *Rado bih također išla na vjeronauk, ali ne znam, kamo bih se obratila.* (Jurovski Brod)

Odgovor: Ako ste daleko od crkve, čini se, da ste također daleko i od svećenika, koji je jedini pozvan da tumači kršćanski nauk. Ne preostaje Vam drugo, nego da si nabavite koju zgodnu knjigu s opširnim tumačenjima vjeronauka. Takove bi knjige bile Spirago, Pučki katekizam i slične, koje možete dobiti i na njemačkom jeziku. U 12. broju prošlogodišnjeg Glasnika spomenuli smo najpodesnije hrvatske knjige za vjeronauk.

Pitanje: *Je li spasonosno klanjati se svetim a ne posvećenim (ne blagoslovljenim) slikama i kipovima?*

Odgovor: Točno govoreći mi se uopće ne klanjamo nikakovim slikama. »Slike nisu za klanjanje nego da se po njima učimo, kome se moramo klanjati«, veli sv. Grgur Veliki. Mi se klanjamo samo Gospodinu Bogu, svece pak i svete stvari poštujemo. Štovanje, što ga iskazujemo sliki ili kipu, ne odnosi se na samo sliku ili kip, nego na onoga, koga slika predstavlja. Prema tome dobro je i spasonosno pravim načinom poštivati kipove i slike, makar ne bili blagoslovljeni, a ako su ti predmeti blagoslovljeni, onda još bolje. Kad je pak s kojim od ovih predmeta spojen oprost, onda svakako treba da je taj predmet (raspelo, medaljica) blagoslovljen.

Pitanje: *Želim hodočastiti u Lurd pa bih rado znati, da li se može tamo doći morem, kako bi dugo trajalo putovanje pješke, ima li tamo svećenika, koji znaju hrvatski govoriti, koliko ima proštenja u Lurdu i t. d.*

Odgovor: Morskim putem mogli biste doći do u blizinu Lurda, ali nakon dugog obilaženja; prije biste stigli u Malu Aziju. Kad biste išli pješke dnevno po dvadesetak samo kilometara, kao što velite, trebali biste više od dva mjeseca do Lurda. Najbolje je, da se priključite kojem hrvatskom hodočašću, koje gotovo svake godine priređuje odbor Društva sv. Jeronima u Zagrebu. Put tamo i natrag traje po prilici deset dana i stoji oko 2.500 din. sa svim nuzgrednim troškovima. Točnije upute naći ćete u časopisima pa i u našem Glasniku.

Pitanje: *Je li dozvoljeno moliti molitvu »Jedinstvo«, koju mole naročito stariji ljudi i to kod umirućeg? I je li dozvoljeno t. zv. »Križanje«, t. j. molitva, koju žene mole nad bolesnicima?*

Odgovor: Nisu nam poznate te molitve; moguće da su dobre za privatnu porabu ali nam se čine vrlo sumnjive, jer ih nema u odobrenim molitvenicima. Želite li točniji odgovor, pošaljite nam te molitve u cijelosti.

Pitanje: *Da li bi pomogla koja i kakova Misa za obraćenje nevjernog grješnika? Da li bi se te Mise mogle kod vas platiti?*

Odgovor: Molitva i Mise za grešnike jesu vrlo dobra djela, koja ne će ostati beskorisna. Kad će i na koji će način Gospodin Bog uslišati vaše molitve — tu brigu ostavite Njegovoj Providnosti. Čitajte razne zahvalnice u ovom Glasniku! Sv. Mise možete platiti kojem bilo svećeniku, pa i kod nas, ako želite.

Pitanje: *Želim biti član »Svete Ure«, »Apostolata trpljenja« i »Apostolata molitve« i molim upute o tim pobožnostima.*

Odgovor: »Apostolat molitve« ima tri glavne vježbe: svagdanje prikazanje — 1 Oče naš i 10 Zdravomarija za nakane sv. Oca Pape i nakane Apostolata — naknadnu sv. Pričest jedamput na mjesec. »Apostolat trpljenja« i »Sveta Ura« jesu hvale vrijedne vježbe »Apostolstva molitve«. Privatno možete obavljati sv. uru u noći od četvrtka na petak svaki tjedan, razmatrajući o muci Isusovoj ili moleći molitve, koje se nekako barem odnose na muku Isusovu. U Upravi našega Glasnika izišle su o tome 2 male knjižice: »Sveta Ura«, »Utjeha srcu bolnom«.

Pitanje: *Već sam poodmakla u godinama pa čitam molitve iz jednog starinskog molitvenika s krupnim slovima. Kažu mi nekoji, da sad te molitve ne vrijede više već da se smije moliti samo iz novih molitvenika. Je li to zbilja istina, da Bog ne mari za moje molitve?*

Odgovor: Kod privatnog moljenja Vi možete upotrebljavati i stariji molitvenik, ako ne možete nabaviti novo izdanje i ako taj molitvenik ima odobrenje crkvene vlasti. A kod zajedničkih molitava u crkvi smije se upotrebljavati samo molitve i molitvenici, što imaju odobrenje crkvene vlasti ovih pet-šest posljednjih godina, kako bi molitva bila skladna. Zaista bi bilo nezgodno, kad bi svećenik predmolio »Gospodine, smiluj se!«, a puk odgovarao po starinskom »Gospodine, pomiluj!«.

Pitanje: *Koliko ima kardinala, biskupa, svećenika u Katoličkoj Crkvi?*

Odgovor: Broj kardinala iznosi samo po sebi sedamdeset; no iz lako shvatljivih razloga nema ih redovno više od 55 do 60. — Nadbiskupa ima svega na katoličkom svijetu oko 250, biskupa oko 900. K tome oko sedam stotina biskupa naslovnih, to jest onakovih, koji imaju biskupski red i naslov ali nemaju određene biskupije, kojom bi upravljali. — Svećenika ima oko 320 hiljada.

Vijesti

Začretje. Prije godinu i pol osnovano je u našoj župi Križarsko društvo. Početak je bio vrlo težak, te se mislilo, da se uopće ne će moći osnovati, ali hvala Bogu sve smo prebrodili i iz dana u dan imade nas sve više. Križari postaju sve svjesniji i svoje vjerske dužnosti vrše točno. Sastajemo se gotovo svake nedjelje u svojim prostorijama. Odmah nakon osnutka bila nam je želja, da obavimo duhovne vježbe. I ta naša vruća želja ispunila se 13, 14 i 15 XII. prošle godine. Koliko smo bili sretni ona tri dana za vrijeme duh. vježbi! Još nam danas svima lebdi pred očima blagi lik velečasnog O. Alojzija Turčića, koji nam je držao duhovne vježbe. Iza svršenih duh. vježbi pristupili smo zajedničkoj sv. Pričesti, a iza toga vratili smo se svojim kućama puni dobrih odluka.

Voda Križara.

Adžamovci. Naše Križarsko Bratstvo osnovano je u svibnju prošle godine te jako dobro napreduje. Imali smo svečanu posvetu zastave. Članova ima 48 mladića, koji su čvrsti u svojoj vjeri i hrabri vojnici Krista Kralja. Sastanke držimo tjedno, na koje svi članovi redovito dolaze. Od kako to društvo kod nas postoji, nestalo je u selu noćnog skitanja i galame, jer su svi uvidjeli, da je križarska organizacija najbolja za odgoj katoličke mladeži.

Ivan Lalić, tajnik.

Kučine. Teške su prilike u selu zbog stranaka. No hvala Isusu, koji nas u crkvi sve spaja i na više diže. Tude se i mi članice Djevoj. društva S. I. osjećamo jedno, jer nas povezuje još više ljubav Presvetoga Srca. Nedjeljom po podne sabiremo se — u pomanjkanju svećenstva — same pred živim Isusom na oltaru i tu zajedno molimo. Četiri su nam se članice udale, a mi smo za njih priklale sv. Pričest. Dogodi se da se za vrijeme zaruka koja članica u čemu prenagli, ali se njihova plemenita duša pokazala, kad su pred preč. g. župnikom i društvom pitale oproštenje. Mi smo sve bile duboko ganute i potaknute, da još više cijenimo svoju djevojačku čast i društvo, koje nam ju čuva.

V. Roguljić.

Divuša. Mi smo ovdje u Divuši obnovili bratovštinu Srca Isusova, koja je bila osnovana oko 1908., a za vrijeme rata zaspala. Članova ima 21. Bratovštinu smo obnovili 1933. godine. Članovi su revni. Osobito paze na 1. petak. Na taj dan se ispovijedaju i pričešćuju i slušaju sv. Misu. Imamo i lijep oltar Presv. Srca Isusova, koji je oltar bratovštine od 1933. po odredbi duh. stola, dok je prije bio oltar sv. Josipa.

Virgil Markuš, upravitelj župe.

Kamensko. Preporod župe. Dolaskom našeg novog župnika i dekana g. Kučmanić Stjepana, naša se župa hvala Božanskom Srcu Isusovom preporodila. Već se nije marilo za dom Božji, a niti se molilo Bogu. Novi naš župnik, kako nam je obećao u nastupu svom, primio se dvostrukom ljubavi posla i to ljubavi svećeničkom i ljubavi prema nama kao domaći sin župe. Ne žali truda ni muke da župu vjerski podigne. Ne možeš ga naći bez posla. U kratko vrijeme, jedva godinu dana, uspjelo mu je da je napunio crkvu svijetom ne samo nedjeljom i svecima već evo u korizmi srijedom i subotom. Uz to, što je uredio dom Božji posebno smo mu zahvalni. Niti nismo znali što su društva, a eto sada ima djevojačko društvo Srca Isusova sa 45 članica i 39 žena Apost. molitve. Svečano primanje bilo je 5. kolovoza i 8 prosinca prošle godine. Članice sve točno vrše svoje dužnosti. Muževi i mladići imadu također svoju organizaciju, koja

dobro radi. Čitamo revno i Glasnik Presv. Srca Isusova. Nijednog glasnika nije bilo u župi, narod uopće nije znao što je to Glasnik, a sada nas ima već 37 pretplatnika Srca Isusova, 7 pretplatnika Naše Gospe Lurdske, 2 pretplatnika sv. Josipa i 1 pretplat. sv. Antuna. Narod se probudio i svi govore za prečasnog, upravo neumornog župnika: »Bog mu dao zdravlje«, a i naša društva mole Božansko Srce, da ga krijepi i dalje u radu. *E. Baćurin.*

Soline (Dugi otok). *Proslava Papinog dana.* Naša župica najsvečanije proslavila je četrnaestu obljetnicu vladanja Pape Pija XI. U nedjelju 16. II. održala se je crkvena proslava po uputama našeg preuzvišenog biskupa. Toga dana mnogo je vjernika pristupilo sv. Pričesti. Naš dušobrižnik održao je lijepi prigodni govor o veličini papinstva i naglasio je koliko mi Hrvati dugujemo ovoj božanskoj ustanovi. Poslije sv. Mise otpjevala se je pjesma zahvalnica i papina himna.

U nedjelju 1. III. naši križari i križarice priredili su svečanu akademiju u počast Piju XI. sa lijepim programom. Uz proslov i pet prigodnih deklamacija odigrali su tri lijepa prigodna igrokaza. Križari su vrlo lijepo i zanimivo izveli igrokaz: »Živio Papa«. Naše male križarice iznenadile su nas svojim nastupom i uspjehom. Lijepo su izvele komad »Tko će biti najbliži sv. Ocu«, ali »San Malog Isusa« tako su lijepo, živahno i zanimivo izvele, da su sve gledaoce zadivile. *Križar.*

Dobročinitelji naše siromašne crkve. Kao i seljani tako je i naša crkva presiromašna sa mnogo duga. Nastojalo se je moliti naše iseljenike, nebili oni pomogli svojim doprinosima, a i da bi kod naših ljudi zatražili makar i najmanji doprinos. Hvala Bogu, naše molbe nisu ostale samo glas vapijućega, već eto na naše veliko zadovoljstvo neki se najpripravnije odazvaše našem pozivu. Prvi je sakupio svotu od 18 dolara Malčić Ivan sa Giro Stjepanom, zatim Stipanov Šime sam je doprinio 10 dolara. Sve seljane zadivila je ljubav i požrtvovnost za našu crkvu Stipanov Jadre, iseljenika u Africi, starca od 74 godine, koji je sakupio od prijatelja i znanaca svotu od 13 (trinaest) livra šterlinga, što iznaša u našem novcu preko 3,200 din. Ugledali se i drugi u njih! U ime puka i crkovinarstva zahvaljuje i svako dobro želi *Don S. Pavić,* dušobrižnik.

Orehovica. Godine 1934. sagrađeno je na jednom brežuljku prekrasno raspelo, u obliku oltara, gdje se sakupljaju žene i djevojke i Križari iz obližnjih sela te mole krunicu, i pjevaju pobožne pjesme. Dne 3. studenog bilo je primanje novih članica u Društvo. Primljene su 43 članice, pa nas sada imade zajedno 82. Primanje je obavio velečasni g. Janko Dumbović župnik iz Bedekovčine. Tom zgodom nam je održao dirljiv govor o ljubavi Presv. Srca Isusova prema nama. Prošle godine udalo se 9 članica. Dan 5. siječnja ove godine bio je težak dan za sve, a osobito za naše Djevojačko društvo, kada se je s nama oprostio naš vel. g. župnik Josip Krakar, koji je namješten u župu Taborsko. *Vikica Krinarić.*

Sv. Nedjelja. Naše Djev. druš. Srca Isusova ima 67 članica, koje su prikazale 1082 naknadne presv. Pričesti. Žene Revniteljice Apostolstva molitve 163 na broju primile su 1465 naknadnih presv. Pričesti. U podmladak se upisala 21 djevojčica. Glasnik presv. Srca Isusova primalo je Društvo 66 komada. Društvo je sabralo lanenu pređu te su članice otkale platno za oltarnike, koje izrađuju. Za novi barjak presv. Srca Isusova uložile su mnogo truda, te ga same izrađivale na lanenom platnu. Društvo se sakupljalo svaki mjesec prve nedjelje na sastanak, koje je vodio preč. g. župnik. 17. II. održalo je društvo proslavu krunisanja sv. Oca Pape Pija XI. Društvo je prikazalo taj dan sv. Pričest za sv. Oca, a do konca travnja prikazalo je 471 sv.

Pričest uz sv. Mise, krunice i t. d. Kao što proljetno sunce budi i pokreće prirodu na novi i sve bujniji život, tako i u našem društvu ljubav Božanskog Srca Isusova po neumornom i revnom radu i molitvi našeg preč. gosp. župnika budi i oživljuje ne samo naše društvo, već i cijelu župu na život i rad s Kristom i za Krista. *Trstenjak O.*

M. Bistrica. Djevojačko društvo Srca Isusova u M. Bistrici lijepo napreduje i radi. Kao svake godine tako i prošle dalo je društvo na 8. decembra predstavu. Ovaj puta je to bilo u proslavu 250 godišnjice kako postoji proštenište Majke Božje Bistričke. Na 2. II. ov. god. bilo je primanje u društvo novih članica. Primljeno ih je 23, a obred je obavio prezes društva presvijetli gosp. župnik Matija Seigerschmied. 16. II. proslavili smo svi zajedno Papin dan i dvostruki jubilej preuzv. gosp. nadbiskupa dr. Ante Bauera. 25. II. proslavilo je društvo svečanim načinom imendan svoga prezesa presvij. gosp. Matije Seigerschmieda. Ujutro su članice pjevale svečano sv. Misu i većina ih pristupila k sv. Pričesti, a poslije podne je bilo svečano čestitanje uz malu zabavicu. Članice inače mnogo žrtvuju vremena i truda za lijepo crkveno pjevanje. Marljivo pristupaju k sv. sakramentima i prikazuju svaki mjesec naknadnu sv. Pričest.

M. Ivak.

Spišić Bukovica. Naše djevojačko društvo radi prema pravilima. Osobito nam je briga da što ljepše uredimo i okitimo crkvu, pa su nam oltari uvijek lijepo okićeni. U ovu godinu dana davale smo dvije predstave i to na Uskrsni ponedjeljak: »Bijele Ruže« a na blagdan Krista Kralja: »Majčino dijete«, dok smo na Majčin dan priredile akademiju sa predstavom: »Majčina ljubav«.

Na blagdan Krista Kralja primljeno je 11 novih članica, a 4 su se udale. Svaki mjesec prve nedjelje pristupale smo zajedničkoj sv. ispovijedi, a sv. Pričest primamo pod svečanom sv. Misom. Sv. Pričesti zajedno sa podmlatkom bilo je 529. Zajednički smo izmolile 34 krunice. Na obljetnicu Euharistijskog kongresa u Virovitici išle smo zajedno sa drugim župljanima u procesiji, a nekoliko je članica tako išlo Majci Božjoj Bistričkoj prigodom njezina krunjenja zlatnom krunom, a isto tako i na Euharistijski kongres u Kloštar.

Glavarica.

Gradac. Naše djevojačko društvo Srca Isusova broji 40 članica. Svake prve nedjelje redovito pristupamo na zajedničku sv. Pričest. Imamo našu čitaonicu, također imamo više puta preko godine predavanje iz kršćanskog života, koje nam drži po jedna članica. Društvo nam vodi naš upravitelj vel. o. Jeronim Silov, koji nam svake prve nedjelje drži sastanak.

Kroz prošlu godinu davale smo dvije predstave koje su vrlo dobro uspjele, a sada se pripravljamo opet s jednom i to sa društvom »Domagoj«. Novac koji dobijemo za predstave, dademo sve u korist naše siromašne crkve. Djevojačko društvo preuzelo je na sebe brigu za kićenje crkve. Iako nam je crkva slaba i siromašna, uvijek je lijepo okićena, osobito blagdanima. *J. Korljan.*

Zagorje. Osnovano je Djevojačko društvo Srca Isusova. Članice su marljivo prihvatile svoj rad u našem malom mjestancu. Zasada nas hvala Bogu ima 113 članica i svaki mjesec sv. Pričest. Mnogo žalimo što smo izgubile vlč. g. Matiju Horvata a zasada imamo privremeno vlč. g. Ivana Nikšića, koji se mnogo žrtvuje. Dosad smo primile 560 sv. Pričesti.

Kolić Marica.

Naručite najzgodniju knjižicu za mjesec svibanj ZVIJEZDA MORA. Krasno štivo o Majci Božjoj. Naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova.

SRDAČAN VAPAJ ZA POMOĆ GLADNIMA U ŽUPI TOLISI — U BOSANSKOJ POSAVINI. Nekadašnja plodna i bogata Bosanska Posavina sa svojim napučenim selima, u kojima živi plemeniti i dobri naš narod iz dana u dan sve više osiromašuje radi gotovo svakogodišnjih poplava od rijeke Save i radi u zadnje vrijeme strašnih elementarnih nepogoda, tako da u ovoj godini 1936. imademo u župi Tolisi strašnu sliku gledajući oko 300 (tri stotine) obitelji sa oko 2000 (dvije hiljade) osoba, koje danas formalno umiru od gladi, a nemaju pomoći ni odakle, da sačuvaju jedini život.

Da ovih 300 (tri stotine) dobrih i plemenitih obitelji ne poumiru od gladi bolnim srcem kao župnik ovih bijednika obraćam se na sve ljude dobrog i plemenitog srca, a osobito na štovatelje presvetog Srca Isusova obraćam se, da iz ljubavi prema presvetom Srcu Isusovu pomognu ove bijednike svojim milodarima, na čemu će im ovi bijednici biti trajno zahvalni sa svojim župnikom niže potpisanim.

Tvrdo se uzdajući, da će ovaj srdačni vapaj naći odziva osobito kod čitatelja Glasnika presvetog Srca Isusova i štovatelja presvetoga Srca Isusova i da će ovi bijednici sigurno osjetiti materijalnu pomoć od štovatelja presv. Srca Isusova i čitatelja Njegova Glasnika unaprijed se zahvaljujem na svakoj i najmanjoj pomoći učinjenoj za ove bijednike i bilježim se s odličnim štovanjem. *Fra Martin Nedić, župnik.*

Milodari, molim neka se šalju na adresu: *Franjevački samostan u Tolisi, z. p. Orašje na Savi,* Drinska banovina.

ISKAZ DAROVA ZA HRVATSKO NARODNO SVETIŠTE SV. JOSIPA U ZAGREBU NA LAŠĆINI (do 31. siječnja 1936.).

Po din. 1000. : Jozičić Antonija, Kostajnica; **po din. 900.** : kapelan Müller Viktor, Virje; **po din. 500.**—: Kosić Budimir, Sarajevo; **po din. 200.**—: Mišković Gizela, Đakovo; Springer Jel., Zgb; **po din. 100.**—: Abramović, Augustinović, Boban, Dr. Gahs, Dr. Hengl, Ivanac, Kertuzija Pleterje, Madjer, Milosrdnice Dubrovnik, Pilek, Prokeš, Tomšić, Veljačić; **po din. 70.**—: Pavlović; **po din. 65.**—: Hrovat; **po din. 60.**—: Bohaček; **po din. 52.**—: Dragičević; **po din. 50.** : Bach, Bakran, Barth, Bertić, Dr. Botta, Cesarec, Galović, Korade, Kraljić, Krunajević, Kujundžić, Mahić, Milosrdnice B. Luka, Pingetzer, Rendulić, Simunović, Štehan, Tadić, Truha; **po din. 45.**—: Podolski, Šengeli; **po din. 35.**—: Bartolović, Groff-Laktati, Sabioncello; **po din. 30.**—: Ciraj, Cvenić, Čuturaš, Glasnik sv. Ante, Kurtović, Lučić, Medvedović, Obadić, Pavlić, Porodec, Sendulka, Sinjerec, Šebalj, Šipek, Užarević, Vig, Zorko; **po din. 28.**—: Kampal; **po din. 25.**—: Dr. Arnold, Dernulc, Dlouhý, Ivanac, Karlić, Kolander, Panić, Perković, Rehorić, Vincetić; **po din. 20.**—: Bašić, Cvetko, Fodor, Frkanec, Fučić, Gogora, Dr. Hartinger, Horvat B., Horvat J., Kanozin, Kolar, Krznarić, Lebiš, Mudrovčić, Neidhardt, Petrović, Seljak, Sestre sv. Križa Osijek, Smirčić Solenghi, Sokičić, Tomašek, Vrbanić, Zahija, Žužić; **po din. 19.**—: Suvić; **po din. 16.**—: König; **po din. 15.**—: Buhić, Bataković, Blašković, Bohaček, Dekić, Filajdić, Franjić, Gomar, Gunić, Heiser, Hihlik, Horvat, Hrenović, Huličar, Ilija, Ilakovič, Koči, Kraljik, Krznarić, Lopac, Markić, Fra Mitrović, Novaković, Parčetić, Polić, Posavec, Purić, Rehovic, Rendula, Ripsan, Rohrbacher, Sabljak, Šalić-Dragočaj, Sertić, Šrimac, Stehl, Šimunić, Šop, Štimac, Tomboško, Tomić, Valčić, Vidov, Vujević, Zovko, Živković; **po din. 12.**—: Erhatić, Octenjak; **po din. 10.**—: Barta, Batistić, Birtić, Borošak, Bosak, Bosnar, Cifrek, Domjan, Domjanović, Dujmović, Đurasin, Fekeza, Fröchlich, Geiser, Gjurin, Golojuh, Grašovec, Grober, Heitvogl, Hodoh, Horvat, Horvatek, Hrupek, Klafurić, Kočiš, Leaković, Lompar, Ljubičić, Magjerec, Maleczky, Malnar, Marčić, Mihoković, Mikec, Milak, Milošević, N N, Novak, Novulić, Pavlović, Pevec, Pop, Premužak, Radović, Rumek, Rupčić, Sabarić, Sambrailo, Sestre Sv. Križa Zgb, Slavečki, Stjević, Strapajić, Su, Suknović, Šelebaj, Tomek, Varović, Vukčević, Vuković, Žaja; **po din. 9.**—: Lažnjak; **7.**—: Sušec; **6.**—: Kalenić; **5.**—: Crnčić, Fabijanić, Fačković, Jarić, Tripalo.

Napomena. Gdje nije na ćeku spomenuto, da se novac šalje za drugo što (na pr. za Glasnik Srca Isusova), predpostavili smo, da je to dar za Svetište Sv. Josipa. Ako je tko od gore navedenih poslao novce za drugu svrhu, umoljava se, da reklamira. Sjetite se Hrvatskog Narodnog Svetišta Sv. Josipa.

Svim plemenitim darovateljima od Boga plata i milost, a od sv. Josipa zagovor i pomoć!

Odbor, Zagreb, Jordanovac 110.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

ZAHVALNICE.

Cleveland: T. M. Dobročinstva. **Čakovec:** I. B. Milosti. **Čepin:** E. P. Mir u posvađenoj obitelji. **Dinjevac:** T. S. Zagovorom Majke Božje Lurdske i sv. Terezije ozdravila od strašnih bolí i teške operacije. **Đakovo:** B. O. Milost. — I. Z. Sin ministrant bio je obijeđen, da je odnio 300 Din. Utekosmo se Srcu Isusovu i jasno se je dokazalo, da je sin potpuno nevin. **Donji Miholjac:** E. L. Ozdravljenje. **Gola:** A. D. Sin prošao kod mature, uvijek ću držati Glasnik. **Gradina:** Bara Dudaš piše: God. 1934. teško bolih. Primila sam sakramente umirućih. Išla k liječnicima, ali me bez nade otpremiše. Bila sam poslana u Zagreb na kliniku. Tamo su ustanovili, da sam neizliječiva, da bih se trebala dati operirati, jer da je tumor u glavi, što dira u mozak. Rekoše, da je operacija pogibeljna, a bez operacije moram poludjeti i umrijeti. Položaj mi je bio grozan. Cijela lijeva strana od glave do noge uzeta. Nisam mogla pravo ni govoriti. Utekoh se Srcu Isusovu, obećah molitve i nebeski me liječnik izliječio. — A. M. Obitelj spašena od kušnja i odvažno podnijeta operacija. **Hercegszanto:** B. I. Ozdravljenje strine. **Ivanićgrad:** K. S. Mnoge milosti, osobito da je sačuvalo od palikuća, klevetnika i lopova. **Klokovac:** P. J. Upala materice ozdravila bez operacije i ozdravljenja mnogih bolesnika zagovorom Majke Božje Lurdske, Petra Barbarića i sv. Ante. **Kloštar Podravski:** P. Š. Teško obolio, ali milošću Presvetog Srca a po zagovoru svetaca i Petra Barbarića ozdravio. **Malo Vukovje:** V. P. Samo milošću Presvetog Srca podnašam nebrojene borbe. **Marija Gorica:** I. A. Sretan uspjeh operacije. **Nova Gradiška:** S. V. Uvijek mi molbe uslišane. **Novi Vinodol:** A. R. U velikoj neprilici pomogao mi Petar Barbarić. **Omišalj:** J. Ž. Brat položio ispit. **Oriovac:** M. R. Milosti. **Osijek:** N. T. Milosti. **Podravska Moslavina:** S. I. Primljene milosti. **Rutland Ill.:** Marija Kauzlarić: Nijesam znala, gdje mi je sin; utekoh se devetnicom Petru Barbariću i treći dan dođe od sina pismo. **Sarajevo:** A. C. Sin sretno položio ispit. **Sl. Brod:** M. Š. Milosti. **Sređani:** C. M. Srcu Isusovu, Majci Božjoj Bistričkoj i sv. Josipu za mnoge milosti. **St. Mikanovci:** M. J. Srcu Isusovu, Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Anti na prevelikoj milosti. **Suhopolje:** T. Š. Progledala junica. **Sutivan:** M. Ž. Preporuča se u molitve. **Sv. Ivan Žabno:** I. P. Ozdravio zagovorom Petra Barbarića od opasne bolesti. — K. M. Ozdravilo tele. **Sv. Jana:** M. T. Milosti u bolesti. **Sv. Križ Začretje:** J. C. Sretna želučana operacija muža. **Trnava:** A. L. Ozdravila od krvotoka iza operacije. — P. R. Srce Isusovo mi ozdravilo suprugu, kada je liječnik izgubio nadu. **Varaždin:** E. J. Sveci isprosili željkovano ozdravljenje od teške bolesti. **Vinkovci:** M. R. Primila novac u teškoj situaciji. **Virovitica:** M. O. Sačuvani od teške nesreće. **Vrbanja:** T. C. Sretan porod i druge milosti. **Zagreb:** I. B. Milosti. — Obitelj H. Ozdravljenje djeteta i dalje se preporuča. — M. K. Sretna operacija, povratak vida i druge milosti. — K. P. Uslišane molbe zagovorom sv. Jude Tadeja. — J. M. Srcu Isusovu, sv. Josipu, sv. Anti i sv. Teziji za pomoć kod teške operacije i za ozdravljenje sestre. — B. Ž. Milost od Presv. Srca po zagovoru sv. Jude Tadeja i duša iz čistilišta.

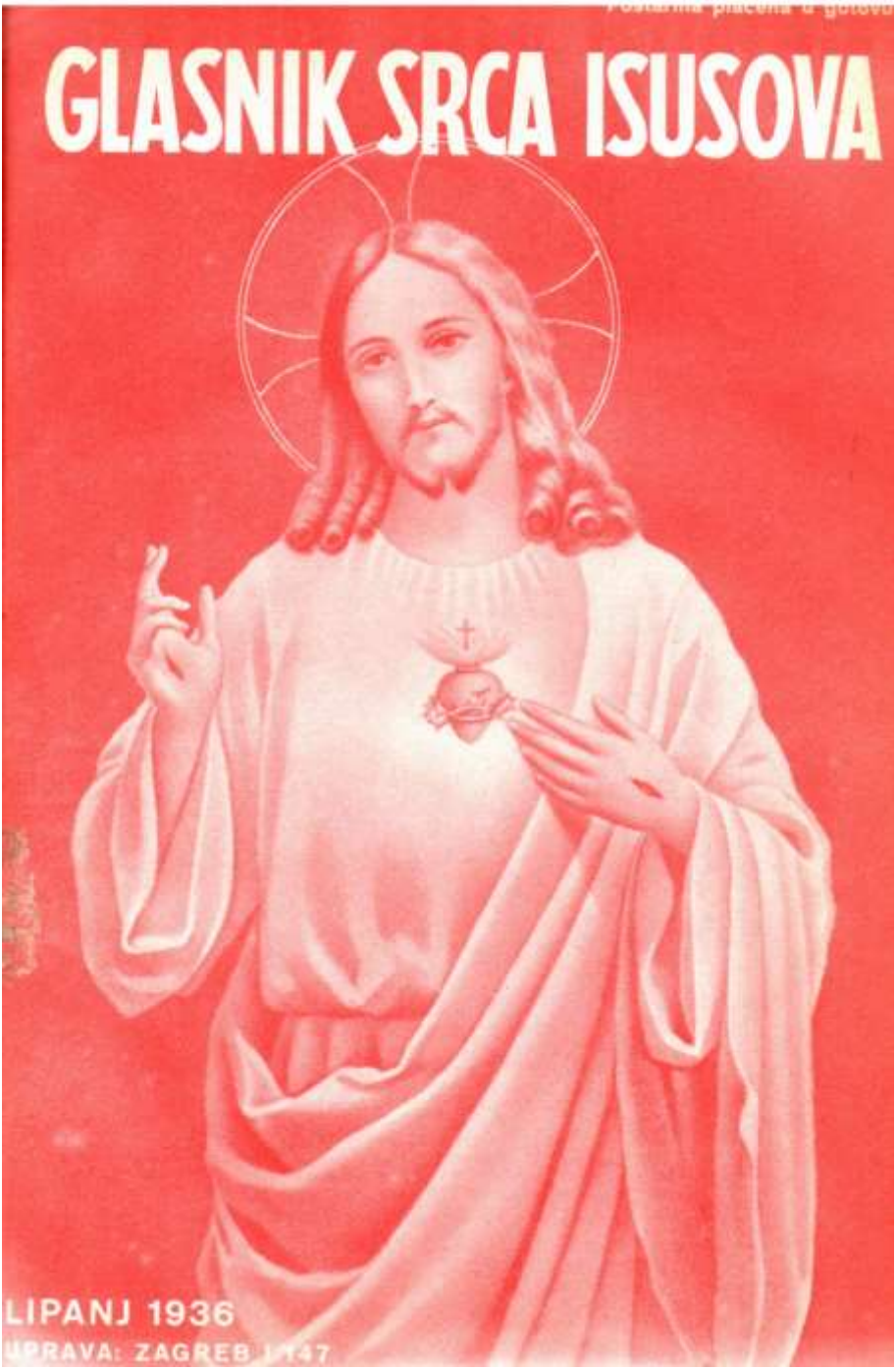
†

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Vojnić Manda, Subotica; Vicko Šoletić, Koločep; Šalamon Petar, Paljevina; Androšević Kata, Vinkovci; Banić Mate, pok. Martina, Dolac Donji; Biljan Antonija, Zagreb; Gabriela Bošnjak, Virovitica; Buković Marija, Cernik; Ciganović Katica, Slav. Brod; Delost Josipa, Vrbovsko; Đelatović Lado, Gorjani; Frajt Dorica, Virje; Jemrić Ljubica, Zagreb; Kelšin Marija, Ivanić Grad; Barica Kovačić, Đakovo; Kršek Vjekoslava, Zagreb; Kunst Jakov, Gašinci; Marčić Ruža, Rab; Preč. Percsy Josip, župnik, Gakovo; Pertot Klementina, Vinkovci; Polić Marija, Karlovac; Pordušić Mara, Kreševo; Stjepan Rastić, Vrbova; Skender Fanika, Nova Gradiška; Supančić Ivanka, Sinj; Štefko Teodor, Antunovac; Mašeg Ivana, Zagreb; G. Borota, učiteljica, Zagreb; Trojnar Terezija, supruga našega revnog povjerenika, Puščine. Huniadi Katarina, Novi Banovci; Govedarović Marija, Orolik; Jukić Mijo, Osoje (Posušje); Kramarić Ružica, Nova Gradiška; Žižak Franjo, Trnovčak; Darinka Marčić, Zagreb; Stjepan Ivanković, Zagreb; Josip Kahn, Zagreb.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru. Amen. **Izmoli, čitatelju, za njih barem Očenaš i Zdravomariju.**

GLASNIK SRCA ISUSOVA

LIPANJ 1936
UPRAVA: ZAGREB

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 LIPANJ 1936 BROJ 6

B l a g o d u š e

ISUS. Ideš k meni, jer te slatka sili muka,
Kraljice, a što mi tvoja nosi ruka?

DUŠA. Donosim Ti blago silne cijene,
Neprolazno kao vječne stijene,
A široko poput svijeta svega,
Dublje i od mora najdubljega,
Uzvišeno iznad svih oblaka,
Mnogo ljepše od sunčanih zraka,
Brojem zvijezda broj nadmašujući,
Svu težinom zemlju pretežući.

ISUS. O Božanstva mojeg besmrtnice sliko,
U mom čovječanstvu dignuta toliko,
Od presvetog moga Duha napunjena,
Kaži i m e svojeg blaga necijenjena.

DUŠA. Ime mu je moja l j u b a v živa,
Što u mojim grudima se skriva.
Svijet nimalo nema u njoj dijela,
Nit sam sebe njome obuzela,
Nit, Gospode, stvor će ikad koji
Da se njenim gospodarom broji.
Blaga svojeg više ne mogu da nosim,
Kamo da ga stavim, to mi reci, prosim!

ISUS. O uroni, mila, žar ljubavi svoje
U B o ž a n s k o S r c e, ljudske grudi moje,
Tu cjelove Duha mog ćeš pobirati,
U njima božansko milje ću ti dati.

M e h t i l d a M a g d e b u r š k a, 13 vijek.

Srce moje — Srcu Isusovu

Krasno rascvjetane lipanjske ruže šire ugodan miris ispod slike na oltaru Srca Isusova, kao da žele privući sva srca k tom vrelu milosti; a njihova žarka boja obasjana tracima sunca, kao da govori o žaru ljubavi tog Srca i poziva hladna srca, neka joj se odazovu. — I ja se osjećam potaknut u svojim neprekidnim čežnjama i težnjama za nečim dalekim i nedohvatljivim, da ovom Božanskom Srcu predam svoje nemirno srce, da ono bude Njegovo i u Njemu nađe svoj mir i pokoj. Tako je, nek bude moje srce svojina Isusova Srca. Nek ono ne pripada više zemaljskim stvorenjima niti ne traži u njih utjehe i ljubavi. Samo Isusovo Srce neka ima odsad pravo vlasništva nad njim. Nek moje srce ne traži više sebe i svoje udobnosti, svoje časti i koristi, nego neka ono odsad živi samo za interese i želje Isusova Srca. Neka ono uđe često u duhu u to Srce, neka se tu klanja i zahvaljuje, neka priznaje svoju ovisnost i nemoć, a neka nada sve budi čine ljubavi i pouzdanja i povjerenja u to Presveto Srce. Neka bude odsad moje srce kao i Srce Isusovo blago i milosrdno, puno ljubavi i pažnje i sućuti prema bližnjemu i bratu svojemu. Neka se ono raspali na Srcu Isusovu te želi i radi oko toga, da i druge duše upoznadu to Srce, da se i one raspale i uzljube to dobro i blago i nježno Srce Isusovo, te da tako budu sretne uz Njega. Da, neka moje srce bude dobro poput Srca Isusova, neka bude potpuno, sasvim i neopozivo vlasništvo Srca Isusova.

- d -

Zašto štujemo Srce Isusovo?

Pitajmo najprije: **Što** slavimo u toj pobožnosti? Tako ćemo još bolje razumjeti, **zašto** gojimo ovu pobožnost. Prije svega mi tu štujemo i slavimo

sámo tjelesno, živo i životno Srce Isusovo, od Duha Svetoga sazdano u utrobi Djevičinoj i bitno sjedinjeno s drugom božanskom osobom, pa zato i prevrijedno svakog poklona i svake ljubavi. Štujemo to Srce beskrajnog veličanstva, kao najdragocjeniji poklad presvetog i čudotvornog tijela Kristova. Štujemo

ono isto Srce, koje je 33 godine ovdje na zemlji za nas kucalo, koje i sada neprestano živi među nama u svetohraništima naših hramova te se svaki dan iznova žrtvuje za nas na našim oltarima, pa u preobraženoj čovječjoj naravi dovijeka kraljuje na nebu ob desnu Boga Oca. Štujemo u tom Srcu raj svetih slasti, što ih je Isus osjećao, kad je na zemlji slavio svog Oca, obraćao grješnike i svuda prolazio dobro čineći i liječeći svaku bolest. Jednako štujemo to Srce kao živo bojište, na kojem su se zbile najodlučnije bitke za spasenje svega roda ljudskoga, osobito u smrtnoj muci na Maslinskoj gori i u krajnjoj zapuštenosti na Kalvariji. Nadalje slavimo to Srce kao žrtveni kalež, u kojem se najprije pripravila i onda do posljednje kapljice izlila predragocjena Krv Isusova, cijena našeg otkupljenja. Konačno štujemo ovo presveto Srce kao glavno oruđe našeg pomirenja s Bogom. Da nema toga Srca, davno bi pravedni Bog uništio ovaj grješni svijet.

Ali ovo tjelesno Srce sa svojom širokom ranom samo nas uvodi **kao sjajni portal u nutarnje svetište beskrajne ljubavi,** koja bukti u tom Srcu i koja je glavni predmet ove pobožnosti. Bog nas je od vijeka ljubio **božanskom** ljubavlju, kako veli kod proroka Jeremije: »Vječnom ljubavlju ljubio sam te i u milosrđu svome k sebi pritegnuo.« Ali to mu nije bilo dovoljno. Htio je da nas ljubi i kao **čovjek.** Da nam se vidljivim načinom još više približi i da lakše gane naša hladna srca na to, te mu vratimo milo za drago i ljubav za ljubav, uzeo je na se narav čovječju i Srce poput našega. I od onda nas ljubi ujedno beskrajnom božanskom i čovječanskom ljubavlju. Tu dvostruku prežarku i nesebičnu ljubav Kristovu sa svim vrlinama, krepostima, patnjama i zaslugama njegove presvete duše i sa svim nutarnjim životom njegovim nadasve štujemo kao »žarko ognjište ljubavi«, kao »pravde i ljubavi posudu«, kao »kreposti sviju bezdno«, kao »strpljivo i mnogoga milosrđa«, kao »pomirište grijeha naših«, kao »život i uskrsnuće naše« i kao »milinu sviju svetih«.

Sveti Toma u euharistijskoj pjesmi u kratko ističe glavne dokaze ljubavi ovog Presvetog Srca k nama, gdje veli:

Po porodu nam posto drug,
Naš kruh za časnom trpezom,
Na smrti cijena za naš dug,
I plaća nam u carstvu svom.

Zar sve ove božanske vrline i dokazi ljubavi nisu isto toliki razlozi, da od srca štujemo i ljubimo ovo presveto Srce Isusovo, da mu se posvetimo posebnom posvetom kao Srcu svoga Boga i Spasitelja, i da mu dragovoljnu naknadu i zadovoljštinu pružimo za tako bezbrojne uvrede, patnje, poniženja i svetogrđa, što ih je ovo Srce poradi spasenja svojih izabranika na se uzelo?

Sv. Ivan *Sv. Petar* *Sv. Pavao*

Tri sveca ovoga mjeseca. Slikao Conegliano

K tomu dodajmo još i jasnu volju Božju i sve silniju želju Crkve, da ovo božansko Srce bude »Kralj i središte sviju srdaca«, to jest, da bi ga svi ljudi bez izuzetka upoznali, uzljubili i poklonili mu se kao Srcu svoga Boga i Spasitelja. O volji Božjoj nas osim tolikih od Crkve prokušanih objava i čudesnih poruka Gospodinovih svetoj Margareti Alakok moraju uvjeriti same divne odredbe Providnosti Božje u povijesti ove najspasonosnije pobožnosti. Čujmo o tom uvodne riječi pape Pija XI. u 4. čitanju novog časoslova svetkovine Srca Isusova. Papa tu veli: »Usred divnog i sve većeg raširivanja svete nauke i pobožnosti, po kojem se odluke božanske Premudrosti iz dana u dan sve jasnije objavljuju Crkvi, jedva ima očitija činjenica, nego je **slavodobitni napredak** štovanja Presvetog Srca Isusova.« Pijo XI. se najprije

osvrće na privatnu pobožnost, kojom su toliki sveti Oci, Naučitelji i drugi Sveci slavili »otvorenu ranu boka Kristova kao tajinstveno vrelo svih milosti.« Iza toga prelazi na sve nježniju pobožnost sredvječnih kontemplativnih duša, »koje su po ovoj rani prodirale do samog Srca, izranjenog iz ljubavi k ljudima«. Dalje zgodno ističe, kako »se javni kult Srca Isusova i u liturgiji . . . stao širiti baš u ono vrijeme, kad su (jansenistički) krivovjerci pod izlikom krive pobožnosti kušali odvratiti kršćane od presvete Euharistije«. U 5. čitanju papa iznova uz ostala brojna ukazanja Kristova osobito svečano potvrđuje glavnu objavu, u kojoj je Spasitelj od svoje službenice, sv. Margarete Alakok, zahtijevao, da svojski poradi oko toga, kako bi sama Crkva u zadovoljštinu za nezahvalnosti i grijehe ljudske uvela posebnu svetkovinu na čast Srca Njegova u petak iza osmine Tijelovske. Iza mnogih kušnja došlo je do te javne svetkovine g. 1765. pod papom Klementom XIII. Pijo IX. protegnuo je tu svetkovinu na čitav katolički svijet. Dalje Pijo XI. spominje, kako je svečana **posveta svega svijeta** Srcu Isusovu, naređena po Leonu XIII. g. 1900., »silno unaprijedila ovu pobožnost«, nesamo među pojedinim narodima, nego i u pojedinim **obiteljima,** koje se sve više napose posvećuju Kristu Kralju i božanskom Srcu njegovu. Konačno papa Pijo XI. povisuje svetkovinu Srca Isusova do najvišeg stepena i naređuje godišnju svečanu obnovu sveopće posvete ovom presvetom Srcu.

*

Kada se dakle po izričitoj volji Kristovoj i njegove Crkve **sav svijet i pojedine kršćanske familije** imaju posvetiti božanskom Srcu Isusovu: kako je moguće, da neki nezreli i zavedeni mladići omalovažuju ovu najspasonosniju pobožnost pa je poput jansenističkih krivovjeraca prikazuju kao »neku žensku sentimentalnost«? Baš je ova pobožnost junačka i muževna pobožnost, jer je dovela svu silu svećenika i svjetovnjaka, dapače i dugi niz redovnica do slave mučeništva; pa i danas ona uzgaja vjerske junake, neustrašive apostole i muževne značajeve, koji se svim žarom svoga srca i svom žilavošću svoje volje stalno drže nepromjenljivih vjerskih načela; i tako se doista i danas sve ljepše ispunjuje ona riječ Kristova svetoj Margareti: »Kraljevat ću unatoč svim neprijateljima.«

I. P. Bock D. I.

DOĐITE U ZAGREB NA PROSLAVU SRCA ISUSOVA.

Proslava će biti u nedjelju 21. lipnja.

Tada dođe mnogo naroda u Hrv. Narodno Svetište Srca Isusova.

Ima polovica vožnje; zato kupite kartu na stanici, a u Zagrebu je ne predajte na kolodvoru, nego je kod Svetišta dajte potvrditi, da se njome mognete vratiti.

Uprava

Naša sreća u Srcu Isusovu

Naše jadno srce kuca i tuče, bez mira i prekida čezne i teži za nečim dalekim i lijepim, ali to kao da mu neprestano izmiče. A što ono zapravo hoće? — Sreća, radost i smirenje, to je cilj i težnja njegova. No sreće ima vrlo malo u životu, nego je većinom sve briga, bol, trud, rastajanje, borba i nemir. Zato je i pjesnik kazao ovako:

»Za čas pravog mira ja bih rado dao,
Sve te drobne sreće c'jelog nam života.
Da bi barem samo za trenutak stao
Vjetar, koji nama sveudiljno mota.«

Dana mi je sva vlast . . . (Mt. 28, 18)

Ali tog trenutka prave sreće nema te nema, mnogi ga nikad ne okuse u životu uza sve traženje i lutanje za njim. Zato je jedan čovjek dao napisati na svoj grob ovo: Ovaj čovjek »imao je u životu mnogo sreće, a ipak nije bio nikada sretan« t. j. imao je dobara i užitaka, ali sretan nije bio nikada. To je jasno, jer čovjeka ne može ništa ovdje zasititi.

Evo što veli o tom jedan duhovni pisac: »Ništa stvoreno ne može nas usrećiti i zadovoljiti. Isprazni pučinu morsku i pusti u to korito jednu kapljicu. Hoćeš li time ispuniti tu groznu prazninu? Kad bi Bog kroz cijelu vječnost stvarao stvorenja uvijek savršenija, ona sva ne bi mogla ispuniti našeg srca; jer u njemu je praznina, koju samo Bog može ispuniti.« Ili kako lijepo opet veli pjesnik:

». . . želja ljudska bezdan je:
sav svijet pobacaj u njega,
zatrpat ni dna ne ćeš mu,
tek sam ga Gospod ispunja,
kad bezmjeran se spusti u nj.«

Ljudsko je srce dakle kao bezdan, koji se ne može ispuniti malim kamenčićima, nego treba čitav ocean sreće, koji će ga zadovoljiti. A gdje je taj ocean, da se napijemo iz njeg i utažimo žeđu za srećom? Nema ga na zemlji, tu se svako more iscrpi i presuši, a srca ne zadovolji, nego ono i dalje žeđa i gladuje. Ocean,

koji nas jedini usrećuje jest velika i neshvatljiva Božja ljubav, a sjedište i prijestolje te sretne i radosne ljubavi jest veliko i božansko Srca Isusovo. Blago onom, koji vjerom nađe i upozna to Srce; za njega je nestalo gorčine i čemera životnog križa, a počela je sreća, radost, mir i utjeha.

Jer što treba naše malo, ludo srce? Treba prije svega nešto dobara i sigurnosti za život; svagdanjim kruhom i odjećom mora biti čovjek opskrbljen, da može živjeti. Onaj, koji nađe ono veliko i božansko Srce, on zna, da je to Srce nada sve moćno i dobro, da ga ono ne će nikad zapustiti, nego u pravi čas i na svoj način pomoći. Kao što ptice grade svoja gnijezda i traže hranu i zaštitu po drveću, tako treba da i mi na drvetu križa u onom svetom i prebodenom Srcu tražimo za sebe stan, hranu i zaštitu od svake nevolje života, u Njemu ćemo naći zacijelo sve, što trebamo.

Malo ljubavi i utjehe hoće naše jadno srce. Čovjek je tako stvoren, da ne može živjeti sam, da mora imati nekoga, koga može ljubiti i koji će mu ljubav uzvratiti. Kad bi ljudi samo znali, kako vjerna srca mogu naći u božanskom Srcu slatkoću ljubavi i prave sreće, tako da im ne treba tražiti nigdje više ni kod ljudi ni kod stvari pomoći i utjehe. Koliko je puta zemaljska ljubav sebična, nestalna, kratkotrajna i razočarava jadno srce, a Božansko Srce je vazda vjerno, ono se uvijek daje i žrtvuje nesebično, živi samo za druge, razveseljuje i usrećuje. Nećemo li stoga i mi poći k tom Srcu i tražiti u njem smirenje za naše srce, jer tu je mir, tu je slatkost, ljubav i sreća?

Naše bi srce htjelo ne samo časak sreće, ono čezne za radošću dugom, neprestanom, beskrajnom. A koje stvorenje može obećati takovu sreću? Zacijelo nijedno. Samo ono veliko Srce, koje ima u sebi izvore žive vode za cijelu vječnost, može dati tu radost, bez prekida i konca. Ovo Srce je vječno, ono je život bez umiranja i smrti, ono daje od svog vječnog života i onima, koji se približe njemu, da i oni žive i iza smrti kroz vječnost, uvijek u svijetlu i radosti, miru i užitku, sreći i ljubavi.

Nije li stoga jedino pametno, da mi pridemo k tom svetom Srcu, da zapišemo svoja imena u nj — ili mnogo bolje, da samo svoje srce stavimo u duhu u ranu presvetoga Srca, da se često sjedinimo s njime osobito u Sakramentu ljubavi, da tu tražimo pomoć u nevolji, utjehu u žalosti, mir u nemiru, sreću u životu, jakost na samrti i zalog za život trajne ljubavi i sreće u vječnosti.

Bd.

EUHARISTIČKI KONGRES U DOBOJU (BOSNA). — Na blagdan Presvetog Srca Isusova 21. VI. o. g. drži se u Doboju Euharistički Kongres za desetak - petnaest župa sjeverne Bosne. — Dobojska je župa dozvolom Svete Stolice izmjenila titulus crkve, pa je sadu posvećena Presvetom Srcu Isusovu. — Ovaj Euharistički Kongres ima da bude održan na dan, kada se prviput slavi novi patron župe. — Posebni odbor brine se za smještaj i prehranu naroda. — Tom će se prilikom vjerojatno održati i Pasijonske igre, a bit će i misijska trodnevnica. Očekuje se mnoštvo naroda. — Sve najave i dopise prima:

Rimo - katolički župni ured, DOBOJ. (Bosna)

SRCE ISUSOVO, IZVORE ŽIVOTA I SVETOSTI

SPOMENIK SRCA ISUSOVA NAD CRKVOM SV. PETRA I VATIKANOM.

Ljubimo Presveto Srce Isusovo!

Moramo ljubiti Srce Isusovo, jer je sva naša sreća u ljubavi Isusovoj.

Ako bismo bili tako besćutni, da ne ljubimo Isusa . zbog bezbrojnih i premnogih dobročinstava, što smo ih primili i neprestano primamo od Isusa, treba da smo barem tako pametni, da ga ljubimo iz ljubavi prema sebi.

U ljubavi Isusa je naše vremenito i vječno blaženstvo.

Naše vremenito blaženstvo je: naša utjeha i naš mir. Nigdje ne ćemo naći prave utjehe, okusiti i uživati pravoga mira, osim samo u Isusu. Što je sv. Augustin u svom srcu ćutio bez Isusa: prazninu i žalost, to ćuti i svaki čovjek bez Isusa. A kad imamo Isusa? Kad ga ljubimo? Druge nas stvari mogu zabaviti i rastresti za neko vrijeme, ali uistinu utješiti i umiriti ne mogu. Možeš li gladnog, žednog čovjeka zasititi naslikanim jelom i pilom? Pravo jelo i pilo je za našu dušu samo Isus. »Svaki, koji pije od ove vode — što nije od Isusa — opet će ožednjeti, a koji pije od vode, koju ću mu ja dati, ne će ožednjeti do vijeka.« (Iv. 4, 13.) To su riječi Onoga, koji je stvorio naše srce, koji zna, što ga jedino može usrećiti.

Samo ljubav Isusova daje, da okusimo slast i zadovoljstvo. Duše, koje ljube Isusa, znadu iz iskustva za neizrecivu milinu i slast, koja često naraste na toliko, da mole Isusa, da im ili poveća sile ili ublaži utjehu. Nema veće slasti od ljubavi Isusove. Svi bi željeli, ali ne će truda, kojim se dolazi do nje; svi bi slijedili Isusa na Tabor, ali ih je malo, koji bi s Isusom na Kalvariju.

Mi ne možemo živjeti kao pravi kršćani bez ljubavi Isuove, jer u toj ljubavi je kršćansko savršenstvo. Početak kršćanskog savršenstva je, veli sv. Augustin, početak ljubavi, jedno i drugo jednako raste, i savršena ljubav je zadnji stepen kršćanskog savršenstva.

A možemo reći, da je ljubav prema Isusu ujedno i sredstvo da postignemo kršćansko savršenstvo. Ljubav prema Isusu rađa u nama revnost, a revnost nas usposobljuje da svladamo tisuću poteškoća, što nas smetaju u pravom kršćanskom životu.

Ne ljubi Isusa, koji ne ljubi patnje, poniženja, križ. Isusa nema bez patnje, bez poniženja, bez križa. Ljubav po svojoj naravi pretpostavlja ili rađa sličnost. Ne možemo ljubiti Isusa, a da ne želimo postati Mu slični i da nismo uvjereni, da je u tom naše kršćansko savršenstvo. Treba dakle, da s Isusom mislimo, čuvstvujemo, djelujemo.

A što smo bez ljubavi Isusove? Sjena fantastična jednog kršćanina. Daj, Isuse, da te ljubim, da započnem s onim što je lako: s ljubavlju Tebe, da činim poslije, što je teže, što si Ti učinio, da ljubim patnje, poniženja, križ.

O ljubavi Isusa ovisi i naša vječna sreća. Bog Otac nas samo toliko ljubi, koliko mi ljubimo Isusa. To nam svjedoči sam Isus: »Jer sâm Otac ljubi vas, jer ste vi mene ljubili.« (Iv. 16, 27.) Otac nam ne daje milosti osim pogledom na Isusa, i toliko, ukoliko ga ljubimo. Samo će one primiti u svoje kraljevstvo i toliko nagraditi, ukoliko postanu slični Isusu: »Jer koje naprijed pozna, one i preodredi, da budu slični slici Sina njegova.« (Rim. 8, 29.)

Jao si ga nama, ako živimo, a još većma ako umremo, a nismo ljubili Isusa. Sv. Pavao izopćuje takve, a takvi izopćuju i sami sebe iz prave vremenite i vječne sreće.

O Isuse, nek me isključi sav svijet iz svoga srca, bogatstva, časti, uživanja, samo me Ti primi u svoje Srce, ljubav i blaženstvo! Bez Tebe bi bio i raj pakao, s Tobom je i pakao raj!

Ljubav Isusova će nas nagoniti, da zadovoljimo za uvrede, kojima smo mi i drugi ožalostili i uvrijedili to preljubezno Srce. Zadovoljština je jedna od poglavitih razloga zašto je Isus objavio svoje Presv. Srce. Reče jednoć sv. Margareti: »Mene mori želja, da me ljudi poštuju u presv. Sakramentu, a jedva mogu ikoga naći, koji bi se trsio ugasiti mi ovu žeđu, pruživši mi ma koju zadovoljštinu.«

Odazovimo se gorućoj želji Isusovoj. Mi znamo — sam Isus je rekao — čim da mu zadovoljimo: Primajmo ga u sv. Pričesti, na svetkovinu Presv. Srca osobito, a i prvim petkom u mjesecu ili prvom nedjeljom. Prisustvujmo Otprošnji na svetkovinu Presv. Srca, a po mogućnosti i prvog petka ili nedjelje mjesečno. Treće, klanjajmo se svake noći od četvrtka na petak za jedan sat na uspomenu smrtne muke, što je Isus pretrpio u Maslinskom vrtu uoči gorke muke. — Dodajmo još tomu Apostolat, da i druge potaknemo na to, osobito pak da se posvete obitelji Presv. Srcu, čim ćemo izvrsno promicati i sudjelovati u Katoličkoj Akciji, i ugasit ćemo žeđu Presv. Srca i zaslužit ćemo, da izlije na nas i naše poslove obilje svoje milosti.

Nasljedujmo osobito u ovim žalosnim i nemirnim vremenima, da nasljedujemo našeg božanskog Spasitelja i Suca, koji nas je ljubio i iz ljubavi predao se za nas, kako to krasno i ukratko govori sv. Pavao: »Ljubio me je i predao sebe za me.« (Gal. 2, 20.) Ljubimo Isusa nesamo katkada molitvom, čuvstvima, nego cijelim životom, radom ruku i znojem lica svoga. To je Isusu mila, a nama najkorisnija zadovoljština. **Matija Kulunčić D. I.**

†

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Ravlić Anđelko, Ravlić Josip, Cista; Canjuga Josip, Zagreb; Grgić Mara, povjerenica, Adamovci; Šatrak pl. Pavao, Bjelovar. — Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru, Amen. **Izmoli čitatelju za njih barem Očenaš i Zdravomariju.**

Pripravite se na svetkovinu Srca Isusova devetnicom.

Najveći dobročinitelj Hrvatskog Naroda

Najprije moramo znati: što je to dobročinitelj. Dobročinitelj je onaj, koji nam nešto učini i to dobro učini. Glavno će biti dobročinitelj djelom, a onda riječju, savjetom, opomenom. Djelom je netko dobročinitelj, ako pomogne ili pruži ono što nama treba. Riječju savjetom i opomenom je onaj dobročinitelj, koji nam priskoči barem time u pomoć, ako ne može djelom ili premda može djelom, ali nam nije potrebno, nego nam je potrebna samo lijepa riječ, opomena, savjet.

Glavni oltar u Hrv. Narodnom Svetištu Srca Isusova u Zagrebu.

Pa pitajmo se malo: treba li naš narod; trebaju li Hrvati pomoći? E, braćo, ima li itko tko bi rekao, da toga Hrvati ne trebaju? Koliko je kod nas sirotinje, koliko žalosnih, koliko bolesnih, koliko nažalost i zlih?! Pravi je i najveći dobročinitelj onaj, koji bi mogao, koji bi htio i koji bi zaista i liječio te naše jade i mane.

Tko je dakle taj, koji bi to sve mogao i htio učiniti? Jesu li komunisti sa svojom mržnjom, ubijanjem, tlačenjem, otimanjem, zatvorima, nemoralom, sa svojom najgorom tiranijom i divljaštvom, što ga svijet nije doživio? Jesu li kapitalisti sa svojim isisavanjem sirotinje? Nijesu ni poštenjaci, jer su nemoćni. Tko je dakle taj dobročinitelj? Ima li uopće taj, koji bi mogao sve duševne i tjelesne jade liječiti?

Držim, da pomno čitate Glasnik Srca Isusova. Čitate sigurno i zahvalnice. Ja barem pročitam svaku. I tu nalazim toga najvećega dobročinitelja. To je Božansko Srce Isusovo. Vidi se, da Ono posebno ljubi naš narod, jer na sve strane dijeli bezbrojna dobročinstva. Upravo — rekli bismo — rasipa. A Ono i može dijeliti,

jer je svemoguće. Ono hoće dijeliti, jer je samilosno. Ono i dijeli, jer je ljubavi puno i jer vidimo da zaista dijeli. Čitamo u zahvalnicama: kako se grješnici obraćaju, kako su tužni utješeni, kako su žalosni razveseljeni, kako bolesnici ozdrave kad ih svatko napusti, kako sirotinja na neobičan način dobije pomoć, kako besposleni dobiju zarade, kako gospodari dobiju blagoslov u gospodarstvu, kako se djeca poprave, i tako dalje. Tko bi to sve nabrojio?! Eto dakle najvećega prijatelja Hrvatskog Naroda. Ima li i jedan takav dobročinitelj, kao što je Presveto i Božansko Srce?

Što slijedi iz svega toga? Slijedi to, da Mu se što više približimo, da se u Njega uzdamo i da Ga ljubimo. Koliko bi Ono još toga učinilo, ali mnogi ljudi vjeruju svakomu drugomu, samo ne Njemu, koji jedini može i hoće pomoći. A slijedi još i to, da ne nasjednemo šupljim, zlim i bezbožnim riječima onih, koji bi nam htjeli iščupati iz srca ljubav spram Božanskoga Srca, koje nam može i hoće pomoći.

Braćo i sestre, u Srcu Isusovu je naša sreća i naš spas.

Viktor Šunjić.

Lijekovi protiv psovke

Upoznao sam se s jednim revnim štovateljem presv. Srca Isusova. Upita me nekom zgodom: »Jesi li psovač (kuneš li)?« — Ja mu iskreno odgovorim: »Jesam.« — Nato me on stao bratski koriti, pa mi dao Glasnik Srca Isusova, da čitam.

Bilo je to u dobar čas. Čitajući Glasnik tvrdo odlučih, da ću se ove kuge, nesretne psovke (kletve) sasvim okaniti. No jednoć mi se jezik ipak zatrka, te pogrdih nebo. Pokajao sam se, ali mi to nije bilo dosta. Odlučio sam u nedjelju postiti. To sam i izvršio. Ali još sam jedamput sagriješio. Opet sam odlučio, da ću u nedjelju postiti. Kad sam i to ispunio, više me jezik nije prevario, pa ma kakova mi se neprilika dogodila. Sav sam sretan i zadovoljan, što sam to postigao.

Dragi čitatelji, uvjeren sam, da vi ne psujete (ne kunete), uvjeren sam, da i radite protiv psovke. Ali, ako bi koji od vas bio psovač, neka upotrebi spasonosne lijekove. Lijek, koji je meni pomogao i tebi će pomoći: za svaku psovku posti jedan dan, pa daj da vidimo, ne ćeš li brzo ozdraviti od te gadne i pogubne kuge. A vi, koji ne psujete, ugledajte se u onoga moga prijatelja — revnoga štovatelja Srca Isusova. Nastojte i vi, da bratskim riječima obratite psovače. Dajte im čitati ovaj krasni Glasnik, dajte im čitati Kalendar Srca Isusova i Marijina.

Slavonac.

Mi smo evo opet izdali povećan Glasnik s prilozima. Nemamo baš nikakovih dohodaka osim predplate. Zato nepravdu čine Presv. Srcu i upropašćuju Njegov Glasnik nemarni pretplatnici.

Neprijatelji Presvetoga Srca

Zar je moguće, da i Presveto Srce ima neprijatelja? Ono Srce, koje toliko žarko ljubi ljude, koje je s v e učinilo, što je po svojoj božanskoj svemogućnosti moglo, da ljude usreći i za ovaj i za drugi svijet: može li to najprijateljskije Srce imati neprijatelja?

Nažalost, ima ih! Možda ih dnevno susrećemo na ulici, u uredu, u selu, u radionici, a možda ih nalazimo i u svojoj obitelji.

Među neprijateljima Presvetoga Srca najprije zamijećujemo one, koji **hotimice i svijesno, upravo davolski mrze i progone Presveto Srce.** To su oni, koji se hvale svojim bezboštvom, i koji svojim zaprljanim jezikom ruže i kleveću sve što je Božje. Nijedna sv. Misa, nikoja druga crkvena pobožnost ili vjerska manifestacija ne može proći, a da se ovakovi ne obore na te — kako oni kažu — »popovske izmišljotine« i »sredovječna zaglupljivanja«. Zar ne nalazimo po gradovima, selima i obiteljima ovakove jadnike?!

Ovamo spadaju i onakovi, koji doduše nigdje ne će da izjave, da su oni bezbošci, nego će naprotiv isticati, kako su oni

dobri katolici, ali samo **da su proti vjerskim pretjeranostima.** »Pa i ja sam dobar katolik, ali toga ipak ne mogu shvatiti ni odobriti, što se svaki čas leti u crkvu, tako često ide na sv. ispovijed i sv. Pričest.« A kad bismo ovakove »dobre« katolike pitali, što oni zapravo smatraju pretjeranim, onda bi nam oni tek pokazali svoju pravu boju: onda bismo vidjeli, da je njima uopće s v a k i vjerski čin, svaka sv. Misa, ispovijed, Pričest i molitva, da je to sve — vjerska pretjeranost! Pa da onda ovakovi »dobri« katolici nisu o t v o r e n i neprijatelji Presvetoga Srca, koje toliko žudi za dušama, i koje se želi upravo po molitvi i sv. sakramentima što uže sjediniti i sprijateljiti sa dušama.

Zar nijesu nadalje pravi neprijatelji Presvetoga Srca, koji se **nikako ne žele ostaviti ružne psovke, kletve, pijanstva i bluda?** Presveto bi ih Srce tako rado oslobodilo tih sramotnih veriga, ali njima se više mili biti u blatu i glibu strasti, nego u čistom i svetom prijateljstvu s Isusom. Pa ako se ovakovi koji put i mole, možda kadšto i svete sakramente primaju: oni ipak, rad svojih opačina, ostaju neprijatelji Presvetoga Srca. Očito je, da prijatelji nisu, a ako nisu prijatelji, preostaje samo da budu neprijatelji, jer sam Isus veli: »Tko nije sa mnom, protiv mene je« i »Tko sa mnom ne sabire, taj prosipa«.

Ali ima još jedna vrsta neprijatelja Presvetoga Srca, koji također prireduju Isusu veliku bol i sramotu.

To su **oni katolici, koji** doduše nisu robovi kakove teške mane, ali **su ipak prema Presvetom Srcu mlaki, hladni, ravnodušni i nezahvalni.** Koliko ovakovi Isusa vrijeđaju i žaloste vidimo iz objava, što ih je Presveto srce dalo sv. Margareti. U tim objavama nalazimo i ove Isusove riječi: »To je, što me boli više nego sve što sam pretrpio u svojoj muci, tako te ja ne bih za veliku stvar držao sve ono, što za njih uradih; a želio bih još više za njih učiniti, kad bi to bilo moguće. N o u n j i h j e s r c e h l a d n o i o p o r n o z a s v a m o j a n a p r e z a n j a, d a i m u č i n i m d o b r o. T i b a r e m d a j m i u g o d i, t e z a d o v o l j i, k o l i k o s a m o m o ž e š, z a n j i h o v u n e z a h v a l n o s t.«

Zacijelo si i ti, dragi čitatelju, iskusio, kako je nezahvalnost neugodna i gorka. Ako si kada kojem prijatelju učinio kakovu uslugu u nadi, da ćeš ga razveseliti, pomoći mu, a prijatelj da ti baš ničim ne pokaže, da si mu pomogao, da si ga razveselio, nego da je tvoje dobročinstvo primio hladno i ravnodušno, i da ti mjesto hvale uzvrati crnom nezahvalnošću. Zar nije onda u tebi uskipjela krv i nije li ti se nametnula misao: takovome nezahvalniku nikada više ne ću činiti usluge? Ti si doduše ovakovu misao odbio, jer si se sjetio, da je Gospodin onaj, koji će ti dati priznanje i nagradu, ali u duši ti je ipak ostala bol i žalost, što je na zemlji nezahvalnost tako brojna.

Još mnogo veću bol i žalost radi nezahvalnosti i mlakosti ljudi osjeća i Presveto Srce. Mogu li biti p r a v i prijatelji Pre-

svetome Srcu oni, koji Mu zadaju toliku bol? A ako nisu prijatelji, što su onda . . . ?

Hoćemo li i sebe prepoznati u ovom popisu neprijatelja Presvetoga Srca?

Ne budimo neprijatelji, nego prijatelji! »Ja vas ne zovem slugama, nego prijateljima« — reče Isus svetim Apostolima, a to vrijedi i za nas. **Budimo prijatelji žarke ljubavi, duboke zahvalnosti i velike revnosti.** Ako to do sada nismo bili, mjesec lipanj je najprikladniji, da to postanemo i da nikada u životu svoju ljubav ne ugasimo, zahvalnost ne opozovemo, revnost ne umanjimo.

Ivan Kukula D. I.

VAPAJI K PRESVETOM SRCU

O primi srce moje,
Kralju srdaca sviju,
Da kucaji mu vazda
Na Tvoje nalik biju.

Zakloni srce moje,
Pomirenje i mire,
Da u Tvom zavjetarju
Moje bure se smire.

Operi srce moje,
Vodo svetog života,
I ne daj, da ga ikad
Kalja crna grjehota.

Napoji srce moje,
Vrelo utjehe svake,
Da kroz teškoće, tuge
Išo duše bih lake.

Raspali srce moje,
Ognju ljubavi žarke,
Da stalno, ljubeć Tebe,
Zemne prezirem varke.

Osvoji srce moje,
O milino svih svetih,
Da bude posve Tvoje
I tek zà Tobom leti.

M. T. M-ć, Hercegovac.

Molitva i pijanstvo

Jedan čestit seljak vratio se upravo iz crkve, gdje je primio svete sakramente. Sjeo za stol, da nešto založi. Oko njega se skupilo nekoliko susjeda pa zaveli razgovor.

Povela se riječ i o piću. A baš ovaj domaćina bio nekoć velik pijanac. Zapita ga dakle jedan, kako se riješio te opačine. A on će: »Molitva mi je pomogla. Ja sam znao piti rakiju vinskom čašom; ali sam se počeo vruće Bogu moliti, da me oslobodi te mane. I eto! Što nijesu mogle sve molbe i suze moje dobre žene i drugih dobrih ljudi, to je postigla ustrajna i usrdna molitva. Danas ne bih ispio ni jednu kapljicu.«

Dà, molitva i to ustrajna i zaufana molitva daje čovjeku jakost, da se svlada i da ustraje. A tko se znade svladati, taj će se lako odučiti svake pogrješke; jer ove potječu baš odatle, što se čovjek ne umije svladati, već si ugađa gdje samo može.

Poput Srca Isusova za duše

Mjesečna nakana za lipanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Tvoji nam vjerni evanđelisti, Gospodine, opisuju, kako se Tvome božanskom Srcu često sažalilo naroda, koji se raširenih ruku i pridignutih očiju oko Tebe zbijao, jer »bijaše oboren i izmučen poput ovaca bez pastira.« (Mat. 9. 36.)

Strepilo je to Tvoje Srce i drhtalo nad tim zapuštenim i ispačenim pukom nesamo zato, što nije imao pastira i vođa, nego još i više stoga, što mu se sa svih strana sa drskošću dosadnoga krpelja nametala sila pastirâ-najamnikâ, vođa-zavodnika.

Ti su se najamnici poput pijavica zarinuli u taj narod, da ga sišu, sišu do kraja. — Ti su se lažni učitelji poput skakavaca razasuli po narodu, da mu govore o pravdi i zakonu, o njihovoj »pravdi« i njihovu »zakonu«, a sami su izmišljali stotinu načina, stotinu smicalica kako da izbjegnu jedinoj Pravdi — Božjoj pravdi i Božjem zakonu.

I Tvoje se Srce nad tim rastužilo, Tvoje se Srce nad tim zgrozilo.

Rastužilo se Tvoje srce, jer je to Srce žarište i posuda one ljubavi, koja te prinukala, da među nas sideš, da se među nas umiješaš, da na se uzmeš naš lik, a s našim likom i svu našu nemoć, sve naše grijehe. Nemoć si našu preuzeo, da je ljubavlju, što će iz Tvoga Srca među nas strujati, pridigneš i pretvoriš u moć ispaštanja, moć žrtve, moć naknade. Grijehe si naše preuzeo, da ih krvlju, koja će iz Tvojega Srca proteći, opereš, u ljubavi sažežeš, da i oni, koji su griješili mnogo, uzljube mnogo, jer im se oprostilo mnogo. — Rastužilo se Tvoje Srce, jer je to ono Srce, koje u svojim kucajima suosjeća svaki naš drhtaj, svaku našu zebnju, naš strah i našu potištenost. Osobito klonulost i potištenost onih najzapuštenijih: iscrpljenoga noroda, skrušenih carinika i raskajanih bludnica. — I Tvoje se Srce nadvilo nad sve te koji pate, da osluškuje i najtiši doziv svih onih, koji se mukotrpno osvrću za istinom, vape za pravdom i do nje se probijaju kroz maglu zabluda i teret grijeha.

Tvoje Srce osluškuje i — pomaže. Pomaže one, kojima tjelesna bol oteščava zemne dane: ruke se Tvoje šire na blagoslov i uzeti ustaju, hromi hodaju, gubavci se čiste, slijepi progledavaju, bjesomučni se smiruju, krvotoci prestaju, pa i mrtvi Te čak slušaju, i oni se vraćaju u život. — Pomaže Tvoje Srce one, kojima je grijeh raskopao duše, oduzeo nutarnji — najdragocjeniji — mir, udaljio ih od izvora života, rastavio od Boga. I tim se raskajanim srcima Ti priključuješ, da nad njima izgovoriš riječi oslobođenja, riječi smirenja, riječi utjehe: sinko, opraštaju ti se grijesi tvoji, »ni ja te ženo, ne ću osuditi, idi i ne griješi više«. — Pomaže Tvoje Srce one, koji su zapostavljeni, izrabljivani, preko

kojih pogansko društvo i poganski poredak prelazi kao preko gomile bez prava i zaštite. Ti naviješ jednaki Božji zakon za sve, jednaku Božju pravdu za sve, prema tome osnovno poštovanje za svakoga, pravednost za svakoga, ljubav za svakoga i za najzapostavljenijega, jer svaki je čovjek bez razlike dijete Tvoga i našega Oca nebeskoga, brat Tvoj, a onaj najzapostavljeniji na još naročiti način sličan Tebi, zapostavljenom Božjem Sinu na zemlji.

* * * * *

No Tvoje se Srce i zgraža. — Zgraža se nad onim svojevoljnim slijepcima, koji hotice i drsko zatvaraju oči svojega, da ne vide Božjega svijetla, da ne uvide božanske Istine; koji tako oslijepljeni druge zaslijepljuju, krivim naukama u tamu vode. — Zgraža se Tvoje Srce nad onim vođama i zakonodavcima, koji drugima — nesamo pravedni zakon — nego i sve moguće nepravedne terete nameću, a sami »ne će ni da prstom maknu«; sami gutaju sirotinjsku bijedu, otimlju udovičku uštednju. Tvoje se Srce zgraža nad tim lažni prorocima, nad tim narodnim zavodnicima, nad tim ugnjetavačima svake pravde. Ono se zgraža, jer su oni ta najjadnija stvorenja, koja najviše ometaju Božju Istinu, Božju Pravdu na zemlji; koji se najviše opiru onome novome poretku pravednosti i ljubavi za sve, kojega si Ti Božji Sin donio na ovu ispaćenu zemlju. Zato im ti i dobacuješ najžešće izraze, što si ih ikad upotrijebio, zato ih nazivlješ »leglom guja ljutica« i skupom »pobijeljenih grobova«. (Mat. 23).

* * * * *

Isuse, Tvoje Srce i danas kuca s našima, kao što je nekoć kucalo sa srcima Tvojih suvremenika. Ono kuca i osjeća s nama iz tišine naših svetohraništa, gdjeno nas očekuješ i gdje nam se daješ. Tvoje Srce hoće, da i mi suosjećamo s njim. Da se i mi iz ljubavi Njemu predamo, kao što se Ono iz ljubavi za nas žrtvovalo. — Ono hoće, da i naše srce bude otvoreno za tuđu nevolju, za tuđu nemoć; da joj pomognemo, da je olakšamo, gdjegod možemo i tako pridignemo duše. — Ono hoće, da se i mi zgražamo nad zabludom, nad podlošću i nepravdom, da ih žigošemo i neumoljivo odstranjujemo najprije iz nas samih, a onda odasvuda, kuda nas je dužnost postavila: da tako oslobađamo duše. — Ono hoće, da svoje patnje udružimo s Njegovim, svoje žrtve stopimo s Njegovom žrtvom, da tako ujedinjeni u ljubavi ispaštamo za grijehe, nadoknađujemo za uvrede — i tako spasavamo duše, spasavamo — svijet. — A naš umorni svijet, a ispaćeno čovječanstvo 1936. godine — treba spasa. — Treba ga svijet, treba ga i naš hrvatski narod.

Daj, Božansko Isusovo Srce, Srce koje je srcu Hrvata tako priraslo, da se i među mojom hrvatskom braćom i hrvatskim sestrama nađe što više velikih srdaca, koja će se — naročito ovoga mjeseca — u zajednici s Tvojim srcem žrtvovati za spas duša, za spas hrvatskoga roda, za spas čovječanstva.

Stj. Tomislav Poglajen D. I.

Duše žrtve

Nastavak

Svrha udruženja.

Duše žrtve predaju se potpuno božanskomu Srcu Isusovu, da Ono upravlja njima po svojoj volji.

Ne želeći drugo, nego da se vrši sveta volja Njegova, primaju te duše unaprijed i u duhu naknade sve boli i patnje, što ih Ono htjedne poslati na njihovu dušu i tijelo. Čine pak to stoga, da žrtvujući sebe pomognu širiti kraljevstvo Srca Isusova, da isprose uzvišenje svete Crkve, obilje milosti svećenicima i spasenje duša.

Srce je Isusovo trnjem ovijeno, sulicom probodeno, križ je u Nj usađen, krv kaplje iz tog izvora milosti. Ne ljubi Srce Isusovo onaj, tko ne ljubi i trnje. Moramo Srce Božje onako razumjeti, kako se samo očitovalo. Mi tražimo svagdje slast pa i u pobožnosti. Gospodin pije kalež muke. I svoje prijatelje pita: Možete li piti kalež, kako ću ga i ja piti? Njegovi apostoli Jakov i Ivan odmah odgovaraju: Možemo. Kako ćemo odgovoriti mi? I mi ćemo, ako razumijemo Srce Gospodinovo, odgovoriti: Hoćemo piti Tvoj kalež muke i ljubiti Tvoje Srce trnjem ovjenčano. Ljubav traži ljubav, žrtva iziskuje žrtvu. Srce Božje dalo je svega sebe za nas, da Ga mognemo žarče ljubiti i častiti. Ne možemo Ga bolje razveseliti i utješiti, već kad se i mi za Nj žrtvujemo. Žrtva za žrtvu. To je prava ljubav, ljubav ne samo riječima nego i djelima.

Mnogi to ne razumiju. To su oni ,koji su, kako kaže Toma Kempenac, prijatelji Gospodinovi kod stola, ali ne kod posta. Oni idu za Isusom, dok lomi kruh, ali nisu s Njim kad valja piti kalež muke. Dive se čudesima Božjim, ali bježe od sramote Njegova križa.

Drugi dobro razumiju ono: žrtvu za žrtvu. Ima ih već odavna u povijesti Crkve. Prvi apostoli pošli su tim putem, mučenici za njima dodoše, ispovjednici, redovnici i misionari. Svećenici Božji istim putem idu. To je put i duša žrtve. Po žrtvi na križu osniva Isus svoje kraljevstvo. Po žrtvi učvršćuju ga, proširuju i izgrađuju svojim mukama duše žrtve svaki dan. Uzmi križ svoj i pođi za mnom. — Kraljevstvo je Kristovo ovdje na zemlji sveta naša mati Crkva rimokatolička. Stoga duše žrtve mole, poste i trpe za uzvišenje svete Crkve. Po Crkvi Njegovoj dolazi sve blago Božje milosti do nas. Teškoće često snalaze naše duše i naša srca. Ali duše žrtve svojom molitvom, postom i križevima stvaraju od poteškoća najljepše dragulje. — A one se posebno žrtvuju za svećenike, koji toliko rade za Crkvu. Teško je danas postati i ostati valjan svećenik. A eto duše žrtve se mnogo za to mole i žrtvuju. A važno je da svećenici uspiju u svom radu. Uspjeh donosi molitva i žrtva. Duše žrtve će pomoći do uspjeha.

Razumiješ li, dobri čitatelju? **M.**

Španjolski narodni spomenik presvetoga Srca Isusova.

postavljen točno u sredini Španjolske. Pred tim spomenikom posvetio se je 30. svibnja 1919. cijeli španjolski narod Presvetomu Srcu. I zanimljivo je, što su komunisti i socijalisti u zadnje vrijeme nekoliko puta htjeli dignuti taj spomenik u zrak, ali im je uvijek Gospodin Bog pomeo račune;

tako je jednoga, koji je išao minirati spomenik, na putu kap udarila.

Druga grupa zlikovaca pošla u autu, ali im se auto na putu izvrnuo.

Jedan je ipak došao, popeo se na spomenik, da Isusu »odrubi« glavu, ali je pao mrtav. Sva tri ova slučaja dogodila su se 1932. godine, a naš ih je urednik sam lično u Španjolskoj provjerio.

Spomenik je visok 28 m; sam kip je visok 9 m. Pod kipom stoje slova: »Vladam u Španjolskoj.« Krist diže desnicu i blagosiva grb Španjolske, što ga drže dva anđela. Između Spasiteljeva kipa i grba nalazi se relief Bezgrješne, posebne zaštitnice Španjolske. Dolje sa strana su dvije umjetnički izrađene skupine. Ona skupina pod Spasiteljevom desnicom jesu neki španjolski sveci, a na drugoj strani skupina predstavlja trpeće čovječanstvo, koje traži utjehe kod Presvetog Srca.

ZA KRST ČASNI NEKOĆ I SADA

I.

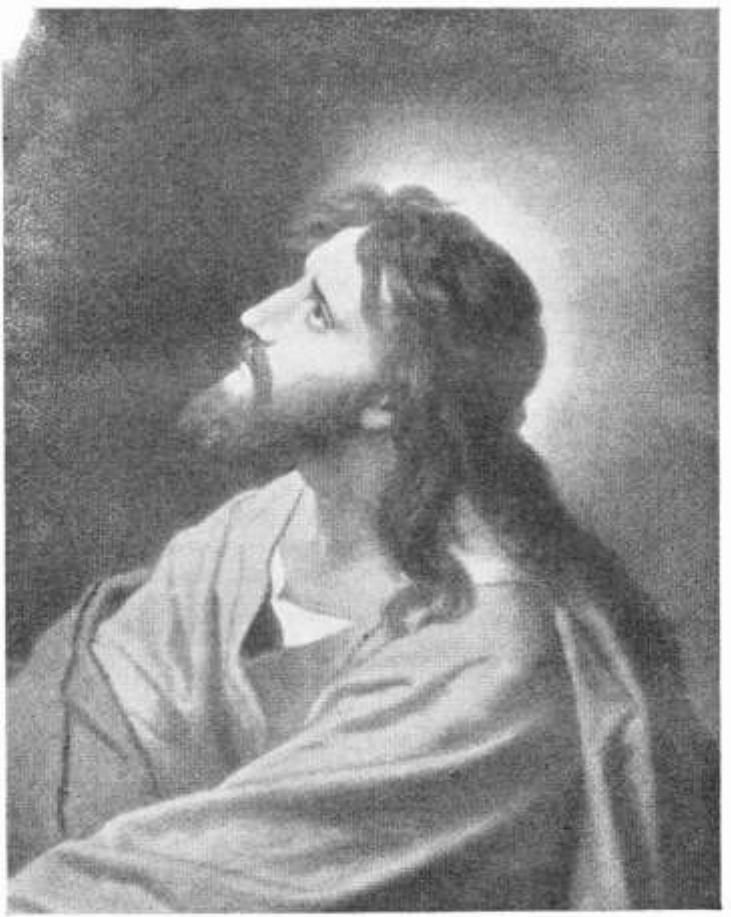
Bože mili, al je žalost bila,
Kad je Turska navalila sila,
Nitko toga ne sjeća se više,
Nitko ne zna, ali povijest piše:
U tisuću četiri stotine
Šezdesete i treće godine
Hrabra Bosna pod Turčina pade,
Turčin Bosnom upravljati stade.
Kad su Turci u Bosnu dospjeli
Običaje svoje su donijeli;
Vladali su siloviti gose
Mučeć ljude i gole i bose.
Ali evo i drugoga jada:
Došo ferman iz Stambula grada;
Turski car je ferman napisao
Bosanskomu paši ga poslao:
»Ahmet-pašo, vjerna slugo moja,
Uzmi vojske, koliko ti volja,
Pa osvoji Slavoniju ravnu,
Ispuni mi ovu želju davnu,
I napravi posvuda džamije,
Da se mogu klanjat osmanlije!«
Kad je paša zapovijed dobio,
On je brzo vojsku sakupio.
To je bilo petnaestog augusta,
Silna magla navukla se gusta,
Bijela zora još nije svanula,
Prva puška kada je planula.
Došo paša sa trista hiljada,
Pa on brzo Slavoniju svlada.
Mili Bože, al je žalost bila,
Kad je turska navalila sila.
Kud je došla sve je porušila,
Ljude, hranu, sela uništila.
Srušili su crkve i oltare
Zatvarali vjerske poglavare.
Sa crkvi su Križeve bacali,
Na njih svoje barjake metali,
Turski znak je na barjaku bio,
Konjski rep je na njemu visio,
Jedna zvijezda i polak mjeseca,
To je barjak Muhameda sveca.
Zmija bio Otmanović care,
Našu vjeru htio da zatare.
Jest mislio, al se prevario,
Vjere ni nas nije uništio,
Jer Hrvati domovinu brane
I Turcima zadavaju rane.
Veliku su podnosili patnju
Za krst časni i slobodu zlatnu
Al uz pomoć Boga velikoga
Svladali su dušmanina svoga.

II.

Hvala Bogu sad Turaka nema,
Ali nam se nešta drugo sprema:
Bezvjerska se štampa pojavila
I na našu vjeru udarila.
Zla su štampa, čujte, braćo moja,
Knjige, spisi i drugo bez broja,
Što štampaju velike štampare,
Koje hoće da narod pokvare.
Bogataši i njihove banke,
Framazuni i bezvjerske stranke
Složili se pa knjige štampaju
I u njima vjeru napadaju.
Najviše su bezvjerska gospoda
Kriva ovoj nesreći naroda.
Seljak djecu zna školat u trudu,
Da od njega sretnija mu budu,
Ali mnogi kad izuče škole
Uzdižu se lude glave hole,
Boga dragog ne će da priznaju,
Na molitvu ruke ne sklapaju,
Proti vjeri knjige izmišljaju,
A te knjige bezvjerci štampaju.
Knjige daju za jeftinu cijenu
Da Hrvate od vjere okrenu.
Zaveli su radnike i dake,
Pa bi htjeli zavest i seljake.
Za seljake izdaju novine
I dadu im jako lijepo ime:
Koža lijepa, al vuk iz nje viri,
Ime lijepo, ali otrov širi.
Pišu, da se bore za pravicu,
A sve siju kukolj med pšenicu.
Oj seljače, nemoj vjerovati,
Takve ljude ne treba slušati,
Takve knjige ne smiješ čitati,
Ni novine njihove primati.
Takav kukolj u vatri sažeži
I daleko od tog gada bježi.
Sklopi ruke i ovako kaži:
»Bože dragi, svoju moć pokaži
I raširi svetu slavu svoju
Nad Hrvatsku, domovinu moju!
S Tvojom moću svladali smo Turke,
I još mnoge nasilne hajduke,
Svladali smo Turke i Madžare,
Daj, nam, Bože, svladat i štampare,
Koji štampu bezvjersku izdaju,
I nevjeru med narod bacaju,
Jer bi rado uništit kršćane
Od kršćana stvoriti pogane!«
Kriva štampo, ne bilo ti traga,
U Hrvatskoj Isus Krist nek vlada.

Marko Subotić, seljak.

Širite Glasnik Srca Isusova sada u mjesecu Srca Isusova.

Sveta ura

Često se čuje, kako razne pobožne duše žele nešto više znati o Svetoj Uri. Mnogi misle, da je isto sat »Počasne Straže« što i »Sveta Ura«. Ali to nije svejedno. Dok Počasna Straža nastoji općenito pribaviti čast i naknaditi uvrede Bož. Srcu; dotle Sveta Ura podsjeća napose na onu »svetu uru«, kad je Božansko Srce u oči svoje smrti na Maslinskom brdu proživljavalo smrtnu borbu. I ta bogoljubnost, Sveta Ura, potječe od samoga Spasitelja. Jednoga dana ukaže se Isus svetoj Margareti Alakok i reče joj: »Svake noći od četvrtka na petak dijelit ćeš sa mnom onu smrtnu žalost, koju ja htjedoh da očutim u vrtu maslinskom. Da se združiš samnom u onoj smjernoj molitvi, koju sam slao tada svomu Ocu u

svim onim tjeskobama svojim ti ćeš ustati između jedanaeste ure i ponoći, te licem prostrta na zemlju, molit ćeš: jedno, da ublažiš moju srdžbu moleći milosrđe za grješnike; a drugo, da mi donekle barem osladiš onu gorkost, koju sam osjetio zapušten od svojih apostola; zbog čega sam morao ukoriti njihovu mlakost, što ni j e d n e u r e nijesu mogli da probdiju sa mnom.«

Svetica je revno vršila ovu Spasiteljevu naredbu, a velikodušno ju je Srce Isusovo obilno obasulo svojim milostima.

Ima dosta ljudi, koji ne vrše ovu bogoljubnu pobožnost Svete Ure, jer da je to preteško. Mnogi misle, da to moraju obavljati baš onaj sat prije ponoći. Na to moramo reći, da se Sveta Ura može vršiti počevši od dva sata iza podne pa sve do zore slijedećega dana. Spasitelju će sigurno biti vrlo ugodna. Samo neka traje čitav sat. Ni mjesto, gdje ćeš je obavljati, nije određeno. Dakle, može se vršiti u crkvi, kod kuće, u vrtu. Ni položaj tijela nije propisan. Dakle, može se klečati, sjediti, stajati. Tako to tumači sam Sv. Otac Papa Pijo XI.

Kako se obavlja Sveta Ura? Najprije, kada dođe taj određeni sat, prenesi se u duhu na Maslinsko brdo. Tada si predoči strašne duševne patnje presvetoga Srca Isusova, njegovu žalost i strašnu nutarnju borbu i slijedi ga u onim mukama, promatraj ga ostavljena, zapuštena, gledaj kako se krvlju znoji radi bremena naših grijeha. I tješi Spasitelja.

Dozvoljeno je također, da za vrijeme Svete Ure obavljaš razne pobožnosti. Tako na pr. može se četvrt sata čitati o Muci Isusovoj na Maslinskom brdu. (Najzgodnija knjiga za to je Muka Isusova od Vimera. Dobije se u Upravi našega Glasnika). Zatim se četvrt sata razmatra o onomu što si čitao. Možeš još obavljati Križni put, moliti Žalosnu krunicu i t. d. Osobito je potrebno da utješiš Srce Isusovo time, da moliš za obraćenje grješnika, osobito za one, koji taj čas, te noći osobito griješe i tako muče to predobro i presveto Srce.

A mnogi čitatelji možda i ne znadu, da je Uprava našega Glasnika izdala i dvije knjižice, koje rade o toj stvari. Te se dvije knjižice zovu: »Utjeha Srcu bolnom« i »Sveta Ura«. Tamo imate i upute i molitve.

A. Hercegović.

JEDAN KUĆNI DRAGULJ

Otac savjetovao sinu, da ne uzme za ženu, koja se spotiče o m e t l u. Sin obeća. Prigodom j e d n e kućne veselice stavi naumice do vrata metlu, ali se pričini, kao da je ne vidi; tek je oko njegovo dobro pazilo, kako će se mlade znanke ponijeti spram metle. I gle, sve se redom o nju spoticale, samo se jedna sagnula, da je ukloni s puta. Izbor je bio gotov: Tu je uzeo i bio s njom sretan.

Posvetite svoju obitelj Presvetomu Srcu.
Kod Uprave Glasnika dobiju se slike Srca Is. za posvetu obitelji.

Milosti Petra Barbarića

Guša na vratu stara sedam godina iščezla za vrijeme devetnice. Bocanjevci (srez Valpovo). Već prije sedam godina pojavila mi se guša na vratu. Iz dana u dan bivala je sve veća i zadavala mi toliku bol, da sam morala zatražiti liječničku pomoć. Trebala sam se podvrći operaciji, ali kako sam radi jakih bolova imala visoku temperaturu, operacija je za neko vrijeme bila odgođena. Nijesam bila u mogućnosti da se kroz to vrijeme zadržim u bolnici te sam se vratila kući s nakanom da se za kratko vrijeme opet nađem u bolnici radi operacije. Liječnici su mi rekli, ako predugo budem čekala do operacije, da će se guša u tolikoj mjeri razviti, da se neće moći ni putem operacije ništa pomoći. Međutim mi je moj bivši duhovni voda preporučio zagovor Petra Barbarića. Odmah sam obećala post i počela devetnicu. Prije nego što sam izvršila svoje obećanje, guša je s a s v i m nestala. Svima preporučam zagovor ovog Božjeg mladića. — Kata Vidošić.

Čirovi po tijelu. Zagreb. Bolovao sam jednu godinu. Neprestano me mučili čirovi po tijelu. Uzalud su se liječnici sa mnom mučili. Utekoh se napokon zagovoru Petra Barbarića i već za dva dana bilo bolje, a iza tjedan dana sve prestalo. To se zbilo 1. rujna 1934. godine i sada sam hvala Bogu, zdrav. — A. Košćak.

Žučni kamenac. Vinište kod Žepča. Teško sam obolila od žučnog kamena. Nijesam mogla primati nikakvu hranu, jer sam imala i grčeve u želucu. Liječnici mi ništa nijesu mogli pomoći, nego su me slali samo na operaciju. No ja se nijesam usudila, jer sam bila slaba, gotovo za umrijeti. Čitala sam u Glasniku Srca Isusova o mnogim milostima, dobivenim po zagovoru sluge Božjega Petra Barbarića. Obećam otići na njegov grob i moliti mu devetnicu. Čim sam se zavjetovala, krenulo mi je na bolje. Dne 4. listopada prošle godine stignem u Travnik na Petrov grob. Pomolim se tvrdom vjerom i ufanjem. I od toga dana ništa me više nije zaboljelo. Sada sam potpuno zdrava i zahvaljujem miljeniku Božjemu na ovoj velikoj milosti. — Izabela Barbarić.

Dobila mjesto. Bački Monoštor. Nisam imala mjesta. Utekoh se devetnicom Petru Barbariću i treći ga dan dobih. — Juliška Kolar.

Dvije godine curio gnoj i žuta voda. Paklarevo, srez Travnik. Bolovala sam sedam godina. Prvih pet godina bila mi oteklina kao orah na desnom laktu, a prije dvije godine se provalila. Neprestano je iz nje išao gnoj i žuta voda curila. Otvorila se i druga rana. Imala sam boli, da dušom nisam mogla. Iza 15 dana ovih muka dolazili ljudi i govorili: »Kakva si žalosna!« Išla sam u Travnik trojici doktora, pa sam išla i u Sarajevo doktorima, ali me vratiše: nisu me htjeli primiti: »Ne možemo ti ništa, ne smimo te operirati. Ostat će ti ukočena ruka.« Vratila sam se kući plačući: »Kamo sreće, da me je voda odnijela.« Dodijalo. Sva ruka strašno otekla, objesila se ko torba. Doktor mi reče: »Trune ti kost.« — Tako sam patila dvije godine. — Na Veliku Gospu prošle godine došla sam u Travnik na grob Petra Barbarića. Ispovjedim se i zapitam svećenika: što ću moliti. »Posti četvrtak kad moreš i moli krunicu Gospinu, da po zagovoru Petra Barbarića dobiješ zdravlje.« Za tjedan dana, kako sam počela moliti, odmah mi je bilo lakše i brzo nestalo gnoja, vode i svega. Sada tkajem, predem i radim svašta ... — Mara Valjan.

Strašne boli dječaka. Travnik. Ovdje ću iznijeti što pripovijeda majka maloga, sedamgodišnjeg dječaka Dragana Findrika: Mališ je imao kroz dvije i po godina napadaje, svake noći vrisak, plač, grčevi, prstići se krče od muke. Uhvati ga između 10 i 11 sati noću; skoči kao da nije spavao, plač, oči iskolači — kao da nije on. Kada se uhvati za nas, velika snaga. Poslije ga oblije znoj, obuzme blijedilo i nemoć. Sve je travničke liječnike promijenio, ali bez ikakve koristi. Rekoh mu, da se moli Petru Barbariću. I mališ bi sklopio ručice i molio. Počeli smo devetnicu: kroz devet četvrtaka i ponedjeljaka postiti, dolaziti na Petrov grob, ispovjediti se i pričestiti. Obećasmo i zahvalu. I od onoga časa, evo devet nedjelja, mali sasma zdrav. — Tomo Marković D. I.

1 *Hrvatsko Narodno Svetište Srca Isusova kamo o svetkovini Presv. Srca dođe naroda iz sv*
† Stjepan Ivanković veliki Hrvat i dobar katolik. Potpomagao je i riječju i djelom
našega Glasnika. — **5** *Davor: Križari.* — **6** *Podmladak Križarica u Davoru.* — **7** *K*
kat. pjevačko društvo »Javor«. — **10** *Društvo Kat. Akcije žena u Sunji na duhovnim v*
misija. — **13** *Tečaj Križarica u Sunji (v. dopis).* — **14** *Križari u Tavankutu ne obaz*
— **15** *Adžamovci: Križari u povorci.* — **16** *Zagreb: † Josip Kahn, uzorni zbornik Marij*
oštre fotografije, a po mogućnosti neka budu veličine kao d

SADA U MJESECU SRCA ISUSOVA BUD

hrvatskih krajeva. — 2 *Tavankut: Križari (dopis).* — 3 *Križari u Molvama.* — 4 *Zagreb: što je hrvatsko i katoličko, zato ga je Zagreb svečano otpratio do groba. Bio je prijatelj* [illegible] *arska glazba u Davoru.* — 8 *Križarsko sestrinstvo u Davoru.* — 9 *Novo Čiče: Hrvatsko* [illegible] *ama.* — 11 *Marijina kongreg. djevojaka u Davoru.* — 12 *Novo Čiče: Procesija iza sv.* [illegible] *se ni lijevo ni desno, nego junački stupaju sa blagoslovljenim križarskim barjakom.* [illegible] *koji je svaki dan primao sv. Pričest.* — *Molimo da nam šaljete jasne i* [illegible] *pisnica.*

[illegible] TE NJEGOVI APOSTOLI ŠIREĆI GLASNIK.

Izvor blagoslova za današnju obitelj

Tko ne zna kakove su današnje obitelji? Ta svima nam je poznat današnji naraštaj. Bolji posmatrači uzdišu i vele: »što će od svega toga biti?« Dă, oni vide duboko korjenje zla pa znadu kakav će rod donijeti budućnost. Obitelj je izvor čovječanstva, ako je izvor zatrovan i pun gnjileži, onda se lako pogodi, kakova će voda iz njega teći. Treba proučiti pismo Sv. Oca Pape »O čistom braku«, pa ćeš lako uočiti najglavnije i najljuće rane današnje obitelji: grijeh protiv vlastite krvi i vlastitog poroda uništava pred Bogom dostojanstvo oca i majke, otima im Božje prijateljstvo i svetost te ih stavlja u tamu duhovnu. Taj grijeh rastavlja roditelje s Bogom, izvorom svake mudrosti, kreposti i sreće.

Onda ih đavao lako vodi sve dublje u tamu i razjaruje druge strasti: lakomost za imetkom, lagodnost i uživanje zemaljsko, nevjera, svađe, mržnje, rastave, srdžba, psovanje, napokon nemar za Crkvu i za Boga.

Zar će takovi roditelji biti sposobni da odgajaju djecu, da usade u srce djece vrline, da odgoje stanovnike nebeske?

Što će takovi jadni roditelji dati svojoj djeci? Što će preliti iz svoje duše u duše svoje djece? Svatko razumije. Prelit će ono što i sami imadu, a to su grijesi i zle navike i svjetovni duh... Stoga, teško danas boluju obitelji, boluju roditelji, boluju njihova djeca. Nestalo je žive vjere u Boga; nestalo je straha Božjega, presušila je molitva, a kako će se moliti, kad se o Bogu i duši uopće ne vodi računa, već je glavna briga, kako ću živjeti, da mi bude dobro na zemlji. I za tim se ide bez obzira na Boga i njegov zakon.

Danas više malo koja obitelj misli na to, kako će biti poštena, dobro odgojena, Božja obitelj, kojoj je glavno poštenje, krepostan život, pa makar i siromašan i pun križeva. Sve je palo u blato zemaljštine i ta zemaljština se obožava. Stan, kruh, odijelo, novac, užitak: to su bogovi današnjeg naraštaja. Ali idući za tim bogovima i služeći njima napunilo se srce svakojakih opačina. Današnji naraštaj pokazuje na sebi sve bolesti duševne: oholost i taštinu, zavist i lakomost, proždrlost i putenost, lijenost i sebičnost, neposluh, svađu, mržnju, skitanje, pijanstvo i sve moguće mane. Odgoj je spao na ništa. Niti su roditelji odogojeni, a dakako ni djeca. A i ono, što bi se moglo, zanemari se...

Tako naraštaj iz današnjih obitelji izlazi s paklenim žigom na čelu, mjesto sa Kristovim.

Ima li lijeka toj teškoj nesreći? Ima za sve obitelji, koje samo hoće da ga upotrebe.

Naš Spasitelj veli: »Iz srca izlaze: zle misli, ubojstva, preljube, bludnosti, kriva svjedočanstva, hule i psovke.« (Mat. 15. 19). Pokvareno dakle srce ljudsko izvor je opačinama i grijesima. O kako je danas iskvareno srce ljudsko!

Tko će pomoći? Evo ko sunce pokazalo se čovjeku jedno Srce, Srce neizmjerno plemenito, čisto i lijepo, Srce našeg Božanskog Spasitelja. Ono dovikuje čitavom svijetu: čovječe, promatraj moje Bož. Srce i popravi svoje bijedno i pokvareno srce! I doista, tko se ne će zanijeti za onim divnim Srcem, koje je puno mira, sreće, ljubavi i svakoga blaga, nesamo za se nego i za sve nas. Hoćeš li sreću, o bijedno ljudsko srce, onda nastoj da budeš slično Srcu Isusovu! Srce Isusovo ima da bude lijek i ozdravljenje bolesnog srca našega. O kad bi roditelji i odgojitelji shvatili, koliku važnost ima za njih Srce Isusovo!

Nadite oca, koji ima srce slično Srcu svoga Spasitelja, zar će moći gaziti takav svetu ženidbu i kaljati svoju dušu grijesima protiv poroda? Zar će takav otac biti psovač, pijanac, svadljivac, preljubnik? Zar će otac, koji nastoji da služi Ocu nebeskom, zanemariti svoju ženu, svoju djecu? Zar ne će svoju djecu putiti Bogu, učiti na dobro, svjetovati, karati? Zar ne će takav budno imati na brizi, da djeca ne griješe, da se ne nauče zlo, da se ne druže sa zlim drugovima, da ne čitaju zle knjige? Dà taj, koji ljubi Isusa, i slijedi Srce Isusovo, taj će svim silama nastojati, da Isus stanuje u srcu njegove djece i da njegova djeca slijede Isusa i služe vjerno Bogu.

A **majka,** čista, poštena, velikodušna, koja se ne boji djece, koja je spremna sve muke podnijeti za ljubav svome Bogu, koja se ufa u Svemogućega, kako će na svom majčinom krilu zadahnuti pobožnošću dječicu svoju! Ona će kao blago sunce milo rasvjetljivati i oplemeniti srce njihovo. Njena će ljubav svemu doskočiti, ona će ih grijati i privlačiti, njene će ih suze opominjati. Ona će biti zbilja kraljica u srcima svoje djece, jer prava ljubav sve osvaja i privlači.

A kakova će biti djeca, koja su odgajana pod toplim zrakama plemenitog oca i majke? Čiji roditelji nose u srcu Boga i puni su ljubavi Božje, kakovi će biti? To vidimo ponajčešće kod svetaca. Blago djeci, koja imaju dobre i pobožne roditelje! Tko hoće biti dobar odgojitelj, a to je glavna zadaća oca i majke, mora sam biti dobro odgojen i onda razumjeti ovaj teški posao. Najbolja knjiga, iz koje se to može naučiti, jest Presv. Srce Isusovo.

Gledaš li u ono Božansko Srce i u one ognjene Isusove grudi, lako ćeš pročitati i naći sve, što treba tebi i djeci tvojoj.

Tu čitaš čistoću i nevinost nebesku;

tu ti sjaje poniznost, blagost i strpljivost;

tu je poslušnost do smrti;

tu gori neizmjerna ljubav prema Bogu i ljudima . . .

To je Srce Mudrosti Vječne, koje te uči sve što je lijepo i plemenito, a kao da te nježno moli:

Sinko, nemoj me vrijeđati, sinko ne griješi!

Eto, nema boljeg i milijeg lijeka, da se izliječi trulo srce roditelja i djece, već da obitelji slijede Srce Isusovo, Srce Marijino i sv. Josipa.

Isus i sveti Petar na morskim valovima - slici današnjeg vremena.

Gospodine izbavi me . . . !

Isus pruži ruku i uhvati ga.

Ali nesamo da ovo Bož. Srce pokazuje roditeljima i djeci put do plemenitosti i sreće nebeske, već ovo Presv. Srce sadržaje u sebi kao u moru ljubavi sve milosti, što ih treba obitelj, što ih treba srce ljudsko, da se pridigne iz pokvarenosti, da si pribavi kreposti i da se posveti i da ostane na tom putu do konca.

A koji je put do ovoga blaga? Najprije dobro očisti dušu skrušenom i iskrenom ispovjedu, a onda za ljubav Srcu Isusovu ne čini više smrtnih grijeha, već se bori kao lav proti svih napasti. Više ne slušaj ničijega glasa, već samo gledaj i slušaj, što ti govori Srce Isusovo. Srce Isusovo neka ti bude tvoja mudrost, Srce Isusovo neka ti bude tvoj Učitelj, tvoja utjeha i ljubav, tvoja milina i slast, tvoja jakost u križevima.

Srce Isusovo neka bude tvoje jedino ufanje. Ono će se brinuti za te i tvoju djecu. Tako dalje gledaj ovo Srce, zazivaj Ga, štuj Ga, vapi k Njemu, ljubi Ga, u Njemu živi i trpi i nemoj ovo milo Srce ničim uvrijediti ni ražalostiti. Primi često Isusa i Njegovo živo Srce u sv. Pričesti, mnogo moli i čitaj sv. Evanđelje i tako ćeš ozdraviti. Duša će ti biti puna mira i sreće. Živi i radi po Srcu Isusovu, pa ćeš ti i tvoja obitelj imati mali raj na zemlji, a na drugom svijetu vječni i neizrecivi . . . *Tomislav Jagrić D. I.*

Isus očituje sv. Margareti veliku ljubav svoga Srca spram ljudi.

Gle ovo Srce, koje je ljude toliko ljubilo . . .

Četvrta zapovijed Božja

Prva i najveća zapovijed jest: ljubi Boga. A Spasitelj nadodaje, da je ovoj i druga jednaka: ljubi bližnjega! U prvom redu ljubi onoga, koji ti je najbliži, a to su roditelji. Bog vodi čovjeka po čovjeku. On ima svojih namjesnika na zemlji. Moramo dakle štovati i one, po kojima nas Bog vodi.

Djeca. Poštuj oca i mater! To jest: cijeni, ljubi i slušaj roditelje i one, koji su ti na mjesto roditelja. Bog te vodi po njima. Roditelji su ti dali život i uzdržavaju te. Dali su prve upute za tjelesni i duhovni život. Budi uvjeren, da te nitko toliko na zemlji ne ljubi koliko otac i majka. Kada te karaju, oni te ljube kao nitko na svijetu.

Poštuj roditelje i onda, kad trebaju tvoje pomoći. Ne stidi ih se, ako ti Bog udijeli viši položaj. Ne žali truda ni troška ni vremena, kad obole i onemoće. Brinuti se treba i za duše njihove. Kako će odgovarati Bogu ona djeca, koja ne zovu svećenika, kad su im roditelji na umoru, tobože, da se ne bi uzrujali! Ljubav treba

da traje i iza smrti. Da se izvrši njihova posljednja volja, da imadu pristojan grob, a osobito da se čitaju sv. Mise za ispokoj duša.

Spasitelj nam je najdivniji uzor, kako treba vršiti četvrtu zapovijed. Jedna od najljepših slika dječaka Isusa je ona, na kojoj mali Isus drži ploče zakona i prstićem pokazuje na četvrtu zapovijed.

Roditelji. Dijete, poštuj oca i mater! Ali i: oče, majko, brinite se za djecu! I roditelji moraju držati četvrtu zapovijed. Oni griješe, ako se ne brinu za dušu i tijelo svoje djece. »Kakovu se putu nauči mladić, i kad ostari, ne će odstupiti od njega.« (Priče, 22. 6). Djeca su dragocjen dar Božji. Bog će tražiti strog račun od roditelja, kako su čuvali taj dar. Pazite na djecu, pazite s kime se druže, što čitaju, kamo idu. Učite ih moliti, ići sakramentima, pozdravljati svećenika. Dajite im u svemu tomu dobar primjer, pa ne će kasnije biti zli.

Pastiri i ovce. Ima i drugih osoba, koje se po dužnosti brinu za nas. I njih valja poštivati. To su duhovni, a onda i narodni, politički vođe. A zovemo ih i pastirima. »Budite pokorni poglavarima vašim i podložite im se, jer bdiju kao oni, koji imadu račun dati za vaše duše« (Hebr. 13. 17).

Poglavari imadu svetih prava, ali i svetih dužnosti. Oni su zamjenici Božji. Bog nas vodi po njima. Dakako, jer su ljudi, podvrgnuti su ljudskim slabećama, pa mogu na žalost biti i manje dobri poglavari. Ali zato će oni Bogu odgovarati. Nama je slušati i štovati ih. »Na stolici Mojsijinoj sjede književnici i farizeji. Sve dakle, štogod vam kažu, držite i činite, ali po djelima njihovim nemojte činiti; jer govore, a ne čine« (Mt. 23. 3).

Silna je dakle ludost i zločin proti Boga, kad bi tko na pr. istupio iz katoličke Crkve, jer da mu je župnik ili tko drugi nanio nepravdu ili uvredu. To je isto takova ludost, kao kad bi se tko objesio, da se drugom osveti!

Spasitelj je u svojoj Crkvi ostavio vrhovnog pastira sv. Oca Papu i druge pastire: biskupe i svećenike. Dao im je vlast pastirsku. Vjernici će ih poštivati: »Tko vas sluša, mene sluša, a tko vas prezire, mene prezire« (Lk. 10, 6).

Stoga je grijeh i nepravda radi pogrješke jednoga duhovnog poglavara grditi cijeli svećenički stalež i radi toga zanemariti kršćanske dužnosti ili čak otpasti od vjere. Duhovne poglavare treba poštivati radi službe njihove. I moliti se treba za njih. Moliti se, da nam Bog dade mnogo dobrih svećenika. Što nema naš Hrvatski Narod dosta svećenika, dobrim dijelom je narod sam kriv radi grijeha, osobito nesretne psovke. I naše svjetovne vođe, poglavare treba slušati u stvarima koje nijesu duhovne, vjerske, jer za vjerske su vjerski poglavari.

A što, ako poglavari ili roditelji zapovjede ono, što Bog zabranjuje? Tad vrijedi ono, što je rekao sv. Petar: »Većma se treba pokoravati Bogu nego ljudima« (Dj. Ap. 5, 29). Pa makar i

trpjeli radi toga. Uzdajmo se u Gospodina, on će pomoći. Izmolimo si žarkom molitvom i dobrim djelima dobre gospodare, pastire.

Sluge i gospodari. Ljudi trebaju u svom zvanju i pomoći drugih, pa uzimlju sluge ili radnike. I to je jedan stalež, u koji Bog zove mnoge. Nije to nikakva sramota ni nesreća. To je stalež ko i svaki drugi. Bog ne gleda tko je tko, nego kako vrši svoje dužnosti. I taj stalež kao i svaki drugi ima svojih briga, teškoća, ali i radosti i sreće. Koliko puta je puno teže biti gospodarom nego slugom. Gospodare izjedaju brige. Puno sigurnije je slušati i služiti. Isus je došao da služi, a ne da mu drugi služe (Mt. 20, 28). Sluge i radnici su dakle slični Kristu. To je velika čast kod Boga. Odnošaj između sluge i gospodara, odnosno radnika i poslodavca mora biti sličan vezi između roditelja i djece. To mora biti velika zajednica i obitelj. Tu sluge ne smiju biti neposlušni, nevjerni, nemarni; a gospodari moraju biti pravedni, osobito glede plaće, ljubazni u postupku i općenju te se moraju brinuti i za duše svojih poslenika. Oni moraju dolično plaćati svoje sluge odnosno radnike, osobito one, koji imadu ženu i djecu.

»Sluge! budite pokorni sa svakim strahom gospodarima nesamo dobrima i krotkima nego i zlima« (1 Pet. 2. 18). »Sluge da iskazuju svaku čast svojim gospodarima« (1 Tim. 6. 1). »Gospodari, što je pravo i dostojno dajte slugama znajući, da i vi imate gospodara na nebesima« (Kol. 4. 1).

Blagoslov i prokletstvo. Za ovu zapovijed odredio je Gospodin i posebni blagoslov: »da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji« (5 Mojs. 5. 16). Često dakle upravo oni, koji su poslušni u mladosti dočekaju veliku starost, godine pune dobra i zasluga za nebo, radost i utjehu u djeci svojoj, kao što je egipatski Josip poslije stradanja stekao slavu i sreću. Pa i ona poslušna djeca, koja u ranoj dobi umru, dobiju nagradu. Jer ih Bog uzme k sebi, dok su još dobri te se tako spasavaju i dobivaju slavu u nebu.

A one, koji ne vrše ovu zapovijed, čeka na ovom svijetu sramota i nesreća, a na drugom vječno prokletstvo. Osobita je kazna za nepokornu djecu, da i njih ne će slušati njihova djeca, a za roditelje, da će mnogo jada doživjeti od svoje djece, kad ova odrastu. Osobito, ako su popuštali djeci te ih nisu opominjali ni kaznili. »Šiba i opomena daju mudrost, a dječak, komu se sve pušta na volju, sramota je materi svojoj« (Priče 29. 15).

Petar Gertler D. I.

Preporučamo naše knjižice koje stoje po 1 dinar. — Dan Gospodnji — Katolička djevojka i majka — Sveti Juda Tadej — Molitvenik za djecu sv. Alojzije — Spasi dušu svoju — Vojska Srca Isusova proti psovci — Mali časoslov u čast. Presv. Srcu Isusovu — Svete Rane Isusove — Križni put sa lijepim slikama — Bl. Klaudije Kolombjer. — Novac za ove knjige šalje se unaprijed. Za poštarinu nadodaj 50 para. Novac se može slati i u markama. Narudžbe prima: Uprava Glasnika Srca Isusova Zagreb I. 147.

Dajte nam Alojzije!

Čim mladeži samo spomenemo ime Alojzijevo, odmah joj iskrsne pred očima čedna pojava svetog dječaka, kako u svom kneževskom domu trapi nedužno tijelo, obuzdava poglede očiju, sve kretnje tijela i pokrete duše usmjeruje na jedan cilj: na sabranost i pobožnost; gleda u duhu mladog redovnika, kako svojom revnošću i točnošću svima služi kao živo pravilo.

»Pa to nije ništa izvanredno! To mogu i ja,« reći će možda gdjekoji mladahni čitalac.

»Hvala Bogu! Samo naprijed!« odvratit ćemo mi. »Ne traži se, da izvađaš čudne i upadne stvari, nego da ono, što je svagdašnje i obično, vršiš s neobičnim žarom i ustrajnošću.«

Nije u redu, ako oponašaš sv. Alojzija na taj način, da prevrćeš očima, a duh ti je rastresen; da satove klečiš sklopljenih ruku, a srce ti je bez iskrene topline i pobožnosti; da učiš marljivo i slušaš pripravno samo danas i sutra, a prekosutra — ko za okladu — sve posve protivno. To nisu pravi Alojziji! To su n a k a z e.

Čujte, roditelji! Slušajte, djeco! Za prave moderne Alojzije neophodno nužno traži se najprije n u t a r n j i red u duši i srcu, pa će ono vanjsko vladanje samo od sebe slijediti, — slijediti neupadno, nenametljivo, privlačljivo zā svačije oko i srce.

Dom. Alojziji ne padaju s neba gotovi i bijeli poput krasnih snježnih pahuljica.

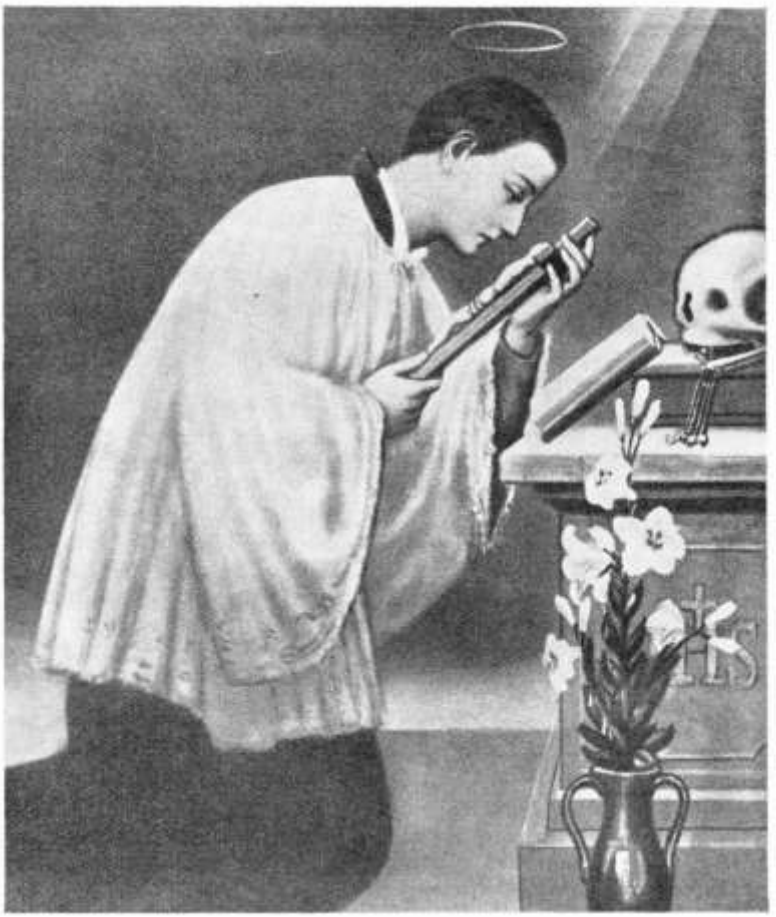
Ferdinand Gonzaga, doduše dobar i korektan svjetovnjak, bijaše svim bićem odan vojničkom zvanju te htjede i svoga sinčića Alojzija povući na ovu stazu. Bogoljubna pak majka Donna Marta gojila je osobitom brižljivošću ovaj izabrani ljiljan-cvijet za nebeskog Vrtlara. Pod vodstvom njezinim predao se dječak sav bl. Djevici, zavjetovavši sv. čistoću, i postavši tako još prije postanka Marijinh Kongregacija — pravim Marijinm djetetom.

Evo vam, drage naše majke, odgovora, gdje da ničū i naši m o d e r n i Alojziji!

U vašem toplom katoličkom krilu, u vašem živom-vjerom nadahnutom domu, pred vašim budnim očima, kraj vašeg srca materinog. Ako ti, katolička majko, punom dušom ljubiš euharistijskoga Boga svoga i vjerno mu služiš dušom i tijelom u kući i izvan nje, prelit će se ova ljubav tvoja i u nježna srca tvojih Alojzija: tvojih ljupkih sinčića i kćerkica. Neka su časovi možebiti teški i gorki, ipak će u nekom neslućenom zadovoljstvu plivati tvoje majčino srce, kad motriš i pratiš nesamo razvitak tijela nego i bujnost duševnog života malešnih stvorova Božjih.

O k o l i n a. Prvorođenac kneževske obitelji Gonzaga skoknuo je i preko kućnog praga u susjedstvo. Sveti dječarac — kao i vaši dečki — rado se igrao vojnika. Zašao je među vojnike, velikim je očima promatrao njihove vježbe; nažalost čuo jednu ili drugu ružnu riječ, kojoj nije znao smisla; potajno se dočepao ba-

Sveti Alojzije zaštitnik kat. mladeži.

ruta, da se igra topom, i malne kod toga nastrada. Dvorski je život usto bio bučan, sjajan, zamamljiv i za našeg Alojzija. Ali on svijesno zaklapa oči ovoj okolini: svjetskoj taštini te roni u sabranu molitvu. On se uklanja udobnostima i raspuštenosti, u čijem se krugu kreće, te trapi svoje nevino tijelo neprestanim pokorama i samozatajama.

O Donna Marta, kako si lijepo uzgojila svoga milog Alojzija! Dozrijevaju divni plodovi domaćeg uzgoja. Katoličke majke, dajte hrvatskom svom narodu poklonite bar nekoliko takvih Alojzija! Posao nije nipošto težak.

A vi, draga djeco, sinci i kćerke bogoljubnih i revnih roditelja. Koliko su suza i znoja prinijele vaše predobre majke, dok su vas tako pomno uzgojile! Sada se i vi sami ozbiljno potrudite, da vjerno slijedite svetog dječaka Gonzagu! Postanite nam Alojzijima!

»Velečasni! Zar je to moguće u današnja vremena?«

»Baš danas je moguće, samo treba htjeti. Sigurno nema više zapreka i poteškoća negoli na raskošnom kneževskom dvoru.«

»Ej, Alojziju bijaše lako, jer nije imao napasti i uzbudljive naravi.«

»Sinko! Kćerko! Istina, on bijaše anđeo u tijelu, ali rečenu veliku milost si je Alojzije krvavo zaslužio. Zapamti: to bijaše nagrada za njegov pokornički život.«

Gledajte i promatrajte fotografije naših pravih, modernih Alojzija!

Izvana ne vidiš bogzna što upadno, ali se ipak u mnogočemu razlikuju od svojih lakoumnih drugova i koketnih drugarica. Otvorenih očiju kroče ulicama, ali sabrano, i ne pilje u ružne slike i izloge. Otvorenih očiju kreću se među svijetom, no oduravaju neslane šale, bljutave opaske i razgovore, zamamljive pozive. Ugodno se zabavljaju, ali jezik im nije neopran, svadljiv, uvredljiv, brbljav. Kod kuće i u školi sama pripravnost, poslušnost, bez svojeglavosti i mušica i hirovitosti: utjelovljena IV. zapovijed Božja. Doma kod molitve i u crkvi: sabrani, od srca pobožni, čitavi Božji! Kod učenja i čitanja i pisanja: oprezni, revni, marni, bez površnosti i lijenosti.

Bože! Daj nam takovih Alojzija! I jedan takav Gonzaga proslavio bi familiju, narod svoj, domovinu svoju Hrvatsku, sv. Crkvu svoju rimokatoličku. Ako bismo pak našli više takvih Alojzija, hiljadu puta sretnih nas sviju!

Osobiti poziv. Ovakove po izbor mladiće i djevojke: čistog života i čvrste volje — voli božansko Srce Isusovo. Ono kuca tiho i milo na vratašca ovih mladih srdaca i šapće: »Dođi i slijedi mene! Ostavi grešni svijet i prigrli samoću samostansku, gdje ćeš u postu i molitvi, u pokori i zavjetima uzdići se nad blato i prašinu prolazne svjetske taštine!«

I sv. se Alojzije odazove ljupkom pozivu svoga Spasitelja. Kako je dobra majka Donna Marta drhtala i strahovala, kad joj milo dijete pođe na studije u Florenciju, u grad okružen bogatstvom mnogih trgovaca, okužen zadahom pohotnog življenja! No kad je mladi Gonzaga stupio u isusovački red, umirilo se nemirno srce majčino, te je plivalo u nutarnjem zadovoljstvu, što joj sina privuče k sebi božansko Srce Isusovo.

»Tvoj sam, Bože, dušom tijelom«, bijaše svuda životna lozinka Alojzijeva, kudagod prolaziš kraj postaja njegova žića: u domu, okolini, redu.

»Što mi koristi sav svijet, sve blago i slasti i draži, ako izgubim dušu svoju?« bijaše sadržaj kratkog žića sv. Alojzija, koji od njega učini milog, mladog sveca, — divan uzor našoj modernoj omladini.

Svevišnji Bože, uslišaj nam smjernu i vruću molbu: »Daj nam što više Alojzija!« **V. L.**

Posveta Srcu Isusovu

Svi poznajemo lijepu posvetu Srcu Isusovu, što je ponavljaljamo svakog prvog petka ili nedjelje u mjesecu. O tome je napisao Leon XIII. krasno enciklično pismo 25. svibnja 1899. Evo da odatle iznesem nekoliko dobrih misli, koje neka nas potaknu, da što marljivije i češće molimo ovu posvetu.

Veliki Papa čvrsto je uvjeren, da će ova posveta opet usplamtiti u čovječanstvu dužnu ljubav Božanskom Srcu, pa će nam tako pružiti lijek protiv svih današnjih zala i društvenih nemira. Ta i sada vrijedi ono, što je sv. Petar nekoć kazao pred velikim židovskim vijećem u Jerusalemu: »Ovo je kamen, koji ste vi graditelji odbacili, ali koji je postao ugaoni kamen; i nema ni u jednom drugom spasenja, jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti« (Dj. Ap. 4). I kako je car Konstantin prije bitke vidio znak na nebu i riječi: »U ovom ćeš znaku pobijediti«, tako — veli Papa — i čovječji rod može da se spasi, ako se posveti Srcu Isusovu i počne ga štovati i ljubiti, kako to i dolikuje: »U nj treba položiti svu nadu; tu treba tražiti i odatle očekivati ljudski spas.« To je Isus kazao sv. Margareti Alakok i potaknuo ju je, neka svuda širi posebnu posvetu Božanskom Srcu.

Papa Leon XIII. sastavio je posvetu Srcu Isusovu i predao ju je svoj Crkvi s preporukom, neka se vjernici prihvate te posvete i time učine djelo toli milo i utješljivo božanskom Srcu Isusovu. Tu je posvetu odobrio i preporučio i Leonov nasljednik Papa Pijo X. U toj je posveti glavna misao ta, da javno ili privatno priznajemo Isusu svoju odanost i ovisnost, jer je on naš neograničeni gospodar. Tu nas eto Crkva ne potiče na čin, na koji Isus ne bi imao pravo i mi dužnost. Isus je naime iste biti s Ocem ili kako veli sv. Pavao, on je »sjaj slave i živa slika bivstva njegova« (Žid. 1), pa kako je Otac nebeski gospodar svega što postoji, tako je to i Isus, pa i njemu moraju svi ljudi biti odani i podvrgnuti. Eno i sam naš Spasitelj veli svečano apostolima: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji« (Mat. 28). K tome mi ljudi »nijesmo otkupljeni ni raspadljivim srebrom ili zlatom, nego skupocjenom krvlju Krista kao nedužna i neokaljana janjeta« (1 Pet. 1). A jer je Isus umro za sve ljude, to pod njegovu vlast spadaju ne samo katolici, nego i heretici i skizmatici i pogani. Zato je zgodno napisao sv. Augustin: »Pitate, što je kupio? Pogledaj sebe što je dao i naći ćete što je kupio. Krv je Kristova plaća. Što je dostojno tolike plaće? Što, ako ne cijeli svijet? Što, ako ne svi narodi? Za sve je dao, koliko je dao« (Tract. in Ioh.).

Još nešto. Isus — veli Leon XIII. — u svojoj dobroti i ljubavi želi dapače da mu se posvetimo, premda on na to ima pravo. On hoće, da mu tako i svojom slobodnom voljom budemo odani. Ta on nam svima ljubezno veli: »Sinko, daj mi srce svoje« (Priče 23). Na taj način priznajemo u ovoj posveti dvije stvari: nesamo javno i slobodno priznajemo i prihvaćamo Isusovu vlast nad

nama, nego također posvjedočujemo, da bismo to rado učinili i kada bismo od Isusa bili neovisni.

Na ovu posvetu nas potiče i poznata slika Srca Isusova, kakovu je prema svom viđenju napravila sv. Margareta Alakok. Tu iz Božanskog Srca izbija žarki plamen, koji hoće da zapali vas svijet jakom ljubavlju prema Bogu. Ljubav za ljubav! Nije moguće gledati ovu sliku, a da u sebi ne osjetimo prema Isusu svu toplinu čiste ljubavi, koja nas sili da sve svoje misli, riječi i djela posvetimo presvetom Srcu Isusovu, da tako sve naše vladanje bude dostojno te ljubavi i posvete.

Postoje tri posvete: sama sebe, obitelji i roda ljudskoga. Sve ćete to naći u molitvenicima, osobito u onom »Srce Isusovo spasenje naše« Ali ljubav, koja nas mora poticati, da često, svaki mjesec, dapače i svaki dan obavimo ovu posvetu, naći ćemo u sebi, u srcu svom. Zamolimo Isusovo Srce, neka nam na blagdan Srca svoga iskrom svoje božanske ljubavi rasplamti naše srce te sebe i sve svoje posvetimo za uvijek.

Božansko Srce Isusovo, tvoji smo i tvoji hoćemo da vazda budemo. Utvrdi ovu našu odluku i čuvaj je, dokle te ne ugledamo u nebu.

Ante Alfirević D. I.

Ovo nije bilo bez nebeskog Liječnika

Bilo mi je 30 godina, oženio sam se i imao jedno dijete. Zla vremena donijela mi sušicu i ja na lađi svojoj, kojom sam plovio u Jelsu k liječniku, izbacim puno krvi. Tri liječnika, jedan za drugim, ustanovili tuberkulozu trećeg stepena, upozorili moje da se čuvaju, a mene prepustili mojoj sudbini. Prilike za liječenje bile su: tamna soba, slaba hrana i tužna obitelj. Dakako da su liječnici i nakon godine dana, koju je proživjela moja inače čvrsta narav, gledali moja pluća kao iz puške prorešetana ili ko jastuk kovrčaste vune. »Čekajte, još koja tri sata, pa će svršiti«, rekao je jednom supruzi, kad mi je pozlilo. Napeo sam baš tada sve sile i bacio iz sebe krv i gnoj i nešto kao jaje bez lupine. »No sad je svršeno« — mislili su oni i ja. Ali ne. Ležao sam dulje i za par dana liječnik reče: »Čudo, čudo, čudo!« »Ali ipak ne može ostati!« A ja eto ipak ostao i već je blizu 10 godina, a ja eto zdrav i radim svaki posao. Što je još ljepše: ostala mi zdrava i žena i djeca.

U cijeloj bolesti, priznajem, nisam puno molio. No uvijek sam se čvrsto pouzdavao u Bož. Srce, da će me očuvati za moju obitelj i uzdasima bola svoga sam ga zazivao. Učinio sam zavjet, da ću hodočastiti Gospi na Vepric 2 puta i da ću se javno zahvaliti u Glasniku Presv. Srca Isusova, koga ću držati dok živimo ja i djeca. To sam već bio učinio u kratko, no molim sada da bude njemu u čast i opširno, jer je vrijedno, budući sam bez lijeka i sanatorija ozdravljen njegovim darom i moću.

S u m a r t i n na Braču **Tade Babić** pok. Pave.

Trinaest vjekova sa sv. Petrom

Pripravljajmo se na najveći hrvatski jubilej.

»Glasnik Presv. Srca Isusova« već je više puta otkrivao svojim vrlim čitaocima, kako se dobrostiva Ruka Božja očitovala u različitim događajima dugotrajne hrvatske povijesti. Doba je da svratimo pažnju na događaj, u kojem se pokazala baš izvanredna ljubav Božja prema Hrvatima. Približava se godišnjica blagoslovljenoga časa, kad su se nad hrvatskim narodom otvorila nebesa kao ono nad Isusom kod Jordana, kad se poslije Njegova krštenja začuo glas s neba: »Ovo je Sin moj ljubljeni, koji je po mojoj volji« (Mt. 3, 17). Za pet će se godina navršiti punih trinaest stoljeća, što su Hrvati prvi put došli u vezu sa Sv. Apostolskom Stolicom u Rimu, sa sv. Petrom i s Kristom Gospodinom našim. Približava se godišnjica onoga dana, kad su Hrvati otvorili svoja vrata kršćanskim vjerovjesnicima, svoj razum Kristovu svijetlu, svoja srca Duhu Svetome.

Ima povjesničara, koji prvi spomen hrvatskog imena vide u grčkim napisima iz II. i III. stoljeća, što su nađeni kod ušća rijeke Dona u Tanaisu na Crnom moru. Na njima se spominju lična imena »Horoathos« i »Horuathos«, što u iransko-osetskom jeziku znači »sunčevo počivalište«. A sunce se kod

Ribolov Sv. Petra. Slikao Raffael

Iranaca smatralo božanstvom. Značajno je, da se jedan od petorice braće, što su Hrvate doveli na jug, uistinu zvao Hrvat, a ime Hrvatin, Hrvo, Hrvoje sreta se kao osobno ime u starim hrvatskim spomenicima sve tamo do XV. vijeka. No bilo kako mu drago s tumačenjem toga imena, svakako su Hrvati postali stanom pravoga božanskoga Sunca, kad su kršteni: »I k njemu ćemo doći i kod njega ćemo se nastaniti«, kaže Isus za onoga, koji Ga ljubi (Iv. 14, 23).

A krštenje je Hrvata počelo i bilo brzo u punom jeku, kad je započela njihova izravna veza sa sv. Stolicom. A to se dogodilo g. 641., kad je k Hrvatima došao poslanik pape Ivana IV. opat Martin. Tada je Hrvatima granulo nebesko sunce.

Pradomovina Hrvata (Bijela Hrvatska) bila je današnja Mala Poljska sa Šleskom. Onima, što su gore ostali, bio je Krakov prijestolnicom još do XI. vijeka. Odanle su kao saveznici cara Heraklija (610—641) i vođe zapadnih Slavena Sama († 659) počeli oko g. 623. napadati divlje Obre, koji su imali središte u današnjoj Madžarskoj. Poslije poraza Avara kod Carigrada (g. 626.) potisnuše ih Hrvati iz cijelog područja od Drave do Crne Gore i tu osnovaše nekoliko država. Glavna je bila u bivšoj rimskoj Dalmaciji, — od mora do Drine. Tu su se Hrvati pomiješali s onim Slavenima, što su se kao avarski podanici nakon razorenja Salone (oko g. 614.), Epidaura i drugih rimskih gradova, stalno bili nastanili u tim osvojenim krajevima. Zadnjih godina carevanja Heraklijeva († 641) već je tu vladala sigurnost i red. Solinski bjegunci vratiše se s otoka u Dioklecijanovu palaču i na Heraklijevo posredovanje pustiše ih Hrvati, da osnuju grad Split. Slično učiniše i ostatci Epidauraca, te osnovaše Dubrovnik. U Splitu uspostavi papin izaslanik Ivan Ravenjanin solinsku nadbiskupiju, postade joj nadbiskupom, te stade raditi oko obraćenja Hrvata.

Na Badnjak g. 640. bi posvećen u Rimu za papu Ivan IV., rodom Dalmatinac. Znajući, koliko se njegovih zemljaka nalazi u ropstvu kod svladanih Obara i onih Slavena, što su ih oslobodili Hrvati, pošalje on — kako pripovijeda njegov životopisac »svetog i vjernog opata Martina s obiljem novaca, da po cijeloj Dalmaciji i Istri otkupljuje robove, što su ih pogani zarobili«. Osim toga imao je opat Martin donijeti u Rim moći sv. Venancija i drugih dalmatinskih mučenika, kojima je papa gradio na čast krasnu kapelu u Lateranskoj bazilici. Ta kapela još i danas postoji. Razumije se, da je Papin poslanik mogao izvršiti svoj posao tek dopuštenjem hrvatskog vladara. Posredovala je carska vlada i splitski nadbiskup Ivan. Veze između Hrvata i sv. Stolice postadoše tada tako srdačne, da Hrvati počeše živo primati kršćanstvo. 40 godina kasnije govori papa sv. Agaton (678—681) o jednoj slavenskoj kršćanskoj državi, a od cara Porfirogeneta († 959) doznajemo, da je to bila hrvatska država. Prvi hrvatski kršćanski vladar bio je knez Borko (Porga), sin ili unuk jednoga od petorice braće, avarskih pobjeditelja. Poslije krštenja sklopiše Hrvati sa sv. Stolicom posebni ugovor: zakleše se sv. Petru, da će živjeti u miru sa svima, koji budu htjeli. »A od pape, kaže Porfirogenet, dobiše zato obećanje s molitvom, da će se za Hrvate boriti Bog, kadgod drugi narodi provale i zarate na hrvatsku zemlju, a Petar, Kristov učenik, da će ih obdariti pobjedom«.

Tako su naši djedovi upravo odlično stupili na pozornicu svjetske povijesti: izbavili su braću od nesnosnog obarskog ropstva; pomogli su Herakliju osloboditi od Perzijaca i g. 629. s najvećim slavljem odnijeti natrag u Jeruzalem časno drvo sv. Križa; omogućili su romanskim bjeguncima, da osnuju Split i Dubrovnik.

Prvi od svih Slavena primili su krštenje, a nekih su 40 godina kasnije prvi od svih kršćanskih naroda sklopili ugovor (konkordat) sa sv. Stolicom.

U besjedi na Gori isporedio je Spasitelj čovjeka, koji prima i drži Njegov zakon, s čovjekom mudrim, što gradi kuću na stijeni: »I zapljušti pljusak i navali bujica i dunuše vjetrovi i udariše na kuću onu i ne pade, jer bijaše sagrađena na tvrdoj stijeni« (Mt. 7, 24—25). Takovi mudri ljudi bili su stari Hrvati, kad g. 641. počeše graditi kuću vjerske i narodne prosvjete na stijeni Petrovoj, kad svoju sudbinu u novoj domovini povezaše sa sudbinom Crkve, kojoj je Krist osigurao nepobjedivost rekavši Petru: »Ti si Petar, to jest Stijena i na toj Stijeni sazidat ću Crkvu svoju. I vrata paklena ne će je nadvladati« (Mt. 16, 18)

Taj događaj, — najveći u hrvatskoj povijesti, treba da bude proučen i proslavljen. Slavili smo i slavimo razne godišnjice i jubileje, ali taj bi imao biti najsvečaniji, jer je temelj svim drugima. Počnimo već ove godine na Petrovo razmišljati i snovati, što da činimo i kako da se ovih pet godina pripravimo na dostojnu proslavu svoga najljepšega narodnog jubileja. Trinaest stotina godina smo već Petrovi. Punih 13 vjekova zapljuskivali su Hrvate pljusci najrazličnijih zala; navaljivale su bujice neprijateljske i s istoka i zapada i sjevera i juga; duvali su ledeni vjetrovi raznovrsnih zabluda, krivovjerja, a i bezvjerja i bezbožnosti, ali kuća ne pade! Ona još stoji. Ostala je doduše našom krivnjom bez krova, no temelji su čvrsti. Ona je vezovima čvršćim od gvožđa vezana za Petrovu Stijenu.

Prvi kršćanski hram, što su ga Hrvati upoznali, bila je splitska katedrala, grobnica-hram cara Dioklecijana, koju je Ivan Ravenjanin pretvorio u crkvu blažene Djevice. I tako je Marija već 13 vjekova Majka i Kraljica Hrvata. Za pet godina imat ćemo dakle i 1.300 godišnjicu hrvatske marijanske pobožnosti. Na Veliku Gospu i na Malu i na druge marijanske svetkovine mislimo od sada i na taj mili jubilej.

Glavna borba cara Heraklija bila je s perzijskim carstvom u Aziji. Bila je to borba poštivanja Križa s obožavanjem Vatre; pristaša Isusa Krista s poklonicima Sunca. Borba na život i smrt. Saveznici perzijskog cara Kozroa u Evropi bili su Avari i njihovi slavenski podanici, a saveznici Heraklijevi voda Samo i Hrvati. God. 614. razoriše Perzijci Jeruzalem, odniješe sv. Križ u Perziju i sticahu pobjedu za pobjedom. Ali kad na zapadu stupiše u borbu Slaveni, prijeđe bojna sreća na Heraklijevu stranu: oko g. 625. spali perzijsko narodno svetište — hram sv. Vatre u Grandzaku; g. 626. potuče Perzijce i Obre pod Carigradom; g. 627. uništi perzijsku vojsku kod Ninive, a g. 629., 14. rujna, ponese sam car s najvećim slavljem oslobođeno Drvo časnoga Križa natrag u Golgotsku baziliku. Kršćanstvo je pobijedilo. Sveta je Crkva to ovjekovječila blagdanom Uzvišenja sv. Križa 14. IX. Taj blagdan

treba da nam je osobito mio, jer je u vezi s dolaskom i s obraćenjem Hrvata.

Kako je nekoć na Jordan hrlilo sve, što je bilo vrijedna u narodu izabranom, da čuje Ivana i dade se krstiti od njega, tako će bogoljubni Hrvati g. 641. poći mišlju i srcem na svoj Jordan sedmoga vijeka, gdje se u praskozorju naše povijesti javljaju dva Ivana: papa Ivan IV. i njegov poslanik Ivan Ravenjanin, prvi nadbiskup splitski. Slavit ćemo veliki narodni Rođendan, kad se rodismo za vječnost. Bit će to svečana i veličanstvena narodna obnova krsnog zavjeta. I odjeknut će opet glas Božji u srcima Hrvata, kako je prije 1.300 godina odjeknuo nad pobožnim knezom Borkom i njegovim izabranim pukom: »Ovo je narod moj ljubljeni, koji je po mojoj volji«.

Stjepan Krizin Sakač D. I.

Naši čitatelji obračunavaju sa pismoznancima

Pisanje našega Glasnika o adventistima, baptistima, istraživačima Sv. Pisma i o subotarima pobudilo je opću pažnju. Mnogi nam zahvaljuju, što smo otkrili te nama tuđe ljude, koji su dulje vremena mirno sijali kukolj u duše hrvatskoga katoličkoga naroda. I, hvala Bogu, možemo reći, da ih sada već sav naš narod dobro pozna. Naši čitatelji su im pomrsili račune. Zato je razumljivo, što su ti pismoznanci tako ljuti na Glasnik. Zasada ćemo iznijeti samo tri pisma od naših pretplatnika, koji opisuju kako su obračunali sa prodavačima knjiga te pogubne nauke.

Starin

Jednoga jutra, istom što se je sunce probudilo od svoga slatkoga sna i raširilo svoje zlatne trakove po zemlji, izidem u dvorište, kad upade preda me neki visoki, slabo obučeni čovjek i nazovi mi dobro jutro. Opazih odmah, da nije katolik, jer me ne bi pozdravio sa »dobro jutro«. Katolici se pozdravljaju sa Hvaljen Isus. Došljak je nosio bijelu torbu, koja je virila ispod poderanog kaputa. Mislio sam, da je prosjak, kad on reče, da je sluga Božji i poče mi govoriti o sudnjem danu. Aha! Odmah sam vidio, da je to jedna od onih lija, koje se vucare po narodu šireći zlu nauku, da tako rastrgaju naše hrvatske katoličke redove i da nam dušu zaveđu. Taj došljak izvadi iz torbe neku knjigu sa slikom Uskrsnuća na prvoj strani i ponudi mi da je kupim. Tako ju je hvalio, kako ne bi ni jedan židov svoju robu: kako je puna sreće i blagoslova, spasenja i milosti i tko bi znao što sve nije nabrajao. Ja sam mu rekao, da mirno stavi nazad knjigu i da mu ja zahvaljujem na njegovoj sreći, jer je zaista izgledao kao najnesretniji čovjek. Zapitam ga, koje je vjere. »Ja sam adventista«, reče. »A tako?! Vi ste dakle jedan od onih, koji se oblačite u ovčje kože, koji nastojite poništiti Kristovu Crkvu?!« Sada on poče lupati po svećenicima, biskupima, Isusovcima. Bilo je grozno slušati. Ali se je namjerio ko sjekira na brus. Mirno sam mu rekao, da začepi svoja zla usta, inače bi mogao nešto dobiti. Tà gdje su pismoznanci bili kroz 1900 godina? Sada se pojaviše ti krivi proroci u ovčjoj koži. »Nosite se!« rekoh mu, a i moja žena je pripomogla te on ode zastiđen. Braćo, čuvajte se krivih proroka!

Marko Tomašević

SRETNA OBITELJ U KOJOJ VLADA SRCE ISUSOVO

NAJVEĆI PRIJATELJ DJECE.

Evo iznijeli smo izvadak iz opširnoga pisma našega čitatelja, a sada čujmo, što nam piše jedan drugi čitatelj:

Trnovec

Neki dan obilazio selom prodavač nekakovih knjiga i tako nadođe i k meni. Pokloni se do zemljice crno i reče: »Hvaljen Isus«. Mislio sam, da je dobar čovjek i ponudim mu, da sjedne. Baš je bio na stolu Glasnik Srca Isusova. Došljak poče listati po njemu i naide na rečenicu: »Pokoru činite, jer se približuje kraljevstvo nebesko.« Tada taj došljak poče vaditi svoje knjige, te odmah poče s puno riječi tumačiti, kako se i pisanje njegove knjige potpuno slaže s Glasnikom, jer i u njoj da piše kako treba pokoru činiti. Ta je knjiga imala naslov: »Rješenje svjetske krize«. Reče mi, da je to nabožna i sveta knjiga. Uzmem je i pogledam; uzmem i drugu i pogledam. Htio sam vidjeti, da li ima odobrenje kojega biskupa. Došljak me je gledao ispod oka, jer je vidio s kim ima posla. »Šta tražiš?« zapita me. »Tražim, da vidim, koji ju je biskup odobrio«, rekoh mu. Sad on poče udarati na Papu, biskupe i svećenike. Poče mi govoriti, kako je Papa grješan kao i drugi ljudi. »Jest i on je čovjek — rekoh mu ja — ali kad se radi o vjerskoj nauci, onda je nepogrješiv, jer ga vodi Duh Sveti.« Sada taj došljak poče udarati na Glasnik, premda ga je na početku hvalio. Rekao sam mu, da to uređuju ljudi iz Družbe Isusove, koja ima mnogo velikih svetaca i učenjaka; i rekao sam mu, da se mi ponosimo sa svojom lijepom katoličkom Crkvom, jer je ona naša učiteljica i naša majka. Tada je došljak počeo lagati, kako je prodao mnogo knjiga baš župnicima. A ja sam mu rekao: »Ti se župnika bojiš kao đavao svete vode.« — I pokazao sam mu vrata. Otišao je. *Lesinger Ivan.*

A sada čujte jednoga Hercegovca, kako je junački obračunao s jednim agentom:

Domanović 9. IV. 1936.

Prije nekoliko dana došao neki pismoznanac u naše selo i prodao velik broj svojih knjiga. Ljudi su mislili, da su to katoličke pobožne knjige, jer kod nas ima mnogo nepismenih te su kupili školskoj djeci, da im čitaju. Mene u to vrijeme nije bilo kod kuće i kad sam se vratio saznadoh čitavu stvar. Čim sam pogledao jednu knjigu, vidio sam kakva je: da je najveća neprijateljica naše svete vjere. Odmah sam zapitao: kuda je otišao taj gospodin. Rekoše mi, da je malo prije otišao kroz selo. Pojurim za njim i nađem ga u zadnjoj kući sela. Tu sam mu pred drugima rekao, da vara narod, jer to nijesu katoličke nego protukatoličke knjige. I iza moga jakog razlaganja, kako sam ga naučio iz Glasnika, morade taj junačina pokupiti nazad sve prodane knjige i sav novac morade ljudima povratiti. Ode, da se više ne vrati. Neka samo pokuša da se opet vrati pa ćemo onda vidjeti. *Božo Buntić.*

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Kći mi se udala za inovjerca, koji joj dopušta ići u crkvu ali ne k svetim sakramentima; osim toga nemaju djece. Šta da se radi?*

Odgovor: Ovakove žalosne pojave su razlog, zašto sv. Crkva nerado dopušta brakove s inovjercima. U Vašem slučaju prvo je pitanje, je li spomenuti brak sklopljen s dozvolom katoličke Crkve ili bez dozvole. Ako je bez crkvene dozvole ili u inovjerskoj crkvi, taj brak ne vrijedi pa je najbolje, da se preko kat. crkvenog suda proglasi rastava. Ako je pak

sklopljen zakonitim načinom, nema druge nego da Vaša kći strpljivo podnosi zle posljedice, a koliko može nek ipak nastoji vršiti zapovijedi crkvene i dužnosti svoga staleža. Kada će se opametiti djevojke, da se ne udaju za inovjerce?!

Pitanje: *Koliko se moli Očenaša (i drugih molitava), kad se obavlja devetnica Petru Barbariću?*

Odgovor: Za tu devetdnevnicu nisu propisane nikakove posebne molitve; možete na primjer ići k svetoj Misi kroz devet dana, ili moliti po nekoliko Očenaša ili postiti, ili što drugo. Zgodna je u tu svrhu posebna molitvica otisnuta na sličicama Petra Barbarića: »Božansko Srce Isusovo, udostoj se proslaviti svog vjernog slugu Petra . . .« itd. (Isporedi Glasnik Srca Isusova iz god. 1935. strana 378.)

Pitanje: *Zašto je blagdan sv. Jurja od 24. travnja premješten na 23. travnja.*

Odgovor: Pravi dan, kad se slavi sveti Juraj jest već od davnih vremena baš 23. travnja; u nekojima pak biskupijama premješten je njegov blagdan na 24. dan travnja.

Pitanje: *Gdje i kada je umro sv. Josip, zaručnik B. Dj. Marije?*

Odgovor: Ne zna se točno, kada je sveti Josip umro. Budući da se on za javnog djelovanja Isusova nigdje ne spominje, zaključuje se odatle, da je umro prije nego je Isus nastupio svoje javno djelovanje. Pošto je pak sveta Obitelj boravila u Nazaretu, izgleda gotovo sigurno, da je sv. Josip u tom mjestu sveto preminuo.

Pitanje: *Šta je to i što znači »Apostolstvo molitve«?*

Odgovor: I o tom je dosta pisao Glasnik svake godine, a prošle godine na strani 20., 54., 118., 155., 156., 226., 342.

Pitanje: *Je li to grijeh, kad smatram trinaesti broj i dan nesretnim?*

Odgovor: O nekim praznovjerjima pisali smo u srpnju 1935. (str. 218.) Ako zaista ozbiljno držite broj 13 nesretnim, tada je to dakako grešno praznovjerje.

Pitanje: *Je li to grijeh ići u kino?*

Odgovor: Pogledajte naš Glasnik iz godine 1935. na strani 196. i 347. — Ovisi naime stvar o tome, kakav je film, koji se prikazuje. Nije zlo gledati dobre stvari u kinu ili one, koje nisu ni dobre ni zle. Nažalost se u kinima dandanas daju ponajčešće stvari zle i nećudoredne ili barem takove, koje čovjeka odviše razdražuju, i takovim filmskim predstavama nije slobodno prisustvovati. Grijeh je to veći, što je ružniji komad i što je veća opasnost, ako se gleda.

Pitanje: *Kako se mogu ispovijedati, a da ne idem u crkvu svećeniku?*

Odgovor: Zdravi ljudi se redovno jedino tako ispovijedaju, da idu u crkvu (ili kapelicu ili gdje nema crkve, u prostoriju, koja služi mjesto crkve). Bolesnicima dolazi svećenik u kuću. Ni u kojem slučaju se ne možete ISPOVJEDIT bez svećenika. — Ali ako se nikako ne možete ispovjedit, možete dobit OPROŠTENJE grijeha i bez svećenika, ako učinite čin savršenog pokajanja. U tom slučaju ostaje obveza ispovjedit se, kad mognete. I morate ispovjediti sve one grijehe (teške), radi kojih ste probudili savršeno pokajanje.

Pitanje: *Htjela bih svoju obitelj posvetit Presvetom Srcu Isusovu. Što je sve potrebno za to? (slika ili kip, ispovijed svih članova obitelji pa i muža, koji se 5 godina nije ispovijedao . . .).*

Odgovor: O obredu posvete obitelji pisao je Glasnik 1935. na strani 281. No ta posveta nije sakramenat (kao recimo sveta ispovijed) pa da ne bi vrijedila, kad se ne bi ispunilo baš sve, što je ondje spomenuto. Gledajte skloniti i muža i ostale članove obitelji, da se ispovjede, ali ako neko od njih nikako ne će, bolje je i tako obavit posvetu nego nikako.

Tavankut. Križari. Godinu dana je već, kako se i u Tavankutu osnovala križarska organizacija i ta mlada organizacija u Tavankutu već je priredila vjernicima a i sebi lijepih svečanosti, a kruna svih ovih svečanosti bila je na Blagovijest 1936. Naime onda je posvećen lijepi, ukusni barjak križara i onda je obavljeno svečano primanje članova (59). Isti dan navečer bila je dirljiva križarska akademija sa bogatim programom. Davala se i dva komada i to: »*Krist pobjeđuje*« u 4 čina i »*Meksički mučenik*« u 5 činova. — Neka Bog dragi blagoslovi revne i požrtvovne križare i neka im dade lijepu budućnost i napredak! — Bog živi!

Brat očevidac.

Sućuraj *na Hvaru.* Naše Križarsko Bratstvo kroz zadnje dvije godipriredilo je nekoliko manjih i većih akademija, ali zadnja spada među najuspjelije. Poslije proslave Papina dana proslavili su križari Sućurja na Blagovijest 1050 godišnjicu smrti sv. Metoda sa svečanom akademijom i jednom predstavom. Proslov je držao Vođa M. K. br. N. Kuluz, a mali križar br. M. Vujnović deklamirao je pjesmu »Braća«. Velečasni Dn. S. Bojanić održao je govor o svetoj braći Ćirilu i Metodu, osvrnuvši se posebice na mukotrpni rad i život svetoga Metoda.

Iza govora djevojčica P. Vuljan i mali križar S. Modrić deklamirali su pjesme sa puno shvaćanja i oduševljenja.

Zatim je slijedila predstava u 5 činova »Meksički Mučenik«, koja je ispala bez hvalisanja upravo dobro. Vidilo se da su predstavljači, koliko veliki toliko i mali križari uložili truda oko predstave, jer su nastupili na pozornicu živi, realni tipovi.

Poslije je bila deklamacija »Domovini«, koju je deklamirao brat Petričević. Brojna publika istakla je svojim pažljivim gledanjem i odobravanjem sve ovo tako, da su križari dobili velike simpatije kod naroda.

Bog živi!

Lukavec. Katolička Akcija žena osnovana je na dan 23. siječnja i ima 14 članica, koje su čvrste u svojoj svetoj vjeri i hrabre sestre Marijine. Išle smo na duhovne vježbe u Sunju. Vrlo smo ponosne na svoje zvanje, premda nas preziru. Imademo i Križarsko Bratstvo,kojemu smo zahvalne, što nas je na to poticalo. Naš dobri velečasni župnik Erman Trdan mnogo se muči. A na žalost ima ih mnogo, koji svagdje siju kukolj u divnu župnikovu sjetvu. Ti zli sijači govore proti Križarstva, da je to samo našeg velečasnog trgovina. Čak kažu i to da je Bog strašilo za naše selo. Obrati ih, o Presveto i Ljubezno Srce.

K. Kozarić

Ivanec. Ima nas 50. Sedam ih se udalo. Redovito svaki mjesec imamo sastanke. Svaki prvi petak u mjesecu imamo zajedničku svetu Pričest. Pod svetom Misom molimo najprije zlatnu krunicu zatim pjevamo. Doprinosima članica načinjen je u crkvi novi Božji grob.

Franca Hudoletnjak, glavarica.

Sunja. Na 3., 4. i 5. travnja održan je kod nas u Sunji tečaj Križarica. Tečaju je prisustvovalo 158 djevojaka. Duhovnik tečaja bio je preč. dr. Franjo Šeper nadbiskupski tajnik iz Zagreba. Voditeljica tečaja bila je sestra Marta Labaš stud. filozofije iz Zagreba.

Na tečaju su održana ova predavanja: Dr. Franjo Šeper: »Temeljne istine koje vode do života s Crkvom«. M. Labaš std.: »Naša lozinka: Euharistija, Apostolat, Žrtva«. M. Grgić učit.: »Ponašanje u indiferentnim

društvima«. M. Kušan seljanka: »Krug znanja organizirane kat. djevojke u sebi«. Dr. F. Šeper: »Život s Crkvom«. M. Labaš: »Lektira.« Dr. F. Šeper: »Katolička Akcija«. M. Labaš: »Naši uzori«. M. Stanković: »Izbor zvanja«. Dr. F. Šeper: »Kreposti i strasti«. M. Stanković: »Priprava za sakramenat ženidbe«.

Osim toga tumačila je gdica Marta Labaš Poslovnik Križarskog Sestrinstva. Na tečaju smo svako jutro u 7 sati imali sv. Misu i sv. Pričest. Sv. Misu molili smo po Misalu. — Svaku večer imali smo »križni put« i blagoslov.—

Zadnji dan tečaja pristupile su sve tečajke na sv. Pričest.— Zadnji dan tečaja 5 IV 1936 davale su Križarice akademiju kod gosp. Ledića u Sunji: »Stabat Mater«. drama u 4 čina iz posljednjih dana Isusova života. U akademiji sudjelovalo je oko 30 osoba. Posjet na akademiji je zadovoljio.

U dvorani prije same akademije govorila je s. Marica Stanković profesor: »Značenje djevojke u ljudskom društvu«.

Anica Ercegović Križarica

Donji Mosti. Naše materinsko društvo Srca Isusova, osnovano je za vrijeme svetih Misija. Broji 60 članica koje revno vrše svoju dužnost. Primanje su obavili oci misionari. Sastanke držimo redovito mjesečno i članice točno pristupaju na sv. Ispovijed i sv. Pričest.

Ana Frajtić glavarica

Kaniška Iva. Čitavo vrijeme ispunjavamo sve dužnosti, što nam pravila nalažu. Do sada nam je bilo teško, jer smo imali staroga duhovnika, pa nije mogao održavati sastanke. Na žalost smo i njega sada izgubile te nam je još teže raditi u našem društvu. Preporučujemo i molimo Bož. Sr. Isusovo da nam pošalje dobroga vođu i duhovnika. *Glavarica*

Nova Gradiška. Naše djevojačko društvo Srca Isusova uz pomoć Božju napreduje i prima u svoju sredinu mladi naraštaj. Članica nas imade 48, a podmlatka 12. Bilo je primljeno 9 novih članica na blagdan Krista Kralja. Primanje je bilo prije sv. Mise, koje je obavio začasni kanonik, dekan i župnik Petar Pavišić uz par vrlo dirljivih riječi. Pod sv. Misom bila je zajednička sv. Pričest. Najveće nam veselje, kad možemo zajednički pristupiti k Stolu Gospodnjem, i tu kušati kako je Gospodin dobar onima, koji Njega ljube, živeći pravim kršćanskim životom. Doista, sv Pričest je izvor ljubavi i dobrote Isusove.

A. Palić

Bučica. Naše djevojačko društvo presv. Srca Isusova broji 80 članica. Nismo se već dugo javljale u Glasniku radi gubitka našeg pok. velečasnog gosp. Janka Vedrine, kojemu je nesretna ruka prekinula nit mladenačkog života, da je pao kao žrtva zločinske ruke. U nedjelju prije ubojstva vlč. Vedrine bila je u Bučici posveta barjaka Srca Isusova, koja je donijela ovdašnjemu narodu veliku radost, a nakon pet dana pretvorila se je ova radost u neopisivu žalost, koja se kod nas ne će nikada zaboraviti. Neka mu Bog plati za sva dobra, koja nam je učinio! Nekoji su govorili, da ne ćemo više dobiti župnika, što nas je vrlo uplašilo. Zato smo se mi članice obratile Božanskom Srcu sa devetnicom neka nam Ono pošalje svećenika. I eto nakon dva mjeseca dobili smo novog svećenika vlč. g. Martina Stupnika. Dne 8. prosinca bilo je primljeno 13 novih članica. Hvala Bogu, da smo opet dobili svećenika, koji nas vodi k Bogu na redovitim sastancima, daje opomene, upute i savjete. *Marica Božurić.*

Taborsko. Dne 25. ožujka, primljeno je opet u naše djev. društvo S. I. 29 novih članica. Primio ih je u društvo naš novi i agilni upravitelj, veleč. gosp. prof. Josip Krakar. Prije primanja izrekao je članicama lijepu i poučnu propovijed. Sada nas ima svih ukupno 122 članice. Rado se odazivamo pozivu našeg vlč. gosp. upravitelja, dolazeći redovito na ispovijed i sv. Pričest, svakog prvog pe-

tka u mjesecu, kao i na mjesečne sastanke, koje nam vrlo dobro drži naš vlč. g. župnik, poučavajući nas u kršćanskom nauku. Mi se također brinemo za crkveno pjevanje, kićenje crkve i za raširenje Glasnika Presv. Srca Isusova. Neka sve ovo bude na slavuBožju! *A. F.*

Slakovci. Kršćanske majke. Marom i požrtvovnošću našega vrijednoga g. župnika osnovao je kod nas društvo Kršćanskih Matera. Kroz dvije godine svoga tihoga rada, na blagdan Blagovijesti ove godine doživjeli smo svoj najmiliji dan. Taj dan blagoslovljen je novi društveni barjak, koji je uz prigodni govor blagoslovio upravitelj i duhovnik društva sam domaći župnik vlč. Ivan Štefanec. Pod moćnom zaštitom Nebeske Majke, pokroviteljicom društva, Kršćanske majke ne prezaju od žrtava i samozataja u svom radu, sigurne za konačni uspjeh. Sakupljene članice pod svojim barjakom pripravne su da se u svakom slučaju pokažu kao prave kršćanske majke, u svom uzvišenom i teškom zvanju.

Manda Balić predsjednica

Gornji Mihaljevac *(Međumurje).* Na prošlogodišnjoj priredbi skupile smo iz dobrovoljnih prinosa 1000 Din. Tim prinosom smo nabavile lijepi barjak sa slikom Majke Božje Bistričke, što ga nosimo prigodom hodočašća u Mariju Bistricu. Imademo predplaćeno 28 Glasnika Srca Isusova i 5 sv. Josipa. Imademo više puta sastanke. Molimo Presv. Srce, da sve revno dolaze i da zavlada što veća sloga i ljubav, jer bez toga ne možemo biti prave štovateljice Preljubeznog Srca, koje plamti od ljubavi spram nas i koje nas najviše naučava baš ljubavi. Bez prave ljubavi se ne može nikada naprijed, a osobito ne u ova vremena bezvjerstva i nemorala. S ljubavlju i slogom moći ćemo sebe sačuvati i raditi za slavu Presvetoga Srca.

Marija Flinčec, glavarica.

ZAHVALNICE.

Babina Greda: M. K. Milosti. **Barbat** (Rab): A. D. Uslišana molitva u teškoj potrebi. — D. A. Uslišana molitva u bolesti i operaciji i dijete ozdravilo. **Elznec.** M. M. Srce Isusovo sačuvalo od neprijatelja našega naroda. **Brčko:** A. Č. Mnogo godina bolovala od teške bolesti, radi siromaštva nisam mogla liječniku, utekoh se Srcu Isusovu i ono mi preko jedne gospođe poslalo dobar lijek. **Breza:** M. A. Ozdravila milošću Srca Isusova od duge i teške bolesti grla. **Bribir:** J. P. U velikoj nuždi pomoglo Srce Isusovo. **Cleveland:** M. S. Bolovala 4 godine od teške bolesti, zavjetovah se Srcu Isusovu i ozdravila. **Daruvar:** M. K. Primljene milosti. **Čepin:** B. G. Milost. **Dišnik:** B. J. U mladosti imala bolesti, obećala pretplatu za Glasnik i Srce Isusovo izliječilo. U braku nastala svađa, opet se pretplatim na Glasnik i Srce Isusovo sve uredilo. **Dubrava:** G. K. Porod i druge milosti. **Glina:** M. V. Moj sin kao katolik i dobar Hrvat upao nevin u ruke neprijatelja i dušmana. Utekoh se Srcu Isusovu i svećima i molitve mi bile uslišane. **Glogovica:** K. V. Dobivena milost. **Gornja Bebrina:** M. L. Uslišane molitve. **Gundinci:** K. I. Teško sam obolio na očima. Obećam zahvalu i milodar i oči ozdravile. **Harkanovci:** I. M. Uslišana molba. **Hrvatska** (Varaždin): C. J. Dobih tešku prehladu, bolest krvi i trganje po nogama. Utekoh se Srcu Isusovu i ozdravih. **Iž Mali:** T. G. Okružen mnogim nevoljama, ali me je Srce Isusovo utješilo i zadovoljilo. **Jelsa** (Hvar): V. K. Zahvaljujem ugodniku Božjem Petru Barbariću, da sam zaštićena od teške operacije. **Osijek:** M. M. Milosti. — M. Sch. Sretna operacija, sretan porod i pomoć u nevolji.

Nastavit će se

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

DAROVI U MJESECU VELJAČI 1936.

Za sv. Mise: Ašenbrener Apolonija 50 c; Baričević L. 1 Dol; Berlando M. I i J. 1 Dol; Boršoš M. i Z. 30 d; Čuček Ivana 15 d; Drakulich Milka 1 Dol; Forencich Marija 1 dol; Garapić Marija 15 d; Hutšek Marija 25 c; Klasner Marija 1 dol; Majić Ana 35 d; Mikulić Mijo i Katarina 5 dol; Noršić Mijo 1 dol; Perla Amalija 1 dol; Pogačić Terezija 7 dol; Ribarić Josip 1 dol; Sestre sv. Križa 20 d; Smičiklas Janko 250 d; Šustić Kata 80 d; Vinski Matt 200 d; Žitković Margarita 100 d.

Za Svetište Srca Isusova: Hengl Dr. Vjekoslav 30 d; Pintar Slava 5 d.

U čast Srcu Isusovu: Brodjak Irma 25 d; Ciprijanović Margarita 10 d; Crhak M. 5 d; Čorić Lucija 10 d; Djukanović Luka 10 d; Flassar Nelli 5 d; Jakovac Slava 50 c; Lisac Antun 50 c; Lukačević Eva 5 d; Marić Anka 50 d; Ognjenović Božo 35 d; Radošević V. 50 c; Samarin Ilonka 10 d; Tomljenović Marija 10 d; Žižek Eda 20 d; N. N. Zagreb 100 d.

U čast Srcu Isusovu i Marijinu, sv. Obitelji, st. Antunu, sv. Tereziji M. I., sv. Roku i Petru Barbariću: Biberović Mato 5 d; Jurinić Marica 10 d; Karas Marija 40 d; Krmpotić D. 20 d; Rukavina Milan 10 d.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Bešiln Ivan 10 d; Bezjak Marija 10 d; Blažev Ivan 1 p; Bolonić Ita 5 d; Bosić Anka 10 d; Bošnjaković Živka 5 d; Brkljačić Marija 10 d; Caratan Antonija 10 d; Černjević Jelka 5 d; Egi Rozalija 5 d; Eisenthal Mica 5 d; Elmić Anka 25 d; Elmić Marija 15 d; Fucin Fülöpné 3 p; Goč Ana 10 d; Goljak Ana 15 d; Gorše Mara 1 dol; Grgurich Matte 50 c; Guštin Bare 50 c; Hengl Dr. Vjekoslav 30 d; Hero Amalija 15 d; Horvat Stjepan 5 d; Jakšić Ivan 5 d; Kindi Marija 5 d; Kokotovich Ana 1 dol; Kolander Marica 15 d; Kolar Franjo 35 d; Kraljić Josip 15 d; Mainarić Slava 5 d; Maras Paulina 1 dol; Markulinčić Tomo 5 d; Mesarof Štefo 5 d; Merzel Franjo 15 d; Mikolinac Juro 1 dol; Milašinčić pl. Marija 15 d; Nakić Tonka 5 d; Noršić Mijo 50 c; Odički Marija 10 d; Peičić Katica 20 d; Pelicarić Linka 5 d; Petrović Anka 10 d; Pingetzer Katica 30 d; Pismić Katarina 1 dol; Popovich Angela 50 c; Štivić Magdalena 20 d; Tomljenović Marija 5 d; Torbarac Ivan 5 d; Winski Matt 50 d; Vorel Agata 5 d; Vuletić Stjepan 5 d; Zavod Č SS. P. S. Isis. 5 d; N. N. Zagreb 15 d.

Za kruh sv. Antuna: Bubanj Ivan 25 c; Pavlinac Tomica 30 d; Rendulić Katarina 10 d.

Na oltar sv. Josipa: Lovrenčić Ćiril 5 dol. **Za Svetište sv. Josipa, Jordanovac:** N. N. U. S. A. 2 dol.

Za Misije: Gjurić Marica 10 d; Klobučar Martin 3 dol; Modrić Lucija 20 d; Palovich Rozalija 1 dol.

DAROVI U MJESECU OŽUJKU 1936.

Za sv. Mise: Butković Ana 6 Dol; Domitrović Frank 1 Dol; Fleis Cecilija 20 d; Foretić Ruža 30 d; Gregov Silvija 1 Dol; Grumeretz Mary 3 Dol; Jadrošić Anka 1 Dol; Miholić Katarina 1 Dol; Naglich Matt i Mary 1 Dol; N. N. Los Angelos 1 Dol; Paunović Anka 30 d; Pintarić Tina 40 d; Sepich Frances 5 Dol; Sepich Paulina 1 Dol; Slan Terezija 2 Dol; Tomašević Marija 40 d; Tul Marija 50c; Zauhar Nick 1 Dol.

Za Svetište Srca Isusova: Kovačić O. 1 Dol; Vugrin Franjka 5 d.

U čast Srcu Isusovu: Alaupović Marta 100 d; Beslić Pavao 50 d; Proz Vjekoslava 100 d; Dolenčić Irma 20 d; Galinac Josip 2 Dol; Iskrić Kata 10 d; Jelušić Stjepan 5 d; Jemrić N. 10 d; Karlić Pavao 35 d; Kokanović Ivan 10 d; Košćević Marija 5 d; Kovačev Marin 10 d; Legat Anka 10 d; Lucijanović Janko 10 d; Matković Lojza 30 d; Matijavić Antonija 10 d; Pačić Anka 10 d; Puhar Miho 10 d; Špehar Marija 10 d; Vrbanjac Kata 15 d; Zauhar Nick 1 Dol.

U čast Srcu Isusovu i Marijinu, Majci Božjoj, sv. Valentinu i Petru Barbariću: Paver Marija 1 Dol; Pintar Mary 2 Dol; Rack Ivan 10 d; Šarčević Liza 20 d.

TEČAJEVI DUHOVNIH VJEŽBI U LIPNJU.

Za ženske u Domu na Vrhovcu 43: od 22. do 26. lipnja za činovnice i namještenice.

Koji žele prisustvovati kojemu tečaju, treba da se 7 dana unaprijed jave. Tečajevi počinju u 7 s. uvečer prvoga od gore spomenutih dana. Kao odšteta za stan i opskrbu za čitav tečaj daje se 120 Din. (Uprava Doma na Vrhovcu prima odštetu i u naravi: jaja, brašno, mast). — Prijave prima i upute daje **Uprava Doma duh. vježbi, Vrhovac 43, Zagreb.**

GLASNIK SRCA ISUSOVA

SRPANJ 1936

UPRAVA: ZAGREB I/147

GLASNIK PRSV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 SRPANJ 1936 BROJ 7

Mladomisniku

Zdravo, Božji službeniče,
Od Isusa nježno zvan,
Dragi mladi svećeniče
Duhom Svetim pomazan!
Žrtvuj za nas živog Boga,
Svetom Tajnom sakritoga,
Hrani duše Kruhom tim,
Blagoslov nam daji Njim!

Protivnik se Kristov znoji
Svijet od Boga odvodeć,
Vjerno ljudstvo s usta tvojih
Željno čeka Božju riječ.
Isusovim naukama
Um prosvjetljuj revno nama,
I nek vije stari vuk,
Ljubit će te vjerni puk.

Krsnom vodom, višnjom riječi
Peri duše djetinje,
Čuj nam grijehe, blag nas liječi
Od crne prokletinje.
Sjaj nam usred zemnih tmina,
Grij nas vatrom sa visina,
Svud prednjači putujuć
Staze ljudma kazujuć.

Kristu si se zavjerio,
Da ćeš njegov biti sav,
Bud' ko janje bijel i mio,
Budi srčan kao lav.
Za stvar Božju žarko gori,
Za svetu se Crkvu bori,
Budi radost rodu svom,
Ponos domu hrvatskom.

Sve od zipke pa do groba
Valja stadu s tobom proć;
K sreći put u svijeta oba
Probija mu tvoja moć.
Revno, sveto njega pasi,
A kad kucnu zadnji časi
S ovčicama uživaj
Boga svog i vječni raj!

Milan Pavelić D. I.

Svećeništvo, veliki dar Božanskog Srca

1. Obično se vjernici dive trostrukoj beskrajnoj blagodati presvetog Srca Isusova, kada kod klanjanja promatraju ustanovu oltarskog otajstva. Dive se prije svega ličnoj nazočnosti božanskog Spasitelja pod prilikama kruha i vina. Jednako se dive beskrajno dragocjenoj žrtvi, tajinstvenoj obnovi križne žrtve. A najvećim udivljenjem slave i veličaju nedokučljivu ljubav, kojom nas je Isus »do kraja ljubio« (Iv. 13, 1) i hranio u svetoj pričesti.

Ali se jednako ima isticati četvrta divna blagodat, koju je Isus kod same ustanove presvete Euharistije spomenuo riječima: »Ovo činite na moju uspomenu« (Lk. 22, 19; 1. Kor. 11, 24). Njima je Spasitelj uz euharistijsko otajstvo napose još ustanovio posebni novozavjetni *sakramenat svetog misničkog reda* i posvetio svoje apostole kao svećenike namjesnike svoje i »djelitelje tajna Božjih« (1. Kor. 4, 1). Tek po ovom učestvovanju svetih apostola u najuzvišenijim svećeničkim vlastima svojim, omogućio je Isus svoje trajno prebivanje i euharistijsko sjedinjenje s nama. Time je Isus ispunio uvjet, uz koji mogu svi, koji su valjano od apostola i njihovih nasljednika zaređeni svećenici neprestano do konca svijeta »od istoka do zapada na svakome mjestu žrtvovati čistu jestvenu žrtvu« (Mal. 1, 11) euharistijsku i tako beskrajno dragocjenom pohvalom, zahvalom i zadovoljštinom »veličati ime Božje« te svakojaki blagoslov prizvati na svu Crkvu i na pojedine ljude.

2. Te divne vlasti euharistijske, koje nisu podijeljene nijednom svecu pa ni samoj presvetoj Bogorodici, nadopunilo je Presveto Srce Isusovo još jednim remek-djelom svoga beskrajnog milosrđa, kad je slavno uskrsnuli Spasitelj kod svog prvog ukazanja u dvorani posljednje večere dahnuo u svoje apostole i rekao im: »Primite Duha Svetoga: Kojima oprostite grijehe, oprostit će im se; i kojima zadržite, zadržat će se« (Iv. 20, 23). Pravom veli Papa Pijo XI. u svojoj najnovijoj okružnici o svećeništvu: »Divna je to vlast, koja tako pripada jedinome Bogu, te sama ljudska

oholost nije mogla shvatiti, kako je moguće, da se ona podijeli ljudima: Tko može opraštati grijehe osim jedinog Boga (Mk. 2, 7)? Pa kad vidimo, gdje je vrši običan čovjek, pravo se pitamo, ne uz farizejsku oholost, već u strahopočitanju i zadivljenju zbog tolikog dostojanstva: Tko je ovaj, da i grijehe oprašta (Lk. 7, 49)? Ali Bog-Čovjek, koji je imao vlast opraštati grijehe na zemlji (Lk. 5, 24) pa je i sada ima, htio ju je upravo svojim svećenicima podijeliti, kako bi svojim podatljivim milosrđem došao u susret onoj potrebi očišćenja, koja je duboko usađena u srca svih ljudi.«

Prvo redenje.

Eto dakle pravog remek-djela ljubavi i milosrdnosti presvetog Srca Isusova. Jer divne riječi, kojima on ustanovljuje spasonosni sakramenat pokore, nisu samo usmeni izliv preljubeznog Srca njegova, nego su ujedno predragocjeni plod njegovih beskrajnih zasluga i one presvete Krvi, koja je na križu do posljednje kapljice istekla iz otvorenog mu Srca te i sada pere i objeljuje dušu svakog skrušenog grješnika (Vidi Otkriv, 7, 14) u sakramentu pokore.

3. Kako je svećeništvo i diljem svega života vjernika doista velik dar ljubavi božanskog Srca, to nam isti sveti Otac Papa i dalje u spomenutoj okružnici zorno pokazuje, gdje piše: »Tako će svećenik kršćanima u pomoći biti u svakoj važnijoj potrebi njihova života, i to, po vlasti odozgor primljenoj, da im ili podijeli ili pomnoži ovu istu milost, koja je svrhunaravno počelo nebeskog života. Netom se čovjek rodio za zemni život, svećenik ga po krštenju preporađa na plemenitiji i dragocjeniji život svrhunaravni i čini ga djetetom Božjim i Crkve Kristove. Da ga okrijepi za velikodušni duhovni boj, posebnim vlastima opremljeni svećenik posvećuje ga u sakramentu potvrde za viteza Kristova. I čim kršća-

nin uzmogne pravo razlikovati i cijeniti kruh anđeoski, svećenik mu pruža ovo životno i životvorno jelo, koje je sišlo s neba. Ako je pao, svećenik ga u ime Božje opet podigne i izmiri s Bogom u sakramentu pokore. Ako Bog pozove kršćanina, da osnuje obitelj, i da s njime sudjeluje kod rasprostiranja ljudskog života u svijetu, kako bi se pomnožio broj vjernika na zemlji i time također broj izabranika na nebu: opet je uz kršćanina svećenik, koji blagosiva njegov brak i čistu ljubav. I kada kršćanin dospije na prag vječnosti te treba posebne okrepe i pouzdanja, prije nego se pojavi pred sudom Božjim, svećenik se spušta do bolnog tijela bolesnikova te ga posvećuje i jača svetim uljem. Napokon, kad je svećenik tako pratio kršćanina na zemaljskom putovanju sve do vrata rajskih, onda mu mrtvo tijelo također sprovodi do groba uz svete obrede i molitve, koje odišu besmrtnom nadom, a dušu mu ispraćuje preko praga vječnosti, da joj pomogne kršćanskim zagovornim molitvama, bude li ona još trebala očišćenja i utjehe. Tako je svećenik uz vjernike od kolijevke pa sve do groba, dapače i do neba: on im je vođa i tješitelj, službenik spasenja, djelitelj milosti i blagoslova.«

4. A što da rečemo o katehetskoj i propovjedničkoj djelatnosti svećenikovoj? »Jedan nam je Učitelj« (Mt. 23, 8), Krist Gospodin. Svećenik Božji ne govori u ime svoje, već u ime Kristovo; a riječ je svećenikova riječ Božja, koja je tekla iz usta Kristovih i iz Presvetog Srca Njegova.

5. Tako samo preljubezno Srce Isusovo po svojim svećenicima neprestano izgrađuje i usavršuje tajinstveno tijelo svete Crkve, kako to krasno ističe sveti apostol Pavao, gdje piše (Ef. 4, 11—16): »I on je dao jedne za apostole, ... a jedne za evanđeliste, ... pastire i učitelje, da se sveti usavrše za djelo službe, na sazidanje tijela Kristova, dok ne stignemo svi u jedinstvo vjere i u poznanje Sina Božjega do čovjeka savršenoga, do mjere pune dobi Kristove; da ne budemo više mala djeca, koju ljulja i zanosi svaki vjetar (krive) nauke po prijevari ljudi, po lukavštini, da nas zavede u bludnju; nego vladajući se po istini, da posve uzrastemo u ljubavi prema njemu, Kristu, koji je glava (to jest: da raste svaki dan naša duhovna zajednica s Kristom). Od njega je cijelo tijelo (Crkve) složeno i združeno svakim vezom (poput živog organizma svrhunaravnog, gdje su svećenici organi, dok su vjernici priprosti, ali živi udovi), da jedan drugomu pomaže silom, koja je odmjerena svakom pojedinom dijelu. A to čini da raste tijelo na usavršenje svoje u ljubavi«, naime u ljubavi presvetog Srca Isusova, koja sve sjedinjuje te je glavna pokretna sila svake spasonosne djelatnosti u Crkvi.

I. P. Bock D. I.

ZAVOD MARIJA POMOĆNICA, BANJA LUKA, Kraljev drum 33. — U konvikt sestara Predragocjene Krvi zavod »Marija Pomoćnica« u Banjoj Luci primaju se djevojčice za zabavište, učenice koje polaze osnovnu ili građansku školu u zavodu ili gimnaziju u gradu. — U zavodu mogu još učiti glazbu, ručni rad i strane jezike. — Ostale upute daje Uprava zavoda.

Sretne li mladomisnikove obitelji!

Kolika li sreća obasjava onaj katolički hrvatski dom, u kojemu dijete, dječarac ili djevojčica, po prviput stupa k Stolu Gospodnjem! Dan prve sv. Pričesti duboko dira i trajno nasladuje nevino dječje srce. Ima potresnih primjera, gdje je i okorjeli grješnik u burnim danima razvratnog života našao Boga mladosti svoje: uživivši se u one nepomućene i nezaboravne časove, kad je kao nevinašce smio da obujmi vedra čela i čista srca Spasitelja svoga; dočaravši si nadzemaljski prizor uskog i neizrecivo intimnog prijateljstva između svemožnog Boga i vjernog stvora.

Kolika li opet sladost i utjeha, kad u katoličkom domu hrvatskih obitelji živi i skakuće, izlijeće i ulijeće: djevojče u bjelini i dječak u vedrini — svoje prve sv. Prčesti; ako taj dan ne traje samo jedan dan, već puno, puno godina bez prestanka . . . ! Takova su dobra, odrasla djeca — u teškim i čemernim časovima — prava i svježa rajska rosa u tmurnim jutrima svagdašnjega obiteljskog življenja; tople i svijetle zrake kroz dane nepodnošljivih sparina i kušnja; jedar smiješak na zabrinutim licima marnoga oca i brižne majke. —

MLADOMISNICI ĐAKOVAČKE BOGOSLOVIJE G. 1936.

Stoje (od lijeva): Eisele Franjo (Subotica), Pece Ivan (Subotica), Neumann Imre (Petrovgrad), Rakić Borislav (Beograd), Lux Nikola (Petrovgrad), Varga Andrija (Petrovgrad). — **Sjede** (od lijeva) mladomisnici đakovačke biskupije: Rožić Đuro, Prepunić Marijan, Rončević Ivan, rektor Dr. A. Spiletak, Santo Stjepan, Markovac Pero, Lazanin Đuro.

OVOGODIŠNJI MLADOMISNICI IZ SPLITSKE BOGOSLOVIJE.
U sredini je rektor bogosl. Dr. I. Kasandrić. (Imena mladosnika nemamo pri ruci)

Neisporedivo pak veća sreća sviće u krilu one katoličke hrvatske obitelji, u kojoj je sin, možda jedinac, m l a d o m i s n i k.

To ne shvaća r a z v r a t n i svijet, ugrezao u špekulacije i zemaljštinu, pa sve samo zbraja i odbija, izdaje i prima. To ne shvaća p u t e n a čeljad, koja hlepi za prolaznim užicima i niskim porivima, a ne misli, da jednog nelijepog dana sve usrkne i pokrije »grobna hladna zemlja« . . .

Mladomisnik nije nikakav činovnik, koji je napravio više ili manje uspjelu karijeru. On će se doduše boriti i za opstanak i prehranu, no to nije njemu — c i l j (svrha). Njegov pogled, njegovo srce, čitavo biće i žiće njegovo usmjereno je izvan granica našeg uskog obzorja. Mladomisnikov »Gospodin s vama;« obuhvaća sva stvorenja, jer stoji u službi Onoga, čija svemoćna desnica rasipno siplje milijune svjetova u nepregledne svemirske maglice. A poniznim »i s duhom tvojim« vape razumni stvorovi kraj žrtvenika, gdje svećenik-mladomisnik prikazuje nekrvnu Žrtvu pomirnicu:

ublažujući pravedan gnjev uvriježenog svevišnjeg Veličanstva, iskazujući dostojnu slavu i hvalu samome Bogu na nebesima, proseći pomoć u božanskog Jaganjca, koji se ovčas nekrvnim načinom žrtvuje na oltaru za grijehe svijeta: preko sretnih ruku mladomisnikovih. — Sv. Žrtva, ma prikazivao je mladomisnik: ili u najzapuštenijoj stepi jedne indijanske naseobine ili sred krčevine neprohodne džungle južnoafričkog sunca, uvijek je divotan prizor, koji privlači zborove anđeoske u najdublji poklon kod potresnih riječi: »Ovo je Tijelo moje! Ovo je Krv moja!«

MLADOMISNICI IZ SARAJEVSKE BOGOSLOVIJE.
S lijeva na desno: Vel. gosp. Böckman J., Perčinlić J., Livajušić M., Crnković, Ton, Dorešić.

Mladomisnikova veličina nema premca pod suncem Božjim. U presvetoj Žrtvi dotiče se zemlje, a seže do prijestolja Svevišnjega. Mladomisnikovo dostojanstvo ne da se ničim isporediti, budući da i žrtveni Dar položen na oltar nadilazi svedjelatno mozganje stvorenih umova. —

I sad pomislimo na obitelj, u čijem je krilu odnjihan mladomisnik! Zar ona ne učestvuje kod divne misije svoga ljubimca: sina ili brata? — Zagledajmo se u oči sretnih roditelja i drage braće! Zar se u njima ne cakli onaj odsjev rajske dragosti, koja ispunja čisto i idealno poletno srce mladomisnikovo? Prolistajmo ispisane »knjige života« onih članova obitelji, koji s veseljem i velikodušno prikazaše svoga »malog mladomisnika« službi Boga velikoga! Zar ne, da i oni postadoše odličnim dionicima oko spasavanja duša i širenja kraljevstva Kristova na zemlji?!

Sretnog li oca, koji nije prezao ni pred kakvim samoprijegorima, samo da odhrani sina-mladomisnika! Blažene li majke, koja je toplim srcem nijetila ljubav Božju svog mladog ljubimca, vrelim suzama kvasila nježnu biljku u vrtnjaku domaćeg uzgoja, snenim očima i žuljavim rukama izgrađivala uzviženo zvanje sina-mladomisnika! —

Koncem god. 1934. slavio je P. Vilim Charlebois svoj zlatni jubilej redovništva. Prije 50 ljeta stupio je u kongregaciju Oblata Bezgrješnog Začeća. Zaslužni taj misionar potječe iz vrlo revne katoličke obitelji, koja je Crkvi Božjoj dala 5 svećenika i 1 redovnicu. Preostale dvije sestre udaše se i prikazaše Bogu 5 pobožnih mladomisnika. To je jedna od onih sretnih obitelji, koje obdariše sv. Majku Crkvu revnim i požrtvovnim m l a d o m i s n i c i m a.

Prava katolička hrvatska obitelj smatra se neobično počašćenom, ako joj koji član prigrli redovnički stalež, — neizmjerno pak usrećenom, ako si iz njezine plodne sredine sâm božanski Spasitelj udostoji izabrati poniznog službenika oltara: svećenika mladomisnika . . .

L.

Narodni mučenici

Ima jedno zvanje, koje je našem katoličkom narodu potrebnije od korice crnoga kruha. Jednako potrebno našoj hrvatskoj metropoli — bijelome Zagrebu, kao i onom najzabitnijem seocu u provinciji. Uvjeren sam, da već pogađaš, na koje zvanje mislim: to je sveto svećeničko zvanje.

Reci mi, ima li grad ili selo, koje ne bi željelo svećenika po Srcu Isusovu? Ovakav je svećenik pun žarke ljubavi prema svome Gospodinu, ali nije manji ni u iskrenoj ljubavi prema svome narodu, iz kojega ga je Gospodin uzeo i za koji ga je postavio — kako lijepo veli sv. Pavao — u stvarima, koje se odnose na Boga. Pa ako je možda narod njegov bogat porječkama, on ga ne prezire, nego još većom revnošću nastoji da mu bude učitelj, liječnik i pastir. Zar ne veli sv. Pismo za vjernoga prijatelja, da je jaka zaštita i da je onaj, koji je takvog prijatelja našao, našao blago. Što da onda kažemo o svećeniku, koji je po Srcu Isusovu? Nije li on mnogo veće blago nego iskreni prijatelj?

Naši vjernici u svakoj prigodi pokazuju da doista znadu cijeniti dobroga svećenika. Sjetimo se samo velikih svečanosti prigodom dočeka biskupa i dijeljenja sv. krizme. Sjetimo se one iskrene radosti i duboke pobožnosti prigodom mladih sv. Misa. Onoga velikog oduševljenja, kad koja župa dobiva novoga župnika, makar što je možda radi nestašice svećenstva i više mjeseci ostala bez redovnoga dušobrižnika. Ovakove pojave zacijelo ne bismo zamijetili u narodu, koji ne bi shvaćao, što znači za nj svećenik po Srcu Isusovu.

A ipak su ovi svećenici, ovi miljenici naroda, također i narodni mučenici.

Reci mi, da li itko više ljubi svoju djecu od dobre, požrtvovne majke? Da li su dječja srca uz ikoga na svijetu toliko povezana, kao uz majčinsko srce. Bilo je vojnika, koji su na ratištu prolijevali suze, ne radi ratnih nevolja i teškoća, nego zato, što su daleko od majke. Pa ipak: nije li majka prava mučenica svoje obitelji, svoje ljubljene djece?

Isto tako stoji i naša tvrdnja, da su i revni svećenici mučenici svoga naroda. Njihovo se mučeništvo sastoji u tome, što se oni po svome svetom zvanju posvećuju za svoje stado, za povjerene im duše, za svoj narod. To je zvanje zacijelo najplemenitije i najidealnije, ali je ono po svetoj volji Gospodinovoj, koji je prvi to zvanje nosio, povezano s doživotnim žrtvama, koje se mogu usporediti s tihim, polaganim mučeništvom.

Oni, koji su bar neko vrijeme boravili u svećeničkoj blizini, koji su imali prilike promatrat tok njegova rada od ranog jutra do kasne večeri, znali su iznenađeni i zadivljeni priznati, da prije nisu ni slutili, koliko žrtava traži savjesno ispunjavanje dušobrižničkih - svećeničkih dužnosti. Svećenik se rano diže, da obavi svoje razmatranje, da izmoli bar dio svoga brevijara, da ispovjedi koju dušu, da služi sv. Misu dužnom pripravom i zahvalom i da nakon svega toga na vrijeme započne radom u župskoj kancelariji ili da pođe na katekizaciju u školu ili da se uputi teškom bolesniku, kojemu treba podijeliti sv. sakramente umirućih. Dok drugi počinju s radom, on je već izmoren.

Svećenik po Presvetom Srcu stavlja u službu Gospodinu, u službu svete Crkve i svoga naroda svoje vrijeme, svoje zdravlje, svoje sposobnosti i razne, drugima dopuštene užitke. Pravi je svećenik, upravo zato, što je po Presvetom Srcu i osobito u današnje vrijeme, u kojemu uz revne vjernike nalazimo i komuniste, često nerazumijevan i progonjen. I to ne samo dan-dva, mjesec - dva, nego cijeli život. Pa što sve bezdušni jezici ne slažu protiv svećenika ? Kako ga sve kleveću, ocrnjuju ? Zaista je svećenik mučenik.

Što ćemo na sve ovo ? Mi ne možemo svome ljubljenome dušobrižniku oduzeti mučeništvo. Onaj vijenac trnja, koji mu je Isus, naš Veliki Svećenik stavio na glavu, ne možemo skinuti. Ne možemo rukama njegovim oteti onu gorku čašu žrtava, poniženja i neuspjeha. To on sve mora da snosi i trpi, jer: »nije učenik nad učiteljem.« Jer Isus, Veliki Svećenik, veli: »Mrzili su mene, mrzit će i vas; progonili su mene, progonit će i vas.« Na sve ovo pristao je svećenik u onaj čas, u kojem se odazvao pozivu Isusovu: »Dođi i slijedi me.« »Učinit ću te ribarom ljudi.«

Pa što onda možemo ?

Možemo svojim svećenicima biti od srca zahvalni za sva ona duhovna dobra, što nam iskazuju: za sv. Mise, svete Sakramente, propovijedi, pouke, pohode bolesnika, pokope.

Možemo im biti poslušni. Kao što je sv. Probu bilo na veliku utjehu, što se njegovi vjernici, po raznim kršćanskim općinama, koje je osnovao, točno držali njegovih odredaba i naputaka, tako će i svakom dušobrižniku biti na najveću utjehu kad vidi, da mu trud nije uzaludan.

Možemo braniti svoje svećenike od zlobnih i bezdušnih jezika, koji protiv njih vrlo često bez i najmanjega razloga iznose

Primi Duha Svetoga

Biskup redi za svećenika

najveće laži i klevete. Takovi ljudi trebali bi da metu najprije pred svojom kućom. Pogledajte samo one, koji udaraju na svećenike pa ćete odmah vidjeti kakvi su. To su psovači, bezbožnici, preljubnici, pijanice, kradljivci, otpadnici i t. d. Razumije se, da im je onda svećenik trn u oku, a kako su bezdušni, to nemaju srama da svašta izmisle protiv sluga Božjih i narodnih. Samo je žalosno, da ovakovima dobri kadikada nasjedaju, mjesto da im odmah začepe usta.

Možemo se konačno za svoje svećenike m o l i t i, da im isprosimo milost ustrajnosti, a tim ćemo se im se najbolje odužiti i osigurati im u lijepom nebu nemalu nagradu.

I. Kukula D. I.

DOMAĆINSKA ŠKOLA SESTARA MILOSRDNICA U LOVREČINI p. VRBOVEC. — U jednogodišnju Domaćinsku školu sestara milosrdnica sv. Vinka u Lovrečini Gradu p. Vrbovec primaju se djevojke od navršene 14 pa do 20-te godine. Za polazak te škole traži se najmanje potpuno svršena osnovna škola, a primaju se i učenice sa građanskom školom ili sa kojim razredom bilo koje srednje škole. — Djevojke uče teoretsko i praktično kuhanje, krojiti i šiti jednostavne haljine i rublje, razno vezenje, peru i glade svoje rublje, obraduju svoj školski vrt. Priučavaju se svim kućnim poslovima, uče se lijepom vladanju, jednom riječi sve što zasijeca u dužnost napredne domaćice. Uz ozbiljan rad ne manjka tu ni ugodnih izleta u obližnju okolicu te igre i kućne zabave. Ova škola djeluje već preko 10 godina i mnoge se mlade domaćice koriste znanjem što su ga stekle u njoj. — Škola počima 1 rujna a svršava 28. lipnja. Mjesečnu opskrbu u internatu namiruju roditelji ili skrbnici učenica. Potrebne informacije daje uprava ove škole.

Kažnjenici u tamnicama

Mjesečna nakana za srpanj, blagoslovljena od sv. Oca.

»U tamnici bijah i došli ste k meni«, veli Gospodin u Evanđelju sv. Mateja 25, 36. Spasitelj dobro znade naše nevolje. Velika je muka biti u tamnici. Sjediš u ćeliji zatvora sam samcat. Po mjesec i više dana s nikim ne govoriš. Zato mnogi ne mogu toga da izdrže. Plaču kao djeca od muke. Ako nisu sami, onda su u skupnoj sobi. Po deset do dvadeset ljudi u malim prostorijama. Zlo često govore, još se gore vladaju. Hrana slaba ili nikakova. Spavaš na podu, ljeti vrućina, zimi studen. Mira nikad kraj onolikog svijeta i to obično vrlo neugodnog svijeta. Straža dan i noć pred vratima. Svaki najmanji prekršaj donosi novu kaznu. U Rusiji i Meksiku još je gore. Strahovito postupaju tamo s ljudima.

Nažalost imade danas mnogo ljudi u zatvoru. Zla vremena, slab odgoj, bijeda, loše društvo i štošta drugo napuniše tamnice. Nikad prije nije bilo toliko svijeta po zatvorima.

Ako si kriv, još kako tako; znaš zašto trpiš, zaslužio si. Ako si nevin, jao i pomagaj. Sud ne vjeruje. Treba sve dokazati. To nije uvijek lako. Treba dugo vremena, dok se sve rasčisti. Ti u tamnici, žena u brizi, djeca u bijedi. Pomoći ni od koga. Bježe svi od tebe, kao da si gubavac. Nije čudo, da mnogi u ovim prilikama već prve noći posijede. Što istom onda, kad si nevin a opet osuđen? Što, ako si kriv, a kazna je prestrogo odmjerena?

Da ti je tada od bilo koga koja dobra, lijepa riječ, pa barem jedna jedina. Da vidiš, da ti neko vjeruje. Tko će ti je dati? Straža za te ne mari. Drugi srca nemaju, oni će ti se možda još rugati. Zbilja jadan bijednik je svaki kažnjenik.

Karmelska Gospa (16. srpnja).

Da ti je sada svećenik! Da te utješi, uputi, ili bilo kako pomogne. Da ti kakvu knjigu dade, da skratiš vrijeme. Da progovori s tobom po koju riječ. Da tako vidiš opet, da si čovjek.

Muke i nevolje bijednika znade Crkva. Stoga i šalje svećenika u kaznione. Jedni ga lijepo primaju. Zahvalni su mu. Drugi ga ne vole. Što će on ovdje, pitaju porugljivo. Lako ti je znati, koji su to koji ne će svećenika. Ima Crkva i posebna društva, da paze uznike. U Parizu je društvo sv. Vinka. Ime mu je »Pomoć zatvorenim«. Njegovi članovi pohađaju, pomažu uznike a brinu se i za njihove obitelji. Budi i ti u pomoći. Pohodi koga, piši poznatom koje pismo, da ga utješiš. Daruj koju dobru knjigu za kažnjenike. Najvše moli, da ih Gospodin prosvijetli i na pravi put dovede.

Tamnica je kazna. Hoće čovjeka da popravi. Mnogi ne će to da razumiju. Sve i svatko je kriv, samo on sam nikako. Da mu neko otvori oči, spasio bi ga. Pomoli se Bogu i za ove. Veliko je to djelo. Vratit ćeš ljudskom društvu jednog člana, ženi muža, djeci oca, roditeljima sina. Već 1704. otvara u Rimu papa Klement XI. ustanovu za pale mladiće. Na pročelju ustanove dade napisati ove riječi: »Za pale mladiće da se poprave i podignu. Uništila ih lijenost, nauka neka ih zajednici sačuva«. Molitva će ih najbolje i najprije dobru privesti. Sve je to najprije u rukama Božjim.

U kaznionicama po svijetu čami danas toliko ljudi radi svoje vjere. Pun ih je Meksiko, Rusija i Španija. Trpe radi pravde, kako veli sv. Pismo. Kad je u prvim počecima naše sv. vjere bio Petar zatvoren, »molila je Crkva neprestano za nj«. Molimo za ove, da ustraju u progonima i da im dragi Bog povrati slobodu. Kako eto vidite pošteni i dobri ljudi mogu zapasti u zatvor, jer ne će da misle glavom onih bezbožnih tirana.

Sudac puno može. Upravnik kaznione još više. Ako je čovjek na svojem mjestu, može u okviru zakona sve na dobro okrenuti.. I straža može mnogo toga ublažiti. Moli za sve ove, da u uzniku gledaju čovjeka, u koga je duša Božjom krvlju otkupljena. Oni mogu mnogo svećeniku pomoći.

U jednim našim uzama ima svake nedjelje i u zapovjedni blagdan sv. Misa. Lijepo dolaze na službu Božju. Pjevaju, ako se nađu pjevači. Lijepo mole zajedno i na glas. Dobro se vladaju u crkvi. Slušaju rado i propovijed. Zaplakat će, kad im spomeneš oca, mater, ženu ili djecu. Nažalost ne vole baš ispovijed. Tek trećina dolaze o Uskrsu, da obave svoju dužnost. Ima u tom zavodu i knjižnica. Svaki tjedan primaju knjige. Svaki utorak pohađa ih svećenik i donese po koji mali darak.

Šteta je stoga, što u svim našim kaznionama nema stalna svećenika, prem to zakon predviđa. Da je u njima revan svećenik, mogao bi sve ljude pomalo okrenuti. Većina ljudi zapane u zatvor, jer nisu imali pravoga odgoja. S malo troška i pažnje dalo bi se sve urediti. Ovako jedan kvari drugoga. Ko jednom u tamnicu zađe, opet se u nju vraća, dok jednog dana jadno u njoj ne umre, ako ga milost Božja ne popravi. **Josip Müller D. I.**

O dođite k meni svi!

Nad gradom se nadvila strašna svibanjska oluja.

Gusti oblaci presvukli večernje nebo; kiša je lijevala ko iz kabla.

Plamene strijele križale su po tamnom zraku.

Ulice su izgledale, kao da je sve izumrlo, premda su u drugo vrijeme pune života. Zato je tim upadniji jedan gospodin, koji kao da ne vidi i ne osjeća, kako mu kiša probija kroz odijelo. Gospodin trči kao bez glave . . .

Nedaleko za njim vidimo mladića bez šešira, bez kaputa.

T r č i . . . !

Već je blizu gospodina . . . Samo deset koračaja. I tada mladić zavapi: »Oče !«

Gospodin ne čuje ili ne će da čuje . . .

» O č e ! «

Gospodin se okrene . . .

» O č e ! «

I mladić je dostigao muža. »Oče!«

Iscrpljen od trčanja uhvati se ruke svoga oca.

»Dijete, ne, — ne mogu — ne mogu, idi kući!«

Mladić upre tužni pogled u zdvojno lice svoga oca.

»Oče! Zar ne vjeruješ, da nam Božansko Srce može pomoći?!«

»Sine . . . ! « Otac nije mogao podnijeti toga pogleda, zagrli svoje dijete i privinu ga na svoje srce.

»Oče, vrati se!« ozva se sin u suzama.

»Gospdin Bog će nam opet pomoći!«

Nježna i srdačna molba djeteta raskinu oblak zdvojnosti, koja je bila zavladala srcem očevim.

»Dođi, oče, kući!«

★

Pola sata kasnije vidimo obojicu u manjem činovničkom stanu kod kreveta bolesne žene.

Na ovu obitelj, koja je godinama morena bolestima, poteškoćama i neprilikama, navalila se još jedna nesreća: bolest majke. Liječnik joj je davao još samo 3—4 dana života. Po cijele sate klečala su djeca kod majčina kreveta i molila Isusa za ozdravljenje svoje majčice. Najstariji sin ju je dvorio. Otac je cijeli dan u uredu. Kada je navečer saznao o stanju bolesnice, ode iz sobe i za kratko se je čulo kako je lupio kućnim vratima. Najstariji sin skoči od majčina kreveta i sluteći zlo potrči u sobu očevu. Bila je prazna. Na stolu je bilo pisamce. Žurno ga je pročitao, u kojem je pisalo:

»Opraštam se od Vas, preslab sam da to sve podnesem. Od prvoga slijedećega mjeseca gubim i službu, a nove ne mogu nigdje

da nađem. Osim toga još bolest i bijeda. Oprostite mi ovaj korak i sjećajte me se!«

★

Dvije godine kasnije dođe mi onaj mladić i ispriča mi sa suzama kako je Božansko Srce sve uredilo. Majka je ozdravila. Ali to nije bilo jedino veselje darežljivog Spasitelja. I otac, koji već 20 godina nije primao svete Sakramente, obratio se i počeo je u novoj boljoj službi raditi na čast Božanskoga Srca.

A sin? Kod bolesnog majčina kreveta obećao je, da će postati svećenik, ako majka ozdravi.

I sada kao svećenik Božji radi onaj mladić na proširenju slave Onoga, koji je rekao: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti.« **V. Pešek D. I.**

Mladomisnik

Veselje lij, o višnji Oče,
Na slugu mladog pred oltarom,
Što Sina Tvog prinosit poče
U svetoj Žrtvi s prvim žarom:
O sveđer Duh obnavlji Tvoj
Taj žar u duši njegovoj!

U ruci gle mu Janje bijelo,
Što slavi Tvoje Veličanstvo,
U ruci gle mu Krv i Tijelo,
Od kojih živi čovječanstvo:
O vazda bijel ko bijeli lijer
Otvarao nam žića dver!

On nauk Tvoj će nama davat
I čistit srca rosom s neba,
On ljubav našu rasplamsavat
Anđeoskom hranom svetog Hljeba:
O sjao uvijek nama svim
Životom svojim pravednim!

On grješnike će jadne korit
I grijat ognjem duše mlake,
On nevinoj će djeci zborit
I posvećivat on će jake:
O mudro išo stazom tom,
Posvetio i sebe njom!

On pratit život Tvog će puka
Od nježne zipke sve do groba,
On paklenog će tjerat vuka
I branit stado svako doba:
O bio jak, o bio blag
U svemu slijedeć Kristov trag!

Kad vjerni žele Tvojih dara
I mole ih po slugi Tvojem,
Il kad su radi bit bez kvara
U onom, što su stekli znojem:
O Bože, čuj mi blagi zôv,
Potvrđuj njegov blagoslov!

U nj gledat svijet će, koji jeca
U crnoj tugi ili gladu,
Na nj mrzit mnoga zla će djeca,
Što Boga svojeg ne poznadu:
O svima znao naći lijek,
Da usreći ih zauvijek!

Milan Pavelić D. I.

Naši biskupi na braniku

Naše hrvatske morske obale ukrasio je Gospodin Bog čarobnim ljepotama. Zato su se stranci polakomili za ljetovanjem na moru. Ali nažalost dolaze mnogo oni, koji svojom nepristojnom nošnjom, svojim zlim životom truju poštenje našega hrvatskoga naroda, kvare našu mladež. Takovi vajni gosti sto su puta gori nego Židovi u Palestini, koje Arapi onako tjeraju, jer im hoće da oduzmu zemlju. Što imamo od toga, ako nam donesu koju paru — premda se dobro brinu da živežne stvari sa sobom donesu — ako nam oduzmu poštenje i čast? Zato su naši primorski biskupi energično ustali na obranu vjere i ćudoreda. Izdali su poslanicu, u kojoj kažu među ostalim i ovo:

»Mi smo katolici! Sa svetim ponosom i sa zahvalom prema Bogu i to naglasujemo. Sva naša prošlost je katolička. To svjedoče svi naši gradovi na obalama Jadranskoga mora, crkve u njima govore o tome i umjetnine i naši običaji. Od Trsata, gdje su Frankopani svoju zadužbinu ustanovili, i otoka Krka, gdje je kralj Zvonimir hrvatske benediktince darivao, pa do Dubrovnika i naprijed sve nam govori o katolicizmu hrvatskoga naroda, koji je u njemu u prošlosti uvijek tražio uvjete svoje narodne eksistencije i svoga blagostanja pa će i danas.

Ali sada se dižu protiv naših vjerskih i moralnih svetinja neprijatelji, na koje treba da odlučno prstom pokažemo te ih bezobzirno raskrinkamo . . . naša je namjera, da ovim riječima javnost upozorimo na pojave nemorala, koje se u ljetnoj sezoni nesmetano u najodurnijim formama bane svuda po obalama i žalovima našega Primorja.« . . . Zatim biskupi u poslanici nabrajaju kako sve ovi stranci šire pokvarenost i nemoral pa nastavljaju: »Ti su ljudi zadojeni modernim poganstvom, koje zazire od Boga i njegovih zapovijedi, te mu je samo do uživanja na zemlji . . . Radi materijalnog dobitka i koristi, ne smije se dopustiti da strada čast i dobar glas i poštenje naroda; niti smijemo trpjeti, da bilo koji stranac sa svojim ponašanjem potkopa temelje morala te svijesno ili nesvijesno vrijeđa najnježnije osjećaje ljudi, među koje dolazi u ljetnoj sezoni kao gost . . . U boj protiv javnom nemoralu gdje god se on pojavio! To neka bude naše geslo, jer hoćemo da branimo dostojanstvo čovjeka, koga je Bog odredio ne da služi požudama, nego da bude gospodarom zemlje te mu je tijelo dao ne radi tijela, nego da mu tijelo bude nosiocem neumrlog duha i hramom Božjim.« — Slijede potpisi svih biskupa.

KARTUZIJANSKI SAMOSTAN Pleterje u Sloveniji (ispod Žumberka) prima dva do tri kandidata **za svećenike** između 20 i 35 godina, koji se žele posvetiti Bogu posebnom službom božjom u lijepoj, zdravoj prirodi. Zahtjeva se najmanje šest razreda gimnazije. — Isto se primaju i **braća lajici** između 18 i 35 godina. Pretpostavlja se osnovna škola. — Pobliže upute daje **Kartuzija Pleterje, pošta Št. Jernej,** Dravska banovina.

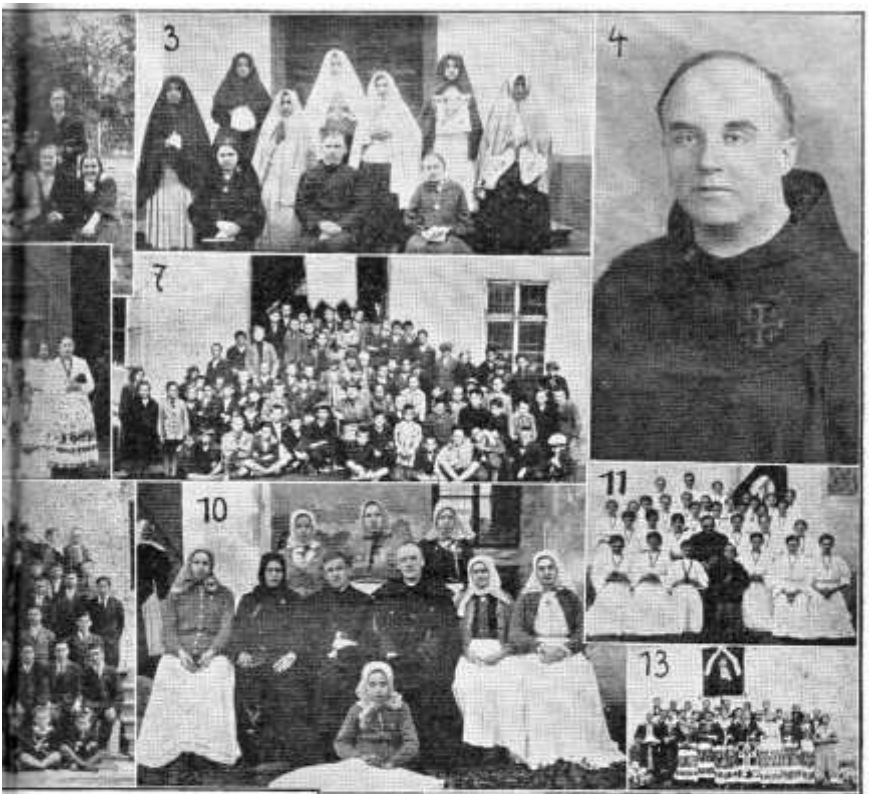

SAOPĆUJEMO, da
Srca Isusova i Mar
NAJOMILJELIJI i
u Hrvatskom Nar
S. I. i Marijina bio
kalendar biti u sv
dotjeraniji i zanim
GLASNIKA treba da čita i
Srca Isusova i Marijina. Gl
Pripravljajte se v

1 *Donji Mosti: Djev. društvo Srca I.* — **2** *Duhovne vježbe zagrebačkih šegrtica.* — **3** *Pred*
Mračaja, sada je u Washingtonu; veliki je širitelj našega Glasnika. — **5** *Materinsko dru*
Stanka u Zagrebu; u sredini je osnovateljica Teta Nikolaja. — **8** *Ovogodišnji prvopričesnici*
vježbama u Sunji. — **11** *Pribić: Djevoj. društvo S. I.* — **12** *Bratovština Kršćanskog Nau*
vatelj Srca I. — **15** *Donja Dubrava: Glasnikova širiteljica † Ivanka Martinović.* — **16**

će u rujnu izaći Kalendar ina za 1937. godinu. To je NAJRAŠIRENIJI Kalendar cu. Ovogodišnji Kalendar je sav raspačan. Novi će om pogledu mnogo ljepši, ljiviji. SVAKI ČITATELJ hrvatski katolički narodni Kalendar anik i kalendar se upotpunjuju. — č sada. Bit ćete zadovoljni.

*tva djevoj. društva u D. Mostima. — **4** Fra Stjepan Stojaković, Franjevac, rodom je iz o S. I. u Donjim Mostima. — **6** Rakovec: Djev. društvo S. I. — **7** Muški odio društva sv. u Omišalju (Krk) — **9** Omišalj: Križarsko Bratstvo. — **10** Žene iz Preloščice bile su na duh. u Majurcu. — **13** Hrastelnica: Djevoj. društvo S. I. — **14** Preseka: † Florijan Matijek, što- jev. društvo S. I. u D. Dubravi predstavljalo je komad: »Rade mrtva nego redovnica«.*

Msgr. Matija Pajić zlatomisnik

Otkako se je osnovala nadbiskupija vrhbosanska, prvi iz Bosne zaređen za svjetovnog svećenika, pa prema tome prvi i kao svjetovni svećenik najstariji nadbiskupije vrhbosanske jest presvijetli gospodin Matija Pajić, kućni prelat Nj. Svetosti Pape Pija XI., začasni prisjednik nadbiskupskog duhovnog stola vrhbosanskog, umirovljeni župnik, duhovnik čč. ss. Služavki Maloga Isusa na polju Srca Isusova u Mladicama, župa Stup kod Sarajeva.

Visoki crkveni dostojanstvenik, jubilarac, rodio se je u Banjoj Luci dne 16. travnja 1862. Osnovnu školu svršio je u rodnom mjestu, dotično kod čč. OO. Trapista Marija zvijezda blizu Banje Luke. Srednju školu započeo je isto kod Trapista Marija Zvijezda, a nastavio i završio kod Lazarista u štajerskom Gracu. I u osnovnoj i u srednjoj školi odlikovao se u pobožnosti i u naukama. Zato bi poslan u Innsbruck, gdje je kao redoviti slušač svršio bogosloviju. Tu je zaređen bio za svećenika 23. siječnja 1887. i služio prvu sv. Misu na Svijećnicu (2.veljače) iste godine uz vodstvo manuduktora Isusovca O. Nikole Nillesa, tada fakultetskog dekana. Htio je da se pripravlja na doktorat, kad ga Dr. Josip Stadler, nadbiskup vrhbosanski, radi nestašice svećenika pozva u Sarajevo, da mu bude tajnikom. Šest godina (1887 - 1893) bio je nadbiskupov tajnik. Iza toga gotovo trideset godina — 1893 do 1922 — bio je župnik na Stupu kod Sarajeva, a zatim do godine 1926. u Travniku. Zadnjih deset godina duhovnikom je u Mladicama. U svim svojim službama uvijek je radin, požrtvovan, idealan, pun revnosti za slavu Božju i za spas duša. G. 1892. izdao je štampom u Sarajevu vrlo zanimljivu i poučnu knjigu »Crkveni obredi i kršćanski običaji« — prva knjiga te vrsti u hrvatskom jeziku.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova br. 12. prosinac 1893. god. II. na str. 287. donosi ovo:

»Štovanje Presv. poklona vrijedna Srca Isusova postala je zajednička baština skoro svih zemalja, svih narodnosti, te svaki naobražen narod ima za to svoje glasilo, u kom si ujedinjuje misli, pobuđuje nabožna čuvstva, bodri jedan drugog na sve više revnovanje za proslavu Presv. Srca Sina Božjega i priopćava bogate nagrade i plodove, koje je od istoga Presv. Srca za svoje revnovanje, štovanje i zaufanje primio.

Toga glasila ili »Glasnika Presv. Srca Isusova« u našem hrvatskom jeziku bio je potpisani dosada vlasnik i urednik; ali videći da njegov zvanični položaj na župi, koja je sad baš u početku svoga razvitka, ne će mu uvijek dopustiti, da svoje slabašne sile za raširenje pobožnosti i štovanja Presv. Srca Spasiteljeva onako posveti, kako bi to svetost iste stvari zahtjevala, predao je vlasništvo i uredništvo u ruke časnih otaca Isusovaca u Travniku (Bosna) ... Sarajevsko polje 30. prosinca 1893. Matija Pajić, župnik.«

Zato se hrvatski Glasnik Srca Isusova, što ga od g. 1894. izdaju Isusovci, smatrao na osobit način ponukan, da dičnom svečaru čestita zlatomisnički jubilej želeći da Presveto Srce Isusovo, za čiju čast i slavu vazda vruće bije svečarovo srce — kapelica čč. ss. u Mladicama, u kojoj Presvijetli već dugi niz godina propovijeda i dijeli sv. sakramente, posvećena je Presv. Srcu Isusovu — izlije obilje milosti nebeskih na njega te uzmogne još dugo i mnogo poraditi na korist duša njemu povjerenih!

Starac priča mladeži o grobarima

Draga mladeži! Kada svratim svoje umorne, stare oči na tebe, tada vidim šest grobara. Čuj me samo. Prvi grobar jest:

p i j a n s t v o. Koliki umiru s pijanstva! Usjev propade, ako je poplavljen. Plamečak se ugasi, ako previše nadolije u svjetiljku. Mladiću, ako si rad dugo živjeti, a ti prestani neumjereno piti. Ako ne želiš spasti na prosjački štap, čuvaj se pijanstva. — Drugi je grobar:

n e č i s t o ć a. Koliki su s nje život izgubili! Nečistoća slabi tijelo te ono gubi svoju snagu. Otvori oči pa ćeš vidjeti da je tako. Što gori to mora i dogorjeti. — Treći je grobar:

s r d i t o s t. Neustrpljivost i srditost prikraćuju život — veli mudri Sirah. A sveti Pavao kaže: »Srdžba donosi svađu«, svađa pak često donosi umorstvo i ubistvo. — Četvrti je grobar:

n e p o s l u š n o s t prema roditeljima. Mi znademo za blagoslov, koji prati četvrtu zapovijed. Tko je ne vrši, stići će ga prokletstvo. Suho drvo, koje se ne da saviti, mora se slomiti. — Peti je grobar:

z l o d r u š t v o. Ah, kolikim je ovo dušama otelo blaženstvo! Živi ne će mrtovga na život dozvati, ali mrtvi će sigurno živoga usmrtiti mrtvačkim smradom. — Šesti i posljednji grobar

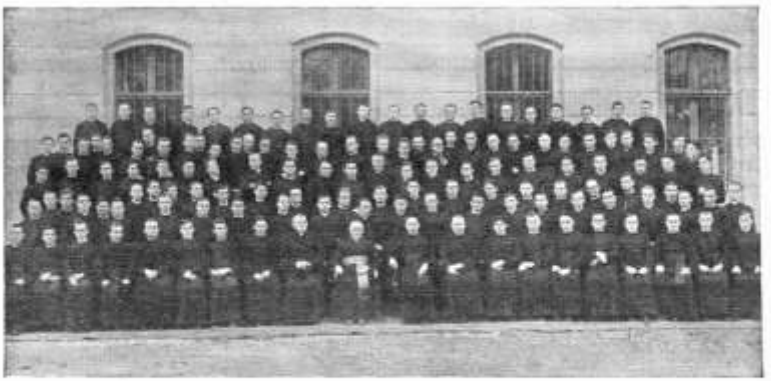
l i j e n o s t. Ova zakapa čovjeka u živom tijelu. Zar koristi lijenčina više od mrtvaca? Ako drvo ne će ploda da donese, sasjeći će se i u vatru baciti.

Opominjite se toga, i ako vam je mio život, a vi pustite grobare u miru!

Stogodišnjica Zbora Duhovne Mladeži zagrebačke

Mi smo Hrvati zadnjih godina proslavili dvije važne obljetnice u našoj povijesti. — Slavili smo stogodišnjicu narodnog preporoda pod Ljudevitom Gajem, a proslavili smo u većem opsegu i širom cijele domovine i stogodišnjicu naše narodne himne. U tom nizu dičnih spomendana zauzimlje časno mjesto stogodišnjica ZBORA Duhovne Mladeži Zagrebačke.

U mjesecu svibnju ove godine priredili su zagrebački bogoslovi proslavu stogodišnjice svoga društva Zbora Duhovne Mladeži Zagrebačke. Ta je obljetnica znamenita u našem narodnom životu radi toga što je Zbor najstarije, prvo književno

Ovogodišnji Zbor Duhovne Mladeži zagrebačke sa svojim poglavarima.

društvo u Hrvatskoj uopće. Zato je bilo potrebno, da se stogodišnjica Zbora proslavi onako svečano, kako je to i učinjeno 21—24. svibnja. Može se reći, da je tu sudjelovao cijeli Zagreb, a i cijela Hrvatska, jer je Zbor primio tom zgodom nekoliko stotina pismenih, brzojavnih i usmenih čestitki iz cijele Hrvatske. — Čestitao je Zboru krasnim brzojavom i sam sv. Otac papa Pijo XI., a njegovu je proslavu svojom prisutnošću uz mnogobrojne duhovne i svjetovne dostojanstvenike uzveličao i papinski nuncij preuzvišeni Hermenegildo Pelegrineti.

Upravo prije stotinu godina (1836) okupio je Jakov Petek hrvatske bogoslove zagrebačkog sjemeništa u društvo, koje se isprva zvalo: »Kolo Mladih Rodoljuba«, a kasnije promijenilo ime u »Zbor Duhovne Mladeži Zagrebačke«, kako se i danas zove. — Stotinu godina u životu svakog društva znači mnogo. Svaki se ponosi, ako može reći da je članom tako starog društva, jer tim postaje dionikom svih onih zasluga, što su ih članovi toga društva stekli u vremenskom razmaku od stotinu godina. Ponos je društva

to veći, ako je njegov dugogodišnji rad bio nesamo na korist članova, nego i cijeloga naroda. I baš to je slučaj kod Zbora. Njegova je povijest časna. Ispunjena je mukotrpnim, ali zato plodnim radom za Boga i za narod, za vjeru i domovinu. Ona je ponos Crkvi katoličkoj u našim krajevima i ponos naroda našeg. Ponos Crkve, jer su evo baš njezini službenici prvi osnovali književno društvo i tako pokazali, da su oni najbolji prijatelji našeg naroda, a ponos je i narodu, jer je Zbor vrlo mnogo pridonio na oltar domovine i napredak naroda.

Zbor je kroz stotinu godina u svom krilu uzgajao bogoslove, buduće svećenike, u njihovim mladim srcima gojio ljubav prema nauci i narodu, kojem su kasnije posvetili sve svoje životne snage. Svi su gotovo svećenici zagrebačke nadbiskupije okušali svoje snage po prviput u Zboru. Mnogi su si već tu pribavili takove sposobnosti, da su se kasnije istakli kao zaslužni i uvaženi pisci naučenjaci i organizatori. Neki su od njih postigli i najviša crkvena odlikovanja. Tako se Zbor i danas ponosi, što može među nekadašnjim svojim članovima ukazati na svijetli lik sijedog nadbiskupa Dra Antuna Bauera, koji je bio nekad njegovim tajnikom.

Zbor je vršio i vrši u našem narodnom životu važnu zadaću. On je u ono vrijeme, kad su hrvatski svećenici osnovali škole za puk, u njima sami često poučavali. Kad u Hrvatskoj još nije bilo društva, koje bi narodu dalo u ruke štivo, da ga prati kroz život kao nastavak škole, već tada je Zbor počeo izdavati zabavno-poučne knjige za puk. Da naš narod i danas rado čita, velike zasluge za to ima baš naš Zbor, jer on je svojim izdanjima, koja su odgovarala tadašnjim prilikama, podigao u narodu smisao za čitanje. Zbor je nastavio rad oko prosvjećivanja narodnog prikla-

Odbor Zbora Duhovne Mladeži.

nim knjigama i onda, kad su dio njegovog rada preuzela kao posebnu zadaću druga društva. On to nije radio iz želje za dobitkom, već jedino zato, da udovolji općim narodnim potrebama. To nam pokazuju činjenice, da je Zbor često slao, a i danas šalje, ne doduše toliko kao nekad, na hiljade knjiga besplatno u narod. Velik je broj dosad izdanih knjiga Zborovih. On se popeo na dva i po milijuna svezaka.

Članovi su Zbora uvijek bili u vezi s ljudima iz naroda. Njima su pisali pobudna pisma i slali im knjige, pod praznicima su širili i šire katoličku štampu, držali predavanja i tečajeve, osnivali društva i čitaonice. Potekli su iz naroda, s njim uvijek živo osjećali, njemu namjenjivali svoj rad.

Pravo je pisao neko već prije dvadeset i pet godina o Zboru: »U cijeloj povijesti Zbora Duhovne Mladeži Zagrebačke očituje se velika briga sviju njegovih članova za potrebe hrvatskog naroda. Njegove potrebe oni smatraju svojim potrebama; ako su njima udovoljili ćute se sretnima. — Povijest Zbora odraz je naše narodne hrvatske povijesti; borbe Zborove jeka su borba hrvatskog naroda. — Iz same se Zborove povijesti vidi jasno svrha i narav društva: Prema raznim zahtjevima hrvatskog katoličkog naroda u pojedinim je otsječcima svoje povijesti Zbor na razne načine vršio svoju dužnost prema narodu, ali svi ti načini u bitnosti su jedno: sve žrtve su premale u radu za Boga i narod. I kad je god jezičac na vagi narodnoj pokazao, da je zdjelica za prosvjetu laglja od postavljenih utega, nije Zbor mirovao, dok nije izjednačio blago prosvjete s teretom neznanja.«

»Oh prosim te, nemoj kleti«

Čitatelji Glasnika i Kalendara Srca Isusova sigurno se sjećaju krasnih članaka blagopokojnoga Matije Rihtarića protiv psovke. Naslovi su obično bili: »Prosim te, nemoj kleti«. Opominjao je naš mili hrvatski narod, da se okani te kuge, koja izazivlje prokletstvo Božje, a koja je nažalost mnogima i u krv zašla. Srsi prolaze poštenog čovjeka, kada sluša te strašne sotonine riječi.

Iznijet ću ovdje jedan događaj, koji će sigurno štovatelje Presvetog Srca potaći, da što više rade protiv te gadne psovke.

Bilo je prije tri godine. Valentin Lukić-Ivda posvadio se s jednim susjedom oko nekoliko grudica zemlje, koje su od pluga pale preko međe. Susjed je rekao Valentinu: »Nemoj kleti, ja ću grudice natrag motikom povući.« Ali jadni Valentin — oprosti Bože — dalje kuni, psuj, ruži Boga, Majku Božju, Isusa Krista i presvetu Njegovu Krv. Ali, kada je rekao: »Krv«, nije već mogao izgovoriti čiju. P a d e m r t a v na oranicu. — Evo dragi Bog ne plaća svake subote, ali kada plati, onda uistinu plati.

Braćo i sestre, događaj je istinit i mislim, da ne treba ništa dalje dodavati, nego samo to: Čuvajte se kletve, radite protiv nje.

Tomo Vukić.

Dva brata — dva uzora

† Ravlić Josip, učitelj
umro 19. I.

† Ravlić Anđelko, sveučilištarac
umro 9. III.

Dva nježna cvijeta cvjetala. Dva cvijeta uzgojena u vrtu dobre katoličke obitelji. Majka je budno pazila na ova dva cvijeta, čuvala ih je, pazila je, da ih ne opali žega sotone ili da ih ne uništi mraz svijeta. I kad ih morala pripustiti drugima, pazila je tko je i kakav je taj komu ih daje. Njezino oko je uvijek nad njima bdilo, i iza njih njezine usne i srce molilo. Dva cvijeta — dva brata morali su tako biti naš ponos.

Ta dva cvijeta — dva brata zovu se Josip i Anđelko Ravlić iz Imotskoga (Dalmacija). Josipu 25, a Anđelku 23 godine, Josip učitelj, a Anđelko sveučilištarac treće godine. I Božanski Vrtlar ubra ih ove godine, u mjesec i po obojicu. Žarki Hrvati, uzorni katolici, nevini mladići odoše iz ove doline, da se vesele u lijepom raju. Daj nam, Bože, što više mladića čestitih kao Josip i Anđelko!

Učitelj Josip kao svijestan Hrvat i katolik morade mnogo pretrpjeti, dok mu napokon galopirajuća bolest ne prekinu nit života. Sve patnje i stradanja ne pomutiše mu veselja. Svaki dan je krunicu molio, a često i po tri na dan. Dok je službovao djecu je poučavao vjeronauk, radi čega je od Jevtićevaca mnogo pretrpio, što ga je i pokopalo. U društvu i okolici apostolski je djelovao. A to je uvijek činio tako ugodno, veselo i svakomu milo. Soba mu je bila uređena kao kapelica, a spisi su mu bili puni sličica Srca Isusova, Majke Božje i sv. Terezije. Nije se taj mladić dao zavarati lažima i zamamljivostima ovoga svijeta.

Još je njegov grob bio svjež, a na umoru u rodnoj kući ležao je brat mu Anđelko, mladić od 23 godine i sveučilištarac. Mio i nevin reče pred smrt svojoj sestri: »Hvala Bogu, ja nemam smrtnoga grijeha!« — Strpljivo je podnosio teške boli od izvađenog bubrega. Tražio je lijeka, išao je u Travnik na grob Petra Barbarića, ali je uvijek poput brata Josipa govorio riječi Isusove: »Ali ne moja nego tvoja volja neka bude.« I volja je Božja bila, da ga što prije presadi u svoj nebeski vrt i obdari svojom slavom. — Još kao gimnazijalac obavljao je nekoliko puta veliku devetnicu od devet prvih petaka, radi čega ga je kateheta Dr. Livajušić nagradio diplomom. Pa je i umro u milosti Presvetog Srca, bez smrtnoga grijeha, a još do toga primio je i svete sakramente iz ruku bolničkog duhovnika preč. Dumbovića (u bolnici čč. ss. Milosrdnica u Zagrebu).

Vrtlar je nebeski ubro dva cvijeta, dva brata, dva štovatelja Srca Isusova, dva pretplatnika Njegova Glasnika. Majka ih je uzgojila Srcu Isusovu i Ono ih je primilo k Sebi, da ih ne okalja zloba svijeta. Blago majkama, koje tako paze na svoje cvjetiće!

Krunica „Gospe od suza“ zabranjena

U zadnje vrijeme počela se po našim krajevima širiti krunica »Gospe od suza«. Na sve strane se počela moliti. Već je i u crkvama mole, društva je mole, preporučuju i t. d. I uz krunicu se širi jedan spis, koji govori, kako je tobože tu krunicu sama Majka Božja preporučila nekoj redovnici u Braziliji i da je Gospa rekla, da će se sve dobiti, što se po toj krunici moli.

Mi u Glasniku Srca Isusova nijesmo o toj stvari htjeli pisati dok se temeljito ne uvjerimo. Na sve strane smo se informirali, pisali smo u Rim pa čak i u Braziliju. A eto napokon svršetkom svibnja 1935. (Linzer Quartalschrift 1936, br. 1) iz Rima je od Svete Stolice došla odluka, kojom se zabranjuje svako javno molenje te krunice i slika s medaljicom na toj krunici. I Sveta je Stolica izjavila, da su sva ona navodna ukazanja i obećanja Majke Božje onoj redovnici u Braziliji — bez ikakvog temelja.

Toliko na znanje i ravnanje našim čitateljima. Držimo se mi odredaba svete Crkve i molimo običnu krunicu, koja je tako divna, od Majke Crkve preporučena i tolikim oprostima obdarena.

Ur.

KONVIKT U ZAVODU PRESV. SRCA U KOPRIVNICI. — U Zavodu presv. Srca u Koprivnici postoji konvikt za djevojčice, koje polaze realnu gimnaziju u mjestu, osnovnu školu ili hoće da se usavrše u ručnom ili kućnom poslu. Roditelji mogu bez brige da povjere djecu ovom zavodu, jer se uprava konvikta stara upravo materinskom brigom oko tjelesnog zdravlja i napretka u školi. Č. s. prefekta pomaže izrađivati zadaće konvikticama, pregledava iste i nadgledava učenje. — Hrana je zdrava, obilna i tečna, prostorije velike, svjetle i zračne i odgovaraju higijenskim prilikama i zahtjevima. — Roditelji će dobivati svakoga mjeseca obavijest. — Informacije šalje uprava konvikta.

Peta zapovijed Božja

Najveće zemaljsko dobro je život, a onda dolazi zdravlje. Sve će čovjek dati, samo da si sačuva život: daje si odrezati nogu i ruku, da spasi život; podnosi bolne operacije ili troši imutak, da dobije opet izgubljeno zdravlje. Još je veće dobro duša. Za spas duše prolio je Isus Krist svoju presvetu Krv.

Ali ta dobra nisu nam jednostavno poklonjena. Ona su nam dana, da se njima služimo, da tako služeći se njima dođemo do svog cilja: do vječnog blaženstva. Ako se njima dobro služimo: blago nama! Ako ih zlorabimo: jao nama! Nismo mi gospodari, već Gospodin Bog: »Ti, Gospodine, imaš vlast nad životom i smrću« (Mudr. 16, 13.).

Mi smo upravitelji ili sluge, kojima je Gospodar dao talente, ne da ih po volji potrošimo, nego da njima upravljamo. I stoga ćemo strog račun položiti o tome. Peta nam zapovijed Božja sa svojim kratkim: N e u b i j ! puno toga kaže: Čuvaj svoj život i zdravlje, brini se za život i zdravlje svojih milih, pa i uopće svoga bližnjega! Ne ubij: t. j. ne škodi životu ni zdravlju svome niti svoga bližnjega! Ne škodi duši svoga bližnjega! Brini se za duše tebi povjerene!

Život i zdravlje. Život je i zdravlje veliko dobro. Za života si stječemo dobra djela služeći vjerno Bogu. Zdravlje trebamo, da možemo vršiti dužnosti svoga zvanja i bližnjem dobro činiti. Puno lakše Bogu služimo, dok smo zdravi. Čuvaj dakle svoj život i zdravlje! Drži tijelo čisto, odijelo uredno. Hrani se zdravo i umjereno. Svjež zrak i sunce, suh i zračan stan, marljivost, umjernost, urednost i krepost: to su najbolji prijatelji tvome životu i zdravlju. Mnogi istom onda cijene zdravlje, kad ga izgube. Život i zdravlje Bog daje, ali ga i uzimlje. U tome moramo biti uvijek predani u volju Božju. Odgovarat ćemo Bogu za ono, što nam je on povjerio.

Ali je dobri Bog povjerio život i zdravlje djeteta u ruke roditelja, odnosno podložnika u ruke poglavara. »Tko se ne brine za svoje, a osobito domaće, gori je od nevjernika (1 Tim. 5, 8).

Neumrla duša. Dragocjeno blago nam je Bog povjerio. A to je blago duša naša. Ona je u našim rukama. Roditelji! Tijelo vašeg djeteta vam je drago: one mile i nevine oči. I to vi brižno čuvate. Ali kud i kamo ljepše dobro je duša vašeg djeteta. U prvom redu dužnost vam je da se brinete za tu dušu. To vam je sveta dužnost i velika je odgovornost pred Gospodinom. Duša je neumrla. Ali istom onda duša živi pravim životom, kad ima milost posvećujuću. Bez nje je duša za Boga mrtva. Zato se i zove veliki grijeh — smrtni, jer umrtvi dušu, uzimlje joj vrhunaravni život: milost posvećujuću. Kako lako može duša stradati. Osobito duša djeteta. Sve je se prima. Ako stariji ne paze: eto se ušulja zlo u dječju dušu, a možda i smrt. Nikad nije dosta velika briga za dječje

duše. Sa svih strana vreba zlo: na ulici, u školi, od drugova, a na žalost i kod kuće, ako dijete ne vidi dobar primjer.

Dužnost je davati dobar izgled. I to je peta zapovijed. Djeca i nehotice oponašaju vladanje i način govora svojih roditelja, učitelja, odgojitelja. A srce dječje je tako nježno, Puno zapaža. Mekano je kao vosak, zato lako ostane utisak.

Samoubojstvo. »Ti, Gospodine, vodiš k vratima smrti« (Mudr. 16, 13). Bog zove svakog preda se na sud. Kako je strašno doći nepozvan pred vječnog Suca! A to čini samoubojica. On je zločinac, jer vrijeđa Boga, Gospodara života i smrti, prisvaja sebi pravo, koje nije njegovo; vrijeđa pravo svoje porodice i sramoti svoje, jer njegovo je samo da se služi životom, a Božje je, da ga oduzima i daje. Često čini veliku štetu drugome na imetku ili jer se i drugi povedu za njegovim primjerom. Samoubojica je skrajno lakouman, jer ne može više popraviti zlo i tako si dušu bezuvjetno upropašćuje te gubi vječno blaženstvo. Hoće izmaći vremenitoj sramoti, kazni ili nevolji, a upada u vječnu nesreću. Kukavica je: uklanja se radu i borbi kao strašljivi vojnik. Budi predan u volju Božju, vrši savjesno kršćanske dužnosti, sjeti se, da se po mnogim nevoljama ulazi u kraljevstvo Božje (Djela ap. 14, 21) — pa ti ne će na pamet pasti luda misao uzeti si život, koji nije tvoj nego Božji. Grijeh je i to, ako lakoumno izvrgnemo svoj život opasnosti ili ga skraćujemo, kako to rade na pr. pijanci, razuzdani i strastveni ljudi, nerazumni športaši i tako zvani rekorderi.

Ne ubij! Ne ogriješi se o život i zdravlje bližnjega svoga. Ubiti nepravedno čovjeka grijeh je proti Bogu, jer vrijeđa pravo Božje, zločin je i proti ljudskom društvu. To je jedan od onih grijeha, koji se zovu u nebo vapijući, jer vape Bogu za osvetom radi silne nepravde. Božji zakon zabranjuje i sve što vodi do ubistva: raniti, tući, zlostavljati, svađati se, srditi se, srditi drugoga, mrziti (»Tko mrzi brata svoga, ubojica je«: 1, Iv. 3, 15), osvećivati se (»Moja je osveta, ja ću je vratiti«: Rim. 12, 19).

Bijela kuga. To je grijeh, koji izaziva gnjev Božji i navlači na onoga, koji to čini, veliku odgovornost. To je ubojstvo: ubija život onih, koji su najnedužniji i najnemoćniji. Ubija tjelešce, ali ubija i dušicu, koja nikad ne će gledati lica Božjega. Drskom, zločinačkom rukom dira se u sveto pravo Božje. Zato se nemojmo čuditi, ako se ćute i posljedice toga grijeha. Kolike žene, koje ne će da imadu djece, stradavaju i ginu po bolnicama. Kolike majke, poslušavši savjet besavjesnih liječnika, propisuju Gospodinu Bogu, koliko će samo imati djece, a onda doživljavaju žalost od tih jedinaca i jedinica! Propadaju obitelji, sela, gradovi, narod! Prokletstvo Božje i na ovom i na drugom svijetu. Ne će blagoslova Božjega imati oni, koji ne će da imadu djece, jer grijehom se ne postizava od Boga blagoslov.

Sablazan. Kad je toliki zločin oduzeti život čovjeku ili škoditi životu, koliki je istom zločin škoditi duši bližnjega ili upropastiti je. To je grijeh sablazni. »Teško onomu čovjeku, kroz ko-

jega dolazi sablazan« (Mt. 18, 7). Đavao nastoji, da nam dušu upropasti. Tko dakle drugoga sablazni, taj je pomoćnik sotonin. Lijepa služba! Teško dakle onima, što drugima daju zao primjer, druge nagovaraju na zlo, potiču, savjetuju! Svijet je takav zavodnik. Koliko je nevinih duša propalo u svijetu. Zle knjige, slike, kipovi, tobože umjetnine po muzejima, grobljima i izlozima, predstave, kletve i besramni razgovori, bestidne ljetne nošnje kod odraslih i kod djece: to su teške sablazni, koje vape za Božjom osvetom i potiču dobre kršćane, da čine pokoru i zadovoljštinu i da gledaju zapriječiti grijeh, gdjegod mogu.

Ljubi bližnjega! Isus nam je dao zapovijed, da se ljubimo medusobno, da ljubimo bližnjega kao samoga sebe. Narav nas potiče, da ljubimo svoj život i zdravlje. A tako moramo ljubiti i poštivati život i zdravlje naših bližnjih. Na dan sudnji sudit će nas Bog o djelima ljubavi. U prvom redu dakle brinimo se za najveća dobra: život i zdravlje duše i tijela, pa će nam Spasitelj biti milostiv sudac.

Petar Gertler D. I.

Velika grješnica — velika svetica

Potresna je slika na zadnjoj strani omota ovoga Glasnika. Pokajnica Marija Magdalena puna najdublje duševne boli i kajanja utječe se Spasitelju, noge mu maže pomašću, svojom kosom ih čisti: a to sve čini, da joj Isus oprosti, jer zna, da On to može, da je On Sin Božji. Isus joj oprašta grijehe, a farizeji se sablažnjuju radi dobrote Spasiteljeve spram grješnice. Oni puni zlobe ne mogu shvatiti milosrđe Božje, zato jedan prekriženi ruku maše glavom, drugi mu šapće o velikoj grješnici, treći je prezirno gleda, a pokvarena sluškinja vidi samo grijehe Marije Magdalene, a ne zna, da i samo njezino lice kaže da je duboko pala.

Istina, Marija Magdalena bila je velika grješnica. Bila je bogata i lijepa i ta dva dara dovedoše je do dubokog pada. Na mekom naslonjaču bogatstva postaje čovjek mekoputan. Sveto Pismo kaže: »Past će onaj, tko se pouzda u svoje bogatstvo.« I ljepota Marije Magdalene bila joj je samo na propast. Biće, koje je bogato i lijepo — propast će, ako se ne boji Boga. Bogato i lijepo svjetsko dijete — Marija Magdalena — bilo je daleko od straha Božjega. Nije pazila na svoju žensku čast, bila je javna grješnica, ohola radi svojih dragulja, radi svoje bujne kose, radi svoje ljepote. Bila je ponosna, što je druge zavađala svojim hodom, licem itd. Izgubila je žensku stidljivost. Time se je survala u sve grijehe. Imala je u sebi sedam vragova, a to znači da je imala svih sedam glavnih grijeha.

A je li bila sretna u svojim nasladama i grijesima? To se zna da nije. Tjelesna naslada je kao slana voda, koja ne utažuje žeđu, nego je još jače pobuđuje, još žešće upaljuje. Neumrla duša

ne može se zadovoljiti nasladama tijela, to ne može ugasiti žedu duše za srećom.

Ali gle! Bog pogleda na ovu zalutalu dušu. Sveti Augustin kaže, da je milosrđe Božje kao orao, koji gore visoko kruži nad svojim plijenom, dok se naglo ne baci na nj. Tako je isto milosrđe Božje lebdilo nad grješnim životom Magdaleninim. Izgledalo je daleko, ali ono je poput orla kružilo nad Magdalenom. Magdalena, nesretna Magdalena, postaje zamišljena. I jednoga dana sva skršena dođe k Spasitelju, izgubljena ovčica kleči kod nogu dobroga Pastira. Ne obazire se na svijet, ne briga je što će drugi reći. Potresena, raskajana, puna boli i čvrste odluke da će se čuvati ostavlja svoju kuću s posudicom od pomasti u ruci, da nađe Isusa. Ona zna, da će susresti Isusa u velikom društvu, zna da će stotine očiju biti uprte u nju. Ali ona junački stupa naprijed. I našla je Isusa u farizejskoj kući. Ponizno pada i ispovjedi mu se: ispovjedi se sa suzama, sa uzdasima, sa djelima. To je bila žarka ispovijed, ispovijed kod najvišega svećenika Isusa Krista. Tople suze padaju na noge Spasiteljeve i ona ih tare svojom kosom, koja joj je toliko služila za taštinu.

A Spasitelj gleda u njezinu dušu. On vidi živu vjeru u Sina Božjega, On vidi veliko pouzdanje u milosrđe Božje, On vidi silnu ljubav i veliko kajanje. O, Isus znade sve! Kada se ispovijedamo, Njemu se ispovijedamo. I Isus oprašta, oprašta sve Mariji Magdaleni, pa neka se farizeji zaprepašćuju i sablažnjuju. Isus silno ljubi pokajanog grješnika, tu nema granice Njegovu milosrđu i ljubavi.

Marija Magdalena ostala je iza obraćenja vjerna Isusu, ona nije više padala u one grijehe. I vidimo je na Kalvariji kod križa Isusova, kada su drugi pobjegli, kako ona neustrašivo stoji sa Majkom Božjom i svetim Ivanom. Time je ona dala primjer odlučnog, iskrenog, temeljitog i trajnog obraćenja.

Kad zadobijemo milost Božju, zadržimo je, ne izgubimo je.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Je li slobodno svećeniku da u nedjelju i blagdane obavlja svete Mise za plaću?*

Odgovor: Treba razlikovat župnika i druge svećenike. Samo su župnici dužni u nedjelje i blagdane prikazati sv. Misu za svoj puk besplatno. No time nije rečeno: u sve nedjelje i blagdane, nego u one, kako je to u pojedinim biskupijama propisano.

Pitanje: *Je li pravo, da župnici uzimaju za vjenčanje, pokop itd. po 5o dinara ili više?*

Odgovor: Ako je tolika diecezanska taksa, onda je posve pravo. Točnije ne možemo odgovoriti, jer nam nije poznato, koliko je u pojedinim biskupijama propisano. — Prigovori slični ovomu i gornjem upitu dolaze često od komunista i slabih katolika, kojima su svećenici trn u oku. Ali ipak treba da i svećenici od nečega žive, i to — kao što veli sv. Pavao: »Tko oltaru služi,

treba od oltara da živi«. I. Kor. IX. 13. Nekim činovnicima se plaćaju za manje poslove puno veće takse, no preko toga se prelazi; samo se od svećenika zahtijeva da radi besplatno. A ipak i svećenik mora živjeti i potrošio je mnogo truda i troška, dok je došao do svetog reda, i mnoge poslove obavlja besplatno (na pr. ispovijedanje, posjete bolesnika i razne savjete, za što bi se činovnicima morale dati masne pare. Eno u jednom našemu mjestu došao je jedan vikač, koji je ljude silio na štrajk. A dokazano je, da taj vikač samo zato bere 10.000 Din., a radnici ga poslušali, stupili u štrajk, radnja bila zato zatvorena i siromašni radnici ostadoše bez korice kruha. A onaj vikač bere dalje mjesečno deset hiljada dinara. Na to svatko šuti, a baš župnik tih radnika isposlovao je (besplatno) povišicu plaće, pa su radnici opet došli do kruha. On se je i prije energično zauzimao za prava radnika pa im je plaća bila postepeno povisivana, a onaj masno plaćeni boljševik htio ih je jednostavno upropastiti).

Pitanje: *Zašto se naše visoko svećenstvo ne brine za narod i ne prosvjeduje protiv teških zakona i naredaba?*

Odgovor: Nije baš istina, da se visoko svećenstvo ne zauzima za narod i ne prosvjeduje proti zlu. Sjetite se prosvjeda početkom godine 1933. Preuzv. g. nadbiskup Bauer bio je toliko puta kod vlade radi katoličke stvari. Bilo je i drugih poduzeća i prosvjeda, za koje javnost i ne zna. Možda vam je poznat onaj prosvjed nadbiskupa Bauera prošle godine iza izbora. Po cijelom svijetu o njemu se je pisalo. — Može se nekom činiti, da svećenstvo premalo radi u tom pogledu; no u toj točki teško je potegnuti granice: što je premalo, što je dosta, a što je previše. A možete ipak biti uvjeren, da se svećenstvo više zauzima, nego nekoji drugi, koji sebe smatraju pozvanijima.

Pitanje: *Što mora svećenik učiniti, ako mu kod pričešćivanja ispadne sv. čestica na pod ili na odijelo?*

Odgovor: Općenito govoreći treba sâm svećenik da podigne hostiju i malko opere ono mjesto, gdje je pala. No ako hostija padne nezgodno u odijelo, na pr. u rukav, može je i drugi tkogod izvaditi, a onda treba da opere prste, kojima se je sv. Hostije dotaknuo.

Pitanje: *Smije li svećenik služiti tri svete Mise izuzev Božić i Dušni dan?*

Odgovor: Redovno ne može. Jedini zapravo opravdani slučaj bio bi, kad bi trebalo bolesniku na umoru dati sv. popudbinu a ne bi bilo nijedne Hostije u tabernakulu.

Pitanje: *U jednom Glasniku sam čitala, da je za duše u čistilištu veoma korisna sveta voda, više nego molitva, ali nije bilo upute, kako da se upotrebljava. — Što je najbolje moliti za duše u čistilištu (koje molitve, koji molitvenik zgodan)?*

Odgovor: Sveta voda se upotrebljava tako, da se njome poškropi osoba ili stvar, na koju se želi zazvati blagoslov (u ovom slučaju na primjer grobovi). Svaka katolička kuća trebala bi da ima u pripremi svete vode. Kad svećenik blagosivlje, on treba da se drži propisanog obreda i molitava; ali kad privatni ljudi škrope svetom vodom, mogu moliti obične molitve Očenaš, Zdravo Marijo, Vjerovanje ili koje bilo druge prikladne, u spomenutom slučaju recimo Pokoj vječni . . . Ali nije ispravno, da dušama u čistilištu više koristi sveta voda nego molitva. A još bolje je za njih prikazati sv. Misu, sv. Pričest i namijeniti im oproste, ako ga možete zadobiti.

Molitve za pokojne možete naći u raznim molitvenicima, tako u molitvniku Srce Isusovo spasenje naše, str. 451—453., Kruh nebeski str. 348.

Pitanje: *Što su to grko-katolici?*

Odgovor: Grko-katolici, ili unijati ili katolici istočnog obreda, jesu katolici, koji vjeruju sve što i mi rimokatolici i priznaju sv. Oca Papu, ali se drže

obreda kao pravoslavni. Ali i taj obred je katolički, njega su samo pravoslavni kod ocjepljenja zadržali. Drugim riječima, to su oni, koji su ili sami ili njihovi pređi bili pravoslavni . . . , pa prešli na katoličku vjeru i sjedinili se s Rimom (to označuje naziv: unijati — sjedinjeni). Prvi grko-katolici javljaju se u hrvatskim stranama koncem XVI. stoljeća; grko-katolička biskupija — križevačka eparhija — osnovana je godine 1777.; a pod kraj XVIII. vijeka doseliše se iz Ugarske i Galicije mnogi grkokatolički Rusini (Mali Rusi) i nastaniše se po Bačkoj i ponešto u Slavoniji.

Pitanje: *Je li dopušteno lagati, da se izbjegne kakav škandal, zle riječi od strane raznih osoba i slično?*

Odgovor: Nije dopušteno nikada činiti zlo, da se postigne dobro ili izbjegne drugo zlo. Prema tome nije slobodno lagati ni iz kojeg razloga. Ali ima slučajeva, gdje si čovjek može pomoći time, da se ne kaže jasno i potpuno cijela istina, ili upotrebi kakav izbjegavajući izraz. Jer kao što nemamo prava lagati, isto tako imamo pravo neke privatne stvari za sebe zadržati. Nije u tom nikakova učena doskočica već sigurno pravo naravnog zakona, koje svako pametan priznaje. Dakle: lagati nikada!

Pitanje: *Kako je moglo u svetištu Bl. Gospe Lurdske ozdraviti 14 bolesnika naravnim načinom, a kod svojih kuća nisu mogli ozdraviti? Molim da mi to razjasnite u vezi sa Vašim pisanjem u jedanaestom broju Glasnika od prošle godine?*

Odgovor: Treba razlikovati ozdravljenje i *dokaze*, odnosno pomanjkanje dokaza, da je to ozdravljenje čudesno. U našem slučaju lurdski liječnici u prvom redu nisu mogli dokazati, da su ona 74 ozdravljenja čudesna, jer možda nije bilo svjedoka, možda one osobe nisu išle na pregled dosta često i u pravo vrijeme i t. d. Vjerojatno je dakako, da su i od tih ozdravljenja nekoja prava čudesa — ali *nema dokaza!* A moguće je opet, da su nekoje osobe i naravnim načinom ozdravile: glavobolja, groznica, upala mogla je tijekom vremena ili uporabom ljekarija prestati u Lurdu, kao što bi i bez Lurda prestala.

Pitanje: *Kojeg je jezika riječ »Badnjak« i što znači?*

Odgovor: »Badnjak« je u prvom redu glavnja (krupni komad drveta), što se po običaju u nekim krajevima loži na vatru uoči Božića, a onda i sam dan prije te svetkovine. S tim ložen jem »badnjaka« spojeni su razni običaji, dijelom lijepi a dijelom praznovjerni. Riječ »badnjak« jest posve hrvatska, nalazi se kod pisaca XVII. vijeka, a izvedena je od riječi bdjeti i buditi, jer na badnjak mnogi bdiju, da idu na ponoćku.

Pitanje: *Koji narod i koju organizaciju sv. Otac Papa najviše voli?*

Odgovor: Kao što otac voli jednako svu svoju djecu, tako i sveti Otac Papa podjednako voli svu svoju djecu i sva njihova poduzeća, to jest sve narode i sve organizacije. Razumljivo je pak, da će sveti Otac veću naklonost pokazivati narodima, koji su vjerniji Crkvi, koji su za Crkvu više učinili, ili će se pak zauzimati više za neke narode, koji su u većim potrebama. I Sveti je Otac Pijo XI. rekao god. 1933., da baš posebno voli Hrvate, jer su oni pokazali posebnu odanost Svetoj Stolici. Tom zgodom je izrazio i posebne želje za Hrvatsku i njezinu sreću. — A glede organizacija možemo reći, da sveti Otac kao otac cjelokupnog kršćanstva najviše cijeni najopćenitiju organizaciju, po cijelom kršćanstvu raširenu, a to je Katolička Akcija i Apostolstvo molitve.

☞ **Radi pomanjkanja prostora dopisi i zahvalnice doći će u slijedećem broju.**

Knjige

UZOR-DIJETE MARCELA SERDARUŠIĆ. Izdanje i naklada ravnateljstva ženske r. gimnazije ss. milosrdnica u Zagrebu. Cijena din. 5. — Tek što otvoriš tu ugodnom jednostavnošću opremljenu knjižicu, zasja pred tobom lik mile djevojčice sav prodahnut spokojnom, svetom radošću. Odmah si na čistu: to je jedan od onih anđelaka, u kojima se pod zrakama Euharistije razviše hitro i bujno kreposti kao veliki cvjetovi toplih krajeva pod zrakama žarkoga sunca. I čitaš s ganućem žiće djeteta, komu se sve ljepše otvara mala, darovita duša pod brižnim okom dobre kume pa u sestarskoj pučkoj školi i 1. r. gimnazije. Napokon doznaješ, da nebeski Vrtlar presadio tu nježnu voćku, sitnu još, ali puniju roda nego lišća, u svoj vječni vrt. Potpuno je dozrela za raj ne navršivši ni punih 12 godina. — Ovo će štivo razblažiti i uzdići svakoga, napose dakako žensku mladež, koja u maloj Marceli dobiva krasan domaći uzor. — Dođe li do drugog izdanja — što je gotovo stalno, jer će se jeftino i lijepo djelce brzo rasprodati — tad bi valjalo izostaviti ono djetinje izgovaranje latinskih liturgijskih riječi, a tepanje (»feti«, »amika«, »amičica« i sl.) svesti na najmanju mjeru. — Knjižica se sama sobom najbolje preporučuje. **P.**

SERAFSKO CVIJEĆE, priručnik i molitvenik za članove Trećega reda sv. Franje. Izdala Uprava Glasnika sv. Franje. — Ovom knjigom dobio je Treći red sv. Franje jedno neprolazno blago. To je za članove Trećega reda pravi Vade mecum. Tu nalazimo opću vjersku pouku, pouku za trećorece, trećoredska pravila, obrednik primanja. Zatim dolaze molitve: općenite, a onda posebno trećoredaca, pa pobožnosti Isusu, Majci Božjoj, raznim svecima, za bolesnike, pokojne itd. Na koncu još pjesme udešene po crkvenoj godini. Ovo probrano cvijeće možemo samo najusrdnije preporučiti, a ocu autoru čestitati na ovako sjajno uspjelom pothvatu.

ANĐEOSKO CVIJEĆE. — Anđeosko cvijeće vrlo je praktična crkvena pjesmarica u tekstu, a najbolji prilog Hrvatskog crkvenog kantuala, jer u svome prvom dijelu sadržaje točan, posve autentičan hrvatski i latinski tekst Hrvat. crkvenog kantuala, pa upravo radi toga poslužiti će širenju prave crkvene glazbe u našem narodu.

II. dio Anđeoskog cvijeća sadržaje neke pjesme notalnih pjesmarica: Sv. Cecilije od god. 1907. do god. 1934., Hrv. crkvene pjesmarice Bogoslovskog pjevačkog društva Vijenac u Zagrebu, Virgini Matri, Vilka Novaka, Vilhara Kalskoga i Magnificat. **Najveća i prava vrijednost Anđeoskog cvijeća jest u tome što je u kazalu svakoj pjesmi označeno i njeno notalno nalazište.** Svakoga zborovođu-orguljaša sprečava vrlo u širenju pravoga crkvenoga pjevanja uza lijepe note pomanjkanje teksta za pjevače, dok naprotiv imadu li pjevači i bilo kako lijepi tekst, a zborovođa-orguljaš nezna za notalno nalazište tih pjesama, ostaje neuporabiv i takav najljepši tekst. U Anđeoskom cvijeću udovoljeno je jednoj i drugoj strani, jer: 1. tekst je sabran samo iz notalnih pjesmarica, a 2. što je za svaki tekst označeno i njegovo notalno nalazište. — Imade li zborovođa orguljaš Hrvatski crkveni kantual ili koju od navedenih crkvenih pjesmarica, a pjevači Anđeosko cvijeće — crkveno pjevanje razvit će se ustrajnim radom na Slavu Božju.

Velečasni župni uredi, samostani, crkveni zavodi kao i sve crkvene ustanove, te sve škole i sva odgajališta, kada narudžbu potvrde — ovjerove svojim službenim pečatom, dobivaju kod potpisanog ili kod Bogoslovskog pjevačkog društva Vijenac, Zagreb, Kaptol br. 29 istu pjesmaricu uz gotov novac ili uz 30 dnevni poček uz znatan popust. Cijena je pjesmarici **tvrdo uvezanoj** u crvenoj, modroj ili crnoj boji 15 Din, a broširanoj 12 Din. U pjesmarici su obje Muke Gospodina našega Isusa Krista i po Mateju i po Ivanu.

Naručuje se kod učitelja **Franjo Perše — Zagreb — Radnička cesta 16-I.** ili u knjižarama: **Narodna prosvjeta, Kaptol 29; Sv. Antuna, Kaptol; St. Kugli, Ilica 30; Preporod, Ilica 118.**

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

DAROVI U MJESECU OŽUJKU 1936.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Antončić Marija 10 d; Babić Alojzija 1 Dol; Babić P. 50 d; Bać Helena 5 d; Baf Ivan 5 d; Bukovac Katarina 15 d; Cindrić Marija 10 d; Černe Josip 10 d; Černjava Eva 10 d; Delač Ana 5 d; Dužanović Reza 5 d; Horvat Katarina 10 d; Ilić Živko 5 d; Ivanac Roko 10 d; Ivančić Martin 10 d; Janović Nikola 5 d; Jozić Lucija 7 d; Juras Dragica 5 d; Kauzlarić Marija 10 d; Kovačić Terezija 10 d; Kozlov Vinka 20 d; Kratofil Antun 5 d; Kužina Tomo 5 d; Lišić Tereza 25 d; Ljubin Anica 10 d; Manjgotić Veronika 20 d; Mihić Kata 20 d; Mužak Ruža 5 d; N. N. Los Angelos 1 Dol; N. N. Zagreb 50 d; Petković Luka 5 d; Petrović Kata 20 d; Plečaš Silvija 15 d; Rončević Dujmo 5 d; Ružman Antonija 5 d; Sepich Francis 1.50 Dol; Skelas Katarina 35 d; Slan Mary 1 Dol; Svesko Ana 50c; Toth ud. Ana 12 d; Ulamec Marija 10 d; Varady Franjica 5 d; Vargić Katica 5 d; Vimer Josipa 7 d; Vranješ Antun 15 d.

Za kruh sv. Antuna: Prokeš Franjo 20 d; Sečan Feliks 8 d; Sepich Frances 50c; Šprem Regina 5 d.

Za naše Misije u Bengaliji: Bem Gabrijela 50 d; Dittmer Ema 50 d; Kavčić Marija 20 d; Hrestak Katarina 5 Dol; Stuk Elvira 100 d; Tadejević Stanko 25 d; T. Š. Praputnik 30 d; Tolentino Marinka 50 d.

Za ulje i cvijeće u Svetištu Srca Isusova i kod Božjeg Groba: Peršić Dušanka 5 d; Sepich Frances 1 Dol; Unukić Katica 35 d.

Za svećenički podmladak: Dittmer Ema 50 d.

DAROVI U MJESECU SVIBNJU 1936.

Za sv. Mise: Baltorinić Marica Dol. 1— Brkić Franjo 2 dol. Crnkovich Mary 1 dol. Ek Marica 40 d; Gorvat Pero 15 d; Kauzlarich Katarina 20 d; Klarić Marija 30 d; Klobučar Ankica 30 d; Kovačević Helen 1 dol.; Magdić Mijo 1 dol.; Polić Tereza 30 d; Rubeša Marija 1 dol; Sepich Franca 2 dol; Shirola Ana 1 dol. Štimac Marija 3 dol. Winski Matt 100 d.

Za Svetište Srca Isusova: Došen Terezija 100 d; Dvorščak Marko 10 d.

U čast Srcu Isusovu: Antoković Jalža 5 d; Bayer Anica 50 d; Baier Viktor 20 d; Bücher Ana 10 d; Grković Anka 10 d; Jelavić Ana 10 d; Kriesbacher Anica 10 d; Kuharić Franca 10 d; Malačić Ana 10 d; Mauk Stjepan 50 d; Perkov Barica 50 c; Pirman Katica 1 dol.; Pivčević Božidar 5 d; Purić Marija 10 d; Bakoš Terezija 1 dol; Randić Marica 30 d; Rastovčan Ana 200 d; T. R. Milna 10 d.

U čast Srcu Isusovu, Majci Božjoj, sv. Antunu i Petru Barbariću: Brnabić Marica 20 d; Novak Pavao 8 d; Pernek porodica 20 d; Pirman Katica 1 dol; Poličić Teza 30 d; Štimac Marija 1 dol.; Žesto Ela 30 d; Žuvić Luce 50 d; M. B. Milwauke, Wisc. 1 dol.

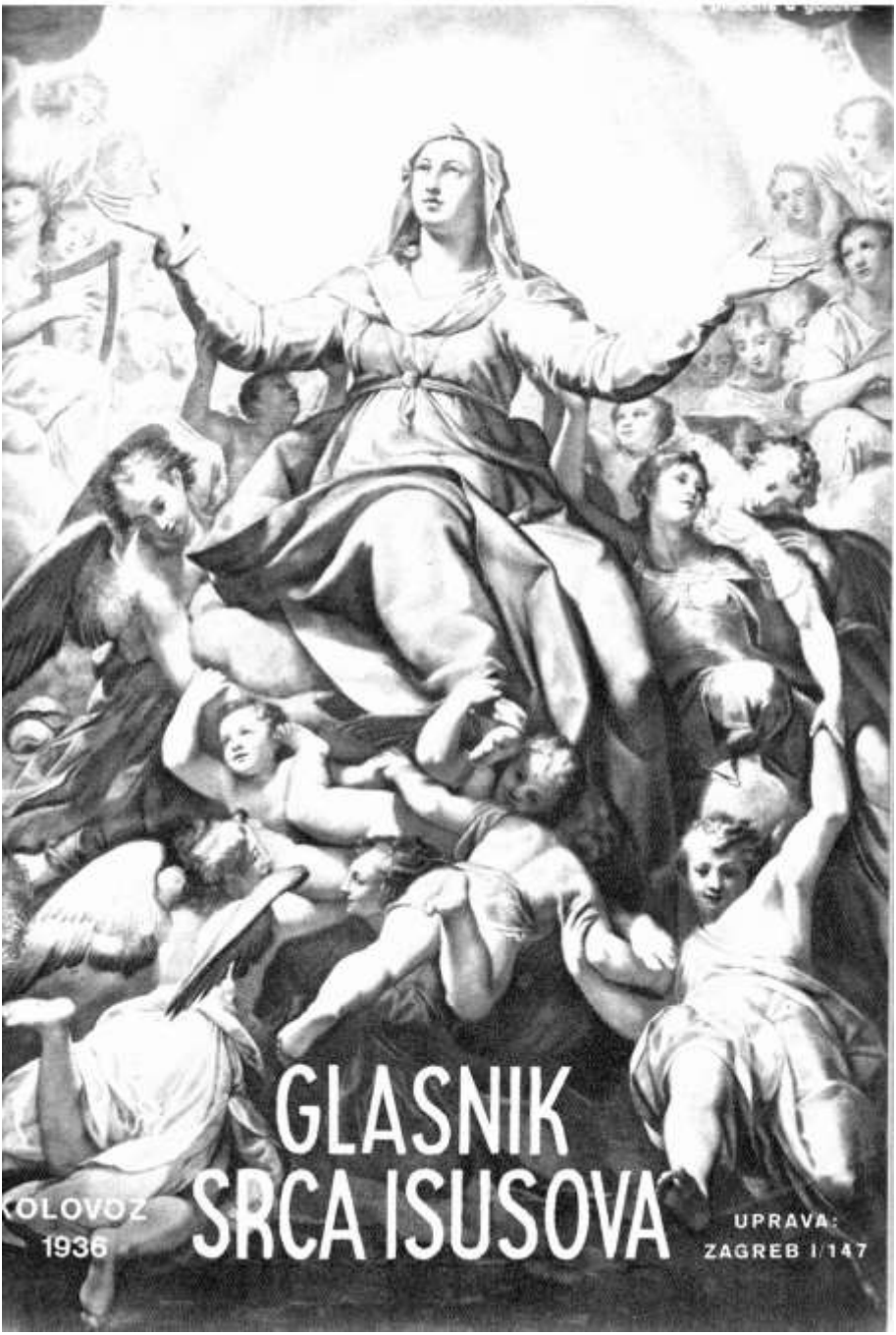
Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Babić Franciska 5 d; Bartovčak Jelisava 5 d; Božić Ana 10 d; Burić Gjuro 10 d; Čokrlić Ljubica 2 dol.; Čurina Juraj 25 d; Jambrošić Sabina 70 d; Karanović M. 15 d; Kovač Emilija 1 dol.; Kovačić Valentin 20 d; Kozina Zlatko 5 d; Krajačić Barica 20 d; Kraljić Kata 40 d; Lončar Zora 1 dol; Ledenik Franjica 10 d; Luketić Ivan 100 d; Martinović Eva 10 d; Mašina Silvija 2 dol; Molnar Sandica 5 d; Morović N 17 d; Perica Gjuka Ante 10 d; Perinić Ljubica 20 d; Piškulić Marija 5 d; Sepich Franca 1 dol.; Severin M 100 d; Škrtić Marica 5 d; Šmit Viktorija 5 d; Šoštarić Vera 50 c; Štrk Marija 10 d; Vinaj Viktor 50 d; Zorec Ana 5 d; N. N. Milwauke, Wisc 5 dol.; N. N. Zagreb 20 d; N. N. Zagreb 30 d.

Za Svetište sv. Josipa Jordanovac: Čokrlić Ljubica 1.50 dol.; Vlakancich Marija 15 lira.

Za Misije: Hranilović Zora 50 d; N. N. Nova Gradiška 10 d; I. B. Zagreb 20 d.

Za Maslinove Grančice: Križarsko Sestrinstvo 100 d.

Za otkup i pokrštenje crnačke djevojke na ime: Terezija M. I.: Vorih Ludmila 100 d.

GLASNIK
SRCA ISUSOVA
KOLOVOZ
1936
UPRAVA:
ZAGREB I/147

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 KOLOVOZ 1936 BROJ 8

Temeljiti uzgoj djece

Mjesečna nakana za kolovoz, blagoslovljena od sv. Oca.

Od kako se je kršćanstvo raširilo po svijetu, nijesu djeca bila u većoj pogibli nego li su sada. I općenito uzevši, nijesu bila gora nego što su sada. I možda nikada u kršćansko doba nije bilo tako malo dobre, valjane i pobožne djece, kao što je u naše vrijeme. Mnogi roditelji previjaju se od žalosti i lamaju rukama, kada vide, kakvi su im sinovi i kćerke. Svi osjećamo, da nam se sprema zla budućnost, jer nam je rod kiseo i pokvaren. Već se čuje iz mnogih usta: naša djeca, naši jadi! Strašno je pogledati tolike nedorasle lupeže, psovače i pokvarenjake. Mjesto da imamo anđelčiće pune vedrine, slatkoće, dobrote, pobožnosti i poslušnosti, imamo često prkosne, neposlušne i nevaljale male zlikovce oko sebe. Nedavno mi reče jedan svećenik, kako mu je iz neke kuće istrčao na put dječačić sa riječima: »Imate li sličicu?« »Nemam, dušo«, odgovori svećenik. »Šteta, reče mali, htio sam je poderati.« »A tko te je, sinko, tako naučio?« »Tata«, reče dječak. O jadni tata! Ne dao Bog, ali znaj, da ćeš, i to možda ti prvi, osjetiti plodove svoga uzgoja! Jadni roditelji, nesretni oni, s kojima budu živjela takova djeca! Eno u Španjolskoj priređuju komunisti demonstracije i nose na ramenima svoju djecu, kojima su stisnuli šačice i naredili im, da se moraju tim s šačicama groziti i prijetiti narodu, koji bude promatrao demonstracije. U Rusiji priređuju komunisti procesije djece, koja moraju vikati protiv Boga, protiv domovine, protiv roditelja, a Bogom da im je krvolok Lenjin. Isto su u Rusiji prije 2 mjeseca izdali boljševici enciklopediju, to jest knjigu o raznim naukama, pa u toj knjizi stoji ovo pitanje: »Što moram činiti, ako me roditelji šalju u crkvu?« Odgovor glasi: »Prijavi odmah svoje roditelje policiji i uzbuni svoje drugove da se dignu protiv tvojih roditelja.« Zar to nije upravo grozno?! Zato je Rusija puna maloljetnih zlikovaca, razbojnika, kradljivaca, ubojica i samoubojica.

O siromašno dijete! Na tebe je pakao i sluge mu uperio sve svoje otrovne strjelice. Od tvoga poroda opkolili su te paklenim mrežama. Kvari te tvoja vlastita obitelj, kvari te škola, kvari te društvo, kvare te knjige, kvare te kina, predstave i izlozi. Ti nijesi samo od sebe zločesto, ali tvoja je duša meka kao vosak. U njoj ostaje sve, što se na nju pritisne.

Gledajte samo, dragi čitatelji, razne današnje obitelji. Majka plače, otac je zdvojan, jer im je sin otišao krivim putem. Ali tko je tomu najviše kriv? Baš majka i otac. Gledalo je dijete, kako se roditelji između sebe neprestano svađaju i tuku i to je djetetu omrazilo rodnu kuću. Gledalo je dijete, kako roditelji zlo žive, pa je i ono to zlo upilo u svoju dušu. Slušalo je dijete, kako roditelji psuju, pa je i ono počelo psovati. Opazilo je dijete, da roditelji ne idu redovito na svetu Misu, pa »kad ne ide tata ili mama, zašto da idem i ja; kad tata može u krčmu i ja ću.« Slušalo je dijete, kako se u kući govori protiv svećenika, pa to se zna, da će i ono još više govoriti i zamrziti i na vjeru i na svećenike. A osim toga roditelji ne mole za svoju djecu, nema u obitelji zajedničke molitve, koju Isus tako voli, pa kako će se onda i djeca moliti? A glavno je, što djecu ne vode k Isusu! O kad bi ih roditelji sprijateljili s dragim, milim Isusom u sv. Pričesti, kako bi onda sasma drukčija djeca bila. Ne paze roditelji na ono, što djeca čitaju, ne paze s kime se djeca druže, nego ih puštaju, da idu kamo hoće i s kime hoće. A tude vrijedi ono: s kime si, onakav si. U mnogim slučajevima sami roditelji na-

Slikao Weidinger

Sretno dijete, kojemu Isus u srcu stanuje.

govaraju: »pa neka upoznadu svijet, neka se nauče . . .« Kad djecu šalju u grad na nauke, ne gledaju dobro, komu ih povjeravaju: da li je taj, komu ih povjeravaju, dobar katolik, da li je škola dobra, da li su učitelji dobri.

Slika o Weidinger

Blago djetetu, koje često ide na sv. Pričest.

Čitao sam nedavno, kako je u jedno dobro španjolsko selo bio postavljen za učitelja neki komunista. Odmah je dao izbaciti raspelo iz škole i zabranio djeci molitve prije i poslije obuke. Kada to saznadoše roditelji, okupiše se i podoše u školu. Prisiliše učitelja, da je morao pred roditeljima ići u dućan i tamo kupiti jedno novo raspelo. Tada pozvaše svećenika, koji je to raspelo blagoslovio. Zatim je učitelj pobožno morao uzeti raspelo i nositi ga pred roditeljima i djecom u procesiji u školu i staviti na svoje mjesto. Iza toga su bile molitve u naknadu za uvrede i te je molitve morao predmoliti sam učitelj. Tako valja! Takovih roditelja trebamo!

Mnogi roditelji često upotrebljavaju poganski i divlji način života te paze, da im dijete ne dobije braca i sekica. Kako bi sasma drukčije dijete bilo, kad bi imalo braće i sestara. Oni bi jedno na drugo pazili, opominjali i tako se uzgajali. Strašne su kazne na obiteljima, koje prave granice Božjoj Providnosti.

Crkva polaže veliku važnost na uzgoj djece. Zato je ona prva počela osnivati škole i jedina Crkva je kod nas do nedavna imala sve škole. Nisu bezvjerci i liberalci kod nas stvarali prosvjetu nego biskupi i svećenici. To je istina, koju ne može nitko pobiti. Sila je istrgnula Crkvi škole iz ruku, zato je dužnost rodi-

telja, da što više pripaze sami na vjerski uzgoj svoje djece. Ako se zemlja dobro ne obrađuje, rodit će dračom i svakojakim divljim biljkama. Roditelji moraju nastojati, da u vosak djetinje duše utisnu temeljite krjeposti. Moraju ih uzgajati u ž i v o j v j e r i, jer je to temelj svega. Živa vjera, usađena u dušu djeteta, upravo divno odbija sve bure i oluje kasnijega života. I ako u kasnijim godinama nastupi strašna moralna zima, možemo biti uvjereni, da će se pojaviti proljeće i da će ona živa vjera opet procvjetati. — Dalje je potrebno, da roditelji usade u srce djeteta veliku l j u b a v s p r a m B o g a i b l i ž n j e g a. Neka vode djecu često k Isusu, neka im o Njemu govore. Zatim treba djeci u dušu usaditi p o s l u š n o s t. To moraju roditelji tražiti odlučno, ali opet blago. Nije pametno ono neprestano batinanje i vika. Auktoritet mora biti kao središte, auktoritet bez raspravljanja, auktoritet na svakom koraku. — Djecu se mora naučiti da uzljube m o l i t v u, da budu p r a v e d n a, da se nauče s v l a d a v a t i, da barem n e d j e l j o m i b l a g d a n o m ne izostanu od svete Mise, da ne budu s v a d l j i v a i p r k o s n a.

Roditelji! To su eto u prvom redu vaša prava i vaše dužnosti. Nitko toga ne može postići kao vi. Djeca su u prvom redu Božja, a onda vaša. Učitelj vas ima zamjenjivati u predmetima svjetske znanosti, a svećenik kao zamjenik Božji u vjerskim predmetima. Ali svećenik je kratko vrijeme u školi, satovi su vjeronauka smanjeni i prilično okljaštreni. Osim toga svećenika je premalo. — Vaša je dužnost, roditelji, da prednjačite djeci dobrim primjerom u svemu. Vaša je dužnost, roditelji, da se molite za svoju djecu. Vaša je dužnost, roditelji, da pazite s kime se djeca sastaju, što čitaju. Vaša je dužnost, roditelji, da djecu šaljete u katoličke, vjerske škole, ako je to ikako moguće. U raznim našim mjestima imadu svećenici, redovnici i redovnice vjerske škole, zavode, konvikte. Tamo na djecu dobro paze i dobro ih uzgajaju. Vaša je dužnost, roditelji, da djecu upućujete u vjerska društva, kao u Križare, Marijine Kongregacije i druga razna vjerska društva. Katolička društva će vam uvelike pomoći, što vi ne možete u svojoj zaposlenosti.

Dao Bog, da ovo sve ozbiljno shvatite, jer se radi o vašoj i vaše djece vremenitoj i vječnoj sreći i jer se radi o budućnosti našega miloga Hrvatskoga Naroda. **A. Hercegović.**

KONVIKT U ZAVODU PRESV. SRCA U KOPRIVNICI. — U Zavodu presv. Srca u Koprivnici postoji konvikt za djevojčice, koje polaze realnu gimnaziju u mjestu, osnovnu školu ili hoće da se usavrše u ručnom ili kućnom poslu. Roditelji mogu bez brige da povjere djecu ovom zavodu, jer se uprava konvikta stara upravo materinskom brigom oko tjelesnog zdravlja i napretka u školi. Č. s. prefekta pomaže izrađivati zadaće konvikticama, pregledava iste i nadgledava učenje. — Hrana je zdrava, obilna i tečna, prostorije velike, svjetle i zračne i odgovaraju higijenskim prilikama i zahtjevima. — Roditelji će dobivati svakoga mjeseca obavijest. — Informacije šalje uprava konvikta.

Sveta Misa

Sveta Misa je nekrvno ponavljanje muke i smrti Spasiteljeve na križu. To je Veliki petak, koji se evo svaki dan opetuje kroz 1900 godina. Preko nje slivaju se na nas obilni plodovi Otkupljenja, ona je središte cijele naše vjere.

Sveti Ivan Zlatousti kaže, da sveta Misa znači isto toliko koliko i sama smrt Isusova na križu.

Sveta Misa je najvažnija pobožnost, zato je dobro ako je slušamo po mogućnosti svaki dan, jer je ona vrelom najvećih milosti.

Žalosni su oni katolici, koji ne prisustvuju svetoj Misi barem nedjeljom i blagdanom, koji je ispuštaju i zanemare iz bilo kakva razloga, koji ne pokleknu ni kod samoga Podizanja, jer ne će da se pokore i poklone samomu Veličanstvu Božjem.

Da obnovimo živu vjeru u tu Tajnu neizmjerne ljubavi Božanskoga Srca spram nas, iznijet ćemo što priča otac Matej, taj glasoviti širitelj pobožnosti spram Presvetoga Srca:

Jednoga jutra obavljao sam sv. Misu u privatnoj kapelici.

Članovi te obitelji, kojoj je pripadala kapelica, pozvaše na sv. Misu i jednoga svoga znanca, velikog bezbožnika, koji nikada još do toga časa nije prekoračio crkvenog praga.

Odjeven u misno ruho, dođem do oltara, i opazim pred sobom čovjeka, kako uspravno stoji među dvije gospođe, koje su pobožno klečale ... To je bio prizor kao na Kalvariji, samo obrnuto ... Na Kalvariji je Isus bio među dvojicom razbojnika, a ovdje razbojnik između dvije dobre duše.

Počnem svetu Misu, a bezbožnik stoji i znatiželjno gleda.

Za vrijeme pretvorbe, na veliko iznenađenje prisutnih, pade naglo na koljena, baš kao da je bio prignječen nekom nadljudskom silom. Pogled mu je bio uprt na oltar, a iz očiju su mu curile suze ...

Što se je dogodilo ? ...

Iza svete Mise zapita, da li može sa mnom govoriti, jer da me ima nešto važnoga zapitati. »Neka samo dođe«, rekoh.

— Velečasni! — zapita me — što ste radili u ovoj sobi?

— Što sam radio? Obavljao sam Misu svetu.

— Što je to Misa? — zapita.

— Oprostite, gospodine, jeste li vjernik ili nevjernik?

— Ja ne vjerujem ništa.

— E, pa čujte, gospodine! Čovjek je sagriješio i Bog da to izravna i da čovjeku oprosti poslao je na svijet svoga Božanskoga Sina, koji je proglasio i naučavao svoju nauku. Tu je svoju nauku potvrdio i najvećim čudesima, a zatim su ga njegovi neprijatelji uhvatili, na križ razapeli, gdje je i umro u najstrašnijim bolima.

— Ali, što to ima zajedničkoga s Misom? — upita bezbožnik.

— To je sve baš sveta Misa i ništa drugoga: ona je obnavljanje žrtve na križu za naše otkupljenje.

Bezbožnik je sav smeten gledao u mene; zatim reče:

— A molim vas, recite mi: tko je bio onaj, koji se je pojavio na vaše mjesto?

— Ne razumijem vas, — rekoh mu.

— U onaj čas, kada je zvonce zazvonilo (za vrijeme pretvorbe i podizanja), vas je nestalo, a mjesto vas se stvorio neki gospodin veličanstvenog izgleda . . . Bio je žalostan i sav u ranama . . . Ruke je imao raskriljene, a iz dlanova mu je curila krv, koja je tekla u tu . . . metalnu posudu, što je bila na oltaru . . .

— U kalež, — je li?

— Jest, u kalež. Nikad nisam vidio potresnijeg događaja. Sav sam drhtao. A iza nekoliko časova (kod svećenikove pričesti) onoga gospodina je nestalo i vi ste se pojavili na svomu mjestu. Molim vas, tko je ono bio?

— To je bio Isus . . . dà Isus . . . kojega su neprijatelji izbičevali . . . Isus trnjem okrunjen . . . Isus sav u krvavim ranama . . . Isus razapeti na drvo križa . . . Onaj Isus, koji je umro za naše spasenje . . . onaj Isus, koji vam, dragi gospodine, želi sve oprostiti i dati svoju milost i ljubav . . .

I to je čudo obratilo bijednoga grješnika. Pao je do nogu sluge Božjega i oprao svoju dušu Krvlju Jaganjca Božjega, koji oduzima grijehe svijeta.

Blago svijeta i blago duše

Talijanski su ronioci sa svojim brodom »Artiglio« izvadili iz potonulog parobroda »Egipta« mnoštvo zlatnog novca, te su predali u Plymouthu 25 zlatnih šipki za 230 milijuna dinara. To je silno blago. Ovo nas potiče na nekoje spasonosne misli.

Koliko su muke imali ti ronioci! Radili su kroz par godina, dokle su sve to našli i izvukli na svijetlo. Dapače su morali više puta da prekinu svoj posao radi oluja i nepovoljnih struja, te im je uslijed eksplozije propao prvi brod »Artiglio I.« Ali što sve ne

Škrtac, koji samo misli, kako će umnožiti svoje blago, a ne zna, da će ga iste noći Bog pozvati na račun.

učini želja za blagom! Tu se nije žalilo ni vremena, ni troška, ni truda ni života, samo da se dođe do novca, do zemaljskog blaga. A što radimo mi za nebesko, duševno svoje blago? Teško nam je za sv. Misu pola sata žrtvovati svake sedmice; i kako smo pri tome rastreseni! I tada hoćemo da mislimo na svoje poslove i dobiti vremenite. Kako nam je teško ići k ispovijedi i sv. Pričesti! U crkvi se plašimo malo propuha, na putu malo vlage; tisuću izgovora lako nađemo. Nije tako, kad se radi da dobijemo koji dinar. Zato bismo sve žrtvovali. Moralo bi biti obratno. Što veli sv. Pismo? »Blago tvoje neka budu zapovijedi Gospodnje« (Eccli 29, 14) Bolje je i malo s Gospodinom« (Priče 15, 16) »Strah je Božji blago« (Iz. 33, 6) Što veli Isus? Njegova je riječ: »Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa ništi i gdje tati potkopavaju i kradu. Nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne

ništi i gdje tati ne potkopavaju, niti kradu. Jer gdje je blago tvoje, ondje je i srce tvoje« (Mat. 6, 19 - 20). Nagomilajmo što više dobrih djela. To je blago pravo i vječno. Po njemu će nas Bog nagraditi.

Još nešto. Odakle ono zlato u parobrodu »Egiptu«? To je bio novac, što ga je taj parobrod za vrijeme svjetskog rata prenosio iz Engleske na sigurnije mjesto. Za to je doznao neprijatelj i na otvorenom moru ga torpedirao i potopio. Tako je taj novac ovako i kršćaninu, koji počini smrtni grijeh? I on u tren izgubi ovako i kršćanima, koji počini smrtni grijeh? I on u tren izgubi sva svoja dobra djela, što ih je bio sabrao u milosti posvećujućoj. Ali kada se pravo ispovjedimo, opet dođemo do milosti posvećujuće i dobra djela nam se vraćaju sa svom svojom vrijednosti pred Bogom. I »Artiglio« je eto digao s morskog dna tako silno blago. Kako onda moramo cijeniti sv. ispvijed i zahvalni biti dobrom Spasitelju! Dobar je Bog i svagda je spreman na milosrđe! »Tko je mudar i shvatit će milosrđe Gospodinovo?« (ps. 106, 43) Zahvalna srca recimo i mi: »Milosrđe ću Gospodinovo pjevati uvijek.« (ps. 88, 2)

A. Alfirević D. I.

Šesta zapovijed Božja

Sveta je volja Božja da pazimo na život i zdravlje duše i tijela. Bog je dao obilna sredstva i vrhunaravna i naravna za dušu i tijelo. Učinio je čovjeka gospodarom nad životinjama. Blagoslovio je rod ljudski: »Rastite i množite se i napunite zemlju i vladajte njom« (1 Mojs. 1, 28). Stvoritelj je usadio u narav čovječju nagon da se uzdrži na životu. Glad sili čovjeka da traži hranu te čuti neko zadovoljstvo, kad udovoljava ovom nagonu. Ima i drugi nagon: da se uzdrži rod ljudski. Čovjek traži da osnuje obitelj, da ima djece. I za to narav daje užitke: obiteljsko veselje, radost u djeci, bračnu ljubav. Jao onom, tko povrijedi taj plan Božje Providnosti. Taj griješi proti petoj zapovijedi Božjoj i proti šestoj, o kojoj je sada govor.

Ne sagriješi bludno. Sv. Pismo kaže: Ne čini preljube (2 Mojs 20, 14). Teško povrijediti bračnu vjernost, to je najteži grijeh u toj zapovijedi.

Tu se učini zapravo osam velikih grijeha najednom: nečisti grijeh, nevjera i tuđi grijesi, jer je muž krivac nečistog grijeha i nevjere žene s kojom griješi. Dakle on učini 4 grijeha i ona isto toliko.

Ali je i grijeh sve ono, što može dovesti do preljuba. Sve što je besramno u mislima, riječima i djelima. To su grijesi, o kojima veli Sv. Pismo: »Bludnost i svaka nečistoća neka se i ne spominje među vama« (Ef. 5, 3). Ti grijesi traže tamna i skrovita mjesta, kao da ne vidi oko Božje i u najskrovitije mjesto i u po-

BLAGO ONIMA KOJI SU ČISTA SRCA, JER ĆE BOGA GLEDATI

sljednji kutić srca ljudskoga! Nagon na taj grijeh može biti silno jak i pogibeljan. Taj nagon obara i staro i mlado: svaki može pasti, ako se ne čuva. Pobožni kralj David je pao, pravedni i mudri Salamon je nastradao.

Zločin i kazna. »Ovo je volja Božja, posveta vaša, da se čuvate bludnosti« (1 Sol 4, 3). Grijehom ovim činimo nepravdu Gospodinu Bogu. A čini nepravdu i Spasitelju. Nečistoćom čovjek oskvrnjuje svoje tijelo. A po nauci sv. Crkve kršćanin je dio tijela Kristova: »Ne znate li, da su tjelesa vaša udi Kristovi?« (1 Kor. 6, 15). Pogrđuje dakle tijelo Kristovo. A čini nepravdu i Duhu Svetom. »Zar ne znate, da su vaši udovi hram Duha Svetoga, koji je u vama?« (1 Kor. 6, 19). Silnu štetu čini rodu ljudskom, a najviše sebi. Jedan od razloga, zašto su toliki narodi propali i sad još propadaju, jesu grijesi nečistoće, razvratan život, besramnost, lakoumnost u bračnom životu. Kad je u Rimljana zavladala pokvarenost, bio je to početak njihove propasti. Ta neman nečistoće i sad vlada svijetom. Tragova i posljedica nalazimo svagdje: u gradovima po ulicama, izlozima, kinima, u novinama, mjestima za zabavu; po selima u raznim zlim običajima.

Uzmi novine: nesreće, ubistva, samoubojstva, uništenje bračnog života, manje poroda, više smrtnih slučajeva, ružne bolesti: eto posljedica t. zv. nesretne ljubavi, želje za sramotnim uživanjem, ukratko posljedice grijeha proti šestoj zapovijedi. Dandanas je okužen zrak u svijetu.

Takav zrak moraju da udišu djeca nevina. Nije li pogibelj, da se okuže? Treba ih voditi otale u rajske visine čista i svetog života, treba ih naučiti upotrebljavati »masku proti otrovnih plinova«.

»Bludnicima je dio u jezeru, koje gori sumporom i ognjem« (Otkr. 21, 8). Ali su već i na ovom svijetu strašno kažnjeni takovi grješnici. Tko služi tijelu, taj otupi duševno. Zar će se takav čovjek rado i pobožno moliti? Zar će rado ići u crkvu, primati sv. sakramente? Baš ti grijesi oduzmu čovjeku pamet. Koliki su radi nečistih grijeha pogazili svaki obzir poštenja: ostavili pravu vjeru, postali okrutni i bezobzirni prema ženi i djeci, samo da ugode svojim strastima!

U bijegu je spas. Čistoća je ponajdragocjeniji dar Božji, koji nosimo, kako veli Apostol u krhkim posudama. Treba biti na oprezu.

Kloni se! U bijegu je spas. Nije to slabost. Kloni se grješnih prigoda. Takove prigode jesu zle knjige, tako te se ne zna, da li je otkriće Gutenbergovo donijelo više dobra ili zla. I moderni, zli, nemoralni plesovi, zli razgovori, lijenost, pogibeljne zabave, kupališta, pogotovo neumjerenost u jelu i pilu: sve su to vražja mamila.

Kloni se prilika, ali ni ne daj sam prilika za grijeh. »Žene neka u pristojnom odijelu sa stidljivošću i poštenjem ukrašuju

sebe, ne pletenicama ili zlatom ili biserom ili skupocjenim haljinama« (1 Tim 2, 9).

Bori se! Sotona je tvoj zakleti neprijatelj, svijet te hoće predobiti, mami te tijelo s požudama. Bori se! Ne daj se. Ne boriš se sam. Imaš Anđela Čuvara, njemu je služba da te čuva. Eno Spasitelj se bori za te, nebo te zagovara kod Svevišnjega.

Moli se! Bez Boga ništa. Milost se dobiva molitvom. Moli se. To uzdiže duh nebeskim dobrima i čovjek se nauči prezirati svjetske užitke. Idi k svetim sakramentima.

Čisti dušu savjesnom, iskrenom, skrušenom ispovijedi. Treba reći i vrstu i broj teških grijeha. Stidjeti se grijeha, ali ne stidjeti se sve kazati na ispovijedi. Idi na sv. Pričest! Rado, pobožno i često. Onda ćeš ostati čist. Ljubi Srce Isusovo i djevičansku Majku Božju i dobit ćeš milost anđeoske čistoće.

Trapi se! »Ovaj se rod ničim ne da istjerati do postom i molitvom« (Mk 9, 28).

Mrtvi sjetila! Kroz njih dolazi smrt u dušu. Kolike su oči prevarile! Znatiželjnost je mnoge zavela, počevši od Adama i Eve, koji su htjeli znati ono, što još nisu smjeli, pa sve do danas. Djecu treba zarana priučavati da krote svoja sjetila i znatiželjnost. Djeco! Budite poslušni! Ne znate vi još, a ni ne trebate znati, zašto vam se treba ovoga ili onoga čuvati ili ovako a ne onako vladati se kod igre, kod spavanja, sjedenja i t. d. Slušajte sada, ne činite, što se ne smije, poslije ćete biti sretni i blaženi.

Čist naraštaj. »Kako je lijep čist naraštaj!« (Mudr. 4, 1). U šestoj zapovijedi hoće Bog da budemo stidljivi i čisti. Stidljivost je najbolji čuvar za čistoću. Prelako i bestidno odijevanje žena i djece samo škodi. I tijelu škodi. Ali, ako bi i koristilo zdravlju, ne smijemo zdravlje duše žrtvovati zdravlju tijela.

Sav ures tijela: haljine, zlato, srebro ne čini čovjeka lijepim, pa ni sklad u oblicima tijela i u licu, ako nema uresa stidljivosti i nevinosti. Stidljivost u ponašanju, osobito kod žena i djece, nevinost u očima, na čelu i licu: to je vrava ljepota, koja privlači anđele i ljude, pa bili oni i zli, a privlači i milost Božju.

»Blago onima, koji su čista srca, jer će Boga vidjeti« (Mt. 5, 8). »Otkupljeni ste velikom otkupninom. Slavite i nosite Boga u tijelu vašem« (1 Kor. 6, 20). **Petar Gertler D. I.**

Katolička Djevojka i Katolička Majka.

Za 1 Din. kod Uprave Glasnika.

Već je na hiljade komada ove knjižice razaslano: još je neprestano traže, jer da je tako divna i utješna, da je s naslađom čita staro i mlado.

Mnogi mole, da se slična knjižica izda za mladiće i muževe pa će Uprava Glasnika i to doskora izdati.

Moj utisak sa duhovnih vježba

Neopisiva radost me obuzela, kad sam putovao na duhovne vježbe u Varaždin. Na duhovnim vježbama nisam još nikada bio, pa nisam ni znao: šta je to zapravo. Znao sam, da je to nešto slično misijama. No sada tek znadem što su te duhovne vježbe i kolika je vrijednost njihova. Bilo nas je 25 iz raznih mjesta. Brzo smo se upoznali i sprijateljili, te smo se teška srca opet rastajali. No razilazili smo se sasma drugi nego što smo se sastali. Početak duhovni vježbi bila je sveta Misa, poslije nje saziv Duha Svetoga, a iza toga predavanje u dvorani. S punim pravom mogu kazati, da su ova tri dana duhovnih vježbi bila za mene tri dana uživanje rajske sreće. Tu čovjek uvidi što je i što mu je svrha, te mu ovaj svijet postaje tako bijedan i ništetan. Poslije duhovnih vježbi

Isus plače nad Jerusalemom. (Evanđelje na 1. nedjelju kolovoza).

osjećao sam takvo zadovoljstvo i smirenost, da se to ne da izreći, i samo hvalim Gospodu, da mi je dao tu milost. Ona sveta samoća i tišina omogućuje čovjeku, da se sasvim sobom pozabavi. Omogućuje mu, da zaviri malo bolje u svoju dušu, da promotri svoj prošli život i da promisli što mu treba činiti, da mu život bude bolji. Tome pridonose još propovijedi, koje bude u čovjeku osjećaj potpune naše ovisnosti i pripadnosti Bogu. Tu nam jasno doziva Krist na usta svećenikova: »Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah obratiti.« Čovjek, koji inače nikad ne misli na vječnost, u takvoj prigodi se pita: A što će biti sa mnom, kad dođe jednom konac mog ovozemnog života? Što će biti sa mnom, kad Krist dođe na ovaj svijet, da sudi žive i mrtve? Kad si čovjek predoči grozne muke paklene, koje traju u vječnost, a s druge strane vječno blaženstvo: dolazi mu u dušu djelovanje milosti

Božje, dolazi odluka, da će u buduće upraviti svoja djela prema volji Božjoj. Nameće mu se pitanje: Kako to, da ga dragi Bog već odavna nije kaznio za tolike uvrede. Ali on ne će smrti grješnika, već da se obrati i živi. Velika je to stvar obaviti duhovne vježbe. O kad bi ljudi uvidjeli tu golemu potrebu usred današnje svjetske raskalašenosti! Usred tolikog nemorala i drugih grješnih čina, kojima stvog dobrog Stvoritelja vrijeđaju i kojima se na neki način dižu protiv njega i viču: »Ne ću da ti služim!« Radije služe svome najvećem neprijatelju, koji kao ričući lav obilazi, tražeći koga da proždere. Tako srljaju kao slijepci u otvorenu propast.

Lijepa je zamisao što se obdržavaju duhovne vježbe za članove Katoličke Akcije. Trebali bi po mogućnosti svi članovi Kat. Akcije obaviti duhovne vježbe, jer bi onda istom naše organizacije procvale i napredovale. Time bi se članovi izgradili u duhovnom životu, te bi tek onda mogli obavljati svoju dužnost apostolata. Preporučam stoga svima kat. organizacijama, da obrate što veću pažnju duhovnim vježbama, da šalju po mogućnostima što više članova na duhovne vježbe, jer će one mnogo pridonijeti napretku organizacije. Preporučam i ostalima, koji teže bar donekle za savršenim životom, da obave duhovne vježbe. Tu će provesti tri dana u samoći u razgovoru sa dragim Spasiteljem, koji će ih savjetovati, utješiti i potaknuti da Njega slijede. Preporučam duh. vježbe i onima, koji su možda već daleko odlutali od puta spasenja, jer im se kod duh. vježbi pruža najveća mogućnost, da se povrate na pravi put i da žive životom dostojnim odabranog stvora Božjega.

Genc Dragutin.

Duše žrtve

Nastavak.

Uvjeti za pristup.

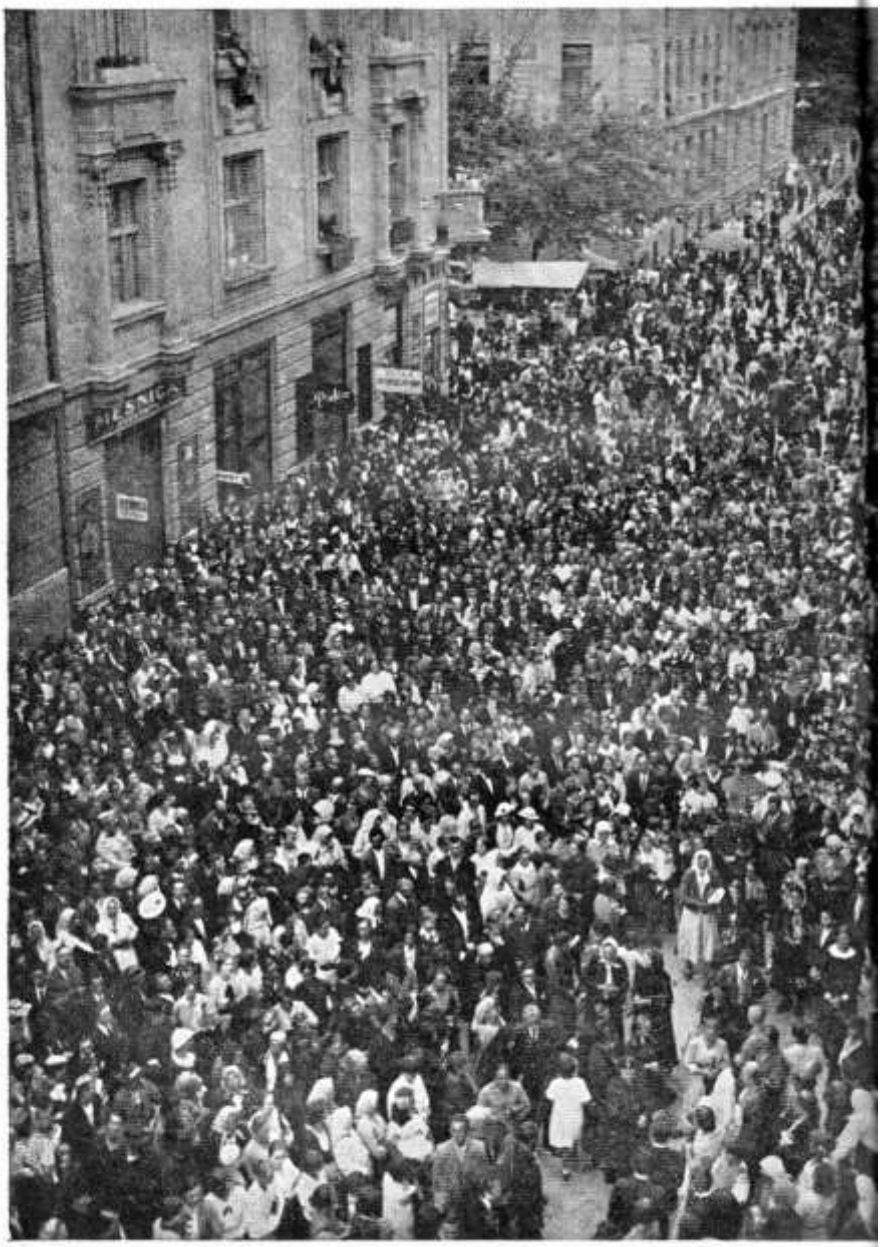
Da tko bude primljen među duše-žrtve i uživa njima dana dobra, treba:

1. Da izvrši čin posvete, pošto je dobio dopuštenje od svoga ispovjednika, i da čvrsto odluči ustrajati do kraja u ovom duhu žrtve.

2. Da bude ubilježen u imenik duša-žrtava, koji se nalazi u svakoj crkvi Kćeri Srca Isusova, a smješten je blizu Svetohraništa, pa tako označuje skroviti i prijegorni život ovih duša združenih sa Srcem Isusovim, što se neprestano žrtvuje na oltaru.

3. Preporučuje se udruženjima, da mole jednom na dan Sedam Riječi Isusovih na Križu, pa se tako osobitim načinom sjedine s Kćerima Srca Isusova, koje to kao svoju posebnu pobožnost mole sedam puta na dan dodajući Dragocjeni Prinos u čast sedmerostrukog prolijevanja dragocjene Krvi našega Gospodina.

Ništa od ovoga ne veže pod grijeh.

Fot.: A. Vizjak D. I.

Prizor sa veličanstvene proslave Srca

Isusova u Zagrebu (Gledaj članak »Slavlja presv. Srca Isusova«).

je gledati naš pobožni narod, kako vapi Božanskomu Srcu. Mnogi su na koljenima unilazili u svetište, zatim su na koljenima obilazili oko oltara Srca Isusova.

Poslije podne je počela padati kiša, pa smo mislili, da ne će biti procesije. Ali od jedamput se počelo vedriti, što je sigurno dalo Presveto Srce, jer za vrijeme kiše narod je glasno molio Zlatnu krunicu Srca Isusova. U dva sata bila je propovijed za društva Srca Isusova. Držao ju je vel. o. Kukula poznati suradnik našega Glasnika. U 4 sata je krenula divna procesija, duga nekoliko kilometara. Mnoge župe su gotovo čitave došle sa svojim vel. župnicima. Novine su javljale, da je bilo oko 30.000 ljudi na procesiji, a mi smo brojili pa smo vidjeli, da je bilo i preko 50.000 učesnika, koji su javno častili Božansko Srce. Gotovo sva vjerska zagrebačka društva bila su prisutna. Zastava je bilo više stotina. Prisustvovala je i Katolička Akcija sa zastavama. Osobito je uzbudila svakoga divna i velika organizacija Križara. Bilo je oko stotinu zastava od velikih i malih Križara i Križarica. Samih mladića Križara bilo je 1.700 i to sve mladića, zatim malih Križara i Križarica oko 400. Divan je bio prizor gledati naše Križare, kako odlučno stupaju, vedra čela, čista pogleda, a usto pobožno kao djevojčice. Jedan visoki crkveni dostojanstvenik je rekao: »Križari su, kako vidim, naš ponos i naša obrana.« Jedan bezvjerac promatrajući Križare, zavikao je: »Strašno! S ovima moramo računati!«

Osim Križara krasna je bila i povorka Hrvatskih Skauta.

Procesija je bila divna. Jedna grupa moli krunicu, druga pjeva Zlatnu krunicu Srca Isusova, treća pjeva Do nebesa, četvrta vapi: Isuse moj milosrde, peta pjeva: U tebi nam je nada sva itd. To nije bila obična parada, to je bila jedna divna molitva kroz ulice Zagreba. O, ne bojmo se, Srce Isusovo ne će nas zapustiti, kad imamo toliko Njemu odanih duša!

Procesija se je napokon vratila pred Svetište. Tu je bio podignut oltar, a tvrtka Philips najpripravnije je postavila zvučnike, da može svatko čuti krasan govor vel. o. Nikole Buljana D. I., koji je govorio o Presv. Srcu. Iza toga je slijedila posveta Srcu Isusovu, zatim Tebe Boga hvalimo, blagoslov i napokon Do nebesa.

Divno je bilo. Hvala Presvetomu Srcu! Neka Ono blagoslovi svoje štovatelje i svoj vjerni Hrvatski Narod. **N.**

SAOPĆUJEMO, da će u rujnu izaći Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu. To je najomiljeliji i najrašireniji Kalendar u Hrvatskom Narodu. Ovogodišnji Kalendar S. I. i Marijina bio je sav raspačan. Novi će Kalendar biti u svakom pogledu mnogo ljepši, dotjeraniji i zanimljiviji. Svaki čitatelj Glasnika treba da čita i hrvatski katolički narodni Kalendar Srca Isusova i Marijina. Glasnik i Kalendar se upotpunjuju. — Pripravljajte se već sada. Bit ćete zadovoljni.

Euharistijski sat

Na svijetu se neprestano i danju i noću prikazuje sveta Misa.

Bog je objavio po proroku Malahiji u Starom Zavjetu: »Od izlaza pa do zalaza sunca bit će moje ime veliko među narodima i na svim stranama žrtvovat će se i darivati mojemu imenu čista žrtva (Mal. 1, 11). Ta objava ispunja se u presvetoj žrtvi svete Mise, koja se neprestano prikazuje trojedinomu Bogu, svaki sat u drugoj zemlji, gdjegod se nalazi koji katolički svećenik.

Dok je kod nak podne, dotle je u nekim krajevima jutro, a u nekojima večer ili noć; dok je kod nas jutro, u nekim krajevima je podne. Uzmimo da se sveta Misa čita svagdje oko šest sati izjutra. Tako, **kada je u Zagrebu:**

6 sati : tada se prikazuje sveta Misa u hrvatskim krajevima, u Italiji, po cijeloj srednjoj Evropi, u Njemačkoj, Skandinaviji, Libiji, Kongu, Angoli i jugozapadnoj Africi.

6½ : u Francuskoj, Belgiji, Nizozemskoj, Danskoj, Alžiru, Tunisu, na Guinejskom zalivu.
7 : u Engleskoj, Irskoj, Španjolskoj, Portugalskoj, u Maroku, Gibraltaru, na sv. Jeleni i u španjolskoj Guineji.
8 : na Islandu, na sjeverozapadnoj obali Afrike i na susjednom otočju.
9 : na Azorskim i Kapverdskim otocima, na Trinidadu i okolici.
10 : u istočnoj Braziliji i južnoj Grenlandiji.
10½ : u Urugvaju, Paragvaju, Gvajani, Novoj Zemlji i N. Škotskoj.
11 : u istočnom Labradoru, srednjoj Braziliji, dijelu Argentine, u Venezueli i Boliviji.
12 : u zapadnoj Kanadi i Sjedinjenim američkim državama, na Karolinima, u Čilu, Peruu, Ekvadoru, Kolumbiji, Panami i srednjoameričkim otocima.
13 : u srednjoj Kanadi i sredini Sjedinjenih država, u istočnom Meksiku.
14 : u zapadnoj Kanadi i zapadnom dijelu Sjedinjenih država, u zapadnom Meksiku.
15 : u najzapadnijem dijelu Kanade i u Kaliforniji.
16 : na medi Kanade i Alaske, na Jukonu.
17 : u srednjoj Alaski i na otocima Tihog Oceana.
18 : u istočnoj Alaski i na susjednom otočju, na Samoa otocima.
19 : u istočnoj Sibiriji, Novoj Zelandiji i susjednim otocima
20 : u Kamčatki, na Maršalskim, Karolinskim i susjednim otocima.
21 : u istočnoj Australiji, Tasmaniji, Novoj Gvineji i na istočnim japanskim otocima.
22 : u srednjoj i južnoj Australiji, Japanu, Koreji.
23 : na istočnoj obali Kine, Borneu, Javi, Filipinskim otocima, zapadnoj Australiji.
24 : u Siamu, Indokini, srednjoj Kini, Tonkingu, Anamu, Sumatri i otočju.
1 (iza ponoći) : u Bengaliji, Nepalu, Tibetu.
2 : u istočnoj engleskoj Indiji, na malabarskom gorju.
3 : u istočnoj Perziji, na otocima, Sv. Mauricije i okolici.
4 : na Madagaskaru, u Somaliji, južnoj Arabiji, Mezopotamiji.
4½ : na istočnoj obali Afrike, Sudanu, Egiptu, Palestini, Siriji, Turskoj.
5 : u Rodeziji, Grčkoj, Bugarskoj, Rumunjskoj, Poljskoj i u baltičkim državama.
6 : Zagreb, hrvatski krajevi . . . . . .

Kako vidimo, osim Rusije po čitavom svijetu se prikazuje svakoga sata sveta Misa. Združimo se i mi u duhu s Isusom, koji se po svem svijetu prikazuje Ocu nebeskom u svetoj Misi.

KARTUZIJANSKI SAMOSTAN Pleterje u Sloveniji (ispod Žumberka) prima dva do tri kandidata **za svećenike** između 20 i 35 godina, koji se žele posvetiti Bogu posebnom službom božjom u lijepoj, zdravoj prirodi. Zahtjeva se najmanje šest razreda gimnazije. — Isto se primaju i **braća** lajici između 18 i 35 godina. Pretpostavlja se osnovna škola. — Pobliže upute daje **Kartuzija Pleterje, pošta Št. Jernej,** Dravska banovina.

Uzor - djevojka

Pred Cvijetnicu ove godine preminula je u Andrijevcima uzor kršćanska djevojka Jelka Hansen u 22. godini života. Samo vrijeme njezine smrti svjedoči, da je proljeće njezina života svršavalo upravo u doba, kada se u svoj ljepoti pojavljivalo proljeće u prirodi.

Poradi toga svijet, koji ju je u bolesti pohađao, tješio ju je radi mladosti njezine i govorio da će ozdraviti, jer prirodno je, da svi ljube život, naročito s proljeća, ali ona je na sve te utješljive riječi imala samo jedan odgovor: »Kako Bog hoće«. Bila je ona cijelog svog kratkog vijeka uzvišeni primjer savršene podložnosti Božjoj volji i volji svojih dobrih kršćanskih roditelja. Naročito po svojoj majci upoznala je ona i upila u sebe svu ljepotu naše vjere i sama svojom dušom zaronila u čarobne i čudesne njezine dubine. Sva obuzeta i prožeta tom vjerom, djelovala je blagotvorno na duše svojih bližnjih. Sama njezina smrtna bolest, koja je trajala 2 godine bila je živi apostolat. Već promatranjem njezine strpljivosti, kojom je slavila Boga u najvećim mukama, ljudi su se u nutrini svojoj obraćali.

Bila je članica Bratovštine Presv. Srca Isusova i raznih drugih bratovština, a naročito je bila uzorna Trećoretkinja, te je zajedno sa svojom majkom prednjačila svima u ljubavi i odanosti prema sv. Franji Asiškom.

Sasvim je razumljivo, da je poželila, dok ju još nije snašla bolest, da stupi u samostan. Ali prilike u obitelji su bile takove, da se ovaj lijepi san njezine duše nije mogao ispuniti. I tu se ona pokorila Božjoj volji, te odmah stvorila novu lijepu odluku: »Bit ću redovnica u svijetu.« Ovome — u svojoj duši — postavljenom zavjetu ostala je vazda vjerna i živjela povučeno u nazaretski skromnom, ali punom duha Božjega domu svojih uzornih roditelja. Već pred kraj svojega života, znala bi reći: »Sada mi je drago više nego ikada, što sam ostala svijetu tuđa i nepoznata.« Osjećala je ona zacijelo, da je tako postala bliža svojemu dragom Odabraniku Isusu. Toliko Ga je ljubila, da je — čini se — snagom svoje duše odgađala smrt, sve dok nije došla toliko žuđena sv. Hostija, koja joj je u bolesti bila jedina okrjepa.

A Krist Gospodin nagradio je ljubav njezinu i pozvao ju k Sebi upravo u dan, koji je posvećen Njegovu božanskom Srcu — prvi petak u mjesecu — uoči Cvijetne nedjelje, da ondje gore, uz najslavniji »Hosana« zaboravi sve tjelesne muke, sve duševne borbe, sve žalosti slabog ljudskog srca.

Kad joj je konačno svećenik donio toliko očekivanu sv. Pričest — bilo je to oko 1 sata poslije podne — i pošto ju je primila, rekla je prisutnima: »A sad ću spavati.« Njezin stalni mučitelj — kašalj — kao da je dolaskom sv. Hostije sasvim izčezao i bolesnica je smireno zaklopila svoje umorne oči. Samo ih je još jednom otvorila, kad je pitala je li svijeća pripravna. No i taj njezin kratki odmor, kao da je čekao Gospodinov sat smrti. U tri sata popodne, u prvi petak Uskrsnog mjeseca predala je ona Njemu za vazda svoju bijelu dušu, koju je samo za Njega čuvala. Zadnje su joj riječi bile pred kratkom agonijom: Isuse moj, ljubim Te, oh ljubim Te! . . .

Živjela je tako tiho i povučeno, pa ipak na glas o njezinoj smrti uzbibalo se cvijeće u svim vrtovima pod rukama onih, koji su ga lomili, da okite njime odar nevine Božje službenice. Za nekoliko sati već bila je andeoski lijepa djevica skoro prekrita cvijećem. Ljudstvo je nesvijesno osjećalo, da se njezinom odru ne može pristupiti bez cvijeća.

Uz nju stoji njezina majka . . . Ne čupa kosu, ne lomi ruke . . . ne zapomaže iza glasa . . . Ona je odgojila ovaj mirisavi cvijetak za Boga, a Njemu se je on svidio i zatražio ga sada od nje! . . . Kći je bila tako mlađahna puna predanja u volju Božju, a kakva da bude onda majka, koja ju je ovakovom učinila?! Suhoća njezina tijela, prozirnost njezina lica i utonule njezine oči govore o tjelesnim naporima i žalosti njezinog srca, koje goni materinske, ali nijeme suze na njezine vazda budne, neutrudive oči. Ali duša njezina progovara na suhim usnama:

»Dvadeset i dvije godine dao si mi je, Gospodine, da me tješi i raduje svojom dobrotom — sada Ti se svidjelo da mi ju uzmeš — hvala Ti na svemu . . . ! Budi blagoslovljen i sada i u vijeke!«

Sprovod joj je bio na Cvijetnu nedjelju popodne uz veliko učešće naroda, a naročito mladeži, koja je odjevena u bijelo nosila pred njezinim lijesom vijence i cvijeće, te znakove njezine preminule mladosti.

Nad otvorenim njezinim grobom oprostio se od nezaboravne pokojnice dirljivim riječima naš mjesni župnik, veleč. gosp. Josip Mirković. On je lijepim i utješljivim riječima obrazložio svim prisutnima velike duševne odlike pokojnice, njezinu svetu strpljivost i njezino nepokolebljivo pouzdanje i vjeru u Boga. Za nju smrt nije bila tragedija, jer je vjerovala u Uskrsnuće. Rado je žrtvovala svoju mladost, jer je i Krist dao svoje najljepše godine života za čovječanstvo. Otišla je u sigurno zakrilje Boga Oca, bez bojazni, jer Ga je vazda nježno ljubila . . .

Mi pako, zajedno s veleč. gosp. župnikom, opraštamo se od Tebe, draga Jelko, u žarkoj želji i nadi, da ćemo se jednom ondje gore naći. Čista, odabrana dušo, moli Boga, da tako bude!

J. Seletković.

Župa Katoličke Akcije

Župna crkva u Davoru.

Svake su misije kao nebeska rosa, koja osvježi sve duše, koje su dobre volje, učvrsti vjeru, raspali ljubav za Isusa i sv. Crkvu, umiri savjest, pa očišćen od grijeha s golemom nadom putuje čovjek prema vječnoj domovini. To se događa po svim župama, kamogod dopru misionari, ali za župu Davor vrijedi to sve u još većem i uzvišenijem značenju.

Davor je lijepo mjestance na obali Save, a na ušću Vrbasa sa preko 1500 duša. Imadu milovidnu crkvu i moderan katolički dom, u kome njihov agilni župnik Vlč. g. Bazijanec razvija divnu djelatnost po društvima Katoličke Akcije. Tu su križari, križarice, križarski starješine, društvo katoličkih majka pa onda brojan treći red sv. Franje i vrlo revna kongregacija djevojaka. Svi ovi propisno i uistinu revno pristupaju mjesečno sv. Pričesti, a neki i češće. Dobro uvježban pjevački zbor zaslađuje pobožnost u crkvi, a snažna križarska glazba unosi im ponos i oduševljenje kod raznih vjerskih priredbi izvan crkve.

Posve je onda razumljivo, da su u ovako krasno organiziranoj župi imali misionari kod svake propovijedi punu crkvu i da je broj pričesti rastao na više stotina dnevno, dok se napokon nijesu doslovno svi ispovjedili osim jednoga, koji se u svojoj prevelikoj poniznosti smatra još nevrijednim Tijela Gospodnjeg pa je obećao, da će na Tijelovo bosonog pred svim narodom primiti sv. Pričest. Veličanstvene su bile njihove večernje procesije sa gorućim svijećama po obali tihe Save uz svirku i pjevanje, veličanstvena i procesija sa misijskim križem, kada je došao narod sa glazbom i iz susjedne župe Orubice sa svojim revnim i junačkim župnikom prečasnim g. Badrovom. I iz Bosne s druge strane Save revno su dolazili svetim sakramentima doseljeni Galicijani iz Poljske i doseljeni Hercegovci, koji se u ovim plodnim ravnicama lijepo snašli i na uzor su svima svojim poštenjem i kršćanskim vladanjem.

Davor ima puno djece, premda je usred Slavonije. Ima i puno vedrine i kršćanskog veselja, jer ima puno kršćanske mladeži. Ima i puno nade u bolju budućnost, jer Bog je s onima, koji njega štuju i ljube, a takovi su Davorci.

N. Buljan D. I.

Milosti Petra Barbarića

U zadnje vrijeme — u svibnju i lipnju ove godine — grob našeg Petra Barbarića postaje sve više središtem brojnih hodočašća. Mnogi iz bližih i dalekih krajeva naše domovine dolaze u hrpama da izmole njegovu pomoć u nevoljama; a također veoma mnogi zahvaljuju mu za uslišane prošnje, koje su nerijetko znatnija ozdravljenja. Napose na imendan sluge Božjeg (28. i 29. lipnja) nagrnulo je veliko mnoštvo naroda. Nije najmanja pri tome stvar, što tolike stotine i tisuće ljudi na njegov grob dolaze, mnogo se mole, poste, skrušeno ispovjede i odlučuju, da će se ostaviti grijeha. Da navedem samo dva slučaja, koji su se sada dogodili.

Prvi je ovaj. Anuša Kekić Ivina iz Arašca, župa Šćit, srez Prozor (Bosna). Zahvaljuje Petru Barbariću za ozdravljenje kćerke Pere. Dijete je u sedmoj godini. Od rođenja nije moglo ništa s desnom rukom činiti, niti zologaja uzeti u usta niti se prekrstiti, premda su ga roditelji kroz više godina u tome dnevno vježbali, da im dijete ne bi ostalo sakato. Budući siromašni, nisu ga mogli liječiti. Ima tome mjesec dana, otkako su počeli devetnice našem Petru za djetetovo ozdravljenje. Molili su Gospinu krunicu i druge molitve. Na Petrovo (29. lipnja ove god.) tužna majka dovela dijete na grob sluge Božjeg i tu se dugo molila. O podne izišla iz crkve i sjela u jednu gostionicu, da tu nešto založi. Na jednom opazi sretna majka, a i drugi ljudi, kako mala Pera desnom ručicom, dosad ukočenom, marljivo prihvaća za uštipke i druge stvari i zalaže. Majka se odmah povratila u crkvu, dugo se zahvaljivala i sve ovo pred svjedocima, koji su s njome došli iz njezina mjesta, ispripovjedila.

Drugi se slučaj ovako dogodio. Mato Ljubičić doveo sina Juru iz daleke Dervente u Posavini. Jure, mladić od 14 godina, zadobio od 25. siječnja ove god. na nozi dvije velike rane od kojih pet cm, i više malih rana. Jednom je iscurilo pola litre gnjoja, pa i zatim kroz mjesec dana tekao je iz rana gnjoj i voda. Liječnik kazao, neka se kod kuće liječi domaćim lijekovima; tek mu jednom pustio zrake na leđa, veleći, da to dolazi od žlijezda. Mali je međutim tako oslabio, te su mislili, da će umrijeti. Od 1. travnja počeli se otac i sin utjecati molitvama i postom kroz 9 četvrtaka našemu Petru. Odmah je bolest krenula na bolje. Dok je prije Jure imao nogu u koljenu zgrčenu — velika je rana bila baš u mesu pod koljenom — sad je već prvi dan molitve mogao nogu ispraviti i uspravno hodati. I one velike rane gotovo su posve zacijelile, premda je u njima meso bilo već duboko sagnjilo. Tek su nastojali, da rane drže čiste, pa su ih ispirali hipermanganom i povijali svježom bukvicom (plantago) i podbjelom.

Travnik 29. VI. 1936. **N. M. D. I.**

Važnost posvete Srcu Isusovu

(Iz predavanja preuzv. nadbiskupa Dra Ivana Ev. Šarića na dekanskoj konferenciji u Sarajevu).

U današnje doba, kad u ljudsko društvo prodiru bezvjerska i poganska načela, crkva upire svoj pogled na obitelji, te početne stanice ljudskog društva. Stoga, ako hoćemo da u ljudsko društvo unesemo Kristova načela, to moraju najprije naše obitelji priznati Krista svojim kraljem. To će najbolje učiniti, ako se posvete Srcu Isusovu i u svojim domovima izvjese njegovu sliku. Slika Srca Isusova neće biti samo zidni nakit u obiteljskim sobama, nego će biti zalog pravog kršćanskog života. Od ove slike izaći će najplemenitije pobude. Ta slika biće duhovni putokaz našoj mladeži, koji će upraviti njihove oči na nebo i govoriti im, da nisu samo stvoreni za ovaj svijet, nego za nešto više. Učiće ih strpljivosti i samoodricanju, te tim jačati njihovu volju i stvarati karakter. Djeca će naučiti poslušnost, gledajući na slici Onoga, koji je bio u Nazaretu poslušan i koji je rekao: »Učite se od mene « Odgojiće se u pobožnosti i strahu Božjem, te će postati kvasac društava Katoličke Akcije. To je jezik, kojim govori slika Srca Isusova u obitelji. I tako će čitav kućni život osjetiti blagoslov ovog Srca. A tko ovaj blagoslov osjeti u vrijeme mira, u njegovim grudima vladaće i u doba bure načelo: Vjernost Srcu Isusovu do svog zadnjeg daha! U takvim obiteljima vladaće duh molitve, radost, sloga, ljubav i mir. »Mir i radost u Duhu svetom«, kako veli apostol (Rim. 14, 17.).

Odakle blagoslov, mir i radost? Iz obećanja Kristovih, koja je upravio na ovakve obitelji: »Ja ću blagosloviti kuće, u kojima se štuje slika mojega Srca.« »Ja ću njihovim obiteljima podariti mir.« »Ja ću ih u svim nevoljama tješiti.« »Mlitave duše postaće revnije, a revne uzdignuće se naskoro do potpunog savršenstva.« Takve duše biće za apostolat Katoličke Akcije sposobne. Katolička Akcija će, kako veli Pijo XI., »svoju snagu i svoj blagoslov crpsti iz duboko vjerske unutrašnjosti.« A štovateljima Srca Isusova obećan je najobilatiji uspjeh u njihovu apostolskom djelovanüu. »Ja ću izliti obilati blagoslov na njihova poduzeća.« To vrijedi i za lajički apostolat. I to je razlog, što je Katolička Akcija, kao polje apostolskog djelovanja, stavljena potpuno pod zaštitu Srca Isusova. Stoga će dušobrižnici voditi najveću brigu o posveti obitelji Srcu Isusovu.*

* Posvetne slike Srca Isusova mogu se dobiti kod »Uprave Glasnika Srca Isusova«, Zagreb I., 147., Palmotićeva ul. 31.

ZAVOD MARIJA POMOCNICA, BANJA LUKA, Kraljev drum 33. — U konvikt sestara Predragocjene Krvi zavod »Marija Pomoćnica« u Banjoj Luci primaju se djevojčice za zabavište, učenice koje polaze osnovnu ili građansku školu u zavodu ili gimnaziju u gradu. — U zavodu mogu još učiti glazbu, ručni rad i strane jezike. — Ostale upute daje Uprava zavoda.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Je li patriotizam ostatak barbarstva?*

Odgovor: Prava ljubav prema domovini i svom narodu jest osjećaj, što ga je sâm Stvoritelj usadio u ljudsko srce; pravi patriotizam ne samo da se ne protivi kršćanskom zakonu, nego ga nasuprot kršćanstvo utvrđuje, posvećuje, oplemenjuje. — No izopačeni, pretjerani patriotizam i nacionalizam jest ostatak i plod barbarstva kao i modernog poganstva. Za poganske Rimljane ostali narodi nisu bili braća nego »barbari«; a od starih pogana nisu bolji oni, koji za strane narode i države imaju samo mržnju i prezir, a vlastita im je domovina važnija i svetija od Boga i vjere i nebeske domovine (samo ne od njihovog džepa).

Pitanje: *Zašto se običaje u čast svetima ili za pokojne paliti svijeću, i to baš od voska ili ulja?*

Odgovor: Kod katoličkih obreda i pobožnosti svijetlo ima veliko simboličnо (duhovno) značenje, osnovano na Sv. Pismu: Krist Gospodin kaže za sebe da je svijetlo svijeta (Iv. 8, 12.), donio je svijetlo vjere rasvijetlivši narode, koji borave u smrtnoj sjeni (isp. Lk. 1, 79.). Svijetlo nam naznačuje vjeru, ufanje, žarku ljubav, veselje, žrtvu. Za pokojne molimo: i svjetlost vječna neka im svijetli. — Svijetlo treba da je od ulja ili voska, jer više pristaju naravni proizvodi negoli fabrički preparati.

Pitanje: *Je li istina, da se je u Vrpolju ukazala Bl. Dj. Marija?*

Odgovor: Ne znamo za sigurno, ali jako dvojimo barem po onom što smo čuli.

Pitanje: *Koja je organizacija najopasnija katolicizmu?*

Odgovor: To je teško reći. Po sebi najopasnija je organizacija komunističkih bezbožnika, ateista, koja izravno ide za uništenjem Crkve i otpadom od Boga, kao što je to sada u Rusiji. Ali opet u nekom pogledu i u nekim prilikama znadu biti opasnije one organizacije, koje tajno i prikriveno kušaju potkopavati temelje vjere, ili pak lijepim riječima, slatkim obećavanjima, prividnim razlozima hoće da zavedu neupućeni svijet. Koje su to organizacije, možete se valjda i sami dosjetiti.

Pitanje: *Kad je netko u smrtnom grijehu, jesu li mu molitve čemu vrijedne? Ako pak prije molitve pobudi djelo pokajanja, da li mu onda molitva vrijedi?*

Odgovor: Vrijedne su mu u toliko, u koliko su propisane da izbjegne grijeh. Tako na primjer, tko je usmrtnom grijehu, dužan je ipak ići nedjeljom i blagdanom slušati sv. Misu, obdržavati postove itd. Vrijedne su mu nadalje, što njima može na neki način izmoliti milost obraćenja i druge neke milosti, budući da su i takove molitve ipak u neku ruku dobra djela. (Neki su krivovjerci učili, da su sve molitve i sva druga djela učinjena u stanju teškog grijeha također samo grijesi!). Ali prave svrhunaravne vrijedosti nemaju; to su — kao što je rekao sv. Augustin — veliki koraci ali izvan pravog puta.

Savršenim pokajanjem, t. j. pokajanjem učinjenim iz nesebične ljubavi prema Bogu a ne samo od straha pred kaznama Božjim, oprašta se grijeh i to odmah, ali uz uvjet, da ga čovjek ipak ispovjedi prigodice. Onda je čovjek opet u milosti Božjoj pa mu sve molitve i dobra djela imaju pravu svrhunaravnu zaslužnost. Sigurnije je, ali nije baš potrebno, da se u tu svrhu čovjek ispovjedi što prije, prvom zgodom, nego je samo po sebi dosta ako to učini prigodom ispovijedi, koju bi inače obavio, dakle barem kod svoje godišnje (korizmene) ispovijedi.

Vijesti

Repaš, Vojska Srca Isusova. Dne 1. ožujka ove godine navršilo se 5 godina od osnutka Vojske Srca Isusova u Repašu pa možemo sa radošću djece Božje uskliknuti: Hvala Ti i slava Bože Veliki na milosrđu i neizmjernoj dobroti Tvojoj, što si nam ju tako obilno podijelio u prošlih pet godina, bodreći nas i vodeći svojom sv. Voljom, da što prije postignemo naš glavni cilj i ideale naše, da naše maleno i zapušteno selo i svaki u njem dragi hrvatski dom bude dom Presvetog Srca Tvoga! Jest, ako pogledamo naš uspješni rad u prošlih 5 godina, moramo sami u sebi priznati, da bez posebnog nama podjeljenog blagoslova i milosti ovo postigli ne bi. Jer razmislite si jedno selo udaljeno na granici i odijeljeno još k tome derućom Dravom bez pravoga prevoza i uz to zaraženo svim zlima, što danas biju cio svijet, koliko je ljudi slušalo sv. Misu blagdanima i nedjeljama? Prema našim opažanjima, koji smo se i te kako zato interesirali jedva je nedjeljom 20% bilo kod sv. Mise. Naš pak preč. g. župnik ni uz najbolju volju nije mogao već radi pomanjkanja prostorija a i velikih opasnosti na Dravi posjećivati osobito zimi naše mjesto. Kamo je to vodilo nego u propast tolikih i tolikih duša i te posljedice i danas nakon 5 godina rada teško osjećamo, boreći se sa onima, koji nam neprestano bacaju klipove pod noge. Ali dnaas ipak hvala Bogu možemo mirnije gledati u budućnost. Glavni drač je iščupan i marljivo se radi za novi rod.

Napose prošla godina bila je plodna i blagoslovljena. Kako već znadete gradimo crkvu. I to crkvu veliku i lijepu, koja će biti dostojna Imena Božanskog Srca Isusova. Vele nam: da je to »luda preuzetnost za današnje vrijeme.« A mi njima »to ima biti naša zadovoljština u naravi za sve ono dobro što smo toliko godina zanemarili učiniti.« Bilo je i boljih vremena ali crkve nije trebalo dok drugo sve je bilo potrebnije.

Dakle temelje podigosmo, prošlu godinu načinismo do 200.000 cigle i sada bi rado zasukali rukave, ali se još bojimo da ne ćemo možda stići do krova a novaca uzmanjka. Šta bi onda? i zato još čekamo. No vjerujemo da ne ćemo dugo. Ufamo se u naše žarke i srdačne molitve, koje smo slali kroz cijelo ljeto dok je vrijeme dopuštalo pred Božansko Srce Isusovo u budućem Svetištu gdje smo podigli privremenu kapelicu sa divnim oltarom božanskog Srca. Pomozite nam i vi, braćo i sestre.

Ivan Ivančan, tajnik.

Granešina. † Mijo Novak. Ako je u župi tko praktični kršćanin napose ako je to seljak, pobuđuje u čitavoj župi neku osobitu pozornost.

Ovakav jedan svijetli primjer za župu Granešina bio je naš mili pokojnik Miško Novak - Mrnjak iz Miroševca, koji je sve svoje kršćanske dužnosti vršio s najvećom savjesnošću, razumijevanjem, pravom pobožnošću i na edifikaciju tolikim u župi.

Bio je osobiti štovatelj presv. oltarnog Otajstva, presv. Srca Isusova i Bl. Dj. Marije. Muž molitve i razmatranja. U tom je nastojao, da odgoji i svoje sinove, njihove žene i unučad.

Njegova kuća bila je kuća molitve, dan je započimao zajedničkom molitvom, a isto i završavao. Prve riječi unučadi bile su upravljene k Bogu, zato ih je divota bilo slušati onako male i neznatne, kako lijepo mole i zbore o Bogu.

Na veliki Petak čitavu noć je probdio u crkvi klanjajući se Gospodinu u presv. olt. Otajstvu glasno moleći i pjevajući.

Polje (Krk): Biskup Srebrnić među svojim dragim Križarima.

Glasnik Presv. Srca Isusova se marljivo i na glas čitao u kući a sa osobitim se veseljem o prvom dočekivao i ljubeći u ruke primao. — Nije bilo prvog i trećeg petka u mjesecu, a da se ne bi u kući sa osobitim štovanjem proveo, a naš dragi Miško, da ne bi u crkvu došao i svoju pobožnost pred oltarom Srca Isusova proveo.

Blagdana i nedjelje nije bilo, a da ne bi sv. Misi rano i poldanjoj prisustvovao. Prije Mise i iza Mise predmolio je razne molitve i posebne nakane isticao za koje moli. Večernicu nikad nije zanemario.

Daljina puta, zima, vrućina, zlo vrijeme nije ga priječilo, a da ne izvrši gore navedeno.

Težačkih poslova nikad nije u nedjelju i blagdan obavljao sam, a niti dozvolio, da tko u njegovoj kući radi, — makar je koji put bila sila i potreba, već je redovito znao reći: »daće Bog, pa ne će ništa propasti.« I doista Bog mu je blagoslovio, da je svega pomalo imao, da nije nitko u kući ništa stradao.

Sa svojom drugom proživio je četrdeset četiri godine u najvećoj ljubavi i slogi. Snašali su se i razumijevali u svemu, a glavna im briga bila, da što bolje djecu i unučad odgoje i opskrbe.

Razumljivo je, kad ga je 19. II. o. god. ostavila i pošla na račun Bogu, — osjetio je neku osamljenost, često uzdisao, počeo ginuti, ali vruće se Bogu molio, da ga što prije za njom pobere. I doista Bog je uslišao molitvu njegovu i u razmaku od dva mjeseca pozvao ga k sebi na žalost sinova i unučadi, a mogu reći i čitave župe, jer se u crkvi čuti manjak dobrog Miška.

Ovom uzor kršćaninu i župljanu župe Granešine neka bude dobri Bog vječna plaća, a nama poticalo, kako bi se moralo i moglo živjeti.

Slava dobrom Mišku!

Župnik.

Selce na Hvaru. U nedjelju dne 3. svibnja slavilo se ove godine kao i svake Našašće Sv. Križa. To je naš zavjetni blagdan, kada smo se zavjetovali na 3. maja godine 1913., kad je bila tuča potukla cijeli vinograd ovoga sela. Zato se svake godine svečano slavi. Svetu Misu služio je župnik ovoga sela vlč. Don Hernik Zuviteo, poslije podne bila je svečana procesija. *Nikola Petrić.*

Madžarevo. Naša Vojska Srca Isusova porasla je za 269 članova, te nas sada ima 1769 članova. Župnik nam je vanredno revan a narod dobar. K Stolu Gospodnjem pristupaju nesamo žene, djevojke i djeca,

nego i naši kršni zagorski mladići i muževi. Lijepo se drže pobožno, sklopljenih ruku. U svibnju je crkva svaki dan bila puna naroda, te smo svaki dan slušali razmatranje o Majci Božjoj od našega revnoga župnika. U svibnju smo primili preko 2000 svetih Pričesti. *M. Novoselec.*

Novo Čiče. Prošle godine primljeno je u naše društvo 28 novih članica. Da primanje bude svečanije i pobudnije ne samo za djevojke i njihove roditelje nego i za cijelu župu, to je naš preč. gosp. župnik i dekan pozvao na dan primanja i dvojicu susjednih svećenika iz Vukovine, pa je jedan održao krasnu propovijed a drugi obavio samo primanje. Neke od društvenih djevojaka su se udale, pa su nakon udaje stupile u društvo žena KA. Sada nas ima u društvu 54, što je dosta veliki broj za našu malu župu. Svaki mjesec imamo zajedničku sv. Pričest na prvu nedjelju u mjesecu. Prošle godine bio je svečani blagoslov nove proširene i obnovljene kapelice Srca Isusova u Lazini. Tom zgodom su naše društvene djevojke nosile u procesiji krasni renovirani kip Srca Isusova i cijelim putem pjevale zlatnu krunicu i druge pjesme u čast Srca Isusova. Društvene djevojke sačinjavaju i crkveni pjevački zbor, koji svake nedjelje i blagdana pjeva u crkvi i tako veliča službu Božju. Kao svake godine tako i ove sabirale smo razno duhovno blago za našega Sv. Oca Papu. Za sav ovaj lijepi i uspješni duhovni rad zahvalne smo našemu utemeljitelju i duhovniku preč. gosp. dekanu i župniku, koji nas okuplja i mnogo se žrtvuje ne samo za nas i za sva ostala društva Katoličke Akcije. Od nas mu hvala, a od Boga plaća!

Ruža Vrbančić, glavarica.

Hrastelnica kod Siska. Ima nas u Djevojačkom društvu Srca Isusova 30 članica. Ljetos ćemo slaviti 10 godišnjicu. Lanjske godine ostale smo kao ovce bez pastira, jer nam je umro dragi naš župnik preč. g. msgr. dr. Janko Borković. Božansko Srce uslišalo je naše molbe i poslalo nam novoga dobrog župnika preč. g. dra Ivana Huleniča, koji nas mnogo potiče da ustrajemo u dobru. U korizmi smo svake nedjelje u našoj kapelici čitale iz Vimerove knjige o muci Isusovoj, molile sv. Križni put i molitvu za obraćenje grješnika. Svakog mjeseca jedamput imamo sastanak, kad je kod nas sv. Misa. Svaka članica drži Glasnik Srca Isusova i jedva čeka da dobije novi broj.

Ankica Svetopetrić, glavarica.

Putniković na Pelješcu. Naše društvo ima sada 60 članica. Hvala Presv. Srcu društvo dobro napreduje. Svaka članica revno vrši svoje dužnosti. Članice se redovito pričešćuju na prvu nedjelju u mjesecu. Na Božić smo imale lijepu priredbu. Na Veliku Gospu smo imale duhovnu obnovu. Na Duhove smo primile 12 novih članica. Na Tijelovo smo sudjelovale u procesiji. Na Veliku Gospu smo imale duhovnu obnovu. Na Duhove smo primile 12 novih članica. Na Tijelovo smo sudjelovale u procesiji. Na Veliku Gospu smo imale duhovnu obnovu. Na Duhove smo primile 12 novih članica. Na Tijelovo smo sudjelovale u procesiji.

Prezid: Djevojačko društvo Srca Isusova.

nosti. Kupile smo i društveni barjak Presv. Srca, što nas je stalo mnogo truda. Svakog mjeseca držimo sastanke, gdje nas preč. gosp. Župnik potiče na ustrajnost u vršenju svojih dužnosti. Stoga molimo Presv. Srce da nas i dalje štiti žarkim plamom svoje božanske ljubavi. *M. Ivušić.*

Rakovec. Na dan sv. Jurja, patrona naše župe, doživjeli smo rijetku svečanost primanja prvih članica u Djevojačko društvo S. I. i ujedno posvetu novog lijepog društvenog barjaka, što sve je obavio naš preč. g. dekan iz Vrbovca. Tek na jesen bile su pozvane djevojke u Dj. društvo, a ipak su već kroz cijelu zimu lijepo vršile sve dužnosti pravih članica. Redovito dolaze na mjesečne sastanke i k Stolu Gospodnjem svakog prvog petka, osobito se ističu u kićenju crkve, te u pjevanju. Ljudi su pokazali priznanje i oduševljenje s tim, da su na prvi poziv toliko darovali, da su si djevojke mogle nabaviti novi barjak, koji će biti župnoj crkvi, župljanima, a osobito Djev. društvu lijepi ukras te ponos višim generacijama. Bog dao i svoga blagoslova!

Pribić. Naše djevojačko društvo Srca Isusova lijepo napreduje. Broji 64 članice, koje revno vrše svoje dužnosti. U predvečerje prvoga petka imamo klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu, a u petak imademo zajedničku svetu ispovijed i Pričest. Svake nedjelje poučaje nas o kršćanskom nauku velečasni gosp. Stjepan Mlinarić. Deset članica se udalo, a 4 su otišle u samostan. Kod mnogih članica opaža se ljubav i pobožnost prema presv. Euharistiji.

Marica Miščin, glavarica.

Preloščica. Naše društvo »Domagoj« lijepo napreduje. Držimo nedjeljne sastanke, otvorili smo i malu čitaonicu, nabavili smo inventar. K Stolu Gospodnjem često pristupamo. Novi se članovi javljaju. Bilo nas je i na duhovnim vježbama u Sunji. — Marijina kongregacija žena i djevojaka proslavila je na Sviječnicu desetgodišnjicu opstanka. Ujutro su pristupile sv. Pričesti, popodne večernjici, a onda je naš revni župnik vlč. Ljudevit Šustek priredio članicama i ugodnu veselicu. Djevojke su pjevale. Žene su nabavile lijep barjak. I žene su jako revne i požrtvovne. I žene i djevojke nastoje akademijom i radom da što više koriste župi. I njih je bilo na duhovnim vježbama u Sunji.

Ovdje je umrla revna članica Marijine Kongregacije Marija Polijan. Kao djevojka prešla je od židovstva na katoličku vjeru, a zadnjih 20 godina bila je udovica. Bavila se je trgovinom. Kod nje je svaka sirota dobila pomoć u svako doba. Bila je marna štovateljica Srca Isusova i Majke Božje, a od mladosti je bila i pretplatnica Glasnika. Tako je voljela ovaj Glasnik, da je svaki broj poljubila, kod bih joj ga donio. Bila je dobrotvorka crkve i svoje Marijine Kongregacije. Preč. župnik i narod ispratili su je do groba, a od nje se je lijepo oprostio preč. župnik.

Ivan Gregurić.

Donja Dubrava. Dobili smo novog župnika veleč. g. Kneza rodom iz Kotoribe, susjedne nam župe. Cijela se župa vrlo obradovala, što smo dobili tako dobrog i revnog vođu. Nakon 8 dana svog dolaska obavio je svečano primanje u djevojačko društvo naš novi upravitelj župe. Primljeno je 13 novih članica pa nas je sada u društvu 60. K Stolu Gospodnjem pristupamo zajednički svaki prvi petak i nedjelju iz prvoga petka, a nekoje i svaki dan. Prošle godine primile smo 1.635 sv. Pričesti. Djevojke revno vrše svoje dužnosti. Sastanke imademo svake prve nedjelje, koje nam održaje naš predobri vođa, te nas uvijek potiče na veću ljubav prama Božanskom Srcu Isusovu. Dobri Isus čuvao ga među nama mnogo godina.

Gradec (kod Križevaca). Naše djevojačko društvo Srca Isusova obnovljeno je 1934. g. Sada broji 58 članica, koje se redovito sastaju svake druge i četvrte nedjelje. Kod sv. Pričesti pristupamo svaki mjesec te

smo ove godine primile 290 naknadnih sv. Pričesti. Naša društvena pravila često razmatramo te prema njima udešavamo i život. Na sastancima čitamo i Glasnik Srca Isusova, a neke su članice i pretplaćene. Ove godine priredile smo i lijepu predstavu »Maritana« iz prvog doba kršćanstva, a čisti prihod darovale smo za poljepšavanje svoje drage crkve. Ove godine udalo se 6 članica, a jedna je otišla u samostan. No, hvala Bogu, pridolaze nam uvijek nove članice, a Presveto Srce neka blagoslovi naš rad i nas, da budemo doista prave i vjerne članice ovoga časnog Društva.

Glatki Jelica.

Oštrc — Žumberak. Križarsko Bratstvo u Oštrcu, imalo je dana 17. svibnja, svoju veliku svečanost, t. j. proslava sv. Ivana Evanđeliste, zaštitnika križara, svečano primanje i blagoslov zastave. Već prije podne veselo su nam zakucala srca, kada smo se na glas zvona sakupili u našoj župnoj crkvi, koja je toga dana dupkom puna naroda. I tako smo osvanuli kao vjerna četa Krista Kralja, kojemu smo zavjerili sa posebnom molitvom. Bili su sve sami ozbiljni mladići, koji vjerno vrše svoje križarske dužnosti. Najprije je bio blagoslov barjaka, kojemu je kumovao ugledni i vrijedni katolik, seljački muž Nikola Vlašić. Iza toga bilo je svečano primanje, koje je obavio naš vrijedni domaći župnik vlč. gospodin Adam Šimecki. Prije toga održao je krasnu propovijed, kako to samo on znade da govori. Mnogima su ocevima i majkama pa i samim članovima, bile orošene oči suzama, gledajući mladež, gdje se kune Bogu, Katoličkoj Crkvi i svojoj hrvatskoj domovini. Velečasni je u svom govoru naglasio, da se ne smijemo nikad stiditi križa što ga naš barjak nosi, nego da vojujemo pod tim svetim znakom do konačne pobjede, jer tko s križem vojuje uvijek pobjeđuje. Iza svečanog primanja bio je blagoslov znakova. Radost nam je bila osobita, kad smo redom dolazili pred oltar i primali na sebe znakove, jer smo se tad smatrali pravim članovima. U vrijeme primanja pjevali smo »Hoćemo Boga«. Poslije toga bila je zajednička, dirljiva sveta Pričest. Za taj uspjeh imamo se najviše zahvaliti, našemu mladom i agilnom vlč. gospodinu župniku A. Šimeckom.

Janko Relić, križar - tajnik.

Majurec (Križevci). Kod nas je osnovano vrlo korisno društvo Bratovština Kršćanskog Nauka (BKN). Na početku nas je bilo 110. Broj je porastao na 150 članova i svi rade na korist naroda i diku Crkve. Lani smo imali samo 3 Glasnika Srca Isusova, 1 sv. Josipa i 1 Gospe Lurdske, a sada držimo 20 Glasn. Srca Isusova, 3 sv. Josipa i 2 Katoličke Misije. Lani smo imali raspelo, a sada imamo toranj kod raspela i zvono od 150 kg. Bog nam poživio i našega duhovnoga vođu. Za lijepa vremena sastajemo se svake nedjelje kod raspela, a za ružna u prostranoj kući potpisanoga. Kod sastanka se moli, pjeva, čita i širi dobra štampa. Članovi su revni, složni i oduševljeni. Majurec broji samo 70 kuća, pa ipak namjeravamo u ova teška vremena graditi i crkvicu. A fali nam i jedan svećenik, jer je naš prečasni previše opterećen. — Vjera je ovdje kod naroda čvrsta i nepokolebiva pa to će i ostati.

Josip Tumpak.

Donji Mosti. Sv. Misije. Kod nas su održane sv. Misije od 5 do 12siječnja 1936, a održali su oci misionari iz Zagreba, o. N. Bljan i o. T. Jagrić.

Narod se odazvao... Crkve se svakim danom punila. Oci misionari su upravo neumorno propovijedali, želeći svakome uliti u srce ljubav prema božanskom Srcu Isusovu. Ispovijedali su od jutra pa do kasno uveče.

Vidio se očit uspjeh sv. Misija, jer se ispovjedio velik broj župljana, a vidio se lijepi broj takovih, koji su rijetko ili nikako pohađali crkvu. Za vrijeme misija osnovana su kod nas tri vjerska društva i to: »Vojska Srca Isusova« »Materinsko« i konačno naše »Djevojačko društvo Srca Isusova«.

ZAHVALNICE.

Oštrc: J. R. Milosti Srca Isusova. **Piljenice:** Lj. H. Povraćeno zdravlje od teške bolesti. **Podgajci:** T. A. Mnoge milosti osobito ozdravljenje od opasne upale uha. **Poljana:** M. K. Mnoge duševne i tjelesne milosti. **Poljana Vrb. P. V.** Obolih na upali pluća i porebrice, obećah devetnicu Srcu Isusovu i molitva mi bi uslišana. **Poljica:** N. N. Primljena dobročinstva. **Sarajevo:** M. K. Uslišanje u velikoj potrebi. **Sotin:** Đ. H. Srce Isusovo bilo u pomoći obitelji i marvi. **Split:** R. M. Kći mi dobila iza poroda ognjicu i ozbiljnu infekciju; u bolnici doznadosmo da joj nema spasa. Utekoh se Gospi Sinjskoj, da od Presvetog Srca izmoli da kćeri povrati život i zdravlje. I slijedeći je dan bilo bolje, za osam dana nestalo pogibelji. **Subotica:** T. S. Ozdravila teško bolesna kćerka. **Starigrad** (Hvar): M. P. Srce Isusovo pomoglo u teškoj bolesti. **Sušak-Trsat:** Š. F. Ozdravila teško bolesna kćerka. **Sveti Martin** (na Muri): P. M. Teško obolih na nosu. Ali Srce Isusovo pomoglo zagovorom Petra Barbarića. **Šafarsko:** P. J. Teške želučane boli me snašle, lijekovi ništa ne pomogoše. Svjetovali mi operaciju, ali tada bih morao prodati komad zemlje, a i onako smo velike sirote. Utekosmo se Božanskomu Liječniku i On je pomogao: sada se osjećam bolje. **Šoštanovac:** Č. R. Uslišana molitva. **Trebinje:** A. M. Dijete položilo ispit. **Vinkovci:** M. B. Srce Isusovo po zagovoru Petra Barbarića uslišalo molbu. **Valpovo:** M. V. Sinu krenula bolest na bolje zagovorom Petra Barbarića. **Vinkovci:** M. M. Srce Isusovo, sveci i ugodnici Božji pomogli, da smo riješeni velike nepravde nanesene nam ljudskom zlobom. **Zagorje:** R. J. Milosti. **Zagreb:** V. B. Uspjela operacija. — V. D. Pomoć u velikoj bijedi. — Š. G. Primljena velika milost. — B. A. Muž dobio posla i druge milosti. — J. M. (nast.): Pomoć kod teške operacije, ozdravljenje sestre i odličan napredak nećaka u gimnaziji. — G. Ozdravljenje. **Žabnica:** I. B. Srce Isusovo riješilo me reumatizma i u više navrata pomoglo obitelji u bolestima.

Amerika: B. Š. Kćerka ozdravila. **Australia:** P. H. Srce Isusovo pomoglo na dalekom putu u Australiju. **Banja Luka:** K. J. Srce Isusovo uvijek me uslišava. **Bednja:** L. L. Muž šlagiran izgubio govor, utekoh se devetnicom Srcu Isusovu i muž progovorio. **Bjelovar:** Z. D. U teškoj borbi utekoh se devetnicom Petru Barbariću i brzo dobih najpovoljnije premještenje. — Lj. K. Sin ozdravio od difterije. **Bregona:** G. B. Dobivena milost. **Brod:** A. F. Petar Barbarić isprosio pomoć. — A. B. Kćerka sretno rodila i sin položio ispite. — E. M. Milost. **Brod Drenovac:** L. K. Petar Barbarić pomogao u potrebama. **Čehovec:** K. A. Milost. **Čazma:** M. H. Pomoć u teškoj nenadanoj bolesti. **Chicago:** A. P. Zagovorom Petra Barbarića sretno uspjela operacija drage osobe. **Dolj:** N. N. Moli za milost. **Donji Miholjac:** L. B. Ozdravljenje dječice i druge milosti. **Gračenica:** N. N. Izmirenje roditeljskih neprilika. **Jaska:** A. P. Ozdravio od malarije i druge milosti. **Kalnik:** A. G. Nestalo grčeva i boli. **Karlovac:** A. R. U nevolji radi posla pomoglo Srce Isusovo. **Knin:** S. V. Mnoge udijeljene milosti i moli za druge. **Kostanjevac:** P. S. Mnoge milosti od Presv. Srca zagovorom Petra Barbarića. **Krapinske Toplice:** J. J. Ozdravila od teške bolesti. **Krilo-Jesenice:** M. N. Milosti. **Krivaj:** J. P. Primljena u babički tečaj. **Kupinec:** C. F. U teškim bolima glave pomoglo Srce Isusovo zagovorom Petra Barbarića. **Ladač** J. i N. B. Ozdravljenje teško bolesnog rođaka. **Ljubljana.** A. M. Srce Isusovo providencijelno pomoglo u velikoj duševnoj i tjelesnoj stisci. **Nova Gradiška:** M. P. Ozdravljenje muža od smrtne bolesti. **Novo Čiče:** M. L. Divna pomoć. **Omišalj:** K. F. Milosti. — K. K. Milosti. **Osijek:** E. R. Klevetom izgubih službu, ali mi Srce Isusovo povratilo. **Pančevo:** K. M. Vjerenik ozdravio. **Petrinja:** A. Z. Zahvala Srcu Isusovu. **Privlaka:** Lj. G. Pomoć u bolesti. **Rastovo:** V. B. Bio optužen i osuđen, ali me izbavilo Srce Isusovo. **San Francisco:** I. M. Srcu Isusovu i Petru Barbariću za milost. **Sisak:** K. I. Klevetom i zlobom nepriiatelja vjere i naroda upadoh u veliko zlo, ali me Srce Isusovo riješilo. **Sušak:** L. T. Milosti. Sv. Jana: N. R. Veliko dobročinstvo postigli devetnicom Kraljici Krunice. **Šemovci:** M. Š. Poboljšanja u teškoj bolesti. **Tovarnik:** M. M. Srcu Isusovu i Petru Barbariću za sretan porod i druge milosti. **Trema:** M. L. U dugim bolima glave i besanice pomoglo Srce Isusovo i Petar Barbarić. Sin oslobođen velike pogibelji. **Volanje:** J. K. Sretan porod i mnoge milosti. **Vareš:** R. M. Položio ispit i druge milosti. — P. S. Milosti.

Poštarina plaćena u gotovu

Glasnik Srca Isusova

RUJAN 1936
UPRAVA: ZAGREB 1/147

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 RUJAN 1936 BROJ 9

Školovani ljudi

Mjesečna nakana za rujan, blagoslovljena od sv. Oca.

Često sam razgovarao s nekim ljudima o potrebi i koristi vjere, a jedan bi mi češće ovako odvratio: »Kad si ti vidio advokata ili suca ili profesora u crkvi na Misi? Nijedan se od njih ne da tamo. Samo mi siromasi i bedaci idemo tamo, a učeni ljudi ne će. Kako to?«

Bilo je to u jednom gradiću, gdje doista ovaka »velika gospoda« rjeđe zalaze u crkvu. A taj moj prijatelj nije znao, da ima čitavih četa profesora, advokata, oficira i drugih školovanih ljudi, kojima je i te kolika čast ne samo pribivati vjerskim obredima, nego i aktivno sudjelovati kod njih. Tako si gdjekoji veliki gospodin u Americi, Njemačkoj i drugdje ne smatra ispod časti ministrirati svećeniku kod sv. Mise, tako De Valera, predsjednik Slobodne Irske svaki dan ministrira kod dvije svete Mise. U Holandiji najodličnija gospoda nose u procesiji nebo nad Presvetim. Poznato je, kako su u Francuskoj gotovo svi viši oficiri vrlo dobri katolici. Pobjednik u svjetskomu ratu Foš svaki je dan, pa i za najžešćih bitka, slušao svetu Misu i pričešćivao se. A znam za jednog časnika kod nas, koji je često išao na sv. Pričest, a neposredno prije toga otpasao bi sablju, ostavio je među klupama i tako kleknuo i primio Isusa. Znam drugi jedan slučaj. U školi nije bilo križa. Učitelj nabavi svojim novcem za svoj razred lijepo raspelo, pođe s dvojicom učenika u obližnju crkvu te je tu pobožno prisustvovao posveti raspela.

Nije dakle istina, da nema školovanih i učenih ljudi, koji bi se držali vjere i njezinih uputa. Nasuprot, najpametnije glave, najveći i najsposobniji duhovi osjećali su duboko u srcu potrebu vjere u Boga i života po njoj. Mogli bismo nabrojiti čitave čete glasovitih učenjaka i velikih ljudi, u kojima je bila i te kako duboka čežnja za Bogom, a vjera ponajsvetija stvar razuma i srca. Istina

je i to, da ima mnogo školovanih ljudi, osobito onih s p o v r š n o m naobrazbom, koji nemaju one žive i djelotvorne vjere. No i to ima svojih razloga. Takovi ljudi, kad nauče nešto, misle odmah, da su popili svu mudrost svijeta, da im ne treba Boga, da mogu i bez njega sve protumačiti. Takav čovjek nauči na pr. to, da Bog ne lijeva kišu iz oblaka kao iz bačve, nego da su se u visini skupile vodene pare, tamo se uslijed studeni zgusnule i tako padaju dolje. Sad on odmah misli, da je otkrivena tajna svijeta, da ne daje Bog kiše, nego ona pada sama iz oblaka, koji nije ništa drugo nego vodena para. Pa to je istina, ali on ne pita dalje, odakle sva voda uopće, tko je nju stvorio, tko joj je dao takove zakone, da ide sve u redu i da kiša padne u svoje vrijeme i na svojem mjestu. To su doista plitki i umišljeni ljudi.

Drugi se opet dadu tako na proučavanje jedne stvari, da sasvim zaborave na sve drugo, ni za što drugo ne će da znaju osim za ono, čime se oni bave. Tako na pr. liječnik, koji neprestano reže i para čovječje tijelo, on će možda reći, da nije još nabasao svojim nožem na dušu, dakle je ni nema. To nije pravo, to je sasvim jednostavno. Duša doduše nije došla nikad pod njegov nož, ali to ne znači, da nje ni nema. On njoj ne može nožem ništa, niti je naći ne može nožem. Ta on ne može ni ljudske pameti nigdje naći pa da i na mrvice isjeca čovjeka. Zašto takav gospodin ne pomisli malo, odakle tijelu život i snaga, pamet i plemeniti osjećaji u srcu? To su jednostrani ljudi, koji vide samo ono, čime se oni bave i zato misle, da ništa drugo ni ne postoji. Zatim ovaki ljudi, koji se bave knjigom i ne žive sasvim prirodnim načinom života, lakše se pokvare i prezru dobre nagone, koji treba da ih ravnaju. Ako ti ljudi sada ne žive dobro i pošteno, oni lakše nego neuki izbace iz pameti ono, što ih priječi u slobodi zbog življenja, odbace opomene i grižnju savjesti, te tvrde, da to uopće sve skupa nema smisla, ni Bog, ni život iza smrti — i to zato, jer im se n e s v i đ a, hoće tako da umire crva svoje savjesti.

A onda ti ljudi čitaju i čuju svašta, a nemaju toliko razumske snage, da prosude, što je istina, a što nije, nego prihvaćaju slijepo pod utjecajem drugih sve, što stoji napisano. To nikako nije na čast razumnom čovjeku, ali mnogi upravo radi toga gube ovu živu i duboku vjeru. Oni zaista pravi učenjaci bili su zato uvijek ljudi najdublje vjere.

Vrlo važan razlog nevjere kod plitkih školovanih ljudi jest strah i obzir ljudski. Već to samo pokazuje, da nijesu pravi učenjaci i da nijesu čelik-značajevi. Oni uvijek samo gledaju što će drugi reći, hoće li im se tko narugati ako se drže vjere, da ne bi službe izgubili itd.

Bilo je doduše poštenih i pametnih učenjaka, koji su uz dobru volju imali poteškoće u vjeri i napasti proti vjerskim istinama, ali takovih nije mnogo i kažu, da su te poteškoće i ta tama trajale tek kraće vrijeme. Svakako stoji ovo: ima jako mnogo učenih i velikih ljudi, koji su vrlo dobri kršćani, a treba uzeti na znanje i

POUZDAJMO SE, SRCE ISUSOVO SE BRINE ZA SVIJET.

onu mudru riječ jednog učenjaka: temeljita izobrazba i znanost vodi do Boga, a površna i polovična udaljuje od njeg.

Treba to sve znati, te se ne dati zavesti od nekoliko površnih nadrimudraca, da poput njih ne držimo do vjere, nego treba biti čvrst u vjeri, pa neka svijet misli što hoće, ali treba se i moliti, da bude doista mnogo učenih ljudi, koji su ujedno i dobri kršćani, jer njihov ugled i primjer mnogo utječe na druge i može potaći ako su dobri na dobro, a ako su zli na zlo. **Bd.**

Koja je vjera starija?

Jednoć me jedan pravoslavni težak upitao, koja je vjera starija, da li naša katolička ili njihova pravoslavna, a ja sam mu rekao, da je vjera ili Crkva kao jedna obitelj, u kojoj je otac glava, a sinovi članovi, koji treba da slušaju oca. No često se dogodi, da koji sin ne će da sluša oca nego se odijeli od oca i pođe da živi za sebe. Tako je i vjera Isusova bila u početku samo jedna, katolička, koja je imala nevidljivoga glavara ili oca Isusa Krista, a vidljivoga glavara Svetoga Oca Papu u Rimu. Svi su kršćani slušali Papu kao nasljednika sv. Petra, komu je Krist predao upravu cijele Crkve. Nije onda bilo ni pravoslavnih, ni luterana, ni kalvina ni drugih, koji hoće danas da su prava Kristova Crkva. Tako je bilo kroz 900 godina.

Onda se odijelio prvi sin od svoga oca rimskoga Pape i Majke svoje svete rimo-katoličke Crkve, a bilo je to ovako. U Carigradu, koji je danas pod turskom vlašću, stolovali su grčki carevi, koji su se često miješali u crkvene poslove i htjeli da se njima pokoravaju i u vjerskim stvarima i Papa i biskupi. No rimski su Pape uvijek znali, da se odupru njihovoj sili i sačuvaju čistu Kristovu nauku. Zato su ti grčki carevi počeli uzdizati carigradskoga biskupa, da bude prvi do Pape, a možda i kao sam Papa. Prije 1000 godina bio je u Carigradu mjesto cara, koji je bio premlad, namjesnik Bardas, i taj je živio bludno i besramno. Kad mu je carigradski biskup pobožni Ignacije radi nevaljala života uskratio sv. Pričest, kako i danas biva svakomu, koji ne će da se popravi, baci Bardas Ignacija u tamnicu i postavi za carigradskog biskupa svoga činovnika učenog ali oholog Focija. Vidimo, da je i taj pokvareni Bardas slušao Papu, jer je tražio od Pape, da potvrdi toga novoga biskupa, Focija, no Papa ispita cijeli događaj i naloži, da Ignacije ima ostati biskupom carigradskim. Carskom je namjesniku bilo to krivo i naloži, da nitko više u njegovom grčkom carstvu nema slušati Papu nego njegovog biskupa Focija. Tko nije htio, da se tomu milom pokori, morao je silom, i tada je nastala ili da bolje kažem, odijelila se od nas vjera, koja se zove g r č k a, jer su ju počeli grčki carevi, a i s t o č n a, jer je nastala na istoku, a Rim je na zapadu. S a m i s e z o v u i p r a v o s l a v n i.

Iz ovog se vidi, da su tu vjeru počeli grčki carevi, da je ona djelo ljudske oholosti i carske pokvarenosti. Poslije su uz tu vjeru pristali nešto milom a nešto silom i Bugari, Rusi, Rumunji i najposlije i Srbi, čiji je još prvi kralj Stevan Nemanja bio kršten u katoličkoj crkvi i od Pape kao katolik primio kraljevsku krunu.

Sada je mislim svakomu jasno, koja je vjera starija, dali ona, koja je ostala uz Sv. Oca Papu i majku Crkvu ili ona, koja nije htjela da sluša Papu nego cara. I kao da je sam Bog htio da pokaže, da mu to djelo nije milo. Došli Turci, uništili silno nekoć grčko carstvo i osvojili gotovo sve zemlje, gdje se dogodio taj nemili raskol, a krasna nekoć crkva sv. Sofije u Carigradu i danas je još turska džamija. Mnogo je zala donio taj raskol i otpad od prave Crkve Isusove, a najveće je zlo u tomu, što u toj istočnoj ili pravoslavnoj crkvi oko 150 milijuna ljudi kraj svega nauka Kristova, koji je nama i njima zajednički, ni danas nemaju pravoga i živoga života vjerskoga, koji bi imali, da su ostali uz Papu.

Odijelilo se par naroda od rimske Crkve, no ostade većina, i ta većina ponese pravu vjeru i u druge krajeve svijeta, osobito u novootkrivene Amerike. No ni davao nije mirovao, nego je nakon 500 godina opet pobunio ljudsku oholost i pokvarenost, ito ovaj put još i gore. Našao se u Njemačkoj redovnik po imenu Martin Luter, a u Švicarskoj svećenik Kalvin, i oni počeše govoriti nesamo proti Papi nego i proti svima skoro sv. sakramentima, proti Majci Božjoj i svecima. Knezovima i vladarima njemačkim obećaše crkvena dobra i vlast u Crkvi i ovi stadoše za volju časti i imanja da tjeraju njemački narod iz katoličke Crkve u luteransku i kalvinsku. Mnogo su krvi prolili, dok su veliki dio njemačkih zemalja otrgli od katoličke Crkve. I dok su pravoslavni zadržali i svete sakramente i Majku Božju i svece i sv. slike, ovi kalvini i luterani zabaciše to sve, samo zadržaše Sv. Pismo, a i to Sv. Pismo, jer nisu imali Papu za oca, počeše tumačiti kojekako, svaki po svomu i tako se do danas razdijeliše u stotinu raznih vjerica ili kako se učeno kaže — sekta. Tako je ostavio drugi sin svoga oca i majku, nastadoše luterani ili kako se oni vole sami zvati protestanti. Od Lutera i Kalvina počeše učiti krive nauke i ne ću pretjerati ako kažem, da je luterstvo krivo, što je danas svijet pun komunizma, socijalizma i drugoga bezvjerja.

Što je učinio Luter u Njemačkoj, to je proveo u Engleskoj nesretni kralj Henrik VIII. Osam se puta ženio i osam žena protjerao ili ubio, a kad Papa nije htio ta njegova zla djela da potvrdi, zabrani svima u svom kraljevstvu slušati Papu, poprimi krive nauke luteranske i groznim nasiljem i krvlju on i njegovi nasljednici natjeraju većinu Engleza u vjeru anglikansku, koja je slična luteranskoj.

Tko je ovo dobro čitao, mogao je vidjeti, da su u svim ovim nesrećama glavnu riječ vodili pokvareni carevi i kraljevi, koji su narod silom radi svoje koristi ili pokvarenosti odvraćali od m a t i c e C r k v e, s v e t e - r i m o - k a t o l i č k e v j e r e. Narod se dugo borio i opirao, ali je napokon sili podlegao.

Bilo je pokušaja, da se i nas Hrvate odvede od sv. rimokatoličke vjere, no stari su Hrvati sve te pokušaje junački suzbili. Ponosni stoga moramo biti, da smo mi bili kao bedem, preko kojega nije prešao otpad od stare naše matice vjere. Ocevi i majke svi zarana učite svoju djecu, da smo mi Hrvati rimo-katolici. Vazda ima pokušaja, da nas se od te prave vjere i starog temelja odvuče. Zato budimo oprezni. Nikomu i ničemu za volju ne ostavimo onu vjeru, koja nije djelo ljudsko ni carsko, nego Božje. Ne mrzimo nikoga, ne rugajmo se ničijoj vjeri, ali i ne primajmo i ne vršimo običaje drugih vjera. Čuvajte se ženidbe s nekatolicima, pogotovo ne idite u tuđu crkvu na vjenčanje. Katolik, koji se vjenča u drugoj crkvi, čini veliki grijeh i izlaže svoju vjeru velikoj pogibli. Ne prisustvujte obredima drugih vjera, ne kumujte u drugim crkvama. Ne dopustite ni svojoj djeci, da slave svetinje drugih vjera, pa makar ih kogod na to i silio. Neka naša katolička djeca, a i vi svi svuda pozdravljaju s našim lijepim katoličkim pozdravom: h v a l j e n I s u s i M a r i j a, a ne kako ih danas gdjegod prisiljavaju. Budimo katolici žive vjere, svoju vjeru svuda ispovijedajmo i po njoj živimo. Budimo svijetlo svijetu i sol zemlji, da vide ljudi, gdje je prava Kristova vjera i stara matica. Na hiljade pobožnih i učenih duša uviđaju, da je jedino u katoličkoj rimskoj Crkvi ona prava obitelj Kristova i svake ih se godine na hiljade vraća u katoličku Crkvu. Molimo se Kristu, Pastiru naših duša, da to čim prije svi progledaju i da se sva braća naša opet vrate u onu kuću ili ovčinjak, iz kojega su silom ili zlobom nekoć istjerani, da opet bude jedno stado i jedan pastir — Krist Gospodin na nebu i namjesnik Njegov na zemlja sv. Otac Papa.

Žalosna Gospa (15. rujna).

Franjo Pipinić, požeški župnik.

„Moj Isuse — milosrđe“

Malo je molitvica i uzdaha, što bi ih toliko puta slušali i toliko puta izgovarali kao taj. Sv. Crkva daje nam 300 dana oprosta, kadgod ga izmolimo. Tko ga je prvi puta izrekao . . . , čije usnice su ga prvi puta šaptale? Kažu, da je sv. Leonardo Portomauricijski posebno zavolio taj uzdah i vrlo često ga upotrebljavao kod umirućih, koji ne mogu vršiti dugih molitava. No s takovim uzdasima, koje često ponavljamo, lako biva kao s riječima, što ih govorimo iz običaja: izgovaramo ih, ali kod toga ništa ne mislimo. Zato je dobro, da ih od vremena do vremena opet promislimo i tako rekav iskusimo njihovu srž i značenje.

Presv. Srce Isusovo — utjeha obitelji.

1. U tom uzdahu »moj Isuse, milosrđe« nalazi se prije svega i s p o v i j e d n a š e v j e r e u B o ž j e m i l o s r đ e, u milosrđe Srca Isusova. To je uvjerenje, da Isus ima samilost s grješnikom, da mu hoće pomoći iz nesreće grijeha, da je pripravan oprostiti mu grijehe. Isus je doista milosrdan. Milostiv je k a o B o g. Tâ milosrđe je stvojstvo Božje. Gotovo ni o jednom svojstvu Božjem ne govori sv. Pismo tako često i tako lijepo kao o Božjem milosrđu. »Tako živ bio ja, ne ću smrti grješnika nego da se vrati sa svog puta i živi« (Ez. 33, 11). »Milostiv i milosrdan je Gospodin, strpljiv i vrlo milosrdan« (Ps. 102, 8).

A k a o č o v j e k? On je utjelovljeno milosrđe Božje. Sve njegove misli, riječi i djela, kako nam ih prikazuje evanđelje, svjedoče nam to. Nikad nije odbio skrušena grješnika. Išao je za njim kao što ide dobri pastir za izgubljenom ovčicom. Kad je nađe, uzme je na rame, nosi kući i od veselja priredi gozbu. Iz milosrđa je dao svoj život za grješnike. Blago svog milosrđa, što ga je zaslužio svojom smrću na križu, izručio je sv. Crkvi, da nam ga ona dijeli po sv. sakramentima do konca svijeta.

2. Taj lijepi uzdah nije samo ispovijed naše vjere u Božje milosrđe, nego također i s p o v i j e d n a š e g u f a n j a. Vjera nam nudi neoboriv temelj, s ufanjem zidamo na njemu. Sve naše ufanje je u Isusu — Otkupitelju. A Otkupljenje je najljepše djelo Božjeg milosrđa. Bez njega nema za nas grješnike spasenja. »Dječice moja, to vam pišem, da ne griješite. A ako tko sagriješi,

imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, Pravednoga. On je žrtva za naše grijehe; ali nesamo za naše, nego za grijehe čitava svijeta.« (1. Iv. 2, 1 - 2). Kako je lijepo izraženo to ufanje u riječima »moj Isuse«. Doista je naš, naše vlasništvo, naš brat, naša zadovoljština. Ništa nas ne smije plašiti, ni pogled na našu prošlost ni pogled u budućnost . . . , tà Isus je naš i taj Isus je milostiv.

3. Taj uzdah je ujedno lijepa molitva, kojom si možemo izmoliti Božje milosrđe. Kratka je doduše ta molitva, no kod molitve se ne radi o mnogo riječi. Treba ponizno srce, iz kojega dolaze riječi, i ufanje, s kojim ih izgovaramo. Potrebna nam je ta molitva, jer Božje milosrđe je milost, koju si moramo izmoliti. Bogu se dopada ta molitva, kojoj je Bog obećao uslišanje, ako dođe iz raskajanog srca. Ako ga molimo druga dobra, ne znamo, da li su mu naše prošnje mile; kod te molbe smo za to sigurni. To je krik ovčice, što je pala u ponor, iz kojeg se ne može izbaviti. Možemo li zamisliti, da joj dobri Pastir ne bi došao u pomoć, kad začuje njen zov?

4. Još nešto je u tom uzdahu, što mu daje posebno značenje za kršćanski život: on je kratak i lijep izraz savršenog pokajanja. Vapijući za Božjim milosrđem priznajemo da smo grješnici, izrazujemo volju, da bi se rado oslobodili grijeha i dobili Božje oproštenje. Priznajemo i svoju slaboću i nemoć. Zato zazivamo u pomoć Božje milosrđe, koje nam jedino može pomoći. I kad iskreno molimo milosrđe, zar ne pokazujemo time ujedno volju, da se želimo odreći grijeha i učiniti, što Bog od nas zahtijeva, da budemo vrijedni smilovanja? A s time su ispunjeni svi uvjeti savršenog pokajanja. A kako da bude naše kajanje savršeno, iz ljubavi? Lako! Izraženo je u riječima »moj Isuse milosrđe«. Ti, koji me tako ljubiš, da te smijem zvati svojim, koji si postao moj svojom smrću na križu i kojeg sam ja tako nezahvalno vrijeđao . . . , imaj smilovanja sa mnom i oprosti mi!

Zar ne, kako je bogat taj uzdah i što ti sve nudi, ako ga izgovoriš promišljeno i pobožno! Zato ga imaj uvijek u srcu i često na usnicama. Napose ako padneš u grijeh, ako si u kakvoj pogibli, zatim kod sv. ispovijedi i navečer prije nego legneš na počinak. Preporuči ga umirućima, osobito kad su u smrtnoj pogibli, a svećenika nema u blizini. A izgovaraj ga pobožno, kao molitvu, promišljeno, s kajanjem. Tko ga često bude molio u tom duhu u životu, tome će doći na usta od srca i na samrti. Koliko je duša, koje bi se inače možda izgubile, našlo u njem ključ k rajskim vratima!

Franjo Ks. Tomc D. I.

Za naše gospodare i seljake od velike je važnosti gospodarska pouka, koja se nalazi u novomu Kalendaru Srca Isusova i Marijina. Tu je obrađeno, što treba svaki mjesec raditi na njivi, u staji, vinogradu, voćnjaku, vrtu, pčelinjaku, dvoru i t. d. — Tko se bude po ovim prekrasnim uputama ravnao, jako će unaprijediti svoje gospodarstvo. Već radi toga dobio je naš kalendar neprolaznu vrijednost.

E onda ću ja u starokatolike . . .

Tako mudruju neki, koji bi htjeli, da u vjerskim stvarima bude, štono riječ, »vuk sit i koza čitava«. Nekomu se prohtije poništiti dosadašnji valjani brak i sklopiti drugi. Dobije odgovor, što je Krist zabranio ne može ni Kristova Crkva dozvoliti. »E onda ću ja u starokatolike!« — Župnik opomene kojega, da vrši svoje vjerske dužnosti, da ne živi divlje i bezbožno, a taj župljanin odbrusi prezirno: »Kad ćeš tako, e onda ću ja u starokatolike!« — Kakvu nedostojnu svećeniku dodijalo svaki dan moliti časoslov, u katoličkoj Crkvi ne dobije oproštaja od te dužnosti i zaključak glasi: »E onda ću ja u starokatolike!« Ili mu se jadniku ne će živjeti čistim, Kristovim životom, odmah se dosjeti, da čak i za to ima jedna zgodna vjera i rekne: »E onda ću ja u starokatolike!«

Svi ovi, da utišaju crva, koji ih grize, kažu, da ne kane nipošto otpasti od vjere, nego samo ne će da se podvrgnu nekim vjerskim dužnostima, ne će da priznadu Sv. Oca Papu, ne će naše Prečiste Djevice Marije za Majku, ne će naše ispovijedi, ne će ovo, ne će ono. I čujte, kako oni dalje »filozofiraju«.

Pa što zato? Rimokatolik — starokatolik, zar nije to svejedno? — mudruju oni i ušutkavaju crva savjesti. I jedni i drugi vjeruju u Boga, imaju svećenike, imaju Misu, jednake obrede... Pače, ako ćemo vjerovati tvrdnjama tih starokatolika, njihova vjera imala bi biti bolja od rimokatoličke. Jer rimokatolici su tobože uveli kojekakve novotarije, koje stari kršćani nisu poznavali. »Sve do u šesto stoljeće svaki se je biskup nazivao pa-

Takovo je srce grješnika i otpadnika od svete Crkve.

pom«, stoji na primjer na 6. strani starokatoličke knjižnice »Narodna Crkva i katolicizam«, a tek malo pomalo da je uspjelo rimskom biskupu, da taj naziv za sebe prisvoji, da zavlada svim katolicima te da bude proglašen i nepogrešivim. »Crkva, koju je osnovao Krist, bila je po svoj biti narodna«, veli se u istoj knjižici na strani 4. — Izraz »katolički« značio je isprva »ono, što je svima zajedničko, a nipošto da Kristova Crkva ima biti općenita«, tako to razlaže str. 5. iste knjižice.

Da vidimo dakle, što je na stvari, jer radi samih riječi zaista ne mislimo zametati kavge. Ne radi se o nazivima, nego što uistinu jest ili nije. Tako se oni nazivaju starokatolicima, a mi ćemo dokazati, da niti su stari niti su katolici. Da su riječi papa, biskup i mnoge druge tijekom vremena upotrebljavane u raznim značenjima, to znaju već odavna rimokatolički pisci i učenjaci (bogoslovci), a nije otkriće jugoslavenskih starokatolika. Znamo i to, da je d o g m a o prvenstvu papinu i njegovoj nepogrešivosti p r o g l a š e n a na Vatikanskom saboru. Ali n a u k u o nepogrešivosti papinoj priznavali su i sveti crkveni Oci i sabori i vjernici od najstarijih, prvih vremena Crkve, jer je tako Isus Krist odredio, predavši Papi ključeve i vlast i nepogrješivost. Osim naziva »papa« nalaze se odavna kao i sada i drugi nazivi, kao: biskup nad biskupima, vrhovni biskup, otac kršćanstva, otac otaca, glava nad svim glavama u Crkvi. Rimski biskupi su rješavali vjerska pitanja, rasprave i sporove i za druge pokrajine u svijetu, njemu su se od početka utjecali biskupi i vjernici sa sve zemlje. I kad je on rekao, vjernici su ga poslušali. »Rim je progovorio, stvar je dakle riješena« — poznata je izreka sv. Augustina; a sveti Ambrozije piše: »Gdje je Petar (Papa), ondje je Crkva« i da se pravi biskup po tomu poznaje, ako je u zajednici s rimskom Crkvom.

Znamo mi, a i svatko tko je proučio povijest mora znati, da su Pape bili glavni, koji su sazivali crkvene sabore i njihove zaključke potpisivali — i samo takovi sabori smatraju se oduvijek valjanim i općim crkvenim saborima.

A što ono bijaše sa svetim Ćirilom i Metodijem? Nisu li oni od rimskoga Pape dobili dozvolu za propovijedanje i za slavensko bogoslužje? Nisu li oni i dušom i tijelom bili odani Papi, koji ih je uzeo u obranu i zaštitu od nepravednih tužitelja? Zar su oni naučavali neku novu, posebnu, narodnu, slavensku vjeru, a ne onu, koju su i prije katolici ispovijedali i koju i mi rimokatolici dandanas ispovijedamo?

A što ono reče opći nicejsko-carigradski sabor o znakovima (biljegama) prave Crkve Kristove? »Vjerujem u jednu — svetu katoličku — apostolsku Crkvu.« Taj sabor priznaju, kako barem tvrde, i starokatolici. Da ove četiri biljege pripadaju rimokatoličkoj Crkvi, znade već svako dobro poučeno dače, a mi dakako ne možemo ovdje o tom opširno razlagati. Ali kad starokatolici priznaju nicejsko-carigradski sabor i vjeroispovijest, koja je pro-

glašena na saboru onda bi i po njihovom mišljenju i njihova crkva imala biti jedna — sveta — katolička — apostolska. Je li zbilja tako?

Je li »starokatolička crkva« jedna, iliti jedinstvena u vjeri i ujedinjena u upravi? Ne bih rekao. Što se tiče vjere, može se dobiti dojam, da im samima nije jasno, što vjeruju a što ne vjeruju. Jednom vele, da imaju istu vjeru kao i rimokatolici, a drugi put opet, da vjeruju isto što i pravoslavni, ili pak isto što njemački i holandski starokatolici. U pogledu crkvene uprave starokatoličke crkve su samostalne ili kako drukčije kažu: narodne crkve, a ipak je na primjer »hrvatska starokatolička crkva« više puta priznala i branila svoju ovisnost o holandskoj starokatoličkoj crkvi. I razni prvaci i podanici »naših« starokatolika gadno se između sebe posvadili i pocijepali; pa jedni drugima predbacuju, da ih holandska starokatolička crkva ne priznaje. Glođu se, da se mora čovjek smijati. Tu se ne zna pravo ni tko pije ni tko plaća; o vjerskom jedinstvu svakako ne može biti ni govora! Jedna grupa ne će da prizna Kalođeru za biskupa, on ih zato »izopćuje«. Oni za uzvrat »izopćuju« njega i postavljaju Donkovića za biskupa; treća se grupa smije i jednomu i drugomu. Eto što biva, kad se otpadne od prave vjere.

Je li »starokatolička crkva« sveta? To znači: je li njezina svrha sveta? je li nauka bez prigovora? ima li svetaca i mučenika? ima li kakvih znakova svetosti? imali u toj crkvi crkvenih redova, zavoda i ustanova, koje djeluju na slavu Božju i na korist čovječanstva? ima li nesebičnih i požrtvovnih misionara? resi li osnovatelje te crkve velika krepost i svetost? itd...

Takovo je srce pravednika. On je hram presvetoga Trojstva.

Na sve ovo nije potrebno ni odgovarati, jer mogla bi istina nekomu biti previše neugodna i mogla bi možda uvrijediti...

A katolička? Neka grčki rječnik, kojim se starokatolici služe, ovu riječ tumači, kako mu drago, sigurno je ipak toliko, da je Krist osnovao svoju Crkvu, osnovao za sve ljude i sva vremena, a nesamo za pojedine narode. Prema proroštvima Staroga Zavjeta Kraljevstvo Kristovo, t. j. njegova Crkva ima biti kraljevstvo svih vjekova, njemu će svi narodi biti pokorni. Krist Gospodin rekao je apostolima: »Idite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svakomu stvorenju.« A da li starokatolički svećenici ostavljaju svoje žene i idu u azijske, afričke, američke i australske pustinje i prašume, da u gladi i žeđi naviještaju evanđelje? Međutim bilo što bilo, rimokatolička Crkva broji danas 400 milijuna vjernika, a starokatolička kraj sve svoje starosti može da se ponosi u Holandiji i drugdje ukupno sa tek 100 hiljada pristaša na cijelom svijetu, a i ti su pocijepani. I dok u ovoj državi ima oko šest milijuna katolika, o starokatolicima — ao jada iznenada! — obični popisi pučanstva jedva i govore. S teškom mukom dođe čovjek do neke knjižice, u kojoj stoji: starokatolika 7.273!

Nije ni stara, a kamo li apostolska, jer mi dobro znamo, kad je nastala i tko ju je osnovao. Osnovao ju je prije **66 godina** otpali njemački profesor Döllinger, a u Hrvatskoj tek prije **petnaestak** godina osnovaše je nezadovoljni svećenici Kalođera, Donković, Zagorac i drugi, koji su prije bili katolički svećenici, a iza rata promijeniše vjeru. Najprije su se nazvali: »žuti pokret«. A kasnije postadoše starokatolici. Beogradska ih vlada potvrdila i uzakonila. A poznati su i razni ugovori, koje imadu sa srpskom pravoslavnom crkvom.

Doduše nije u našoj vlasti, da taj izraz »starokatolička crkva« promijenimo, ali držimo, da je taj izraz i naziv ponešto ipak opravdan, naime: »stara« znači ovdje isto što: zastarjela, izišla iz mode, jer zaista Hrvatski Narod dobro zna i vidi od koga su ti starokatolici, što su i što hoće.

I napokon ta starokatolička crkva **nije nipošto hrvatska narodna crkva.**

Hrvati su prije 1300 godina primili sveto krštenje od rimokatoličkih vjerovjesnika; Hrvati su dosljedno kroz stoljeća i stoljeća bili odani sinovi sv. Oca Pape; Hrvati su u danima kušnje i nevolje radije krv lijevali za vjeru nego da se odmetnu od svete vjere rimokatoličke; Hrvati su i pred petnaestak godina, kad se pojavio taj t. zv. starokatolički pokret, ostali rimokatolici, a tek mala, sićušna skupina, željna sloboština i lagodnijeg života, odmetnula se u starokatolike. Ali to su kao suhe grane, koje kada otpadnu, stablo izgleda ljepše i bujnije. Svi hrvatski velikani, kraljevi, junaci, učenjaci bili su rimokatolici; sva kultura i civilizacija hrvatska jest od rimokatoličke vjere; sva duša Hrvatskoga

Naroda prožeta je rimokatoličkom vjerom. I danas je za nekoliko milijuna Hrvata jedina narodna vjera i Crkva ona ista Kristova i rimokatolička. To dobro vide i naši narodni prvaci, pa su preko glavnog hrvatskog glasila — Hrvatskog Dnevnika — dne 16. srpnja najenergičnije osudili starokatolike.

E onda . . . Onda se, dragi moj prijatelju, ne daj zavesti zvučnim ali šupljim riječima tih nazovi-katolika. Drži se čvrsto i nepokolebivo sv. Crkve, kojoj su pripadali naši djedovi i pradjedovi, naši junaci i velikani. Jedina prava vjera je Kristova rimokatolička; ona je — hvala Bogu — vjera i Hrvatskog Naroda. A budući da starokatolička crkva nije ni jedinstvena, ni sveta, ni katolička, ni apostolska ni stara, ni hrvatska, jasno je, da će svaki čestit katolik odbiti one, koji zalaze k njemu kao vuci u janjećoj koži; zabacit će i svaku pomisao o prelazu na tu novotariju i reći: »E onda ja ne ću u starokatolike!«

Hrvatski Borac.

Svećenik

Po kaljavoj cesti uznojena čela
Gazi starac krotki presretnoga lica;
Za Gospoda duša izgara mu cijela
I molitve zbori kao pjesme ptica.

Drhtave mu ruke nose melem blagi,
Nose Krista živog u prilici hljeba
Jednom siromahu što leži u vlagi
Kolibice bijedne predan volji neba.

Daleko je jošte ... ali starac kroči ...
Od teškoga hoda sustale mu noge,
Ali on sve ide, on će ipak doći:
I spram jedne duše šta su boli mnoge?

Krist mu daje snage, On mu polet diže,
Zato Božji sluga stupa sve to brže
I umoran kada k bolesniku stiže,
U usta mu smrtna živog Boga vrže.

Bijedniku najednom lice se zablista,
Na usnama smiješak samrtni se javi,
Hvaleći Svevišnjega duša mu se čista
Rasta s tijelom, sinu u božanskoj slavi.

Zvonimir Crnković.

Što treba da Hrvatski Narod sudi o boljševizmu napisao je hrvatski borac dr Ivan Pernar u novomu Kalendaru Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu.

Pjesničke litanije Srca Isusova

1. *Presveto, Božansko, Svemoguće Srce:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
2. *Srce Isusovo, Sunce u tami svijeta:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
3. *Srce Isusovo, Ružo sa bregova vječnih:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
4. *Srce Isusovo, Kraljevsko, Premilostivo Srce:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
5. *Srce Isusovo, svakom mukom izmučeno:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
6. *Srce Isusovo, komu se veliki klanjaju:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
7. *Srce Isusovo, Spase grešnicima:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
8. *Srce Isusovo, čudotvorno vrelo bolesnim dušama:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
9. *Srce Isusovo, utočište progonjenima:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
10. *Srce Isusovo, radosti žalosnima:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
11. *Srce Isusovo, koje narode ujedinjuje:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
12. *Srce Isusovo, koje ljude k Bogu obraća:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
13. *Srce Isusovo, koje ljudsku oholost obara:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
14. *Srce Isusovo, koje ponizna srca u sebe prima:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
15. *Srce Isusovo, čežnjo svih stvorenja:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
16. *Srce Isusovo, plamene Serafina:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
17. *Srce Isusovo, slavo Nebesa:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
18. *Srce Isusovo, blaženstvo blaženih duhova:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
19. *Srce Isusovo, Sveto, Sveto, Sveto Srce:*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena!
20. *Srce Isusovo, budi ljubljeno u vijeke! Amen.*
Ljubavi Vječna, budi ljubljena u vijeke! Amen.

Iv. Ev. Šarić,
nadbiskup vrhbosanski.

Izišao vam je Kalendar

Dakle izišao je i rasprodaje se Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu. Svaki naš čitatelj će ga sigurno nabaviti, jer je krasniji nego li je ikada bio. Slike su upravo divne. Članci i pjesme udešeni su za potrebe hrvatskoga naroda. Tako lijepog, poučnog, zanimljivog i zabavnog štiva nije još bilo, kao što je u novom kalendaru. Kalendar Srca Isusova i Marijina ne govori samo o bijedama, siromaštvu, jadu i nevolji, jer o tomu svatko zna govoriti. On upućuje, savjetuje, oplemenjuje, na dobro potiče. Suradnici su nadbiskupi i biskupi (nadbiskup Šarić, nadbiskup Stepinac, biskup Srebrnić), hrvatski narodni prvaci (dr. Ivan Pernar . . .); zatim mnogi župnici, svjetovnjaci, Isusovci i seljaci. Suradnici su iz svih krajeva naše domovine.

Mi smo ispunili svoje obećanje, kad smo rekli, da će biti ljepši nego ikada dosada. Uložili smo ogroman trud i trošak, a to sve samo zato, da koristimo našemu dragomu narodu, koji najviše voli ovaj kalendar. Jer ga narod najviše voli, zato je i postao najrašireniji. A voli ga zato, jer mu pokazuje pravi put.

Svaki čitatelj Glasnika treba da nabavi i Kalendar Srca Isusova i Marijina. Isplati se skucati deset dinara za tako krasan kalendar, koji ima zaista trajnu vrijednost.

Braćo i sestre! Kalendar je pisan za vas, on je vaš. Zato žrtvujte se i nabavite ga, preporučite ga i drugima, širite ga.

Naručuje se kod: UPRAVE GLASNIKA S. I. ZAGREB I. pp. 147.

Sedma zapovijed Božja

Bog je predao ljudima zemlju i sve što je na njoj. Zemlja je dobro, ali ne zajedničko, jer to ne bi bilo moguće provesti. I prvi su kršćani imali neku zajednicu dobara. Oni su taj način života izabrali u svojoj revnosti i drage volje. No nije se to moglo dugo održati. Umnožio se broj vjernika, a oslabila prvotna vjera i krepost.

Ima ljudi, koji silom hoće da bude sve zajedničko. To su komunisti. Kušali su to načelo i u djelo provesti. No nisu nigdje uspjeli. Osobito zato, jer su sve poduzeli bez Boga i proti Božjem zakonu. Gdje se ipak silom to uvelo, nastao je nesnosan život (boljševički pakao). Drugi opet hoće da država mora biti vlasnik svega (socijalizam). Svaki bi trebao samo za državu raditi i od nje dobivati što mu treba. Ni to se nije dalo provesti. Nestalo bi slobode, napretka, došlo bi nezadovoljstvo, zavist, mržnja, varanje, krađa i laž. Svaki će najbolje raditi, ako zna, da će plod biti njegovo vlasništvo, a ne će drugi nevrijedni uživati njegov trud.

Već sama zapovijed: ne ukradi! predpostavlja vlasništvo: da svaki ima pravo stjecati i posjedovati dobra te njima raspolagati po miloj volji, a drugi da ima dužnost poštivati to pravo i ne ogriješiti se o nj. To je Božji i naravski zakon.

Sedmo: ne ukradi! Nažalost mnogo se griješi proti sedmoj zapovijedi i lako se prelazi preko nje. Lakomost, lijenost i srditost (osveta) mnoge je zavela te se ogriješiše o sedmu zapovijed. Griješe i pojedinci, a i zajednice. Tu su ratovi, bune, demonstracije, štrajkovi. Sve se to obično svrši otimačinom i oštećivanjem.

Razni su grijesi i razna imena. Krade onaj, koji potajno uzme tuđe. Veće je zlo silom oteti. Ovamo spada: razbojstvo, otimačina, grabež. Ali griješe i oni, koji nađu, a ne vrate, koji posuđeno ne dadu natrag, koji ne će da plate dug, ustežu zasluženu plaću.

Druga je vrsta grijeha spojena s laganjem. To je raznovrsno varanje.

U povorku tatova, razbojnika i varalica idu i lihvari i guliкože. Ovi iskorišćuju tuđu nevolju, pa se tako obogaćuju.

No može se ogriješiti o imovinu bližnjega, tko mu š t e t u nanese: uništi, zapali, pokvari tuđe. To biva najčešće iz osvete, a često je uzrok koja malenkost: mala svađa ili neznatna šteta.

Svaka je vrsta krađe ili štete veliki grijeh, ako se radi o velikoj stvari. Ali može biti i krađa male stvari veliki grijeh, kad stvar pripada siromahu ili je gospodaru veoma draga ili se pak uzme iz crkve. Mnogi grijesi izviru iz krađe. Nastaju svađe, neprijateljstva, krivo se sudi o bližnjemu. Čovjek izgubi poštenje, otupi mu savjest, pripravan je i na ubojstvo, neće mu se raditi, sklon je na grješna uživanja. Koliku sramotu nanosi tat i varalica i sebi i svojima. S malim se počme, a svrši se s tamnicom i vješalima. Od tuđega dobra čuvaj ruke, jer ćeš teške podnositi muke.

Vrati što si dužan! Grijesi proti sedmoj zapovijedi doista se nikako ne isplate. Što si god tuđe prisvojiš ili kojugod štetu načiniš: sve to moraš naknaditi, inače ti Bog ne će oprostiti. Vrati tuđe! To nalaže zakon Božji i naravski. Načelo je pravednosti: svaka stvar viče k svomu gospodaru. Ako si potrošio tuđe hiljade ili uništio, moraš povratit. Ali kako je to teško i gorko! Vrati što si dužan, inače ti nema mjesta u raju. »Ni kradljivci ni lakomci ni pijanice ni psovači ni razbojnici neće imati kraljevstva Božjega« (1 Kor. 6, 10). Pa zar se onda isplati krasti, a još manje tuđe dobro uništiti? Dužan je povratiti ne samo onaj koji je krao ili varao ili činio štetu, nego ako onaj ne može ili neće, mora nadoknaditi koji je skrivio krađu ili štetu, tko je zapovjedio, svjetovao, pomogao, dopustio.

Vratit se mora što prije i koliko se može. I to gospodaru ili nasljednicima ili, ako se ne može naći gospodar, onda siromasima. Treba pitati ispovjednika.

Samo na žalost ovakovi ne idu na ispovijed rado! Ispovijed, crkva, svećenik: sve ih to sjeća na onaj neumoljivi glas savjesti: vrati što si dužan! Što si posudio, brižno čuvaj i u svoje vrijeme vrati sa zahvalnošću. Račune namiri što prije, osobito ako moraš platiti malim obrtnicima ili trgovcima. Djecu odvraćaj od krađe i kazni ih strogo za svaku krađu i prevaru. »Ko krade svojemu ocu i svojoj majci i govori da to nije grijeh, drug je razbojnika« (Posl. 28, 24).

Budi pravedan i milosrdan. Sedma zapovijed ne zabranjuje samo ogriješiti se o tuđu imovinu nego nam i zapovijeda da budemo pravedni i milosrdni. Pravedan je onaj koji svakomu daje što ga ide, poštuje tuđe, a svojom imovinom raspolaže tako da može dolično uzdržavati sebe i svoje. »Podajte caru carevo, a Bogu Božje.« Treba da budemo i milosrdni. »Budite milosrdni, kaošto je milosrdan Otac vaš, koji je na nebesima« (Lk 6, 36).

Siromaku moramo dati milostinju, ako je doista siromak. Siromak nema baš strogo pravo na našu milostinju. Siromake potpomagati po strogom pravu ima njihova općina, ali imućniji su vezani zakonom ljubavi prema bližnjemu da daju od svoga suviška potrebnome. I uopće svako je dužan pomoći bližnjemu u nevolji duhovnim i tjelesnim djelima milosrđa. Samo milosrdni će ući u kraljevstvo nebesko. »Čini što je pravo, ljubi milosrđe i smjerno hodi s Bogom svojim« (Mik 6, 8).

Još nam Bog zapovijeda da budemo strpljivi u siromaštvu i Bogu odani. Teško je siromasima na ovoj zemlji, ali nam siromaštvo donosi i velike koristi: revnije se i pouzdanije molimo, imamo priliku činiti pokoru i zadovoljiti za svoje grijehe. U bijedi imamo se čuvati zavisti i nezadovoljstva. To je ona velika rana na društvu ljudskom. Siromaštvo i bijedu nećemo moći dokinuti. Isus veli: »Siromaka imate svagda sa sobom i kadgod hoćete, možete im dobro činiti« (Mk 14, 7).

1 *Križarsko Sestrinstvo u Suhopolju.* — 2 *Gornja Vrućica (Dalmacija): Djev. društvo S... Požegi.* — 4 *Prvopričesnici na blagadan Srca Isusova u Silbi.* — 5 *Kotoriba: Žene Kat. ...* 8 *Vojska Srca Isusova u Dol. Motičini (Našice) sagradila je lijepu kapelu Srca Isusova.* — *društvo Srca Isusova u Zlataru.* — 12 *Sebešić: Marni Križari.* — 13 *Prvopričesnici u P... društva Srca Isusova sa prečasnim gosp...*

ZNAJTE, DA JE NOVI KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA

Isusova prije odlaska svoga preč. župnika Don Ante Makjanića. — **3** *Male Križarice u* …*ije.* — **6** *Pregrada: Djevoj. društvo Srca Isusova.* — **7** *Prezid: Proslava »Lijepe naše«.* — **9** *D. Motičina: Vojska Srca Isusova.* — **10** *Prezid: Materinsko društvo.* — **11** *Djevoj.* …*ači.* — **14** *Veliki Bukovec: Djevoj. društvo Srca Isusova.* — **15** *Odbor Djevojačkog* …*župnikom i kumom. u Lovrečini (Vrbovec).*

MNOGO LJEPŠI I DOTJERANIJI NEGO ŠTO JE DOSADA BIO.

Bogataši moraju biti milosrdni, a siromasi sa svojim zadovoljni. I jedni i drugi će Bogu odgovarati.

A lakše će biti siromasima na dan sudnji, od njih će se manje tražiti. Najgore će proći oni koji čine nepravdu. Kad će biti zabačeni koji nisu činili djela milosrđa, što će istom biti s onima, koji su se ogriješili o imovinu svoga bližnjega.

Pravedan budi. Bog ljubi pravednost, a mrzi nepravdu (Ps. 44, 8). Zato svoje nepravde male, a pogotovo velike, popravi što prije, koliko možeš. Osobito ih otkupljuj djelima milosrđa. »Milostinja čisti grijehe i čini da se nađe milosrđe i život vječni« (Tob. 12, 9).

Petar Gertler D. I.

Ruka Gospodnja u 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata

Nastavak

Hrvatski kralj Zvonimir (1076—1089.).

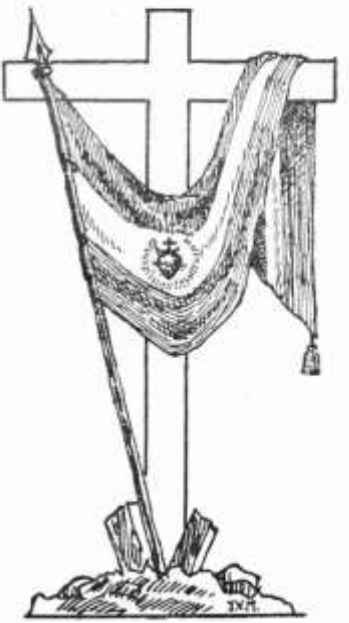
»Ja Dimitrije Zvonimir, od našeg gospodina pape Grgura VII. zastavom, mačem, žezlom i krunom ovjenčani kralj u solinskoj bazilici sv. Petra... a od cijelog svećenstva i naroda jednodušno izabran vladarom kraljevine Hrvatske i Dalmacije, obećajem da ću promicati pravdu, štititi siromahe, udovice i siročad. Ne ću dopustiti, da se razrješuju ženidbe i ljudi prodaju u roblje. Bit ću vjeran sv. Petru i papi Grguru.« Ovako se svečanom zakletvom obvezao najplemenitiji i moćni hrvatski kralj Zvonimir Namjesniku Kristovu.

Zvonimir je najprije samostalno upravljao hrvatskom zemljom među Savom i Dravom; zatim je ujedinio svoju banovinu s državom kralja Krešimira IV., dok je on sam postao njegovim suvladarom i nasljednikom. Zvonimir je dakle zakoniti i neposredni nasljednik velikog Krešimira. Što pak neki pisci, vođeni protukatoličkim duhom ili iz neznanja, tvrde, da je narod izabrao protiv Zvonimira, papina sluge, svojim narodnim vladarom kralja *Slavca* (Slavića), to nije istina. Naš je učenjak Dr. M. Barada dokazao, da *Slavac nije ni bio* hrv. kralj već samo *knez* plemena Neretljana, a živio je još oko g. 1090. Prema tome lažno je pisanje spomenutih ljudi, da je Slavac bio zarobljen od južnoitalskih Normana spletkama Grgura VII.

Sa svoje strane Papa Grgur išao je na ruku kralju Zvonimiru i pomogao mu, te je Hrvatskoj povratio od Mlečana otetu *Dalmaciju*. Isto je tako Papa zastrašio istarskog kneza *Vecelina*, da ne udara na hrv. državu. Zvonimir je dakle upravo pomoću *rimskog Pape* uspostavio hrvatsku državu od mora do Drave i

Drine. Iz kraljeve zavjernice, iz njegovih djela i najljepše uspomene, što ju je ostavio kod svojih podanika, vidimo jasno, kako je čestiti Zvonimir vladao u duhu Evanđelja kao pravi otac u pravdi i ljubavi; kako je uklanjao teške zloporabe, od kojih su naši pređi imali trpjeti — tako na pr. prodavanje ljudi u roblje, čime su se u ono doba bavili osobito Židovi i Mlečani.

Velike je nade polagao Poglavica kršćanskih naroda u onodobne Hrvate i mnogo očekivao od hrabrog i čestitog naroda za opće dobro Crkve i izmučene Evrope.

Stijeg Hrvata — Srce Krista, Tu nam rudi sreća, spas . . .

Baš u to vrijeme oko 1070. zavlada sv. Zemljom — Palestinom tursko pleme Seldžuka. Okrutni osvajači stanu kršćane ubijati, a sv. Mjesta obeščašćivati. Nesamo to nego oni zaprijetiše Evropi da će je poput kakove bujice poplaviti. Prvi je bio sveti Papa Grgur VII. (1073—85.), koji je uz neizrecive jade, što mu ih zadavahu opaki vladari, pozivao sve kršćane, neka se dignu za čast Božju i sv. Križa. Grgur je računao i na pomoć vjernih Hrvata. Evo, što o tome sudi znameniti učenjak i bivši protestant Gfrörer: »Križarske vojne nisu uspjele, jer su ih vodili zapovjednici, koji su htjeli zapovijedati, a ne slušati, dok je u njima bilo malo dobrih vojnika. Samo poslušan, hrabar i pregaranju vičan narod može osnovati jaku državu. Da je još tada (naime nakon Zvonimirove smrti) postojala snažna hrvatska država, za čije je ojačanje *Grgur VII. doprinio neizrecive žrtve*, bilo bi prikladna drveta, iz kojega bi se mogla sagraditi dobra tvrđava.« (Bizantijska Povijest II. s. 270.).

Još ljepše priznanje daje Hrvatima učenjak Ivan Weiss: »Grgur VII. ukloni poteškoće, što bijahu na putu, da se razvije moćna Hrvatska. Papa je očito imao glede Zvonimira dalekosežnih osnova, kako je to bilo sa Vilimom Osvajačem, kojemu je išao na ruku, te je uspostavio englesku državu 1066. Zacijelo je Gfrörer imao pravo, kad je mislio, da je Grgur VII., taj veliki državnik, *Hrvate* kanio preseliti na Bospor kao *predstražu protiv nasrtne turske bujice;* pa jer je tada grčka država bila slaba, da je namjeravao pomoću Hrvata, koji su u ono doba kao uvijek bili puni ratobornog zanosa, riješiti tadašnje *istočno pitanje.*«

Isti pisac veli: »Zvonimir ponosno ističe, kako u njegovoj zemlji vlada mir.«

Zvonimir velikodušno podupiraše Crkvu i svećenstvo naročito samostane, znajući dobro, kako time najbolje promiče materijalni i duhovni boljitak svojih podanika. Ako ikad, to je u ona teška vremena Crkva bila našim djedovima i otac i majka. Papa i svećenstvo iskreno uzvraćahu kralju i narodu ljubav za ljubav. Zato nam pruža dovoljan dokaz sve, što je dosad rečeno.

Priča veli, da je sveti i dobri kralj Zvonimir ubijen od pobunjenog puka, kad je na poziv grčkog cara, a uz odobrenje rimskog Pape, pozivao svoj narod, neka se digne za oslobođenje *Groba Isusova.* No ipak više naših odličnih učenjaka tvrdi, da je umro naravnom smrću. Upravo stoga, što je ovaj mudri kralj htio biti vjeran sin kat. Crkve i podanicima upravljati u njezinu duhu, ostavio je neumrlu uspomenu u svojem narodu. Ovako je o čestitom vladaru odmah nakon njegove smrti zapisao stari pisac: »On poče crkve veoma štovati i ljubiti. I poče dobre pomogati, a progoniti zle. I bi od svih dobrih ljubljen, a od zlih nenaviđen, jer ne mogaše zla vidjeti. I za dobroga kralja Zvonimira bijaše vesela sva zemlja, jer bješe puna i urešena svakog dobra. I ne bojaše se ubogi, da će ga izjesti bogati, i nejaki, da će mu uzeti, ni sluga, da mu učini nepravo gospodin, jer kralj sve branjaše, zašto ni sam nepravedno ništa nije posjedovao... I zemlja Zvonimirova bješe obilna svakom raskoši, niti se ikog bojaše niti joj iko mogaše nauditi osim gnjev Gospodina Boga.« (Crnčić, Ljetopis popa Dukljanina s. 32.). *N. Maslać D. I.*

Kako ćeš postati dobar?

Svetoga župnika Vianney-a upita neki čovjek: »Gospodine župniče, što moram činiti, da postanem uistinu dobar?«

»Moj prijatelju, ljubi Boga iz svega srca!«

»Da, da, ali kako ću doći do toga?«

»E moj prijatelju, budi ponizan, ponizan!... Što nas smeta na putu savršenosti, to je oholost. Oholost je izvor svih opačina, poniznost izvor svih kreposti.«

I plačući nastavi sveti župnik: »Zaista je čudno, kako se tako sićušno stvorenje, kao što je čovjek, može uzoholiti... Jednom se ukaza đavao svetomu Makariju s bičem u ruci, kao da će ga istući te mu reče:

»Sve što ti radiš, radim i ja: ti postiš, ni ja ne jedem; ti bdiješ, ne spavam ni ja. Samo jedno radiš, što ja ne mogu. — A što je to? — Ja se ne mogu poniziti.« odvrati nečastivi i iščeznu.

Kao što svetac ne može biti oholi, tako ni đavao ne može biti ponizan. Uči se od Srca Isusova pravoj poniznosti, pa ćeš postati dobar i sretan.

Španjolska u krvi i plamenu

U Španjolskoj sam boravio od ljeta 1928. godine do veljače 1932. Dakle bio sam tamo za vrijeme diktature Primo de Rivere, doživio sam pad monarhije, gledao sam kako boljševici nište kulturu, ubijaju ljude, pale crkve i samostane, progone redovnike. Zemlja, koja je silno napredovala u kulturi i civilizaciji postade leglom razbojstva i divljaštva. Boljševici su bacili Španjolsku stotinu godina unatrag. Prije dolaska boljševika na vlast u Španjolskoj je bio samo bijeli kruh, a pod boljševicima zavlada glad, bijeda, jauk i čemer.

Diktatura Primo de Rivere — baš zato jer je diktatura — bila se omrazila. Kod prvih izbora, koje je iza diktature proveo kralj Alfonzo, mnogi i mnogi katolici glasovali su za republikance, ljude sasma nove i u politici nepoznate. I glasovali su tim rade, jer su republikanski vođe obećavali, da će poštivati vjeru. Zavaravali su narod, da će nova republika biti »republika dnevne pričesti«. Katolici su se ljuto prevarili, povjerovali i glasovali za bezbošce. Da je bilo katoličke republikanske stranke, narod bi sigurno za nju bio glasovao. Ali je nažalost nije bilo. I tako boljševici pokupiše katoličke glasove. Iza izbora su istom vidjeli, kamo su otišli, vidjeli su, da su bili naivni, nezreli. Niti pun mjesec iza pada monarhije bili su katolici na pravom mučilištu. Osvetila im se lakovjernost. Gledao sam uličnjake oboružane od pete do glave, kako pale crkve, kako kolju svećenike, kako »za zabavu« režu nosove nevinoj dječici, kako rasturaju katolička društva, kako zatvaraju vjerske škole. Čitao sam proglas komunističkog vođe g. Pestane, u kojemu naređuje svojim pristašama, da seljacima popale žita po poljima i da im posijeku vinograde, »jer — kaže — glad i bijeda je najbolja lovina za komuniste.« »*Kad bude* — kaže dalje boljševički vođa — ***sve u plamenu i ruševinama, tada ćemo mi komunisti triumfirati.***«

Španjolska je u ogromnoj većini katolička. Ali katolicima je bilo dobro, a nijesu znali to cijeniti. Onako »za promjenu« nasjedoše boljševicima, kojih je bilo zapravo svega samo par stotina hiljada. A kad se jedamput upane sotoni u šake, onda on lako ne pušta. I tako španjolski boljševici učiniše sve, da ne izgube vlasti iz ruku. Stvoriše izborni zakon, koji im osigurava većinu. Katolicima ne puštaju da glasuju. Katoličke radnike raspuštaju, a svoje naoružavaju do zubi. Ako im se koji uličnjak prijavi, odmah mu daju revolvere, puške, bombe. Tako je nestalo svake slobode. Zločinstva, atentati, palež, ubijanja događaju se dnevno. Kod nas viču boljševici protiv fašizma, govore o slobodi, o demokraciji i bratstvu. Neka oni to drugomu trube. Njihovu slobodu zna Rusija, Meksiko i eto Španjolska. Spomenuti vođa komunista Pestana je ovo rekao: »*Domovina, koju mi dajemo svojim protivnicima jesu tamni zatvori; hrana, koju ćemo im davati jesu njihove suze i*

naše batine.« Tako i čine svi komunisti, kada dođu na vlast. Prije vlasti oni su slatki. Baš kao sotona, koji, prije nego što zavede na grijeh, prikazuje sve lijepo, ugodno, dobro. A kad je zaveo na grijeh, kada je jednoga osvojio, onda ga muči da je grozota; a šta istom čini u paklu! Tako eto i komunisti.

Vratimo se u Španjolsku. God. 1934. dignuše komunisti bunu protiv tadanje vlade, u kojoj je sjedio i Gil Robles, koji je kod izbora te godine, uza sva komunistička nasilja, dobio relativnu većinu mandata. Buna je bila u pokrajini Asturiji. Svećenike su klali i u mesarama izvješali, žene i djevojke po putevima silili, u samomu Oviedu iskopali su 21 djetetu oči, crkve su popalili. Prošloga ljeta opet popališe žito po poljima. Ove godine oduzeše svim redovnicima škole, gimnazije itd. A treba znati, da su u Španjolskoj redovnici i redovnice imale 75 % mladeži u svojim školama. To znači oko dva i po milijuna. Vlada nije plaćala za te škole ništa. Sami su se redovnici žrtvovali i snosili troškove. I eto ove im godine oduzeše i to pod školskom godinom. Dva i po milijuna djece ostade na ulici, jer država nema učitelja, pa ih nije ni mogla namjestiti. A to vladu i ne briga, glavno je da Crkva nema upliva na prosvjetu. Počelo je ubijanje ljudi. Puna Španjolska je ruskih agenata, a u travnju ove godine izrađen je plan za sveopći pokolj katolika. Taj je plan izrađen u Rusiji i dopremljen u Španjolsku po agentima. Prvi bi početkom srpnja ove godine ubijen katolički vođa, silan govornik i najsposobniji španjolski političar Kalvo Sotelo.

Sve što je bilo pošteno, vidjelo je, da dalje ne ide. Vojska se je u Maroku digla, nastupi uzbuna po čitavoj Španjolskoj. Uz ustaše je sav narod. Osvojili su većinu Španjolske. Narod ih pošteni prima raskriljenih ruku. Gdje oni dođu zavladava red, mir i zadovoljstvo. Oni su sastavili i vladu. I to je zakonita vlada. Dok ovo pišemo Madrid, Valencija, Barcelona i još neki gradovi su u rukama prijašnje boljševičke vlade, kojoj Francuska i Rusija šalju oružje, municiju i vojnike. Da nije ovih dviju nesretnih država, Španjolska bi davno stresla sa sebe tiranski jaram boljševizma.

Same nekatoličke novine javljaju o grozotama, što ih počinjaju boljševici u jadnoj Španjolskoj. Jauk i zdvojni krik diže se iz gradova i sela. Ruševine, plamen i krv, to je dar kojim obdaruje Azanina vlada jadni narod. Boljševici po gradovima i selima odvlače svećenike te ih ubijaju iznakazivši njihova tjelesa. U Huelvi su svi svećenici poklani, sve crkve popaljene, a katolici strpani u barake, koje su onda krvnici zapalili. U Malagi su dovedeni svi svećenici u logore te su ih tu strojnim puškama postrijeljali, a mnoge vjernike poubijali. U Jaci leže svećenici i vjernici poubijani na ulicama. Pričaju stranci, da se u Barceloni čuje samo jauk, plač, ubijanje. Tamo su divne crkve popaljene i samo katedrala je pretvorena u bolnicu. U Badahocu (Badajoz) žene po ulicama silovane, djeca poklana, crkve porušene, a samo u jednom danu od-

rezano je uho 110 odličnijih katolika. Na natpisnoj ploči jedne gostione visi iznakažena glava jednoga svećenika. Kod Seville spalili su 27 katolika, u samom Madridu su ubili 200 svećenika, oko 100 španjolskih sirotišta razoreno, sirotinjska djeca poubijana; redovnici i redovnice koji su se za tu djecu brinuli svi poklani. Kod Badahoca je 27 poštenih katolika bačeno u rovove, te ih žive zasuli zemljom.

Pero mi staje, ne mogu dalje da nabrajam zlodjela boljševika, koji govore o slobodi, bratstvu i ljubavi. Samo ću iznijeti ono što izjavljuje očevidac protestant Ernest Minar, koji je doputovao u Italiju: »Po čitavoj Španjolskoj klali su kao ovce svećenike i koludrice. Iz crkvenih grobova izvučeni su kosturi pokopanih svećenika i redovnika, izneseni su na ulice, a oko njih je divljački plesala pomahnitala masa. Crkve su posve razorene. Stanje je u čitavoj Španjolskoj uopće strahovito i nepodnosivo.«

Sjetimo se riječi komunističkog vođe Pestane. On i drugovi mu ispuniše svoju grožnju.

Dokle čitatelji dobiju Glasnik možda će se stvar u Španjolskoj razbistriti. Međutim molimo se, mnogo se molimo, jer tu se radi o čitavoj Evropi.

Vidite, dragi čitatelji, što je komunizam. Zato svaki pošteni čovjek mora pobijati ovo najveće divljaštvo što ga rod ljudski pamti. Mi smo zahvalni našim hrvatskim vođama, koji odlučno ustaju na obranu kulture i slobode protiv boljševizma. I u novom Kalendaru Srca Isusova i Marijina napisao je Dr. Ivan Pernar lijep članak o tomu. Čitajte i slušajte riječi hrvatskoga borca.

A. Hercegović.

Doktore, znate li katekizam?

Veliki štovatelj presvetoga Srca Isusova i mučenik, predsjednik republike Ekvador u Americi, Garcia Moreno, rado bi dolazio na sveučilišne ispite, jer se htio sam uvjeriti, da li su mu svršeni sveučilištarci, budući činovnici, zaista sposobni za državnu službu. Tako je bio prisutan, kada je neki pravnik upravo sjajnim uspjehom položio »stroge ispite« iz prava i postao »doktor prava«. Predsjednik republike Garcia Moreno čestita mladom »doktoru« taj lijepi uspjeh u visokim naucima. A zatim mu reče: »Vi ste nam eto dokazali, kako ste marljivo učili pravo, ali znate li vi, doktore, i katekizam? Jer valjan činovnik, a osobito pravnik, treba prije svega da dobro poznaje zakon Božji; tek onda će moći pravdu krojiti.« Po tom stavi predsjednik republike neka pitanja mladomu doktoru, ali ovaj ne znade ni na jedno odgovoriti.

»Gospodine moj — reče Garcia Moreno — vi ste malo prije uzdignuti na čast doktora prava; ali vi ipak ne zaslužujete da se zovete doktor. Zato prije nego što ćete nastupiti službu, treba da pođete na neko vrijeme k franjevcima i tamo da naučite katekizam.«

Euharistijski dekanski kongres u čabru

Čabarski dekanat bio je ovih dana svjedokom događaja, koji je za ovaj kraj nezaboravne i trajne vrijednosti. — Takvo što taj kraj niti je još doživio, a dugo još ne će niti doživjeti. — Dne 4. i 5. srpnja održavao se dekanatski euharistijski kongres u Čabru. Euharistijski Krist primio je poklonstvo Gorana čabarskog kotara, onih Gorana, koji možda od svih krajeva najviše osjetiše bijedu ovih dana.

Do 6000 ljudi što Hrvata, a što obližnjih Slovenaca došli su tih dana u Čabar, da se »umorni i opterećeni« pomole kod Onoga, koji ih jedini može utješiti. No posebna oznaka ovoga kongresa bila je duboka pobožnost. Tko je vidio noćnu procesiju, koja se noći kongresa održala u čast Nebeskoj Kraljici, kad je do 2000 vjernika u toploj molitvi i srdačnoj pjesmi prolazilo mjestom i to onih vjernika, koji u današnjim danima imaju jedva najnužnije za život, bio je duboko ganut. Tolika pobožnost mogla je biti samo u dušama onih, koji posjeduju duboku vjeru, bitnu oznaku ovoga kraja. —

Blagoslov Presvetim.

Preuzv. biskup Burić za vrijeme propovijedi.

Tih su se dana kupili vjernici oko svoga pastira preuzvišenoga gospo-dina biskupa Dr. Viktora Buriča, koji je sam lično došao na ovaj kongres, a u ovaj kraj, kojemu je nekada kao čabarski župnik davao prvijence svoje svećeničke službe. —

Tri su bitne oznake tako resile ovaj kongres. — Duboko poštivanje i vjera u presvetu Euharistiju, topla djetinja ljubav prema Presvetoj Djevici, te odanost prema crkvenom poglavarstvu. —

Na sam dan kongresa je do 1600 vjernika primilo presveta otajstva ispovijedi i Pričesti, ispovijedalo se cijelu noć. Dva su se događaja duboko utisnula u srce sviju. — Misa prvopričesnika, koju je služio sijedi starac vjeroučitelj prof. Valjato, pod kojom su se pričestila sva djeca, a prvopričesnike pričestio je sam preuzvišeni biskup. —

Pontifikalna Misa na trgu mjesta bila je veličanstvena. — Riječi svoga nadpastira gutao je upravo narod. —

S pažnjom saslušani su govornici Dr. Cividini, narodni zastupnik i prof. Šušić, koji su pokazali narodu, kako ne smije ići za krivim prorocima.

već se držati one staze, kojom sigurno stupa već 1000 godina Hrvatski narod, svete Crkve katoličke. —

Završetak kongresa bila je veličanstvena procesija sa silnim govorom o. Dr. Sibe Budrovića, dominikanca. —

Najintimnija točka kongresa bilo je klanjanje uoči kongresa i polnoćka. U dubokoj tišini padao je vjerni i ispaćeni puk pred Krista u Euharistiji, da ga časti, da mu se moli, i da od Njega dobije snage u ovim teškim danima. —

A kad je pod sv. Misom polnoćkom prozborio propovjednik dominikanac o. Sibe Budrović o jedinoj sreći sviju, o Presvetoj Euharistiji, nije se glasa čulo. U prepunoj crkvi čulo se samo jedno: uzdah, obećanje, da smo Kristovi, te da ćemo njegovi ostati. —

Prošli su ti dani sreće, sami ti redci i slike uspomena su na to, da ono što je donio kongres u ovom kraju nikada ne će nestati. Duboku i oživljenu vjeru u Presvetu Euharistiju, čvrsto pouzdanje u Boga i ljubav prema svetoj katoličkoj Crkvi, koju ništa uništiti ne će. —

Zanatlija pametno uzgaja djecu

Jedan naš priprosti zanatlija ima puno, ali valjane i čestite djece. U kući mu vlada red i stega. Obitelj mu je siromašna, ali se živi po Božjim zakonima, pa zato svakomu s lica odsijeva zadovoljstvo i veselje. Kad bi pitali domaćina, kako je to polučio, te su mu djeca tako valjana, on bi odvratio:

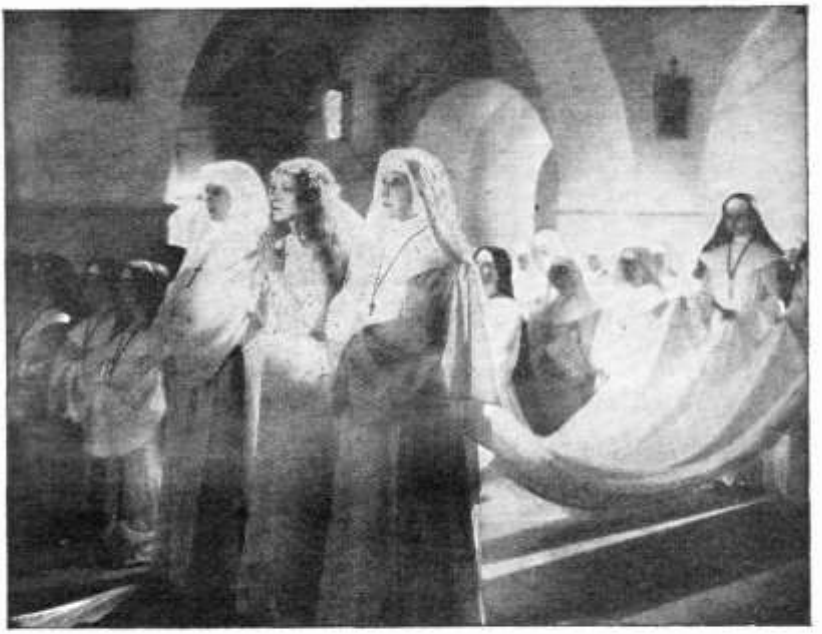
Kod uzgoja djece držao sam se ovih pravila: 1. Nikada nijesam djeci zapovijedio, čega ne bih najprije sam učinio. Zatim sam svom pomnjom nastojao, da prvo dijete valjano uzgojim. 2. Uvijek sam puno držao do poslušnosti, a držao sam za krivo ono načelo, da treba djecu priučavati tek onda, kada k razumu dođu; ne, još od najmanjih nogu treba da obiknu djeca na poslušnost. 3. Ljubi djecu svoju, ali opet tako, da imaju strah i štovanje prema tebi. 4. Ne daj, da ti djeca prigovaraju; djeca treba da znadu, da je dobro ono, što im zapovijedaš. 5. Roditelji pred svojom djecom neka su uvijek jednoga mišljenja. Dijete, koje je skrivilo štogod, nikad da nije branio otac, kada ga mati kazni; i obratno. 6. Priuči svoje dijete na rad i brini se za zdravlje njegovo. 7. Prije svega vrši s djecom zapovijedi Božje i crkvene te preporučuj i sebe i djecu i kuću svoju Bogu, da vas on štiti i brani.

†

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Travaš Elza, Vukovar; Katarina Gjurski, Zagreb; Ljudevit Mihaličeк, Sarajevo; Martinović Marija, Osijek; preč. Vukić don Krste, župnik, Kali; Vargašević Antun, naš revni povjerenik, Grižići; Šporer Mato, Marceline Mo (USA); Gašperov Filipa, Primošten; Gluhak Terezija, Turopolje.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru, Amen. — **Izmoli, čitatelju, za njih barem Očenaš i Zdravomariju.**

Svečano oblačenje redovnice.

U koji bih samostan?

Mnoge pobožne duše kod nas žele se posvema predati Gospodinu Bogu. Neprestano nam stižu upiti i molbe, da savjetujemo u koji bi samostan stupio ili stupila. Ukratko odgovaramo:

U onaj, za koji si sposoban i kojemu te Bog i srce zove. To pak dobro razmisli i s ispovjednikom uredi: Za sve se traži:

1. **Nakana** da u redu sebe usavršiš, Boga proslaviš, bližnjemu koristiš;
2. da si **zdrav** i nemaš ni tjelesne ni duševne bolesti;
3. da imaš i one **sposobnosti,** koje traži dotični red u koji namjeravaš stupiti.

Točnije će te o sebi svaki red poučiti, a ovdje eto naslova raznih naših redova, kojima možeš pisati. Jedno pamti! Redovnici treba da vrše riječ Isusovu: »**Tko hoće za mnom da ide, neka se odreče samoga sebe, neka uzme križ svoj i neka ide za mnom.**« Mt. 16, 24. To je istina teško, no Isus veli i ovo: »Svaki, koji ostavi kuću ili braću ili sestre ili oca ili mater ili ženu ili polja, poradi imena moga, **primit će stoput onoliko i baštinit će život vječni.**« Mt. ,91 29

M u š k i :

Kartuzijanci: Preč. opat Kartuzijanaca, Pleterje — via: Brežice, Slovenija.

Trapisti: Prečasni Samostan Otaca Trapista, Banja Luka, Bosna

Franjevci: Preč. Provincijalat reda sv. Franje, Zagreb I. Kaptol 9, ili Preč. Provincijalima u Sarajevu, Splitu, Mostaru i Dubrovniku.

Dominikanci: Prečasni Provincijalat reda sv. Dominika, Zagreb, Maksimir.

Konventualci ili Minorite: Prečasni O. Provincijal Konventualaca, Zagreb, Sv. Duh.

Redovnice polaze na zajedničku molitvu.

Isusovci: Veleč. Otac Provincijal Družbe Isusove, Zagreb I/147. Palmotićeva ulica 33.

O redu Otaca Kapucina dobit ćeš najbrže uputu ako pišeš: Veleč. Samostan Kapucina, Varaždin — ili Celje, Slovenija.

Glagoljaši to jest Samostanski Trećoreci sv. Franje, Zagreb, Ksaverska cesta.

Karmelićani: Sombor.

Salezijanci: Veleč. Salezijanci, Zagreb I, Vlaška ulica 38.

Ženski redovi jesu:

Časne Sestre Milosrdnice u Zagrebu I. Frankopanska ulica 17.
Č. Sestre sv. Križa, Đakovo.
Č. Sestre Uršulinke u Varaždinu.
Č. Sestre Benediktinke na Hvaru.
Č. Sestre Predragocjene Krvi, Nazaret kod Banja Luke.
Kćeri Božje Ljubavi u Sarajevu (Banjski brijeg).
Č. Sestre Klarise u Splitu.
Č. Sestre Franjevke u Mostaru.
Školske Sestre u Mariboru.
Službenice Maloga Isusa, Sarajevo (Betlehem).
Službenice Ljubavi (Ancele) u Dubrovniku.
Službenice Presvete Bogorodice u Križevcima.
Č. sestre Naše Gospe, (Notre Dame), Subotica.
Kćeri Milosrda, Korčula.

Nadkrižovljan. Posveta kapelice Presv. Srca Isusova. — U nedjelju dne 21. lipnja o. g. iza svetkovine Presv. Srca Isusovog imala je župa Nadkrižovljan a i cijela okolica veliko slavlje. Taj dan bila je posveta kapelice Presv. Srca Isusova, koju je dala sagraditi vrijedna katolička obitelj g. Mije Crnka, opć. bilježnika iz Vinice. — U današnjim teškim vremenima ta čestita katolička obitelj izgradila je o svom trošku na vlastitom zemljištu prekrasnu kapelicu i to unatoč toga što ima djecu na školovanju. — Temelj kapelice udaren je početkom mjeseca svibnja te ga je blagoslovio sam Preuzvišeni gospodin Nadbiskup-koadjutor Dr. Alojzije Stepinac prilikom kanonske vizitacije i dijeljenja sv. potvrde u našoj župi. — Kapelica sagrađena je na najljepšem mjestu u selu preko puta narodne škole, a nedaleko župne crkve. — Prostor oko kapele je ograđen te ga vlasnik misli parkirati. — Kip Presv. Srca Isusovog umjetnički je izrađen. — Isus stoji sa raširenim rukama kao da zove prolaznike: »Dođite k' meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas utješiti i odteretiti.« Na dan posvete osvanulo je krasno jutro pa je svečani čin posvete izvršen bez zapreka u najvećem slavlju i to u takovom slavlju kako to naš narod zna i hoće prirediti svome najvećem utješitelju Presv. Srcu Isusovom. — Već rano u jutro grnula je masa svijeta iz okolnih župa Vinice, Križovljana i Voće na mjesto slave. — Ova ogromna množina naroda svojom disciplinom pokazala je, da je dolazak njezin čisto vjerski i dala je time lijep primjer protivnicima kat. crkve kako je naš narod pobožan i odan svetoj vjeri svojih otaca. — Oko 10 sati krenula je iz župne crkve prema novosagrađenoj kapelici procesija. Iza križa išla su školska djeca sa učiteljstvom, zatim muškarci pak djevojačko društvo Presv. Srca Isusovog sa društvenom zastavom, iza njih svećenstvo te napokon žene. — U procesiji sudjelovalo je nepregledno mnoštvo naroda pa je bila prava milina slušati pjevanje svetih pjesama iz ustiju razdraganog naroda.

Prije blagoslova izrekao je dirljivu propovijed preč. gosp. Andrija Jakopanec, dekan i župnik vinički. Između ostaloga naglasio je kako su danas na žalost vrlo rijetke ovakove slave. — Danas gdje bezbožnici ruše i pale crkve pokazuje nam ova katolička obitelj, da ima još požrtvovnih i svijesnih katolika. — Na narod upravio je propovjednik mnogo još toplih i dirljivih riječi tako da je mnogo oko prosuzilo od ganuća. Poslije propovijedi slijedio je svečani čin posvete, koji je obavljao preč. gosp. dekan uz asistenciju veleč. gosp. Dra Antuna Pintarića, domaćeg župnika, veleč. gosp. Augusta Švogera, župnika vočanskog te oca kapucina veleč. g. Ljudevita Trtinjaka, zamjenika župnika križovljanskog.

Nakon blagoslova kapelice odslužio je prvu svetu Misu u kapelici vel. gosp. August Švoger uz asistenciju gg. Dra Antuna Pintarića i oca kapucina Ljudevita Trtinjaka.

Dirljiv momenat bio je kad je cijela obitelj g. Crnka stupila stolu Gospodnjem i primila svetu Pričest.

Na koncu svete Mise zaorila je iz tisuće grla zahvalnica sa »Tebe Boga hvalimo«. — Nakon toga razišao se narod mirno svojim kućama sretan i zadovoljan, što je bio prisutan kod ove lijepe slave a i ponosan što je dobio malo svetište Presv. Srca Isusovog.

Poslije svečanosti bio je svečani banket, koji je priredila obitelj Crnko u svom vinogradu a na kojem je su-

djelovalo svećenstvo i drugi uzvanici.

O dobri Isuse, smiluj se našem narodu i daj mu što više ovako dobrih i vrijednih katoličkih obitelji.

Milan Markotić, ravn. učitelj.

Djakovo. *Zahvala preč. Šimunovića, babogredskog župnika.* Bolnica časnih sestara sv. Križa u kojoj se nalazi preko pet nedjelja Josip Šimunović, župnik iz Babine Grede, udaren od kapi u cijelu lijevu stranu. Biskup mu je podijelio sakramente umirućih, njeguju ga časne sestre milosrdnice časna sestra Gizela, Berta, Celesta, Klara i mnoge druge iz zahvalnosti za nekadanje duhovno vodstvo u ovoj kući. Čitava se kuća moli, žrtvuje, pričešćuje za duhovno i tjelesno dobro bolesnika. Sam se bolesnik preporučuje svaki dan Presv. Srcu Isusovu, sv. Antunu Padovanskome, časnoj majki Tereziji Šerer prvoj vrhovnoj glavarici Kongregacije Sestara sv. Križa, kao i nekim pokojnim sestrama Kongregacije, koje su prije dvadeset godina umrle na glasu svetosti. Preporučio sam se svojim pokojnim prijateljima: Ivanu Filipu Čehu, Stipi Babunoviću, Matiji Manjariću, Rajku Kopčaliću, Slavku Kosini, zatim biskupu Langu te Petru Barbariću za proglašenje njihovo blaženim a meni za zdravlje. I meni je danas hvala njihovom sv. zagovoru na toliko bolje, da se mogu bez bolova osoviti na svoje noge, preći na drugi krevet, a to mi ulijeva nade da ću se sam moći po sobi slobodno kretati pa makar kad bilo bit ću sposoban za službu Božju. Zahvaljujem se svima, koji su ma kojim načinom doprinijeli što mojem ozdravljenju napose mojim župljanima koji su činili devetnice Gospi od Zdravlja, duhovne i tjelesne žrtvice, ispovijedi i sv. Pričesti primali u gornju nakanu. Napose hvala Kongregaciji časnih Sestara, koje su me kao nekadanjeg svoga duhovnika brižno njegovale, bolničarkama, koje su me elektrizirale i prepariranom komovicom masirale. Najveća hvala presv. Srcu Isusovu, koje mi je ulilo u srce osjećaj, da vazda govorim: Oče ne moja, nego Tvoja budi sv. volja.

Odani u Presv. Srcu Isusovu:

Župnik babogredski

Josip Šimunović.

Tršće. Pedesetgodišnjica utemeljenja Apostolstva molitve u ovoj župi svečano je proslavljena na Duhove, dne 31. svibnja. Ujutro kod rane sv. Mise bila je zajednička sv. Pričest, koju je primilo 145 osoba. Poslije podne je bila ura klanjanja i propovijed, kojima su vjernici u velikom broju prisustvovali.

Blagoslov zastave Djevojačkog društva Srca Isusova obavljen je na blagdan sv. apostola Petra i Pavla. Ove godine u kolovozu navršuje se tri godine, da je osnovano društvo, pa su marne članice uspjele, da slažući dinar po dinar nabave svoju zastavu.

A. Hvala, župnik.

Pregrada. U Pregradi su od 20 do 23. srpnja ove godine održane duhovne vježbe za žene i matere. Propovijedao je neumorno preč. g. Jesih iz Zagreba. Govorio je zaista od srca k srcu. Duhovne vježbe — možemo s punim pravom kazati — jesu u ova nemirna, kritična vremena pravi melem na rane. U duhovnim vježbama vidi čovjek sebe kao u ogledalu, vidi kako se je u svojem svakodnevnnom životu odalečio od svoga pravoga cilja, neba. Pozivljemo sve seljakinje širom domovine, neka se zainteresiraju za duhovne vježbe, pa će — sigurne smo — i one okusiti što znači biti 3 dana u raju.

M. K.

Škaljari (kod Kotora). Župska crkva Bl. Dj. Marije Snježne, čiji se blagdan slavi 5. kolovoza, vrlo je stara, ruševna, treba temeljitih popravaka. Krov propušta vodu, maltar opao, zaista je u žalosnom stanju. Zato molimo i vapimo svim ljudima dobra srca, da nam pomognu. Mi smo sirote, nemamo ništa. Pomozite, braćo! Srce Isusovo i Majka Božja ne će vam ostati dužni.

Crkveni odbor.

Dol. Motićina. Naša Vojska Srca Isusova osnovana je 1934. godine. Ima nas 55 članova. Sagradili smo

kapelicu na čast Srca Isusova a na uspomenu društva. Bila je posvećena na blagdan Presv. Srca. Brinemo se i za našu crkvu. Svećenik nam svake 4. nedjelje dolazi iz Našica. A sad nam je naglo otišao naš mjesni vrsni upravitelj v. o. Bazilije, gvardijan. Uvijek nam je išao na ruku. On je dao, da je naš član Fabijan Kapetanović naučio svirati orgulje. To je vrstan momak, koji se mnogo žrtvuje. — Blagdan Srca Isusova svečano smo proslavili. *Predsjednik Dragić.*

Žuljana. Na 5. VII. t. g. bi svečano blagoslovljen barjak »Društvo djevojačko Srca Isusova«, koje god. 1934. ustanovi mp. O. V. Michieli S. I. Nesebičnim marom đica Čaveliš Marija N., glavarica društva i đica Lopin Marija A. sakupiše potrebit novac za to. Na dan blagoslova članice pistupiše na sv. Pričest. Kume su bile mlađe članice: Danka Lopin I. i Marija Čakelić N. Prigodni je govor održao župnik Don Mato Ivanović ističući bjelinu kao znak djevičanstva, najboljeg djevojačkog ponosa i uresa, te znakove na Srcu Isusovu. Poslije sv. Mise procesija s barjakom uz pjesmu »Hoćemo Boga«. Cvalo i napredovalo. *Don Mato Ivanović.*

(Opaska uredništva: Preč. župnik piše u popratnom pismu ovo: »Možete mi vjerovati, da sam našao najzgodnije društvo za djevojke »Djev. društvo Srca Isusova«. To je najzgodnije društvo kako za nje same, tako i za drugarice i za crkvu . . . «)

Zlatar. Živimo i radimo sve Bogu na slavu. Naša zajednička sv. ispovijed i Pričest je redovito svaki prvi petak. Tako ubiremo dvostruku korist iz tih sv. Pričesti, jer su te sv. Pričesti naknadne, a ujedno obavljamo vel. devetnicu sve jednu iza druge. Dne 3. maja o. g. imale smo primanje novih članica. Uz vrlo lijepu prigodnu propovijed obavio je primanje Upravitelj društva preč. g. Ivan Mihelčić župnik i dekan. Sastanak imademo redovito svake prve nedjelje, a odmah iza sastanka obavljamo jednosatno klanjanje pred presv. Oltarskim Sakramentom. Podijeljene smo u 9 skupina ili službi Srca Isusova, a te službe mijenjamo svaki drugi mjesec. Sve članice drže Glasnik Srca Isusova, a povjerenice ih mjesečno raspačaju i do 200 komada (Živile!!). — Nekoliko članica otišlo je u Zagreb i prešle su u Marijine kongregacije, a 10 ih se je udalo. Dao dragi Bog da ostanemo sve vjerne božanskom Srcu Isusovu.

Juriša Janica, glavarica.

Veliki Bukovec. Ima nas 153. Na 17. svibnja bila je svečanost primanja novih članica. Sve u bjelini pod svojim barjakom stupale su, svjesne svojih dužnosti, u crkvu gdje im je domaći župnik i vođa preč. g. Matej Gaži održao vrlo lijepu propovijed. Istaknuo je svrhu i važnost Društva i njihovu dužnost da svojim radom i životom budu na dobar primjer drugima. »Ljubav, poniznost, poslušnost i čistoća, četiri su cvijeta koji treba da rese svaku djevojku u Društvu.« Tim je riječima završio prečasni svoju propovijed i počelo je primanje. Nakon svršenog blagoslova, pozdravile su članice pjesmom i čestitkom svoje nove družice, a one su primivši male spomen-sličice pošle svojim domovima, da započnu rad u toj velikoj vojsci Srca Isusova.

Za taj lijepi napredak Društva imade se zahvaliti preč. g. Mateju Gaži, koji već kroz tri decenija neumorno radi na toj velikoj njivi Gospodnjoj koja mu je povjerena, a zahvata nekoliko hiljada duša. Pored velikog i teškog pastirskog rada nikad ne propusti običajni mjesečni sastanak. Daj Bože da dočeka i većih duhovnih plodova. *Glavarica.*

Lovrečina kraj Vrbovca. Naša davna želja ispunila se! I mi smo se ove godine svrstale nastojanjem našega vlč. g. župnika Janka Rogoza u društvo presv. Srca Isusova. Marljivo smo pohađale sastanke, na kojima nas redovito pobuđuje na što bogoljubniji život, naša revna učiteljica, gđica Pavica Kobasić. Mjesečno pristupamo k svetoj ispovijedi i jačamo

duše naše kruhom anđeoskim. Brinemo se za čistoću naše siromašne župne crkvice, kitimo oltare miomirisnim cvijećem. — I tako u radu za Boga i spas duša naših dočekasmo dan 7. lipnja o. g. Bio je to dan neopisivog veselja za nas — dan posvete našega društvenog barjaka. Cijela naša župa dijelila je veselje s nama. Pred crkvenim vratima dočekao je povorku vel. g. župnik, Janko Rogoz i g. kapelan Ivančić iz Gradeca. Tu je članica društva Tereza Mazal izrekla članicama kratak pobudan govor i zahvalila se kumi barjaka, gđici učiteljici Pavici Kobasić na požrtvovnosti i trudu što je uložila da je društvo u tako kratko vrijeme došlo do barjaka. — Uz pjesmu »Do nebesa« unišle smo u crkvu gdje je slijedila posveta iza koje se razvila lijepa procesija pod našim novim barjakom Presv. Srca Isusova. Lijepu prigodnu propovijed i sv. Misu održao je v. g. kapelan Ivančić. Taj dan ostat će nam u neizbrisivoj uspomeni, a Presveto Srce neka blagoslovi naš daljnji rad.

Marica Abramović, glavarica.

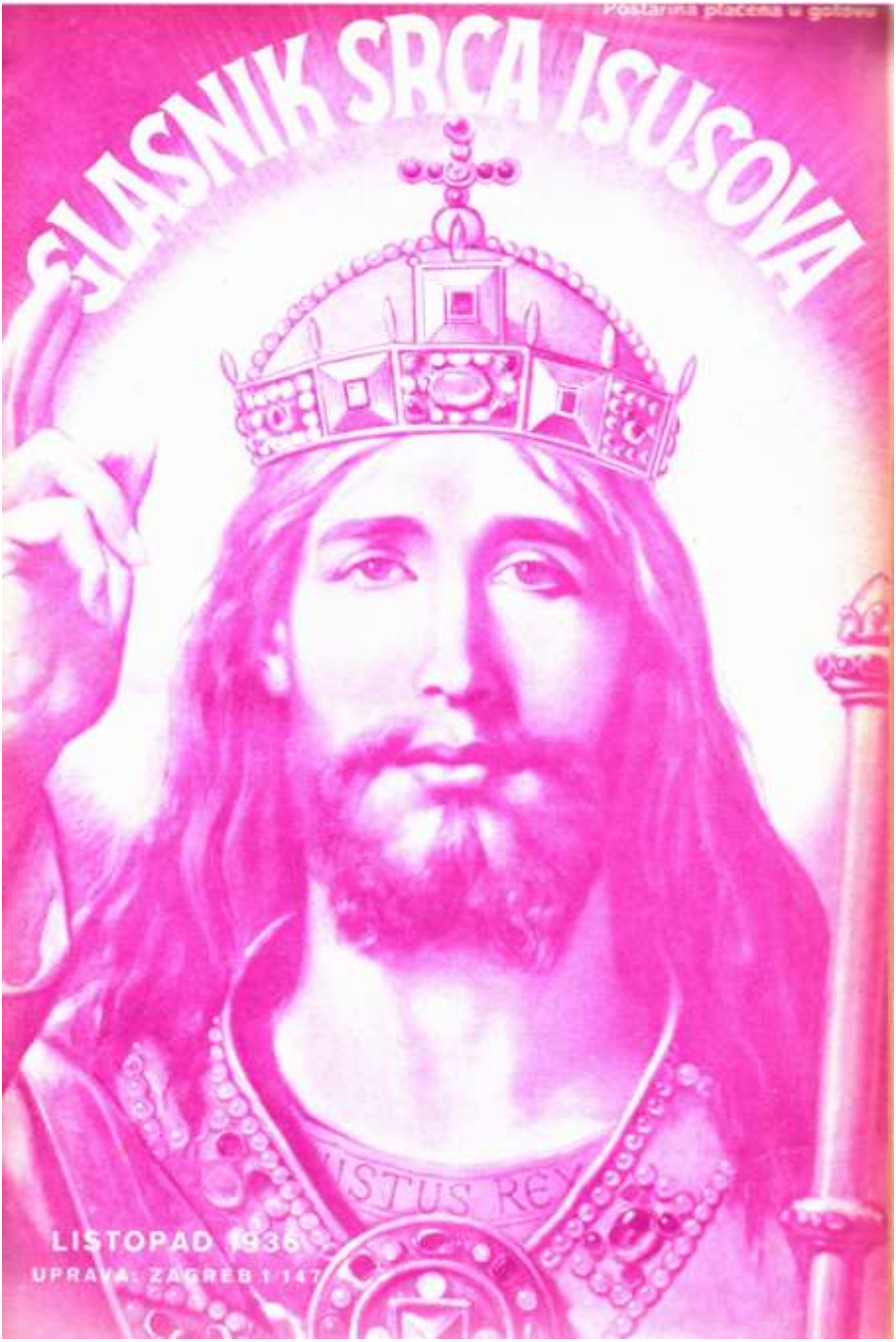
Prezid (Gorski Kotar). Naše djev. društvo ispunja savjesno svoja pravila. Sada nas ima 100 članica, a uMaterinsko društvo stupilo je 60 te u podmladak 40 članica. Proslavile smo Gospu Lurdsku, Papin dan, 80 godišnjicu nadbiskupa Bauera i »Lijepu našu«. Slikovito je prikazana »Lijepa naša« u slici, koja se svima svidjela. Tom zgodom je bila i predstava »Lurdska pastirica«. Uspjeh neočekivan. Opetovana je u Starom trgu, u susjednoj Sloveniji. Sve je bilo prenatrpano od ljudi. Proslavile smo i sv. Josipa, Uskrs, u svibnju revne bile, Srce Isusovo svečano proslavili. Hvala našemu preč. župniku, hvala gosp. učitelju Aloj. Matajiću, živio novi odbor Djevojačkog i materinskog društva! *J. Šebalj.*

ZAHVALNICE.

Vela Luka: T. G. Uslišane molitve. **Velika Gorica:** J. M. Svetoj Obitelji za ozdravljenje. **Višnjica:** A. T. Mnoge milosti, sretan porod. **Vojakovac:** V. W. Dobročinstva Srca Isusova. Otac prestao kleti i proklinjati. Izmirilo se dvoje, koji su se rastavili. **Zagreb:** P. B. Srce Isusovo pomoglo od neprijatelja. — V. B. Srce Isusovo pomoglo u potrebi za novac isti dan kad ga zamolih. — R. D. Sretan uspjeh operacije. — I. G. Uspjela teška operacija. — J. M. Muž i sin dobili posla. — C. L. Milosti. — A. P. Ozdravljenje. — V. L: Milosti: — A. L. Teško obolila na oko, utekla se sv. Anti i do sutra zdrava. — M. V. Ozdravljenje sestre. — S. V. Milosti. — Š. B. Dijete ozdravilo. — **Ambridge:** K. M. Ozdravila rana na nozi. **Banja Luka:** I. J. Mnoge milosti. **Bos. Brod:** M. L. Bezbrojna dobročinstva. **Butkovec:** M. H. Sin i kćerka ozdravili, oboljela mi i marva, ali Srce Isusovo i tude pomoglo. **Cavtat:** N. U. Ozdravila od teške bolesti zagovorom bl. Marka Križevčanina. **Delnice.** I. L. Prošla teška bol u prsima. **Derventa:** I. Dž. i A. P. Uslišane milosti. **Djakovac:** J. M. Sveti Ante izliječio od živčanih i srčanih grčeva. **Donja Zelina:** N. N. Spašena od velike i opasne zablude. **Gerovo:** M. M. Prošla teška operacija i moli za ozdravljenje. **Glogovac:** K. B. Pomoć u teškoj bolesti. **Harhov** (Slovačka): V. C. Sretno rodila četvrto dijete. **Imotski:** Obitelj J. Petru Barbariću za milost. **Jelsa:** **Kostrena:** M. R. Zahvala. **Krmpote:** M. N. Povraćeno zdravlje jednoj osobi. **Kućište:** D. B. Ozdravljenje sina. **Kupres:** V. D. Srce Isusovo zagovorom Petra Barbarića izliječilo od trogodišnje bolesti hemoroida i pomogli u teškoj krizi. **Hercegovac:** V. K. Utješena u velikom strahu i sretno prošla veliku bijedu. **Miholjanec:** K. K. Pomoć u velikim bolima. **Milna:** T. R. Izmoljena dugo prošena milost. **Mitrovica Srijemska:** M. E. Milosti. — M. D. Zagovorom Petra Barbarića muž se oslobodio pogibelji. **Nova Rettala:** M. S. Ozdravljenje. **Omišalj:** L. Z. Milost. **Orahovica:** J. T. Milosti. **Osijek:** O. S. Mnogo puta iskazana pomoć. **Pirakovec:** M. S. Ozdravila na plućima. **Slav. Požega:** H. R. Oslobođeni velike pogibelji. **Pribislovac:** P. F. Uvijek me uslišava Srce Isusovo i Majka Božja, tako u ratu kad sam bio na smrt bolestan ozdravili me. Sina

opasno udarila kobila, ali Srce Isusovo ga spasilo. Prošle zime ozdravio od upale pluća. **Prvinci:** P. B. Povraćeno zdravlje nenadano. **Sanski Most:** A. P. Zagovorom sv. Ante i Petra Barbarića ozdravila mila Simplicija. **Sant Luis:** E. K. Na teŝku operaciju milošću veselo išla i sretno je prebrodila. **Sarajevo:** Lj. L. Sretno uspjela operacija slijepog crijeva i druge milosti. **Sirač:** Š. K. Zahvaljuje za milosti i preporučuje se. — A. B. Utješilo Srce Isusovo u velikoj žalosti. **Slakovci:** Obitelj Đ. Milosti. **Split:** F. B. Zagovorom sv. Filipa Neri pomoć u teškim neprilikama. **Stamford** (Amerika): M. Z. Zagovorom Petra Barbarića mnoge milosti. **Stari Mikanovci:** E. M. Pronevjeritelj dijelomice naknadio moje stvari. **Stoliv:** M. i E. V. U teškoj bolesti uslišalo nas Srce Isusovo zagovorom biskupa Langa i Petra Barbarića. **Sv. Martin** (Mura): J. A. Zagovorom Petra Barbarića pomoć u bolestima želuca. **Uniontown:** J. G. Kćerka smrtno oboli, utekoh se Srcu Isusovu i ona ozdravila. **Valpovo:** K. V. Ozdravljenje djeteta. **Varaždin:** A. Š. Dijete dvaput teško oboljelo, utekoh se Srcu Isusovu i svecima i ono ozdravilo. **Vel. Grđevac:** M. G. Milosti. — M. K. Dobročinstva. — E. Ozdravljenje djeteta. — A. F. Majka osam godina bolovala od raka i Srce Isusovo ju lijepo primilo k sebi. **Vinkovci:** A. H. Molila krunicu Srca Isusova za obraćenje jednoga grješnika i on se je obratio. **Virovitica:** T. B. Muž slomio nogu. Utekoh se Srcu Isusovu i Petru Barbariću te muž može raditi svoj posao. **Vrbanja:** S. P. Milost. **Vrsi** (Nin): Lj. P. Sin upao u vruću vodu, jako se opekao i svi mislili, da će izgubiti očni vid. Utekli se Srcu Isusovu i sin ozdravio. **Zagreb:** J. Č. Milost. — J. H. Ozdravljenje djeteta. — K. L. Milosti. — F. L. Milosti. — F. R: Milosti: A: Š: i D: V: Prije učiteljske mature zamolismo za pomoć Srca Isusova po zagovoru o. M. Proa: bile smo očito uslišane, maturu lijepo položile i sada uspješno radimo među djecom. — I. T. Ozdravljenje.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

Poštarina plaćena u gotovu
GLASNIK SRCA ISUSOVA
LISTOPAD 1936
UPRAVA: ZAGREB 1 147

GLASNIK PRSV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 LISTOPAD 1936 BROJ 10

Pastiru i Kralju

Pastiru moj dobri, Kralju moj predragi,
Ti si Ljubav moja, Ufanje mi, Spas!
Svrni na me pogled milostivi, blagi,
S nebeskih visina čuj moj smjerni glas.

Od zemaljskih težnja Ti me oslobodi,
Daj da uvijek slušam glas presveti Tvoj,
Ljubavlju nebeskom srce mi probodi
I na križnom putu budi vođa moj.

Daj, da svetu volju Tvoju bolje shvatim,
Za Te mislim, zborim, radim noć i dan.
Iz ljubavi k Tebi voljan sam da patim,
S Tobom svaki križ je meni olakšan.

Daj da ljubav k Tebi u duši mi cvjeta,
Sakrij me od svijeta u svog Srca dom;
Daj da gorim kao sveta Margareta
Od ljubavi silne prema Srcu Tvom!

K. Arcjuk.

Krist Kralj i tajne sv. Krunice

Blagdan Krista Kralja slavimo u Marijinom mjesecu sv. Krunice. U kako uskoj i nerazdruživoj vezi stoje tajne sv. Krunice s uzvišenim misterijem i otajstvom Kraljevstva Kristova! Uronimo samo u dubine otajstva radosne, žalosne i slavne Krunice! Zar ne odsjeva u njima Isusov život, muka i smrt, proslava? Zar ne obasjava svekoliko biće i žiće Isusovo: neslućeno kraljevsko dostojanstvo?

*

Obični si smrtnici ne mogu nikako birati svoj rođendan, svoju majku, staze svoga života. No Isus je Kralj svijuvjekova. Jedan mig, i kazaljke hitrih stoljeća pokorno pokazuju čas rođenja samoga Sina Božjega. Previšnja se Njegova volja ispunja, i On si od vijeka po volji izabere Majku-Djevicu, Kraljicu našu nebesku. Nestvoreni Gospodar i Kralj sviju svjetova i svemirova nije sputan zakonima raspadljive i ograničene tvari i prirode, koja se podlaže Njegovoj poklona vrijednoj sv. Volji.

Začeće i rođenje božanskog Odvjetka kraljevske loze Davidove, Njegov put u djevičanskoj Pokaznici preko judejskog gorja u kuću Zaharijinu, zatim velikodušno prikazivanje u hramu i veleutješan nalaz u kolu izabranih učenjaka: to su radosni prizori u djetinjstvu našeg božanskog Mladog Kralja Isusa Krista. — Ne smeta Mu, što nema biserjem i dragim kamenjem urešen prijesto, kad si je izabrao priproste jaslice i pelenice. Šta će Mu raskoš i bogatstvo, kad Mu se mili oskudica i siromaštvo? On bježi doduše pred nemoćnim bijesom Herodovim, ali pod kraljevskim žezlom Njegovim: krši i mrvi se osornost i prkos.

Kriste, Kralju radosti naših, evo nas nice pred nogama Tvojim!

*

Postaje križnog puta, muke i žalosti, kraljevska su staza, kojom je kročio dostojanstveno naš dragi Spasitelj sve do prijestolja, — do križa, postavši ovako pravim Kraljem sviju ljudskih srdaca: prolivši za njih i zadnju kaplju predragocjene Krvi i privukavši ih k sebi neizmjernom Ljubavlju svojom.

Krvavim je znojem nakvašeno tlo gethsemanskog vrta. Presveto Tijelo raskinuše nesmiljeni udarci krutih bičeva grešnih pohotnika. Mjesto zlatne krune ili lovor-vijenca urešeno je bož. čelo bodljikavim trnjem. Mjesto žezla evo trske; prostog ogrtača mjesto grimiznog plašta. Ecce homo! »Čovjek boli« je naš predobri Bog, Krist Kralj, koji s križa zavlada srcima i svijetom: posvema drukčije negoli si je zamislila ograničena i uprljana mašta ljudska. — A oko kraljevskoga prijestolja sv. Križa okupljaju se brojne čete kraljevskih vjernika, koji slušaju pobjednički glas Gospodinov.

Slikao Sassoferrato

KRALJICA SVETE KRUNICE

Kriste, Kralju srdaca! — »Zavlada Bog sa drveta.«

★

Čitavom se stvorenju napokon očituje p r o s l a v l j e n o Božje Veličanstvo, pred čijim slavnim uskrsnućem zadrhta grešna zemlja, velom se obavije sunce, popadoše drski neprijatelji, usklikнuše vjernici. Svima bi jasno, kojim putem vodi poniznost do prave kraljevske slave. A presveta Bogorodica, dionica vlasti na nebu i na zemlji, dijeli milosti kraljevskoga prijestolja bož. Sina svoga.

Od radosti uzbuđenim srcima naglašujemo nepogrešive riječi Krista Kralja našega, da Njegovu kraljevstvu na zemlji, u

srcima ljudskim, nema nikad konca ni kraja. Zloba i sila neka nahrupi kroz sva vrata i pukotine paklenog zjala, znajmo, da Kristovo Kraljevstvo nije krhka tvorevina ljudska nego granitna hrid nesavladive svemoći Božje, o koju će si svoje tvrde glave skrhati sićušni i jadni dušmani.

Marijo, milostiva i moćna Kraljice naša! Vodi nas svojom majčinom rukom — kroz sve brojne i burne zapreke — do kraljevskog prijestolja sveznajućeg bož. Suca svega stvorenja, do podnožja neizmjernog Veličanstva Krista Kralja!

Listopad

Ide noseć san u zjeni,
Majka plašt mu zārumeni,
I zlatom prošara;
S njim su vojske sakrivènih
Anđela Čuvara.

Čislom dira zemlji lica,
U nj mu šipke šipčanica
Pobožno naniza;
Terezica — tratinčica
Smiješi mu se s bliza.

Kroz sve Zdravo Marije se
Ko kroz dječje oči krijese
Slike Spasa Krista,
Franjo, koga rane rese,
Od tih slika blista.

Zbori Crkva sve to slađe,
Kako zače, rodi, nađe
Sina Božjeg Djeva;
Drugi Franjo vrh te Lađe
Ko monstranca sijeva.

Plače Crkva grijehe svijeta,
Mukom Spasa razapeta
Od sna svoje budi,
U pomoć joj Margareta
Srce Božje nudi.

Tvrdi Crkva, jezik plamen:
»Usta Isus, maknu kamen
S groba svoga puka!«
S njom svjedoči: »Amen, Amen!«
Evanđelist Luka.

Krunicama vezen veo
Listopad je razapeo,
Štiti zemlju staru
Kao nekad Arkanđeo
Od sotone Saru.

Sad u magli kraju bjega,
S mrazovcima prate njega
Šimun, Tadej skupa,
Smjeran iza društva svega
Starac Alfons stupa.

I sva družba u raj stīžē
Pa ko zrna zvijezde niže,
Višnje čislo puni,
Isus Kralj ga prima, diže,
Gospu njime kruni.

M. Pavelić D. I.

Tko će nas spasiti od komunizma?

Hrvat za križ bojak bije sveti:
Vodio ga ljiljan-barjak tvoj!
Nova neman križu časnom prijeti:
Silna Djevo, na braniku stoj!

Nije tome davno, kako je turska sila tlačila naš narod i cijelu istočnu Evropu. Sljedbenici su Muhamedovi palili sela, rušili crkve, kršćane i njihove svećenike nabijali na kolac. Kršćani su se branili oružjem, dizali cijele vojske, ali osim toga osobito su zazivali u pomoć Mariju, koja je strašna neprijateljima »kao dobro uređena vojska«, kako je sv. Crkva nazivlje. Mnogobrojne zahvalnice iz raznih svetišta u krajevima, gdje je prijetila opasnost od Turaka, svjedoče nam, da je Marija uistinu pomagala kršćanima. No najbolje je dokaz za to blagdan sv. Krunice, koji slavimo 7. ovog mjeseca.

Ti moćni, silni i dobri Bože, čuvaj nas od komunizma, toga najvećeg divljaštva.

Sedmoga listopada god. 1571. sukobile se kod Lepanta turska i kršćanska mornarica. Turci su imali mnogo više lađa i vojnika, pa je bila sva prilika, da će sjajno pobijediti. Ali kršćani se više uzdali u pomoć s neba, nego u snagu oružja te srčano pošli u boj. Međutim je u Rimu sv. Otac Papa Pijo V. naredio Bratovštini sv. Krunice, da moli krunicu za pobjedu kršćana. I baš na isti dan, kada su oni u Rimu molili krunicu, izvojštili su kršćani sjajnu pobjedu nad Turcima, sasvim skršili tursku mornaricu, tako da od onog vremena nisu Turci više nikada bili tako jaki na moru kao prije. Još iste godine naredio je sv. Otac Papa, da se svake godine na 7. listopada slavi u Rimu blagdan sv. Krunice kao uspomena na veliku pobjedu, koju je bl. Djevica po sv. Krunici izmolila kršćanima. A kada je 5. kolovoza 1716. Eugen Savojski također osobitom pomoću bl. Djevice Marije po-

bijedio Turke kod Petrovaradina, naložio je tadašnji Papa Klement XI., da se blagdan sv. Krunice ima slaviti po cijelom svijetu, »Eda bi se time srca vjernika zagrijala za štovanje Bl. Djevice, i da nikada ne ugasne spomen na dužnu zahvalnost radi dobivene milosti.«

★

Turska je vlast propala, došli su dani slobode. Potlačeni su narodi odahnuli, a osobito naš hrvatski narod, koji je četiri stotine godina stenjao pod turskim jarmom. Ali eto novoga dušmanina — k o m u n i z m a. I komunisti pale, ruše, ubijaju, kako nam pokazuju Rusija, Meksiko i najnoviji događaji u Španjolskoj, gdje svoje žrtve razapinju na križ, poliju petrolejem i spale ih, žive bacaju u grob i dr. No nesamo da komunisti ne zaostaju za Turcima. Oni su donekle i opasniji od njih. Ovi su naime već iz daleka naviještali ognjem da dolaze i otvoreno tražili s v o j e dobro, a komunisti neprestano trube, da žele d r u g i m a dobro: oni će ukloniti bijedu iz ljudskoga društva, pomoći radnicima, da uz malo posla dobiju veliku plaću, i svakomu, tko uz njih pristane, obećavaju pravi raj na zemlji. Tako govore, a zapravo hoće da uklone Boga iz javnog i privatnog života, pa da onda mogu nesmetano guliti one iste radnike kojima su prije obećavali, da će ih učiniti sretnima . . . U tome su komunisti opasniji od Turaka, jer se mnogi dadu zavesti laskavim riječima i odu k njima. Tu izgube vjeru, izbace Boga iz svoga srca, pa kad bi onda razočarani radi neuspjeha i htjeli natrag, teško je. Kad je tko ugreznuo duboko u blato, ne može tako lako iz njega. Ovako je sad u Rusiji, gdje su nekoliko njih, koji prije nisu imali ništa, preko noći postali milijunaši, a ostali gladuju još više nego prije. Bijeda, jad, glad, batine, vješala i zatvori: to je komunističko blagostanje.

R a d n i k u s e m o r a p o m o ć i i m i ć e m o m u p o m o ć i, ali ne na onakav način, kako to hoće komunizam! Lako je paliti, rušiti i ubijati, ali na takav se način ne će olakšati radniku njegov težak život. Tako se ne rješavaju velika socijalna pitanja! Zato se traži pozitivan i temeljit rad pod osobitom z a š t i t o m i blagoslovom Božjim. Komunizam pak zabacuje Boga i sklapa savez s Judom i sotonom. Stoga je nad njim prokletstvo Božje. Zato mu nema mjesta u našem hrvatskom narodu, koji se smije podičiti, da već tisuću godina vjerno služi Gospodinu Bogu, svemogućemu Gospodaru neba i zemlje.

Molenje svete Krunice.

Ali eto — komunizam ipak hoće da prodre i u naše krajeve . . . Hoće da iščupa iz srca Hrvata vjeru u Gospodina Boga, a lijepu našu domovinu da pretvori u klaonicu, kako je to učinio od Rusije, Meksika i Španjolske. Toga ne smijemo dopustiti. Čuvajmo vjeru i dom, tu svetu baštinu naših predа! Borimo se proti komunizmu ozbiljnim radom oko rješavanja socijalnog i osobito radničkog pitanja. Ali ne smijemo zaboraviti, da nam je potrebna ipomoć s neba. Marija će nam je izmoliti. Zovimo Nju u pomoć. Njoj — kraljici Hrvata — preporučimo milu domovinu, neka stoji na braniku i čuva je od komunizma. Molimo na tu nakanu Gospinu krunicu, osobito sada u mjesecu listopadu. Marija je štit, koji je često odbio tursku moć, ona će satrti i komunizam.

Petar Ribinski D. I.

Kroz život...

U vrtlogu jednom mi smo bez prestanka,
Lađa nam života plovi kroz oluje,
Na stazama našim vrebaju nas guje
I ne daju mira ni za slatkog sanka.

Pritištu nas boli, nevolje nas prate —
I junačko srce treba, da sve svlada; —
Krvavi nam dlani od teškoga rada
I brige se mnoge u dušama jate.

Ipak, mi kroz život koračamo smjelo
I pogled nam vedar iz očiju sije,
Jer nas milost Božja kao sunce grije
I božanska snaga krijepi srce vrelo!

Zv. Crnković, VII. r.

Srž svega kršćanskoga nauka

Neki mališ iz Valsa u Francuskoj zaželi stupiti u sjemenište. Morade položiti prije toga kratak ispit. Upravitelj ga upita da mu kaže s nekoliko riječi uglavnom sadržaj katekizma. Dječak se sabra za koji časak, pobožno se prekriži ističući pojedine riječi: »U ime Oca i Sina i Duha Svetoga«. »No dragi, sad počni«, doda upravitelj . . . »Oče, ja sam svršio« reče dječak. »U znaku svetog Križa je sadržana sva naša nauka . . .«

Upravitelj ga zadivljen pogleda i usklikne: »Sinko, hvala Ti; duge godine sam već profesor bogoslovije, no ti si mi danas dao uzvišeni nauk . . .«

A. Gabrić D. I.

Narodni vođe

Mjesečna nakana za listopad, blagoslovljena od sv. Oca.

U svakoj dobro uređenoj obitelji mora da upravlja jedan, kojemu će se svi ostali članovi obitelji pokoravati i ljubiti ga. To je otac obitelji. Njemu je sam Bog dao vlast da bude Njegov zastupnik pred djecom i ženom. Ono što je u obitelji otac, to je u jednom čitavom narodu, njegov vođa. Narod sačinjavaju obitelji, nad svim tim obiteljima vlada u ime Božje jedan čovjek, koga narod izabere da njima vlada. Njegova vlast dolazi od Boga, a onoga kojemu će ta vlast pripasti bira i određuje narodna volja.

Mi smo dužni svojim narodnim vođama poslušnost i ljubav. Sveti Pavao zna da o narodnim vođama ovisi miran i sretan život naroda. Jedino je u miru moguće, da narodi napreduju u kreposti i pobožnosti. A kako smo daleko od mirnog, sretnog života! U Rusiji krv teče! A tko je kriv, ako ne vođe, koji zavode jadni narod! U Španiji je pokosila revolucija već preko 100.000 žrtava! A tko je kriv? Vuci, koji se nametnuše narodu za vođe! Nikad sam narod ne bi počinio toliko zla, da ga ne huckaju beznačajni vođe, kojima džepovi rastu, kad tuđa krv teče!

Kako je dakle važno da se molimo za naše narodne vođe, da vode naš narod pravim putem, da mi Hrvati uzmognemo služiti Bogu u svom miru i sreći, živući po Božjim zakonima!

A što da molimo za naše vođe?! Sam nas sv. Otac Papa uči u svojem svečanom pismu, kojim je uspostavio blagdan Krista Kralja, da molimo za svoje narodne vođe najprije tu milost, da ih Bog uvjeri, da ne vladaju nad narodom u svoje ime, nego u ime i na mjesto Božanskoga Kralja Isusa Krista. Bog je jedini gospodar ljudi. Ali on daje dio svoje vlasti ljudima, da upravljaju ostalim narodom u njegovo ime i po njegovoj volji. Nesreća svih naroda dolazi neprevarljivo u onom času, kad se njihovi vođe stanu služiti danom im vlašću kao neograničeni gospodari i zavode narode u bezdan nesreće, zanemarujući Božje zapovijedi. To i ništa drugo unesrećilo je sve one države i narode, koji danas tako strašno trpe od komunizma i nečudoređa. To je zloporaba vlasti, a zloporabu Bog osuđuje. Izmolimo mi od Boga našim narodnim vođama svijest, da budu do dna duše uvjereni, da su jedino sluge i zastupnici Božji, te »ne bi imali nikakve vlasti da im nije dano odozgora«, i da će za upotrebu te vlasti jednom težak račun polagati pred licem Božjim.

Molimo se dalje, da Bog našim narodnim vođama dade tu veliku milost, da se sveto i mudro služe svojim ugledom i vlašću. Ne na svoju ličnu korist i za svoj džep, nego jedino na dobro naroda! Kad bi ta milost Božja prožimala vođe kod raznih naroda, ne bi čitali danomice po novinama vijesti o pronevjerenjima onih, koji su pozvani da sveto i mudro upravljaju narodnom imovinom i sudbinom.

POGLED S VISINE NA ORIJAŠKI SPOMENIK KRISTA KRALJA NAD GLAVNIM GRADOM BRAZILIJE RIO DE JANEIRO. — Ovaj veličanstveni kip Krista Kralja podignut je na vrhuncu gore Corcovado nad glavnim brazilskim gradom. Vidi ga se iz čitavog grada i daleko sa mora. Spomenik je postavljen 12. listopada 1931. godine. Sam je kip visok 30 m, a podstava 12 m, u kojoj se nalazi krasna kapelica Srca Isusova. Spriједa je natpis: Christus vincit, regnat, imperat (Krist pobjeduje, vlada, zapovijeda). Kip je po noći sav rasvijetljen. Prvi put ga je rasvijetlio preko svoje radio-telegrafske postaje iz Rima učenjak Marconi. — Zar ne bi bilo lijepo, kad bi i Hrvati nad Zagrebom postavili doličan spomenik Kristu Kralju?

Molimo se dalje, braćo, da Bog Gospodin udijeli našim vođama tu milost, da kod stvaranja i izvršivanja zakona imaju vazda pred očima opće, zajedničko dobro sviju ljudi i ljudsko dostojanstvo svojih podložnika.

Koliko bi se duša spasilo kad bi se zakoni brinuli malo više za pravu ljudsku sreću! Koliko bi nejake djece, poubijane u utrobama majčinim ostalo na životu, kad bi ljudski zakon bio u skladu sa zakonom Božjim! Koliko bi samoubojica bilo manje, kad bi narodni vođe poduzeli oštre mjere protiv toj kugi, protiv uzimanja vlastitog života! Koliko bi radnika bilo sretno, kad bi dobri zakoni bolje uredili njihovo stanje i njihova prava! Koliko je djece, majki i oceva već upropastio po raznim državama nesretni zakon, kojim se »dozvoljava« rastava braka. Zli vođe tu misle da smiju zadirati u samo pravo i volju Božju i dopuštaju ono, što nemaju vlasti da dopuste. Molimo, da n a š i narodni vođe ne budu takvi.

Molimo se napokon da naši narodni vođe imadnu vazda pred očima, da čitavu državu treba urediti prema božanskim zapovijedima i kršćanskim načelima i to i u zakonima, koji se stvaraju i u dijeljenju pravde, a osobito u odgajanju mladeži u pravoj i zdravoj znanosti i neporočnom ćudoređu. Svaki otac ili majka, koji imaju dijete na školama, zabrinjuju se iz dana u dan, gledajući kako im se dijete očigledno mijenja, kako to nije više ono dobro, poslušno dijete; ono im se sve više otuđuje i napokon od njega postane propali student ili komunist. Molimo se da dragi Bog zavlada opet našim školama i našim zakonima! Jedino ćemo tako biti sretni! Izvan Boga nema sreće, a jedini uzrok nesreće i prokletstva je grijeh, grijeh i opet grijeh! Pogledajmo oko sebe i uvjerit ćemo se! Izvan svake je sumnje, da naši narodni vođe mogu najuspješnije, više nego itko pospješiti Kraljevstvo Kristovo u našem dragom hrvatskom narodu. Njima je Bog dao to pravo kao narodnim vođama. Molimo se da oni tu svoju vlast upotrijebe na dobro, a osobito da ih dobri Bog očuva od svih lažnih nauka, koje danas vladaju svijetom, jer jao nama, ako se stane nad nama vladati po načelima protivnim zakonu Božjem!

Za naše gospodare i seljake od velike je važnosti gospodarska pouka, koja se nalazi u novom Kalendaru Srca Isusova i Marijina. Tu je obrađeno, što treba s v a k i m j e s e c raditi na njivi, u staji, vinogradu, voćnjaku, vrtu, pčelinjaku, dvoru i t. d. — Tko se bude po ovim prekrasnim uputama ravnao, jako će unaprijediti svoje gospodarstvo. Već radi toga dobio je naš kalendar neprolaznu vrijednost.

Orubičani, apostoli druge Božje zapovijedi

Psovka! Jedan od najtežih i najgadnijih grijeha. Psovka i kletva crna je ljaga u povijesti našega hrvatskog naroda. Iskorijeniti je treba! Treba oprati tu crnu nakazu s narodne duše. Tko ljubi Boga, tko ljubi svoj narod, taj će sa svoje strane učiniti barem nešto protiv psovke i kletve.

Katolička Crkva je jedina, koja iz ljubavi prema Bogu i narodu, vodi borbu, da iskorijeni ovo zlo iz naroda. Što bi bilo od Hrvata, da nije propovijedanja proti psovki, da nije ispovijedi! Koliko se o tome piše u vjerskim časopisima, javno se moli u crkvi kod svakog blagoslova sa Presvetim! Tako je Crkva spriječila mnoge psovke i kletve, obratila veliki broj javnih psovača i dala zadovoljštinu Veličanstvu Božjem.

Crkva ide i dalje. Ustanovila je posebno vjersko društvo: »Vojska Srca Isusova proti psovki«.

Da li ovo društvo uspijeva, da li prodire u narod? Mnogi sumnjaju. Ta sav je zrak zaražen gadnim bakcilima psovke i kletve. I grad i selo. Tko će to raskužiti? A znamo, kolika je moć navike! Popraviti jednog ili drugog psovača, dà! Ali, da veći broj muževa i mladića jednog mjesta stupi u »Vojsku« i da u njoj ustraje, to je teško, gotovo nevjerojatno. Tako kažu sumnjivci!

Ipak činjenice drugčije govore. Uz dobru volju i pomoć Božju sve je moguće, pa i to. Sjajan primjer nam je župa Orubica kraj

Vojska Srca Isusova protiv psovke u Orubici.

Glazba Vojske Srca Isusova u Orubici.

Nove Gradiške. U njoj je psovka i kletva bila kod kuće. Strašno! Zauzimanjem preč. g. Ive Badrov-a održali su ove godine u mjesecu ožujku oci Isusovci sv. misije. Misije su dobro uspjele. Osnovali su i »Vojsku Srca Isusova proti psovki«.

Hoće li uspjeti? Hoće li se tko upisati? Mnogi su klimali glavom. S početka je slabo išlo, ali dva posljednja dana iznenadiše sve. Upisalo se 85 muževa i mladića! Sve redom odlični seljaci. I oni obećaše svečano pred oltarom: »Isuse! Ne ćemo više psovati ni kleti! Ni mi ni obitelj naša! Molit ćemo, radit ćemo, da se iskorijeni ovaj grijeh iz naše župe! Pomozi nam Majko Isusova! Amen.« Izabraše odbor. Stj. Gregarić, predsj.; M. Stivičić, potp.; J. Kovačić, taj.; A. Balašković, blag.; N. Mirković, voda podm. Oduševljenje je bilo veliko i iskreno. Ali, kako će dugo trajati ovo oduševljenje. Kad vi misijonari odete, bit će opet »Jovo nanovo!« Tako su neki mislili i govorili. Prevariše se, Bogu hvala! Orubičani zadali mušku riječ Bogu svome — oni je drže i danas!

Zastava Vojske Srca Isusova u Orubici.

Na blagdan presv. Srca Isusova svi su pristupili sv. pričesti u nakani, da dadu zadovoljštinu Bogu za tolike psovke hrvat. naroda i svoje župe.

Odbor revno radi. Pristupaju novi članovi. Imena članova su lijepo ispisana i u crkvi izvješena. Ispod imenika prikovana je limena kutija, u koju mora da položi jedan dinar svaki onaj, koji je javno ili na sami izustio koju psovku. Kutiju je odbor

otvorio pred svetkovinu sv. Ilije (20. VII.) i našlo se samo 16 (šesnaest) dinara! Dakle u četiri mjeseca samo 16 din.

Da su Orubičani ozbiljno shvatili svoje obećanje, dokaz je njihov društveni barjak. Uistinu lijep, krasan! Izradile su ga njihove žene. Bilo im na čast! Sâm materijal stoji članove preko 1.800 din. A barjak ovako lijepo izrađen vrijedi preko 3.000 din. Posveta barjaka bila je na crkveni god: sv. Iliju (20. VII.). — Odbor je pozvao na tu svečanost oca Isusovca. Tri su slavoluka bila podignuta od kuće predsjednikove u kojoj se nalazio barjak do crkve. Toga je dana cijelo društvo pristupilo zajedničkoj sv. Pričesti, a zatim su u povorci s glazbom sv. Ilije na čelu išli po barjak. Kad se barjak pojavio, glazba je odsvirala: »Lijepu našu«. Povorka je bila velika, disciplinirana, na diku Orubici. Kad se povorka s barjakom vratila u crkvu, o. Šantić je održao kratko prigodno slovo. Kod blagoslova kumovao je Nikola Balašković, koji je darovao 200 din. i krasnu vrpcu. Poslije posvete obnovili su članovi svoje sveto obećanje i zapjevali »Tebe Boga hvalimo« — Jest! Tebi Bože hvala! Ti jedini možeš to izvesti! Poslije svečane sv. Mise društvo se slikalo sa svojim novim posvećenim barjakom.

Orubičani! Vi ste krasan primjer našem hrvat. narodu! Budite i nadalje apostoli druge Božje zapovijedi! Držite visoko svoj krasni barjak! Čeka vas velika nagrada od Onoga, čije Srce resi zastavu vašu! Živio Isus! Živio Krist Kralj!

Božidar Šantić D. I.

Svetoj Tereziji Maloga Isusa

Uvijek preda mnom si, skromna redovnice,
Smiješi Ti se vedro, nasmijano lice.
Najskromniji cvijete, kraljice malena,
Pred Tobom ja smjerno, padam na koljena;
Šuteći Te gledam, ni za što ne molim,
Jer sve sama znadeš — ja Te samo volim.
Kao zvijezda sijaš meni Ti sa neba,
Tješiš me, pomažeš uvijek, kada treba.
Moja ljubav k Tebi svaki dan je veća.
Nisam ja dostojna Tvog nebeskog cvijeća,
Ne nadam se ruži, ne nadam se krinu,
Baci, ako hoćeš, laticu jedinu!
Ona kao melem na dušu će pasti,
Da je vazda brani od zla i napasti,
Da me uvijek štiti, da me uvijek liječi,
Da me vodi k Tebi i k nebeskoj sreći!

K. Arcjuk.

Što hoće komunisti?

Donijeli smo u prošlom broju Glasnika kratak prikaz događaja u Španjolskoj. Lijepa španjolska nalazi se u krvi i plamenu! I još uvijek bjesne na sve strane ljuti okršaji, tisuće braće po krvi kolju se među sobom, stotine i stotine života ginu od bratske ruke... Čemu sve to? Je li to borba protiv kapitalista? Tko bi to vjerovao bio bi u najblažu ruku previše djetinjast. Rušenje sirotišta — je li to borba protiv kapitalizma? Na hiljade poklane sirotinjske djece — je li to borba protiv kapitalizma? Klanje siromašnih redovnika i redovnica, koji žive o malo kruha i vode — je li to borba protiv kapitalizma? Razapinjanje na križ radnika i siromašnih seljaka — je li to borba protiv kapitalizma? A treba i to znati, da se baš u taboru tih krvoloka nalaze najbogatiji gavani. To nije dakle borba protiv kapitalizma, nego borba protiv Boga, protiv Isusa Krista i Njegove Crkve. Za tim se išlo u Rusiji i Meksiku, isto hoće i u Španjolskoj. To vidi svatko, tko samo s malo poštenim očima prati španjolske događaje. Kakva borba za sirotinju. Marksisti vladaju u Španjolskoj od 1931. godine, a baš je pod njihovom upravom položaj sirotinje postao nepodnosiv. Gledao sam kako demonstriraju bijednici i nose ploče s natpisima: »Prije smo imali kruha, a sada i bez kruha.« Radnici su bili plaćeni po 6 peseta na dan, a pod marksistima samo 4 peseta. A vrijednost je pesete pala za dobru trećinu. — Tu je borba protiv Krista. Iznijet ćemo nekoliko činjenica, koje nam je pričao jedan očevidac, pa neka cijenjeni čitatelji sami prosude. Komunisti su izdali naredbu, da se sve mora uništiti i ubiti što podsjeća na vjeru, pa bili to ljudi ili stvari. Već samo to sve razjašnjuje.

Ustaške su čete prodrle do sela Lcolea u Kastilji, koje je bilo u komunističkim rukama. Ovi su držali kod sebe biskupa iz Siguenze kao taoca. Kad su vidjeli da moraju uzmaknuti pred ustašama, zatvorili su biskupa u neku kućicu, zapalili je i pobjegli... Ustaše dočuše za taj zločin, požure se k onoj kućici, i četiri časnika provale unutra, da spase biskupa. No bilo je već prekasno. Izvukli su iz plamena već pougljenu lješinu... Oko časnoga mrtvaca sakupilo se mnoštvo naroda i ustaških vojnika. S poštovanjem su ga odnijeli k seoskoj crkvi. No mjesto lijepe crkve našli su samo ruševine. Komunisti su je prije bijega porušili... Spaljen biskup i porušena crkva! Jasan odgovor na pitanje, što žele komunisti.

Kroz vjekove je bio u pokrajini Navari lijep običaj, da gradski oružnici prate oboružani svećenika, kada nosi svetu Pričest bolesniku. Komunisti su zadnjih godina ukinuli taj običaj, da uklone sve, što bi ikako bilo u prilog katolicima. Kad su ustaše pred kratko vrijeme protjerali odanle komuniste, uspostavljen je opet stari običaj. I dok se po drugim krajevima, gdje još vladaju komunisti, obeščašćuju crkve i svetohraništa, ovdje eto, gdje njih

više nema, zastupnici narodne vlasti prate Spasitelja k bolesniku kao počasna njegova straža!

Gradom Ajamontom vladale su nekoliko dana komunističke trupe. Po uzoru svojih učitelja u Rusiji popalili su i ovi svih pet crkava u gradu i kapelu čč. sestara milosrdnica a sve su sestre poklali. Komunistički vođa Artur Ferrero skinuo je s oltara jedne crkve kip naše »drage Gospe od žalosti« i vlastitom rukom odsjekao mu glavu. Družina mu burnim klicanjem odobravala »junački« čin. Ali odmah iza toga zavadio se taj zločinac radi podjele pljačke s ostalim drugovima, i jedan od njih izvadi revolver pa opali.. Vođa se sruši mrtav na Bogorodičin kip, kojemu je čas prije odsjekao glavu. Bog je osvetio obeščašćeni kip svoje Majke.

Ovako rade komunisti. Španjolski se rodoljubi brane i čiste domovinu od njezinih najvećih neprijatelja i krvoloka komunista. Zato pomažu ustaše i neustrašivo nastupaju u borbi proti boljševika. Jedan Španjolac na proputovanju kroz Zagreb pripovijedao je, kako je grozne prizore morao gledati. Nasred barcelonske ulice su ležali mrtvi, izmrcvareni svećenici, redovnici, časne sestre, koje su dosada u bolnicama njegovali bolesnike... Neustrašivi su katolici pošli na ulice i uz pogibelj vlastitoga života kupili lješine pa ih s velikim poštovanjem sahranjivali.

Španjolski narod proživljava teške dane. Mora da podnese veliku kušnju. Hoće li mu brzo osvanuti ljepši dani? Jest, hoće, jer Bog nikada ne zapušta onih, koji se njemu utječu. A Španjolci vape iz dubine svoje duše, da im se Gospodin smiluje. Kušnje, teške kušnje su ih snašle kao Joba. Mole za milost i pomoć od Presvetoga Srca po zagovoru Bl. Djevice Marije. Pričao nam je spomenuti Španjolac, da svaki ustaša nosi na grudima znak Presvetoga Srca Isusova. U tome im prednjače njihove vođe. Neki je dan general Mola, zapovjednik sjevernih ustaških četa, dugo klečao pred čudotvornom slikom Majke Božje Pilarske u Saragosi i molio za pomoć. Zatim je poljubio pobožno sliku i glasno zavapio: »Draga Gospo Pilarska, pomozi! U tebe je moć!« Glas mu je odjeknuo prostranom crkvom, a mnoštvo je vjernika prihvatilo: »U tebe je, Gospo, moć!«

Pomozimo i mi svojom molitvom našoj braći u Španjolskoj, da Presveto Srce po zagovoru Bl. Djevice Marije oslobodi od komunista, tih najstrašnijih krvoloka, koji su prava utjelovljena zloća.

Nije svejedno da nabaviš kakav bilo kalendar u svoju kuću. Treba nabaviti takav kalendar, koji Ti najviše koristi i duši i tijelu. A takav je bez sumnje i po priznanju svijuh krasni Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu. Zato će svatko u prvomu redu naručiti taj najraširenij i najomiljeliji hrvatski katolički kalendar.

1 *Križarice u Čađavici.* — **2** *Jablanac: Počasna straža Srca Isusova.* — **3** *Križari u* *kazuje propovijed iza blagoslova.* — **5** *Prezid: Predstva »Lurdska pastirica« izvedena* *Jurja i Jage Zbiljski.* — **7** *U Severinu je umrla dobra djevojka, članica društva Sr* *men iz prve sv. Pričesti u Pitomači na Alojzijevo.* — **10** *Dugo Selo: Prvopričesnici.* — *župljana iz Preloščice hodočastio je sa duhovnicima u Mariju Bistricu.* — **14** *Koto* *lurdskoj spilji.* — **16** *Zagreb: Grupa kongreganista-gimnazijalaca na duhovnim vježba*

SVAKI ŠTOVATELJ SRCA ISUSOVA NABAVIT ĆE UPRAVO KR

šetarima. — **4** *Dne 26. srpnja blagoslovljena je u Cvjetlinu Lurdska spilja. Slika pri-* *Djevoj. društva Srca Isusova.* — **6** *Zagreb: 50-godišnjica vjenčanja naših pretplatnika* *susova, Marica Pavlović.* — **8** *Djevojačko društvo Srca Isusova u Orehovici.* — **9** *Spo-* *Dubašnica: † Juraj Kremenić (dopis).* — **12** *Križarice u Rešetarima.* — **13** *Jedan dio* *Križarice u predstavi: »Rađe mrtva nego redovnica«.* — **15** *Cvjetlin: Stubište prema* *na Jordanovcu.*

NI KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1937 GODINU.

Sestrica šumica

Jedno podvečer zađe sveti Franjo sa prašne i razrovane ceste u zelenu hladovitu šumicu. Zađe duboko u šumicu, i umoran sjede na travu pod jedno debelo drvo. Nasloni se odmah na drvo i zaklopi oči.

Tako je sjedio jedno vrijeme, i bio je sav zaduben u svoje pobožne misli. Iz tih misli prenu ga slavuj ptica mala sa grane debeloga drveta. Franjo otvori oči, i nasmiješi se, i uzdahnu duboko i glasno:

»O Bože! Misli moje misli! Dušo moje duše! Ljubavi moje ljubavi! O Bože, koji me toliko ljubiš! O slatka moja ptico na grani! Pjevaj samo i slavi Boga moga Predobroga!«

Drveće je u šumici šumilo i treperilo na večernjem povjetarcu. I Franjino je srce treperilo od ljubavi Božje. I velika je zvijezda provirila kroz gusto granje, i zagledala se u Franju. O, kako je Franjo mio, sav bi svijet zagrlio.

»Sestrice šumice,« prozbori onda tiho Franjo. »Ti si sad tako budna, a ja sam, evo, tako trudan i umoran! Od umora trepeću sve kosti moje.«

I Franjo izvuče iz širokih rukava svog habita nekoliko smokava petrovača i jedan grozd i komad kruha.

A tad baš izađe iz obližnjega grma zečić, i približi se Franji kao stari njegov znanac, bez ikakva straha.

»Jesi li gladan?« pita ga Franjo. Zečić se ispruži pred Franjom i zagleda se u njega. Franjo mu se milo nasmiješio i pogladio ga.

»Evo,« uze Franjo polako da govori zečiću, »zato, što si danas bio tako dobar, pa nijesi ušao u polje siromašnoga Pietra, dobit ćeš sad od mene koju smokvu petrovaču, i koju bobicu grožđa, i malo kruha.«

Zečić je sve to slatko pojeo i onda odletio u zelenu šumicu.

Mrak je pao na šumicu. Ali je domalo izašao jasan pun mjesec iza oblaka i rasvijetlio svu zelenu šumicu.

Iz šumice dotrča tad mala lasica. I ona odmah ravno na krilo Franjino! Gladna lasica pogledala na smokve petrovače, i na grozd, i na komad kruha u rukama Franjinim, a Franjo joj se milo nasmiješio.

»Znam ja, moja mala lasice,« reče on, »tebe je danas gonila mudra lisica vazdan po šumici, i ti si mi dobro ogladnjela. Dobro. Evo ti smokava petrovača, i malo grožđa, i malo još kruha! Pojedi to slatko!«

Dok je lasica slatko jela, Franjo joj je tiho dalje govorio:

»Eno, moja mala lasice, tamo dolje u Asisiju, u vrtu mojega oca, ima dosta zrelih smokava petrovača! Otidi tamo svaku večer, i naći ćeš na tratini dosta pootpalih smokava! Tu te neće progoniti sestrica lisica.«

Kad se najela mala lasica na krilu Franjinu, htjela je još i dalje da ostane uz njega, ali joj govori Franjo:

»Mala moja sestrice lasice, sad hajde, jer vidiš, da je već zanoćilo!«

Mala je lasica odmah Franju poslušala i u šumici se izgubila.

Franjo se opet naslonio na debelo drvo i zadrijemao. Čitav je Božji dan putovao po selima oko Asisija, i propovijedao je, i ljude je na svako dobro navraćao. Samo ga je na tom putu jedan izvor okrijepio, a ni zalogaja kruha nije k svojim ustima primakao. Tek podvečer dala mu je jedna stara pobožna gospoda jedan povelik grozd i pregršt smokava petrovača i komad kruha, kad je prolazio ispred njezine kuće. Franjo se je tomu daru Božjemu od srca obradovao i prošaptao je: »Blagosloven neka je Bog, koji mi tako daje kruh svagdanji!«

Sv. Franjo Asiški. Slikao Celestin Medović

I tad je Franjo sa prašne i razrovane ceste zašao u zelenu hladovitu šumicu, da tu u tišini Božjoj otpočine i večera.

Još ima samo tri smokve i nekoliko bobica na grozdu i malo kruha. To će sad on, gladan i trudan, slatko pojesti.

Sa grane debeloga drveta nad njim zapjeva opet mali slavuj. Franjo sklopi ruke, i sluša sav blažen i uzdahne: »Slavuj ptica mala svakom pokoj dala, meni siromaku srce razdragala.« I nato su njegove pobožne misli utonule u more vječne ljubavi Božje. A sve je to motrio jasan pun mjesec na nebu, što je sjao kroz tu zelenu šumicu.

Tad dođe mudra lisica k Franji, i zagleda se u one tri smokve i u ono nekoliko bobica na grozdu i u ono malo kruha u rukama Franjinim. Franjo protare oči. Ugleda i pogleda milo mudru lisicu.

»I ti si mi još došla,« prousti Franjo. »Šta ćeš, sestrice lisice? Nijesi danas uhvatila nikakvu lasicu, pa si gladna. Je li? Dobro. Evo ti sve ovo, što mi je još ostalo u rukama, pa slatko pojedi! Dobro si mi došla. Ja sam umoran i pospan. Ti jedi, a mene pusti, da malo zaspim!«

I Franjo je pomilovao mudru lisicu, i naslonio umornu glavu na debelo drvo. Potočić je dolje u dolini sitno žuborio.

»Žubori, tako sitno žubori, brate potočiću,« prošapta Franjo, »uspavaj me lijepo, jer sam ti trudan i umoran!«

Kad je Franjo zaklopio oči, opet se je slatki slavuj sa grane javio. Sa potočićem i slavuj je svojom slatkom pjesmom uspavao našega dobroga i svetoga Franju.

Dragi Bože! Tih je i sladak Franjin san. Tiha je i slatka ta ljetna noć. Tiha je i slatka ta Franjina sestrica šumica.

Iv. Ev. Šarić.

Prigodom ovogodišnjeg hodočašća u Lurd

Ovogodišnje hrvatsko hodočašće u Lurd vratilo se je u Zagreb 20. kolovoza. Prigodom toga našega hodočašća želim čitateljima Glasnika iznijeti nekoliko misli o Lurdu. Za njega znade i vjernik i nevjernik i bezbožnik. Koliko se vjernici oduševljavaju kada pjevaju pjesmu: Sred te se pećine Marija javi...! Koliko se zanosi mladež za svetom Bernardicom! Tko nezna za masabjelsku hrid, na kojoj su stajale svete noge Bez grijeha začete Djevice Marije? Tko nije čuo za hitru Gavu, rijeku, koja u svojim valovima ponosi svijetom pozdrav naroda Majci Božjoj: Zdravo, Zdravo, Zdravo Marijo!

Pa dobar vjernik malo što toliko želi, koliko da bi mogao posjetiti to sveto mjesto, posvećeno stopama Nebeske Majke. A kako bi se osjetio sretnim, kada bi mogao dodirnuti svojim ustima pećinu ispod špilje, u kojoj se ukazala Majka Božja skromnoj bezazlenoj djevojčici Bernardici Subiru, pastirici u Bartres-u.

Mnogi će se pitati: a zašto se baš Bernardici ukazala? Neiztražljivi su putovi Božji. Ali ipak mogli bismo utvrditi u čednosti

Ovogodišnji hrvatski hodočasnici u Lurdu.

i poniznosti, da je veličanstvena Božja Majka odabrala Bernardicu da joj se javi zato, jer je rado molila jednu molitvu, koja danas tako ne romoni po kućama i obiteljima, kako je to želja Božje Majke. Bernardica je rado molila krunicu. Obitelj Subiru siromašna do skrajnosti, ne zdvaja nego moli; u molitvi je utjeha te dobre obitelji. Krunica se je dnevno u toj obitelji molila. I gle Bernardica na 11. II. 1858. ide k Masabjelskoj špilji da ondje skuplja granje. I dok njene družice prešavši potok sabiru suho granje u šumi, dotle se pred Masabjelskom pećinom zbivaju čudesni događaji: Bernardica razgovara sa divnom Gospođom i Ona je pozivlje da s njom moli krunicu. Krunica, koju je sobom nosila i srdačna molitva te krunice pribavila je milost Bernardici, da joj se Nebeska Gospa ukazala.

Krunici dana je i u Lurdu divna počast. Tamo je sagrađena prekrasna crkva u čast Kraljice svete Krunice. Ova crkva je velika i krasna. Stane u nju 6.000 ljudi. U njoj ima 15 kapelica, u kojima su na mozaiku prikazana sva otajstva svete Krunice. Nad glavnim oltarom na stropu prikazana je Majka Božja na mozaiku kako plaštem Majčinske ljubavi uzima u zaštitu nas bijedne ljude, djecu svoju. Uvijek se smješi. Sva lijepa, sva krasna, sva divna je premilostiva Majka Božja.

U Lurdu se svaki osjeća ponukanim da krunicu moli. Ondje se čuje romon molitve svete krunice i kod piscinâ, kod špilje i na trgu pred basilikom. U Lurdu odlične gospođe, svećenici, svjetovnjaci; siromašni i bogati, učeni i jednostavni mole krunicu. Odande ponese se kući za uspomenu najviše krunica.

I tako je krunica proslavila Lurd i Bernardicu učinila sretnom za svu vječnost. Slijedimo primjer svete Bernardice pa ispisujmo sve dneve knjige našega života blagoslovljenom molitvom svete krunice.

Molitvom svete krunice branimo i dušu i tijelo. Krunicom najljepše ćemo obraniti i svoju hrvatsku domovinu od raznih lažnih i krivih nauka, koje se kao zarazna bolest šire našim gradovima i selima.

Mnogi se pita a zašto ići u Lurd, kad se mogu i kod kuće moliti Majci Božjoj? Istina je da se možemo i kod kuće moliti. Ali neka mjesta na zemlji odabire dragi Bog, da ondje postignemo izvanredne milosti i blagodati Božje dobrote i ljubavi. I u našoj domovini Hrvatskoj imade mjesta, gdje Majka Božja dijeli osobite milosti i darove. I onamo ide naš hrvatski narod u procesijama. Na primjer Majci Božjoj Bistričkoj hodočaste mnogi Zagrebčani.

Ali komu je moguće neka posjeti i Lurd. Tâ Blažena Djevica Marija rekla je Bernardici: Hoću da mi ovamo dolazi mnogo naroda. Hoću da mi ovamo narod dolazi u procesijama. Pa kad drugi veliki narodi hodočaste k Majci Božjoj Lurdskoj zašto da se ne čuje i naša hrvatska pjesma i molitva i govor pred Masabjelskom špiljom? Zar Hrvatima ne treba posredovanja i zagovora

Majke Božje? A što se tiče troška, zar nije trošak kada se ide u svjetska i glasovita kupališta? Zar nije trošak kada se ide na daleke izlete, na izložbe ili na priredbe raznih igara kao Olimpijskih i drugih.

U Lurdu se ispunja potpuno psalam 116: »Hvalite Gospodina svi narodi hvalite ga svi puci!« Ondje čuješ slaviti Boga i presvetu Bogorodicu u svim jezicima. Kod procesije čuje se pjevati veličanstvene psalme. Čuje se klicanje: Hosanna, Hosanna Sinu Davidovu! Navečer skupi se ogromno mnoštvo svijeta na procesiji u slavu bez grijeha začete Djevice Marije. Tisuće i tisuće veličaju Majku Božju pjevanjem: Zdravo, Zdravo, Zdravo Marijo. Kod piscina se pjeva: Zdravo Zvijezdo mora... Zatim se moli krunica, propovijed i zazivi dragom Spasitelju i Božanskoj Majci za ozdravljenje bolesnika. Za dušu koja uživa u bogoljubnosti Lurd je kutić neba na zemlji. *Stj. Pavunić, župnik.*

Mali Križar Slavko Matoković deklamira na križarskoj priredbi u Požegi.

Ja Križar sam, moj ponos to je,
I hrvatskog sam stabla plod,
Ko oganj plamsaj srce moje,
Za Boga svog i za svoj rod!

Ja Križar sam, svog Boga dijete
I vojnik Papin srcem svim,
Nek poklici mi svijetom lete
Da živi Krist i Crkva s njim!

Ja Križar sam. Vrh puka svoga
Božanskim Srcem, Kriste, sjaj,
I širom doma hrvatskoga
U svakom srcu zavladaj!

Liturgijski sastanak na Hvaru

Hvar, starodrevni glavni grad istoimenog otoka u Jadranskom moru, poznat je nadaleko u svijetu radi svoje blage klime, divnog položaja te rijetkih umjetničkih i historijskih spomenika. U našoj užoj domovini postao je Hvar osobito posljednih godina veoma poznat među katolicima zbog neumornog rada hvarskog biskupa preuzv. g. Msgr. Mihe Pušića, koji puno radi i piše za Katoličku Akciju. Tamo je već prije dvije godine pokrenut prvi hrvatski liturgijski časopis »Život s Crkvom«, koji izlazi svake sedmice i tumači nedjeljnu svetu Misu te donosi razne kratke članke, koji su u vezi sa crkvenom godinom i bogoslužjem. A ostat će Hvar, ako Bog da, znamenit u povijesti sv. Crkve u hrvatskim krajevima, jer se je u tom gradu od 4. do 6. srpnja ove godine održao prvi liturgijski sastanak u našoj domovini, i time stvorila neka podloga za jače širenje takozvanog liturgijskog pokreta među Hrvatima.

Što hoće liturgijski pokret? Liturgija znači javno bogoslužje, to jest skup svetih obreda, svetih stvari i svetih vremena, kojima sv. Crkva Boga štuje. A svrha je liturgijskog pokreta ta, da bi ne samo pojedinci, nego čitav kršćanski puk sa razumijevanjem i aktivno sudjelovao u liturgiji, u prvom redu kod žrtve sv. Mise. Tako bi kršćani više živjeli s Crkvom i crpli hranu za svoj vjerski napredak iz bogatih vrela crkvenog života. Taj pokret širi se po čitavom katoličkom svijetu te donosi obilnih plodova. Ne bi bilo pravo da budu Hrvati posljednji, a hvala Bogu i nijesu. Baš je hvarski sastanak pokazao, kako ima sve više razumijevanja za taj pokret, i kako imaju baš Hrvati uvjete, da se pokret lijepo razvije.

Na sastanku sakupio se neočekivano velik broj svećenika gotovo iz svih dijelova naše domovine, a bilo je na njem i odličnih katoličkih svjetovnjaka, koji stoje u prvim redovima liturgijskog pokreta. Na redu su bila razna predavanja, koja su prisutne uputila u liturgijski pokret. Prva tri predavanja, održana od članova franjevačkog, Isusovačkog i dominikanskog reda, pokazala su, kako ima čitav pokret zdrave temelje u nauci i životu sv. Crkve. Slijedeća predavanja vodila su slušače u prošlost i sadašnjost liturgijskog života među katolicima. A treći dio predavanja bio je posvećen praktičnom provađanju liturgijskog života u našem narodu. Raspored sastanka bio je zaista bogat i pružao učesnicima obilno pouke i pobude. Ako Bog da, bit će sva predavanja naskoro štampana u posebnoj knjizi, pa će moći i šira javnost upoznati se sa do sada premalo poznatim bogatstvom liturgijskog pokreta. Plod sastanka sažet je u njegovim rezolucijama i u posebnom odboru, koji ima da se brine za provađanje liturgijske obnove u našim krajevima.

Dao Bog, da bi sjeme posijano na hvarskom sastanku obilno proklijalo te donijelo bogat plod Bogu na slavu i dušama na spasenje!

Rudolf Paté D. I.

Osma zapovijed Božja

Bog je dao čovjeku mnoga zemaljska dobra: život i zdravlje, imutak i duševne sposobnosti. A osobito je dragocijeno dobro dobar glas, čast i poštenje. »Bolje je dobro ime negoli veliko bogatstvo« (Priče 22, 1.). Osma zapovijed čuva čovjeku ovo veliko blago. Nadalje lijep je dar Božji: dar govora. Jezikom izrazujemo svoje misli i sporazumijevamo se s bližnjim. Ali čovjek je slobodan, pa može nažalost taj dar i zlorabiti. Drugo misli, a drugo kaže i eto laži; o bližnjemu kaže što nepravedno i eto ogovaranja i klevete! Osma zapovijed sili čovijeka, da se pažljivo služi darom govora.

Bog je istina. »Ja sam put, istina i život« (Iv. 14. 6). Istinu voljeti i istinit biti mora i čovjek, koji je stvoren na sliku i priliku Božju te je tako dijete Boga istinitoga.

Dužnost nam je da budemo iskreni. »Odbacite laž i govorite istinu svaki sa svojim bližnjim . . . Nijedna zla riječ da ne izlazi iz usta vaših, nego samo dobra, koja pobuduje na dobro« (Efež. 4, 25). Iskrenu djecu svak voli. U istinoljubiva svak se može pouzdati.

Laž. »Sotona je bio ubojica ljudi od početka i ne stoji u istini, jer nema istine u njemu. Kad govori laž, od svoga govori, jer je lažac i otac laži« (Iv. 8, 44). Dakle oni koji lažu čija li su djeca? Tko ljubi laž i pretvaranje, postaje sličan sotoni. Ne smijemo nikada lagati. Ni u šali, jer ćemo za svaku suvišnu riječ dati račun, možemo se naučiti lagati, a i prouzrokovati nesreću. Ni u nuždi, jer moramo radije sve pretrpjeti nego li i najmanjim grijehom Boga uvrijediti. Niti radi koristi, jer »što koristi čovjeku, ako dobije čitav svijet, a na duši svojoj štetu trpi?« (Mt. 16, 26).

Licemjerje. Licemjerac laže svojim vladanjem, jer se izvana prikazuje dobrim i pravednim, da tim zavara druge i prikrije svoju zloću. Osobito su se u tom odlikovali farizeji, zato se taj grijeh zove farizejština. Pretvarati se nauče zločesta djeca pred roditeljima i učiteljima, pa postanu tako i kasnije neiskrena ili kako se kaže »fališna«. Ovamo spada i laskanje, ulagivanje. Laskavac ne ocrnjuje, ali pretjerava u hvali, a često hvali i pogreške.

Ogovaranje. Može netko svome bližnjemu oduzeti dobar glas, a da i ne slaže. Ako naime otkriva pogrešku bez potrebe. Time se čini nepravda, jer svatko ima pravo na svoj dobar glas. A čini se često i velika šteta, jer može npr. izgubiti službu ili bude na sudu osuđen. Kako je rašireno to zlo ogovaranja! Sastanu se žene, pa udri po ovoj ili po onoj, da sve perje frca. A onda se raziđu, pa brže bolje, dok je još vruće, drugima pričaju što su čule. Kadikad se ipak smiju, dapače moraju otkriti tuđe pogreške, i to samo onima koji tu mogu i moraju pomoći. To su na primjer roditelji i poglavari. A mora biti pri tom i dobra nakana, t. j. da se krivac popravi ili zapriječi kakova veća nesreća.

Kad čuješ koju tuđu pogrešku, »neka u tebi zamre, ne ćeš svisnuti od nje« (Crkv. 19, 10).

Krivi sud. Ne smijemo bez dovoljna razloga ni misliti zlo o bližnjemu, kao na primjer držati o pobožnoj i kreposnoj ženi da se pretvara ili ima zlu namjeru. »Ne sudite i ne će Vam se suditi, ne osuđujte i ne ćete biti osuđeni« (Luka 6, 37). Mi ne vidimo srce bližnjega svoga, a Bog vidi. Prepustimo stoga sav sud Bogu.

Kleveta. Ogovaranjem se otkrivaju istinite pogreške, a ako se pripovijedaju izmišljene pogreške i grijesi, onda je to **kudikamo** veće zlo. To se zove kleveta ili ocrnjivanje. Kleveće i onaj koji pretjerava pogreške, a i onaj, koji pripisuje grijeh pojedinca odmah cijelome staležu. Griješi i onaj koji rado sluša klevete.

Osobito se puno griješi klevetama i uopće laganjem u štampi. Svaki zna, da nije istina, što je naštampano, a ipak i nehotice čovjek povjeruje piscu. Jer sve tiskano ima posebnu moć na čitatelja. Papir je strpljiv. Sve će primiti: svaka riječ ili rečenica, pa bila ne znam kako zla ili bedasta. Ne zarumeni se od stida. Koliko

Ovoga mjeseca imala bi se završiti izložba katoličke štampe, koja je u svibnju otvorena u Rimu. Slika nam prikazuje samo jedan dio isusovačke štampe na toj izložbi. Isusovci su izložili 1112 svojih časopisa, koji imadu 143 milijuna, 206 hiljada i 769 istisaka.

zla čini lažna štampa, osobito u zlim novinama i časopisima! Kako tu triumfira laž! A istinu progone. Ne smiješ pisati, jer, kako kaže narod, tko istinu gudi, gudalom ga po prstima biju.

Lažno svjedočanstvo. Napose zabranjuje osma zapovijed lažno svjedočiti, naročito na sudu. Kod suđenja treba svjedoka. Njihovo svjedočanstvo na sudu mnogo vrijedi, osobito ako svjedok položi zakletvu. Tu treba vagati svaku riječ i sjetit se strašnih sudova Božjih. Inače može nastati po bližnjega, a i po samoga svjedoka velika nesreća.

Popravi štetu! »Odbacivši laž, govorite istinu« (Ef. 4, 25). Popravi najprije štetu u svojoj duši iskrenim kajanjem i skrušenom ispovjedu. Ali to često nije dosta. Treba opozvati, što je lažno rečeno o bližnjemu i naknaditi učinjenu štetu. Tko je ogovarao, treba bližnjega ispričati. Zato je bolje čuvati svoj jezik, ne govoriti ništa zlo o bližnjemu, čuvati mu dobar glas i poštenje.

Lako se izreče riječ, ali teško se popravlja zlo, koje prouzrokuje. Treba se poniziti i priznati, ispričati se i popraviti. A sve je to i te kako neugodno našoj oholosti.

Bog ljubi istinu. I dijete Božje mora ljubiti istinu. I govoriti uvijek istinu. Kadkada se mora istina prešutjeti, a često nam je to i dužnost. Ima i tajna. Čuvati tajnu zapovijeda služba, a mnogo puta ljubav prema bližnjemu. Nisi dužan uvijek sve kazati što je istina, sve izbrbljati, ali si dužan uvijek, kad govoriš, govoriti istinu. Često se moramo kojom spretnom riječi izvući, pa ne kažemo ono što drugi ne treba znati.

I za ovu zapovijed vrijede one Kristove riječi: »Sve što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima tako« (Mt. 7, 12). A stari Tobija opominje svog sina: »Što ne ćeš da drugi čini tebi, pazi da nigda ne činiš ni ti drugomu« (Tob. 4, 16).

Petar Gertler D. I.

Budi slika Srca Isusova!

Svaki je čovjek slikar svoga lica. Ili zar ne vidiš, kako se svako čuvstvo čovjeka odmah očituje u očima, na čelu, na ustima? Tko se neprestano podaje stravstvenim čuvstvima, tome će i lice postati divlje, stravstveno, a tko je uvijek blag i ljubezan, tome će i ljubav sjati iz očiju, pa bilo mu lice inače i ružno. Kakovo srce, takovo i lice. Zato je i tvoje lice živa slika tvoga srca. Tako je bilo i kod Božanskoga Spasitelja. Njegovo lice je bilo milo i blago, jer ga je slikala ljubav Njegova Srca.

Ako ti dakle nastojiš, da ukrotiš svoje strasti i da ti srce bude čisto, krotko, ponizno i ljubezno, slikaš ujedno na svom licu najkrasniju sliku Srca Isusova. Dragi čitatelju, što je s tvojom slikom Srca Isusova?

„Sad znam gdje je prava sreća“

Ovako je ovoga ljeta uskliknula jedna čestita slavonska graničarka nakon trodnevnih duhovnih vježbi u konviktu časnih sestara sv. Križa u Đakovu. A slično su govorile i tolike druge, koje su se okoristile prilikom i posvetile puna tri dana Gospodinu Bogu i svojoj duši.

Doista je utješna pojava što se naš puk sa sela, upravo u ovo bezbožno doba, tako rado odaziv̌lje želji svete Crkve i polazi na prave, zatvorene duhovne vježbe. Časne sestre sv. Križa u Đakovu već petnaestu godinu skupljaju žene i djevojke na duhovne vježbe i ustupaju u tu svrhu lijepe i prostrane prostorije svoga konvikta. Uz čednu otštetu u naravi preuzimaju časne sestre i svu brigu za potpunu opskrbu učesnica.

O prošlogodišnjim duhovnim vježbama pisao je naš Glasnik u članku: »Slavonija u duhovnim vježbama«. I ove su godine kod časnih sestara u Đakovu četiri puta davane duhovne vježbe. I te su tako lijepo uspjele, da bi bilo šteta, kad se o njima ne bi ništa u našem Glasniku spomenulo. Na prvim duh. vježbama, za djevojke, bilo je 105 učesnica; na drugima za žene, 95; na trećima, također za žene 70; na četvrtima, koje su davane na njemačkom jeziku, 120. I ove godine bilo je osoba, koje su se nemalo žrtvovale, da stignu na duhovne vježbe. Nekoje su se i do 80 km vozile kolima. A jedna je učesnica ove godine deseti put prisustvovala duhovnim vježbama.

Među djevojkama, koje su obavile duhovne vježbe, bila je i — sada već pokojna — Mara Matijević iz Tomašanaca kraj Đakova. Došla je presretna kući i govorila roditeljima, da će sada, iz zahvalnosti što su je pustili na duh. vježbe, dan i noć veselo raditi. Svidjele su joj se litanije, koje se u duhovnim vježbama pjevale. Jednoga dana otišla je iza večere u vrt i pjevala svoje litanije. Tu je u vrtu nešto ujede. Ni danas se ne zna, što je to bilo. Možda kakova otrovna zmija. Njezini su joj priskočili u pomoć, ali joj nisu mogli pomoći. U rukama im je izdahnula. Sprovod joj je bio četrnaest dana poslije duh. vježbi. Gospodin župnik tješio joj je majku u nadgrobnom govoru time, što je pokojnica bila na duhovnim vježbama i tako se lijepo pripravila na put u vječnost. Sada već iz istoga sela poručuju časnim sestrama, da će nagodinu doći na duhov. vježbe sve djevojke iz sela.

Nema bolje priprave bilo za život, bilo za smrt, od dobro obavljenih duh. vježbi. Ako će nas Gospodin još neko vrijeme držati u ovom životu, onda nam duhov. vježbe predobro dođu, da se pripravimo za bogobojazan život. Ako nam je suđeno brzo umrijeti, ne možemo se bolje pripraviti na smrt, nego po zatvorenim duhov. vježbama. Zato već sada čvrsto odlučimo, da ćemo nagodinu opet na duhov. vježbe. Budimo pravi apostoli duhov. vježbi, jer tim najviše širimo slavu Božju i spasavamo i posvećujemo duše.

I. Kukula D. I.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Griješi li bolesna žena, koja se po savjetu liječnikovu čuva djece?*

Odgovor: Svaka čast liječniku, ali mnogi od nas znaju iz iskustva, da liječnici često zahtijevaju i ono, bez čega se može sačuvati i život i zdravlje. A zatim ne valja smetnuti s uma prvog i najvećeg liječnika, a to je Gospodin Bog; On ne će zapustiti onoga, koji se u njega uzda i svoju dužnost vrši. — Ali ako se vidi, da je čuvanje od djece zaista potrebno, može se liječnik poslušati. Ali molim da to pravo shvatite: to jest, tada treba da žena živi u potpunoj uzdržljivosti, kao i da nije vjenčana, ili kako se kaže, muž i žena treba da žive kao brat i sestra, jer sve drugo je strašan grijeh.

Pitanje: *Je li istina, što je jedan katolički časopis pisao o Tereziji Neumann, i da li je ona još živa?*

Odgovor: Terezija Neumann još živi. — (U pogledu onoga kat. časopisa ne možemo ništa reći, jer nemamo pri ruci toga časopisa.) Međutim veliki katolički učenjaci (kao Isusovac o. Siwek) tvrde da kod Terezije nema vrhunaravnih pojava, sve se može prirodno protumačiti.

Pitanje: *Je li grijeh ljubiti javno ili tajno tuđe žene?*

Odgovor: Dakako da jest.

Pitanje: *Gdje je sveto tijelo sv. Josipa, zaručnika Bl. Dj. Marije?*

Odgovor: Valjda u Nazaretu; točnije se ništa ne zna.

Pitanje: *Može li se spasiti onaj, koji nije bio pri pameti pa u smrtnom grijehu umre?*

Odgovor: Tko zaista umre u teškom grijehu, ne može se spasiti. Ali onaj, koji redovno nije pri pameti, može i naravskim načinom a pogotovo uz milost Božju imati tzv. »svijetle časove« (lucida intervalla), kad pamet djeluje, pa se može savršeno pokajati i tako ipak spasiti i ne umrijeti u teškom grijehu. Uvijek je spasonosno moliti se i za takove osobe; a kad obole treba i njima pozvati svećenika — on će već znati, što treba da se radi.

Pitanje: *Kako može duša boli trpjeti, kad nema tijela?*

Odgovor: A kako su mogla tri mladića u ražarenoj peći ne trpjeti boli od vatre, a imali su tijelo? Kako su mnogi kršćanski mučenici usred najstrašnijih muka bili veseli i zadovoljni? I jedno i drugo je učinak posebnog djelovanja Božjeg, koji se nikad ne može umoriti ni iscrpsti. Duša dakako ne trpi boli na isti način kao tijelo. »miris sed veris modis cruciantur« kaže sv. Augustin (De civit. Dei XXI. 10.) A vidite, kad vas boli ruka, noga, želudac ili što slično, kako onda trpi i duša, ne možete moliti, zlovoljni ste. Dakle: može duša trpjeti od materije.

Pitanje: *Hoće li se oprostiti grijesi onome, koji ne namiri štetu, učinjenu bližnjemu prevarom, krađom i drugom nepravdom?*

Odgovor: »Tuđe nevraćeno — grijeh neoprošten« veli stara riječ. Ali to se razumije o onome, tko može nadoknaditi a ne će; jer Bog ne traži ono, što je nemoguće.

Pitanje: *Molila sam sv. Antuna, da nađem dobrog muža. Sada imam prilike, da se udam za dobra čovjeka, ali on je druge vjere. Je li grijeh udati se za inovjerca? Da li bih se protivila volji Božjoj, ako se ne bih za njeg udala? Jesam li dužna izvršiti obećanje učinjeno sv. Anti, za slučaj, da nađem dobra muža?*

Odgovor: Za katoličku osobu dobar muž je jedino dobar katolik. Dok takvog muža ne nađete, smatramo da Vas obećanje učinjeno sv. Anti ne ob-

vezuje. — O tim nesretnim mješovitim ženidbama pogledajte u našem Glasniku 1935., str. 146., 179., i god. 1936., str. 133., 237.

Pitanje: *Ima li od pohađanja svete Mise koristi onaj, koji je u smrtnom grijehu, a žao mu je, što je sagriješio?*

Odgovor: Neku korist ima, ali ne potpunu. Neka se savršeno pokaje, a onda ispovjedi (ispor. Glasnik br. 6. predzadnji odgovor).

Pitanje: *Smije li pravi katolik sudjelovati u Vidovićevu prosvjetno-etičkom pokretu? Jesu li također zabranjene knjige »Uzgajatelj«, što ih izdaje isti pokret u Sarajevu?*

Odgovor: Prosvjetno-etički pokret M. Vidovića kao i njegove knjige i knjige biblioteke »Uzgajatelj« nisu stvari, koje bi bile od crkvene vlasti formalno i poimenice zabranjene. Ali sve je to osnovano na čisto naturalističkim načelima, puno neispravnosti u pogledu etike, religije, povijesti, teologije itd. Tako na pr. u knjizi Ključevi svjetske krize kaže se među ostalima: »Religija se je brinula, da slijepca vodi, ali ne da slijepac i progleda.« Zato je katoliku naravnim zakonom zabranjeno da sudjeluje u spomenutom pokretu i čita knjige biblioteke »Uzgajatelj«, osim ako je po dužnosti vezan da prati i ovakove pojave a u vjeri je čvrst i temeljito poučen.

Pitanje: *Što treba da čini skrupulozna duša, koja nije sigurna, da li je u stanju milosti posvećujuće?*

Odgovor: Neka se posavjetuju sa svojim ispovjednikom i bude mu potpuno poslušna. Bez osobite milosti Božje nitko ne može biti u ovom životu potpunoma siguran da je u milosti Božjoj, no prema nekojim znakovima može to opravdano zaključivati i biti mirne savjesti. Ti su znakovi na primjer: ako si netko nije svijestan teškog grijeha, ako iskreno želi Bogu služiti i dušu spasiti, ako goji pobožnost prema Srcu Isusovu ili Bl. Dj. Mariji, ako strpljivo podnosi nevolje, ako se brine za spas bližnjega, ako čini dobra i daje milostinju itd.

Časne sestre Srca Isusova iz Crikvenice sa preuzv. biskupom Burićem i duhovnicima. Ove marne sestre osobito se posvećuju odgoju siročadi. Sirote odgajaju badava, stoga sa zahvalnošću primaju svaki milodar za Božje sirotice.

Strizivojna. Naše selo je čisto Hrvatsko katoličko selo, narod voli svoju crkvu i rado ide svetoj Misi i obavlja svoje kršćanske dužnosti, a osobito što se tiče proslave tu smo složni kao jedan.

Kako svake godine tako smo i ove godine obavili proslavu presv. Srca Isusova. Ove godine smo proslavili kao nikad prije do sada, jer je bilo zastupano cijelo selo. Osobito je za pohvaliti što je bilo mnogo muškaraca, koji su sa divnom pjesmom nadkrilili sve ostale. Bilo je lijepo vrijeme, išla je procesija sa Presvetim, kuće kuda je prolazila procesija bile su iskićene ćilimima, cvijećem, na prozorima cvijeće, kraj puta postavljeno je na stupovima cvijeće, malo dalje od crkve na jednom mostu postavljen je krasan slavoluk, isto ukrašen ćilimima, cvijećem i svijećama te sa slikom presv. Srca Isusova. Kruna svega toga je malo dalje od crkve postavljen oltar sa kipom Srca Isusova, divno i veličanstveno ukrašen. Tu je održao prigodnu propovijed preč. g. Matijević, župnik kopanički. Naš vel. g. Kelić posvetio je cijelu našu župu Božanskom Srcu Isusovu. Naš gosp. župnik mnogo radi i ima vidne uspjehe.

Glasnika Srca Isusova imamo za sada 70 komada. Daj Bože da na godinu bude barem 100 komada.

Mato Deginčić, ratar.

Dubašnica. Dne 11. kolovoza preselio se u vječnost obljubljeni i najagilniji član našeg Križarskog bratstva *Juraj Kremenić*. Dobom mlad, bilo mu tek 17 godina, ali umom i srcem kao zrio čovjek živio je samo od ideala vjere i svoje mile Hrvatske domovine, kojima bi bio posvetio sve svoje biće. On je u našem društvu ostavio prazninu, a u našim srcima duboku bol, koja se je najviše očitovala na njegovu lijepom sprovodu 13. o. mj. Ipak se tješimo, što je Bog zatražio od nas ovu žrtvu i što već imamo i kod Boga svojega zagovornika. Bog će nas krijepiti, da i dalje nastavimo svojim radom, a ti se, Jure, moli za nas. Dok budemo živi sjećat ćemo se tebe u svojim molitvama. Počivaj u miru i s Bogom do viđenja! *Tvoj župnik.*

Zlobin *nad Sušakom. Svete misije.* Malo je mjesta u našoj domovini, koja imadu tako krasnu okolicu kao ubavi Zlobin, usred zelenih šuma, nebotičnih gorskih vrhova i cvjetnih livada, s kojih puca široki pogled na plavi Jadran. Ali tu živi i krasan katolički narod, koji ljubi svoju svetu vjeru pa po njoj i živi. Nije onda ni čudno, da su za vrijeme sv. misija, koje su imali ovog ljeta, svaki dan upravo s vidljivim veseljem hrlili u svoju crkvu svu iskićenu i urešenu, da slušaju riječi misionara i primaju svete sakramente. Osnovano je društvo katoličkih muževa i mladića, društvo katol. majka i djevojačko društvo Srca Isusova sa 80 revnih i oduševljenih članica. Sve je to preuzeo da dalje vodi njihov agilni župnik prečasni Ivan Kauzlarić, veliki štovatelj presvetoga Srca Isusova, pa mu uredništvo Glasnika želi mnogo uspjeha na njegovom požrtvovnom radu.

Dugo Selo. Prigodom ovogodišnjih misija trgnulo se je Dugo Selo. A dobili smo i valjanog kapelana v. g. Don Vjekoslava Stella. Ove godine bila je svetkovina Srca Isusova prvi put svečano proslavljena. Djevojke su nosile sliku Srca Isusova, okićenu cvijećem i vijencima, a djevojčice u bjelini sa ljiljanima nosile su vijence oko slika. Na blagdan sv. Alojzija primilo je 70 djece sv. Pričest. Vodio ih je naš revni kapelan, a djeca su uz pratnju zvonova nosila ljiljane i goruće svijeće. Slijedio je

dirljiv govor, obnova krsnog zavjeta, sveta Misa i propovijed, zatim je Isus došao u mlada, nevina srca. Zajutrak za djecu bio je od župljana priređen u župnom dvoru. Kroz to je vrijeme svirala vatrogasna glazba. — Vel. kapelan priredio je s narodom hodočašće u Mariju Bistricu na 13. VIII., gdje smo skrušeno primili svete sakramente. Kad smo se povratili bila je svečana večernjica. —

Župljanin.

Rokovci - Andrijaševci. Križari. Na Veliku Gospu uveče priredili smo u dvorištu župnog stana u Rokovcima predstavu. Pozdravni je govor držao brat našega duhovnika č. g. Viktor Vincens. Seljak Jože Zagorac spjevao je »Svud se čuje«, a nato je deklamirao Ivo Karabalić. Zatim je slijedio šaljivi igrokaz »Iz Srijema u Novi Sad«; režiser č. g. Vincens, pošto je naš duhovnik bolešljiv. Predstava je krasno izvedena. Jak je efekt postigao brat Antun Baliud u ulozi sluge Ilije. I brat Karlo Baliud u ulozi Janka nije zaostao; pa i braća Jozo Karabalić (Peckića), Jozo Dekanić (Dr. Ćirića), Marijan Delić (Dražića), Šima Levaković (kućegazdu Marka), Frola Karabalić (slugu Andriju), Ilija Krznarić (Skočibušića), Antun Dekanić (kumče Mladena) i A. Levaković (Notara). Svi su lijepo i dobro izveli; premda ih je većina prvi put nastupila. Mali križar Marijan Karabalić deklamirao je pjesmu v. g. Sertića: Domovini. Slijedila je Lijepa naša, svirka i kolo. Sve je bilo lijepo. Društvo napreduje. — *A. Levaković*, tajnik.

Spišić Bukovica. Djevoj. društvo Srca Isusova prikazalo je do Srca Isusova 170 sv. Pričesti. Javnu devetnicu Srcu Isusovu za iskorjenje psovke u župi obavljala je čitava župa. A imali smo i javnu procesiju kao zadovoljštinu za uvrede nanesene Presv. Srcu otpadom nekih župljana od vjere Kristove i vjere naših otaca. — Društvo nastoji doći i do barjaka, jer ćemo onda još neustrašivije stupati, pa neka protivnici reže. — Dobili smo dobrog župnika v. g. Antuna Novak, koji se je sa revnošću primio rada za duše. —

B. Dent.

Nadkrižovljan. Još 25. ožujka bila je svečana posveta djev. društva Srca Isusova. Prigodnu propovijed je imao preč. župnik Andrija Jakopanec. Barjaku je kumovala g. Marija Crnko. Misu je služio v. g. Martin Bešvir iz Križovljana. Sastanke imamo redovito. Javile su se nove članice za društvo. Sveta Pričest se redovito prima i sve točno bilježimo.

E. Leskovar.

Baška Draga. Naše djevojačko društvo S. I. revno je. Svakog prvog petka idemo sv. sakramentima. Svake prve i zadnje nedjelje vršimo pobožnosti, molimo Zlatnu krunicu, pjevamo itd. Svake druge nedjelje imamo sastanak, gdje nam preč. župnik Ivan Graković divno govori o Presv. Srcu. O Božiću i Uskrsu davale smo predstave. — *K. Tomašić.*

Orehovica. Dne 19. VII. bilo je svečano primanje novih križara. Crkva je bila krasno iskićena. Iz Zagreba je došao pjevački zbor »Branimir« sa preč. g. Dr. Beluhanom, koji je održao dirljiv govor. Sa lica križara odsijevala je sreća, ponos, veselje i radost. Poslije podne bilo je zborovanje. Duša te svečanosti bio je domaći župnik preč. A. Rugani.

Slavko Krčmarić.

Djevojačko društvo Srca Isusova. Preč. župnik drži nam vrlo poučne sastanke. Svaki prvi petak u mjesecu imamo Ispovijed i sv. Pričest. Svečano je proslavljen blagdan Srca Isusova. Na dan primanja križara bilo je primanje i u djevojačko društvo. — *Vikica Krčmarić.*

Podravske Sesvete. Naše Djevojačko društvo Presv. Srca Isusova i ove godine broji 100 članova. 20. listopada prošle godine bila je kod nas velika svečanost, pa je tada uz zastavu hrv. kat. muževa bila posvećena i zastava našeg Djevojačkog društva. Zastavu su vrlo lijepo izradile same članice društva. Posvetu

zastave obavio je preč. g. kanonik Stjepan Pavunić iz Koprivnice, a kumovala je gđa Ana Abranović. Svakog mjeseca obavljaju članice društva sv. ispovijed i primaju sv. Pričest. Na Papinski dan ove godine i na druge veće svetkovine bila je zajednička sv. Pričest sviju članova; a i inače one sudjeluju kod crkvenog i svjetovnog pjevanja, koje vodi naš g. župnik. Blagdan Presv. Srca Isusova ove godine bio je osobito svečan: pričešću, procesijom i predstavom. I tako naše društvo radi marljivo, da se širi slava Božanskog Srca i u tom će pravcu uz pomoć Božju raditi i dalje.

Roza Sitek, glaviraca društva.

Čadavica. Križarsko Sestrinstvo u Čadavici postoji, hvala Bogu, već više nego godinu dana. Uz pomoć Božju društvo nam jako lijepo napreduje. Imali smo više većih proslava, a sada smo od 17.-20. kolovoza imale tečaj, kojega smo tako žarko željele. Vodila ga je izaslanica V.K.S.-a sestra Marinka Slavujević, koja je sa svojim predavanjima i praktičnim uputama ostavila kod nas vrlo ugodan dojam. Na tečaju su bile zastupane sestre iz Moslavine, Noskovaca, Adolfovca i Mikleuša, s kojima smo ova tri dana provele, u zaista sestrinskoj ljubavi i slozi. —

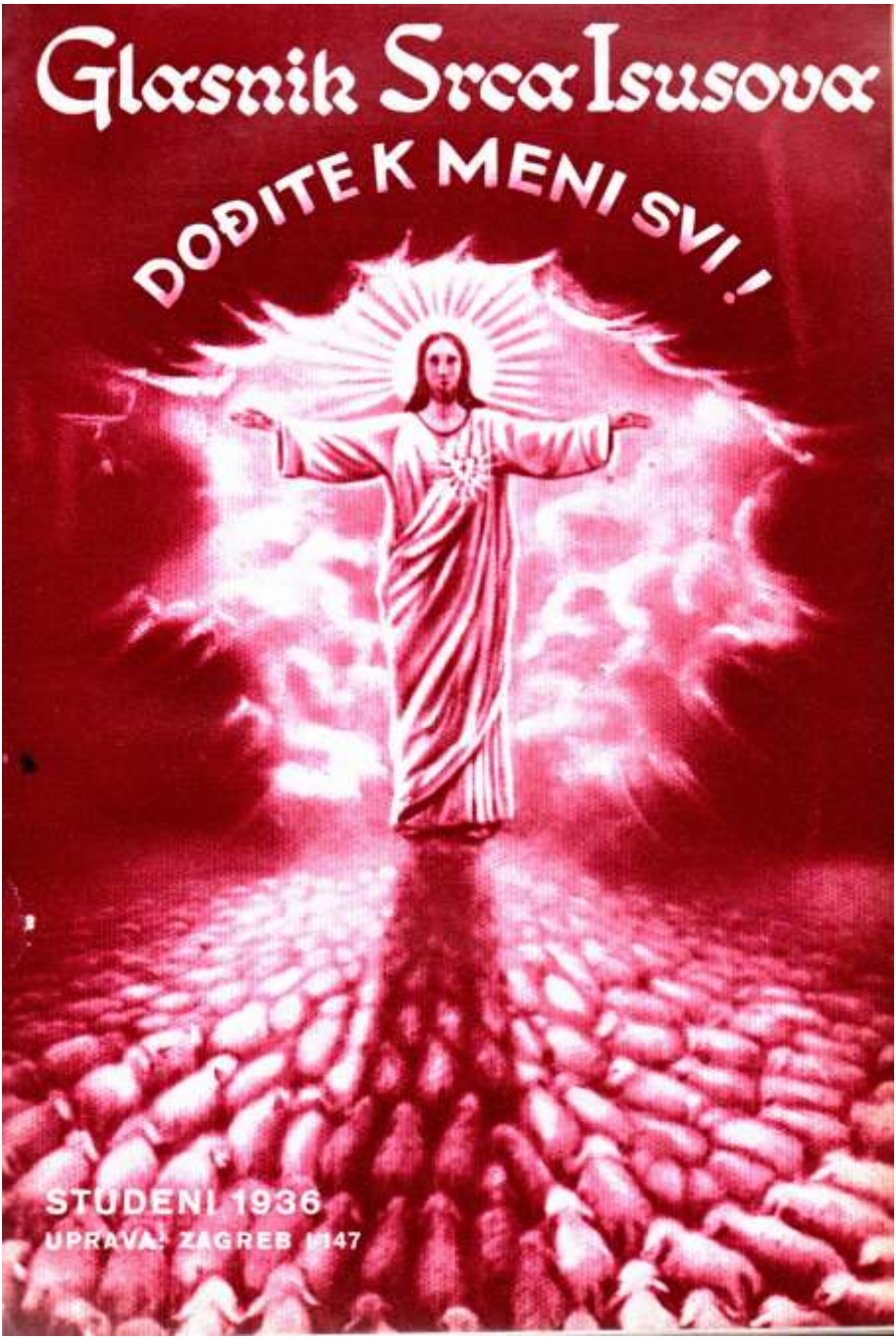
Čapo Milica.

ZAHVALNICE.

Bos. Brod. I. Č. Dugo sam bolovala na plućima; liječnik rekao da je opasno. Počeh devetnicu Petru Barbariću, iza devetnice pođem opet liječniku, koji mi reče: Vi ste sada potpuno zdrava. **Brčko:** A. I. Primljena milost zagovorom Petra Barbarića. **Brod na Savi:** A. H. Tri godine imadoh srčane napadaje, liječnik mi nije mogao pomoći. Jedna osoba mi svjetova devetnicu Srcu Isusovu, koju sam i izmolila i odmah mi krenulo na bolje. **Chicago:** M. K. Zagovorom Petra Barbarića operacija dobro uspjela. Utekoh se Petru Barbariću, da mi kćer dobije mjesto i za dva dana ga dobila. Ozdravila od ujeda psa. **Daruvar:** M. R. Izliječene strašne rane na nozi, koje su počele 1926. godine. **Dolina:** I. J. Srce Isusovo pomoglo da nije u vojsci dobio tešku robiju; u borbi za život uvijek ostao čil i zdrav i Bog se brinuo u siromaštvu za obitelj; dijete ozdravilo milošću Srca Isusova. **Gornja Vrba:** B. E. Milošću Srca Isusova i zagovorom Petra Barbarića prošla na ispitu. **Jalševac:** M. G. Majka bila na samrti, ali milošću Srca Isusova ozdravila; muž se obratio, ozdravila ja i dijete. **Imotski:** S. S. Petar Barbarić pomogao kod ispita. **Kalamazu:** M. K. Milošću Petra Barbarića poboljšale se teške boli u kukovima. **Klenovec:** T. A. Ozdravio zagovorom Petra Barbarića. **Kovin:** s. R. Z. Imala žučni kamenac, temperatura 40°, dali mi još samo 24 sata života. Na to se utekoh Petru Barbariću i ja ozdravih; ozdravila od druge teške operacije. **Kreševo:** R. Š. Više od godine trpila od teškog kašlja i znojenja kao posljedica gripe. U nevolji utekla se Petru Barbariću, izmolila tri devetnice i ozdravila. **Kuče:** I. C. Sretno položila ispit. Srce Isusovo i dalje me uslišaj. **Lemeš:** G. S. Sretno položio ispite. **Mali Bukovec:** K. K. Petar Barbarić uslišao u velikoj nevolji. — M. Š. Milosti. **Molve:** M. Č. Moga sina pred smrt mučio veliki strah i uznemirenost, počeh devetnicu i sin se lijepo pričestio i blago umro. **Omišalj:** S. J. Sin sretno položio malu maturu. **Pavlovci** (Pregrada): S. F. Dobio mjesto zagovorom Petra Barbarića. **Podr. Podgajci:** L. B. Srce Isusovo povratilo zdravlje. **Podsused:** B. P. Meni i mužu liječnici ne pomogoše, ali Srce Isusovo zagovorom Petra Barbarića povratilo zdravlje. **Popovača:** M. P. Sretno položen ispit. **Sl. Perkovci:** M. B. Dva puta operirana, ali nije ozdravila. Zavjetovah se primati Glasnik, počeh devetnicu i bilo je bolje. **Soline:** S. F. Uslišane molitve milošću Srca Isusova i zagovorom sv. Terezije. **Slakovci:** Obitelj Đ. Milost Srca Isusova. **Sombor:** F. B. Molila Presveto Trojstvo da skupi sve novce za Glasnik i ono uslišalo. **Ston:** K. M. Zagovorom P. Barbarića sin položio ispit.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

Glasnik Srca Isusova

STUDENI 1936
UPRAVA: ZAGREB 1147

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

GODINA 45 STUDENI 1936 BROJ 11

Dođite k meni svi!

Ja ću vas okrijepiti.
Ja sam put, istina i život.
Tko pođe za mnom ne luta tminom.
A kako malo ih ima, koji nalaze put što vodi u život!

Trnovita je, Gospodine, staza života moga:
Patnje i velike nevolje svedjer me prate.
Ti znaš da mi dapače i kruh svagdanji nedostaje.
A kolike mi brige zadaje budućnost moje dječice!

Spasitelju, u Tvoje ruke predajem sve.
Tvoje obećanje vrijedi na sve vijeke:
Onima koji Boga ljube sve služi na dobro!
Zato povedi me, Gospode, svojim putem svetoga križa!

Gospode, ne daj da zalutam!
V j e r u j e m, dobri pastiru, da imaš riječi života vječnoga!
U f a m s e, da ćeš me ubrojiti među svoje vjerne ovčice.
L j u b i m t e, Isuse dragi, koji me toliko k sebi zoveš.

Sveti nam dovikuju...

Put vam je dug... put vam je strm...
Ali i mi smo njime kročili,
i tešku borbu smo vodili.
Bilo je krvavog znoja,
bilo je strašnih tamnih noći.
Sam Bog ih zna!
I mi smo morali prinijeti žrtvu,
žrtvu srca.
I naša su srca morala pregarati
i za Boga krvariti.
»Za Boga pregarati, za nj krvariti«:
to je sva veličina u toj dolini suza!
Život vam se čini zagonetkom i tajnom
Ali mi smo vam odgovor dali,
kad smo vam kazali:
»Za Boga pregarati, za nj krvariti«
To je žića svrha i vrhunac!
Da li ste razumjeli
nas, koji smo domaji već prispjeli?
koji smo već Boga zagrlili
i svu sreću u njem okusili?

. . . . . .

O naprijed, naprijed! Žurno s pouzdanjem!
Ne postajkujte, hrabro koracajte!
Život vam je samo brzi prelaz:
k Ljubavi i Ljepoti!

. . . . . .

Prema Dr. Klugu.

Srce Isusovo ne zaboravlja...

Jednom je njemački kardinal Faulhaber u svojoj propovijedi oko Sviju Svetih rekao, da katoličko groblje često označuje živu vjeru u vječnost. Naprotiv pogani s najdubljim čuvstvima žalosti označuju na spomenicima gubitak svojih milih i dragih.

Na nekom spomeniku stoji uklesano srce trnjem ovijeno. Iz srca, koje je probodeno, kaplje rumena krv i vatra sve obu-

»Ako tko hoće biti moj učenik neka se odrekne sama sebe i uzme križ svoj i slijedi mene. — Tko izgubi svoj život radi mene, spasit će ga.«

hvaća. Znamo što je time umjetnik htio prikazati: presveto Srce Isusovo. Kao da je htio time reći milom pokojniku, da će ga jedno Srce uvijek ljubiti, uvijek na njega misliti, premda će ga njegovi zaboraviti.

Zar nije tako? Ta mi ljudi mislimo neko vrijeme na naše pokojnike, oplakujemo ih, pomolimo se za njih. I to je sve! Kako ih brzo zaboravimo! A Srce Isusovo ih nikada ne zaboravlja, nego neprestano prikazuje Ocu nebeskom svojih pet rana, a osobito ranu svoga Srca, da isprosi oslobođenje duša iz čistilišta. To ih Srce Isusovo razveseljuje, kad su postali vrijedni gledanja lica Božjega.

Možemo li iz ove činjenice naći kakvu duševnu korist? Možemo! I to prvo: zaljubiti iz sve duše ovo Srce, koje nas je toliko ljubilo i koje će nas uvijek ljubiti, ako budemo u Njegovoj milosti.

Ta jedino ovo Srce zaslužuje, da ga najviše ljubimo, jer je Ono nas najviše ljubilo, ljubi i jer će nas najviše ljubiti.

I drugo: misliti na ljubav ovoga Srca i vratiti mu ljubav za ljubav! Vratiti Njemu ljubav prema našim bližnjima, koji su drugi Krist; prema mrtvima, koji počivaju već u Gospodinu. Sjetimo ih se često našim duševnim darovima i dobročinstvima: sv. Misom, Pričešću, dobrim djelima.

Ta Božansko Srce Isusovo ne da se u ljubavi i velikodušnosti nadkriliti. Štogod smo učinili jednom od svojih bližnjih, bilo živom ili mrtvom, Srce Isusovo sve će nam stostruko vratiti.

Stj. Polgar D. I.

Čežnja za vječnošću

Bilo je jedne ljetne nedjelje. Kad sam se prije podne vraćao od sv. Mise, vidio sam krasna polja, sva puna sunčanog zlata, a po njima sve brujalo i šuštalo od lakog povjetarca. U meni se na taj pogled probudila silna čežnja za vječnošću. Ja sam sebičan, to znam jasno, ali ne težim za novcem ni blagom, niti bih htio časti i slave — to je sve samo oganj, što pali, a ja bih htio mira, počinka, smirenje za uvijek. Meni je dosta zbrke i trke života, brige i jada svakidašnjosti. Nije to lijepo od mene, da ne znam prigrliti križa i muke i nositi je do Božje volje, ali ja sam se zaželio mira i počinka na Srcu Božjem. O kad će doći čas, da prestanem osjećati breme i težinu tijela, da se duša slobodna vine u visine Božjeg svijetla i miline? Kad će se slaba moja pamet prestati umarati istraživanjem i ispitivanjem zagonetaka svijeta, a ugledati riješenima sva pitanja i nepoznanice u Božjoj biti i Božjoj spoznaji? Kad će se moje jadno srce smiriti u težnji i čežnji za užitkom i radošću, a naći nepomućenu sreću u zadovoljenju svih svojih zahtjeva u neizrecivoj i bogatoj Božjoj ljubavi? Da, tako čeznem za tim časovima i ako znam, da se prije toga mora proći kroz vatru pitanja strogog Suca, koji će tražiti račun, a moji su troškovi bili golemi. Znam ja to, ali što mogu? Ja mislim, da Bog nije samo namrgođeni gospodar nego i dobri otac. Ja se prepuštam njegovu milosrđu; ja ću mu prikazati krv i muku i ljubav njegova Sina u naknadu a zagovor i zaštitu nebeske Majke kao propusnicu. Što mogu drugo činiti? Eto odsad ću biti dobar, ne ću udovoljavati nagonima i željama, koje ne odgovaraju željama i planovima Božjim; ne ću se protiviti glasu savjesti, nego ću nastojati, da budem dobar i blag, poletan i plemenit, čedan i ponizan, iskren i pobožan. Ne treba mi ništa više od svega stvorenja, ja hoću da živim samo za drugi svijet, bolji i ljepši i vredniji, nego li je ovaj. O kad će doći taj čas, da iščeznu sasvim brige i potrebe tijela, a zavlada samo duh, duh dignut u sfere Božje milosti do gledanja i slavljenja Božjeg Veličanstva. Neka samo dode taj sretni čas što prije. **-d-**

Kako se proviđaju bolesnici

Bolest, a osobito smrt sigurni su naši posjetnici. Čim se dijete rodi, odmah znademo, da će jedamput biti sigurni plijen smrti. Tomu nitko ne može izbjeći. Oni, što se vesele i smiju, oni što plaču i jadikuju, svi bogataši i siromasi jednaki su pred neumoljivom smrti.

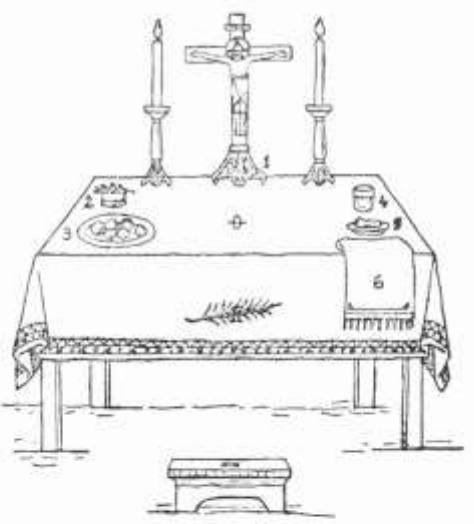
Kakva smrt — takva vječnost. Zato moramo se dobro pobrinuti za čas našega odlaska. Osobito moramo nastojati, da lijepo opremljeni dodemo pred Vječnoga Suca.

Zato ću ovdje iznijeti samo o tomu, kako treba da se provide bolesnici.

Često se događa, da ni dobre katoličke obitelji ne znadu što i kako treba pripraviti, kad se bolesnici proviđaju. Neka ove upute svatko čuva i kada dođe potreba neka se po njima ravna.

P r i p r a v a.

Kada vidimo, da je koji član teže obolio, o d m a h pozovimo svećenika. Nemojmo čekati, jer se radi o vječnosti, radi se o vječnoj sreći ili o vječnoj propasti. Najveći su neprijatelji bolesnikovi često baš sami ukućani, jer mnogi ne pozovu svećenika sve do zadnjeg časa ili dok ne izgubi svijest. Pozovimo što prije duhovnika. A međutim pripremimo sve za dolazak Isusov. I to činimo u miru, u duhu žive vjere, a ne u smetnji i strahu. Najprije dobro uredimo i očistimo bolesnikovu sobu. Ako je moguće, okitimo je i cvijećem. Blizu bolesnikova kreveta priredimo jedan stol kao oltarić; onako kako vidite na ovoj slici. Sto treba pokriti bijelim stolnjakom, što ga se u tu svrhu nabavi i čuva u obitelji. Na sto se postavi sve što je potrebno.

P o t r e b n o je: Gledaj dobro ovu sliku, pa ćeš sve vidjeti. U polovici stola stavi raspelo, a sa svake strane po jedna svijeća (vidi na slici br. 1). S lijeve strane stavi u čašu blagoslovljene vode s malom grančicom, kojom će svećenik poškropiti bolesnika (br. 2). Na tanjuriću pripravi šest kuglica pamuka (vate), kojom će svećenik otrti bolesniku sjetila nakon svetoga pomazanja (broj 3). Na desnoj strani stola neka je čaša s čistom vodom (broj 4). U toj će čaši svećenik oprati prste prije i poslije dijeljenja svete Pričesti. Pokraj čaše stavi tanjurić s komadićem kruha i malo soli, da si svećenik otare palac, kojim maže bolesnika (broj 5), a do tanjurića ručnik (broj 6).

Ovo sve treba da ima svaka katolička kuća. To se jedamput nabavi, pa se onda čuva, a troškovi su za to vrlo neznatni, jer ne treba nabavljati

skupocjene stvari, nego jednostavne. Kad bi se ovoga držala svaka katolička kuća, onda ne bi ni svećenik ni ukućani bili u neprilici, kad se dode k bolesniku. Često dode svećenik sa Isusom i ne nade ondje baš ništa pripravljeno. Pa ipak Isus naš je zaslužio, da mu se to pripravi. A zaslužio je i bolesni član obitelji, da ipak pristojno dočeka Isusa. Ne budimo nemilosrdni spram Isusa i spram miloga bolesnika.

O b r e d.

Prekrasni i vanredno su utješljivi obredi, kojima sv. Crkva provida bolesnike.

Kada svećenik stupi u bolesnikovu sobu, rekne: »M i r k u ć i o v o j«. Svi ukućani odgovore: »I s v i m a, k o j i p r i b i v a j u u n j o j.« Zatim svećenik poškropi blagoslovljenom vodom bolesnika i sobu te moli uvodne molitve. Tada se bolesnik i s p o v j e d i, ukućani u to vrijeme da ne čuju ispovijedi izadu i mole se vani za bolesnika. Iza ispovijedi unidu. Zatim bolesnik primi s v e t u P r i č e s t ili svetu p o p u t b i n u. Iza toga se počne dijeliti sveto p o m a z a n j e: Najprije ukućani i bolesnik mole opću ispovijed, a svećenik dade bolesniku odrješenje i blagoslov. Tada maže bolesnikove (zatvorene oči), uši, nosnice, usta na stisnutim usnama, ruke (dlanove), još redovito i noge. Kod svakoga od ovih mazanja svećenik moli: »O v i m s v e t i m p o m a z a n j e m i s v o j i m p r e b l a g i m m i l o s r d e m o p r o s t i o t i G o s p o d i n, š t o g o d s i s a g r i j e š i o (- l a) g l e d a n j e m (s l u š a n j e m i t. d.). Amen.« Zatim slijede tri molitve, kojima svećenik zaziva nad bolesnika milosrde Božje, te duševno i tjelesno zdravlje. I često Gospodin Bog po svetom pomazanju povrati bolesniku zdravlje, ako se na vrijeme pozove svećenika.

Iza svetoga pomazanja podijeli svećenik bolesniku još i a p o s t o l s k i b l a g o s l o v, kojim bolesnik dobiva potpuni oprost. Kod toga bolesnik se još jedamput pokaje, zazove presveto ime I s u s, prikaže svoju bolest i svoj život Bogu kao zadovoljštinu za svoje grijehe. Svećenik zatim moli divne molitve i onda podijeli odrješenje i apostolski blagoslov. Za vrijeme tih obreda ukućani mole litanije i druge koje molitve za bolesnika.

I z a o b r e d a

neka se bolesnik zahvali Bogu za utjehu, okrepu i za svete sakramente. Kod njega neka ostane blagoslovljena voda i križ, da ga što češće pogleda, poljubi i zagrli. A vata (pamučne kuglice), so i kruh neka se bace u vatru. Onu čistu vodu, ako je bolesnik ne će popiti, baci se isto u vatru.

Kad se bolest pogorša, ili kad bolesnik počne umirati, onda neka opet ukućani pozovu svećenika, da dode i da moli prekrasne crkvene molitve za bolesnikovu dušu. Nemojte kratiti ove divne utjehe bolesniku. Nemojte biti krivci njegove propasti, nego budite dionici njegove sreće i spasenja.

☛ *JEDNA VAŽNA MOLBA. Kalendar Srca Isusova i Marijina toliko je potraživan sa svih strana, da se ozbiljno bojimo, da će nam ga mnogo uzmanjkati. Zato najljepše molimo naše drage povjerenike da nam ODMAH povrate one kalendare, za koje drže da ih ne će moći prodati. Molimo lijepo što prije.* ☚

SJETIMO SE DUŠA U ČISTILIŠTU.

Tri Mise na Dušni dan

Bilo je to pod konac prve godine strašnog svjetskog rata. Na bojnim poljanama ginulo je danomice desetke tisuća ljudi u groznim mukama, a bez ikakve duševne pomoći. Uzalud je nastojao tadanji papa Benedikto XV., da skloni zaraćene države na mir; dapače odbili su Papin prijedlog da bi barem o Božiću prestali s prolijevanjem krvi. Što više: te iste godine uvađa se otrovni plin, koji je dnevno gušio po više tisuća ljudi.

Papa Benedikt XV. ganut tolikim nevoljama, a videći da su se njegova nastojanja oko izmirenja izjalovila, odluči da podijeli svim katoličkim svećenicima izvanredno pravo, da služe na Dušni dan tri svete Mise. Vrhovni pastir stada Kristova htio je da učini ovo djelo ljubavi za upokoj duše poginulih ratnika. Jednu naime Misu moraju svi svećenici prikazati na nakanu svetog Oca, drugu za sve vjerne mrtve, a samo jednu smiju čitati na svoju nakanu. A novčanu nagradu smiju svećenici primiti samo za jednu Misu, isto kao i na obične dane.

Evo kako je došlo do toga da se čitaju na Dušni dan tri svete Mise. Zlobna je dakle kleveta od neprijatelja katoličke Crkve, kad se govori, da su naime te tri Mise »popovi« izmislili, e da se dočepaju što više novaca. Odbijmo, braćo, odlučno takove napadaje na svoje svećenike. Sjetimo se toga velikog djela milosrđa Kristova Namjesnika na zemlji te prikažimo na Dušni dan koju žrtvicu za tolike hiljade zaboravljenih ratnika, kojima kosti istrunuše po bojištima. Sigurno ćeš imati, dragi čitatelju, kojega znanca, ili čak rođaka, koji je poginuo, a ne znaš ni gdje mu je i kakav mu je grob. Daj, pomoli mu se ovaj dan za dušu. Sjeti se i drugih pokojnika. Nije glavno kititi groblje. To je samo jedan lijepi znak našega sjećanja. Ali pokojnicima u čistilištu pomažeš samo molitvama, žrtvama i osobito svetom Misom.

Moli se za njih, pa će se i za tebe moliti. **I. Grozev D. I.**

OVAKO SUDI »ŽIVOT« TAJ NAJUGLEDNIJI HRVATSKI KAT. ČASOPIS ZA IZOBRAŽENE KRUGOVE O KALENDARU SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1937. GODINU.

Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1937. (str. 178). Zagreb 1936.

Evo ga, gdje već po 32. puta izlazi pred hrvatski narod taj kalendar, koji se drži one sv. Pisma: »Pietas ad omnia utilis — pobožnost je za sve dobra« ili one druge: »Quaerite primum regnum Dei et iustitiam eius... Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu...« Ta osnovna misao vrlo je konzekventno provedena u kalendaru onoga Srca, iz kojega je i nikla. Toj misli služe brojne ilustracije, od kojih će sigurno mnogu naš svijet izrezati i staviti u okvir; njoj služe i brojni doprinosi od najpozvanijih i najuglednijih pera. U ovogodišnjem kalendaru pišu dva nadbiskupa i jedan biskup, piše dosta svećenika i svjetovnjaka, majstora na peru. A pišu o čestitoj katoličkoj obitelji, o euharistijskom životu, o bijeloj kugi, o epidemiji samoubojstva, o kršćanskim krepostima tako, da kalendar uistinu uči svoje čitače svakoj čestitosti i dobroti. I to sve takovim načinom, da ujedno odgaja zdrav ukus i estetski osjećaj. Napose valja istaknuti i sretnu novost među slikama: ovogodišnji kalendar pokušao je iskoristiti ono umjetničko blago, što ga kriju Strossmayerova katedrala i galerija slika. To je bila sretna misao: čemu uvijek donositi samo tuđe stvari, kad imamo i doma vrijednih, pogotovu kad sam narod u njima uživa. Tehnička oprema je prvorazredna. Preporučujemo!

K. Grimm D. I.

Junaštvo španjolskih katolika

Događaji, koji zadivljuju.

U Glasniku smo već u dva broja pisali o divljaštvu komunista u Španjolskoj. Ta strašna organizacija prava je sramota za čovječanstvo i civilizaciju. Rusija, Meksiko i Španjolska jasno nam govore, što možemo očekivati od onih, koji slave Judu izdajicu Spasiteljeva.

Ovaj put ćemo iznijeti sasma drugu sliku. Ne ćemo pisati o plačkanjima, klanju, razapinjajnju, paležu i obeščašćivanju, nego o silnoj vjerskoj obnovi, koja je zahvatila čitavu Španjolsku. Tu vidimo primjere, kojima se mora čovjek diviti. Iznijet ćemo samo neke činjenice, koje smo iz Rima dobili s potvrdom, da je sve istinito i provjereno.

Kad je neki šesnaestgodišnji mladić odlazio u rat, reče svojoj majci: »Majko, nemoj se moliti, da ostanem živ i vratim se. Moli se radije, da iskorijenimo komunizam, pa da se u Španjolskoj više ne vrijeđa Gospodin Bog. Rado dajem za to život.« — Takovih primjera divnih španjolskih mladića ima jako mnogo. Po svim mjestima trče sinovi roditeljima, mole blagoslov i dragovoljno idu da spase vjeru svoje domovine. Nađe se mnogo mladića, koji ne miruju, dok im roditelji ne dopuste, da smiju u boj. U mnogim obiteljima otišao je otac s više sinova, da se bore za krst časni i slobodu zlatnu. Kad se neki otac sa četiri sina spremao u rat, a kod kuće mu ostaje još troje djece, reče: »Strašna je pomisao, da bi moja djeca mogla ostati bez oca, ali mi je još mnogo strašnije, da bi mogla ostati bez katoličkog uzgoja, ako komunizam zavlada.«

A sada ćemo iznijeti neka upravo divna djela. Neki trgovac, udovac s petero djece, obustavi trgovinu, povjeri djecu čestitim susjedima i pođe da se bori u ustaškoj vojsci. Jedna udovica imala je četiri sina, trojica od njih dobrovoljno odoše u rat, a četvrti ostade, da se brine za majku. Ali i ovaj dobi blagoslov od majke i ode na vojnu. Iz Pampelone pišu, da je divno gledati mladež kako polazi u boj. Svi su radosni i oduševljeni. Jedni prikopčali na grudima znak Presvetoga Srca Isusova, drugi nose karmelski škapular ili kongregacijsku medaljicu. Iz lica im sijeva vjersko oduševljenje i žar. Svećenici neprestano ispovijedaju i dijele svetu Pričest. Vjerski zanos vlada u čitavoj vojsci. Kad polaze na bojno polje pjevaju:

»Ne plači mi, dobra majko,
Što ja hitam pod oružje!
Što je stalo do mog tijela,
Pravu vrijednost duša ima!«

U Salamanci su crkve dupkom pune. Val vjerskoga oduševljenja zahvatio je sav narod. Svi odrasliji muškarci javili se za boj protiv nevjere, a žene i nejaka djeca podupiru žarkim molitvama svoje bojovnike.

U mjestima, gdje se prije čula psovka i kletva, sada se ori: »Živio Krist Kralj! Živjela katolička Španjolska!« Kad zvoni »Anđeo Gospodnji« sva vojska moli, a i narod po ulicama. U Cadixu je sam general rastumačio vojnicima ovaj Gospin pozdrav. A mnogo se je oko orosilo, kad je sam general predmolio vojnicima. — Svećenike pozdravlja narod kao svoje najveće prijatelje. Vojnici osobitu počast iskazuju duhovnicima. — Boljševici su u Zaragosi izbacili iz aeroplana tri bombe na glasovito svetište Majke Božje Pilarske. Svaka je bomba težila 50 kg. Ali nijedna nije eksplodirala. Puk je to smatrao kao osobito Božje čudo. Toliko naroda nagrće u svetište, da se takovo što još nije vidjelo.

Španjolske obitelji se ponose, ako im je koji član pao u borbi za vjeru. Veselje ih obuhvaća, kad znadu, da su dobili jednoga mučenika. Iz Murcije piše jedan gospodin, kojemu su boljševici ubili brata: »Velika je čast za našu obitelj, što imamo takvoga mučenika.« — Kad ustaše oslobode koje mjesto od boljševika, nastaje u narodu neopisivo veselje i radost i zahvalnost spram Gospodina Boga, što ih je izbavio iz užasnog ropstva.

Junaštvo katolika se opaža na svim linijama. Ovakvo junaštvo može davati samo katolička Crkva. A ona će s pomoću Božjom i obnoviti lice Španjolske.

„Oče, gdje je raj?“

Župnik propovijedao o nebu. Izlazeći iz crkve srete se s bogatim župljaninom. »Oče, lijepo ste danas govorili o nebu, samo ste zaboravili reći, gdje se nalazi.«

Župnik će mu:

»Za to je lako! Pogledajte tamo onu kuću. U podkrovlju stanuje udovica. Bolesna je i gladna ona, bolesna su joj i gladna djeca; zima je nadošla, a oni nemaju ni odijela ni toplog stana; trpe svaku nevolju. Koliko mogu, pomažem joj. — Podite danas k njoj, ponesite odijela, hrane, ogrijeva, pa kad to svršite pročitajte 25. poglavlje iz sv. Mateja, gdje Isus govori o zadnjem sudu i ja vas uvjeravam da ćete odmah saznati, gdje se nalazi raj.«

Još iste večeri dođe župljanin svom pastiru i reče mu: »Velečasni, hvala Vam na savjetu. Ne samo da sam našao raj, nego sam čak i bio u njemu...«

Raj je naime i stanje duše, koja uživa mir i radost Duha Svetoga, a do tog se stanja dolazi po dobrim djelima.

A. Gabrić D. I.

Što znači ova slika i zašto je ovdje naštampana

Znači, da se Stvoritelj brine za ono, što je stvorio...

Ova se brojna i uzorna kršćanska obitelj nije smjestila pred fotografski aparat, a još manje slikala za to, da bi se u »Glasniku« pokazal svijetu. Slika je ova radena još prije kakvih 15 godina i treba izričito istaknuti, da nikomu iz cijele ove obitelji nije onda ni na kraj pameti bilo, da bi se išli »vudreti na kipec« baš upravo s tom namjerom, da se u »Glasniku« naštampaju, neka ih vidi svih 60.000 »Glasnikovih« pretplatnika i još pet puta toliko čitalaca.

Dva su osobita razloga, poradi kojih »Glasnik« donosi ovu sliku.

Prvi je taj, da se ohrabre sve udovice s brojnom djecom i da se uvjere, da Bog vodi brigu za onu dječicu, koja su se po njegovoj odredbi rodila, pa makar otac i umro, kao što je, eto, gospodin Szeiler, bravarski majstor u željezničkoj radionici u Zagrebu i uzoran otac ove obitelji, još prije 12 godina, po Božjoj odredbi, ostavio svu svoju dragu obitelj i preselio se na Mirogoj, da ondje čeka slavno uskrsnuće. A ipak je vrijedna kršćanska majka i bez njega svu svoju dječicu digla na noge i uvela ih u život. Sva su ta djeca, premda su bez oca morala živjeti, od malih nogu uvijek bila obuvena i odjevena i u svemu zbrinuta. Sve se to od pobožne matere naučilo u Boga se pouzdavati i ne klonuti duhom kraj maljušne penzijice iza očeve smrti. Što je god odraslije

djece na toj slici, sve se to već kršćanski poženilo i poudavalo, sve se to pošteno okućilo i sve je to već katoličkoj Crkvi i hrvatskoj domovini narodilo mnogo zdrave i sposobne dječice. Nijedno, eto, nije iza očeve smrti išlo ni golo ni boso, niti je ikomu palo na teret niti je ikoje umrlo od glada. Starija su djeca pomagala materi oko manje djece, a Bog je sve blagoslovio!

Najmanje dijete, što ga mati drži na krilu, mala Boženka, to je sada već odrasla djevojka, ustrajna kongreganistica kod sv. Josipa na Laščini u Zagrebu, pročelnica Sekcije sv. Pavla za dobru štampu i požrtvovna povjerenica za 150 »Glasnikovih« pretplatnika na Laščini. Ali najmlađe dijete u obitelji još i nije na slici! To je sin, koji se rodio iza ovoga slikanja, Zvonko, kao i sestra mu kongreganist, a i on je već s odlikom svršio maturu na građanskoj školi i otišao da izuči zanat svoga pokojnoga oca. I tako je, eto, iza toga poštenjaka gospodina Szeilera ostalo i odraslo trinaestero žive djece, živi dokaz, da se Bog brine za ono, što je stvorio!

Drugi i još preči razlog, poradi kojega »Glasnik donosi ovu sliku, stoji u tomu, što je nužno, da svi mi Hrvati uvijek i svagdje ustajemo na obranu pogrđenoga materinstva!

Evo, o čemu se radi.

Ovoga je ljeta gospođa Szeilerova pokušala za jednu od svojih mladih neudatih kćeri naći gdjegod kakav posao u Zagrebu. Ode k jednoj od uglednih zagrebačkih gospođa, koje doista mogu pomoći, kad hoće, razloži joj sve, što je i kako je, pa rekne i to, da ima trinaestero žive djece i da ih je petero još nezbrinutih, pa neka bi gospođa moćnom svojom riječju pomogla.

Kad je to ugledna gospođa čula, da u moliteljice ima, osim dva pokojna djeteta, još trinaestero žive djece, trgne se, prekine audijenciju i odreže gospođi Szeilerovoj ovako:

»Zar vas nije stid imati toliko djece?!«

I nije se zauzela, nije pomogla . . .

Nije gospođa Szeilerova sama danas na svijetu, koja radi svoga časnoga materinstva mora da podnosi prezir i porugu modernih poganki! Ova čeljad, koja gazi Božji zakon u braku, koja mjesto krštene djece, tih najmilijih bića na svijetu, grli omatorjelu paščad, eto, ta čeljad zijeva i u čudu se pita: zašto se drugi bune, kad je njima dobro i zašto se širi komunizam?! A kada brojna djeca brojnih radničkih i osiromašjelih obrtničkih obitelji počnu glasnije iskati kruha, onda ova čeljad, koja tetoši omatorjelu paščad, protiv krštenih ljudi zove u pomoć pendrek i kundak, a čestitim roditeljima dovikuju, neka ih bude sram, što mjesto krmeljive i klemprave paščadi grle žive Božje slike, krštenu djecu! . . . Što ćeš, svijet uistinu hoda naglavce . . .

Ne, neka se ne stidi ni gospođa Szeiler niti ikoja od tih tolikih napaćenih kršćanskih roditeljki s mnogo djece širom hrvatskih krajeva! Neka se ne stide ni svoga materinstva ni svoje djece, jer im to pred svim poštenim ljudima, a osobito pred Bogom

Stvoriteljem služi samo na diku i ponos! To su junačke matere, koje će u nebu visoko stajati! Junačka majka sedmorice Makabejaca bit će im predvodnica! Ako tko treba da se stidi, to su te moderne poganke, koje nemaju djece, jer ne će da ih imaju, pa mjesto djece grle pse. Teško njima! Stidjet će se kroz svu vječnost! **O. Stjepan Krizin Flodin D. I.**

Treba izdržati

»Treba izdržati i biti stalan kod zazivanja svetaca« — reče jedna naša dobra mamica — »treba izdržati i ne trčkarati od sveca do sveca, kao pčele od cvijeta do cvijeta. Biti stalan i izdržati, pa ćete vidjeti, kako će onda svetac uslišati, ako je to na naše dobro.«

Ta je dobra mamica iz Dalmacije, a izabrala je za svoga zagovornika našeg zemljaka slugu Božjega Petra Barbarića.

»Svaki mu dan već par godina neprestano govorim, da mi mora tri stvari isprositi: prvo, da mi stariji sin, sveučilištarac, ostane na sveučilištu dobar; drugo, da mi kćerka nađe poštenog muža ili da postane redovnica i treće, da mi mališ postane svećenik, ako je to volja Božja.«

I za te tri stvari molila je ona slugu Božjega Petra Barbarića bez prekida. Po naški bismo rekli: jednostavno mu ne da mira. Ona je to činila baš kao u evanđelju onaj čovjek, koji je svomu susjedu neprestano u noći kucao, da mu dade tri kruha za gosta, sve dok mu nije otvorio i kruh dao.

I sluga je Božji zaista i pomogao. Stariji je sin ostao uzoran i dobar na sveučilištu. Oženio se uzornom katolikinjom i ove godine dobro mjesto našao. A blagoslov majčin ga neprestano prati.

A kćerka je ove godine stupila u novicijat časnih sestara. Njezini su poglavari vanredno zadovoljni, jer kažu, da je pravi uzor u svakom pogledu. Kako se je zadivila, kad je kod oblačenja dobila ime sestra Petra. Odmah je vidjela, da je tu Petar Barbarić htio pokazati, kako je on isprosio tu milost, da je stupila u red, pa je eto i njegovo ime dobila. Kad je to i drugima rekla, bilo je veliko veselje u samostanu. I majci je to javila. Time je i kod majke i kod svih sestara poraslo veliko pouzdanje u zagovor sluge Božjega.

Najmlađi sin je valjan i dobar gimnazijalčić. Tko zna, što će iz njega biti?

Jer majka ne miruje, ona dalje kuca na samilosno srce sluge Božjega Petra Barbarića. Ona se drži onoga: »Treba izdržati.«

Svi priznaju da tako lijepog i poučnog kalendara nema kao što je Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu.

Što ćemo sa psovkom?

To je zaista jedna rak-rana našeg hrvatskog naroda. I čini se, što novija vremena, to se i ta mana sve više širi, postaje više drastična, bestidna, skroz bezbožna.

Pamet čovjeku stane, kad se promisli, šta se sve psovkom pogrđuje! I to onako jednostavno, u šali, sa osmjehom, kao naravno! A u srdžbi i svađi kao posve razumljivo i opravdano! Pred jedno trideset godina naš se je narod zgražao, kad bi netko i netko sveca opsovao. A danas?

I muški i ženski svijet, i svaka dob, od najmlađe do najstarije, i svaki stalež ima ih, koji čak do Gospodina Boga sežu svojim jezikom, grde i psuju, a da ostale svetinje ni ne nabrajam!

Što sam ti skrivio, da me pogrđuješ?

Đavolsko misleno pogrđivanje Boga izašlo iz ponora paklenog na zemlju tražeći i glasom da se izrazi, kako bi bilo što grđe i jače. I našlo je za to ne nerazumne životinje već razumnog čovjeka, njegova usta, njegov toli dragocjeni dar govora, koji mu je Stvoritelj dao kao kruni svojih zemaljskih stvorenja, da s njim i po njemu ispred svih tih bića Njega hvali i slavi. Pa još ako je taj razumni čovjek prosvjetljen pravom vjerom, ako su usta njegova posvećena primanjem presvetog Tijela Gospodnjeg, pa su ipak postala sramotnim instrumentom sotonskim u tako gadnu i strašnu svrhu? Uistinu, užasna opačina, koja bi mogla prokletstvo Božje izazvati i na čitav naš narod.

Stoga čast neizmjernog Veličanstva Božjeg i Njegovih svetinja, čast predragocjene Krvi Spasiteljeve za spas neumrlih duša prolivene, čast hrvatskog naroda našeg, kojemu je historija dala jedinstveno časno odlikovanje: »Predziđe kršćanstva« — sve to traži opću mobilizaciju svih narodnih snaga naših na ustuk tome paklenom valu, na odlučnu borbu i ustrajan rad.

Nije mi svrha ovdje, da opširno razlažem o načinu i sredstvima te borbe i rada. Htio sam samo u kratko prikazati raširenost i rugobu ove narodne mane, i — u pogledu toga na nešto da

upozorim štovatelje Presv. Srca Isusova u našim katoličkim društvima i bratovštinama.

Psovkom se, zar ne, strašne uvrede nanose Božanskom Srcu. A u pobožnosti Njegovoj, kako je i sam sv. Otac Papa Pijo XI. naglasio u svojoj enciklici, osobitu pažnju treba posvetiti davanju zadovoljštine, naknade Presv. Srcu Isusovu za uvrede, što mu se nanose. U tom se najbolji očituje i raspoznaje naša prava iskrena ljubav prema Isusu: ako s Njegovim Srcem suosjećamo bol i nastojimo, da je ublažimo. Sva pako prije spomenuta društva tako se često sastaju na svoje zajedničke pobožnosti i pred izloženim Presvetim Otajstvom Ljubavi sigurno vrše i taj plemeniti čin zadovoljštine, a i više općenito, bez izričitog obzira na ove ili one grijehe. Sad ću nešto predložiti.

Srce Isusovo utjeha obitelji.

Mislim, da bi bilo vrlo uputno, da se u stanovita vremena ta pobožnost izričito upriliči baš u zadovoljštinu za uvrede, što se psovkom nanose Božanskom Srcu, upravo zato, jer to vrijeđanje tako često, i tako duboko ranjava Presveto Srce. Ti bi vapaji i te kako ublaživali pravedni gnjev Božji i mnogu kaznu odvratili od našeg naroda i mnoge milosti isprosili i privukli na njega.

Da ovi čini ljubavi ne samo u našim srcima već i u onima izvan naših društava proizvedu što veću odvratnost prema psovki, te bi se pobožnosti mogle i javnosti objaviti i sigurno bi našle dobrog odziva i donijele krasnih plodova. U potvrdu toga evo jedan primjer.

Znam jednog župnika, koji u svojoj župi češće puta u godini u nedjelju pred prvom u mjesecu objavi narodu s oltara kod sv. mise: »Slijedeća nedjelja je prva u mjesecu i posvećena štovanju Presv. Srca Isusova. Poslije podne biće (u to i to vrijeme) pobožnost Srca Isursova sa zlatnom krunicom u zadovoljštinu za uvrede, kojima psovači Boga vrijeđaju.« Brdovita

je to seoska župa, kuće raštrkane, ali ipak po 100—200 duša dođe na tu pobožnost koja se i inače svake prve nedjelje u mjesecu drži, pa makar i zimsko i kišovito vrijeme bilo. Kako već sama ta objava kod pučke sv. mise blagotvorno djeluje na cijelu župu; kako potresa i dušama samih psovača, ako je koji prisutan, jer im ti javni čini pobožnosti otvaraju oči i sile na promišljanje, ko li je strašan grijeh psovka.

Kod pobožnosti pred izloženim presv. Sakramentom sav puk zajedno sa svećenikom pjeva Zlatnu krunicu Srca Isusova. Uveli su je u župi vlč. oo. Isusovci pok. o. Gavrić i o. Jagrić, kad su držali sv. misije. Mora dirnuti u srce svakoga onaj više puta opetovani zaziv: »Vječni Oče, prikazujem Ti predragocjenu Krv Isusa Krista, u zadovoljštinu za svoje grijehe i za potrebe sv. Crkve.« Tim se ujedno gaji i jača ljubav i privrženost vjernika prema sv. Crkvi, kad se javno i zajednički mole za potrebe njezine. Iza izmoljenih litanija Presv .Srca Isusova — na ostale nedjelje mole se ili zajednički pjevaju litanije lauretanske — slijedi blagoslov s Presv. Sakramentom. Po ovakovim pobožnostima Božansko će Srce sigurno dati i daje obilne milosti cijeloj župi, a i sotoni će uzmanjkati sljedbenika i pomagača u sramotnoj psovačkoj raboti.

Pokušajmo dakle i mi na taj način raditi protiv psovke i uspjeh sigurno ne će izostati. Bog će taj rad blagosloviti.

N. Tojčić, župnik.

Ne stidi se moliti prije i poslije jela

Nedavno priredište u Hagu veliki ručak vladi i članovima konferencije za zaštitu vlasništva. Pred sam ručak dogodi se nešto, što velika gospoda uzvanici nisu očekivali.

Bili su prisutni svi ministri, diplomatski zbor i sve odličnije osobe. Jedva sjedoše, kad se začu zvonce predsjednikovo. Svi se začuđeno ogledaše, jer je bilo još prerano da se nazdravi. — Ustade ministar Koolen, vrijedan katolik, i zamoli prisutne da se za koji časak umire, kako bi mogli katolici izvršiti svoju dužnost: pomoliti se prije jela. Sam je ministar predmolio i gotovo su svi odgovarali ohrabreni tim junačkim činom.

Moliš li se Ti uvijek p r i j e ali i p o s l i j e jela? Čini to kod kuće, no ne stidi se toga ni u društvu. — U gostionici sjedila Djevojka ga omjeri od glave do pete, upre prstom na njegova prsa prekriži. Oficir se čudno pogleda pa joj s prezirom doda: »Gospodice, zar se ne stidite takovo što raditi u pristojnom društvu«. Djevojka ga omjeri od glave do pete, upre prstom na njegova prsa i reče mu: »Gospodine, stidite li se vi možda nositi taj Križ odlikovanja; a ako nemate hrabrosti da se pred ljudima prekrižite, evo ja ću učiniti mjesto vas«. Djevojka ustade te se svečano pred svima još jednoć prekriži . . . Krasna pouka svim kukavcima, koje svijet možda i junacima zove i prišiva im na prsa kolajne.

A. Gabrić D. I.

Srca Isusova najveća bol

Legenda

Slavni dominikanac o. Albert M. Weiss pripovijeda u svojoj knjizi »Obrana kršćanstva« ovu staru, ganutljivu priču:

Kad je naš božanski Otkupitelj nosio teški križ iz Pilatove sudnice na Golgotu, morao je proći najprije kroz gospodski dio grada Jeruzalema. Po prozorima je sve vrvjelo od svijeta, a na cesti je bilo puno tako zvanih »boljih«, odličnih građana. Nijemo i bešćutno su gledali žalosnu povorku, na licu im se čitao prezir i podcjenjivanje siromašnog osuđenika. Nikoga nije bilo, kome bi se Isus sažalio. Gdjetko mu je dapače u sebi govorio, pravo mu budi. Isusu je to bilo vrlo teško.

Iz gospodskog dijela grada povorka je s osuđenim Isusom krenula u radničko predgrađe. Tu je Isusa čekalo opet gorko razočaranje. Tamo su stanovali oni, radi kojih je Isus u svojoj beskonačnoj ljubavi izabrao oskudicu i siromaštvo, da im bude jednak. Izliječio ih je od gube. Gladne je više puta nahranio s čudesno umnoženim kruhom. Još pred nekoliko dana su ga ti ljudi svečano primali kao poslanika Božjeg i htjeli su ga učiniti kraljem. Danas, kad je njegova zvijezda izblijedjela, preklinju ga i podsmjehuju mu se. Kaošto je teško predobiti za istinu one, koji si utvaraju što o sebi, tako se lako promijeni nezahvalno mnoštvo, kad napusti pravi put. Isusa je također ta crna nezahvalnost siromašnog ljudstva vrlo boljela.

No to još nije bilo najgore. Nesretnim ljudima nije bilo dosta, da nisu smogli za Isusa nikakove samilosti, nego su poslali na ulicu vlastitu djecu i nahuškali ih, da bacaju na smrtno izmučenog Isusa kamenje, na nj pljuju, krive pred njim lice, grče pesnice i bacaju pred njeg oštre komade stakla i posuđa. To je bila za Isusovo Srce najveća bol. Dotle nije bila sva sramota i muka tolika, da bi Isus uzdisao ili plakao. No sada su se Isusove oči napunile suzama. Isus se ražalostio, kad je vidio protiv sebe nahuškanu djecu, djecu, koju je tako ljubio, kojima je obećavao nebesko kraljevstvo, djecu nahuškanu od samih njihovih roditelja. Toga Isus nije mogao u sebi tiho podnijeti, nego se od žalosti gorko rasplakao . . .

Koliko puta bi se dandanas ponovila ta najveća bol Isusova Srca, kad bi Isus još mogao trpjeti! Koliko je djece dandanas zavedene, već u ranoj mladosti pokvarene i napunjene nevjerom i svakovrsnim zlom. Sjetimo se samo Rusije, Meksika, Španjolske, gdje vladaju bezbožnici. Pa i drugdje, koliko ima nesretnih roditelja, koji ubijaju u djeci vjeru u Boga i vjerske istine! Zato spasavajmo djecu i potičimo ih, neka Isusa toliko više ljube i toliko mu odanije služe, koliko ga više drugi vrijeđaju i otpadaju od njeg. Djeca neka daju zadovoljštinu za djecu! To će biti za Isusovo Srce najveća utjeha u njegovoj najvećoj boli.

1 *Sesvete kraj Zagreba: Djevojačko društvo Srca Isusova.* — **2** *D. Motičina: Vojska ...žarice u Šibeniku sa preuzv. biskupom Miletom.* — **4** *Preseka: Nova kapela Bezgrešn... svečanog primanja sa svojim biskupom preuzv. Srebrnićem.* — **6** *Mikleuž: Križarice.* — ...*mučenik«, što je izvelo društvo katoličkih mladića.* — **9** *Majurec: Bratovština Krš...himne.* — **11** *Teslić: Križarsko Sestrinstvo.* — **12** *Slavlje Križara u Lipovljanima.* — ...*nedjeljom sastaje kod svoga raspela, te tu moli, pjeva pobožne pjesme i čitaju kate...*

POŽURITE SE DA NABAVITE NAJRAŠIRENIJI, NAJOMILJELIJI I N... RIJINA ZA...

Isusova kreće novoj kapelici Srca Isusova, koju je marna Vojska sagradila. — **3** *Kri-Začeća u Hlijali Ludini.* — **5** *Djevojačko društvo Srca Isusova u Vrhu (otok Krk) nakon Križarice u Slav. Brodu.* — **8** *Komiža: Prizor sa sjajno uspjele predstave »Meksički g nauka.* — **10** *Križarska društva u Bedekovčini svečano su proslavila jubilej hrvatske* **3** *Preseka: Predstava kat. muževa: »Rasipni sin«.* — **14** *Narod se iz sela Police (Klanjec)* m. — **15** *Crvenka: Marijina kongregacija.* — **16** *Prvopričesnici na Jordanovcu (Zagreb).*

BOLJI KALENDAR, A TO JE KALENDAR SRCA ISUSOVA I MA-937. GODINU.

Protiv slobodnih zidara!

Mjesečna nakana za studeni, blagoslovljena od sv. Oca.

Naš sveti Otac Papa, Pastir cijelog Isusova stada, poziva nas u ovom mjesecu na sveopću molitvu, da se Gospodin Bog udostoji odvratiti od sv. Crkve pogibao, što joj prijeti od tajne družbe slobodnih zidara, framasuna. »Vazda raditi protiv Crkve«, to je njihovo načelo! »Radimo, kujmo,« vele oni, »svojim marnim i okretnim rukama pokrov, u koji ćemo jednog dana sahraniti sve vjere«! Tako se tješe ti mračni drugovi, koji u tajnosti rade; boje se dnevnog svijetla, jer znadu, premda to ne će da priznadu, da su sinovi tame. »Onaj koji čini djela svjetlosti, izlazi na svijetlo, da se vide djela njegova, a tko čini zla djela, boji se svjetlosti, da se ne bi otkrila njegova zla djela!« Tim nam je riječima Spasitelj naš odgovorio na pitanje: zašto su slobodni zidari tajno društvo! Tko je ikada činio dobro i skrivao se?!

Da postignu svoju mračnu svrhu, skupljaju oni obično najbogatiju i najmoćniju gospodu, koja će novcem, vlašću i silom narodu nametnuti bezboštvo, čega se narod brani, kao od najvećeg zla! A među tima glavnu riječ vode Židovi! Svi su od reda bankiri, vlasnici tvornica, bogataši, koji pod izlikom prosvjete i čovječnosti ruše sve dobro u narodu, da onda lakše zajaše siromahu radniku i seljaku na leđa! Zato su slobodni zidari najveći prijatelji i komunistima i socijalistima i svim mogućim bezvjercima. Zato je Židov Rotschild, silni američki bogataš u Parizu izdržavao svojim novcem posebnu školu za boljševike! Ovo zlo, što ga danas trpi i Meksiko i Rusija, a pogotovu Španija, sve su to pripravila »braća« zidari svojim tajnim radom!

Budući da i mnogi kršćani misle, da ta paklenska družba nije baš tako zla ni protiv Crkve, nego da ide samo za dobrotvornošću, zato nas sv. Crkva opominje, da se čuvamo đavla i onda kad se pričinio kao da se prometnuo u andela svijetla! Zar nas nije Spasitelj upozorio da se čuvamo vukova, koji će doći k nama u janjećoj koži? Kad bi nam sotona došao onako strašan kakav jest, svi bi bježali od njega!

One, koji se upišu u slobodne zidare kazni sv. Crkva smjesta izopćenjem iz svojeg krila, oni prestaju biti dionicima svih milosti, koje Bog daje ljudima preko Crkve i njima nema spasenja, ako se ne ostave svoje zablude.

Zato vapimo beskrajnom milosrđu Božjem za ove zalutale duše, da ih Bog odvrati od njihovog razornog djela, od robovanja sotoni i njegovoj lažnoj nauci i privede ih u svoje svijetlo i kraljevstvo! Molimo i širimo oko sebe ovu molitvu za njihovo obraćenje:

»Gospode Isuse Kriste, koji svoju moć najviše pokazuješ praštanjem i milosrđem; Ti koji si rekao: Molite se za one, koji vas progone i kleveću, zazivamo blagost Presvetog Srca Tvoga na duše, stvorene na sliku Božju, ali koje su podmukle zamke slobodnih zidara bijedno zavele, koje sve više i više idu

putem propasti. Ne dopusti, da sv. Crkva, Tvoja Zaručenica, bude i dalje od njih progonjena, nego umilostivljen zagovorom Blažene Djevice Marije, Majke Tvoje, i svih pravednika, sjeti se svog milosrđa, i zaboravi na njihovu zloću, učini da se i oni k Tebi vrate, da obilnom pokorom razvesele sv. Crkvu, poprave svoje zločine i postignu vječnu slavu. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.« (10 dana oprosta. Leo XIII. 16. kolovoza 1898.)

Ivan Jeger D. I.

Njiva Božja

Hrvatski jezik imade jako lijepih i zgodnih oznaka za razna mjesta i stvari. No za mjesto, gdje počivaju najveći junaci ljudske povijesti, gdje počivaju najmiliji članovi naroda i obitelji, našao je tvrdu riječ »groblje«.

Kad čovjek čuje tu riječ, nekako ga strah hvata i neugodno ga steže oko srca. Mnoge bajke i praznovjerja povezana su s tim imenom. U modernom društvu nije — kažu — uljudno tu riječ iznositi, jer se odmah srce i čuvstvo uznemiri.

Zašto? Jer je čovjek tu odviše jednostran. Misli samo na gubitak. Ta smrt im je otela ono, što im je u životu bilo najdraže. Smrt je rastavila ljubljenoga muža od vjerne žene, dobroga brata od mile sestre. I eto, kad se spomene ono mjesto, koje krije mile ostatke naših, onda u srcu zavlada tuga i žalost.

Tako i mora biti, kad čovjek misli samo na ovaj život! Onda je posve jasno, da mu je neugodno mjesto, u kojem leži njima tako dragocjeno, ali oteto blago.

Ali kad čovjek digne svoj pogled s ove zemaljštine i sjeti se, da je za nebo stvoren, to mu onda nije neugodno sjećanje mjesta mrtvih. Ono mu mjesto postane milo, kao što je mila i seljaku njiva, koja u jesen sakriva u sebi mnogo zrnje, što doduše kasnije istrune, ali baš radi toga donese ljeti obilan rod.

Tako je i s našim milim pokojnicima. Oni su radili u svom životu, mučili su se, a sada počivaju, da onda ustanu na život vječni. Ondje će dobiti obilnu plaću za svoj rad i trud. U životu su imali malo veselja, malo slasti, a puno križeva. Ovo će im zemaljsko tijelo doduše istruniti, ali će u dan suda ustati preobraženo, dă sto puta ljepše nego što je u ovom zemaljskom životu bilo. Samo ako je za života vršilo volju Božju.

Promijeniti naziv za »groblje«, možda bi bilo teško ili smiješno, no promijeniti držanje naše prema groblju, to nije tako teško! Naime na groblju treba da se s počitanjem vladamo, da se pomolimo za duše, koje su slavno dovršile borbu života i sada u miru očekuju dan uskrsnuća i nagrade.

Stj. Polgar D. I.

Ovo je Tijelo moje

Česta sveta Pričest

Presv. Srcu hvala, pomakosmo se s mrtve točke. Sveti i spasonosni pokret oko češće sv. Pričesti širi se posvuda i donosi mnoge plodove. Svjedoci su toliki župnici, koji vele, da im se župe upravo na očigled preporađaju po ovoj božanskoj hrani. — Veliki svjedok, ogromni svjetionik, jest svetište Presv. Srca u Zagrebu gdje se godišnje do 200.000 puta spusti bijela Hostija u srce vjernika donoseći mir i sreću pojedincima i čitavim obiteljima.

Ljudi malo po malo počinju uviđati da se jedino tamo iza onih malih vratašca svetohraništa nalazi pravi prijatelj, koji razumije i poznaje sve naše i duhovne i tjelesne nevolje, prijatelj, koji nam može i koji nam hoće pomoći. Mi mu se samo moramo približiti: »Učitelj je tamo i zove Te« (Iv. 11,21) — Čovjek bi mislio otići će sve Spasitelju, no evo kako smo mi ljudi čudni i zagonetni. Upravo nas valja goniti k Onome, koji po čestoj sv. Pričesti dijeli svakom što god mu treba.

Kako spomenuh, već se više dolazi Isusu, no još nije posao svršen. Nijedan **pravi** katolik ne smije mirovati dok ne vidi, da svi njegovi ukućani, da svi njegovi bližnji, da svi njegovi prijatelji, i naravno dok ne vidi da i on sam ide k čestoj sv. Pričesti. Sveta odluka, koja je jedina kadra čuvati svakog pojedinca i čitav nam dragi narod. Zavlada li Isus našim srcima, koga se trebamo bojati?

Više se puta pisalo općenito o prednostima česte sv. Pričesti, ovaj puta ćemo iznijeti koju poteškoću sa strane onih, koji bi na svaki način željeli opravdati svoju mlakost i svoj nemar.

1. Dolaze neke duše sasvim ponižene i skrušene govoreći: »Gospodine nijesam dostojan, da uniđeš pod krov moj. Gospodine, nijesam dostojan!« — Lukav je đavao i sa sv. pismom on zarađuje

Ovo je kalež Krvi moje

i vara. Neke duše kao da pravo ne čuju ili ne će da čuju. Sv. Pismo iza one riječi nastavlja: » . . . no Ti samo reci riječ i ozdravit će duša moja.« — Tko je na ovom svijetu dostojan primiti svetog, najsvetijeg i najuzvišenijeg Boga? Potpuno vrijedni ne možemo biti nikada. Gospodin ne traži nemoguće, dosta je da smo u milosti Božjoj posvetnoj i da imamo dobru nakanu kod primanja sv. Pričesti, to jest da ne idemo radi ljudskog obzira ili radi drugih vanjskih razloga. — Ako nam je duša opterećena kakovim smrtnim grijehom, skrušeno ga ispovijedimo i onda bez straha k pričesnoj klupi. To Isus želi, to On i naređuje. I On kaže, da ćemo svi poginuti za svu vječnost, ako ga ne budemo blagovali.

K ovoj se poteškoći priključuje ona: »Nijesam pobožan. Eh, kad bi bio kao sv. Alojzije, sv. Ante, ili kao sv. Terezija, svaki bi se dan pričešćivao!« Ovi su s nama. Baš jer nisi pobožan, hajde češće k sv. Pričesti pa ćeš to postati.

2. Druga je poteškoća onih koji vele: »Nemam ni uz najbolju volju vremena«. — U vijeku smo hitnje, lude jurnjave, vratolomije. Na sve se nekako stigne, no evo nevolje, kad dođe red na crkvu, stvore se odjednoć neprebrodive poteškoće: Onome koji je početak svega gibanja i vremena, ne ostade ni pola sata na dan! Da bi se pojedinac malo bolje u to zamislio, vidio bi, da mu to ne dolikuje ni kao uglađenom stvoru, a kamo bi kao kršćaninu. Onog od kojeg sve ima ni ne pohoditi, premda ga zove, moli. Prijatelju, koji put malo prije ustati, požuriti se sa svojim poslovima, pa će Isus biti s tobom zadovoljan, a ti ne ćeš nikad požaliti vremena, što si ga upotrebio u njegovu društvu. Možda si to već iskusio. Ako nisi, pokušaj!

3. Javljaju se neki kukavci sa svojom starom isprikom: »Nisam sam, ima i drugih, koji se ne pričešćuju, pa smo opet dobri kršćani«. — Ne gledaj Ti na druge. Svaki ima svoju dušu i to samo jednu, izgubi li nju, izgubio je sve. Bog je tu dušu, dao, On je sebi traži. Sred tolikih opasnosti i sred današnje pokvarenosti jedino nas sv. Pričest može sačuvati. Istina je, da se još mnogi skanjuju, no ti počni, dobri će primjer već djelovati. Veliš nadalje » . . . opet smo dobri kršćani. — Ponešto je sumnjiva ta »dobrota« i taj »kršćanluk«, koji bez daljnjeg prelazi preko tako očevidnih želja sv. Crkve.

4. »Ne ću da budem pobožnjak i bogomoljka.« — Na to te nitko ne tjera. Ti moraš biti revan i što je s tim spojeno: odvažan u izvršavanju svojih vjerskih dužnosti. — Nije to nikakova pretjerana pobožnost, nego srž i središte svetosti i uopće svakog vjerskog života.

5. »Morao bih se onda češće ispovijedati.« — Ako je na duši smrtni grijeh, dakako, inače se ne mora. Pričešćuješ li se svaki dan, dosta je otići k ispovijedi svakih 8 ili 14 dana.

6. »Imam puno pogrešaka, a vidim da se drugi ne popravljaju po sv. Pričesti.« — Češća sv. Pričest je najbolji lijek za umanjivanje dnevnih pogrešaka. Što ti izgleda, da se drugi ne popravljaju, možda se ponešto varaš, jer sudiš tek po vanjštini. Poboljšanje se ne opaža odmah i kad se počne javljati, u nutrini je duše. Broj pogrešaka radi ljudske slabosti može ostati isti, no nisu više svojevoljne, a to i te kako znači napredovati u savršenosti.

A. Gabrić D. I.

Kutina: Križarice.

Mlada sv. Misa jednoga Hrvata u Americi

Hrvatski mladomisnik v. g. Lončarić.

I naš će dragi, hrvatskom puku omiljeli »Glasnik Srca Isusova« sigurno nešto spomenuti o nedavnoj slavi svoga mnogogodišnjeg povjerenika u Novom Svijetu, gdje ga je dosada tako revno i radosno širio.

Osvanuo je dan 24. svibnja o. g., pun zanosa i radosnog uzbuđenja za sve one, koji spadaju u župu sv. Ivana Krstitelja, u američkom gradu Kansas City-u; u onu župu, gdje je revno sijao sjeme riječi Božje za života svoga obljubljeni preč. msgr. Martin Davorin Krmpotić, o komu je opširno pisao i »Kalendar Srca Isusova«. Ti usjevi, zasijani njegovim trudom i naporom, donesoše eto i bogatu žetvu u osobi vlč. Stanka J. Lončarića-C., koji se svim srcem i dušom posvetio uzvišenom svećeničkom zvanju: slijedeći poziv predobroga Boga.

Kao mladić uzorna i pobožna vladanja mnogo se trudio u svom krugu oko širenja »Glasnika Srca Isusova« a za sitnih dječačkih godinica hrlio je po susjedstvu i za vrućih ljetnih i za oštrih zimskih dneva: raznašajući mile Glasnike naručiteljima po kućama. Zaista lijep izgled, u koji bi se morali mnogi drugi ugledati! — U roditeljskoj se kući obavlja danomice zajednička obiteljska molitva i pobožnost: a osobito štovanje presv. Srca Isusova. Upravo ova sv. pobožnost urodila je izvanrednim plodom. Sam Isus si je izabrao svoga slugu iz sredine ove prave kršćanske obitelji.

Vel. Stanko rodio se u Kansas City-u dne 1. prosinca 1909. god. od roditelja Josipa i Ane. Otac mu je već zarana preminuo, a bijaše i on sve do smrti svoje gorljivi širitelj »Glasnika Srca Isusova«; a po njegovoj lijepoj smrti preuzela je tu ugodnu zadaću i slatki teret njegova revna supruga sa svojom ljubljenom dječicom. — Štovanje presv. Srca usadila je udovica-majka svome sinu Stanku tako duboko u srce, da se svagdje isticao uzornim nastupom, njegujući sv. strah Božji, sabrano poslužujući kod brojnih sv. Misa. U šestoj godini počeo je da polazi svoju domaću hrvatsku župnu školu, gdje se je odlikovao i vladanjem i učenjem. Svršivši 8 razreda ode na visoku katoličku školu u istom gradu, i tu sve jasnije osjeti u sebi nukanje milosti Božje, koje ga odabere za slugu svoga oltara.

God. 1930. pošalje ga preuzv. g. biskup Francis Johannes u sjemenište u Webster Groves, Missuri, gdje je razvijao sve sposobnosti uma i srca. Nakon svršenih nauka zaređen bi za svećenika u katedrali Leavenworth-Kansas dne 23. svibnja 1936. Tomu svečanom činu prisustvovalo je mnogo naroda a i njegova pobožna majka, povjerenica Glasnikova već preko 25 godina. Kako joj je veselo srce od zadovoljstva kucalo, kad joj je nakon obreda ređenja njezin sin položio posvećene ruke na glavu te podijelio svoj mladomisnički blagoslov! I time kao da joj je naplatio svekolike napore mučnog uzgoja.

A što istom slijedećeg dana? P r v a sv. M i s a ! — Sve je oživjelo u našoj dragoj hrvatskoj župi. Oltari lijepo iskićeni svježim, miomirisnim cvijećem, koje je svojim bijelim i žarkim bojama pozdravljalo svog domaćeg sina pri oltaru Božjem. Zvono milo i ljupko navješćuje došljacima iz »starog kraja« rijetku svečanost. Sve je neustrpljivo očekivalo blažen čas, kad će naš mladomisnik pred cijelom svojom hrvatskom župom stupiti pred oltar Božji kao ponizni sluga u hramu Božjem.

Procesija se već miče u uzornom redu prema crkvi, kad eto dragi Bog vidljivim načinom izlije svoj blagoslov iz kišnih oblaka na sušnu zemlju. Iza procesije prestade kiša, nebo se opet razvedrilo, a sunce bacalo tople zrake na hram, gdje se prikazivala nekrvna žrtva Novoga Zavjeta. Pod sv. Misom je propovijedao franjevački provincijal u Americi: preč. O. David Zrno, istaknuvši uzvišeno značenje katoličkog svećenstva. Nakon svršene službe Božje krene svečana povorka s mladomisnikom u bogato iskićenu crkvenu dvoranu, gdje je održana srdačna veselica: protkana toplim govorima i čestitkama. Navečer su školska dječica svojim zvonkim pjevanjem i deklamovanjem i igrom dostojno zaključila ovu krasnu proslavu naše hrvatske župe sv. Ivana Krstitelja.

Opisujući ovaj radostan i sveti čin prve sv. Mise ponosim se i ja u svoj skromnosti svojoj, što sam slugi Božjemu bila prvom nastavnicom u osnovnoj školi. A sada, nakon toliko godina rada pribivam rado danomice sv. Misi našeg mladomisnika: primajući presv. Tijelo iz posvećenih ruku. Kako su nedokučivi putevi poklona vrijedne Providnosti Božje! *Sr. M. Božena.*

Deveta zapovijed Božja

Ima u nama nešto, što se ne opaža, što možemo sakriti: misli i želje. Ali oko Božje gleda i u naše srce: »Čovjek vidi ono što se opaža, a Gospodin gleda u srce« (1 Kralj. 16, 7). Bog je gospodar i našeg srca, stoga može zapovijedati i našim mislima i željama. A on to i zapovijeda! »Ne poželi kuće bližnjega svojega; niti poželi žene njegove ni sluge ni sluškinje...« (2 Mojs. 20, 17). To je deveta i deseta zapovijed Božja. To isto Spasitelj potvrđuje:

»Čuli ste, kako je kazano starima: ne čini preljube! A ja vam kažem, da svaki, koji pogleda na ženu te je poželi, već je učinio preljubu u srcu svojem.« (Mt. 5, 27).

Zle požude. Jedna od žalosnih posljedica istočnoga grijeha je pobuna u našem srcu: »Tijelo se buni proti duha, a duh proti tijela« (Gal. 5, 17). I zle požude već su grijeh, ako su hotimične. Zato se zovu z l e ili glavni grijesi, jer su korijen i izvor mnogih zala. Treba ih nadvladavati i gospodovati njima, da ne bi one nama gospodarile. Moramo biti u miru s Bogom, s bližnjim i sa samim sobom. A nema mira onaj, koji ne nadvladava svojih požuda. One dovode čovjeka i do drugih grijeha, zato ih treba krotiti. »Svaki se iskušava požudom svojom vučen i mamljen; potom požuda kad začne rodi grijeh, a grijeh kad se izvrši rađa smrt« (Jak. 1, 14).

Nije svaka požuda zla, tako požuda ili nagon za jelom i pilom, snom, odmorom, veseljem, ljepotom, znanjem. To je po naravi, ali radi oslabljene naše naravi uslijed istočnog grijeha često prelazimo i u tomu granice. Mnoge nam težnje koriste i tako stičemo znanje, umjetnost, vještinu. A ima i svetih težnja, na pr. težnja za nebeskom mudrosti, za molitvom; za samoćom, da lakše mislimo na Boga; za smrću, da se s Bogom sjedinimo.

Ne poželi žene bližnjega svoga. Bog je združio muža i ženu nerazrešivim svetim vezom i blagoslovio ih. Obitelj je dakle nešto sveto. Ali pokvarena narav ljudska ne da mira ovoj svetoj sreći i želi je razoriti. Zločin je razoriti obitelj, koju sam Bog cijeni, blagosivlje i zaštićuje.

A takav zločin učini već i onaj, koji zlom požudom zaželi ženu bližnjega svoga. Bog zapovijeda poštivati svetost i čast porodice. »Ženidbu neka svi drže u časti; jer bludnicima i preljubnicima sudit će Bog« (Hebr. 13, 4). Kolika zla nastaju radi takove želje! Muž ostavlja svoju zakonitu ženu i živi s drugom. Žena poželi drugoga, pa se gleda riješiti svoga zakonitog druga ili ga vara. Koliko se počini tu ubojstva, samoubojstva, koliko bude tu svađe, tučnjave, sablazni pred djecom i pred susjedima! Kako se tu slabo gledaju sredstva, jesu li dopuštena, pa se i vjera mijenja kao kaput ili šešir. A što biva s jadnom djecom iz takvih obitelji! Kolika odgovornost!

Čiste misli i želje. Da uzmognemo pravo poštivati svetost porodice i sreću obiteljskog života, treba da budemo stidljivi i čisti u svojim mislima i željama. A na to treba privikivati već sitnu dječicu na majčinu krilu i u najužem obiteljskom krugu. Treba mladež na to upućivati, da sačuvaju stid i čednost u ponašanju kod kuće, na ulici i kod igre. Ne samo radi sebe, da ne naškode nevinosti svoga srca, nego da ne naškode drugima, kojima mogu svojom nečednom nošnjom i bistidnim ponašanjem silno škoditi. Svaka kršćanska obitelj mora biti sveta i časna, kao što je bila Sveta Obitelj: Josip i Marija s Malim Isusom ili obitelj sv. Joakima i Ane sa kćerkom bl. Dj. Marijom te obitelj Zaharije i Eliza-

Desinić: Predstava društava KA.

bete sa sinom Ivanom Krstiteljem. Obitelj će uzdržati svoju svetost, ako bude odana Bogu, držala njegove zapovijedi, djecu odgajala u strahu Božjem i za rana privikavala da vrše vjerske dužnosti. A čast porodice će održati, ako se pazi na pravednost, marljivost, umjerenost u svemu; ako budu članovi u nevoljama strpljivi i povezani međusobnom ljubavi.

Zle misli i želje. Spasitelj je dopustio, da ga sotona kuša, da nam tim pokaže, kako se treba opirati napastima. Treba dobro pamtiti, da zle misli i požude, makar kako jake bile, dokle god su nam mrske i dok se borimo protiv njih — nisu grijeh. Onda je istom grijeh, kad h o t i m i c e mislimo ili želimo zlo. To su naše svagdanje borbe. Ne žalostimo se, kad nam dođu napasti, ne uplašimo se, već se junački borimo! Usprotivi se odmah i s p o č e t k a ! To je najglavnije. Svrati misli na drugo što, samo da se rastreseš. Počni se baviti kakovim tjelesnim poslom. Ostavi grješnu prigodu (knjigu, društvo, dugo spavanje). A nada sve prizovi Boga u pomoć. Molitva je tu najglavnije sredstvo. Molitva i post. »Ovaj rod ne može ni po čem izići, osim po molitvi i postu« (Mark. 9, 28).

Sloboda djece Božje. Tko popušta svojim požudama, taj je najjadniji rob, sputan u verige najsramotnije. Sotona i grijeh njim gospodare. A tko nadvladava zle želje, taj je gospodar, taj je doista slobodan. Jer vršiti u svemu najpomnjivije svetu volju Božju nije ropstvo nego prava evanđeoska sloboda. Na to nas opominje sv. Pavao: »Braćo, po duhu hodite, pa ne ćete tjelesnih želja izvršivati... Ako li vas duh vodi, nijeste pod zakonom... A rod je duha ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, dugotrpnost, krotkost, vjera, čednost, uzdržanje, čistoća; protiv toga nije zakon. A koji su Kristovi, raspeše tijelo svoje s opačinama i željama (Gal. 5, 16—24). *Petar Gertler D. I.*

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Što je slobodna volja, u čem se sastoji i tko je ima?*

Odgovor: Sloboda volje stoji u tom, da se čovjek može bez ikoje unutarnje sile sam odlučiti nešto učiniti ili ne učiniti, učiniti ovo ili ono. Ima je svaki čovjek, koji ima porabu razuma i kad radi s promišljanjem. Nemaju pak slobodne volje životinje, posve mala djeca, potpuno ludi, čovjek kad spava. A ne služi se slobodnom voljom ni razuman čovjek, kad radi bez promišljanja, npr. kad se nehotice opeče; čovjek bez promišljanja sam od sebe ide za tim, da se ukloni boli.

Sloboda volje je temelj i nužna pretpostavka, da čovjek može činiti dobro ili zlo, da može zaslužiti nagradu i kaznu ovdje i na drugom svijetu, a tko ne priznaje slobodu volje niječe ujedno temeljne istine kršćanske i svake druge vjere.

Pitanje: *Što je to sudbina i postoji li?*

Odgovor: Sudbina u pravom smislu riječi i kako je nekoji zamišljaju, jest neka nepoznata sila, koja ravna svijetom a osobito čovječjim činima i doživljajima, te joj se ne može izbjeći. Takva sudbina ne postoji. Ljudskim činima i doživljajima ravna u prvom redu Bog, zatim čovjek svojom slobodnom voljom i svojim djelovanjem, onda drugi ljudi i napokon prirodni zakoni, prema onome, kako su od Boga uređeni.

I mi doduše katkad govorimo o sudbini; kažemo npr. da nekoga progoni sudbina, kad je netko nesretan a ne znamo razloga zašto je tako. Može se reći, da takova sudbina postoji, ali to nije pravi smisao riječi.

Pitanje: *Mogu li gosti najamnici jesti mrsno jelo u dan nemrsa, ako se takovo jelo poslužuje za stolom u obitelji, u kojoj su gosti ili najamnici?*

Odgovor: Ako tome ne mogu izbjeći bez znatne teškoće, slobodno im je nekoliko puta. No kad vide, da bi to i dulje trajalo, treba da nastoje naći drugog poslodavca i da ne dolaze u goste na posne dane.

Pitanje: *Postoji li kakova čarolija ili tzv. coprnice, pa da mogu koga oceprati te bude nesretan u svom gospodarstvu, i može li čovjek sudjelovati kao coprnjak?*

Odgovor: I jedno i drugo je praznovjerje. O tome na str. 100. našeg Glasnika od ove godine.

Pitanje: *Kako bih mogla savršeno spoznati Boga i njegovu dobrotu?*

Odgovor Na ovom svijetu ne ćete nikad savršeno spoznati Boga, pače ni na drugom, jer Bog je neizmjerno savršen a naš razum ostaje uvijek ograničen. U spoznanju Boga možete napredovati molitvom, čitanjem dobrih knjiga i promatranjem djela Božjih, koja se očituju u prirodi. A kad dođemo u nebo gledat ćemo Boga licem u lice i čitavu vječnost otkrivat ćemo nove beskrajne ljepote i krasote.

Pitanje: *Je li grijeh, ako ne poslušamo roditelje u pogledu ženidbe?*

Odgovor: U pogledu ženidbe treba svakako pitati savjet roditelja pa i slušati ga, osim ako se vidi, da roditelji na zlo svjetuju (na primjer ako gledaju samo na novac a ne na poštenje itd.). Ne valja, ako roditelji sprečavaju inače pošten brak, pače brak sklopljen usljed velikog pritiska i straha može da bude i nevaljan.

Pitanje: *Kako bi čovjek mogao da zavoli smrt i da joj se veseli?*

Odgovor: Ako razmišlja, kako nas smrt oslobađa mnogobrojnih nevolja, a osobito pogibelji da sagriješimo i vječno blaženstvo izgubimo, te kako se njom približavamo vječnoj sreći, za koju smo određeni.

Pitanje: *Što da misli katolik o ljepim izjavama socijalista, koji na primjer kažu, kad bi oni vladali da ne bi bilo rata, da ne bi bilo toliko kljastih i ranjenih, da ne bi bilo poreza, da ne valja što su svećenici tako bogati a Krist bio najveći siromak, što blagosivlju oružje i narod zavađaju itd.?*

Odgovor: Nek misli na one riječi Spasiteljeve: »Čuvajte se od lažnih proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovčijem a unutra su vuci grabljivi! Po plodovima njihovim poznat ćete ih...« (Evand. sv. Mateja, pogl. VII., a čita se na sedmu nedjelju po Duhovima.) — Možete čitat i u našem Glasniku god. 1935. str. 202., i god. 1936. str. 97., 136.

Pitanje: *Ako je Bog dao zapovijed »ne ubij!«, kako On može sada gledati, gdje Talijani ubijaju Abesince, i brat kolje brata? — Nadalje kako može Bog gledati, gdje jedna »milostiva« bez djece hrani psa i plaća za njega 1.500 dinara, a njezin bližnji umire od gladi?*

Odgovor: Drugim riječima: kako može Bog gledati nepravde, trpljenja i to velika trpljenja, trpljenja i smrt nevinih? — Odgovaramo: isto onako, kao što može gledati druge grijehe, kao što je gledao smrt pravednoga Abela, muku i smrt Spasiteljevu i svih onih nebrojenih mučenika, te kao što gleda umiranje od 30 do 40 hiljada ljudi dnevno. Bog je dao zapovijedi, ali je ostavio čovjeku slobodnu volju, pa grešnici doduše ne smiju ali fizički mogu griješiti; On zlo osuđuje ali kažnjava sigurno tek na drugom svijetu, a na ovom svijetu ga trpi, da čovjek čini pokoru, da bude prokušan u dobru ili steče više zasluga, i napokon Bog znade i zlo često puta okrenuti na dobro. — A nemilosrdna »milostiva« neka gleda, kako će davati račun Bogu, kad je svoje srce privezala za životinju a prezire svog brata po Kristu i biće stvoreno na sliku i priliku Božju.

Pitanje: *Zašto Gospodin Bog ne uništi sotone, kad mu toliko kvari plan zavađajući ljude?*

Odgovor: Bog ne će da uništi sotone, jer je sotona biće duhovno po svojoj naravi određeno da navijek postoji. Nadalje sotona se je svojevoljno odmetnuo od Boga pa treba da navijeke trpi za taj svoj strašni grijeh.

Nije ispravno reći, da sotona kvari plan Božji. Bog je odredio čovjeka za to, da slobodnom voljom i vlastitim trudom zasluži vječno blaženstvo; sotona može tu mnogo poteškoća praviti ljudima ali ih ne može proti njihove volje odvratiti od njihova cilja. A kad se borimo protiv navala sotoninih, onda dobijemo samo još veće zasluge za nebo. Dakako da bi Bog mogao spriječiti sotonu u svakom njegovu djelovanju na ljude; ali zašto on toga ne čini, to je njegova stvar.

Pitanje: *Je li grijeh, ako podemo za boležljivog mladića, koga smo si sami izabrali?*

Odgovor: Ako ima inače pametnih razloga za taj izbor, ne može se reći, da je grijeh.

Pitanje: *Što da radimo s onima, kojima je krivo, što smo mi dobri katolici, što smo u bratovštini Srca Isusova, što idemo na procesije? To znači, kažu oni, da smo mi veliki grešnici.*

Odgovor: Vi vršite samo svoje dužnosti a ne brinite se, što opaki svijet govori. Svako pametan zna, da grešnici bježe od crkve a čestiti katolici vrše Božje i crkvene zapovijedi, primaju sakramente i čine dobra djela — ali zaslijepljenima je uzaludno govoriti.

Pitanje: *Oprašta li nam Gospodin Bog sve grijehe, za koje se ispovijedamo?*

Odgovor: Oprašta sve, koje ispovijedamo i za koje se kajemo, kako treba. Pokajanje je najvažniji uvjet za oproštenje grijeha, »bez kajanja nema oproštenja«.

Lukač. Svete Misije. Prošli su se tjedan odigrali veliki događaji u našoj župi. Došli su misionari, govorilo se od usta do usta. Došli su propovjednici i započeli riječ Božju držeći u ruci križ, taj simbol Isusa Krista raspetoga.

Naš narod u lukačkoj župi još nikada nije čuo misionare, ali kad su se prvi vraćali sa propovjedi svojim kućama i pričali što su čuli, evo sutradan puna crkva naroda. Makar su još jesenji teški poslovi, ipak narod ostavlja posao i sve hrli da čuje te velike propovjednike. A kakove su to bile propovjedi? Velečasni oci isusovci su tako plastično prikazali sintezu između Boga i ljudi, tako su zorno prikazivali koliko je veliko milosrde Božje, da je u momentima za vrijeme propovjedanja dolazilo do suza u masama, koje se je pretvorilo čak i u glasno jecanje. Zadrhtalo je srce i najvećeg griješnika tako, da su na sv. ispovjed dolazili i oni, koji se nisu ispovjedali već po par desetaka godina. Narod je hrlio sve više na propovjedi da plače suzama pokajnicama, koje su se u ispovjedaonici pretvorile u suze radosnice.

Misije su završene velikom procesijom, kakove još Lukač nije vidio. Zatim su oci misionari održali oproštajni govor, a župnik velečasni gosp. Janković sa suzama u očima im se zahvalio na velikom njihovom trudu.

Evo tu je dokaz, koliko još naš narod voli Krista, koliko voli svoje misionare. Mnogi su govorili: »Ej bar da nam dođu misionari svakog mjeseca jedamput!« Ali misionari odlaze izmoreni od velikog napora, odlaze, kad nam je najljepše bilo. No ne ostavljaju nas same, ostaje Krist s nama. Ostaje drveni krst pred crkvom kao simbol i uspomena na misije, kojega su nam misionari blagoslovili i ostavili- na kome pišu divne riječi: »Spasi, dušu svoju!«

Zvonko Raušenberger.

Sesvete kraj Zagreba. Naše djevojačko društvo Srca Isusova broji 20 članica i podmlatka 12. Doprinosima dobrih srdaca nabavile smo krasni barjak, kojega smo same izradile. Posvetu je obavio preuzvišeni gosp. biskup Dr. Franjo Salis-Seevis prigodom sv. potvrde, na dan sv. Florijana. Kuma barjaka bila je gđa Danica Badel i darovala prekrasnu vrpcu. Članice s oduševljenjem rade za dobrobit društva pa smo tako imale na Tijelovo popodne priredbu s predstavom, pjevanjem svetih pjesama i deklamacijom, što nam je sve vrlo dobro uspjelo, na zadovoljstvo svih prisutnih vjernika. Članice redovito polaze na mjesečne sv. ispovijedi i Pričesti. Sastanke nam drži svake prve nedjelje preč. gosp. Josip Šimečki. On nam daje dobrih uputa i poticaja za daljni rad. Zahvaljujući njemu i Presv. Srcu nadamo se, da će nas i dalje voditi. Uz želju da nam Presv. Srce blagoslovi rad trsit ćemo se i moliti Ga, da i unaprijed ustrajemo u širenju kršćanske ljubavi prema Presv. Srcu.

Antonija Crnković, glavarica.

Pisarovačka Jamnica. Djevojačko društvo Srca Isusova kod nas cvate. Poteškoće nas susreću na svakom koraku. Ali mi se ne osvrćemo na to, jer znademo kakvi su ljudi, koji nam bacaju klipove pred noge. Do lipnja primile smo 300 sv. Pričesti. Svaki mjesec imamo sastanak, na kojem nas preč. Ivan Držaić bodri i poučaje u kršćanskom nauku. Ove godine udalo se 12 članica, a 28 kandidatkinja prijavilo se za društvo.

B. Marcetić.

Strošinci. Naše djevojačko društvo S. I. revno vrši svoje dužnosti.

Osobito se mnogo molimo i nastojimo, da se iskorijeni psovka u našemu narodu. U tu svrhu prikazale smo u kolovozu 29, a u rujnu 27 svetih naknadnih Pričesti.

M. Filipović.

Preseka kod Križevaca. Hrvatski kat. muževi u župi Preseki pretstavljali su ove godine u mjesecu lipnju igrokaz »Rasipni sin« od Matijevića. Ujedno su tu pretstavu dali i na dan sv. Potvrde 17. VI. pred nadbiskupom kao i 29. VI. na proštenje. i 5. VII. u Rakovcu na mladu Misu vlč. g. Juraja Očića. Pretstava je izvedena majstorski, jer su se kat. muževi mnogo trudili, da svaki svoju ulogu što savršenije izvede. Uloge su bile ovako podijeljene: Rasipni sin Jakob - Fleis Ivan iz Krušljevca; Šimun sluga - Jantoljak Franjo iz Žunci; Ivan stariji sin - Šimunec Mijo iz Žunci; Josip otac - Marenčić Mijo orguljaš župe Preseka; Prvi seljak - Leščić Valent iz Krušljevca; Drugi seljak - Leščić Mijo iz Krušljevca; Škrtac - Škrlec Valent iz Krušljevca; Birtaš Miško - Ledinčić Valent iz Preseke; Pastiri - Badenić Dragutin i Pavić Mirko đaci; Anđeo - Beclin Anica đak; Vrag - Čegec Filip iz Gornjaka. — Kapela u Ledini župe Preseke, posvećena u čast Bezgrješnog Začeća Bl. Dj. Marije. Kapela je blagoslovljena 19. VII. 1936. Na 16. VIII. iste god. postavljeno je u toranj ove kapelice u Ledini i zvono, što ga je svećano blagoslovio Dr. Tomo Severović, kanonik grčko-katoličkog kaptola u Križevcima. Kod obih svečanosti služila se u istoj kapelici i sv. Misa. Prigodom blagoslova kapele 19. VII. poslije obavljenih vjerskih svečanosti držao je naš obljubljeni narodni poslanik Andrija Papa sa drugovima rodoljubne govore. Kapelu su sagradili i zvono nabavili župljani iz sela Ledine svojim doprinosima, a čitavu je akciju rukovodio odbor trojice: Pomper Mato, Gabrica Đuro i Sedmak Petar. Kapela je u Ledincima na pobuđenje ljubavi i štovanja prema Mariji bez grijeha Začetoj, na njihovu radost i kao vanjski znak njihove odanosti prema svetoj vjeri i crkvi rimokatoličkoj.

Molve. Križarsko slavlje. Naše Križarsko bratstvo i sestrinstvo, marljivo rade pod spremnim vodstvom preč. g. župnika i konzistorijalca Stj. Kovačića. Doživili smo na Malu Gospu rijetku svečanost. Poslije zanosne prigodne propovijedi veleč. g. Đ. Paše obavljeno je svečano primanje novih Križara i Križarica. Bio je neobično dirljiv prizor, kad je velika četa izabrane omladine — 74 Križarice sve u bjelini i 33 Križara — pristupalo oltaru na ruke preč. g. župnika položila prisegu vjernosti svojoj križarskoj zastavi i svojemu križarskom programu: Euharistiji, Žrtvi i Apostolatu. Sa zapaljenim svijećama Križari su i Križarice obrekli vjernost Bogu i Bogom blagoslovljenoj domovini Hrvatskoj. Iza primanja služio je poldanju sv. Misu veleč. g. Đ. Paša. Mnogim su se roditeljima caklile u oku suze radosnice, kad su gledali, kako se njihova uzdanica junački krijepi Presv. Euharistijom. U 11.30 čitavo je Križarsko bratstvo i sestrinstvo pristupilo zajednički sv. Pričesti. Takvog se prizora dosad ne pamti u Molvama.

Popodne u 4 sata bio je svečani sastanak u društvenim prostorijama. Tu je veleč. g. Đ. Paša živo potaknuo mlade borce na svijesnu, uvjerenu, katoličku, duhovnu obnovu.

Novaković Ivan, voda Malih Križara.

Bukovje (župa Podvinje). U našemu selu već više godina obdržavaju se vrlo svečano svibanjske pobožnosti. Radi poljskoga posla obavlja se ta pobožnost navečer od 8—9 sati. Crkva sv. Josipa dnevno je puna muškog i ženskog, starog i mladog svijeta. Dobro bi bilo, da bi se i u drugim selima — gdje toga nema — uvela svibanjska pobožnost, jer to zaista divno djeluje na duše. Kako je lijepo iza posla doći u crkvu na molitvu, pjevanje, blagoslov . . .

Mato Alković.

ZAHVALNICE.

Strmec: M. M. Pomoć u velikim teškoćama. **Sušica:** P. R. Zagovorom Petra Barbarića dijete ozdravilo od teškoga kašlja. — Zahvaljujem Presv. Srcu, sv. Judi Tadeju i sv. Anti što su me branili kod suda. **Sv. Križ Začretje:** D. V. Zahvaljujem Petru Barbariću što sam prošla bez popravka. **Tirana** (Albanija): A. Č. Srce Isusovo izliječilo kćerku. **Trebinje:** M. M. Srce Isusovo pomoglo u velikoj potrebi. **Trogir:** I. R. Zahvaljujem Srcu Isusovu za ozdravljenje moje male Lujze. **Vinkovci:** M. N. Zagovorom Petra Barbarića dijete sretno prošlo u školi. **Vrapče:** J. K. Srce Isusovo, Majka Božja, sv. Josip, sv. Ante i sv. Terezija uvijek me uslišali. **Zagreb:** L. G. Od srca hvalim svome nebeskom uzoru i zaštitniku Petru Barbariću, što mi je isprosio sretan i neočekivan uspjeh na ispitima. — N. N. Brzo ozdravljenje jedne osobe. — Štefanija H. Majka Božja od Kamenitih vrata dala da je sin upisan u tehničku školu, jer su ga prije bili odbili; suprug ozdravio; zdravlje i pomoć u novčanim nezgodama. — M. Š. Operacija sestre sretno prošla. — M. J. Srcu Isusovu, Petru Barbariću i sv. Ani za sretan porod. — A. M. Započeo devetnicu i četvrti dan dobio mjesto. — J. M. Odličan uspjeh nečaka u gimnaziji. — T. Ž. U velikoj poteškoći odmah me uslišao Petar Barbarić. — Obitelj T. Mnoge milosti od Srca Isusova po zagovoru Petra Barbarića. — M. I. Zdravlje od teške bolesti. **Andrijevci:** M. P. Milošću Maloga Isusa ozdravila na bubrezima. **Bednja:** F. G. Zahvaljujem sluzi Božjemu Petru Barbariću na sretno položenom ispitu. — T. L. Devet godina trpjela strašne bolí, utekoh se devetnicom, sad mi je dobro. — M. L. Mnoge milosti i zdravlje. **Blato:** D. K. Zahvaljujem Srcu Isusovu i Petru Barbariću za mnoge milosti. **Božava:** M. B. Zahvala Srcu i sv. Tereziji. **Bučica:** M. C. Sin mi teško obolio na upali grla i pluća. Bio je 2 godine u bolnici. Bio je operiran na grlu i dobro je uspjelo milošću Srca Isusova. Zatim mu je rezano 12 rebara. Za sretnu operaciju sam molila veliku devetnicu i za kratko vrijeme dođe sin kući zdrav, može govoriti, pjevati i radi svaki posao kao dok je bio zdrav. Velika je to milost Srca Isusova. **B. Breg:** D. M. Djevojčica nam imala taku bolest, da nije mogla ni rukama ni nogama micati; nije mogla govoriti ni riječi. Srce Isusovo ju je sasma izliječilo. **Čazma:** M. K. Neki me otpremili zdravu u ludnicu. Tamo sam molila Srce Isusovo i Petra Barbarića i bila puštena. **Čerević:** B. M. Milosti po zagovoru Petra Barbarića. **Corić:** D. I. Uslišana molitva. **Chicago:** K. D. Sve što sam molila Petra Barbarića bilo uslišano. **Dicmo:** I. G. Srce Isusovo uslišalo molbe. **Divičani:** I. M. Bio sam u vrlo teškom položaju, mislio sam, da mi se želja, koja je od velike važnosti, ne će ispuniti. Ali mi je Petar Barbarić u cijelosti udovoljio želji. **Domagovć:** D. B. Ozdravila od teške bolesti. — B. B. Milosti zagovorom Petra Barbarića. **Dubrovnik:** A. G. Brat ozdravio. — A. J. Milosti.

(Nastavit će se)

DAROVI U MJESECU SRPNJU 1936.

Za sv. Mise: Majama Marija 2 dol; Bunievac Aga 10 d; Burich Marica 1 dol; Čmelić Berbara 3 dol; Chpp Frances 1 dol; Franjić Milica 20 d; Franki Ivan 2 dol; Hroncich Mika 2 dol; Jadrošić Anka 1 dol; Kemerer Stjepan 30 d; Klemenčić Ljuba 1 dol; Kovačić Kate 2 dol; Kruška Antonija 1 dol; Marčina Marija 1 dol; Mesarić Leno 100 d; Naglić Marija 1.50 dol; Petković Stjepan 20 d; Petračić A. 40 d; Sepich Francis 1 dol; Streljak Mary 1 dol; Šibalin Ankica 40 d; Škrgatić Franjka 40 d; Tirkajla Ana 20 d; Tombosko Marija 40 d; Tomić Janja 30 d; Winsky Matt 5 dol; Vlakancich Marija 10 lira; Živković Aga 10 d; Živković Pavka 20 d.

Za Svetište Srca Isusova: Hirš Draga 5 d; N. N. Omišalj 100 d; Ratković Ema 20 d; Vlakančić Marija 10 lira.

U čast Srcu Isusovu: Antončić Mare 10 d; Bajama Marija 1 dol; Bermalinović Anka 10 d; Bradich Helen 50 c; Brodnjak Irma 25 d; Gecan Paulina 2 dol; Golubić Stjepan 5 d; Guštek Mara 20 d; Kovač Stjepan 20 d; Mance Johana 1 dol; Mihlin Marica 20 d; N. N. Grobnik 20 d; Orešković Zora 10 d; Pavlić Mato 2 d; Perković Mijo 10 d; Petković Ljubica 25 d; Samobor Marija 10 d; Sanko Ivka 5 d; Šekimić obitelj 50 d; Štimac Milka 50 d; Temunović Vita 50 d; Ungehajer Marija 20 d.

U čast Srcu Isusovu i Mar., Majci Bož. Lurdskoj, sv. Josipu i Petru Barbariću: B. A. Sotin 20 d; Bajama Marija 1 dol; Mihaljevski V. 10 d; S. S. Imotski 10.50 d; Vidas Anka 30 d; Winsky Matt 15 dol; Zorić Paula 10 d.

U čast rođenju Blaž. Djev. Marije: Lovrenčić Ciril 7 dol.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Benašić Mara 5 d; B. T. Zagreb 10 d; Čačulović Tomo 20 d; Djevojačko društvo S. I. Vel. Bukovac 25 d; Dolenčić Irma 20 d; Domjan Dragutin 10 d; Franciskovich Uršula 50 c; Gašparović Marija 5 d; Gavranović Eva 5 d; Maži Matija 25 d; Hroncich Mika 1 dol. Knez Katarina 20 d; Križanić Mara 50 c; Kučan Marija 50 d; Kulijer Tonka 15 d; Ljuban Mato 15 d; Mihin Mato Đurin Amerika 50 d; Naglić Marija 50 c; N. N. Poljica 10 d; N. N. Split 200 d; N. N. Zagreb 5 d; Pelicarić Linka 5 d; Prepelec Elizabeta 1 dol; Rakoci Marija 20 d; Saleši Antonija 10 d; Smiljanić vić Kata 5 d; Stiblik Milan 5 d; Skrgatić Franjka 10 d; Tirkajla Ana 20 d; Tripalo Ivan 5 d; Veselić Polić 50 d; Vranješ Anton 15 d; V. M.; Dubrovnik 185 d; Zimić Katarina 50 d; Žeželić Zumo 25 d; Žup. ured Zlobin 20 d; Obitelj Togonal 50 d.

Za kruh sv. Antuna: Gecan Paulina 1 dol; Kljak Ivan 20 d; Prokeš Franjo 15 d.

Za Svetište sv. Josipa na Lašćini: Botta Don Baldo 50 d.

Za Misije u Bengaliji: Knobloch pl. Hella 200 d; Tirkajla Ana 40 d; Župnik ured Koprivnica 30 d.

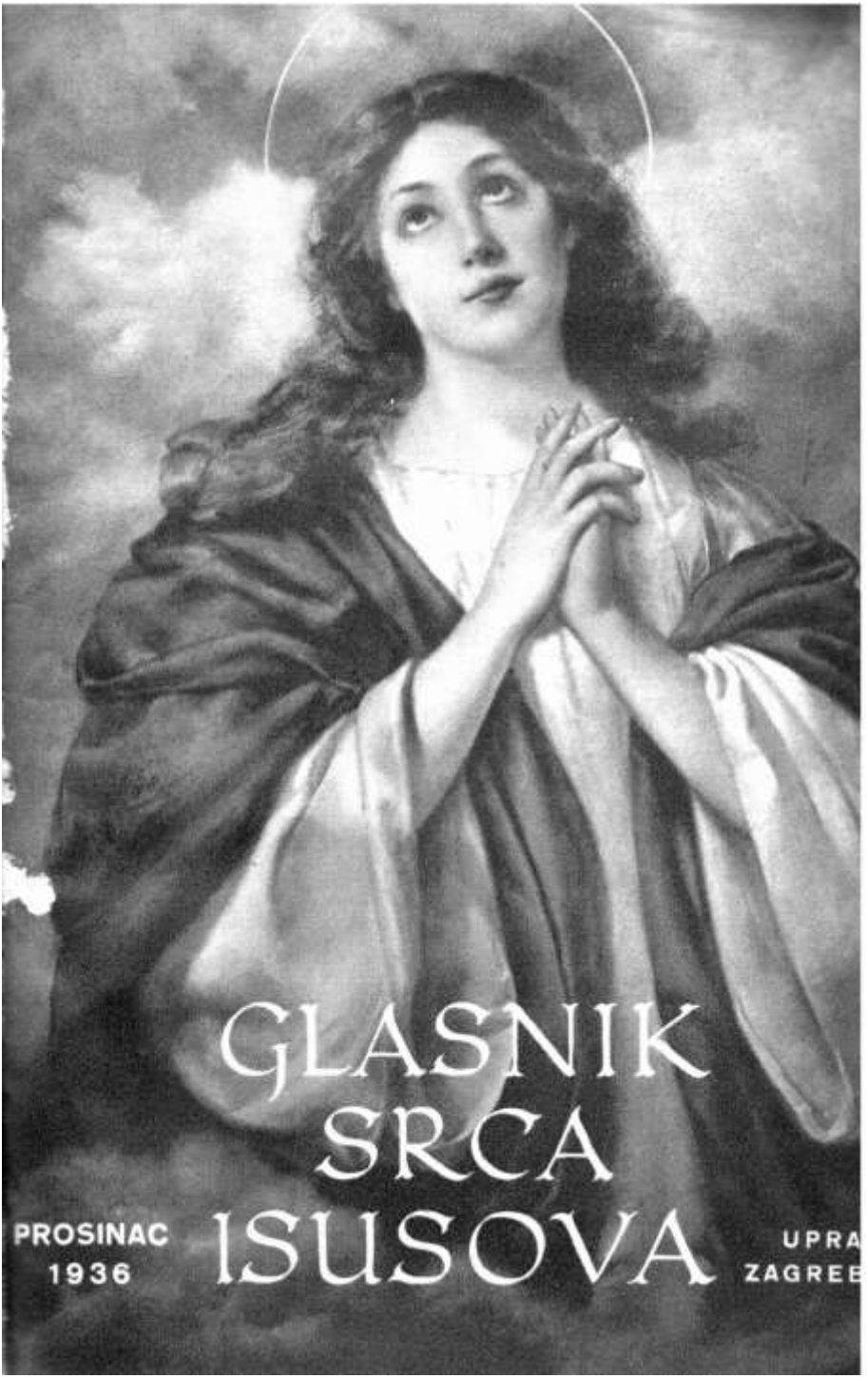
Za otkup i pokrštenje pogančeta na ime: Ivo: Knego Marija 100 d.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

GLASNIK
SRCA
ISUSOVA
PROSINAC
1936
UPRA
ZAGREB

GLASNIK PRSV. SRCA ISUSOVA

GOD. 45 PROSINAC 1936 BROJ 12

Neokaljanoj

Majka Boga Čovjeka
Bila Stvorcu odvijeka
Stalna misao premila,
Vijekom Ga privlačila
Sveta Djeva Marija.

Kad je stvori napokon,
Mah joj razum dade On:
U tren žarom najčišćim
Sjedini se nježno s Njim
Sveta Djeva Marija.

Tek što stala živjeti,
Svu je Višnji posveti:
Svom krasotom zăblista
Ova zvijezda prečista,
Sveta Djeva Marija.

Smjesta duh joj prelijepi
Bog u dobru ukrijepi:
Ne usudi grijeh se k njoj,
Tuđa osta strasti zloj
Sveta Djeva Marija.

Kad se ona pojavi,
Čitav pako prestravi:
Glavu zmaju prokletom
Zgazi nogom presvetom
Sveta Djeva Marija.

Kad pod srcem Aninim
Niče biser sa čarom tim,
Radost nà rod ljudski vas
Poče sipat u taj čas
Sveta Djeva Marija.

Al i silni rajski svijet
Bi veseljem obuzet,
Kad se zače Djevica
Anđeoska Kraljica,
Sveta Djeva Marija.

Od Anđela skupa svih
I od sviju pravednih
Milosti je punija,
Krepošću zaslužnija
Sveta Djeva Marija.

Stan ovakav ubavi
Sinu Otac pripravi:
Bjelja neg na gori snijeg
Dirnu Duha Gospodnjeg
Sveta Djeva Marija.

Cvijete, Božjim srcem tkan,
Jedini neôkaljan,
Sama Bogu na svem tom
Hvališ hvalom dostojnom,
Sveta Djevo Marijo!

S tobom i mi hvalimo,
Tebe, Majko, molimo:
Zmiju od nas otjeraj,
Pravedno nam živjet daj,
Sveta Djevo Marijo!

Slava Trojstvu presvetom:
Ocu, Sinu, Duhu k tom,
Koji nas u nesreći
Tobom divnom usreći,
Sveta Djevo Marijo!

M. Pavelić D. I.

Svemogući brani čast Bezgrješne

Divna li je Bezgrješna! Cvijet nad cvjetovima, Ljiljan nad ljiljanima, Stvor nad stvorenima. Svemogući učini čudo, učini izuzetak, i stvori Djevicu, koja ne nosi na sebi ljage istočnoga grijeha. Divi joj se nebo i zemlja, svako ljudsko srce s ushitom gleda Nju, Bezgrješnu, a uredno svoju najbolju Majčicu i Zagovornicu. I nema podlijeg bića od onih, koji psuju Nju, punu miline i krasote nebeske. A Svemogući Bog ne voli niti jednoga stvora, koliko Nju, ogrnutu suncem i mjesec pod nogama Njezinim.

Bilo je godine 1924. na sajmeni dan u Rakovici. U jednoj gostioni se je nalazio seljak Dane S. iz župe Drežnik. Tu je u društvu svojih znanaca često izgovarao gadne psovke, govoreći da nema Boga ni svetaca. Osobito je strašno bilo, kad je počeo izrugivati Bezgrješnu. Govorio je, da će je opsovati vani na trgu i da mu se ne će ništa dogoditi. Drugima se je srce stezalo od užasa. Tada istrči nesretni Dane iz gostione sa bocom vina u ruci, govoreći da je to njegov bog. Pri tom zaprijeti stisnutom pesnicom prema nebu te opsuje, na užas sviju, Blaženu Djevicu Mariju.

Jedva je to izgovorio, kad dogode se na njegovu tijelu velike promjene. Ruka, kojom se zaprijetio nebu, ostade u istom položaju ukočena; cijelo tijelo, a osobito lice, poprimi neki strašni, iskrivljeni i odvratni izražaj. To je trajalo koje dvije minute, a onda nesretni psovač pade na zemlju mrtav.

Nastao je neopisivi strah i narod se razbježe na sve strane, vapeći nebu, da ga ne pogubi sa bezbožnikom.

A da je to sve istina, svjedoči službena proglasna knjiga općine Rakovica, u koju je tadanji bilježnik pravoslavac Nikola Tepavac unio ovaj događaj i dao ga čitati u pet područnih sela. Taj događaj odjeknuo je po cijelom Kordunu, Lici i obližnoj Bosni. Mnogi su se ostavili psovke i svi su vidjeli, kako Svemogući štiti čast Bezgrješne.

Sam sam bio svjedok ovoga događaja, koji dosada nije bio objelodanjen, pa ga iznosim u nadi, da će mnogima koristiti, te da će Hrvati još više štovati i ljubiti Bezgrješnu.

Petar Rajković.

Doći će Isus!

Crkvena godina počinje sa Adventom (Došašćem) Advenat je priprava za Božić. Crkva u svojim molitvama vapije za Spasiteljem:

»Rosite, nebesa, odozgor i vi, oblaci, daždite Pravednika! Neka se otvori zemlja i rodi Spasitelja . . .!«

»Dođi i pokaži nam lice svoje, Gospode . . .!«
»Probudi, molimo, Gospodine, svoju moć i dođi . . . !«
»Požuri, molimo, Gospodine, i ne oklijevaj . . .«

I tako vape za Spasiteljem misne molitve, svećenički časoslov i pjesma kroz čitav Advenat, koji traje puna četiri tjedna, što označuje one hiljade godina čeznuća Staroga Zavjeta za Otkupiteljem.

U Adventu slavimo Bezgrješnu Djevicu, koja nam je donijela Spasitelja; susrećemo sv. Ivana Krstitelja, koji je naviještao

Slikao Franke

Bl. Djevica Marija donosi nam kroz Advenat Isusa.

Otkupitelja; a 24. prosinca naši praroditelji Adam i Eva nam dovikuju: »Sutra ćete vidjeti slavu Božju.«

Da li se sjećaš, kako si u djetinjstvu išao uz majku na zornice u crkvu? — Tamno je bilo, kad si se ustao i svijetlo zapalio. Vani je možda bilo i snijega. Sva je priroda izgledala, kao da bi htjela svratiti milostive oči Oca nebeskoga na bijednu zemlju i prinukati ga, da što prije pošalje Spasitelja. Gole grane strše u zimsko nebo, kao da vape za milost. Zamukla je ptičja pjesma, nema svirke kukaca. Sva je priroda u tajinstvenoj tišini, sve očekuje nešto uzvišena. A crkva, u koju si stupio — sva je rasvijetljena. Orgulje su zasvirale: »Padaj s neba, roso sveta!« — Advenat je tu. Malo pa eto Božića . . .

Svi znamo, da je za nas Advenat vrijeme vjerske obnove i produbljivanja. Doba uređivanja i čišćenja naše duše, doba žarke i iskrene molitve. Sve nas na to nuka, pa zato rado idemo i na zornice. I ne idemo zato da čujemo pjevanje, nego da zaista što bolje budemo pripravni za dolazak našega Spasitelja.

Advenat znači Došašće. Trostruk je Isusov dolazak. Prvi je bio prije 1936 godina, kad je kao betlehemsko Djetešce došao na svijet, da nas otkupi. Advenat je priprava za prvi dolazak Isusov. Kroz to vrijeme se rado sjećamo, kako su ljudi Staroga Zavjeta čeznuli za Otkupiteljem. Mislimo i na premilu Majku Mariju, koja je primila anđelovo navještenje. Kako se je Ona žarko pripravljala za dolazak Božanskoga Djeteta! Toga se svega zato sjećamo, da i mi budemo što bolje pripravni za dolazak našega Boga.

Drugi Spasiteljev dolazak je dolazak u naša srca. Onaj isti Isus, koji se je nekada rodio u betlehemskoj štalici, doći će u maloj, bijeloj Hostiji u srca milijuna i milijuna vjernika. To je Njemu najmiliji dolazak. A to je ujedno i najbolja priprava. Sa samim Isusom dočekati dan Njegova dolaska na svijet. Takovi istom mogu radosno i veselo dočekati Božić, takovi će biti malomu Isusu najdraži. O kad bi ga svi Hrvati tako dočekali!

Treći Kristov dolazak bit će na sudnji dan. Tada ne će doći u betlehemskoj štalici niti u maloj Hostiji, nego u slavi i veličanstvu »da sudi žive i mrtve«. Advenat nas pripravlja i na taj dolazak. Istina, mi moramo čitav život misliti na zadnji dolazak Isusov, ali to moramo osobito sada u Adventu. Predstavimo si kao da ćemo o Božiću umrijeti i kao da imamo samo četiri adventska tjedna za pripravu na smrt. Što bismo tada činili? — Živimo, kao da će se to zaista i dogoditi. A možda i hoće...

Advenat je vrijeme pripreme. Roditelji se brinu za novo odijelo, za obilniji stol, za božićne darove. Sve je to lijepo. Ali nije dosta. Ove vanjske stvari samo su sredstvo, da pomognu duši do veselog blagdanskog raspoloženja. No ako u srcima ne vlada mir i nebeska radost, ne će ni sve zemaljsko blago biti kadro uzbuditi u njima pravog božićnog veselja. Advenat ima baš tu zadaću, da pripravi duše na Isusov dolazak. Zato i kvatreni post, zato ozbiljnost u misnom ruhu, zato i zornice, zato poziv na ispovijed i Pričest... I tko se tako pripravi, osjetit će, što zapravo znači slaviti Božić. K njemu će doći Mali Isus i »bit će radost velika« u njegovoj duši.

Sada je nastupilo najzgodnije vrijeme, da nešto učinite za širenje pobožnosti spram Presvetoga Srca Isusova, koje vam ne će ostati dužno. Najbolje ćete to učiniti ako uznastojite proširiti Njegov Glasnik i Kalendar.

Slikao Walter Meyer

„Hvaljen Isus, oče uredniče“

»Uvijeke, dragi Ivane! Poznam ja tebe dobro kao revnoga širitelja Glasnika Srca Isusova.«

»Pa kako ne bih bio širitelj glasila onoga Srca, koje nas je toliko ljubilo i ljubi! Znate, velečasni, ovo je samo moje malo oduživanje Isusu. I on ne ostaje dužan. Odkako sam upoznao po Glasniku štovanje Presvetoga Srca, vjerujte, da sam od onoga vremena i veseo i miran i zadovoljan. Ima križeva, ali ih Presveto Srce sve zasladi. O kad bi svi naši ljudi štovali to milo Srce! Vjerujte, bilo bi sasma drukčije. Ne bi bilo nepravda, ubojstva, grabeža, krađe, isisavanja i drugih grijeha. Pa eto zato i nastojim raširiti Glasnik, da tako narod upozna Presveto Srce. Premda

sam kočijaš, iako često nisam kod kuće, ali ipak svojih 200 Glasnika svaki mjesec na vrijeme po selu razdijelim. Pomaže mi često žena pa i kćerka. Eto nek se vidi, da ima i dobrih kočijaša!«

»Živio Ivane! Kad bi se i drugi u tebe ugledali! Ali reci mi, kako se u tvom selu sviđa ili dopada Glasnik?«

»Kako se dopada? Oprostite, velečasni, ali kako možete to pitati? Moram vam reći, da je narod upravo oduševljen. U moju kuću dolazi Glasnik već 20 godina, ali mogu vam reći, da tako krasan nije nikada bio kao ove godine. Kako krasno u njemu piše! Kad ljudi dobiju Glasnik i pročitaju, onda mi svaki rekne: Glasnik zna pisati i to baš za nas. Svaki misli, da imate taman njegove potrebe pred očima, kada pišete. A što je glavno i najljepše jest to, što nam Glasnik naviješta Isusa i njegovu divnu nauku i istinu. Toga ljudima treba.«

»Je li možda preteško pisano?«

»Nije preteško, baš za nas. Naš je velečasni župnik rekao u crkvi, da Glasnik nema književnog i teškog fantaziranja, da je to najbolje štivo što ga Hrvatski Narod ima. A to kažu i čitatelji. Jedan mi je rekao, da bi Glasnik obratio svakoga lopova, kad bi ga stalno čitao, jer tako uvjerljivo i k srcu govori. Drugi mi je rekao, da je Glasnik kao lijepo obrađena njiva, u kojoj je svaki kutić dobro uređen i iskorišćen. Gdje vi, velečasni, uvijek nađete toliko različitog i zanimljivog materijala?«

»E moj Ivane, ja uzimam građu iz naroda. Proučavam potrebe, vidim što fali, zalazim u narod, pa kad čovjek ima ljubavi za taj narod, onda i napiše ono, što je i kako je za narod. Ima i neprijatelja Crkve, koji zalaze u narod, ali samo da mu naškode svojim govorima i pisanjem, a vjeruj mi, moj Ivane, Glasnik ide samo za tim, da koristi, da pomogne, da savjetuje na dobro i tako da zaista koristi milomu narodu.«

»To mi, velečasni, dobro znademo i vidimo. Zato je Glasnik u narodu i najomiljeliji časopis. Čovjek kad ga čita nekako je miran, raspoložen, a kad druge novine čita ostaje nezadovoljan. Nego recite mi, velečasni, glede onih pitanja i odgovora, da li ono narod zaista pita, jer ona pitanja i odgovori su vanredno zanimljivi?«

»Evo gledaj, Ivane, tu ima još preko 200 pitanja, koje sam od čitatelja dobio. A ne mogu svakomu odgovoriti u slijedećem broju, kad ih je toliko. Ali će doći na red. I dobro je što narod pita, jer tako se bistre pojmovi i narod upućuje pravoj istini. A što kažeš o pjesmama u Glasniku?«

»Ja ću reći ono, što narod kaže. Kaže, da pravo činite, što ne donosite onih teških pjesama, za koje se ne zna pravo, što hoće da reknu. A ne donosite opet ni onih, koje su slabe. Sa Glasnikovim pjesmama jako su zadovoljni.«

»A što kažeš, Ivane, o slikama?«

»E to je baš ono! Svaki mjesec, kad pogledam sliku na omotu, reknem: Ali ga je pogodio! Prekrasne su i one slike u

Glasniku. Ni jedan se list ne može ni izdaleka u tomu sa Glasnikom takmiti. Čovjek ne može dosta da se nagleda tih krasnih slika u divnim bojama. Molim vas, odakle vi te slike nabavljate?«

»Moj Ivane, to ti je teška stvar. Često mi slike zadaju više briga nego samo pisanje. Slike naručujem iz Kanade, iz Sjedinjenih američkih država, iz Južne Amerike, iz Njemačke, Belgije, Holandije, Francuske, Italije, Engleske, Španjolske, Austrije, Madžarske, Poljske, a evo ovih sam dana naručio i baš danas dobio jednu iz Litve. A kako vidiš Glasnik i iz naših krajeva donosi

Sveti Ivan naviješta Isusa.

ponajbolje slike. Dakle, umjetnost čitavog svijeta odrazuje se u Glasniku.«

»Strašno! Pa morate li za to išta platiti?«

»Kako da ne, dragi Ivane! Svaka košta masne novce. Pa osim toga vidio si u Glasniku slike raznih naših ljudi i društava. Zar ne, da ih je mnogo? Mnogi drugi listovi traže, da se plati, ako tko želi, da mu slika dođe unutra. Naš Glasnik ne traži, da mu se plati, premda je priredba slike za Glasnik vrlo skupa. Evo ja moram svaki mjesec platiti preko 1.200 Din. za priredbu tih slika, ili kako se kaže za klišeje. A omot Glasnika tiskan je u bakrotisku. To je najmodernije, to ima samo naš Glasnik. Zato je omot tako lijep. A znaš li, moj Ivane, da moram za sam omot platiti godišnje blizu 100.000 (sto hiljada Dinara)! . . . «

»Ama je li moguće?! Molim vas, odkud imate tolike pare?... Zašto ste se tako ražalostili?«

»Ivane dragi! Glasnik nema nikakvih dohodaka niti fondova. Ama baš nikakvih. Ja evo za sve svoje pisanje i uređiva-

nje ne uzimam niti pare. Jedinu nagradu očekujem od Gospodina Boga. Uprava isto radi potpuno badava. Žrtvujemo se jedino za Božju stvar u narodu. A troškovi su za slike, za omot, za papir, za tisak, za opremu, za poštarinu upravo strašni. I još znaj, da mi na svakih deset Glasnika dajemo jedan badava. A mi ne dobijemo niti jednoga badava. Pa jesi li vidio, moj Ivane, da niti jedan Glasnik nema toliko strana koliko naš? Evo ove godine u 12 mjeseci bez omota i bez umjetničkih priloga ima 448 strana. I kad dodaš još 48 strana omota i 8 strana umjetničkog priloga imaš knjižurinu od 504 strane. Toga nema niti jedan slični časopis. A to sve za samih 15 Dinara. I eto Glasnik se uzdržava jedino i samo svojom pretplatom. Kad bi barem plaćali svi, onda bi lako bilo. I dotjeravali bismo još bolje Glasnik. Ali mnogi ne plaćaju pa to jako škodi. Eto to je, moj Ivane, što me žalosti. Nemarni pretplatnici škode jako Božjoj stvari i nanose veliku nepravdu Presvetom Srcu.«

»Razumijem, velečasni! I meni su neki pretplatnici govorili, da čekam. Čekaj ovoga, čekaj onoga; ne plati danas, ne plati kroz čitavu godinu; ne plati ovaj, ne plati onaj: tako se nakupi ogromna svota. A vi morate uvijek točno svaki mjesec plaćati. Pa eto rado bismo čekali, kad bi barem do konca godine svi platili. A nekoji hoće, da ih se čeka godine i godine. To je nemarnost. Oni se neprestano pozivlju na krizu.«

»Da, kriza je, moj Ivane!«

»Jest, kriza je, velečasni. Ali za krčmu ipak ima novca, a kakva korist od krčme?! Za cigarete ima novca, a kakva korist od pušenja? Ja sam kočijaš Ivan Tokić, pa kada dođem na pr. ženskima da plate Glasnik, reknu mi, da je kriza, nema para. A koliko ja za njih moram voziti iz grada razne nakite i mode. Jedna mi je rekla, da nema para, a nedavno sam dovezao za nju stvari od 4 hiljade dinara. Kriza jest, ali petnaest dinara ipak svatko može skucati za ovako krasan Glasnik. Moramo misliti kao da nema krize, da je ovako normalno. I ja držim, da će ova perioda krize postati s t a l n a. Zato više ne mislimo na prošla vremena. Po tijelu smo mi kao i druge životinje, a duša je naša glavno. Dušu treba njegovati, a zato najbolje služi Glasnik. I što je potreba veća, tu je i milost Presvetog Srca još potrebnija. Zato budite uvjereni, velečasni, da ćemo se mi povjerenici još više žrtvovati za Glasnik. Širit ćemo ga, preporučit ćemo ga, ne ćemo mirovati, dok ne zađe u svaku kuću. Treba da zavlada Srce Isusovo, pa će nestati i krize. A baš ondje gdje je kriza velika treba mnogo pomoći Presvetoga Srca.«

»Živio Ivane. I ja ću nastojati, da još ljepše uređujem Glasnik. Slijedeće godine bit će još zanimljiviji. U to ime pozdravljam tebe, dragi Ivane, i sve marne pretplatnike i povjerenike. Junački naprijed za Srce Isusovo!«

»Hoću, velečasni! Živilo Presveto Srce! Živio Krist Kralj!«

Vjerno je Srce Isusovo

Dogodilo se to u Prednjoj Indiji...

Nije bilo prvoga petka, a da ne bi gorljiva kršćanka Cecilija Doreisvami pristupila svetoj Pričesti.

Pa ipak malo da se nije to jedamput dogodilo.

Cecilijin muž, željeznički činovnik, jedan od malo obraćenih brahmana, bio je premješten na drugo mjesto, daleko na sjever. Slabom je utjehom bilo za pobožnu obitelj, kad im je prije odlaska misionar kazao, da je njihovo novo obitavalište od najbliže misijske postaje tako udaljeno, te nema nade, da bi onamo misionara put ikada naveo.

Tim težim srcem opraštala se Cecilija i njezin muž od svetohraništa u Sangamneru, gdje su dosada toliko utjehe i okrepe primali.

Otputovali su...

Novo obitavalište je manje selo, kod križanja željezničke pruge sa cestom. Za Ceciliju je bilo tim više pusto, jer je vidjela, da je daleko od Božanskog Spasitelja. Jedino duhovna Pričest pružala joj nešto utjehe...

No nije prošao niti puni mjesec dana od posljednjega prvoga petka, a malu kršćansku obitelj, zametnutu u pustoš poganstva, posjeti Bog teškim križem. Nekakva zla nakaza uvukla se u kolibu, Cecilija je oboljela. Liječnika nije bilo na daleko i široko. Zato nije preostalo drugo, nego trpjeti, predati se u volju Božju i čekati što Bog da.

Na izložbi katoličke štampe u Rimu bili su posebno izloženi i svi Glasnici Srca Isusova. Ima ih na svijetu 69, a tiskaju se u 45 jezika. Naklada je 29.207.964. Naš hrvatski Glasnik ćete na slici lako prepoznati.

Bolest se pogoršavala od dana u dan.

Cecilija šalje k nebu neprestane molitve, da joj Božansko Srce privede kakva svećenika, koji bi je providio. Ali se činilo, kao da je nebo gluho.

Pa kako bi se i mogla nadati, da će se odjedamput pojaviti misionar u kraju, koji je stotine kilometara udaljen od prvog svećenika.

Petar Doreisvami prestade dolaziti u službu, sav svoj posao prepustio je engleskom činovniku.

Iščekivao je brzi konac trpljenja svoje drage žene.

Bio je četvrtak prije prvog petka. — Cecilija na smrt blijeda leži na postelji i moli za sretni čas smrti.

»Da mi je barem umrijeti na dan posvećen Božanskome Srcu!«

Već se spustio noćni sumrak nad selo.

Mala svjetiljka rasvjetljivala je sobu i bacala blijedi sjaj pred siromašnom kućom.

Uto zaštropota auto i stane pred tom kućicom. Netko pokuca na rasvjetljeni prozor.

Bilo je oko jedanaest sati u noći.

»Tko je«?, upita glas iznutra.

»Da li bi mogli tu prenoćiti?«

Vrata se otvore...

»Žali Bože,« kaže Petar Doreisvami, »žena mi je teško bolesna...«

»Žali Bože — velite — možda ste katolici?«

»Da katolici.«

»A ja sam katolički svećenik«, predstavi se P. Gillard. »Bio sam na sastanku misionara, pa premda bih rado doputovao još do zore kući, ne mogu poradi pogriješke na motoru.«

»Katolički svećenik...? Velečasni gospodine, sama Providnost Božja dovela vas je ovamo,« prekinu Doreisvami misionara. »Moja supruga čeka na vas, kao na smilovanje... Bi li je mogli providiti?«

»Zašto ne? Na duljim putovanjima uvijek nosim sve potrebno sa sobom.«

P. Gillard ode do auta i za kratko vrijeme iznese sa svojim katehistom maleni oltarić i misno ruho.

Cecilija bila je neizrecivo sretna.

Obavila je sv. ispovijed i odmah, čim je prošla ponoć, započe misionar služiti sv. Misu i podijeli joj sv. Pričest.

Cecilija preminu isti dan. Umrla je u Gospodinu sa smješkom na ustima, a na prvi petak u mjesecu. Božansko Srce nije je zapustilo.

Ta samo je reklo: »Svim svojim štovateljima bit ću utočište kroz cijeli život, osobito pak na čas smrti.«

Karlo Stejskal D. I.

Advenat

Noć je tiha zimska.
Božić na vidiku.
Srce kuca jače,
zapjeva, zaplače.
Gospa Najdivnija,
Djevica Marija,
stoji mi pred srcem,
kuca mi na srce,
milo mi govori:
»Ustani, otvori!
Nosim čedo malo,
svoje čedo drago,
a nemam ti kuće,
kuće ni kućišta,
nemam ni kreveta,
nemam ni ognjišta.
Pa te lijepo molim,
jer te, sinko, volim,
pod krov svoj me primi,
pod krov srca svoga,
malo slame prostri
za me i za čedo,
za čedo mi drago!
Primiš li me pod krov,
pod krov srca svoga,
prostreš li mi u njem
malo prazne slame
za me i za čedo,
za čedo mi drago,
ja ću luč upalit,
luč ljubavi žarke
i vjere i nade
u tvom srcu mračnom,
mračnom a i hladnom.«
Još Gospa mi Marija,
Djeva najčistija
milo mi govori:
»Ustani otvori
srce svoje mračno,
mračno a i hladno!
Moje čedo drago
rodit će se u njem,
i tvoje će srce
mračno a i hladno,
ugrijat se lijepo,
bit će sve u sjaju,
bit će ko u raju,
u Božijem raju.«

Iv. Ev. Šarić.

I kod nas se komunisti spremaju

»Što je tvoje, to je i moje. A što je moje nije tvoje.« Tako je odgovorio jedan znameniti pisac, kad su ga molili, da ukratko odgovori na pitanje: što je komunizam. Duhovito, ali i potpuno istinito rečeno. Komunisti niječu svako privatno vlasništvo. Dakle ne smiješ imati svoje kućice ni njivice, ne smiješ imati stoke. Ne, ništa ne smiješ imati. To je sve naše zajedničko. Ili pravije rečeno: to je sve moje. Ako je sve zajedničko, zašto onda u Rusiji nemaju svi ljudi krasne vile i dvorce, kao što ih imaju na primjer Staljin i Litvinov? Koji su bili u Rusiji govore, da onako krasnih dvoraca nema nitko u Evropi, kao što je samo jedan dvorac kod Moskve komunističkog ministra Litvinova. Zašto komunistički vođe ne umiru od gladi, kada je ruskog seljačkog i radničkog naroda samo u prošloj godini umrlo od gladi oko tri milijuna ljudi? Kod nas Židovi vode komunizam, a molim te, dragi čitatelju, reci mi, da li je i

jedan Židov razdijelio svoje novce i svoje imanje siromašnim radnicima i seljacima? Mnogo zagrebačkih židova posjeduje milijune i milijune novca. Samo jedan židovski milijuner u Zagrebu bogatiji je nego svi hrvatski biskupi, kanonici, župnici i kapelani. Pa ipak ti i takovi židovski kapitalisti zalažu se za komunizam. Komunistički vođe u Zagrebu imadu po petnaest, dvadeset i trideset tisuća čistoga novca mjesečno, a to sve od siromašnog radništva, koje nema ni kruha, da ga suzom kvasi. A još koliki novac zgrću ti ljudi od svojih trgovina, fabrika i banaka?! Čujemo da i iz Rusije dolaze za propagandu ogromne svote, a tko se time obogaćuje? Na svakomu koraku susrećemo mi svećenici siromašne radnike, koji mole pola dinara, da si ublaže glad. Eno u Rusiji komunista Leonida Krasin, kojemu su puna usta protiv kapitalista, ima u stranim bankama ništa manje nego svoticu od 37 milijuna zlatnih rubalja, a to znači oko pet tisuća milijuna dinara. Nedavno je taj komunista udao svoju kćer za vojvodu la Rochefoneaulda i dao joj miraz od 20 milijuna zlatnih rubalja. Socijalističko-komunistički vođa i ministar Prieto u Španjolskoj vlasnik je najveće španjolske banke »Banco de Bilbao«. Vlasnik je i mnogih rudnika. U Barceloni vodi komuniste Giral. Kada sam bio u Španjolskoj vidio sam mu dvorac. Sav je u zlatu. A sami francuski marksisti priznaju, da je njihov vođa Leo Blum jedan od najbogatijih francuskih ljudi. Čitave milijarde zlata ima u stranim bankama. Sada vidite, što hoće da reknu, kada kažu, da je sve zajedničko.

Mi katolici osuđujemo svaki kapitalizam, jer je nepravedan i bezdušan. Crkva kada išta ima ona i pomaže sirotinju. Tko je badava poučavao i poučanje zapuštenu djecu? Crkva. Eno u Španjolskoj sami oci Salezijanci imali su preko sto hiljada sirotinjske djece u svojim školama i potpuno su ih badava opskrbljivali. Tko je osnivao i osniva sirotišta? Crkva. Tko je pravio bolnice i zakloništa? Crkva.

Pa i kod nas koliko sirotišta imadu redovnici i redovnice?

A što su uradili komunisti za sirotinju? To su radili i rade, da joj otimlju vjeru u Boga, da je razdražuju a ništa joj ne pomažu. Oni bi samo željeli napraviti od radnika i seljaka ono, što su napravili u Rusiji. Martin Kuzman, koji se je nakon 20 godina vratio iz Rusije, kaže u virovitičkom listu: »Radnik i seljak je u Rusiji kao svako drugo živinče.«

Znadu i kod nas komunisti, da im u tom divljem poduzeću najviše smeta Crkva Kristova sa svojom božanskom i pravednom naukom. Ona neumoljivo kaže: »Ne kradi! Ne ubij! Svakomu pravica! Ima prekogrobni život! Ima Vječni Sudac!« I zato otvoriše komunisti paljbu protiv Crkve. »Laži, klevеći, ocrnjuj« — to je njihovo načelo. Ne udaraju oni na Židove-bogataše. Ne udaraju na svoje pune kese. Pričao mi je jedan radnik, kako su nedavno imali sastanak u Zagrebu. Na tomu sastanku nije se govorilo o poboljšanju radničkog pitanja, nego o tomu kako treba »popove

poklati«, »crkve popaliti«, jer da su popovi kapitalisti. Onda je taj radnik ustao i rekao: »A odakle će popovi dobivati novac? Šta je njihovo imanje spram imanja samo jednoga Židova gosp. N.? Zato zašto ne navaljujete na Židove?« »Na Židove ne ćemo, jer su oni naši!« — glasio je odgovor. Zato komunisti u Rusiji niti su o t e l i a niti porušili židovske hramove. Borba protiv Boga i Njegove crkve — to je bitno i glavno kod komunizma. Što njih briga za kapitalizam, kad su kod njih najveći kapitalisti! Gdje su crkveni kapitalisti?

Već se čuje komuniste po Zagrebu i okolici, kako pjevaju, da će crkve porušiti svećenike povješati.

Nedavno su tako pjevali kod Zagreba u Gračanima, ali su ih svijesni seljaci rastjerali. Oni već napadaju dra Mačeka i prijete se, kako će i njega nabiti na kolac, a opet među neukim narodom govore, da su najveći »mačekovci«. Glavno je njima, da im narod povjeruje pa da mu mognu sjesti na grbaču. Grozno su se komunisti uplašili, kad su nedavno u Zagrebu na križarski dan gledali 4.000 križara, sve samih mladića, kako smjelo u uniformi stupaju. Tada je jedan komunista zavikao: »Sve ćemo ih poklati!« Jesu li ovi siromašni mladići kapitalisti? Da vidimo, hoće li ih poklati! Naš narod voli vjeru, naš narod voli svoju hrvatsku domovinu. On ne će dati, da židovski i ruski agenti naprave klaonicu i groznu tamnicu od Hrvatske, kao što su napravili od Rusije, Mehika i

O BEZGRJEŠNA!

SATRI GLAVU NOVOJ AŽDAJI — KOMUNIZMU.

Španjolske. Naš radnik uviđa, da ga komunisti samo sišu, zato ih i ostavlja. Naš seljak voli svoju kućicu i njivicu, pa zato će znati obračunati s tim svojim zakletim neprijateljima.

Ali u borbi protiv komunizma potrebna je živa vjera. Tko nema te vjere, upast će u njegove ralje. On će i ne znajući postati njegov pristaša. Zato je veliki neprijatelj i Hrvatske i našega naroda svaki onaj, koji napada vjeru i koji po njoj ne živi. On je praktički komunista, pa makar iz svega grla vikao, da to nije Oslobodi nas, Bože, komunističke strahote! *H.*

Za uspjeh euharistijskog kongresa na Filipinima

Mjesečna nakana za prosinac, blagoslovljena od sv. Oca.

Veliki međunarodni euharistijski kongresi započeli su prije 55 godina u francuskom gradu Lilu. Začetnici toga djela bili su iskreni i pobožni štovatelji Božanskoga Srca u presv. Euharistiji. Prvi, koji je po nagovoru jedne svete žene htio, da organizira euharistijski kongres bio je svećenik Msgr. de Ségur. No njega je pretekla smrt. Taj sveti svećenik je naredio, da na njegov grob urežu ove riječi: Gospodine Isuse, ja te ljubim i klanjam ti se od svega srca u presv. Oltarskom Sakramentu. Duša prvom euharistijskom kongresu u Lilu god. 1881. bio je poznati Filibert Vrau. Taj čedni i ponizni lilski tvorničar bio je jedan od najvećih i najsvetijih svjetovnjaka prošloga stoljeća. Ali on je bio i čovjek Euharistije, koji je svaku noć od subote na nedjelju probdio pred presv. Otajstvom i koji je također imao ovu zadnju želju: »... moje pak srce želio bih, da se smjesti u kakovu kapelicu, da bude što bliže presv. Otajstvu.« I uistinu srce Filiberta Vrau-a nalazi se u sveučilišnoj kapelici u Lilu uz oltar. Dakle euharistijske kongrese pokrenuli su zapravo jedna žena i jedan tvorničar. Euharistijski plamen, kojim su gorili ovi veliki katolici i apostoli, zahvatio je, možemo mirne duše reći, čitav svijet. Dosada su održana 32 velika međunarodna kongresa. A iza njih se redaju na stotine narodnih i pokrajinskih kongresa, koji se održavaju svake godine diljem katoličkog svijeta. I mi Hrvati imali smo dva narodna i dvanaest pokrajinskih kongresa. Danas, Bogu hvala, svi — i prijatelji i neprijatelji Isusovi — znaju, što su to euharistijski kongresi. Nema toga katolika, koji nije mogao prisustvovati, ako ne međunarodnom, a ono svakako narodnom, biskupijskom ili barem dekanijskom kongresu. A svi su ti kongresi i »mali« i »veliki« jednaki. Isti euharistijski govori, zajedničke sv. Pričesti, a onda uvijek zaključne javne procesije, u kojima se odaje počast euharistijskom Kralju. Razlika je samo u vanjskom sjaju i broju, ali vjera i oduševljenje je kod svih jednaka, neograničena.

Kad je završen zadnji Euharistijski kongres u Buenos-Airesu, zaključeno je, da se slijedeći kongres održi u Manili, glavnom gradu filipinskog otočja. Sigurno mi malo što znademo o Filipinima. To je skup otoka u Tihom Oceanu na Jugu od Japana. Otkrili su ih Španjolci god. 1521., pod čijim su gospodstvom ostali do godine 1898. Iza toga su potpali pod Ameriku, a od 1935. su slobodni. Stanovnika ima nešto više od 13,50 milijuna. A od toga su 11,537.642 katolici. To je prema tome jedina azijska zemlja, za koju se može reći da je katolička. Filipinska Crkva broji 2 nadbiskupije, 10 biskupija i 2 apostolske prefekture, 825 vanjskih svećenika i 293 redovnika.

Ogromni spomenik Srca Isusova u švicarskim Alpama. Kada će se kod nas dizati spomenic Srcu Isusovu?

I eto sv. Otac Papa nas poziva, da onoj svojoj dalekoj braći u vjeri pomognemo svojim molitvama, da bi 33. međunarodni euharistijski kongres — koji će se obdržavati u veljači slijedeće godine — što bolje uspio. Tamo će se skupiti naroda sa svih strana svijeta: Evrope, Azije, Afrike, Amerike i Australije. I mi hrvatski katolici treba, da se u svojim molitvama sjedinimo s katolicima cijeloga svijeta, koji će se osobito ovoga mjeseca moliti, da manilski kongres dade što veće duhovne koristi stanovnicima filipinskih otoka i cijelom svijetu. Hrvatski narod iako većinom ne će moći prisustvovati tomu kongresu, ali će se ugledati u Sv. Oca i slat će pobožne zazive: »Euharistijski Kralju, pobjeđuj; euharistijski Kralju, vladaj; euharistijski Kralju zapovijedaj«, da uzmogne onda sa svima, kad se završi kongres, uskliknuti: Euharistijski Kralj triumfira . . .

Stj. Zec D. I.

Slušaš li riječ Božju?

Mi smo spram svoje duše vrlo škrti. Brinemo se za tijelo, ali za dušu ili nikako ili vrlo malo. A što nam koristi, ako cijeli svijet zadobijemo, a na duši svojoj štetu trpimo? Mnogi o tomu ne će da misle. Eto Bog nam je dao sedam dana. Od toga je samo jedan dan sebi pridržao, ali tako da bude ipak za naše dobro. Taj dan treba slušati sv. Misu i to cijelu. Pa zar je to mnogo? A na nedjeljnu svetu Misu spada i riječ Božja ili propovijed. Mnogi kod nas dođu još nekako na Misu, ali ih kod propovijedi nema. Koliko inteligencije, radnika pa i seljaka zanemaruje riječ Božju! Možda čitave godine ne čuju ni dvije propovijedi. Nalaze razne šuplje izgovore, kao: »pa ja to sve znam, što svećenici propovijedaju«, ili »ja sam izobražen čovjek pa ne trebam naklapanja popovskoga«, ili »svećenici ne govore moderno«, i tko bi sve nabrojio, što ovakvi pronađu, da se opravdaju. Oni kažu, da znadu sve što se propovijeda. A baš su ovakvi najveće neznalice u vjerskim stvarima. Čovjek se mora upravo smijati, kad čuje njihovo vjersko neznanje. Oni pak, koji kažu, da su izobraženi, to je najbolji znak, da to nisu, jer pravo izobražen čovjek nikada ne će reći, da je dostatno izobražen. Dă oni su »izobraženi«, a u vjerskim stvarima moglo bi ih osramotiti svako poučeno đače. Kažu, da se moderno ne propovijeda. Istina je bila, jest i ostat će do vijeka moderna.

U ZENICI bosanskom gradiću, osjećala se potreba, da se otvori još jedna katolička župa, kako bi se doskočilo moralnoj krizi, koja sve više zahvaća grad i njegovu okolicu. Za župsku crkvu je uzeta stara napuštena crkva, čiju sliku donosimo. Ta se crkva sada temeljito popravlja. Kako su materijalna sredstva iscrpljena, a crkva nije još ni pod krovom, umoljavamo sve ljude dobra srca, da gradnju crkve pripomognu makar malim novčanim doprinosom. Odbor za RESTAURACIJU CRKVE SV. JOSIPA GORNJA ZENICA (Bosna).

Kako bi bio lud onaj, koji bi jedamput počeo »moderno« govoriti, da su dva i jedan četiri! Tako je i sa Božjim istinama. Dakle svi ti šuplji izgovori ništa ne vrijede. D u ž n o s t je svakoga, da sluša riječ Božju. Ta dužnost istina ne obvezuje pod smrtni grijeh onako kao slušanje svete Mise, ali je ipak vrlo velika.

S v e ć e n i c i, u prvomu redu biskup, župnici i njihovi pomoćnici, m o r a j u propovijedati. To je naredba samoga Gospodina Isusa: »Idite po svemu svijetu i naučavajte sve narode« (Mt. 28, 19). Sveti Pavao kaže: »Ako naviještam evanđelje, ne ide me zato hvala, jer mi je to d u ž n o s t« (1 Kor. 9, 16). A novi crkveni zakonik zapovijeda, da se svakoga zapovjedanog blagdana mora propovijedati u svim crkvama i javnim kapelicama. Dakle, svećenici m o r a j u propovijedati.

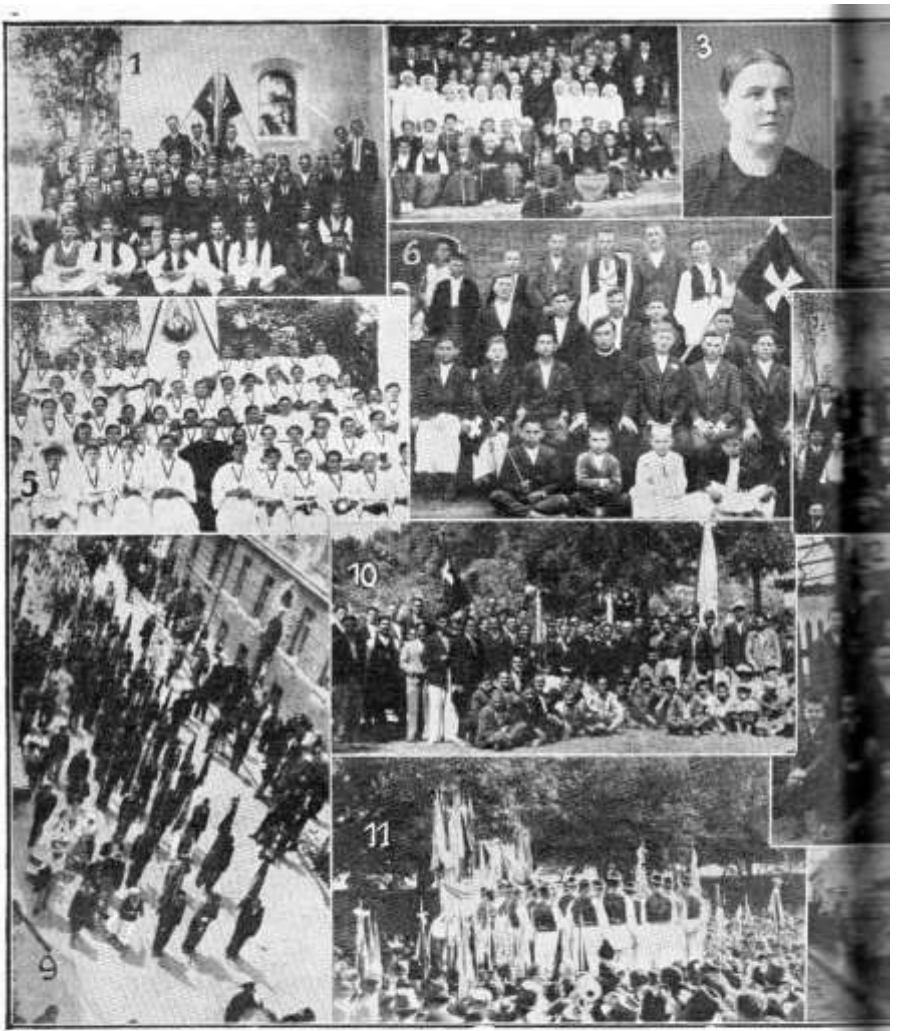
V j e r n i c i p a k m o r a j u s l u š a t i p r o p o v i j e d i. Župljani su ovce svoga duhovnog pastira. Kao što će svećenici odgovarati pred Vječnim Sucem, da li su propovijedali i da li su se dobro pripravljali na propovijed, još teže će odgovarati župljani, da li su slušali te propovijedi i da li su po njima živjeli. Koliko se duša izgubi, jer nisu slušali riječi Božje!

Krist Gospodin kaže: »Ne živi čovjek samo od kruha, nego od svake riječi, koja dolazi iz usta Božjih« (Mt. 4, 4). Kao što je čovjeku potreban kruh kao tjelesna hrana, tako je potrebna i to još potrebnija hrana duše, a to je riječ Božja.

Osim toga propovijedi su osobito u današnje vrijeme potrebne radi s t r a š n o g a n e z n a n j a mnogih u vjerskim stvarima. To je neznanje upravo grozno i kod ženskih i kod muških, a navlastito kod tako zvane inteligencije i kod radništva. To neznanje vide najbolje svećenici kada vjenčavaju i kada ispovijedaju. Pa to nije ni čudno. Kao djeca ne uče dobro katekizma, kasnije ne idu na propovijedi, ili ako idu onda ne slušaju, nego se razgovaraju, okreću, ogledavaju, smiju, šale. Kakva im je onda korist od propovijedi? A pobožnih i vjerskih časopisa i knjiga ne čitaju; u svojoj okolici čuju samo zlo, a malo ili ništa dobra i poučna. Tu ću vam iznijeti samo jedan primjer. Kod jednoga vjenčanja zapita župnik radnika-novoženju: »Tko je Isus Krist?« Mladoženja se jako začudi na to pitanje. Tada mu reče župnik: »Ali to ćeš ipak znati, jer to zna svako dijete.« Tada radnik odgovori sasma ozbiljno: »U ovomu mjestu ima preko 2.000 radnika pa tko bi ih sve poznavao.« On je eto mislio, da je Isus jedan od ljudi iz toga mjesta.

Zar to nije strašno? A kad bih ja vas, muževi i mladići, gospode i gospojice, zapitao nekoliko lakih stvari, bi li mi pravo odgovorili? A što je još žalosnije, baš ovi, koji ne pznaju vjere i njezine nauke, ovakvi udaraju na nju.

Zato je vrlo žalosno, kad mnogi katolici ne će da idu na na propovijedi. Krist Gospodin kaže: »Tko je od Boga, riječi Božje sluša. Radi toga ih vi (Židovi i t. d.) ne slušate, jer nijeste od Boga« (Iv. 8, 47).

1 *Mače: Sa proslave Križarskog Dana.* — **2** *Prvopričesnici u Tijesnu.* — **3** *Hrvatski Lesk[ovac] Isusova sa preč. župnikom i dobročiniteljem Matom Karasićem.* — **5** *Djevoj. društvo Srca [Isusova] Oštrcu.* — **8** *Čadavica: Križari.* — **9** *Dne 18. listopada svečano je proslavljen Križarski [Dan] Mandaljene i Dubrovnika.* — **11** *Na proslavi Križarskog Dana u Zagrebu prisustvovalo je [oko]* **12** *Molve: Križari.* — **13** *Na Križarski Dan u Zagrebu stupalo je ulicama 4.000 Križara, a [povorka]* *Dubrava: Djevoj društvo Srca Isusova.* — **15** *Mlinarić Ivan seljak iz Palanjka uzor-poljo[privrednik]* **16** *Križaričke zastave u Zagrebu na [proslavi]*

OPASKA: Mi objelodanjujemo slike svega što je katolič[ko]

SVAKA HRVATSKA KUĆA TREBA DA DO[BIJE]

Katarina Tesar, štovateljica Presvetog Srca. — 4 Posavski Bregi: Djevojačko društvo Srca u Oštrcu. — 5a Čuntić: Križari. — 6 Noskovci: Križari. — 7 Križarsko Bratstvo u Zagrebu. Slika predstavlja križarske stjegonoše fotografirane iz zraka. — 10 Križari iz 2000 naroda, osobito seljaka. Prisutni su bili vjerski i politički vođe Hrvatskog Naroda. — od njih u uniformi. Taj nastup Križara uplašio je komuniste i framasune. — 14 Donja Glasnika Srca Isusova već punih 30 godina. Glasnik mu se ovim javno zahvaljuje. — tvenoj proslavi Križarskog Dana.

mo ih treba nama poslati i neka budu jasne i oštre.

Ne klevetaj

U jednom našem gradu živi obrtnik. Čestit čovjek, miran, dobar radnik. Posao ide i on pošteno prehranjuje ženu i djecu. Ne dira u nikoga i nema s nikim ništa. Jednoga dana stiže na policiju tužba protiv njega radi uvrede kralja. Policija šale ne zna, pozove obrnika preda se. Sastavi tužbu i predaje ga višem sudu. Leži čovjek u zatvoru jedan, dva dana. Nitko ništa. Prošla tako i dva mjeseca, o njemu nitko računa ne vodi. Osušio se čovjek, posijedio od muke. Žena kuka, djeca plaču, posao propade. Prvi se mjesec žena još nekako snašla, ali kasnije sve gore. Kuća prazna. Djeca plaču, hoće kruha a u matere nigdje ništa. Plače čovjek u zatvoru ko dijete, ni kriv ni dužan.

Prošla dva duga mjeseca. Sudac zove na prvo preslušavanje. Glavni svjedok priznaje, da obrtnik nije ništa kazao protiv kralja. Obrtniku odlane. Vidio krivac ubijena i uništena čovjeka, sažali mu se i sve poreče. Ali drugi svjedoci drže. Nešto su i oni čuli pa hoće sada da izrabe. Neka čovjek plati i mi ćemo šutjeti. Hoće da piju krv nevina čovjeka. S njima upro i državni odvjetnik. Ne pušta ni on. Sudac ureče drugo ročište. Pozvat će još nekoje svjedoke.

Vraća se čovjek u svoju tamničku ćeliju. Malo mu je lakše. Sinula neka nada, da će brzo izaći iz ove jadne kuće. Nažalost nije tako bilo. Drugo ročište nikako da dođe. Sad nema jednoga, sad nema drugoga svjedoka. Čovjek sjedi i zdvaja. Već su i četiri mjeseca prošla od prvog preslušanja. Ljeto je, pritisla vrućina. Još je gora ona unutarnja muka. Svaki dan dolazi bijedna žena i sve gore vijesti nosi. Jadna djeca pošla kojekuda, da nađu koricu kruha. Propao poso a sad eto propala i djeca. Obrtnik da poludi. Moli, traži, zaklinje, da se njegova stvar dovrši. Sve ništa ne pomaže. Zatvor srca nema.

Ne može više da podnosi. A što da radi? Bog visoko, car daleko. Pomoći od nikud. Lati se onog najgorega. Poče da gladuje. Već 14 dana ništa ne prima. Baš ništa, ni jela ni pića. Osušio se ko trn, propo, gotov mrtvac. Umrijet će a ni kriv ni dužan. Propast će on i sva obitelj.

Sad se gane sud. I počne rasprava. Gledaju, što su učinili od čovjeka tužni oni svjedoci, klevetnici. Nitko ga sada ne tereti i sudac ga oslobodi. Nakon šest mjeseci zatvora. Izlazi iz tamnice. S punim grudima udiše zrak slobode. Lakše mu je ali samo na čas. Žena ga vodi kući na garište njegove sreće i na pusto ognjište mile obitelji. Jedva jedvice izdrža jadnik. Sve uništeno radi klevete.

A zašto sve to? Tko je kriv? Nema ljudski zakon da to kazni. Ali ima Božji. Bog ne ostaje nikome dužan. Plaća, kad On hoće i kako On hoće, ali plaća sigurno. Ne veli uzalud u sv. Pismu »kojom mjerom mjerite, onom će vam se vratit«. Vratit će on sam svim klevetnicima. Stoga čuvaj se i »ne reci nikad kriva svjedočanstva.«

M.

Za naše iseljenike

Božić je pred vratima. Obitelji se skupljaju, da zajednički proslave rođenje Boga-čovjeka. Svaka kuća, svaki član nastoje, da ta svetkovina bude što radosnija i milija. Ali koliko će hrvatskih majka zaplakati, jer joj je sin negdje daleko u tuđini! Kolike će seke biti tužne, jer im nema brace kod kuće! Kolike će žene gorko zacvili, jer su im muževi negdje daleko preko mora.

Slikao Frank

Majka domovina Hrvatska čezne za svojom djecom u tuđini.

Otišli su, jer ih je kruta nevolja odagnala, otišli da prežive sebe i svoje. Gotovo trećina Hrvata nije u svojoj domovini. Sjeverna Amerika ih ima oko milijun, Južna Amerika oko 600.000, Australija oko 15.000, Egipat 10.000; zatim ima Hrvata u Francuskoj, Belgiji, Holandiji i drugim državama. To je gorka sudbina naših ljudi. U Slavoniji, Srijemu i Vojvodini nastanjuju se stranci, a naši ljudi radi slabe organizacije eto moraju u tuđi svijet, gdje se mnogi i mnogi odnarode te izgube i vjeru i svijest hrvatsku.

Svi narodi priređuju iseljeničke nedjelje, gdje se moli, propovijeda i upoznaje sa sinovima toga naroda, koji su rasijani

po svijetu. Kod nas Hrvata se najmanje misli i radi za naše mile u tuđini. Čitav prosinac posvećen je iseljenicima, a osobito prva nedjelja u prosincu. Zato ne smijemo ni mi zaboraviti naše braće i sestara po dalekom svijetu. To su naši Hrvati, najbolji sinovi i braća, to su oni, koji su spremni sve žrtvovati za hrvatsku domovinu, svoju majku. A domovina će im se odužiti time, da će se po svim njezinim crkvama moliti za njih, propovijedat će se o njima, sjetit će ih se i u drugim priredbama. Potrebno je upozoriti svaku našu obitelj na svoje najvrjednije sunarodnjake, koji se u tuđini bore za svoj svagdanji kruh. Moramo gojiti i širiti što veću ljubav za naše iseljenike. Mi ih ne smijemo zaboraviti, jer oni ne zaboravljaju nas.

Gdjegod ima naših dragih iseljenika, tu zalazi i Glasnik Srca Isusova. I oni često pišu uredništvu Glasnika. Iz njihove riječi bruji velika ljubav spram svoga naroda i velika čežnja za Hrvatskom. Zato ih ni Hrvatska ne će zaboraviti. Primit će ih uvijek objeručke. Oni žrtvuju i otkidaju od svojih usta, da pomognu svojoj domovini i njezinoj sirotinji; zato će i domovina znati uzvratiti tu njihovu požrtvovnost. Mnogi od njih žive u teškim vjerskim, moralnim i materijalnim prilikama. Među njih se uvlače strani vukovi, da ih zavedu, da ih otrgnu od Crkve katoličke i od hrvatske domovine. Ko crni gavranovi bacaju se na naše mile komunisti, socijalisti, protestanti i drugi. Svećenika hrvatskih vrlo je malo među njima. Zato nemaju prigode da čuju hrvatske propovijedi, da se ispovjede na materinskom jeziku, da zapjevaju naše lijepe pjesme. I zato se često događa, da mnogi od njih zanemare i vjeru i domovinu. Strašno je biti u tuđini, strašno je biti neprestano tuđi sluga, gorak je tuđi kruh. Pa ako uz to nestane i vjere: e onda je za mnoge život upravo grozan. Kud i kamo je bolje

Hrvat u tuđini čemeran sjeća se svoje domovine.

onima, koji imaju svećenika, toga svoga najboljega prijatelja. Takvima je vjera živa, a gdje je vjera tu je i pouzdanje. Tada se lagljе snose križevi i poteškoće.

Zato ćemo se na prvu nedjelju prosinca, kada slavimo iseljenički dan, pa i kroz čitav ovaj mjesec sjećati u molitvama naših dragih u tudini. Time ćemo im jako mnogo pomoći. Osobito ćemo im mnogo pomoći, ako se za njih i pričestimo. Molimo se za njih, da se o Božiću ispovjede i dobiju utjehe i veselja Božjega. Time ćemo biti s njima u duhovnoj vezi.

Ali iseljeničku nedjelju ne ćemo slaviti samo mi u domovini. Sigurno će je slaviti i naši iseljenici po svojim naseobinama i župama. Tada će se sjetiti, premda su u tudini, da su ipak članovi svoje velike hrvatske obitelji, isto onako kako su to bili kod kuće. Posebno će se svaki sjećati i svoje rodbine. Sjetit će se svaki i svoje crkve u rodnom mjestu. Zato će ta nedjelja obnoviti kod iseljenika ljubav i svijest spram svoje kuće, rodbine i domovine.

Upozorit će ih, da je u tuđini Bog njihov gospodar, te da su mu dužni služiti isto onako, kao dok su bili u domovini. I u tuđini ih čeka smrt kao i kod kuće.

A mi ćemo se za vas moliti, žrtvovati i obječuke vas primiti, kad se vratite. *A. Hercegović.*

Ovako piše o Kalendaru Srca Isusova i Marijina za 1937. godinu »Hrvatski Dnevnik« to glavno glasilo hrvatskog narodnog pokreta.

KALENDAR »SRCA ISUSOVA« ZA 1937. GODINU.

Donosi članke iz pera Dra I. Pernara, biskupa Dra Srebrnića, sveuč. prof. Dra Živkovića i drugih.

Među ostalim kalendarima, koje hrvatski narod već godinama upotrebljava i čita, zauzima vidno mjesto kalendar »Srca Isusova i Marijina«, kojega izdaju Isusovci u Zagrebu. Ovogodišnji kalendar ispunjen je mnogim biranim člancima ne samo narodnoga, nego i opće prosvjetnog sadržaja. Tu se ističe članak narodnog zastupnika dra Ivana Pernara **»Vjera i boljševizam«.** O Bosni piše Nikola Tojčić. Krčki biskup dr. Srebrnić napisao je članak o obitelji i djeci, a sveučilišni profesor dr. Andrija Živković članak o obitelji kao izvoru narodne snage. Zapaža se dalje informativan članak o američkim Hrvatima od Ante Štitića. Kalendar obiluje prilozima slika od najpoznatijih svjetskih slikara i kipara i fotomontažom iz raznih hrvatskih krajeva. Na kraju je bogat prilog **»Svega po malo«,** u kojem su iznesene najaktuelnije zanimljivosti iz svijeta. Pored toga nalazi se u kalendaru rubrika za **gospodarstvo** i obilje **statističkih** podataka.

Uz cijenu od 10 dinara naručuje se kalendar kod uprave Glasnika Srca Isusova u Zagrebu, Palmotićeva 31.

Deseta zapovijed Božja

Ne poželi nikakove stvari bližnjega svoga. U sedmoj zapovijedi zabranjuje nam se škoditi imovini bližnjega, a ovdje nam Bog zabranjuje i ž e l j e t i drugome zlo učiniti. Bog vidi u srce i ima pravo, da mu i srcem služimo. Želje našeg srca moraju biti čiste i pravedne. Mi moramo poštivati, što je tuđe. Ne samo ruke daleko od tuđeg dobra, već i srce. Treba da pazimo na naše srce i da ispitujemo naše želje. Iz srca nam proizlaze razne želje i dobre i zle. Zle želje zovemo požudama i te su grijeh, ako su hotimične. Nije svaka želja imati tuđe stvari odmah griješna. Ne smijemo n e p r a v e d n o poželjeti tuđu stvar: to je grijeh.

Bog zabranjuje nepravedno željeti tuđe stvari, a zapovijeda sa svojim biti zadovoljan i marljivo vršiti poslove svoga zvanja.

R a d i. Praroditelji su imali obrađivati zemaljski raj i to im ne bi bilo teško. Ali iza grijeha morali su u znoju svoga lica jesti kruh, t. j. morali su ozbiljno raditi. Bog nam je dao mnoge lijepe darove, talente, da se njima služimo i tako vršimo poslove svoga zvanja. Mi smo samo upravitelji naših darova i morat ćemo polagati račun o njima. Tko je dobio manje, odgovarat će manje, ali mora biti zadovoljan i ne zavidjeti bogatašima i slavnima. Ove svijet zove »sretnicima«, ali često su »nesretnici«. Srce im nema mira. Žele još više i boje se, da ne izgube sreću. A ako stradaju, gube radost, zdvajaju, očajaju, gube pamet, oduzimlju si život. Zaista nisu vrijedni da im zavidimo!

Ima tjelesni i duševni rad. Cijeniti treba svaki rad, pa i duševni. Učenik radi knjigom i perom, učenjak proučaje i piše knjige, pa se i ne može puno baviti tjelesnim poslom osim umjereno, da se duh odmori. A najuzvišenji je rad u vinogradu Gospodnjem, t. j. rad oko spasavanja duša. Bilo dvorenjem bolesnika, bilo odgojem mladeži, bilo molitvom i pokorom. Nedjeljom i blagdanima, kad se drugi odmaraju, imaju svećenici najviše posla. Krivo bi bilo držati, da samo tjelesni rad vrijedi i zato je nepravda prezirati i progoniti t. zv. inteligenciju, t. j. umne radnike (učenjake, liječnike, nastavnike, svećenike i redovnike). Ko ima vjeru, taj zna, da je najuzvišeniji i najkorisniji posao moliti se i činiti pokoru za spas svoje duše i duše bližnjega. Kolika je dakle nepravda mrziti i htjeti ukinuti redovnike i redovnice, tobože da ništa ne rade. Redovnici su spasili od propasti kulturna djela starih Grka i Rimljana, oni su uz biskupska sjedišta u srednjem vijeku jedini imali škole. Ali već samo zbog njihove molitve i pokore te što su se odrekli svijeta i njegovih taština i posvetili se Bogu, zaslužuju naše poštovanje i ljubav. To su ponos naše sv. Crkve.

Dobra nakana. »Sve, štogod činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa, hvaleći Bogu i Ocu po njemu« (Kolos. 3, 17). I najneznatnije djelo postaje veliko i zaslužno u očima Božjim! Ne gleda Bog toliko, što tko čini, nego kako čini. Dijete,

APOSTOLSTVO MOLITVE PRIKAZANO U SLICI.

koje marljivo uči iz ljubavi prema Malom Isusu, baka koja u zapečku za spas bližnjega prebire krunicu, može više poslužiti kod Boga i pomoći čovječanstvu, nego kakav hrabri vojskovođa ili umni učenjak, koji više gleda na svoje dobro i slavu. »Ako dakle jedete ili pijete ili drugo što činite, sve činite na slavu Božju« (1 Kor. 10, 31).

Dobru nakanu pobudi češće: ujutro, prije rada i uopće prije svakog važnijeg posla.

Svetu i velezaslužnu nakanu pobuđujete osobito vi, dragi štovatelji Srca Isusova, kad se kao članovi Apostolstva Molitve sjedinjujete svaki dan ujutro s nakanama Božanskog Srca Isusova. To oplemenjuje i posvećuje srce. S vama to čine milijuni drugih katolika po čitavom svijetu.

Ne poželi! Tko ide da ukrade ili oštetiti tuđe, pa mu to ne pođe za rukom, ipak griješi, jer je nepravedno poželio tuđe. Te želje su vrlo štetne, jer dovode čovjeka do mnogih nepravednih djela i do svakovrsnih grijeha te ga tako upropašćuju. »A koji hoće da se obogate, upadaju u napast i zamku i u mnoge lude i škodljive želje, koje obaraju ljude u propast i pogibao. Jer je korijen svih zala pohlepa, kojoj neki predavši se, zalutaše od vjere i na sebe navukoše jade velike« (1 Tim. 6, 9). Zar nije upravo pohlepa za zlatom, zemljama, blagom prouzrokovala tolike ratove! A rat je doista golemo zlo.

Ne budi zavidan! Zavist je jedan od 7 glavnih grijeha. Izvor je mnogih zala i grijeha. Siromasi zavide bogatima. A morali bi ih zapravo sažaljivati! Jer »teško vama bogataši!« veli Gospodin. Ta zavist truje srca bijednika. Gube vjeru u Boga (»da ima Bog, ne bi toga dopustio«), ufanje (»za me ne mari ni Bog ni vrag«), ljubav. Ne misle, kako je sam Isus izabrao najveće siromaštvo, pogrde i najstrašniju smrt. Zle su volje pa hule Boga i kunu sve što je sveto. Ne idu u crkvu (»ondje popovi zavaravaju svijet«), ne poštuju ni roditelje ni poglavare (»tko će meni zapovijedati?«); ne mare za 5. Božju zapovijed ni za šestu ni za sedmu ni za osmu. U novinama i spisima šire najogavnije klevete, samo da postignu svrhu. Propovijedaju laži, klevete i nasilja. Osobito sirote radnici otrovani su po tolikim lažnim prorocima i upropašćuju i sebe i bližnjega.

Ne zavidi! Sjetimo se onih riječi sv. Evanđelja u priči o bogatašu i Lazaru: »Sinko (veli Abraham bogatašu), spomeni se, da si ti primio dobra u životu svojem i Lazar opet zla, sad se pak on tješi, a ti se mučiš« (Luk. 16, 25). Ne želi zlo drugome, odbijaj osvetljive želje. »Moja je osveta, ja ću uzvratiti« (Rim. 12, 19). Zna već Bog, zašto je nekima dobro, a drugima teško i zašto pripušta tolike nepravde. Budi zadovoljan sa svojim staležom, pa makar ti bilo teško. Bog zna i zlo okrenuti na dobro.

Nije sva sreća u novcu i uživanju, u znanju i slavi. »Blago siromašnima duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko« (Mt. 5, 3). »Blago čovjeku, koji se našao bez ljage; koji nije išao za zlatom niti se uzdao u novac i blago« (Crkv. 31, 8). *P. Gertler D. I.*

Hoću li svaki dan na svetu Pričest?

(Nekoliko poteškoća)

»Svagdanja sv. Pričest — lijepa stvar osobito kroz prvu nedjelju, kroz prvi mjesec dana, ali kasnije tko mi jamči da ću ustrajati i da se ne ću iz običaja pričešćivati?!«

Slabe duše nastavljaju s poteškoćama, možda imaju žalosno iskustvo glede svojih odluka i dobrih obećanja; nisu ustrajale u drugim stvarima, strah ih hvata pred željom za čestom sv. Pričesti. — »Tko mi jamči da ću ustrajati...?« Čudna li straha? Ako bi čovjek bio dosljedan u svim ostalim stvarima, ništa ne bi mogao započeti, ništa učiniti. Čemu započinjati s teškom gramatikom da naučim kakav jezik, čemu započeti sa zanatom, radom, kad mi to sve skupa može dojaditi, kad ne znam, da li ću ustrajati? — Pa da se slučajno zapustiš i zaboraviš Spasitelja, nikakova novost, i »pravednik 7 puta padne«, ali se i digne. Pusti, ne ustrajati sigurno nije dobra stvar, — no kudikamo je gora predati se nekom strahu i pretjeranoj bojazni. — Mi samo počnimo; padnemo li, iznova počnimo, našu dobru volju Gospodin će sigurno nagraditi.

Opravdanija je poteškoća: Bojim se da ću se pričešćivati od običaja. — Može se to dogoditi kao i u svim drugim stvarima. Mi smo ljudi, imamo ljudsku narav, koja se opetovanjem jednih te istih čina navikne. Ta navika ili običaj može se uvući u sva naša djela i duhovna i tjelesna, bila ona dobra ili zla. — Običaj u zlim stvarima: piti pretjerano, psovati (kao što se mnogi psovači i ispričavaju da psuju iz običaja) uvijek je zao; — običaj u dobrim stvarima može biti dobar i manje dobar.

Dobri običaji su: moliti se uvijek prije jela, 3 put na dan izmoliti »Pozdravljenje Gospino«, u napasti zazivati bl. Gospu itd. To su uvijek dobri običaji... — Primati često sv. Pričest s a m o iz običaja, — stvar je svakako opasna i Gospodinu nije mila, jer će takav čovjek otići više puta slabo pripravljen, a možda i s teškim grijehom stolu Gospodnjem. — No ne valja se ni tu bojati: dosta je da nam dušu ne tišti nijedan smrtni grijeh i da imamo dobru nakanu, a da ne idemo radi pustog ljudskog obzira i taštine. Običaj dostojno i pobožno se pričešćivati najljepši je među svim običajima i kamo sreće da bi zavladao dragom nam Hrvatskom domovinom.

»Ne osjećam nikakova posebna žara za čestu sv. Pričest.«

Naravna stvar! Veli neka latinska poslovica: »Ništa se ne ljubi prije nego se upozna«, — a moglo bi se dodati: »i prije nego se iskusi.« — Nemaš nikakova posebnog žara, jer nisi po svoj prilici nikada okušao one slasti, što ih Euh. Spasitelj dijeli srcima, koja ga posjeduju. Ako imaš smrtni grijeh, učini skrušenu ispovijed, lijepo se pripravi na sv. Pričest, od srca se zahvali, uradi to više puta, pa ćeš vidjeti, kako će se ta poteškoća rastopiti i rasplinuti

u žarkoj ljubavi, koju će ti Spasitelj uliti u srce. Brate, malo se samo zamisli: Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi u tvom malom srcu! Zar misliš, da je to ognjište hladno, da ne pali sve oko sebe?

»*Oženjeni smo i imademo mnogo briga.*«

Ovo zapravo nije nikakova zapreka čestoj Pričesti, već jedan razlog više. — Ženidbeni stalež, onakav kakvog ga je htio Gospodin Bog i kakvog ga hoće sv. Crkva, nije laka stvar. — Dandanas je pao nisko, tako zvano moderno doba ga je bacilo među obične stvarce dnevnoga života, okaljalo ga i stvorilo od njega kupnju, prodaju i preprodaju užitka, sjetilnosti. Takova ženidba sigurno da ne nosi sa sobom mnogo briga, ne pozna djece i teških dužnosti oko njih.

No katolički brak pun je svetih dužnosti, pun je nježne brige i ljubavi oko djece, mora biti pun odvažnosti i mladenačke snage sred okuženog zraka, sred najpodlijih primjera, što ih novine debelim slovima iznose kao najglavnije svoje gradivo.

U tako očajnim prilikama jedina nam je nada bijela i čista Hostija. Po sv. Pričesti valja započeti novi taj život, Kruhom punim snage valja se hraniti, osobito kad udare neprijatelji, bilo vanjski bilo nutarnji.

Što istom valja reći o odgoji djece? Odgojiti djecu: bez Isusa, bez sv. Pričesti, daleko od Svetohraništa — stvar je nemoguća, a postaje još nemogućnija pri pomisli, kakovim sve sredstvima kuša pokvareni svijet uvući u svoje kolo nedužna dječja srca i kako sa slašću gleda gdje venu toliki lijepi i bijeli cvjetovi, venu u tako ranoj dobi — jer su daleko od Isusa. Jadna mala srdašca, nitko im nije pokazao tajne slasti Isusove ljubavi, krasne Euharistijske ljepote, nitko ih ne brani...

Kad bi se roditelji malo bolje zamislili, vidjeli bi da im je nesamo potrebna sv. Pričest, nego da im je prava dužnost.

Kad smo već spomenuli djecu, dodajmo još i onu poteškoću, koja je toliko stoljeća branila djeci Isusa, koja je tako žalostila sv. Alojzija, sv. Stanka i druge svece.

»*Dijete mi je još premlado, da ga pustim k sv. Pričesti, k tomu je nestašno.*«

Stara, prastara predrasuda, žalostan ostatak nesretne janzenističke bludnje. — Bila je to i jedna od najtežih stvari u glasovitoj buli sv. Oca Pape Pija X. od 20. prosinca 1905., u kojoj je taj Papa priknuo jednom za uvijek s tim čudnim nazorima i otvorio maloj dječici vratašca Svetohraništa.

Nije mogao ni učiniti drugo! U sv. Evanđelju stoji: »Pustite k meni malene, jer je njihovo kraljevstvo nebesko« (Mk 10, 19). Jasnije Spasitelj nije mogao govoriti. Čovjek, koji nije duševno bolestan, ne može to drugačije razumjeti. I kad su apostoli iz obzira prema umornom Spasitelju htjeli odvratiti majke, da ne dovode djecu, Njemu se ne svidi ta pretjerana revnost apostola. — Isus hoće djecu, oni su Njegovi mezimci. Jasno je radi čega. Nevinost i priprostoća njihova srca privlače Ga, On ih voli, ljubi.

Želja je to Isusova, želja je Njegova namjesnika na zemlji. U spomenutom već pismu kaže, da je dosta, da dijete znade razlikovati Presv. Hostiju od običnog kruha i da mu se — koliko mu može u malu glavicu stati, razjasni, da je tamo Isus, koji ga voli, koji na njega uvijek misli i koji ga čeka.

Ona poteškoća o nestašnosti djeteta prilično je smiješna. Ako mu je to najveći grijeh, nek ono ide samo svaki dan k Spasitelju. Kao da smo mi stariji sveci. Dijete je nestašno od naravi, nikakove zloće nema u tom. Ima li kakav drugi grijeh na duši, neka ga ispovjedi, a onda neka ide često k sv. Pričesti.

Je li određena godina? Nije. Može ići, kad je onaj gornji uvjet ispunjen, pa bilo mu i samih 5 godina. Godine ne znače puno.

Što se tiče toga, kod nas Hrvata se može i mora još puno učiniti, drugi nas narodi postiđuju. Majke su posebno na to pozvane; neka one u što ranijoj dobi privedu dječicu njihovom Euharistijskom Prijatelju, jer će nam samo takova djeca biti nada za preporod našeg naroda.

»*Vi bi htjeli da svi postanu svećenici i redovnici!*«

Kratak odgovor. Ako je Gospodin dao kome zvanje svećeničko, ne valja pred njim bježati, nego ga mora učvršćivati i u djelu privesti, jer će i te kako biti odgovoran za izgubljeno zvanje... — No ići k čestoj sv. Pričesti nikako ne znači postati redovnik, već jednostavno vršiti želju Isusovu, želju Njegova namjesnika na zemlji. Priznati se ipak mora da je baš česta sv. Pričest glavno vrelo zvanja bilo redovničkih, bilo svećeničkih.

»*Idem svaki mjesec, — dnevno se pričešćivati ipak je previše.*«

Da završimo s ovom poteškoćom! Da li se mora baš odmah početi s dnevnom Pričesti? Nikako! Ako nisi možda ni uskrsne svoje dužnosti obavio: gledaj nju najprije učiniti, i odmah pređi barem na mjesečnu, iza malo vremena na sedmičnu, a onda ćeš vidjeti, kako ćeš čeznuti za dnevnom. — Nije to nikako previše, kao što nije previše svaki dan krijepiti svoje tijelo. Ono osjeća potrebu hrane, tako isto i duša.

Dakle jedini pametan zaključak: ići ću k čestoj sv. Pričesti, ići će čitava moja obitelj, sva moja rodbina. Privedimo tu dobru odluku u djelo, pa će se brzo pokazati veliki plodovi, a to je posvećenje i sreća pojedinaca, obitelji i naroda. *A. Gabrić D. I.*

PORUKE UPRAVE

1. Ovaj broj Glasnika posvećen je Bezgrješnom Začeću i pripravi za Božić.

2. Izišli su CRKVENI HIMNI u prijevodu o. Pavelića. To je biser crkvene poezije. Oprema prvorazredna. Cijena 20 Din.

3. Sada imamo dosta kalendara za nove pretplatnike.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Je li kvatreni tjedan nesretan tako te se tada ne smiju neki poslovi obavljati i nikome ništa pozajmiti?*

Odgovor: Kvatreni tjedan je kao što su i drugi kroz godinu.

Pitanje: *Što je zavjet a što obećanje? i vrijedi li pred Bogom, ako se bilo zavjet bilo obećanje zamijeni kojim drugim dobrim djelom?*

Odgovor: O razliki između zavjeta i obećanja bilo je govora u Glasniku srpanj prošle godine. — Obećanje možete lakše zamijeniti drugim dobrim djelom iste vrijednosti ili boljim; isto vrijedi zapravo i glede običnih zavjeta, ali je sigurnije, da u tom slučaju upitate ispovjednika.

Pitanje: *Je li grehota, ako mjesto »Krist« govorim »Isuskrst«? Meni se čini da je onaj prvi izraz stran a drugi da je bolje hrvatski. I zašto sad kažemo u litanijama »smiluj nam se« a prije smo govorili »pomiluj nas«? Smijem li moliti iz starinskih molitvenika?*

Odgovor: Vidi Glasnik od svibnja ove godine. — Riječ »Isuskrst« nije ništa bolje hrvatska nego druge dvije riječi. »Isus« je riječ hebrejska i znači Spasitelj, »Krist« je riječ grčka te znači Pomazanik (Kralj), a »Isukrst« je složeno od one dvije: Isus Krist.

Pitanje: *Je li grehota, kad dadnemo prosjaku milostinju, a on hoće još, pa ga odbijem?*

Odgovor: Nije grjehota; pače bezobrazni prosjaci nisu ni vrijedni, da im se daje milostinja.

Pitanje: *Je li dopušteno pisati nedjeljom, kad ne mogu radnim danom?*

Odgovor: U nedjelju su zabranjeni težački, zanatlijski i javni, bučni poslovi, a nisu zabranjeni duševni, umni poslovi kao čitati, pisati, učiti i slični. Pisanje može biti nedopušteno, ako je dugotrajno i skopčano s tjelesnim naporom velikim.

Pitanje: *Je li grjehota, ako mi postimo po starinskom načinu te u posne dane ne upotrebljavamo ni masti, jer ovdje svijet misli, da je mast mrsnija nego meso? — Jesu li dužni postiti oni, koji imaju teške poslove?*

Odgovor: Nije grehota, ako tako radite svojevoljno tražeći veću pokoru. Ali ne bi valjalo, kad biste mislili, da sadašnji post nije pravi post te tako htjeti bit pametniji od svetog Oca Pape i popravljati njegove uredbe.

Oni, koji obavljaju teške poslove, neka se barem uzdržavaju od mesa u propisane dane. Od ove dužnosti ispričavaju vrlo teški poslovi, kao što su npr. poslovi u rudokopima, željezarama; zatim bolest i drugi teški razlozi.

Pitanje: *U našoj crkvi ima jedna slika, koja bi imala da prikazuje sv. Fabijana papu. Naslikan je stariji čovjek, s bijelom bradom, ćelav, bosonog, u desnoj ruci ima štap, zaogrnut plaštem. Kojeg sveca prikazuje ta slika, jer ne izgleda vjerojatno, da bi to mogao biti sv. Fabijan papa?*

Odgovor: Ta slika svakako ne prikazuje (barem ne ispravno!) sv. Fabijana, koji se predstavlja s papinskim znakovima (plašt, štola, tiara, papinski a ne putnički štap), sa znakovima mučeništva (mač i palmina grana) a obično još s golubom nad glavom. Slika u vašoj crkvi predstavlja nekog pustinjaka ili možda misionara, svakako samo ispovjedaoca a ne papu — ni mučenika. Biste li nam mogli dostaviti sliku te slike, pa moguće da nam ipak uspije točno odgonetnuti.

Pitanje: *Može li se moliti jednom devetnicom za više osoba i za razne potrebe?*

Odgovor: Može; ali je dakako bolje za uistinu razne osobe ili potrebe obaviti i posebne devetnice.

Vijesti

Pregrada. Ove godine na 28. studenog navršava se 20 god., otkako je u našu župu došao vrijedni duhovni pastir g. Pavao Kranjčić, župnik i dekan. — Sadašnji g. župnik došao je kao kapelan 28. XI. god. 1916. a početkom 1922. god. postao je župnikom, koju dužnost i danas vrši savjesno. Osobito se ističe u dobrom odgoju mladeži, koja je u poslijeratnim vremenima bila krenula krivim putem. A on, kao dobar pastir, organizirao je mladež u Kat. društva na pr. »Djevojačko društvo Presv. Srca Isusova«, a mušku mladež okupio pod »Križarski barjak« i još mnoga druga dobra, koja se znatno osjećaju i koja su na korist i ponos čitavoj župi. Kada je g. župnik primio župu, bila je potpuno opustošena. Velika župna crkva i kapela bile su bez zvona, a nastojanjem vrijednog župnika sada se sve nalazi u ispravnom stanju. — Radi toga čestitamo g. župniku na njegovom radu i želimo mu od Gospodina dug i sretan život, a poslije ovoga život blaženi.

Preč. g. Pavao Kranjčić.

D. Krog.

Oštrc - Žumberak. Naše Križarsko Bratsvo hvala Božanskomu Srcu lijepo napreduje! Za tako divni i lijepi napredak dugujemo zahvalnost našem dobrom duhovniku vlč. gosp. Adamu Šimeckom. Neka ga Božansko Srce obilno nagradi! Na blagdan Svih Svetih slavili smo godišnjicu našeg osnutka. I ako smo siromašni, ali smo junaci i borci za Krista i njegova prava. Ove godine bio je rad našeg društva dobar. Blagdan Srca Isusova proslavili smo sa zajedničkom sv. Pričešću. Isto tako i naš »Križarski dan« 13. rujna. Priredili smo jedan izlet u stari - hrvatski grad Ozalj, a jedanput hodočastili u obližnje prošteništе Majke Božje u Dol. Prisustvovali smo sa barjakom na Euharistijskom kongresu u Karlovcu. Naskoro kanimo imati priredbu sa predstavom. Što smo toliko željeli, to nam je dragi Bog ispunio, naime širi se slava Božanskoga Srce i u našoj sredini, a broj Njegovih štovatelja biva uvijek veći. O kako je lijepo u našoj župnoj crkvi svaki prvi petak, kad je crkva puna vjernika na primanju svetih sakramenata (250—300). Na svemu neka bude hvala Božanskomu Srcu! — Braćo u Isusu: Bog živi! *Janko Relić*, tajnik.

Djevojačko društvo S. I. Naše djevojačko društvo osnovano je na 27. listopada 1935. t. j. na blagdan Krista Kralja. Na 15. prosinca prošle godine imale smo svečano primanje. Jedina nam briga bila, da što prije nabavimo društveni barjak, pod kojim ćemo moći da još više vojujemo za slavu Božanskoga Srca Isusova i Bezgrješnog Prečistog Srca Marijina. Što smo željeli, to smo, hvala Božanskomu Srcu i postigli. Nabavile smo krasan društveni barjak, sa slikom Srca Isusova i Srca Marijina. Blagoslov barjaka je bio na 22. srpnja, na blagdan sv. Magdalene, zaštitnice naše župe. Barjak je blagoslovio i održao propovijed velečasni g. Pavao Srketić, župnik iz Krašića koji je prije obavio i primanje. Svečanu Misu služio je vlč. g. Stjepan Mlina-

rić, župnik iz Pribića, uz asistenciju domaćeg župnika i bogoslova. Barjaku je kumovala ugledna gospoda Anka Kunaj, supruga trgovca. Svaki prvi petak imademo zajedničku sv. Pričest. Sastanke imademo mjesečno, na kojima nas velečasni potiče, da ljubimo Isusa i da srca naša očuvamo čista nebeskom zaručniku. Kod mnogih se članica opaža ljubav prema presvetoj Euharistiji.

Odbor djevojačkog društva.

Taborsko. Na spomen prve godišnjice smrti pok. župnika Stjepana Peček a.

Dne 15. studenog, navršava se godina dana, što je u Zagrebu u bolnici milosrdnih sestara za uvijek ovome svijetu zaklopio svoje umorne oči, župnik taborski Stjepan Peček.

Godina dana je evo, kako zabrujaše zvonovi na starodrevnom svetištu blažene Gospe Taborske, kad navijestiše prostranoj župi taborskoj, da je umro dobri i vrli svećenik, da je umro svećenik rijetkih vrlina, da se je preselio u bolje svijet župnik Peček. Nesamo da se jeka ovih zvonova sa gore taborske razlijegala po obroncima i vrhovima, selima i zaselcima župe Taborske, nego ova jeka prešla je daleko, daleko preko granica župe taborske, koja je odjeknula bolno u duši svakoga čovjeka, koji je poznavao ovog vrlog i dobrog svećenika. Stjepan Peček nije mrtav, ne nije umro. On živi, živi u dragoj uspomeni svojih župljana, u srcima njihovim i u srcima onih, koji njega poznavahu. On živi i živjet će dugo i dugo jer njegova djela i njegove vrline, koje nisu opisivale novine ni časopisi svjetski, koji ne će da iznašaju rad i djela katoličkog svećenika, ali kako spomenuh njegova djela će ostati trajno u uspomeni taborske župe i vrli ovaj svećenik živjet će uvijek u svojoj župi u svježoj uspomeni.

Župnik Peček, počiva na obronku nasuprot starodrevnog svetišta Majke Božje Taborske, koju je tako žarko ljubio, za čiju je slavu neumorno radio. Njegovo tijelo izmoreno čineći dobra djela za života, počiva u sjeni Križa, a sa njegovog grobnog humka dižu se tople molitve i uzdisaji poput tamjana pred prijestō Svevišnjega.

Počivaj u miru, vrli župniče!

Heski Stjepan,
činovnik poreske uprave, Zagreb.

Pokojni župnik Peček na odru.

ZAHVALNICE.

Eagle Eiver: N. i M. K. Hvala Srcu Isusovu i Petru Barbariću, koji su pomogli u velikoj teškoći. *Filipovo:* N. N. Zagovorom Petra Barbarića sretno svršila školsku godinu. *Gelzbur:* Ivan i Tereza P. Srce Isusovo i Marijino pomogli u bolesti prošle zime. *Gorjana:* M. K. Muž ozdravio. *Gor.*

Kućan: P. J. Ozdravila bez operacije. *Gor. Stubica:* Z. K. Prestala padavica djetetu. *Gradina:* M. G. Kćerka i sin sretno prošli na ispitu, a meni sv. Josip i Petar Barbarić povratili zdravlje. *Harmica* (Dobova): I. T. Milosti. *Ivankovo:* A. G. Zagovorom Petra Barbarića sin prošao na ispitu. *Jakšić:* I. K. Ozdravljenje djeteta. *Jelačićevo:* J. L. Milosti. *Johnstown:* M. T. Sretan porod. *Kamenica:* M. H. Sretno položen ispit. *Kašina:* P. A. Sreća u gospodarstvu. *Katuni:* A. N. Iza dugih muka lijepo preminuo otac; brat se utopio u slapovima, svi mislili da mu tijelo ne ćemo naći, ali hvala Bogu našli i lijepo pokopali. *Koprivnica:* B. P. Zdravlje. *Krapina:* V. P. Mnoge milosti. *Krašić:* R. Lj. Imala upalu u oba srednja uha, ali milošću Srca Isusova i zagovorom Petra Barbarića u glavnom ozdravila. *Kreka-Tuzla:* Obitelj Š. zahvaljuje Petru Barbariću, da je nakon devetnice sin sretno ozdravio od teške upale pluća. *Kutina:* M. B. Našla dobra i valjana muža, što je molila od Srca Isusova. *Ladimirovci:* F. K. Dobar uspjeh. *Madrid:* O. K. Cijela obitelj dobila mnoge milosti, osobito zdravlje, od Srca Isusova i svetaca. *Marija Bistrica:* R. Z. Imala po nogama čirove, nisam mogla hodati. Liječnik rekao da je to neizlječivo. Obratila se Petru Barbariću i sada zdrava. *Mraclin:* K. K. Sretan porod. — N. N. Pomoć u duševnim i tjelesnim potrebama. *Nedelišće:* S. K. Milosti zagovorom sv. Franje Ksaverskoga i biskupa Langa. *Nova Bukovica:* Učit. Milošću Petra Barbarića svršila maturu na učiteljskoj školi. *Novi Vinodol:* M. Z. Milosti. *Novi Banovci:* S. S. Povraćeno zdravlje milošću Srca Isusova i zagovorom P. Barbarića. *Novska:* A. L. Srce Isusovo pomoglo u bolesti i spasilo u očaju. *Odžak:* M. B. Ozdravljenje. *Omiš:* F. J. Milost. *Omišalj:* K. I Zagovorom Petra Barbarića ozdravila od teškog reumatizma. *Osijek:* M. B. Uslišane molbe. *Petrinja:* V. P. Sin ozdravio. *Peteranec:* J. P. Sretno prošao na ispitu: *Pitomača:* J. D. Obratih se devetnicom Petru Barbariću da povrati zdravlje meni i djeci. Devetnicu još nisam svršila, već je bolest krenula na bolje. *Podravska Moslavina:* J. D. Noga ozdravila. *Slav. Požega:* I. S. Ozdravljenje po zagovoru Petra Barbarića. *Primošten:* F. I. Velika me bolest snašla u rukama i u ledima. Nisam mogla ni micati rukom. Utekoh se Srcu Isusovu i treći dan bilo dobro. *Privlaka:* M. B. U najvećoj smrtnoj stisci uslišalo me Srce Isusovo. *Rakitovica:* Lj. V. Milost. *Ribnica:* A. M. Velika bijeda i nevolja nas snašla. Uto i muž oboli. Molili smo Srce Isusovo, svece i Petra Barbarića, da nam olakšaju strašne križeve. I hvala Srcu Isusovu i Petru Barbariću bili smo uslišani. *Ruski Krstur:* K. B. Sin položio ispit.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.